

Gánh Kỳ Tâm

Châm rỗi

Editor: etet_1

động lòng

Mục lục

Văn Án

Chương 1: Khí Phách, Kiều Ngạo Đến Cực Điểm.

Chương 2: Thanh Âm Cấm Kỵ

Chương 3: Không Phải Người Phụ Nữ Của Tôi...

Chương 4: Tối Qua Ai Gỡ Cửa Phòng Tôi?

Chương 5: Bị Trêu Chọc

Chương 6: Em Nghĩ Tôi Là Lưu Manh Sao?

Chương 7: Đàn Ông Không Sợ Lạnh!

Chương 8: Tôi Cũng Muốn Ăn

Chương 9: Hiệp Sĩ Của Em

Chương 10: Là Người Yêu Hiện Tại?

Chương 11: Số Điện Thoại

Chương 12: Anh Ấy Rất Nhạy Cảm Với Sườn Xám

Chương 13: Ở Thời Cổ Đại, Em Chính Là...

Chương 14: Muốn Em, Sao Nào?

Chương 15: ㄟ(ˋ ^ ˊ)ㄎ Đại.....

Chương 16: Sao Em Ôm Chặt Như Vây...

Chương 17: Một Tay Nắm Gọn

Chương 18: Bảo Bối Độc Nhất Vô Nhị

Chương 19: Lại Có Thể Ngồi Sau Xe Trì Thần Ừ ?!!

Chương 20: Lão Tử Nhìn Trúng Em!

Chương 21: Anh Muốn Theo Đuổi Em...

Chương 22: Em Có Gì Mà Anh Coi Trọng?

Chương 23: Thật Đúng Là Chạm Một Chút Liền Hồng

Chương 24: Dễ Thương...

Chương 25: Ngủ Ngon

Chương 26: Bé Con Nhà Anh....

Chương 27: Bầu Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Bụi

Chương 28: Em Nhớ Anh Không?

Chương 29: Gọi Một Tiếng Ca Ca Anh Sẽ Cho Em...

Chương 30: Há Miệng Ra...

Chương 31: Muốn Gặp Em...

Chương 32: Ngay Cả Khi Cơn Mưa Lớn Khiến Thành Phố Này

...

Chương 33: Rốt Cuộc Em Có Muốn Ở Bên Anh Không?

Chương 34: Bại Bởi Em. . . .

Chương 35: Viêm Trì Chỉ Thích Nghê Thường

Chương 36: Bạn Trai.

Chương 37: Có Muốn.

Chương 38: Chiều Hư.
Chương 39: Quán Quân Đến Hôn Em.
Chương 40: Tha Cho Em Được Không...
Chương 41: Ăn Ký
Chương 42: Chỗ Ngồi Của Bé Con
Chương 43: Còn Đẹp Mắt Hơn!
Chương 44: Càng Nóng Hơn
Chương 45: Ca Ca Thực Thích. . . . 🍌
Chương 46: Đồ Bé Con Ngủ
Chương 47: Em Đã Nghe Thấy Hết.
Chương 48: Đã Sẵn Sàng...
Chương 49: Cắn Hai Miếng / Ăn Hai Cái...
Chương 50: Anh Đều Thích....
Chương 51: Sinh Nhật
Chương 52: Trả Giá
Chương 53: Đời Này....
Chương 54: Gả Cho Anh
Chương 55: Kỵ Sĩ
Chương 56: Ngoan, Đừng Sợ
Chương 57: Nhu Yếu Phẩm
Chương 58: Nghe Lời Vợ
Chương 59: Nhu Tình Như Nước
Chương 60: Cứ Như Vậy
Chương 61: Xấu Hổ Cái Gì
Chương 62: Chồng Ơi
Chương 63: Chậm Rãi Động Lòng, Cả Đời.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Văn Án

 Chậm rãi động lòng

*Hán Việt: Duyên trì tâm động (Yánchi xindong)

*Đồng âm: Viêm Trì động lòng (Viêm Trì - 炎馳 - Yánchi là tên nam9)

 Tác giả : Cảnh Kỳ Tâm

 Thể loại: Ngọt sủng, Nam truy, Nguyên sang, Song xử, Ngôn tình, Hiện đại, Đô thị tình duyên, 1v1 , Thị giác nữ chủ, HE

 Độ dài: 63 chương

Bìa, edit : riri_1127

Văn án

Tay đua cool ngầu x nhà thiết kế sườn xám

Nữ chính thanh lịch, điềm đạm dịu dàng hay xấu hổ -
Nam chính soái khí lạnh lùng, hơi chút lưu manh, nhưng là lưu manh tinh tế và có văn hóa =)))

1. Giải đua moto ít người biết đến bất ngờ nổi tiếng bởi vẻ ngoài của một tay đua.

Viêm Trì, tay đua truyền kỳ giới moto, tính tình ngông cuồng cùng ngoại hình ưu tú xuất sắc tỉ lệ thuận với kỹ thuật đua xe. Số phụ nữ muốn ngồi sau yên xe anh có thể nhiều đến đông nghẹt cả đường đua, độ nổi tiếng không hề thua kém mấy ngôi sao đang lên chút nào.

-- Trì thần vừa A vừa khốc, nếu có thể ngồi sau xe anh ấy dạo phố, nghĩ thôi cũng đã phấn khích như lên thiên đường.

*Tác giả viết tắt A, từ này có nghĩa là Alpha: chỉ những người mạnh mẽ, hoàn hảo về ngoại hình, trí tuệ, thể lực lẫn sắc dục.

Đối với lời ca thán này, Viêm Trì nhàn nhạt tỏ vẻ "Mấy người ai ai cũng đừng mơ tưởng, chỗ ngồi sau xe lão tử chỉ dành cho vợ mà thôi."

2. Một ngày nọ, Trì thần đổi xe mới dạo phố oanh tạc trên đường, sau xe cư nhiên xuất hiện một mỹ nhân mặc sườn xám!

Đôi mắt long lanh cùng vòng eo nhỏ nhắn, lông mày lá liễu.

Xinh đẹp đoan trang phong tình lay động, sắc đẹp quả thật như từ trong tranh bước ra!

Mọi người kinh ngạc mở to mắt, nhưng lại cảm thấy hai người bọn họ không hợp cho lắm, dù sao thì tiểu mỹ nhân eo nhỏ mềm mại, lại dịu dàng như vậy sao có thể ngồi được sau xe Trì thần.

Lời còn chưa nói xong, Trì thần của bọn họ đã liền lái xe băng qua nửa thành phố chỉ để mua cho tiểu mỹ nhân ly trà sữa, ở nơi mà bởi vì xa quá cửa tiệm còn giao hàng không được.

Trà sữa đến tay, Nghê Thường tỏ vẻ bất mãn, ôm cánh tay hờn dỗi "Dùng chiếc moto Harley của anh đi giao hàng, tiền phí hẳn là rất cao tôi không trả nổi đâu."

Viêm Trì nhẹ nhàng đưa tay ôm lấy vòng eo nhỏ của cô, trầm giọng nói " Ngoan nào, tôi không cần tiền."

Anh đưa một bên mặt sát lại gần: "Hôn một cái, tôi liền trở thành ky sĩ độc quyền của em"

Ôn nhu của tôi chỉ em mới có thể thấy

Công chúa của tôi không cần kiễng chân, ky sĩ sẽ vì em mà cúi đầu.

Đôi lời từ Editor~~~

Dù đọc H nhiều rồi nhưng bộ này vẫn làm tui thấy mắc cỡ khi đọc, hôn thôi mà k biết sao tác giả viết đọc mà ngượng xỉu🙈

Nam9 nhìn có vẻ ăn chơi nhưng thật ra không phải, anh còn nguyên nha =))) chỉ có hay nói tục chút thôi

Anh truy chị từ trắng trợn đến thâm sâu, bằng thơ văn đến hành động, tưởng chừng anh không còn gì để nói nhưng

cuối cùng lại thốt ra câu gì đó làm nữ9 đổ gục lun. Ảnh sủng nữ9 muốn xỉu, chương nào cũng phải làm hay nói một cái gì đó làm con dân quần quéo ngã rặt rặt mới chịu.

Hội tụ ấm áp tinh tế thông minh hài hước bá đạo... và nấu ăn ngon.

Nói chung có thể tính là cao thủ tán gái mặc dù đây là lần đầu truy phụ nữ. Mà có được chị rồi, ảnh giờ thói 'cầm thú' chọc nữ9 suốt ngày mặt đỏ bừng, dùng miệng giật đứt nút sườn xám là ví dụ~~~

Nữ9 là cô gái đoan trang truyền thống gia giáo, nhẹ nhàng biết cách cư xử. Mình khá là thích tính cách nữ9, dễ thương hiểu chuyện dù hay ngượng nhưng không bảnh bèo nhu nhược chút nào cả và đương nhiên là luôn đỏ mặt trước mấy câu nói và hành động của nam9.

(dù mang tiếng 'lưu manh' nhưng anh rất để ý cảm nhận của nữ9 không làm chuyện gì sỗ sàng cưỡng đoạt, chậm rãi làm chị động lòng đúng như cái tên truyện vậy, tên truyện có 2 ý nghĩa 👍)

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 1: Khí Phách, Kiều Ngạo Đến Cực Điểm.

Edit: riri_1127

Chương 1: Khí phách, kiêu ngạo đến cực điểm.

"Còn chưa tới sao?"

"Chưa đâu Tưởng ca, vừa mới nhắn Wechat tới nói tối nay máy bay hạ cánh muộn."

"Vậy xem ra hôm nay vào đoàn không được rồi, chắc, thế này không phải hỏng việc mất sao."

"Ai, ai nói chứ, không thể nào"

Trong lúc hai người nói chuyện, một chiếc taxi màu xanh đậm dọc theo đường nhựa nhỏ chậm rì rì đi đến, vững vàng dừng trước cửa khách sạn. Cửa xe phía sau đẩy ra, một cô gái nhanh nhẹn xuống xe. Cô mặc chiếc áo sam nhỏ với tay áo lật ngược lên, màu đỏ dưa hấu thật khiến mọi người chú ý.

Cô gái đi tới, đôi mắt to tròn chớp chớp: "Ngài là phó đạo diễn của < Mật thám hoa hồng > ?"

Phó đạo diễn gật đầu, bình tĩnh đánh giá: " Cô là.
Nghê lão sư?"

"Tôi không phải." Cô gái cười xua tay, quay đầu lại nhìn về phía taxi, "Nghê Thường --"

Lời còn chưa dứt, sau xe đã xuất hiện một dáng người thon thả mềm mại. Sườn xám dài đến gần chạm chân, lụa satin ôm lấy dáng người yếu điệu, một mái tóc đen dài đổ xuống đến eo.

Xoay người lại, là khuôn mặt nhỏ nhắn bị khẩu trang che đi hơn phân nửa, chỉ có thể nhìn thấy một đôi đồng tử ngập nước, cùng lông mày lá liễu tinh tế.

Dưới mắt trái có một nốt ruồi lệ nhỏ màu đỏ bắt mắt, so với cổ tình chấm vẽ lên liền khác hẳn.

Cô gái đi từng bước nhỏ nhẹ nhàng, giống như mỹ nhân trong phim cổ trang, Phó đạo diễn nhìn đến trợn mắt há hốc mồm hai người trước mặt.

"Tưởng đạo diễn."

Thanh âm cũng nhẹ nhàng ấm áp, lời vàng ý ngọc uyển chuyển, du dương.

Phó đạo diễn như ở trong mộng mới tỉnh lại, trên mặt còn đầy vẻ kinh diễm: "Nghê, Nghê lão sư? !"

Nghê Thường cởi khẩu trang, lộ ra khuôn mặt nhỏ nhắn thanh lệ, mỉm cười gật đầu: "Nghê Thường."

Phó đạo diễn cùng nhân viên đoàn phim trao đổi ánh mắt, hai người đồng thời cười rộ lên.

"Nghê lão sư xin chào, xin chào!"

"Gọi tôi Tưởng ca được rồi. Xa như vậy đến đây thật sự vất vả quá"

Hai người đàn ông ân cần hỗ trợ xách hành lý. Đồ đạc thật đúng là không ít. Hai cô gái mang theo ba vali lớn cao gần nửa người, còn có một túi hành lý xách tay. Khách sạn không có thang máy, phó đạo cùng nhân viên đoàn phim thở hổn hển giúp mang hành lý lên lầu.

Nhân viên đoàn phim quay đầu lại nhìn dáng người mặc sườn xám xinh đẹp trước mắt, vẫn kích động như cũ: "Này mẹ nó, so với diễn viên trong đoàn còn xinh đẹp hơn! Tưởng ca, không nhầm người chứ?"

"Không đâu." Phó đạo lấy di động ra xác nhận lại, "Thân phận của cô ấy nhất định là chính xác. Tôi cũng không nghĩ tới lại trẻ như vậy."

"Đúng vậy, đây chỉ là một cô gái trẻ, thật sự là người kế thừa của bậc thầy sườn xám ? Ông nội của cô ấy, Nghê --"

"Nghê Hương Lê, là ông cố."

"Hả, ông cố. Vậy lão nhân gia cũng thật là thọ, sống qua một thế kỷ, đài truyền hình còn quay phim phóng sự, cái gì mà bậc thầy sườn xám cuối cùng. Trước kia lão nhân gia từng may sườn xám cho các ngôi sao điện ảnh, phu nhân thời Dân Quốc, vậy cũng coi như là nhân vật có tiếng rồi nhỉ"

Phó đạo nhẹ giọng nói: "Đó là trước kia. Bây giờ còn làm thủ công thì chính là đầu óc đờ đẫn, có thể kiếm được bao nhiêu tiền chứ."

"Không quan trọng. Chỉ cần cô ấy làm ra y phục, chúng ta báo cáo kết quả công tác đã xong là được. . . ."

Bọn họ đem hành lý vào phòng khách lầu hai, hai cô gái làm thủ tục nhận phòng xong xuôi cũng lên đến. Nghê Thường nhàn nhạt lướt nhìn một vòng. Giường rộng tiêu chuẩn, so với khách sạn khác không khác là bao, tiện nghi khá đầy đủ nhưng có điều hơi cũ kĩ. Sàn gỗ đã bạc màu, từng bước đi đều có tiếng dội lại, điều hòa cùng rèm cửa đã ngả vàng.

Phó đạo diễn cười khan: "Nơi này chỉ là chỗ ở tạm thời, ngày mai chúng ta vào đoàn, điều kiện nơi đó tốt hơn nhiều lắm!"

"Haiz, các cô biết đấy, hiện tại tình hình bệnh dịch nơi nơi đều bị quản chế, nơi này lại là khu danh lam thắng cảnh, suy cho cùng đoàn phim ở đây không thích hợp cho lắm. . . ."

Nghê Thường cười nhẹ: "Nơi này vẫn rất tốt."

Phó đạo diễn nhẹ nhàng thở ra: "Được, vậy cô nghỉ ngơi cho tốt. Nơi đây, độ cao so với mực nước biển cao, đầu giường có thuốc chống say độ cao cùng túi dưỡng khí, có chuyện gì gọi điện thoại cho tôi!"

"Phiền ngài rồi."

"Nghê lão sư đừng khách sáo"

Nói xong, phó đạo diễn cùng nhân viên công tác rời đi.

Giang Ngư lập tức ngã nằm xuống giường: "Mệt chết tớ!"

Thấy ấm đun nước đã có gỉ sắt ở đầu giường, cô bữu môi: "Vừa rồi ở phía trước bàn lễ tân cậu hẳn là không nghe thấy, bọn họ ở khách sạn lớn bên cạnh đấy, đi qua còn không đến năm phút đồng hồ! Cố tình đem hai người chúng ta đưa đến nơi này."

Nghê Thường mở hành lý, lấy ấm đun nước, lại đổ một chai nước khoáng vào. Cắm điện xong, cô mới nhẹ nhàng mở miệng: "Thật ra, hôm qua anh ta đã ngâm ám chỉ qua rồi."

Giang Ngư trừng lớn mắt: "Khi nào đấy?"

"Ngày hôm qua anh ta nhắn Wechat nói đoàn phim nhiều người, diễn viên chính, người chủ trì cùng nhân viên công tác nơi ở không giống nhau."

Giang Ngư chậm rãi "Ồ" một tiếng: "Thảo nào. chúng ta cấp bậc này, chính là ở phía dưới đường chân trời a."

Nghê Thường nở nụ cười : "Trong lòng đất cũng có cửa sổ mà."

Giang Ngư nhìn về phía phòng khách sạn vuông vắn nhỏ hẹp kia, hừ nhẹ: "Yêu cầu của cậu cũng quá thấp đi!"

Nghê Thường nhướng mi, dưới mắt là nốt ruồi nhỏ xinh đẹp: "Công việc của bọn họ thật sự nhiều lắm."

Tiếng nước sôi ùng ục vang lên, ấm đun nước phun ra mấy hơi nước nóng. Cô cầm lấy hai cái ly thủy tinh dùng nước sôi tráng qua một lần, sau đó lại mở một chai nước khoáng khác rót vào hòa cùng nước sôi làm thành hai ly nước ấm.

Chiếc vòng ngọc thủy sắc trên cổ tay theo động tác tay va vào ly thủy tinh, phát ra tiếng vang nho nhỏ dễ nghe. Nghê Thường không nhanh không chậm nhẹ nhàng nâng ly nhấp một ngụm, thanh lịch như đang phẩm trà.

Sườn xám tố lệ, dáng vẻ kiêu.

Giang Ngư ngơ ngẩn nhìn, cảm thấy phòng khách sạn nhỏ này bỗng cao cấp hơn hẳn.

Nghê Thường buông ly thủy tinh, thầm tính toán trong lòng:

Hai tháng trước, đoàn phim 《 Mật thám hoa hồng 》 đột nhiên tìm tới cửa, mời cô thiết kế sườn xám cho nữ chính. Vì thế thời gian nghỉ này cô cùng bà nội thủ công may ra mười bộ sườn xám. Ba ngày trước, đoàn phim lại gửi đến hợp đồng bổ sung, mời cô làm cố vấn phục trang.

Nhẩm tính, tiền công mỗi bộ sườn xám mà đoàn phim trả, so với bình thường cô thiết kế quả thật còn cao hơn gấp đôi.

Nghê Thường vừa lòng, khoe môi cong lên : "Đội đoàn phim kết toán, mặc kệ là tiền mời luật sư hay là tiền sinh

hoạt, hẳn là vẫn đủ dùng."

**

Ngồi nửa ngày trên máy bay, buổi tối Nghê Thường ngủ rất sớm, nhưng giấc ngủ không được an ổn.

Lúc mơ lúc tỉnh, ngực bị đè nén đau kịch liệt, cô nghĩ mình bị say độ cao, xốc chăn lên mới phát hiện trong phòng oi bức lạ kỳ. Điều hòa cũ hỏng mất từ lúc nào, gió nóng ào ạt thổi vào phòng, cổ và trán cô đầm đìa mồ hôi. Nghê Thường tắt đi điều hòa, chân trần bước xuống giường. Chiếc váy ngủ lụa satin dài đến bắp chân, phủ trên đôi chân trắng nõn, láng mịn.

Cửa sổ nhỏ bốn hướng bị đẩy ra, mấy tấm rèm mỏng giương lên trong gió để bóng đêm tràn vào phòng. Gió nhẹ thổi qua mặt, Nghê Thường thở dài một hơi.

Đã sắp vào thu, cô không nghĩ sẽ mở cửa sổ để ngủ, chỉ đơn độc đứng cạnh cửa sổ hứng gió mát. Trong khi chờ đợi cơn buồn ngủ đến, cô thuận tay với lấy bản thảo thiết kế sườn xám.

Không biết qua bao lâu, bên ngoài âm âm truyền đến tiếng nổ vang.

Nghê Thường cả kinh, cầu vai nhỏ gầy dọc theo xương quai xanh nhịn không được co rúm lại. Theo bản năng cô hướng ra phía ngoài xem, lại bị ánh sáng thành linh làm chói mắt không mở được.

Ngoài cửa sổ tiếng vang càng thêm lớn, giống dã thú rít gào rống lên -- là tiếng động cơ xe.

Nghê Thường chưa xót cố gắng mở mắt, rốt cục cũng thấy rõ cảnh tượng trước mặt. Một loạt moto đứng ở dưới lầu, một đoàn người mặc trang phục đua xe, mũ bảo hiểm sẵn sàng, đang rồ ga chuẩn bị xuất phát, từng đạo đèn xe trông như những đôi mắt đang rình mò trong đêm tối.

Lúc này, Nghê Thường mới phát hiện khách sạn mặt sau còn có đường đua xe, số " 8 " xiên vẹo ngoằn ngoèo trên con đường không hề rộng rãi, một đám người tập trung tại điểm chính giữa, nơi giao nhau của khúc cua, trừ bỏ mấy người đua xe còn có một đám người nam nữ tùy tiện vẩy vẩy lá cờ nhỏ cùng pháo hoa.

Âm thanh động cơ hỗn loạn, tiếng đàn ông hô hào, cùng tiếng cười của phụ nữ xen lẫn ánh đèn cùng ánh lửa, bầu không khí cuồng nhiệt, có phần kỳ lạ.

Một người cao cao nâng tay phát lá cờ, mấy chiếc moto phóng đi như tên bắn, tiếng âm vang cùng cổ vũ to đến đỉnh điểm.

Tâm mắt Nghê Thường nhìn theo chiếc moto đang tăng tốc trong chốc lát, rất nhanh lại vòng trở về.

Cô nhìn thấy một chiếc moto vẫn đứng tại chỗ không nhúc nhích.

Người đàn ông trên xe thân hình cao lớn, bộ quần áo đua xe màu đỏ trắng cùng với vai lưng đặc biệt phóng khoáng

mạnh mẽ, sức lực mười phần. Đôi chân dài thẳng tắp, anh ta đi đôi boots cưỡi ngựa, ngồi nhàn hạ bên cạnh xe.

Người khác lái xe đã sắp chạy được nửa vòng, người này cư nhiên còn ở tại chỗ mang găng tay.

Mang xong, người đàn ông lại cúi gập cánh tay tiếp đến là giật giật cổ tay, không nhanh không chậm bày ra dáng vẻ nhàn nhã. Đặt tay xuống, gật mạnh đầu, kính bảo hộ trên mũ bảo hiểm ba một cái vào vị trí.

Chiếc moto thuần dài sắc lẹm như mảnh thú, đầu xe vênh cao, tiếng ầm vang lên, nhanh chóng chỉ còn một mảnh hư không.

Anh ta lái xe với tốc độ kinh người, phục thấp ở thân xe, eo lưng căng chặt mạnh mẽ như báo săn, rất nhanh liền vượt qua các tay đua khác, đi về hướng khúc cua.

Người này đang ép sát vào moto, nghiêng người về hướng mặt đất, từ góc độ của Nghê Thường nhìn được, cơ hồ là nằm nghiêng trên đường mà bay nhanh như tên bắn, khuỷu tay cùng đầu gối ma sát trên mặt đường lóe ra tia lửa -- tốc độ cùng góc độ thế này thật bất khả tư nghị*, có cảm giác ngay lập tức anh ta sẽ văng khỏi đường đua.

* không tưởng tượng được, kỳ diệu, lạ lùng.

Giây tiếp theo, hai tay đua phía trước đã văng ra khỏi xe.

Đám người vây xem giống như dã thú ngửi được mùi máu, hưng phấn gào thét không ngừng.

Người đàn ông quần áo đỏ, trắng đã vượt qua toàn bộ tay đua khác, bánh xe như lưỡi dao sắc bén cắt qua đường đua, dễ dàng đuổi kịp và vượt qua chiếc moto đang đi đầu tiên. Bị vượt qua, người mặc y phục đua màu đen có ý đồ tiếp cận lại từ phía bên cạnh, không nghĩ nữa chừng lại bị người phía trước áp chế.

Hắn lái về phía trái, phía trước liền chặn trái, lái về phía phải phía trước lại chặn phải.

Vừa giống khiêu khích vừa giống trêu chọc.

Người y phục đen rõ ràng có vẻ bức bối, buông lỏng tay lái có ý định túm lấy phanh xe của người kia.

*Trong khi thi đấu moto mà nắm lấy tay lái của đối thủ là hành động không thể chấp nhận được, sẽ có hình phạt rất nặng, tước quyền thi đấu.

Người kia cũng không hề né tránh mà ngược lại còn lắc mạnh thân xe nghiêng về phía hắn --

Tay đua đồ đen né tránh không kịp, mất khống chế văng khỏi đường đua.

Chàng trai quần áo đỏ trắng chột tăng tốc, lúc băng qua vạch đích, anh ta động thân đứng lên, hướng về người vừa đứng dậy giơ tay làm cái động tác cắt cổ.

-- Rõ ràng là khiêu khích.

Vừa hăng hái lại vừa kiêu ngạo đến cực điểm.

Anh ta dừng xe lại, ngay lập tức được âm thanh hoan hô cùng huyết sáo vây quanh. Một cô gái mặc trang phục gợi cảm vẫy vẫy que pháo hoa, cười khanh khách chạy tới.

Anh tháo xuống mũ bảo hiểm, lộ ra đầu tóc gọn gàng, tóc quá ngắn cơ hồ thấy được cả da đầu.

Kiểu tóc như vậy thật phần nào nghiêm giá trị nhan sắc, gương mặt ẩn ẩn trong bóng tối nhìn không rõ lắm nhưng có thể nhìn ra ngoại hình không tồi.

Khuôn lông mày, sống mũi cực cao, cùng đường xương hàm rõ nét, sườn mặt vô cùng anh tuấn, mạnh mẽ sắc bén.

Đôi chân dài của anh hơi rộng mở, lười biếng tựa vào bên xe. Tư thế này tỏ vẻ không quan tâm đến chiến thắng này, hoặc có thể là đang với tay tìm đồ vật gì đó.

"Viêm Trì! Đại gia ơi!" Tay đua đồ đen vừa té ngã lái xe tới gần, hắn cũng đã cởi mũ bảo hiểm, lộ ra một mái tóc bạch kim chói mắt.

"Mày mẹ nó thiếu chút nữa đâm chết -- A! Đừng có rọi đèn !"

Còn chưa nói xong, Viêm Trì đã liền bật đèn xe lên, chiếu thẳng vào mắt hắn.

Anh tựa vào xe trịch thượng nhìn, nhàn nhạt nhếch môi: "Đã nhường mày phân nửa đường, vậy mà không ngờ mày vô dụng vậy đấy."

-- giọng nói anh từ tính, âm sắc trầm thấp lạnh lùng, ngữ khí lười biếng phóng đãng.

Tóc trắng lại trách móc gì đó, Nghê Thường nghe không rõ, trên đường đua nhiều âm thanh ồn ào la ó đã lấn át thanh âm hẳn.

Viêm Trì vắt chân đứng cạnh xe cũng không nói gì nữa, lấy điều thuốc ra đưa lên miệng, bật lửa.

Anh cúi đầu xuống, ánh lửa nhảy nhót sáng ngời hắt lên lên ngũ quan tuần tú.

Gương mặt thâm trầm hòa quyện với bóng tối mơ hồ, hình ảnh ấy đóng băng tầm nhìn của Nghê Thường.

Khói trắng chậm chậm tản ra trong không khí, anh uể oải nhướng mi.

Như cảm nhận được có ánh mắt đang nhìn mình, Viêm Trì đột nhiên ngẩng đầu nhìn thẳng về phía cô.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 2: Thanh Âm Cấm Kỵ

Edit: riri_1127

Chương 2: Thanh âm cấm kỵ

Khách sạn bị bóng đêm nặng nề bao trùm, thoát nhìn càng thêm ảm đạm cũ kỹ. Lầu hai chỉ có một gian phòng mở cửa sổ. Cửa sổ không có ánh sáng phát ra, cũng không thấy bóng người. Màn rèm trong suốt bị gió thổi phập phồng không ngừng, hệt như bóng ma đang bay lên.

Lát sau, có một cánh tay mảnh khảnh vươn ra khỏi cửa sổ, đầu ngón tay với ra kéo rèm cửa lại.

Viêm Trì cười nhẹ, mặt không đổi sắc thu hồi tầm mắt.

Tóc trắng đã đi rồi, người trong đoàn xe vẫn còn la ó, xua đuổi hẩn, trong đó Phương Khôn Đăng thanh âm lớn nhất: ". Đồ trì độn nhà nó còn lớn tiếng! Ý đồ chụp lấy phanh xe của Trì ca còn chưa tính sổ đâu đấy!"

Có người tiếp lời: "Trời ơi, cũng thật xấu xa! Này mẹ nó nếu thực sự chụp được phanh xe Trì ca, chẳng phải là một nhíp liền chết người sao."

"Thật là muốn trừng trị một phen, chưa bị chính một chút nó thật sự nghĩ là nó hơn người, cũng may Trì ca còn chưa

thật tăng tốc bằng không đã mắc bẫy nó rồi -- phải không Trì ca?" Phương Khôn Đẳng quần áo lam đỏ quay đầu, giương cằm hỏi.

Viêm Trì không tiếp lời cậu ta, nghiêng đầu liếc mắt nhìn lầu hai khách sạn một cái.

-- rèm cửa nơi đó đã bị kéo lại, hiện tại cửa sổ cũng đóng.

"Khách sạn nhà mày hôm nay có người vào ở?" Anh hỏi.

"A? Không có đâu ?" Phương Khôn Đẳng có chút lơ mờ, "Gần đây tình hình bệnh dịch tái lại, chỗ nào có người đến chứ. Thôi mặc kệ, dù sao mấy ngày nay chúng ta trước hết ở đây đã."

Viêm Trì chậm rì rì cởi găng tay, thản nhiên "Ừ " .

Găng tay vừa mới cởi ra, một bàn tay làm móng tỉ mỉ liền đưa tới định đón lấy : "Trì thần --"

" Muộn vậy rồi, chúng ta cùng nhau ăn khuya đi? Gần đây có tiệm hải sản nướng không tồi."

Giọng nói cùng ngoại hình của cô ta giống nhau, đều là nhão nhão ngọt ngào, mặc áo ngắn lộ rốn đi đến cạnh xe Viêm Trì, da trắng đến chói mắt.

Phương Khôn Đẳng cười hì hì lại gần: " Này nha, Đồ muội muội, em làm sao chỉ gọi mình Trì ca, không gọi chúng ta cùng đi ?"

Đỗ Á liếc cậu ta, giọng điệu khinh thường: "Anh mới vừa thắng sao?"

Phương Khôn Đăng: "."

Đỗ Á nhìn thẳng về phía Viêm Trì, môi đỏ cười cười: "Ăn khuya là em mời nha, nghe nói tiệm ăn kia có hầu không tồi."

Cô nàng trẻ tuổi đứng cạnh phì cười ra tiếng: "Ai nha tiểu Á, có ý tứ gì? Ăn hầu sống bỏ cái gì cô không biết ư?"

" Hay là muốn. muốn cho Trì thần buổi tối lại chiến với cô một hồi ?"

Kẻ xương người họa, ám chỉ mờ ám đến mức tận cùng.

Trong tiếng ồn ào, Đỗ Á sắc mặt đỏ bừng, cô ta nhìn chằm chằm sườn mặt góc cạnh của Viêm Trì, sóng mắt lưu chuyển: " Cái này. Cũng không phải không được."

Viêm Trì không tiếng động cười nhạt, chậm rãi nhướng mi, lúc này mới liếc nhìn Đỗ Á. Anh ngậm điếu thuốc, môi mỏng vừa động liền phun ra khói. Trong làn khói, con người đen càng lộ rõ vẻ thâm thúy mê ly.

Đỗ Á nhìn đến ngây ngẩn cả người.

Ngoại hình Viêm Trì vốn dĩ đã có nhiều cô gái mê đắm, xem qua anh đua xe liền không thể không bị hấp dẫn -- sự tự tin chắc chắn trên đường đua có một không hai, sức mạnh phóng túng kiêu ngạo quả thực là hormone bùng nổ.

Đỗ Á cảm thấy đàn ông nên như vậy.

"Nơi này khá gần khách sạn." Viêm Trì nhìn cô ta liếc mắt một cái, thật giống như được cổ vũ, thân mình Đỗ Á không tự chủ được hướng tới trước mặt anh kể sát.

Móng tay cọ đến quần áo đua xe bằng da: "Cũng có thể nha, anh đưa người ta đi đi mà."

Giọng nói nũng nịu nhỏ nhẹ, không biết là ý đi đến tiệm đồ nướng hay là vốn có ý khác.

Viêm Trì thản nhiên liếc nhìn, cười giễu cợt.

"Không được."

Anh dập tắt điếu thuốc, đạp mạnh chân ga: "Lão tử đây không thích đồ đưa đến tận cửa."

Moto oanh tạc mặt đất mà đi, Đỗ Á mất đi trọng tâm lão đảo. Cô khẩn trương đứng vững, ngẩng đầu nhìn bóng dáng chàng trai chạy như bay rời đi. Vai rộng eo hẹp, hai chân thon dài rắn chắc, cảm giác hoang dã mạnh mẽ vô cùng.

Đỗ Á khó chịu không cam lòng: "Viêm Trì!"

Phương Khôn Đẳng lái moto chậm rì rì đến trước mặt cô ta: "Thế nào, Đỗ muội muội? Nếu không anh mời em đi ăn đồ nướng?"

Đỗ Á xoay người liếc hắt một cái: "Cút!"

Mấy cô gái tức giận rời đi, Phương Khôn Đẳng nhìn chằm chằm các nàng hai giây, oán trách:

" Cũng không cho người ta mặt mũi."

Có người hướng cậu ta nói: "Anh cũng không xem lại bộ dạng chính mình đi, người ta một đường theo tới đây chẳng lẽ là vì anh sao?"

"Chắc, Trì ca cũng thật là, con gái nhà người ta đều như vậy mà nói mặc kệ liên mặc kệ."

"Thật đúng là, đừng nói đến lên giường, Đỗ muội muội ngay cả xe Trì ca cũng chưa được ngồi lên đâu!"

"Các người biết cái rắc." Phương Khôn Đằng cài quai mũ bảo hiểm, hừ lạnh một tiếng, "Trì ca không bao giờ mang theo nữ nhân."

"Ngồi sau xe? So với lên giường còn khó hơn!"

**

Cuối cùng vài đạo âm thanh âm vang cùng với tiếng cười nói xa dần.

Thẳng đến hoàn toàn nghe không thấy gì nữa, Nghê Thường mới lại đi đến bên cửa sổ nhẹ nhàng kéo rèm cửa ra.

Đường đua không còn một bóng người, que pháo hoa trong thùng rác cũng tắt tia sáng cuối cùng. Cô một lần nữa đẩy cửa ra, cúi đầu nhìn mặt đường còn sót lại mấy vết bánh xe in đậm khắc sâu.

Nghê Thường trong đầu nhớ đến hình ảnh chàng trai y phục đồ trắng chạy như bay vừa nãy. Anh ta áp sát chiếc

moto, cơ hồ cùng mặt đất song song, cả người tựa như một thanh kiếm sắc bén tuốt ra khỏi vỏ

Cô ngồi trở lại bên giường. Tiếng động cơ nổ vang giống như còn ở bên tai thật không ngủ nổi.

Mở khóa di động, màn hình hiện thời gian vừa đến một giờ sáng.

Cô khẽ thở dài, cầm lấy di động phát Wechat.

Nghê Thường: 【 phòng tố điều hòa hư rồi, ngủ không được [🤔][🤔]】

Giang Ngư luôn luôn làm việc và nghỉ ngơi theo giờ âm phủ =))) lúc này khẳng định không ngủ. Quả nhiên, giây sau đã hồi đáp:

【 a? làm sao đây , đã trễ thế này gọi ai đến giúp cậu bây giờ】

【 nếu không cậu đến phòng tố ngủ đi! phòng tố điều hòa còn tốt ~】

Nghê Thường " Được nha " biểu tình cam đoan, đứng dậy bắt đầu thu thập đồ đạc này nọ.

Không có mang gì nhiều. Cô khoác thêm kiện áo dệt kim hở cổ, che khuất bên dưới là bờ vai nhẵn nhụi cùng ngực trắng bóng.

Di động lại rung.

Giang Ngư: 【Tớ muốn ăn chân gà tiêu cay cùng khoai tây chiên, còn có sữa chua! Ở trong vali ấy, cậu mang sang nha nha~】

Nghê Thường lại quay về mở vali ra, lấy đồ ăn vặt, lại nhìn đến sườn xám của mình ngày mai phải mặc cũng mang theo.

Ra khỏi phòng đi trên hành lang, cô lại mở di động đưa mắt nhìn tin nhắn Giang Ngư gửi đến.

Phòng số 211.

Đỉnh đầu mờ ảo, thảm trên hành lang cũng giống vỏ chăn được phủ một lớp ánh sáng mờ nhạt.

Nghê Thường đi đến đầu kia mới tới phòng 211. Cô giơ tay gõ cửa phòng.

Không ai lên tiếng trả lời.

Cô đang muốn gõ thêm lần nữa, đột nhiên nghe thấy trong phòng truyền đến tiếng phụ nữ rên rỉ.

Tay cô cứng đờ, sửng sốt vài giây mới phản ứng lại, đây đây là cái gì.

Thanh âm này dường như là khó nhịn, lại giống như hưởng thụ cực kỳ.

Nghê Thường kinh ngạc ngẩng đầu nhìn số phòng.

Cô lúc này mới phát hiện, số "1" cuối cùng kia không phải là "1" mà là số "7" có vẻ là do nước sơn bong ra thiếu mất

một phần.

Đây là.

Phòng 217? ! !

Nghê Thường trong đầu oanh ra một tiếng, dưới chân lại cứng đờ đi không nổi.

Trong phòng âm thanh rên rĩ còn tiếp tục, một giọng nam trầm thấp đột nhiên phát ra: "Ai?"

-- Giọng nói có phần trầm trầm tựa như dây đàn khảy xuống âm vực thấp.

Lưng Nghê Thường tê rần, nhịp tim đập mạnh. Trong đầu hiện ra một khuôn mặt đàn ông tương ứng với âm thanh trong phòng: Tóc đầu đinh, mũi cao, sườn mặt anh tuấn. Người cười moto bùng bùng khí thế, ngậm điếu thuốc chậm rãi mở miệng phát ra thanh âm đầy vẻ lười nhác, ý vị thâm tường

Phía sau cửa có tiếng bước chân thông thả tiến tới, giọng nói anh có chút khàn đờ nén bất mãn: "Tìm ai?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 3: Không Phải Người Phụ Nữ Của Tôi...

Edit: riri_1127

Chương 3: Không phải người phụ nữ của tôi...

Hồ hấp Nghê Thường ngưng trệ, sườn xám rơi trên mặt đất.

Cô hoảng hốt cúi người nhặt lên, không do dự nhấc chân nhanh chóng rời khỏi hiện trường xấu hổ này. Làn váy vừa biến mất ở chỗ rẽ, cửa phòng 217 liền truyền đến tiếng mở cửa.

Viêm Trì con người đen nặng nề ở trên hành lang quét một vòng. Không có người nào, anh hơi chau mày.

Đang muốn đóng cửa, ánh mắt bỗng nhiên dời xuống phía dưới, dừng lại.

Một chuỗi dây tinh tế nằm trên mặt đất, đầu có gắn miếng ngọc bích màu lam tinh xảo. Dưới ánh sáng đèn mờ ảo, những đốm sáng phản chiếu trên bề mặt bóng loáng của viên ngọc bích ánh xạ ra quang điểm lạnh lẽo. Viêm Trì đầu lười đá đá vào má trong (Hành động quen lắm mà khó miêu tả quá đi) nhặt nó lên, đóng cửa lại.

Phòng Viêm Trì là phòng giường đôi. Phương Khôn Đăng đang nằm ở mép giường, một tay giơ di động. Di động phát ra âm thanh thở dốc rên rĩ không ngừng, thanh âm nữ nhân trong di động càng ngày càng vang to

Viêm Trì đi qua, nhấc chân một cước đá vào thắt lưng Phương Khôn Đăng.

"Lăn về giường mà xem."

Phương Khôn Đăng tháo xuống một bên AirPods, lúc này mới phát hiện: " Chết tiệt, Bluetooth mất kết nối lúc nào thế nhỉ!"

Cậy ta cười hể hể, tắt video "Nhập tâm quá, không chú ý không chú ý. Trì ca, em ở phòng anh tối nay nhé, phòng em điều hòa hồng, cùng mẹ nó lồng hấp giống nhau!"

Viêm Trì không tiếp lời, đưa tay ném chuỗi ngọc cho cậu ta: "Mới vừa nhặt đưa cho lễ tân hỏi một chút."

"Ồ, đồ gì đây?" Phương Khôn Đăng cầm dây ngọc bích lên xem "Vòng cổ? Vòng tay? Nhìn thấy giống móc chìa khóa của cha ta ghê!"

Viêm Trì lại nói: "Không biết."

Anh cũng thật không biết của ai.

Phương Khôn Đăng đem chuỗi dây đặt lên đầu giường: "Chắc là của cô gái nào đó. Ai da Trì ca, có khi nào là Đổ muội muội cố ý làm rơi ở chỗ anh không đấy?"

Viêm Trì mí mắt cũng chưa nâng: "VẬY MÀY TRẢ LẠI CÔ TA ĐI."

"Ây Ây sao em trả được chứ? Đây cũng đâu phải phí tâm tư vì em?" Phương Khôn Đẳng lắc đầu,

"Trì ca anh thật sự là ... phụ nữ thôi mà, anh dỗ người ta một chút --"

Viêm Trì cười nhạt: "Dỗ cái rắm, cũng không phải là người phụ nữ của tao."

"Người ta nhưng thật ra muốn làm người phụ nữ của anh, anh vậy mà chướng mắt sao"

Phương Khôn Đẳng nở nụ cười, lại chuyển chủ đề: "Trì ca, vậy anh thích kiểu phụ nữ nào?"

Viêm Trì khẽ đảo mắt, thản nhiên liếc cậu ta không nói.

Phương Khôn Đẳng lật người ngồi dậy: "Đỗ muối muối điện nước đầy đủ, cũng đủ cay! Nhưng anh lại không thích. Được rồi, em...em hiểu, đàn ông mà, sở thích khác nhau..."

Viêm Trì khịt mũi, đuôi lông mày khẽ nhếch: "VẬY MÀY TỐT CÁI GÌ? GÀO GÀO KHÓC KHÓC KÊU CA MÃI?"

Phương Khôn Đẳng vỗ xuống giường: "Thì thú vị chứ sao! Không phải, em hỏi anh -- miệng anh sao mà độc thế hả?"

Viêm Trì mở rộng chân tựa vào đầu giường, cổ thon dài, lộ ra đường nét khuôn hàm cùng yết hầu. Tư thế lười biếng.

Qua lúc lâu sau, anh mới liếm môi, cúi đầu cười một tiếng
nghiên ngẫm, có chút ý tứ vui vẻ hứng thú.

"Loại phụ nữ mềm mại yếu đuối."

Mềm mại yếu đuối?

Là ý gì?

Phương Khôn Đằng khó hiểu, nhưng lại rất nhanh hiểu rõ.

Đỗ muội muội như vậy, ước chừng là quá mức mạnh mẽ
rồi.

Trì ca xem ra vẫn là thích mềm mại dịu dàng. Gì mà thân
kiểu thể nhuyển, ôn hương mềm mại giọng điệu nhỏ nhẹ.

-- nhưng quá dịu ngoan cũng không được, thiếu điểm thú
vị.

Cứng mềm vừa phải.

Nhìn qua như một đóa hoa giải ngữ ôn nhu, đến gần rồi
mới biết được còn có gai.

. Trì ca thích loại phụ nữ này?

Thế này có khác gì tự tìm ngược đâu?

Cái loại nhuyển mỹ nhân vừa chạm đã đâm một nhát tay
đầy máu, còn muốn sủng trong lòng ôm ấp đau đớn mà
yêu?

Phương Khôn Đằng oán thăm, mở đèn đầu giường lên.

Viêm Trì đứng dậy đi về hướng phòng tắm: "Tao đi tắm trước."

Nói xong anh tóm cổ áo, một tay cởi áo thun xuống lộ ra cơ thể cường tráng.

Có cơ bắp nhưng lại không quá lớn. Cái gì nên có đều có. Cơ ngực vừa lớn lại rắn chắc, cơ bụng phi thường rõ ràng. Tuyến nhân ngư ẩn hiện xuyên qua quần tây đen biến mất dưới phần eo hẹp.

Phương Khôn Đằng nhìn thấy, cười hốt hoảng liên tục lắc đầu.

Thế này còn muốn phải nữ nhân mềm mại yếu đuối?

Có eo cô nương nhà nào đủ mềm mà chịu nổi dày vò từ cái thắt lưng này??!

Tương lai có cái muội muội mềm mại nào yêu anh, đó mới thật sự là.

Muốn chết, muốn chết nha trời oiii!

**

Nghê Thường cả đêm cũng không ngủ ngon. Sáng sớm hôm sau, cô chuẩn bị xuống lầu ăn sáng.

Nhìn cô thay bộ sườn xám mới, Giang Ngư ánh mắt sáng ngời: "Đúng là tiên giáng trần !"

Bộ này là sườn xám Nghê Thường mới làm, kiểu dáng song khâm cô thích, sửa lại không bó sát người. Điều đặc

biệt nhất là màu sắc, màu ô liu nhẹ nhàng phối màu vàng và xanh, rất bắt mắt.

Màu sắc có tên riêng gọi là "Thu hương lục" . *Hương nước xanh mùa thu

Dù chỉ là màu sắc, "Thu hương lục" thật ra khá kén người mặc. Nghệ Thường hiển nhiên hoàn toàn phù hợp -- "Thu hương lục" mây bay nước chảy lưu loát sinh động, nhìn cô mặc đột nhiên có một loại cảm giác hoài niệm nhớ đến câu chuyện về sự dịu dàng năm xưa.

Giang Ngư ở Nghệ gia học việc đã nhiều năm, sườn xám đẹp gặp qua không ít, nhưng Nghệ Thường luôn có thể làm cho cô thấy kinh diễm, không thốt nên lời. Sẽ không gặp được cô gái nào mặc sườn xám xinh đẹp, phù hợp hơn Nghệ Thường -- sườn xám mặc ở trên người nàng, phẳng phiu đẹp để như làn da thứ hai vậy.

Nghệ Thường giống như sinh sai thời đại rồi, cô nên sinh ở trăm năm trước, y phục dáng điệu, mái tóc vô cùng phù hợp.

" Cậu có thấy áp khâm của tớ ở đâu không?" Nghệ Thường sờ sờ cổ áo, nhíu mày, "Tớ tìm cả nửa ngày không tìm được."

*Áp khâm là một phục sức đi kèm trang phục truyền thống Trung Quốc, đeo một chuỗi ở trước ngực, bình thường mặc sườn xám sẽ treo ở nút thứ hai bên phải. Minh họa

Giang Ngư lắc đầu: " Áp khâm nào cơ?"

" Chuối có ngọc bích màu lam ấy" Nghe Thường ngồi vào bàn ăn, mi tâm nhú chặt "Tớ nhớ rõ đã mang nó với sườn xám để cùng chỗ"

"Tớ tối hôm qua không thấy cậu lấy lại đây, nếu không chốc lát trở về phòng cùng nhau tìm."

Nghe Thường gật gật đầu, cầm lấy đĩa.

Giang Ngư cầm bánh bao lên: "Ngày hôm qua vào ở không phải nói bữa sáng là tự chuẩn bị sao, như thế nào bây giờ chúng ta được bày một bàn thức ăn vậy nhỉ? Khách sạn không phải chỉ có hai ta làm khách sao?"

Nghe Thường còn chưa kịp trả lời, ngoài cửa đột nhiên lại vang lên một trận tiếng gầm rú.

Đôi tay cầm đĩa của cô cứng đờ

"Tớ đi xem xem!" Giang Ngư nhỏ giọng kinh hô, "Thiệt nhiều trai đẹp a!"

Cô nhướn đầu ra ngoài cửa: "Hormone quân đoàn đến đây!"

Nghe Thường nghiêng đầu liếc mắt một cái.

Là đám người tối qua.

Không thể không nói, Giang Ngư nói "Hormone quân đoàn" , hình dung thật chính xác.

Phóng mắt nhìn lại, một đoàn người lái xe moto ai nấy đều cao ráo, khoảng chừng 1m8, dáng vẻ cương nghị. Moto

họ đi cũng khác hẳn với mấy chiếc chạy trên đường phố, là xe đua, màu sắc tươi sáng đường nét sắc bén.

Xe và người dừng ở cửa không vào. Đám nam nhân ngồi trên xe phì phèo thuốc lá, truyền đến một tràng cười sảng khoái. Ánh mắt Nghê Thường dừng lại ở chiếc moto màu xám bạc ở giữa

Người đàn ông trên xe đưa lưng về phía cô, một tay cầm mũ bảo hiểm. Đầu tóc cực ngắn cùng chiếc áo khoác đen càng làm cho anh ta trông cao lớn mạnh mẽ hơn, anh ta hẳn là người bắt mắt nhất tối qua

Giang Ngư đánh đánh tay Nghê Thường: "Cậu nói xem, bọn họ cũng ở đây sao? Tớ đây có tính là điểm ngộ không nhỉ?"

Cô gái phục vụ đang dọn bát đĩa cười nhẹ:

"Bọn họ đều là bạn của con trai ông chủ khách sạn này. Họ không phải người địa phương." Cô thấp giọng giải thích "Mấy ngày nay đến đây, hình như là bọn họ đua cái gì đấy, tôi quên mất rồi ..."

"Bọn họ là tay đua sao ?" Giang Ngư lại hỏi.

"Vâng. Tôi nghe con trai ông chủ nói Trì thần vừa trở lại Trung Quốc, bọn họ muốn thành lập một đội cùng nhau."

"Ai?"

"Trì thần, Viêm Trì, đó anh ấy kìa-" Cô gái nhỏ chỉ về phía cửa, đôi mắt bừng sáng, mím môi cười sắc mặt hơi hơi xấu

hồ.

"Hai cô không biết anh ấy sao? Anh ấy khá nổi tiếng, trước đây cũng từng được tìm kiếm nhiều nha!"

Giang Ngư mở ra Weibo tìm kiếm "Viêm Trì", mục tìm kiếm hot tự động hiện lên: "Viêm Trì - top 1 tay đua moto".

Giang Ngư thì thầm nội dung trên Weibo: "Viêm Trì có tài năng đáng kinh ngạc. Anh ấy đã giành chức vô địch đầu tiên ở tuổi 16. Kể từ đó, đã tham gia nhiều cuộc thi moto đẳng cấp thế giới ở Pháp, Bỉ và những nơi khác, với những kỷ lục chói lọi. Sinh nhật lần thứ 22, đã làm nên lịch sử và trở thành tay đua Trung Quốc đầu tiên tham dự giải vô địch mô tô MotoGP cả mùa giải. Sau 12 năm vắng bóng ở giải đấu tầm cỡ thế giới này, Trung Quốc cuối cùng cũng có thêm một tay đua nữa trên đường đua ... "

Giang Ngư kinh hô "Wow" : "Tớ không hiểu quá nhiều, nhưng tớ sock quá!"

Cô đưa màn hình điện thoại đến trước mặt Nghê Thường, Nghê Thường nhìn thấy đoạn video là tuyển tập các cảnh từ cuộc thi của Viêm Trì, so với khi nhìn từ cửa sổ khách sạn thì hình ảnh rõ ràng hơn nhiều. Màn hình là ảnh người đàn ông đang đứng dựa vào moto được ống kính máy ảnh chụp sắc nét và phóng to, nhìn rất có cảm giác điện ảnh.

Phía dưới có khoảng hai, ba vạn bình luận:

【 trì thần yyds! ! 】

【 không xem đua xe, trọng điểm là: anh ấy quá soái a!
quá soái! Cái quay đầu kia bóp nghẹt tim tôi trong nháy mắt
ta a a a! ! 】

【 trì thần đừng cười moto, cười em đi!!!! 】

【 nghĩ muốn ngồi sau xe Trì thần quá đi, còn muốn cùng
Trì thần ở moto thượng làm! 】

【 Hay thật, ngang qua khu bình luận, mã xanh của ta
đều biến thành mã vàng→_→】

Nghê Thường: ". Tại sao khu bình luận lại thế này
?"

Giang Ngư kéo xuống phần bình luận, càng xem khoe
miệng dương càng cao:

"Nếu không, tại sao cậu nghĩ anh ta lên hotsearch? Giải
đua xe đúng là rất phổ biến, nhưng có bao nhiêu người thực
sự theo dõi trận đấu?"

Bên ngoài đám người không biết đang nói cái gì, đột
nhiên cười rộ lên.

Nghê Thường chạm nhẹ vòng ngọc trên tay, hướng mắt
nhìn ra cửa.

Thật ra, từ đêm qua đến giờ, cô chưa nhìn rõ Viêm Trì
trông như thế nào. Nhưng không khó để nhận ra anh ta có
dáng người cộng với khí chất hoang dã, mạnh mẽ đầy sức
hấp dẫn, cực kỳ thu hút nhất đối với phái nữ ...

"Có thể điều khiển được một chiếc moto hạng nặng như vậy. Eo của anh ấy hẳn là rất tốt! "

Giang Ngư nhìn chằm chằm màn hình không biết lại đang nhìn cái gì, càng nói càng hăng: "Oa, anh ấy còn tham gia qua đua xe địa hình nha, thể lực hẳn là không tầm thường! Moto đều có thể một hơi lái vài giờ --"

Nghê Thường hai má đột nhiên nóng lên, lập tức lại nghĩ tới cảnh xấu hổ tối qua.

Còn có phụ nữ trong phòng anh ta. Giọng cô ta lúc cao lúc thấp không dứt, như thể đang ngưỡng mộ sức sống mãnh liệt của nam nhân vậy.

Anh ấy ...

Cũng đúng, người như vậy bên cạnh hẳn là không ít phụ nữ.

Mặt bàn rung rung, điện thoại Nghê Thường có số lạ gọi đến, là số đăng ký ở Thành Đô.

Cô lãnh đạm nhìn màn hình, nâng tay nhấn từ chối cuộc gọi.

Qua vài giây, dây số lại bám riết không tha tiếp tục gọi đến.

Nghê Thường lại một lần nữa từ chối cuộc gọi.

"Có phải là người của bên phá dỡ không?"

Môi cô hơi mím lại: "Hẳn là vậy" . Nhà họ Nghê có một ngôi nhà cổ, là thầy của ông cố Nghê Hướng Lê xây dựng khi cô còn nhỏ. Ngôi biệt thự 3 tầng 3 gian vào cuối thời nhà Thanh, sau chiến tranh có nhiều thay đổi, giờ chỉ còn lại một tòa nhà hai tầng với sân trong. Bốn năm thế hệ của nhà họ Nghê đã sống trong tòa nhà này.

Ông Nghê đã mất cách đây vài năm và để lại lời trăng trối trên giường bệnh: truyền nghề thủ công và canh giữ ngôi nhà của tổ tiên.

Lão gia tử đi rồi, Nghê Thường cùng bà nội ở tiếp tục may sườn xám. Nửa năm trước, có công ty phát triển đô thị đến cửa nói rằng họ sẽ phá dỡ và xây dựng lại khu đất này. Đương nhiên, nhà họ Nghê không muốn, đây chính là di sản duy nhất của ông Nghê, họ quyết bất cứ giá nào cũng không bán. Nghê nãi nãi tính tình cứng rắn, có thời gian trước còn cùng công ty kia cãi vã một phen.

Giang Ngư hừ một tiếng: "Đừng để tâm, trực tiếp chặn là được!"

Nghê gia tuy rằng chỉ còn Nghê nãi nãi cùng Nghê Thường, nhưng ông bà, cháu chắt đều nổi tiếng khéo tay, đời nào cũng vậy đều giàu có khá giả. Nhưng hiện tại nói phản đối phá bỏ không chịu di dời nơi khác, bên kia lại là người giàu có quyền có thế Nghê Thường lại thật sự có chút...

Cô buông di động: "Trước mắt để luật sư ra mặt, tớ không định cùng bọn họ đàm phán. "

Cô cầm lấy di động lần thứ ba tắt cuộc gọi, mày nhăn lại.

" Đúng là nên chặn !"

Giang Ngư gật đầu: "Đúng! Trước làm lơ bọn họ đi, đừng tưởng rằng chính mình tài đại khí thô, liền xem chúng ta khi dễ!"

Màn hình sạch sẽ, rốt cục không có cuộc gọi nào nữa.

Nghê Thường trầm mặc hai giây, đứng dậy: "Tớ đi quây lể tân trả phòng, thuận tiện nói họ biết điều hòa hỏng."

**

Ngoài cửa, Phương Khôn Đằng mới vừa đổ xăng xong, hỏi: " Này mấy huynh đệ, ăn cái gì? Ta gọi phòng bếp làm mang đến."

Thấy Viêm Trì ở giữa không tiếng động, Phương Khôn Đằng vỗ vai anh: "Trì ca? "

Viêm Trì không ngẩng đầu, một tay đặt lên tay lái, đầu ngón tay thon dài kẹp điều thuốc, tay kia vuốt màn hình điện thoại, mày rậm nhíu chặt.

Phương Khôn Đằng nhìn sắc mặt, đoán cũng đoán được: "Là chuyện công ty nhà anh? "

Quốc nội giới hạn đua xe tốc độ, môi trường tập luyện và thi đấu nhìn chung tình hình không tốt lắm. Viêm Trì từng ra nước ngoài, bất ngờ trở về Trung Quốc cách đây không lâu, đối với chuyện này còn khá bất ngờ. Chỉ có vài người trong

đội mơ hồ biết chuyện. Sau khi Viêm Trì trở về, anh bận rộn xây dựng đội ngũ lại thêm một số việc công ty gia đình rơi vào tay. Khó khăn nhất là nhà cổ kia ở Nam Thành. Chuyện này không có người xử lý, người đảm nhiệm trước đây của công ty, trước khi anh tiếp quản lại gây mâu thuẫn với bên kia. Gia đình họ hiện tại hoàn toàn không chịu thương lượng, còn nói muốn kiện ra tòa ...

Sau khi bị bên kia cúp máy lần thứ ba. Viêm Trì thấp giọng chửi bới: "Đeos có gì."

Đây là cố ý không cho mặt mũi

Anh nâng tay, cắn răng hút thuốc, quai hàm căng chặt. "Được rồi. Ngang buồng phải không?"

Chờ.

Sớm muộn gì ông đây cũng dọn dẹp sạch sẽ.

Viêm Trì đập tắt điếu thuốc, sai chân bước vào khách sạn. Phương Khôn Đằng bọn họ đang ngồi ở bàn trước cửa, một nhóm đàn ông không ai nói gì nhìn chăm chăm về phía trước, vẻ mặt đầy si mê.

Viêm Trì cũng theo tầm mắt của bọn họ nhìn sang. Anh hơi dừng lại. Một cô gái trẻ mặc sườn xám ở quầy lễ tân.

Cô đứng thẳng lưng, sườn xám dài từ cổ đến mắt cá chân. Ngoại trừ cánh tay trắng nõn như ngọc còn lại không lộ da thịt nơi nào khác. Đường cong hoàn mỹ, mềm mại rất duyên dáng và nữ tính. Sau khi nói vài câu với nhân viên lễ tân, cô gái rời đi vô tình làm rơi giấy tờ tùy thân trên tay xuống đất.

Cô hơi quay sang một bên nhặt, vạt áo xẻ tà bông bênh,
thấp thoáng đôi chân thon nhỏ mịn màng.

Nghê Thường nghiêng người, eo càng bị chiếc sườn xám
chèn ép, cặp mông đầy đặn vểnh lên như trái đào chín
mọng quyến rũ. Mông tròn, chân ngọc, eo thon.

Viêm Trì mâu quang chợt lóe, đốt ngón tay ở bên cạnh
bàn khẽ động.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 4: Tối Qua Ai Gõ Cửa Phòng Tôi?

Edit: riri_1127

Chương 4: Tối qua ai gõ cửa phòng tôi?

Nghê Thường cúi người nhặt chứng minh thư lên, cũng không có nhìn về phía mấy người đàn ông kia một cái nào, thẳng lưng hướng thang lầu bên kia đi lên.

Một bàn người trầm mặc nhìn cô, thẳng đến khi làn váy "thu hương lục" biến mất, mới đem ánh mắt treo trên người cô thu về.

Sau một lúc lâu mới có người mở miệng: "Đằng tử, mày không tử tế chút nào! Tiên nữ hạ phàm đến nhà mày, mày mẹ nó cũng không báo một tiếng!"

"Ngọa tào*, tao cũng không biết!" Phương Khôn Đằng hô lên, đứng dậy đi về hướng quây lể tân.

"Ngọa tào" ~ Đồng âm với cụm từ "Ta thao" = "ĐM"...

Chốc lát cậu ta đã trở lại: "Tao mới hỏi qua rồi, tiên nữ chỉ ở một đêm vừa trả phòng."

Cậu ta hướng người vừa nói mình không tử tế hất cằm: "Lôi tử, nhân lúc bây giờ người ta chưa đi, đi lên xin Wechat

còn kịp."

Lôi tử sửng sốt, có điểm mất tự nhiên: "Vẫn là quên đi."

"Người ta như vậy, vừa thấy liền biết không phải là loại người để trêu chọc. Đến lúc đó lại mất mặt, còn không phải là gọi là tự tin quá lố sao!"

Hắn vừa nói xong, mấy người khác đều cười cười.

Một bàn người ngồi im ắng, không hện mà cùng rục rịch tâm tư suy nghĩ.

Mỹ nữ thì có thể mơ tưởng được, còn tiên nữ thì chỉ có thể ngắm từ xa.

Phương Khôn Đằng kéo ghế ngồi xuống, thoát nhìn còn có điểm không cam lòng: "Cũng không biết cô gái kia ánh mắt ra sao, rốt cuộc tiêu chuẩn chọn đàn ông thế nào"

Có người đáp: "Phụ nữ sao, chẳng phải đều chỉ có một yêu cầu không thay đổi, nói trắng ra là không phải "ba 180" thì không được."

Ngồi nửa ngày không nói chuyện, Viêm Trì đột nhiên, hỏi: "Cái gì ba 180?"

"Trì ca anh không biết ư? Để được gọi là người đàn ông thành công cần ba tiêu chuẩn 180: chiều cao 1m8, 180m2 nhà ở, 18cm mệnh căn!" * cái gì của nam nhân 18cm chắc mn hiểu được ha (>.<)

"."

"ĐM!"

"ha ha ha!"

"Này mẹ nó."

Ai ai cũng cười đến nghiêng ngả, lại ăn ý chửi nhỏ ra tiếng.

Cao 1m8 thì có thể, nhưng từ tiêu chuẩn 180 thứ hai hẳn hơi khó nha.

Trừ bỏ Viêm Trì đã trở thành racer nổi danh, mấy tay đua khác kỳ thật kiếm không được bao nhiêu. Đã vậy, có chút tiền lại liền đổ vào moto. Thành Đô tắc đất tắc vàng, nhà ở 180m2 thật là ước mơ xa vời.

"Ai da, chiếu tiêu chuẩn này, cả bàn chúng ta chỉ có một người đáp ứng được." Phương Khôn Đằng cười xấu xa, hướng Viêm Trì mà nói.

"Ba tiêu chuẩn 180, chắc, Trì thần của chúng ta không chỉ đạt chuẩn, hẳn là còn vượt chuẩn luôn nhé!"

Trên bàn lại là một trận cười vang.

"Đằng tử này, hai cái tiêu chuẩn trước ta đều biết là thật, nhưng còn cái 18cm thứ ba ai chứng minh được chứ?"

Phương Khôn Đằng vỗ vỗ ngực: "Tối hôm qua, tao cùng Trì ca ở chung phòng, tao có thể chứng minh! Nếu tụi mày không tin --"

Cậu ta vỗ bả vai Viêm Trì, cao giọng nói: " Lại đến đây, Trì ca mau mau lấy ra cho bọn họ nhìn xem!"

Một đám nam nhân cười đến miệng không khép lại nổi, vừa xấu xa vừa ám muội.

Viêm Trì môi giật giật, trở tay liền đánh vào ót Phương Khôn Đằng một cái: "Cút!"

Anh đứng dậy, một tay lấy áo khoác đang mắc ở lưng ghế, đôi chân dài sải bước đi về hướng thang lầu.

Lôi tử ngón tay chỉ chỉ, ngạc nhiên: "Trì ca như thế nào lại lên lầu ? Thật sự đi tìm cô gái kia add Wechat sao?

"Chắc vậy rồi." Phương Khôn Đằng nâng tay xoa xoa cái ót vừa ăn đánh, nghe răng trợn mắt nói

"Nhìn xem, Trì ca dạo này thật "hanh khô" , chắc cũng muốn con gái nhà người ta rồi!" * ă nói kiểu này chắc còn bị đánh dài dài haha

**

Trên đường về phòng, Nghê Thường gặp được nhân viên công tác đoàn phim hôm qua. Khách khí nói nói mấy câu xong cô cũng không nghĩ muốn chậm trễ thời gian, liền lên lầu chuẩn bị thu thập hành lý. Dọc theo cầu thang gỗ cũ kỹ lên đến lầu hai, đang muốn hướng trên hành lang đi, Nghê Thường đột nhiên dừng bước, lại theo bản năng dựa vào tường.

Phòng đầu tiên dãy bên này, chính là phòng 217 tối qua cô đi nhầm. Giờ phút này có một cô gái đang đứng ở cửa. Thấy không rõ mặt, nhưng dáng người tương đối nóng bỏng, ăn mặc cũng rất sexy. Nhìn thấy cô gái mặc váy ngắn cũn cỡn lộ ra nửa đùi, Nghê Thường lập tức nhớ tới hình ảnh mấy cô gái tối qua dựa sát vào người nam nhân đưa xe.

Trong lòng cô đột nhiên hoảng hốt, có cảm giác là lạ.

Cho nên, tối hôm qua trong phòng cùng anh ta.
chính là cô gái này sao?

Cô gái ôm cánh tay đứng ở cửa, còn người đàn ông lười nhác đứng lùi phía sau cửa, chỉ có thể nhìn được sườn mặt sắc nét cùng mũi cao ngất.

Bọn họ nói chuyện âm thanh không cao không thấp, Nghê Thường đều nghe được.

". Tôi đã nói không thích đồ đưa đến tận cửa rồi."
Viêm Trì thanh âm đè nén tức giận, ngữ khí không kiên nhẫn
"Cô nghe không hiểu?"

Đỗ Á cười duyên, cũng không giận dữ: "Thích hay không quá phức tạp, em hiện tại không muốn làm rõ."

"Bất quá Trì thần, " cô hơi dừng , ngưỡng mặt hướng ngực anh, ngữ khí càng ôn nhu, "Em vẫn sẽ theo đuổi anh, cho dù anh có thực sự chướng mắt em --"

"Cho em ngày nhớ đêm mong về anh."

Cô hướng vào phòng của Viêm Trì, lại chuyển ánh mắt nhìn thẳng vào mặt anh, chậm rãi cắn môi dưới.

Viêm Trì nhíu mày nghiền ngẫm: "Có ý gì?"

Anh con người đen hư mị, tựa tiểu phi tiểu: "Nghĩ muốn tôi "bắn một phát" cho cô?"

Đỗ Á giật mình, cũng không nghĩ tới người đàn ông này lại nói trắng ra như vậy.

Anh cười cười, vẫn là dáng vẻ phóng đảng ấy, dè nặng giọng nói ra cụm từ "bắn một phát" này thật sự bại hoại, nữ nhân nào có thể chống đỡ cho được chứ.

Đỗ Á chạm chạm vào cánh tay Viêm Trì, lại đưa ngón tay vạch góc áo anh, nũng nịu yếu ớt nói: "Đều là người trưởng thành rồi. Em không ngại."

Viêm Trì cười nhạt, không nhẹ không nặng gạt tay cô ta xuống.

"Lão tử đã để ý người phụ nữ khác rồi."

Đỗ Á: "."

Anh vẫn như trước cười cười: "Cô thích tôi, về sau cô gái của tôi cảm thấy ủy khuất, tôi đương nhiên sẽ xử lý cô một phen."

Nụ cười trên mặt Đỗ Á hơi cứng lại.

"Viêm Trì, anh cứ việc nói thẳng đi anh có người trong lòng?"

"Em biết rồi ! Là Cố Nguyệt hay là Tưởng Hiểu Diệp? Hoặc là chính là Vương Nhược Kỳ phỏng?"

Viêm Trì lãnh đạm liếc cô ta, làm như khinh thường trả lời, nâng tay đóng cửa.

Đỗ Á một cước đá tới cửa, ý muốn gây sự: "Vậy anh nói xem là ai !"

Viêm Trì có chút khó chịu, ánh mắt đột nhiên trầm xuống. Nam nhân có cảm giác áp bách lan tràn, dư quang lại đột nhiên nhận thấy được cái gì, phút chốc hướng thang lầu nhìn xem.

Nghê Thường bất ngờ không kịp phòng, cứ như vậy cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Tầm mắt tương giao, hô hấp cô ngưng trệ tim đập đại loạn.

Con người đen của anh lại thâm trầm như muốn câu dẫn người. Nghê Thường căn bản tiếp không được ánh mắt như vậy, chớp mắt mặt liền nóng ran.

Còn có loại quần bách như bị nắm thóp.

Miễn cưỡng bình tĩnh lại, cô kiên trì đi lên hành lang, làm như không có việc gì hướng về phía trước. Khi đi ngang qua gian phòng kia, cước bộ tự giác nhanh hơn --

"Này."

Anh đột nhiên nặng nề cất tiếng.

Nghê Thường lưng cứng đờ, tay áp dán sườn xám không tự chủ nắm chặt.

Anh ở phía sau cô lên tiếng: " Cái này của em?"

Nghê Thường giật mình xoay người, thấy bàn tay khớp xương rõ ràng cầm một chuỗi ngọc bích nhẹ nhàng lắc lư. Cô sửng sốt, mi mắt run rẩy vài cái, ngẩng đầu nhìn: "Này."

Hiện tại từ khoảng cách này, Nghê Thường mới chính thức thấy rõ khuôn mặt anh.

Có nhiều phụ nữ thích như vậy khẳng định là ưa nhìn, nhưng không nghĩ tới so với cô tưởng tượng lại còn soái khí hơn. Khuôn mặt góc cạnh, mày rậm mắt đen. Con ngươi hẹp dài nhìn có cảm giác thâm tình đồng thời còn có chút ngả ngón câu dẫn.

Viêm Trì nâng mi, cầm lấy áp khâm quơ quơ: "Tối hôm qua rớt ở đây."

Nghê Thường trên mặt xẹt qua tia hiểu rõ: " À."

Cư nhiên là rơi ở cửa phòng anh ta. Cô vừa muốn đưa tay bắt lấy, lại tinh ý nhận ra có gì đó không đúng lắm. Nghiêng đầu nhìn, cô gái đang đứng bên cạnh Viêm Trì đang nhìn chằm chằm chính mình. Cô gái này rất xinh, môi đỏ mọng, tóc xoăn sóng dài còn có đôi hoa tai xanh. Phấn mắt cũng cùng màu, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm cô cảm giác đặc biệt khó gần.

Kết hợp cô cùng Viêm Trì đối thoại, Nghe Thường trong lòng hốt hoảng.

Này. Cô ấy sẽ không hiểu lắm chứ? !

Mắt thấy cô gái thần sắc lạnh lùng, Nghe Thường còn không kịp nói chuyện, cánh tay đã bị kéo. Cô dùng sức lui về phía sau hai bước, nhưng vẫn bị lôi vào vào phòng. Loảng xoảng một tiếng, anh đóng sầm cửa.

"Viêm Trì!"

Bị chặn ngoài cửa cô gái kia hét to: "Tôi mẹ nó một đường theo anh đến nơi này, anh ngược lại, vô thanh vô tức liền cùng người khác chim chuột!"

Ván cửa bị cô ta đá rung trời: "Sao không sớm nói, anh! Mẹ nó đùa giỡn tôi!"

Nghe Thường đầu cũng âm vang. Cô quay đầu nhìn anh, môi khẽ mấp máy thoát nhìn vô thức lại mờ mịt. Viêm Trì thần nhiên liếc mắt, khóe miệng cong lên. Anh một tay dứt túi quần, như trước nhàn nhạt nói vọng về hướng cửa : "Cô hiện tại đã biết chưa?"

Nam nhân mày rậm nhú chặt, phút chốc lạnh giọng: "Cút, đừng làm chậm trễ thời gian của chúng tôi."

Ngoài cửa nặng nề mắng một câu, gót giày vang xa dần.

Thẳng đến nghe không thấy động tĩnh, Nghe Thường mới thả lỏng thân thể.

Vừa quay đầu, lại bắt gặp đôi mắt sâu thẳm của Viêm Trì.

Anh đang nhìn cô, tựa tiểu phi tiểu: " Bị dọa sợ?"

Nghê Thường lắc đầu, tim mới vừa ổn định lại đập bang bang lần nữa. Cô hiện tại ở cùng một chàng trai xa lạ lại ở trong phòng của người ta.

Là bởi vì cự ly gần? Cô thấy được anh giống như rất cao, cảm giác tồn tại cảm phóng đại gấp bội, không khí chung quanh như ngưng đọng. Thoáng nhìn đến ga giường nhả nhúm của anh. Nghê Thường mặt lại nóng lên như bị bỏng vội vàng dời tầm mắt, nhỏ giọng:

"Cô ấy hiểu lắm rồi, vừa này tôi nên giải thích."

Viêm Trì lại cười, một tay tùy ý chống vào khung cửa.

"Đó là nữ nhân điên rồi, nói không hiểu."

Nghê Thường nháy mắt mấy cái, mặt có điểm mất tự nhiên.

Khi anh đặt tay trên khung cửa, cánh tay còn lại đặt ở eo, tay to lớn rắn chắc mạnh mẽ. Gân xanh cùng làn da màu lúa mạch, hormone nam tính bùng nổ~~

Bàn tay cũng rất lớn, khớp xương rõ ràng, cảm giác một bàn tay này có thể vừa vắt ngang eo cô.

"Còn có --" Viêm Trì tiếp tục nói, đầu ngón tay chạm nhẹ eo Nghê Thường hai cái, như đang nghiền ngẫm.

"Tôi làm như thế nào biết, đây là chỉ là hiểu lắm?"

Nghê Thường ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt của anh, khó hiểu: "Chính là hiểu lầm."

"Thật không." Viêm Trì nhướn mày kéo từ túi quần ra một nửa chuối áp khâm. Nhìn phiến ngọc bích trong tay, anh khẽ cười thâm sâu.

" Vậy nửa đêm hôm qua, là ai gõ cửa phòng tôi?"

Nghê Thường: "! !"

Nam nhân âm sắc trầm thấp, có ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Nghê Thường tim như vỡ vụn, nói cái gì đều nói không được -- áp khâm của cô đã sớm bán đứng cô rồi, căn bản không thể nào phủ nhận.

Mà hiểu lầm này, còn nghiêm trọng hơn so với hiểu lầm của cô gái kia....

"Tôi đi nhầm !" Cô vội vàng giải thích nói, sắc mặt xấu hổ có thể thấy được bắt đầu phiem hồng, "Tôi là muốn đi tìm phòng bạn tôi, nhìn lầm số phòng !"

Viêm Trì thần sắc nhàn nhạt, con ngươi đen nặng nề chăm chú nhìn cô vài giây, cười khẽ: "Đi."

Nghê Thường: "."

Cái gì mà "Đi" ?

Cũng đúng thôi, mình đi nhầm, nhìn nhầm số ...

Cô ngay cả bản thân mình cũng không thuyết phục được.

Nghê Thường cắn chặt môi dưới, không dám lại nhìn mắt anh: "Vậy, trả tôi được không?"

Viêm Trì cầm lấy nửa chuỗi áp khâm tiếp tục định kéo ra khỏi túi.

Mới vừa động, tay anh khựng lại. Chuỗi áp khâm này thế mà lại mắc trong túi quần không kéo ra được. Viêm Trì không kiên nhẫn, đang định dùng lực kéo mạnh --

"Đừng kéo!" Nghe Thường vội vàng nói.

Áp khâm này là cô dùng ngọc do thái gia gia để lại mà làm nên, đích thực là tinh tế. Cảm nhận được chàng trai trước mặt muốn dùng sức kéo, làm sao chuỗi ngọc chịu được chứ....

Nghê Thường cúi người, tay cầm nửa chuỗi ngọc kia còn cảm nhận được nhiệt độ từ tay anh âm ỉ truyền đến: " Để tôi giúp lấy ra."

Phụ nữ mặc sườn xám đã hiếm, mặc như vậy lại càng bắt mắt. Màu sắc sườn xám của cô ấy cũng rất đặc biệt, không biết có phải do chất vải không, màu xanh lá cây này nhìn thật mềm mại, mềm mại.

Khuôn mặt cô lại còn trắng nõn trong suốt như sứ. Viêm Trì nhìn chăm chú vào nốt ruồi đỏ nho nhỏ dưới mắt, liền nhìn được đôi lông mày lá liễu cô hơi nhú lại.

Tay Nghê Thường hơi dùng lực một chút, mu bàn tay trắng nõn mềm mại chạm bên hông anh, đỉnh đầu đen nhánh cũng hạ xuống, từng lọn tóc rơi xuống mang theo mùi thơm nhè nhẹ.

Lồng ngực và trái tim anh đều rung động

Nghê Thường buông tay, mi tâm càng nhú chặt. Lộng nửa ngày cũng không giải được, hẳn là kẹt từ bên trong túi quần. Cô do dự , vẫn là đưa tay vói vào đi túi quần anh định lấy--

Cửa "Đình đình" phát ra tiếng mở. Hai người quay đầu lại, ánh mắt đùng phải người vừa tiến vào.

Phương Khôn Đằng thấy bọn họ, trợn mắt há hốc mồm.

Nghê Thường lấy lại tinh thần, lúc này mới ý thức được mình đang ở tư thế gì-- cô cơ hồ dán lên trước người Viêm Trì, một bàn tay còn sờ tiến vào túi quần anh.

Phương Khôn Đằng xoay người bỏ chạy: "Thật có lỗi, đã quấy rầy !"

"Trì ca hai người tiếp tục, tiếp tục a!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 5: Bị Trêu Chọc

Edit: riri_1127

Chương 5: Bị trêu chọc

Nghê Thường cả áp khâm cũng ném lại liền chạy ra ngoài. Mặt mũi mất hết, còn cần áp khâm làm gì cơ chứ. Đi đứng thế nào, lại vừa lúc đụng phải Giang Ngư mới từ cầu thang bước lên.

Giang Ngư trong tay còn nửa quả bắp, thấy Nghê Thường từ phòng đàn ông chạy ra, cô cũng sợ ngây người: "Nghê, Nghê Thường. ? ?"

Trở lại phòng mình, Nghê Thường tựa vào cửa đứng hồi lâu mới miễn cưỡng bình tĩnh lại, nhịp tim vừa mới ổn định, Giang Ngư đã đột ngột bước vào. Nghe cô kể xong chuyện phát sinh từ đầu đến cuối, ngoài ý muốn Giang Ngư còn có chút buồn cười. Cô mím chặt môi cố nhịn, cảm thán nói: "Làm sao. lại khéo như vậy nha!"

Nghê Thường rũ mi, cũng tự hỏi trong lòng. Đúng vậy, sao lại khéo vậy chứ.

Đến tận giường người ta thật sự đã là một lời khó giải thích, này còn xem chút nữa "củ khô bốc cháy".

Giang Ngư đưa Nghê Thường ly nước, bấu môi tiếp tục gặm bắp: "Ai da, diễm ngộ của tớ tan biến rồi. Không nghĩ tới anh ta là tra nam!"

Cô mặt nhăn nhú mày, hỏi: "Cho nên tối hôm qua anh ta cùng cô gái kia ngủ với nhau, kéo quần lên liền không nhận? Hay nói cách khác anh ta còn có người phụ nữ khác?"

Nghê Thường bung ly nước nhấp một ngụm, không biết vì cái gì không muốn đề cập đến chuyện này cho lắm.

"Chắc là đều có khả năng."

Lúc cô gái kia chất vấn cũng nói ra vài cái tên khác, cũng không biết có phải đều là món nợ tình yêu của anh ta hay không. Phụ nữ bên người thay đổi như nước chảy

Nhưng cũng không ngạc nhiên.

Loại đàn ông này, đều là như vậy sao?

Bộ dạng đẹp trai, dáng người cao ráo, còn có danh khí liền đủ khả năng trêu hoa ghẹo nguyệt, lúc lái xe lại cool ngầu cười một chút hormone nam tính liền tung bay bốn phía.

Biết rằng anh ta đào hoa chỉ thích chơi đùa, biết rõ đến gần sẽ tổn thương, nhưng luôn có những cô gái nghĩ rằng mình sẽ là ngoại lệ là đặc biệt ...

Giang Ngư tấm tắc lắc đầu, hừ một tiếng: "Không tuân thủ nam đức, coi chừng gãy vài cái xương! Cách hấn xa một chút là được rồi, may mắn chúng ta cũng sắp đi --"

Cô lại hỏi Nghê Thường: "Bất quá áp khâm của cậu thì làm sao bây giờ?"

Nghê Thường lắc đầu: "Từ bỏ."

-- Cô cũng không nguyện ý bị anh ta trêu chọc.

Cô cũng trêu chọc không lại kiểu đàn ông như vậy. Giang Ngư nói đúng, cách anh ta xa một chút là được rồi. Bọn họ vốn chính là người của hai thế giới khác nhau.

**

Thu xếp xong hành lý, nhân viên đoàn phim đưa Nghê Thường cùng Giang Ngư xuất phát.

《 Mật thám hoa hồng 》 là phim xuyên không, nữ pháp y thời hiện đại đến làm đại nữ chủ thời dân quốc. Bởi vì có yếu tố thần quái, không có cách nào chiếu truyền hình nhưng là phim được đầu tư cấp S, hơn nữa nữ chủ cũng là đỉnh lưu, phương diện chế tác hẳn là rất công phu. Bằng không cũng sẽ không chạy đến nơi có độ cao 4000m, dùng cảnh thật quay chụp.

Cảnh khu phụ cận duy nhất chỉ có 1 khách sạn 5 sao, Nghê Thường cùng nữ chính Hạ Dao gặp mặt.

Hạ Dao không ngờ rất thân thiện, buông kịch bản cùng Nghê Thường nói chuyện không ngừng: " Cô thiết kế sườn xám rất đẹp lại vừa người! Chụp diễn đi lại đứng lên cũng rất thoải mái."

Nhìn Nghê Thường khuôn mặt thanh tú xinh đẹp, kinh ngạc khó nén: "Tôi vốn tưởng là vị sư phụ già nào đó, không nghĩ tới. Nghe nói cô chỉ cần nhìn ảnh chụp có thể biết số đo, thật là lợi hại."

Nghê Thường cười lắc đầu.

Kỳ thật nải nải, bà nội còn nói cô công phu chưa đến nơi đến chốn. Có cái gọi là "Ba năm nhập môn, năm năm kiến thức, mười năm xưng vương ", cô mới ngoài hai mươi tuổi, còn chưa tinh luyện được đâu.

Hạ Dao sờ sờ bộ sườn xám vải nhung đen trên người, thấp giọng: "Nói thật, bởi vì diễn phim này phải mặc sườn xám, tôi lúc trước do dự rất lâu cũng không dám nhận, sợ mặc sườn xám không được đẹp."

Là sao nữ hạng nhất, nhan sắc khẳng định không ai chê cười, nhưng vóc dáng Hạ Dao vẫn có người lên án. Nữ diễn viên dáng người cơ hồ đều phải mảnh khảnh như tờ giấy vì qua ống kính nhìn sẽ mập lên 10 cân. Hạ Dao lại trời sinh dáng người hơi tròn, chân còn có điểm thô. Mỗi lần đi thảm đỏ đều sẽ bị " xử tử" công khai. Không nghĩ tới lần này quay, mặc sườn xám hiệu quả cư nhiên thập phần kinh diễm. Phòng làm việc nhanh chóng phát ảnh PR rộng rãi, fans hạnh phúc, náo loạn không sao kể xiết. "Hạ Dao mặc sườn xám" còn lên top nhiệt sự.

Hạ Dao quả thực thoát thai hoán cốt, đạo diễn lúc này quyết định đặt thêm phục trang sườn xám, còn suốt đêm mời nhà thiết kế đến đoàn phim làm cố vấn.

Nghê Thường hiểu rõ cười, giải thích: "Nhiều người nghĩ chỉ có dáng người thật đẹp mới mặc được sườn xám thật sự là không phải, sườn xám thủ công kỳ thật dáng người nào mặc đều tốt."

Hạ Dao hỏi: " Sườn xám thủ công vẫn chính là sườn xám truyền thống đúng không?"

Nghê Thường gật đầu "Đúng vậy, sườn xám có thể sửa đổi. Chúng tôi may quần áo phù hợp với người mặc và tôn trọng đặc điểm cơ thể họ. Sườn xám sẽ làm ôm dọc theo đường cong của cơ thể. "

Sườn xám phải như một lớp da dung hòa với dáng người. Tuy là nhân tạo nhưng phải tựa thiên khai. Hạ Dao tâm tình rõ ràng kích động hơn, nắm cổ tay Nghê Thường : "Tôi còn nghĩ muốn đặt làm thêm vài bộ cho mình, mặc thường ngày hoặc là chính thức đều cần."

Cô đánh giá bộ " thu hương lục" trên người Nghê Thường : " Cô mặc bộ này rất đẹp nha! Nhà cô hẳn là còn có rất nhiều kiểu dáng khác nữa?"

"Có." Nghê Thường trả lời, dừng một chút lại nói, "Nhưng năm nay số lượng đặt trước đã sắp đầy, cô có thể phải đợi, có điều chắc hẳn sẽ lâu."

Hạ Dao sửng sốt, muốn hỏi Nghê Thường có thể châm chước ưu tiên thiết kế trước cho mình không, thêm tiền cũng không sao, nghĩ nghĩ lại nhớ tới giá khởi điểm làm 1 bộ đã 1000 đô , mấy người khách kia phỏng chừng đều là người không thiếu tiền.

Cô sảng khoái đáp ứng: "Không thành vấn đề!"

Nghê Thường quay đầu lại ý bảo Giang Ngư lấy ra iPad đưa cho Hạ Dao.

Hạ Dao lật xem album vô vàn các kiểu dáng sườn xám, khẽ "Ồ" một tiếng: "Này mỗi kiểu sườn xám, đều còn có tên nha! Thanh lam, nguyệt thượng, tình mi, thủy vân thân.
. . chắc, đều rất lịch sự tao nhã!"

Nghê Thường cười nhẹ: "Sườn xám như ngọc, mỗi kiện sườn xám đều có tính cách và khí chất riêng, giống như người vậy."

Hạ Dao ngẩng đầu, nhìn Nghê Thường ngồi chính giữa sofa. Khi ngồi xuống cũng không tùy tiện giống người khác, mà thực tự nhiên hất nhẹ vạt sau sườn xám ra sau đó mới ngồi. Động tác thoát nhìn càng đẹp mắt, còn thực sự thông dong. Dáng vẻ này, chính là tao nhã từ xương cốt.

Hạ Dao lập tức liên hiểu được ý tứ câu nói vừa rồi.

Sườn xám như ngọc. Mỹ nhân như ngọc.

Nguyên lai, sườn xám không phải y phục mà là khí chất toát ra từ thân thể.

Hạ Dao quay đầu nói với người đại diện: "Quách Tả, giúp tôi nói với đoàn phim đặt phòng nghỉ cho Nghê lão sư các nàng ngay cạnh phòng tôi. Mấy ngày nay tôi muốn học chút lễ nghi, dáng vẻ khi mặc sườn xám."

Người đại diện đương nhiên đáp ứng. Cũng chưa để Nghê Thường có cơ hội cự tuyệt, trực tiếp gọi người mang hành lý các cô đem sang phòng bên. Phòng có hai gian phòng ngủ, phòng khách đầy đủ tiện nghi, còn có cửa sổ trong suốt từ sàn cao lên đến trần.

Đi đến cửa sổ sát đất trước tiên vén rèm cửa ra, không biết vì cái gì Nghê Thường lại nghĩ đến cảnh tượng tối qua cô ở sau cửa sổ nhìn được: Không khí ồn ào, moto chạy như bay, giữa ngón tay chàng trai lập lòe điểm đỏ còn có sương khói dày đặc sau lưng, dáng vẻ phóng khoáng thoải mái không kiềm chế được.

Chớp mắt mấy cái kéo hồi ức trở về, cúi đầu nhìn Hạ Dao đang rời khỏi khách sạn bắt đầu công việc. Nữ minh tinh quần khăn bên ngoài sườn xám, bên cạnh là trợ lý cầm ô, xung quanh là vệ sĩ.

Giang Ngư "Ồ" ngạc nhiên: "Thế trận lớn như vậy sao."

"À nhớ ra rồi, lúc trước có hot search __ thời gian khi Hạ Dao chạy roadshow quảng cáo cho một bộ phim có người đàn ông lạ mặt đã bất ngờ lao lên sân khấu ôm cô ấy cầu hôn, đòi cưới khiến Hạ Dao rất sợ hãi. Anh ta dường như sau đó còn theo dõi nên bây giờ an ninh càng nghiêm ngặt hơn ..."

Nghê Thường lần đầu nghe nói chuyện như vậy, cũng tưởng tượng được là sợ thế nào: "Đây là fans cuồng đến điên rồi đi!"

Giang Ngư lắc đầu: " Đó mà fans cái gì, tớ thấy đó chính là nam nhân biến thái đáng khinh."

Hai người hàn huyền bát quái vài câu, dỡ vali lấy ra hành lý đồ vật này nọ bắt đầu công việc.

Mới đến một lát, Nghê Thường lại liền muốn uống trà sữa, phải gọi cô là bị nghiện luôn.

Nhớ tới lúc vào cửa khách sạn nhìn thấy đối diện có tiệm trà sữa, cô nói với Giang Ngư: "Tớ muốn đi xuống dưới mua trà sữa, cậu muốn uống cái gì?"

" Tớ muốn trà nho! Phải thêm một lớp kem phô mai nữa nhaa!"

*cái này đây

Nghê Thường mang khẩu trang, vừa xuống lầu vừa sử dụng điện thoại xem món. Chắc do ở nơi xa xôi nên quán không có nhiều khách. Khi cô bước vào, chỉ có một người đàn ông cao lớn đứng trước quầy. Cậu ta với tay lấy đồ uống, hình xăm moto sặc sỡ trên cánh tay rất bắt mắt.

Quay lại nhìn Nghê Thường, cậu ta sững sờ: " A cô không phải là cô gái kia sao --"

Nghê Thường cũng sững sờ, lập tức cúi đầu ý đồ né tránh. Phương Khôn Đằng vô tội chớp chớp mắt, nâng tay gỡ gỡ đầu, cầm theo trà sữa rời đi.

Bên ngoài cửa hàng, đối diện đường cái có hai chiếc moto đường cong sắc bén đang đậu. Người đàn ông mặc áo khoác

đen ngời bên xe, hai chân mở rộng đặc biệt có cảm giác tồn tại.

Phương Khôn Đăng chạy tới: "Trì ca Trì ca! Anh đoán xem em mới vừa thấy ai ?"

Viêm Trì thản nhiên liếc nhìn. Không cần anh đoán, đáp án đã tự đưa đến cửa.

Chuẩn bị băng qua đường, Nghê Thường mặc "thu hương lục" đẩy cửa thủy tinh, xinh đẹp như tranh vẽ chậm chậm từ trong cửa hàng đi ra.

Cùng với mấy loại sườn xám hận không thể xẻ thật sâu không giống nhau, của Nghê Thường chỉ xẻ vừa thấp ở đầu gối. Cũng chỉ khi thấy cô Viêm Trì mới hiểu được, nữ nhân không phải lộ càng nhiều mới là đẹp. Xẻ tà thấp, vừa di chuyển đùi đều bị sườn xám bao lấy hiện ra dáng người thanh thoát lưng ra lưng eo ra eo. Có vẻ như giấu diếm nhưng thật sự là đẹp đến không thể nào che được.

Viêm Trì tầm mắt dừng trên người cô không nhúc nhích, hỏi Phương Khôn Đăng: "Mới vừa nãy cô ấy cũng thấy mày ?"

"Thấy chứ! Không biết vì sao gặp em lại giống như thấy quỷ, cùng cô ấy chào hỏi cô ấy cũng không để ý, quay đầu liền đi"

Viêm Trì liếm liếm môi, cúi đầu cười nhẹ.

Không phải sợ nhìn thấy Phương Khôn Đăng, là sợ thấy anh mới đúng.

Muốn trốn anh ngay cả áp khâm cũng không cần lấy lại. .
.

Lại nhìn lần nữa, Viêm Trì liền thấy một chiếc chiếc ô tô màu xám đậu trước người Nghê Thường, thân ảnh cô hoàn toàn bị chắn mất. Chỉ trong chốc lát, chiếc xe đã phóng đi nhanh chóng.

Cô gái mặc sườn xám đã biến mất.

Ly trà sữa lật úp nơi cô vừa đứng, lớp kem sữa trắng kéo theo một vệt dài trên đường nhựa.

Không khí dường như đông đặc lại.

"! ĐM, ĐM " Phương khôn đành sợ hãi kêu ra tiếng, hẳn còn có điểm không xác định: "Vừa rồi cô gái kia là bị kéo lên xe mang đi ? ! ĐM bọn họ bắt cóc con gái nhà người ta sao!"

"Không đúng không đúng. Trì ca anh nói xem, sẽ không phải là Đỗ Á tìm người làm? Cô ta hôm nay đem cửa phòng khách sạn nhà em đều -- Trì ca!"

Phương Khôn Đẳng còn chưa nói xong, liền thấy Viêm Trì đã lên xe, vặn tay lái một cách thô bạo.

Chiếc mô tô hạng nặng màu xám bạc, âm vang mà lao đi như một con thú hung hãn.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 6: Em Nghĩ Tôi Là Lưu Manh Sao?

Edit: riri_1127

Chương 6: Em nghĩ tôi là lưu manh sao?

Nghê Thường bị bịt miệng kéo lên xe, đại não cô trống rỗng một lúc. Bị ném tới ghế sau, ngồi cùng với hai người đàn ông hoàn toàn xa lạ, bọn họ điên cuồng nhấn ga, chở cô về phía ngược lại với đường trở về khách sạn. Thẳng đến khi người đàn ông ngồi ghế phụ lái quay đầu lại thấy mặt Nghê Thường sau lớp khẩu trang. Hắn ta nhanh chóng vỗ vỗ bả vai người bên cạnh: "Lão Miêu, lão Miêu! Đây, đây không đúng a? !"

Người đàn ông lái xe nhìn qua gương chiếu hậu, sắc mặt cũng thay đổi.

"Đm! Mà mày mắt mù hay sao, làm người rồi ! Đây căn bản không phải Dao Dao!"

"Không phải là mày nói người mặc sườn xám sao! Hiện tại đều mẹ nó mang khẩu trang, tao làm sao phân biệt được người nào là người nào!"

"Mẹ nó, mày chính là đồ phế vật!"

"."

Nghê Thường ở phía sau nghe, rốt cục hiểu được: hai người kia, hẳn là người đàn ông biến thái vẫn theo dõi quấy rầy Hạ Dao.

Trước khi cô đến đoàn phim, khách sạn kia trừ Hạ Dao cũng không có người khác mặc sườn xám. Cô cùng Hạ Dao đều tóc dài đến lưng, tình hình bệnh dịch căng thẳng ai nấy đều mang khẩu trang, vì thế xui xẻo thế nào Nghê Thường đã bị bắt nhầm lên xe.

Sau khi phản ứng lại, cô cũng không phát ra tiếng, chậm rãi kê sát cửa xe, thử thăm dò kéo xuống. Nhưng cửa bị khóa!

Cửa sổ phía sau bị chặn lại không nhìn thấy gì. Nghê Thường chỉ có thể nhìn thấy tình hình bên ngoài từ kính chắn gió phía trước - họ lái xe rất nhanh. Xung quanh trống trải, hẻo lánh, thậm chí có những con đường đã trở thành đường đất. Nghê Thường không nói một lời, mới vừa lặng lẽ nhặt điện thoại dưới chân lên, hai người đàn ông đang tranh cãi ở hàng ghế đầu bỗng im bật, cùng nhau nhìn vào gương chiếu hậu.

Nghê Thường vừa cởi khẩu trang ra, dường như khiến bọn họ phát hiện điều bất ngờ.

Hai người nhìn nhau trao đổi cái nhìn đầy ẩn ý.

Trái tim cô thất lại, lập tức trở nên cảnh giác - có vẻ như cho dù là bắt sai người, họ cũng sẽ không để cô đi ...

Cô nghiêng rằng, nhanh chóng mở khóa điện thoại, bấm gọi 110.

Chưa kịp bấm gọi thành công, người đàn ông ngồi ghế lái phụ bất ngờ chồm tới giật lấy điện thoại: "Yêu tinh, muốn gọi cảnh sát sao." Trong lúc đó bên ngoài xe đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai, có mấy người đàn ông lên tiếng mắng chửi.

Thân xe mãnh liệt xóc nảy, Nghê Thường mất thăng bằng, bị va đập mạnh vào cửa xe.

Đột nhiên, có tiếng ầm vang nổ lớn lẫn át tất cả ồn ào.

Tiếng gầm của động cơ bay từ sau ra trước gần như trong tích tắc, Nghê Thường nghe thấy tiếng người lái xe hét lên và phanh gấp: "Đm-"

Lốp xe trên mặt đất ma sát ra tiếng vang chói tai, cô giãy dụa ngồi dậy.

Khi thấy rõ cảnh tượng trước mắt, tim cô đập kịch liệt dữ dội, thế nhưng lại có loại cảm giác kinh hãi cùng rung động.

Một chiếc moto màu xám bạc phanh gấp áp sát xe oto bọn họ, mãnh liệt chắn ngang đường đi.

Chàng trai ngồi trên xe nâng tay tháo kính bảo hộ, lộ ra đôi mắt đen thăm thẳm. Ánh mắt sắc bén, toát ra khí lạnh.

Anh không nói lời nào, dùng đèn xe khiêu khích chói thẳng vào bọn người ngồi ghế trước oto. Bên trong xe người đàn ông cầm lái bị bất ngờ, mắt không mở ra được, quay

đầu lại lắc lắc mặt rống lên với Nghê Thường: "Sao lại thế này! Này mẹ nó bạn trai mày là cảnh sát sao? !"

Không đợi Nghê Thường trả lời, hắn lại hung tợn hướng phía trước kêu gào: "Tránh ra! Cút! Tin hay không lão tử tông chết ngươi!"

Viêm Trì cười lạnh một tiếng, lỗ mũi vút mắt kính bảo hộ xuống, oanh oanh khởi động cơ.

Chiếc xe phóng tới trước đầu oto, nhưng tốc độ không hề giảm, đầu xe to lớn nghiêng hẳn về phía trước như lưỡi dao sắc lẹm đập vào cửa kính oto - một tiếng "bốp", kính chắn gió vỡ tung.

Viêm Trì lái xe trực tiếp áp lên đỉnh xe. Oto nhất thời giống như món đồ chơi bị nghiền áp biến dạng, kịch liệt lay động. Bên trong xe, Nghê Thường ôm lấy đầu cơ người lại thất thanh kêu sợ hãi, nhưng lại không nghe được tiếng kêu của chính mình.

-- Vì hai người đàn ông phía trước âm thanh la hét còn to hơn cô gấp bội. Viêm Trì nhảy xuống dưới đất, dùng cùi chỏ gọn gàng lưu loát đánh nát kính xe, thân thủ đi vào mở cửa xe ra.

Anh đem Nghê Thường chặn ngang bế lên, lại đem cô vác ở trên vai. Sườn xám cô bị động mà xốc lên xiêu vẹo, bắp đùi trắng nõn kề trên ngực anh lộ ra ngoài.

Nghê Thường cúi đầu kêu một tiếng, muốn kéo vạt áo che chắn, kết quả duỗi tay ra lại sờ trúng cơ ngực săn chắc của

anh.

Viêm Trì kéo áo khoác giúp cô che chân, bàn tay vừa chạm phải chân Nghê Thường -- cảm giác mềm mại làm cho anh thiếu chút nữa tuột tay.

Lòng bàn tay anh căng thẳng, ôm chặt người trên vai thêm chút nữa. Phía sau lưng còn rõ ràng cảm giác được nơi mềm mại nào đó áp vào

Người đàn ông ngồi ghế phó lái mở cửa xe, từ bên trong mang theo còi lên đi tới. Viêm Trì tay mắt lanh lẹ, chân dài một đá trực tiếp một cước đem hắc đạp trở về.

Bên trong xe oto hoàn toàn đại loạn. Viêm Trì đem Nghê Thường đặt ngồi trên moto, chính mình xoay người ngồi vào phía trước đạp chân ga bỏ đi.

Tiếng gió bên tai phần phật, tóc Nghê Thường tung bay trong gió, cô còn ngửi được trong không khí mùi bùn đất. Ngồi trên moto phi nước đại, cô lần đầu tiên cảm nhận được thế nào là tốc độ nhanh, hai tay không tự chủ được bấu chặt vai Viêm Trì.

Lòng bàn tay cảm nhận được cơ bắp rắn chắc, mà trừ bỏ tốc độ gió còn có nhiệt độ cơ thể của nam nhân phía trước truyền đến -- quả thật mạnh mẽ ấm áp, tràn ngập cảm giác an toàn không nói nên lời.

Moto xóc nảy hai cái, đầu ngón tay tinh tế trắng nõn của Nghê Thường lại gắt gao nắm chặt vai anh. Tốc độ xe dần chậm lại. Viêm Trì tháo găng tay, bàn tay đeo găng da

buông thành nắm đấm, lòng bàn tay đưa về phía trước. Nghê Thường chớp mắt, nhìn anh đang từ từ xòe tay ra. Những cánh hoa màu vàng nhỏ xinh bay xuất hiện trong tay anh, đột lúc này còn có một con bướm vàng bay lên trên đỉnh đầu sau đó đậu trên đầu vai cô.

Cánh hoa không trọng lượng, nhưng lòng Nghê Thường lại âm thầm xao động ngửa ngáy. Cô quét đi một cánh hoa trên mi mắt, khi ngẩng đầu nhìn về phía trước không khỏi nín thở.

Mặt trời đang từ từ buông xuống dọc theo đường chân trời, bọn họ phi nước đại theo hướng hoàng hôn này, không biết từ lúc nào đã lái xe vào một cánh đồng hoa.

Nhìn thoáng qua, cánh đồng đầy hoa hướng dương cao bằng người, đang nở rộ vô cùng đẹp đẽ. Cánh đồng hoa vàng rực rỡ được bao phủ bởi ánh sáng mặt trời, Nghê Thường đứng trong đó như thể vô tình bước vào thế giới thần tiên lộng lẫy, vừa kinh hỉ lại ngẩn ngơ.

-- Cảm giác giống như lúc nhìn thấy chàng trai lái moto đến, ngang ngược bá đạo lao tới cứu cô vậy.

**

Mặt trời lặn, tia dư quang cuối cùng bị đường chân trời nuốt hết, xe moto màu xám bạc cũng ở trong bóng đêm dừng lại.

Viêm Trì đứng bên cạnh xe, tay cầm di động, mày rậm nhíu càng sâu.

Dựa theo trên bản đồ hướng dẫn, hẳn giờ phút này hẳn là phải đi ngang qua một cây cầu sắt mới đúng.

Nhưng hiện tại đừng nói cầu, nơi này trước không thôn sau không điểm, nửa quĩ ảnh đều nhìn không thấy. Đây hướng dẫn con mẹ nó, thật là cái bản đồ thiếu đạo đức, quên đi.

Màn hình lại sáng lần hai, nam nhân nhíu mày khinh mắng một câu, buông di động.

Nhìn qua cô gái trước mặt, có chút mất tự nhiên sờ sờ vòng ngọc trên cổ tay. Tóc cô rối loạn, sườn xám cũng nhăn nhúm, trên người còn có tầng mồ hôi mỏng. Kích thước eo Nghê Thường cũng thật nhỏ một tay là ôm gọn, khuôn mặt nhỏ nhắn hơi hốc hác, đôi mắt long lanh ngập nước nhìn về phía anh, kết hợp nốt ruồi lệ nhỏ màu đỏ kia quả thật rất động lòng người.

Viêm Trì hơi hơi nhíu mi, ngữ khí hòa hoãn hỏi cô: " Hôm nay rốt cuộc làm sao em lại bị bắt đến nơi này?"

Nghê Thường chớp mắt, nhẹ nhàng hít thở thấp giọng giải thích. Thanh âm cô ôn nhu nhẹ nhàng, ngữ khí nhỏ nhẹ đầy cảm giác ủy ủy khuất khuất mà nói.

Viêm Trì nghe xong cũng quả thực cũng không biết nói gì, lắc đầu: "Đây mẹ nó. . . ."

Nguyên bản anh nghĩ vạn nhất là Đỗ Á tìm người trả thù, việc này chính là do anh khơi mào anh đương nhiên muốn xen vào.

Không ngờ kết quả lại là như vậy.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, ban ngày ban mặt có phụ nữ bị bắt cóc trước mắt lý nào lại ngoảnh mặt làm ngơ. Viêm Trì liếm liếm môi, hướng Nghê Thường: " Em có tính toán gì không?"

Nghê Thường rũ mắt, cân nhắc một lát: "Vẫn là trước tìm đoàn phim đi."

-- nhưng di động cô không có, lúc này bị bọn kia giật mất không biết rơi ở đâu.

Hơn nữa Giang Ngư vừa thay đổi số mới, cô không gọi được.

Nghê Thường mím môi: " Anh có thể gọi bạn anh nhờ anh ta liên hệ đoàn phim giúp đỡ có được không?"

Viêm Trì mở điện thoại truy cập nhật ký cuộc gọi , vừa bấm vào tên Khôn Đằng, lúc sau điện thoại lại rung lên, hết pin rồi tự động tắt nguồn.

Viêm Trì: "... Chết tiệt." Anh lại cất điện thoại vào túi quần, ngẩng đầu nhìn quang cảnh xung quanh.

Những ngày này, các đội về cơ bản đang tập đua đường núi về cơ bản đã rất quen thuộc. Ngay cả khi có những nơi anh chưa đến trước đây, chỉ cần lái xe qua hai lần thì cũng có thể nhớ đường.

Viêm Trì nảy ra một ý tưởng trong đầu, cầm đôi găng tay da lên: "Đi." Đeo găng tay vào quay lại nhìn cô gái đứng sau

xe máy không hề di chuyển - có vẻ như còn đang dịch ra xa hơn trước một chút.

Viêm Trì nhướn mày, giọng điệu như đang dọa trẻ con :
"Em không theo tôi, đợi lát sau lại có bọn lưu manh đến bắt em."

Nghê Thường đầu ngón tay chà xát hoa hướng dương trong tay, nhìn về phía anh, ánh mắt do dự còn có cảnh giác.

Viêm Trì nhìn cô, mang theo ý trêu chọc: "Hay là nói --"

Anh nhếch môi, cười đến ngả ngón: " Em thấy tôi mới là lưu manh?"

Nghê Thường bị nói trúng tâm tư, một chút tai liền đỏ. Cô có chút mất tự nhiên nhìn nhìn vạt áo, mũi chân hướng nam nhân trước mặt cọ cọ. Viêm Trì cầm lấy mũ bảo hiểm đội cho cô.

Mũ bảo hiểm màu đen vừa lớn vừa nặng, vừa đội xuống liền che nửa mặt Nghê Thường, hơi thở của anh quanh quẩn nơi mũi cô. Nghê Thường giật giật cổ, lộ ra đôi mắt, thanh âm rầu rĩ : "Đi chỗ nào ?"

Viêm Trì vỗ vỗ nhẹ đầu cô, vẫn là ngữ khí cà lơ phất phơ trêu đùa: "Lưu manh bắt em về làm áp trại phu nhân."

Nghê Thường: "."

Lúc này vừa đi, ngay cả dầu xe máy cũng cạn kiệt.

Cũng may Viêm Trì tìm được đường. Tuy nói cách khách sạn còn xa, nhưng ít ra một đường này anh coi như đã tường tận.

Nghê Thường nhìn qua quang cảnh hoang vu không bóng người, rồi lại nhìn dòng xe cộ trên cao, tim cô chùng xuống - cô cảm thấy mình đã nhảy từ một tình huống nguy hiểm xuống một vực sâu không xác định khác ...

Viêm Trì dắt moto đến cửa hàng duy nhất còn sáng đèn.

Đẩy cửa đi vào, Nghê Thường lập tức liên tục ho khan do cả căn phòng đầy khói.

Cô nâng tay khua khua trước mặt, nhìn thấy một người đàn ông trung niên đầu hói đang ngồi gác chân sau quầy. Trước mặt ông ta là chiếc TV nhỏ và quạt điện.

Viêm Trì sải bước đến, gõ gõ hai cái vào tủ kính: "Có sạc hay pin dự phòng không?"

Lão bản không ngẩng đầu, con mắt vẫn dính vào TV : "Không."

Dư quang thoáng nhìn thấy "thu hương lục" trên người cô, ông ta xoay mạnh người ... nhìn Nghê Thường, trong mắt tràn đầy kinh diễm cùng chăm chú.

Nghê Thường nhảy dựng, trong lòng cảnh giác đi nhanh cúi đầu quay mặt về phía người Viêm Trì . Đứng phía sau, thoáng nhìn tay anh cầm lấy một túi đồ lót, cô lại sững sốt không tự chủ lại cách ra chút khoảng cách. * thấy chị như con thỏ đáng yêu ấy chời oiii

. Vì cái gì phải ở chỗ này mua đồ lót cơ chứ.

Cô không có muốn mua nha.

Nhìn đồ đạc trên kệ có vẻ bụi bặm cũ kỹ, Nghê Thường hoài nghi có khi chúng nó sớm đã quá hạn.

Huống hồ. cô cũng không có tiền.

Di động, giấy tờ tùy thân không có, cũng không mang tiền mặt.

Nhìn thấy chai nước khoáng đóng chai trên kệ, đôi môi khô khốc của Nghê Thường bất giác mím lại. Nhìn chai nước làm dịu cơn khát cô quay lưng bỏ đi. Viêm Trì đã chọn xong, cầm đầy ắp đồ quay trở lại quầy.

Nghê Thường đột nhiên dừng lại, trong lòng căng thẳng.

Dưới ánh đèn mờ của quầy, cô thấy Viêm Trì đặt một chiếc hộp vuông nhỏ lên kệ bên cạnh quầy thu ngân.

Đầu ngón tay anh khớp xương rõ ràng, nhẹ lau chùi qua lớp bụi trên đó, lộ ra hai chữ "Siêu mỏng", đầu ngón tay theo sau buông lỏng, đem hộp vuông nhỏ kia ném vào đồng hồ mới vừa chọn, chuẩn bị tính tiền. * là Durex đóoooo

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 7: Đàn Ông Không Sợ Lạnh!

Edit: riri_1127

Chương 7: Đàn ông không sợ lạnh

"Đích" một tiếng, ông chủ tính tiền xong cả hộp "áo mưa", đem bỏ vào túi plastic đầy nhóc đồ đạc.

Nghê Thường lo sợ trong lòng, nhưng cũng không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể đi theo Viêm Trì ra khỏi cửa hàng. Anh dắt moto hết xăng dẫn cô đi ngược chiều đường cao tốc trên cao.

Đi được khoảng mười phút, xung quanh dần dần tối hơn. Ánh trăng mỏng manh cùng mấy con đom đóm mang theo ánh sáng mờ nhạt trên đầu, với vài tiếng ve sầu, chỉ càng làm người ta thêm bất an trong bóng tối.

Tim Nghê Thường đập hỗn loạn, phòng tuyến tâm lý nâng cao, cảm giác căng chặt như dây đàn.

Lại đi một lát, rốt cuộc anh ngừng bước chân. Dừng moto một bên, cúi người trong bóng tối sờ soạng một lát, sau đó vang lên tiếng "Ba" nhỏ, chung quanh trở nên sáng ngời. Nghê Thường theo bản năng nâng tay che mặt. Nháy mắt mấy cái thích ứng ánh sáng, cô buông cánh tay đánh giá chung quanh.

Nơi này là khu vực cắm trại ngoại ô.

Trên đầu bọn họ là một mớ dây và cáp sắt rối loạn, có một bóng đèn trụ lủi treo bên dưới, cách đó không xa là một cái lều trắng hình chóp.

Nhìn ra xa hơn nữa, có hai ngôi nhà nhỏ sơn đỏ cạnh nhau cách đó chừng 10 mét, trông giống như nhà vệ sinh, bên ngoài có hai ống nước, có điện nước thế này cũng coi như là tiện nghi.

" Ở đây một đêm, sáng mai đổ xăng rồi trở về." Viêm Trì đưa tay ném túi đồ xuống đất, qua loa giải thích.

Chỗ cắm trại này là bọn anh mấy ngày trước chạy đường núi đã ghé qua, lúc ấy những thứ moto không thể mang đi liền để lại, không nghĩ tới bây giờ còn có thể phát huy công dụng.

Nghê Thường "A" nhẹ một tiếng, thần kinh vẫn buộc chặt như trước không hề thả lỏng. Cô dưới bóng đèn, nhìn chăm chú vào người đàn ông đang xoay người đi vào lều trại lấy chiếc ghế gấp nhỏ đi ra.

Viêm Trì cởi áo khoác ném lên ghế, lại đến túi plastic lục lọi mấy cái, lấy ra một cái hộp nhỏ có in chữ " Siêu mỏng" --

Da đầu cô tê rần, nội tâm gào thét, tay đặt trên người cũng không tự chủ nắm chặt thành quyền.

Lòng bàn tay ra một tầng mồ hôi lạnh, cô lại thấy Viêm Trì rút ra một cái dao nhỏ. Nghê Thường giật mình nhìn thấy

anh đem "áo mưa" cắt thành ba đoạn, chờ anh với tay vén vạt áo thun lên, mi mắt cô run rẩy.

Anh bị thương.

Không biết có phải buổi chiều lúc đập cửa bị thủy tinh cắt phải hay không, miệng vết thương lớn trên cánh tay, còn có cả vết máu đã khô lại, nổi bật trên làn da màu lúa mì.

Viêm Trì mở chai nước khoáng, đơn giản rửa qua miệng vết thương, sau đó đem mấy đoạn "áo mưa" cột lại che chắn miệng vết thương.

Cao su co dẫn mười phần gắt gao cột trên cánh tay rắn chắc, biến thành một đoạn băng không thấm nước.

Nghê Thường nhìn mà giật mình. Loại đồ này cư nhiên còn có thể dùng như vậy.

Xử lý xong miệng vết thương, Viêm Trì nhướn mi nhìn cô: "Em ngồi đó coi chừng bị muỗi đốt"

Mi mắt cô hơi chớp, đi đến trước người anh, cách khoảng nửa thước, ánh mắt mơ hồ cố ý né tránh không nhìn lên người anh.

Lần đầu cô nhìn đối diện một cách trực quan nửa người trên cơ thể đàn ông như thế -- vẫn là dáng người thành thực, hormone nam tính từ thân hình anh tỏa ra bốn phía

Đường cong cơ thể dưới ngọn đèn càng khắc sâu, rộng lớn tinh tráng, còn có cơ bụng rõ ràng săn chắc. Mấy khối cơ bắp như có sinh mệnh, phập phồng hô hấp theo nhịp thở.

Lúc này khuôn mặt Nghê Thường nóng bừng, cô mím môi. Viêm Trì quay đầu lại, liền nhìn thấy vành tai cô đỏ lên, anh cười cười, dùng cánh tay không bị thương lấy ra một chai nước vặn vặn hai cái, lẳng lẳng đặt lên chân cô.

Nghê Thường quay đầu nhìn thấy dáng người vai rộng eo hẹp của anh đang bước đi. Viêm Trì đi đến bên vòi nước hí hoáy sửa sang gì đó trong chốc lát, sau đó kéo một ống nước màu đen thật dài vào WC.

Cô xoay người cầm chai nước, ngẩng cổ uống một hơi hết nửa chai.

Vừa buông chai nước không đến hai phút anh liền đi ra, trên người là chiếc áo thun màu tối. Quần áo này hẳn là mới từ cửa hàng kia mua, rõ ràng hơi chật, phần ngực áo và vai hơi căng, cổ tay áo cũng chật chẽ ôm sát cánh tay to lớn.

Khi Viêm Trì đưa tay điều chỉnh bóng đèn, vạt áo hơi hồng lên, lộ ra phần eo và bụng săn chắc, trên cơ bụng có mấy giọt nước sáng lóa trượt vào trong chiếc quần đen

Nghê Thường nháy mắt mấy cái dời ánh mắt, lẳng lẳng đi về phía lều. Anh điều chỉnh bóng đèn xong xuôi buông cánh tay, tầm mắt di chuyển theo bước đi của cô một lát, đột nhiên hỏi: "Chân em làm sao vậy?"

Cô cúi đầu, mũi chân trái di di xuống đất: "Có thể là bị trẹo rồi."

Trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc, anh nói: "Vậy sao em không nói tiếng nào?"

Cô gái này cũng thật là.

Bị trẹo chân mà không hề than thở, lại còn đi theo anh gần như cả đêm.

Nghê Thường đưa mắt nhìn vết thương trên tay Viêm Trì chỉ chỉ: "Không phải anh cũng không nói tiếng nào sao."

Viêm Trì hơi giật mình, bật cười.

Anh là đàn ông, đã quen rồi còn cô da thịt mềm mại mỏng manh lại đi so cùng?

Viêm Trì nâng tay chạm vào chỗ cánh tay bị thương, không chút để ý : " Vết thương nhỏ thế này thì có là gì?"

Anh nhắc ghế xếp hướng trước mặt cô.

"Em ngồi xuống tôi xem thử."

Nghê Thường do dự hai giây, đưa tay ra sau lưng kéo kéo nhẹ vạt áo đã ướt mồ hôi, tiến đến trước ghế dựa ngồi xuống.

Cởi bỏ khóa giày, chân cô còn chập chạp không có vươn đến, ngược lại trộm hướng phía trong sườn xám thu thu lại. Viêm Trì ngồi xổm trước người, vươn tay nắm lấy mắt cá chân trái cô kéo đến đầu gối anh.

Chợt lộ chân dưới tầm mắt chàng trai, Nghê Thường có chút cảm thấy thẹn thùng, bàn chân không tự chủ mà căng

lên, có vài vết xương hơi cong, bàn chân sưng đỏ đặc biệt rõ ràng trên làn da trắng nõn không tí vết.

Viêm Trì nhẹ nhàng xoa xoa chân cô, dùng ngón tay cái ấn vào vết bầm tím trên mu bàn chân. Đầu ngón tay anh thô ráp, hòa cùng nhiệt độ cơ thể như muốn là phẳng làn da, Nghê Thường rùng mình như bị bỏng, gót chân vô thức cọ xát vào quần anh.

"Đau?"

Cô mím môi lắc đầu.

Anh giơ ngón cái nâng lên: "Xương cốt không có việc gì, chườm lạnh là ổn rồi."

Nghê Thường nhỏ giọng " Ừm".

Viêm Trì buông cổ chân cô ra, nhưng ánh mắt nhất thời vẫn chưa thu lại.

Thật sự là lần đầu anh gặp phụ nữ có chân cùng dáng người tương xứng đến vậy, đều rất xinh đẹp và tinh tế.

Mặt trước nhẵn mịn từ bắp chân đến ngón chân, mu bàn chân như một chiếc nơ ngọc xinh xắn, mặt sau là đường gân Achilles mảnh mai nối với mắt cá cùng gót chân tròn tròn, tựa như vòng cung tinh xảo.

Cân đối nhỏ nhắn, tinh tế.

* gân Achilles

Vừa rồi anh dùng hai ngón tay liền dễ dàng nắm được cổ chân cô, cảm giác một bàn tay có thể bao phủ bàn chân bé xinh này.

Viêm Trì liếm môi dưới, cười khế: " Gót chân em nhỏ như chân chim ấy."

Nghê Thường liếc mắt một cái, nhỏ giọng phản kích: "Tay anh cũng to như tay gấu ấy"

Cô ít nhiều có chút trợn tròn mắt nói dối .

Người đàn ông này xương tay rõ ràng, gân xanh nổi rõ trên mu bàn tay to lớn hữu lực, nhìn thế nào cũng không có chút liên quan gì đến tay gấu.

Vừa rồi anh cong cong khóe miệng trêu cô, ngữ khí ngả ngón lại trêu đùa, mới một chút thế này cô đã liền thấy xấu hổ.

Viêm Trì hưng trí, khóe môi cong lên ý cười: "Em nói gì cơ?"

Anh lại nắm lấy mắt cá chân cô, lòng bàn tay dễ dàng bao phủ toàn bộ bàn chân, ngón giữa cùng ngón cái vòng qua kẹp mắt cá để khống chế từ gân Achilles mỏng manh.

Nơi này chỉ có phần nộn một tầng da thịt bọc chân, yếu ớt nhất.

Cũng đột nhiên kích phát ham muốn phá hủy của đàn ông.

Viêm Trì tựa tiểu phi tiểu, giọng nói trầm thấp nghiền ngẫm trêu đùa: "Bây giờ tay gấu này bóp nát chân em có tin hay không hả?"

Mi mắt cô chớp chớp, cắn răng không nói một lời.

Bị cầm lấy, chân cô không tự giác buộc chặt, ngón chân muốt mà đáng yêu chậm rãi cuộn lại, đầu ngón chân hơi hồng hồng.

Viêm Trì hơi bưng tỉnh, chỉ cảm thấy tâm can chính mình cũng giống như bị cái chân chim nhỏ cuộn lại kia hung hăng náo loạn một phen, vừa nhiệt lại vừa ngứa.

Yết hầu anh trượt trượt lên xuống, buông tay thả chân cô ra.

Không khí có chút kỳ quái, xấu hổ.

Nghê Thường đỏ mặt tránh đi tầm mắt anh, Viêm Trì cũng không nhìn cô nữa đứng dậy lấy áo ngắn màu đen vừa thay ra xé một mảnh vải.

Anh đổ một nửa chai nước cô vừa uống lên thấm ướt, rồi quần tròn lên bàn chân bầm tím.

"Đắp một lát đi ngủ hẵng lấy ra."

Nghê Thường mấp máy môi, muốn nói câu cảm ơn nhưng không biết vì cái gì lại không mở miệng được. Cô rũ mi mắt không nhìn anh, đứng lên đi về hướng WC.

Đi vào bên trong nơi nơi đều là nước ướt sũng, nhưng ít nhất nhìn qua còn sạch sẽ. Ống nước đen dài mà Viêm Trì mới vừa kéo vào còn vắt trên cửa, tạo thành một cái vòi sen để tắm đơn sơ. Nghê Thường vươn tay mới vừa thử chạm vào nước, tay liền lạnh run lùi về.

Rất lạnh.

Anh ấy vừa rồi cứ nhiên dùng nước lạnh như vậy để tắm.

Cô không tự giác quẩn quẩn lại miếng vải quăn ở cổ chân, lại như cảm nhận được nhiệt độ ấm áp từ tay anh còn lưu lại ở mặt trên. Vừa tắm nước lạnh ra mà tay vẫn rất ấm áp, nhiệt độ cơ thể người đàn ông nào cũng đều cao như vậy sao

Tắm kỹ là không thể, Nghê Thường chịu đựng cảm giác lạnh chỉ rửa rửa qua loa.

Từ WC đi ra, cô thấy lều trại màu trắng sáng lên ngọn đèn, cách đó không xa còn có một đồng lửa nhỏ. Lửa trại phập phồng ấm áp, phát ra ánh sáng phần nào xua tan cái lạnh trong màn đêm tĩnh lặng.

Viêm Trì hai chân dài ngồi ở trước lều trại, trên tay hí hoáy làm ra một cái ná cao su. Có thể nhìn ra được là dùng phần cắt còn dư lại của "áo mưa" lúc nãy.....

Ná "bụp" một cái, chớp mắt bắn vào đồng lửa đang cháy, một hồi tiếng lộp bộp vang lên.

Lại "piu" một tiếng, xa xa truyền đến tiếng cây cỏ sột soạt, vang lên vài tiếng kêu, có vẻ như là quạ.

Nghê Thường đi tới, anh không nhìn cô mà đưa cầm hướng lều trại, nói: " Em ngủ đi."

Nghê Thường gật gật đầu, đi đến cửa lều lại dừng lại: "VẬY anh ngủ ngoài này sao. nhiều muỗi lắm đấy"

Viêm Trì cầm ná lắc lắc qua lại một chút, cười nhẹ.

Trước đây không biết, cô gái này còn là người rất biết cách đâm chọc.

Một nhọc cũng không than thở gì, nhưng nói cô là chân nhỏ như chân chim cô liền phản kích, nói tay anh là tay gấu, phía trước thuận miệng nói câu " Nhiều muỗi", hiện tại cô cũng đem nguyên dạng câu này trả lại anh .

Viêm Trì giơ tay, dùng ná kéo một quả nhỏ gì đó không rõ bắn vụt tới, lay động nhẹ vạt sườn xám, lại ba đánh đổ chai nước rỗng bên chân cô.

Anh chậm rãi nâng mắt nhìn Nghê Thường, cười như có như không: "Tôi vào bên trong lều, em còn có thể ngủ được sao?"

Bị anh một câu nói trúng, Nghê Thường sửng sốt, chạy nhanh chui vào lều trại.

Anh nở nụ cười lắc đầu.

Dễ dàng bị dọa, thật là giống trẻ con.

Lều trại rất lớn, Nghê Thường ở bên trong đứng thẳng người, cô ngửi được mùi thuốc xịt chống muỗi thoang

thoảng trong này. *Awww tính ra ảnh làm nhiều thứ chu đáo ghê mà không nói gì cứ thích chọc chọc chị haha, thích con trai nói ít làm nhiều vậy ghê.

Kéo túi ngủ qua đang định mở, đột nhiên có đồ vật gì đó từ bên ngoài ném vào, dọa cô nhảy dựng.

Là một túi đầy ắp đồ đạc. Nghê Thường hướng mắt nhìn đến bóng dáng bên ngoài lều trại, đi qua mở ra túi plastic thấy hai chai nước khoáng cùng một hộp bánh bích quy. Còn có mấy thứ khăn mặt, bàn chải đánh răng, xịt chống muỗi, khăn giấy ướt.

Trong lòng cô vui vẻ, lập tức lấy bịch khăn ướt ra.

Cả ngày hết ngồi moto lại đi bộ, người sớm chảy mồ hôi ròng ròng. Tắm kỹ không được, lau lau sơ cũng có thể thoải mái chút đỉnh.

Khi rút ra khăn ướt, bên ngoài lại truyền đến một trận lửa cháy lớp bốc.

Nghê Thường nhìn ra ngoài lều, mi mắt hơi run. Vì để cô ngủ trong này nên anh ấy liền tính toán ở bên ngoài bắn ná cao su cả một đêm sao.

Cô không có khả năng yên tâm, không hề phòng bị mà cùng một người đàn ông xa lạ ngủ chung cả đêm, nhưng có lẽ là bởi vì buổi chiều nay anh thật sự đã cứu cô hoặc là bởi vì.

Nghê Thường vuốt nhẹ khăn ướt trong tay, lồng ngực phập phồng ngập tràn chi chít cảm giác xúc động vô danh.

Cùng với suy nghĩ, tình cảm phức tạp.

Nơi này độ cao so với mặt biển cao, ban đêm nhiệt độ rất thấp, ngồi ngốc bên ngoài cả đêm khẳng định người sẽ đông lạnh mất.

Cho dù anh nhiệt độ cơ thể cao không sợ lạnh, nhưng giấc ngủ không tốt có thể rất dễ bị say độ cao

* Say độ cao hay còn gọi là say núi cấp tính (acute mountain sickness; AMS) là , do tiếp xúc đột ngột với môi trường có của khí oxy thấp ở độ cao lớn; thường là trên 2.400m . Biểu hiện của say độ cao bao gồm những triệu chứng không đặc hiệu xuất hiện khi lên đến độ cao lớn hoặc khi áp suất không khí thấp, giống như triệu chứng cúm, ngộ độc CO₂, hoặc như các triệu chứng sau khi say rượu (đau đầu, chóng mặt, buồn nôn)". Khó xác định được cá nhân nào có thể bị say độ cao, vì không có các yếu tố đặc trưng thể hiện mối tương quan với một sự nhạy cảm đối với chứng say độ cao. Say độ cao có thể biến chứng thành phù phổi, phù não, có thể dẫn đến tử vong.

Nghê Thường mím môi, quay đầu nhìn túi ngủ nằm trong góc lều, lại ở trong đầu rối rắm một hồi lâu tìm tòi từ ngữ.

"Cái kia --" cô rất không tự nhiên, nhỏ giọng, thanh âm thấp hết mức "Nghe nói."

Bên ngoài lều, nam nhân sườn mặt góc cạnh rõ ràng, giọng mũi lười biếng: " Hửm?"

Cô hạ mi mắt tiếp tục: "Tôi nghe nói, người bình thường tố chất thân thể tốt, lên cao nguyên ngược lại càng dễ bị say độ cao."

Nghê Thường trong lòng không yên, không dám nhìn thẳng về phía anh dù hai người đã bị ngăn cách bởi lớp lều trại. Cô quay lưng cởi cúc cổ áo, đồng thời lấy khăn ướt lau nhẹ lên chiếc cổ mảnh khảnh, tinh tế.

"Nghỉ ngơi không tốt, hoặc là bị cảm sẽ càng dễ dàng say."

Bên trong sườn xám là áo lót quây màu kem có ren, quai áo mỏng manh treo trên đầu vai cô.

Nửa ngày không nghe động tĩnh gì, Nghê Thường dừng lại động tác: ". Anh có đang nghe không đấy?"

Ngoài lều, tay Viêm Trì lập lòe điểm đỏ. Anh không hút mà để tàn thuốc tích tụ cháy một nửa, mắt thâm thúy nhìn chằm chằm lều trại, đôi mắt đen hơn cả màn đêm.

Đèn trong lều mờ ảo, bóng dáng yếu điệu uyển chuyển của Nghê Thường trải dài phản chiếu chính xác lên lều.

Cái gì đều nhìn không được, rồi lại cái gì đều cũng có thể thấy rõ.

Cô cởi quần áo.

Sườn xám tơ lụa satin cởi xuống, vòng eo nhỏ nhắn bị ánh sáng nhu hòa phản chiếu lên lều cực tinh tế. Y phục lay

động đảo qua bờ vai run run từ từ rơi xuống, sinh sắc sinh hương.

Nghê Thường vén mái tóc dài lên ngang vai rồi dùng đầu ngón tay mảnh khảnh vuốt tóc vài lần.

Quang ảnh kiêu diễm, xuân ý vô biên.

Viêm Trì nâng tay rít một hơi thuốc, yết hầu trượt lên xuống giọng hơi khàn " Ừm".

Qua làn khói trắng nhàn nhạt, thanh âm cô nhẹ nhàng ôn nhu truyền đến:

"Vậy anh có muốn vào đây ngủ hay không?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 8: Tôi Cũng Muốn Ăn

Edit: riri_1127

Ánh sáng từ đồng lửa càng ngày càng yếu, hầu như không còn cảnh khô nào để cháy nữa, chỉ còn vang lên vài tiếng lộp bộp nho nhỏ.

Viêm Trì dụi tắt điều thuốc trong tay ném vào đồng lửa, xoay người đi vào lều trại.

Nghê Thường đã mặc lại quần áo, sườn xám uyển chuyển xanh biếc kín kẽ từ cổ đến mắt cá chân. Thấy anh tiến vào, cô rũ mắt không nói gì, cầm lấy khăn mặt cùng bàn chải đánh răng đi ra ngoài.

Dù cô đi ra rất nhanh, nhưng Viêm Trì vẫn phát hiện vành tai cô phiểm hồng lấp ló sau mấy sợi tóc. Anh nhếch môi cười cười, cúi đầu thấy túi ngủ đã được bày ra.

Hai cái ngủ túi một đông một tây, cách xa nhau nhất có thể. Viêm Trì nhìn nhìn, đi qua nhắc 1 túi ngủ lên.

Nước lạnh phủ vào mặt lần nữa, Nghê Thường có chút bình tĩnh lại. Khi trở lại lều, cô liếc mắt một cái liền thấy được bố cục đã bị thay đổi.

-- hai cái ngủ túi vẫn cách rất xa như trước, nhưng đã bị thay đổi phương hướng, một cái được đặt phía trong cùng, cái còn lại ở gần lối ra. Viêm Trì ngồi dựa vào chiếc ở gần lối ra, Nghe Thường nhìn anh, yên lặng đi vào bên trong.

Mới vừa ngồi xổm xuống muốn vượt phẳng túi ngủ, cô đột nhiên cảm thấy ánh sáng phía sau tối sầm lại. Bờ vai rộng, đôi chân dài, bóng dáng anh cao lớn tựa như một ngọn núi nhỏ trải dài. Bóng của Viêm Trì càng ngày càng gần, hoàn toàn bao phủ bóng người nhỏ bé của cô trên mặt đất.

Nghe Thường siết chặt lưng, cứng ngắc đứng lên.

Anh đứng cách cô chừng nửa cách tay, đôi con ngươi đen hẹp sâu không thấy đáy. Ánh sáng theo đỉnh đầu đổ xuống, phác họa sống mũi cao thẳng. Anh nhìn cô chằm chằm, nhướn mày rất nhẹ, đưa tay vào túi quần --

Nghe Thường theo bản năng lui về phía sau, thấy tay anh chạm vào công tắc đèn trên nóc lều.

"Ba" một tiếng, bóng đèn tắt.

Cảm giác áp bách của người trước mắt hơi vơi bớt, anh cười nhẹ "Yên tâm, tôi sẽ không chạm vào em."

Trong bóng tối, mắt anh sáng ngời lại nghiêng ngẫm: "Em sợ tôi vậy sao?"

Nghe Thường: "."

Cô không nói chuyện, bối rối nhanh chóng chui vào túi ngủ. Sau đó ngán ngủ vài giây vang lên tiếng sột soạt, anh

cũng nằm vào túi ngủ.

Lều trại hoàn toàn quay về một mảnh yên tĩnh.

-- nhưng yên tĩnh quá mức, ngay cả tiếng hô hấp phập phồng cũng nghe rõ mồn một.

Nghê Thường mở to mắt trong bóng đêm, tự nghe được rõ ràng tiếng tim mình đập loạn xạ.

Cô còn chưa từng cùng người đàn ông nào ngủ chung một nơi.

Lều trại đủ lớn, anh cách cũng đủ xa, nhưng Nghê Thường luôn cảm nhận được hơi thở của anh, xen lẫn cảm giác mơ hồ khó giải thích, ám ảnh bao trùm xung quanh cô.

Thỉnh thoảng, trong đầu lại hiện lên một hình ảnh rõ ràng: Anh nhếch đầu xe lên, không nói hai lời liền nghiêng lên trên ô tô, cửa xe mở không ra liền dùng khuỷu tay đánh nát thủy tinh.

Thực kiêu ngạo thực sắc bén rất không nói lý lẽ.

Nhưng bất quá cũng không phải hoàn toàn không có lý lẽ.

Lúc sau lại đến nơi này, anh kéo ống nước, sửa điện, băng bó, nhóm lửa, nơi nơi đều có vẻ thành thực.

Nghê Thường không hiểu sao lại nhớ tới lời bà nội đã nói, đàn ông thời nay nhiều người ngay cả năng lực cơ bản cũng không có, không thể sửa điện, không biết thông ống nước, rất nhiều thứ không

Lúc ấy cô không cho là đúng, cảm thấy có tiền mời người đến sửa là được rồi. Hiện tại, đã có chút hiểu được ý tứ của bà.

Có lẽ năng lực sửa chữa, cũng là một loại thể hiện mị lực nam tính?

.

"Trước kia em đã từng đi cắm trại chưa?" Viêm Trì đột nhiên hỏi.

Nãy giờ không mở miệng, âm cuối anh hơi khàn, trầm thấp.

Nghê Thường lắc đầu: "Chưa từng."

Hau người đều biết rõ ràng đối phương không ngủ, trầm mặc bị đánh vỡ, không khí ngược lại tự nhiên không ít.

Nghê Thường trở mình, hướng mặt trong túi ngủ về phía anh, chủ động nói: "Cái này cùng tôi tưởng tượng trước kia không quá giống nhau."

Có tiếng vải quần áo ma sát nho nhỏ vang lên, có lẽ anh cũng hơi xoay người.

"Chỗ nào không giống ?"

Nghê Thường suy nghĩ một lát: " Đi cắm trại có phải bình thường sẽ ăn đồ nướng không?"

"Em muốn ăn thịt ?"

Giọng nói từ tính dễ nghe, còn mang theo cảm giác làm cho người khác đắm chìm.

"Không nói sớm, vừa nãy bắt rót chim xuống nướng cho em ăn."

Nghê Thường: "."

" Anh muốn ăn thì có."

Viêm Trì trầm mặc hai giây, cúi đầu chậm rãi nở nụ cười: "Hmm. Tôi cũng muốn ăn lắm." * ăn gì thì anh không nói nha

Nghê Thường nhìn đỉnh lều đen tuyền, không tiếp lời anh, lại nói: "Mấy nơi cắm trại bình thường hoàn cảnh chắc sẽ tốt hơn chẳng? Ban ngày có thể đi dạo ngắm cảnh, tối đến lại ngắm sao."

Anh không biết đang suy nghĩ cái gì, có điểm không yên lòng: "Có cái gì đẹp đâu chứ."

Nghê Thường: "."

Thật sự là đàn gảy tai trâu.

Cô bấu môi xoay người đi, không nói chuyện nữa.

Viêm Trì ngồi dậy, đứng lên ra khỏi túi ngủ.

Cô nghe thấy động tĩnh, lại xoay người: "Anh đi đâu vậy?"

-- ngửi khí không có cảnh giác như vừa rồi, nghe thật giống như đang lo lắng, sợ hãi.

Anh nhướn mày: "Phóng thủy." *đi WC

Nghê Thường hiểu được ý tứ của anh, hơi giật mình.

Viêm Trì còn không đi vội, bóng người cao lớn từ bên trên nhìn xuống cô, Nghê Thường không nhìn thấy mặt nhưng cũng biết anh đang cười đến lưu manh xấu xa: "Sao, sợ tôi bỏ em đi mất?"

Cô sột soạt xoay người: ".Anh đi nhanh đi."

Nghê Thường cảm thấy có chút buồn cười.

Mới vừa nãy còn sợ người ta tiến vào, hiện tại anh vào được rồi để lại cô một mình, cô ngược lại còn có chút lo lắng bất an

Qua không biết bao lâu, Nghê Thường mơ mơ màng màng buồn ngủ, Viêm Trì mới trở lại, mang theo hơi lạnh buổi đêm tràn vào, hô hấp còn có chút không ổn định.

Cô hơi ngái ngủ khó nhọc mở hé mắt, chỉ nghe anh cúi đầu nói: "Đang ngủ sao?"

" Anh làm gì đấy" Nghê Thường không kiên nhẫn nhú mày, giọng nói như mèo con

Viêm Trì nói: "Bên ngoài không có gì."

Nghê Thường: "."

Hiện tại đã quên rồi?

Mới vừa nãy còn muốn ngắm sao cơ đấy.

Nghê Thường từ từ nhắm hai mắt có lệ: " Ừm. . . . " Anh đứng trước cửa lều một lát, đột nhiên hướng phía cô bên này đi tới.

Nghê Thường nâng lên mí mắt, vẻ mặt buồn ngủ khó hiểu nhìn anh.

Viêm Trì đi đến phía sau thông thả vươn một bàn tay đến. Cô lập tức sửng sốt, ánh mắt mở to. Anh đưa tay ra, mấy đốm sáng xanh nho nhỏ nhẹ nhàng từ từ lơ lửng bay lên.

Là đom đóm!

Vài con đom đóm được đựng trong chai nước rồi phát ra ánh sáng lấp lánh mờ ảo, chiếu sáng cả ánh mắt sáng ngời, nét mặt đầy kinh hỷ của Nghê Thường.

Cô cười cười: "Đom đóm ở đâu anh có?"

Viêm Trì treo chai nước phía trên túi ngủ cô.

Đom đóm biến thành một đám sao nho nhỏ, hơi đung đưa trên mép gối.

Chàng trai thân thể cường tráng, sườn mặt cũng bị ánh sáng nhàn nhạt chiếu rọi đầy vẻ ôn nhu.

"Không phải em muốn ngắm sao sao?"

**

Mấy con đom đóm phát sáng không biết mỗi một, Nghê Thường nhìn chăm chăm chúng hồi lâu. Vào một khoảnh khắc nào đó, một vài con đom đóm đột nhiên tụ thành từng

đám dày đặc, từ màu xanh lá cây nhạt nhòa biến thành màu đỏ che cả bầu trời và mặt trời.

Như một ngọn lửa đang cháy.

Giống như là ...

Lại giống.

Nghê Thường cúi đầu, nhìn thấy máu từ đầu gối chính mình liên tục ồ ạt chảy dọc xuống bắp chân. Cô không khống chế được kêu lên sợ hãi, bên tai lại tràn ngập tiếng phụ nữ khóc cùng tiếng mắng của đàn ông.

". Tỉnh tỉnh -- Em tỉnh lại đi!"

Nghê Thường mở mắt ra, lọt vào tầm mắt là ánh sáng trắng lơ mờ phát ra từ đỉnh lều trại.

Khuôn mặt người đàn ông trong ánh sáng đang nhìn sâu vào đôi mắt đen của cô.

Anh đưa tay lau nhẹ vầng trán đầm mồ hôi của cô: "Năm mơ à?"

Nghê Thường mở miệng, ngoài ý muốn nói không nên lời -
- khóc quá nhiều, đột nhiên có cảm giác hít thở không thông.

"Tôi --" Cô càng cố thở gấp, tiếng thở dốc càng nhanh hơn. Sau khi cố gắng đứng dậy, Nghê Thường choáng váng cảm giác mê man ập đến khiến cô té ngã.

Rơi vào một vòng tay ấm áp, mạnh mẽ, trong tiềm thức cô vươn tay nắm lấy cánh tay rắn chắc của anh.

"Tôi... khó chịu..."

Viêm Trì đưa tay vuốt vuốt mái tóc hỗn loạn, thấy rõ sắc mặt cô trắng bệch, trong lòng anh dần căng thẳng: "Không phải là em bị say độ cao đấy chứ?"

Quyết định thật nhanh, anh vớ lấy áo khoác, bọc cô lại. Cuối xuống ôm Nghê Thường vào trong ngực, đứng lên. "Đi, đi bệnh viện."

Trời vừa lúc hừng đông.

Bọn họ khá may mắn, vừa ra đến đường liền bắt gặp một chiếc xe chở hàng. Lái xe cũng là người nhiệt tình, thấy Nghê Thường say độ cao, lập tức đưa ra bình dưỡng khí khẩn cấp, lại một cước đạp chân ga đem bọn họ đưa đến bệnh viện gần nhất.

Bệnh viện ở vùng ngoại thành này không lớn, nhưng rất đông người. Hai người không di động cũng không có chứng minh thư, chỉ là đăng ký nhưng đã mất không ít thời gian.

May mắn thay, tình trạng Nghê Thường đã ổn hơn rất nhiều sau khi hít oxy, cô lặng lẽ ngồi trên ghế chờ đọc số.

Sau khi Viêm Trì bận rộn xong xuôi, ngồi lại bên cạnh choàng một cánh tay qua lưng ghế của cô, anh thoáng nhìn thấy khuôn mặt Nghê Thường tái nhợt. Cô gái này dường như không có thói quen trang điểm nhiều, từ hôm qua đến hôm nay, khuôn mặt nhỏ nhắn này lúc nào cũng ưa nhìn dù

có lấm lem, đổ mồ hôi, mệt mỏi hay ốm đau như hiện tại. Cô bây giờ được quần trong chiếc áo khoác với vẻ mặt hốc hác, trông tiều tụy càng làm người khác đau lòng.

Viêm Trì đưa tay từ lưng ghế qua kéo cổ áo khoác sau của mình ra: "Ừm."

Anh cười khẽ: "Xem ra tố chất thân thể em tốt nha."

Nghê Thường hoang mang nhíu mi, không nói gì chỉ quay đầu nhìn anh.

Như thế nào lại có cảm giác anh ta đang nói nói mát mình nhỉ.

"Hôm qua không phải là em nói sao, thân thể tố chất tốt mới dễ dàng bị say độ cao."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường không có khí lực đấu võ mồm, khô cần nói: "Kia xem ra thân thể anh không tốt nha."

Viêm Trì giống như nghe được chuyện cười lớn trong thiên hạ: "Em nói cái gì?"

Con người đen hẹp dài hơi hạ, thanh âm giễu cợt: "Lão tử thân thể không tốt???"

Nghê Thường không hé răng. Cô đặc biệt cảm thấy rằng người đàn ông này đang toát ra hơi thở nguy hiểm sau khi bị xúc phạm.

Chỉ qua một đêm, trên cằm anh đã xuất hiện một lớp râu lún phún, cả người cầu thả nhìn càng thêm lưu manh, mang theo vẻ dã tính.

Anh cười một cách tinh nghịch: "Xem ra tôi phải tìm cơ hội chứng minh cho em thấy."

Nghê Thường đang bối rối không biết anh làm cách nào để chứng minh, thì nghe thấy số của mình trên loa.

Cô vẫn còn hơi choáng váng, vừa vịn ghế bằng một tay, người đàn ông bên cạnh đã đứng dậy, bế cô lên không nói một lời.

Nghê Thường đẩy đẩy cánh tay anh xuống, có chút xấu hổ.

Ngoài bác sĩ trực, trong phòng tư vấn còn có hai bác sĩ trẻ, thấy cô được bế vào cả ba người đều sửng sốt.

Bác sĩ điều trị là nữ, trông rất sắc sảo với đôi mắt hơi lạnh lùng, nói năng đơn giản.

Đầu tiên hỏi Nghê Thường có tiền sử bệnh gì không, sau đó cẩn thận kiểm tra các triệu chứng say của cô.

"Không có phản ứng say trong hai ngày trước đó. Đột nhiên, sáng nay mới cảm thấy không thoải mái?"

Bác sĩ hỏi "Có phải tối qua cô nghỉ ngơi không tốt?"

Nghê Thường gật đầu: " Đúng vậy."

"Tối hôm qua tôi quá mệt, sau đó cũng không ngủ ngon giấc."

Tay nữ bác sĩ trên bàn phím máy tính dừng lại, ngược mắt lên nhìn người đàn ông tay đang đút túi sau lưng. Anh ta vóc người cao lớn, cánh tay cơ bắp cuộn cuộn, áo thun mặc có chút không vừa người.

Lại nhìn trước cô gái trước mặt. Thân hình nhỏ nhắn.

Có thể nghỉ ngơi tốt mới là lạ.

Bác sĩ nhẹ nhàng lắc đầu, không tiếng động thở dài.

Giới trẻ thời nay thật sự là.

Một chút cũng không tiết chế được.

"Tình hình của cô, tôi vẫn đề nghị quan sát truyền dịch."
Bác sĩ gõ bàn phím "Cô nên chú ý hơn, lúc sau khỏe rồi có muốn làm gì thì cũng phải chú ý. Chế độ ăn uống lành mạnh và đủ dinh dưỡng, ngủ nghỉ đảm bảo. "

Nghê Thường:" ?!?! "

Mặt đỏ bừng đến tận mang tai. Cô ngây người ra, cúi đầu bất lực: "Tôi, tôi không ..."

Bác sĩ sau màn hình liếc nhìn cô, không trả lời chỉ nói:
"Đưa bệnh án cho tôi."

Nghê Thường không cam lòng mím môi, không định giải thích cái gì nữa, lấy cuốn y bạ trong túi áo khoác ra.

Một thứ gì đó bị kéo ra cùng, va chạm rơi xuống đất.

Cô cúi đầu nhìn.

Là mấy gói "áo mưa" màu đỏ rõ ràng nằm trên mặt đất.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 9: Hiệp Sĩ Của Em

Edit: riri_1127

Chương 9: Hiệp sĩ của em

Không khí dường như ngưng đọng.

Nghê Thường mơ màng nhìn chằm chằm mấy cái "áo mưa" trên đất, mờ mịt ngẩng đầu.

Bác sĩ mặt không đổi sắc, ánh mắt nhìn cô đầy ẩn ý.

Hai bác sĩ thực tập đứng phía sau liếc nhìn nhau, hàng ngày họ rèn luyện nghiệp vụ cũng thật tốt, cũng không có phản ứng đột ngột gì, chỉ có khóe miệng hơi cong cong nhẹ.

Nghê Thường khóc không ra nước mắt.

Đừng tưởng rằng các người mang khẩu trang thì tôi không biết các người đang cười trộm

"Nếu đến xem bệnh, thì phải ăn ngay nói thật với bác sĩ."
Nữ bác sĩ mở bệnh án ra, ngữ khí trở nên nghiêm túc hơn nhiều, "Cô cũng không cần cảm thấy ngượng ngùng, bác sĩ có thấy cái gì đâu."

Nghê Thường: "."

Có mọc thêm mấy cái miệng cũng không nói rõ.

Lúc này Viêm Trì đi lên phía trước, nhanh chóng nhặt mấy cái "áo mưa" lên.

Anh bình tĩnh nở nụ cười, cà lơ phất phơ nói: "Bác sĩ này, rất không phải nha. Chúng tôi còn chưa kịp dùng mà."

Bác sĩ lạnh lùng liếc anh một cái, soạt soạt viết xong bệnh án: "Cậu đi đóng viện phí trước đi, sau đó để cô ấy truyền dịch nghỉ ngơi."

Nghê Thường giống như vừa bị phạt xong, trút được gánh nặng.

Viêm Trì đã tiến đến đưa tay muốn bế lên, cô lập tức né tránh cánh tay anh, tự mình chậm rãi đứng lên.

Vừa mới di chuyển, bác sĩ lại lên tiếng hỏi: "Cổ chân cô sao lại thế này?"

Nghê Thường quay đầu lại, phát hiện bác sĩ đang nhìn chằm chằm chỗ xẻ tà sườn xám của mình. Cô xoay người sang bên, co chân lại thấy sau đầu gối có hai dấu vết xanh nhạt nơi đôi chân trắng nõn.

Nghê Thường nhíu mi, lập tức nhớ lại cảnh Viêm Trì đập vỡ kính xe vác cô lên vai hôm qua...

Cho nên đây là ...

Vết ngón tay? !

"Mặt hình như cũng hơi phù đấy." Bác sĩ cau mày đánh giá khuôn mặt cô.

Nghê Thường khẽ "A" một tiếng, nâng tay sờ sờ sườn mặt: "Tôi ngủ không tốt mặt có thể sẽ bị sưng."

" Nên đi xét nghiệm nước tiểu và chức năng thận đi." Bác sĩ quay đầu nhìn bàn phím. Mở danh sách, "Loại trừ bệnh ban xuất huyết--"

"Là do tôi ôm em." Chàng trai bên cạnh bỗng mở miệng.

Anh ngăn khéo môi nở nụ cười: "Có chút mạnh tay."

Nghê Thường: "."

Bác sĩ: ". Người tiếp theo !"

Rời khỏi phòng, Nghê Thường không nói lời nào, môi mím chặt thành một đường, vẻ mặt thẹn quá hóa giận.

Cô trừng mắt nhìn anh, nhỏ giọng giận dữ: "Anh có biết mình mới vừa nói gì không hả."

Quả thực càng nói càng đen.

Cái gì mà "Còn chưa kịp dùng" .

Còn có câu kia gì mà anh ôm mạnh tay

Nghe đến hoàn toàn miên man, không thể tả nổi.

"Tôi có nói lung tung gì đâu chứ."

"Không phải thật sự là tôi làm em mệt muốn chết sao?"

Hồ hấp Nghê Thường bắt đầu không thông, mặt nóng lên:
"Anh nói bậy bạ gì đó !"

Anh nhướn mày, vô tội hỏi lại: "Hôm qua không phải tôi dẫn em đi bộ thật xa, làm em mệt sao?"

Nghê Thường: "."

Anh lại cười ranh mãnh, con ngươi đen thâm thúy cong lên tỏ vẻ nghiền ngẫm: "Bằng không, em cho là cái gì?"

Nghê Thường: "."

Cô bỗng chốc đi nhanh hơn bỏ lại anh: "Phiền quá đi!"

Nhìn thấy cô gái xấu hổ, giận dữ đến hồng cả tai, Viêm Trì bất hảo cười nhẹ. Tầm mắt anh rơi xuống nơi xẻ sườn xám, nụ cười trở nên xuất thần, lông mi từ từ sụp xuống chớp chớp. Mấy ngón tay anh cong lên trong vô thức, bị kích thích không tự chủ làm Viêm Trì bất giác hơi xúc động nhớ lại cảm giác chạm ấy.

Những đường gân mỏng manh trũng sâu nơi hốc đầu gối, làn da trơn bóng làm người ta khó lòng tập trung giữ chặt, là do chính tay anh cường ngạnh áp lên.

Bàn tay dính lấy sự mềm mại, thơm tho.

Này phải yếu mềm, xinh đẹp đến mức nào cơ chứ, một lúc liền có thể để lại dấu vết... giây tiếp theo, đột nhiên một số hình ảnh không kiểm soát được mà xuất hiện trong tâm

trí anh: Trên hai chân trắng nõn dưới lớp sườn xám còn in thêm mấy dấu ngón tay nữa. Lại nũng nịu bị vác trên vai, cọ cọ.

Viêm Trì nhắm mắt cắt đứt dòng suy nghĩ.

ĐM.

Anh nâng tay xoa xoa mi tâm, vẻ mặt có chút thất bại.

Con mẹ nó.

Xem ra tối hôm qua mình cũng không ngủ tốt cho lắm.

Thiếu ngủ, mới có thể miên man suy nghĩ linh tinh.

**

Đại sảnh khu vực truyền dịch không nhiều người lắm, Nghê Thường đang ngồi ở góc trong cùng.

Viêm Trì đi vào liền thấy khuôn mặt tái nhợt nhỏ nhắn của cô nhăn chặt. Y tá rút kim tiêm vừa đâm ra, đầu kim lại châm lên mu bàn tay kéo ra một lớp da mỏng-

"Cô làm nhẹ chút." Anh cau mày.

Y tá liếc nhìn người đàn ông cao lớn, rần rở trước mặt, giải thích: "Mạch máu cô ấy quá nhỏ..."

Lúc bắt đầu lại y tá càng thận trọng hơn, vỗ vỗ mu bàn tay nhìn hồi lâu mới đưa cây kim cắm vào tay Nghê Thường.

Viêm Trì nhíu mày càng sâu.

Cổ tay cô mảnh khảnh, kim tiêm nhọn đâm thẳng vào mạch máu yếu ớt duy nhất có thể nhìn thấy.

Chỉ nhìn thôi là biết rất đau rồi ...

Anh đưa tay giảm tốc độ nhỏ giọt, nhìn chăm chăm vào bàn tay đỏ ửng của cô.

"Đau không?"

Giọng nói anh ân cần quan tâm, mang đầy cảm giác ấm áp ôn nhu.

Nghê Thường tâm tình an ổn không ngờ. Cô có điểm mất tự nhiên xoa xoa vòng ngọc, lắc đầu.

"Anh đưa lại hóa đơn viện phí cho tôi đi."

"Chờ tôi trở về sẽ trả lại."

Viêm Trì đang mặc áo khoác hơi dừng lại nhường mi nhìn cô. Con người đen không cảm xúc, lại không hiểu sao hiện ra chút hờn giận.

"Được."

Anh liếm môi, tựa tiểu phi tiểu: "Hôm qua tôi cũng cứu em, vậy em tính trả tôi như thế nào?"

Nghê Thường bị hỏi, trong đầu theo bản năng nháy ra câu đầu tiên là:

Ơn cứu mạng, lấy thân --

Cô chớp mắt, không nhìn anh: "VẬY anh muốn thế nào?"

Viêm Trì liếc nhìn cô một cái, thân thủ xé góc trống của tờ hóa đơn, đưa tới tay cô.

"Để lại số điện thoại, add Wechat."

Nghê Thường mím môi, ngoan ngoãn cầm lấy bút.

Chữ cô rất đẹp, viết xuống dãy số cũng là một bút họa hoa.

Viêm Trì vừa lòng, lấy tờ giấy nhét vào túi áo, lại kéo qua một cái ghế đưa chân ngồi xuống, đem bệnh án ra xem.

"Thì ra đây là tên em." Đầu ngón tay anh xẹt qua thông tin cá nhân trên bệnh án, khóe môi nhếch lên, "Nghê, shang."

Âm cuối không đứng đắn, phóng đảng lại ngả ngón.

"Là Nghê đáng." Nghê Thường sửa lại.

Viêm Trì chậm rì rì "À" ra một tiếng, tản mạn rộng mở hai chân: "Tôi thất học."

"Nghê Thường vũ y*" chưa từng nghe nói qua sao?"

* "Nghê thường vũ y khúc" gọi tắt là "Nghê thường" là vũ nhạc cung đình dưới thời Đường, thuộc điệu "Thương". Quá trình sáng tác vũ khúc này, có truyền thuyết thần thoại về: Đường Huyền Tông, Lý Long Cơ từng theo chân một đạo sĩ tên La Công Viễn du Nguyệt Điện. Trên cung Trăng, Huyền Tông thấy vài trăm tiên nữ mặc xiêm y trắng múa theo tiên

nhạc ở quảng đình. Đường Huyền Tông vốn thông hiểu âm luật nên sau khi về đến nhân gian, dựa vào ký ức viết ra nửa phần trước là "Nghê thường", nửa phần sau không nhớ được nữa.

"Không." Anh biếng đáp, "Nhưng thật ra tôi nghe qua một câu khác."

"Câu gì?" Nghê Thường hỏi.

Anh nhìn thẳng về phía cô, khóe miệng cong lên lưu manh cười cười, nói chậm từng chữ:

"Cách liêm khinh giải bạch nghê thường."

* Nghê Thường nhẹ nhàng cởi tà áo trắng bên rèm = cách liêm khinh giải bạch nghê thường

*Anh trêu chọc chị quá thâm sâu =))))

Nghê Thường giật mình, tâm thần rung động.

"Cách liêm khinh giải" vốn đã là ý ám muội, từ miệng người đàn ông này nói ra, cô lại đột nhiên nhớ tới điểm khác: Tối qua cô trong lều trại có thể thấy sườn mặt anh, như vậy ở bên ngoài, có phải hay không cũng có thể nhìn được cô cởi quần áo?

Vậy lúc đó anh ta đã nhìn thấy hết rồi sao.

Tim Nghê Thường đập loạn xạ, mặt cô nóng bừng, lòng bàn tay siết chặt khó chịu xoa xoa ga giường hai lần.

Viêm Trì lấy hộp kẹo bạc hà ra, đưa hai viên vào miệng, đứng dậy: "Tôi ra ngoài mua đồ ăn sáng, em muốn ăn gì?"

Đầu óc vẫn còn ong ong "Cách liêm khinh giải bạch", cô thản nhiên lắc đầu: "Tôi không muốn ăn ..."

Sắc mặt anh trầm xuống: "Đã mẹ nó bị bệnh rồi còn không ăn?"

Viêm Trì đề thấp giọng, ngữ khí lãnh ngạnh, rồi lại có loại ý tứ không thể nói rõ, là. sủng nịnh?

"Không phải." Nghê Thường nhanh sửa miệng.

Cô như muốn nói lại thôi, âm thanh rất nhỏ: "Tôi muốn đi. phóng thủy."

Viêm Trì giật mình, không tiếng động bật cười.

Lời tối qua anh nói, xem ra cô học được rất nhanh.

"Vậy đi thôi."

Nghê Thường có chút ngượng ngùng: "Không cần. Tôi tự đi được."

Cánh tay anh giơ lên bưng bình, hất cầm hương về phía cửa, mạnh mẽ ra hiệu: "Tôi đưa em đi."

Nghê Thường không còn cách nào khác là đi về phía trước. Khi bước đến cửa phòng wc, cô cảm thấy hơi thất vọng. Trước cửa có một hàng người dài đang xếp hàng. Nghê Thường ngẩng đầu nhìn bình truyền dịch còn hơn phân nửa, có chút hối hận vừa rồi không lại đây sớm một chút.

Cô quay đầu nói: "Anh đi trước đi."

Phỏng chừng phải xếp hàng thật lâu. Một đại nam nhân như anh đứng ở wc nữ ít nhiều cũng có chút xấu hổ.

Viêm Trì liếc nhìn một cái, đem bình truyền đưa cô cầm, anh không nói lời nào đã bước đi.

Trong chốc lát trở lại, lồng ngực rắn chắc còn có chút phập phồng, anh nói: "Đi lên lầu trên người chờ càng nhiều."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô suy sụp, hoàn toàn hết hy vọng.

Viêm Trì nhìn thấy mặt cô tái nhợt không chút máu, lại quét mắt bốn phía, sau đó đi nhanh vào wc nam đối diện, nâng tay theo thứ tự đẩy hết cửa phòng ra xem thử.

Anh trở lại trước mặt cô, hướng bên cạnh thấp giọng bảo: "Em vào đi."

Nghê Thường hốt hoảng: "Đó là WC nam mà!"

Viêm Trì hạ giọng: "Chẳng lẽ tôi không biết?"

"Hiện tại bên trong không có ai đâu, em mau đi đi, tôi đứng ngay cửa chặn lại không ai có thể đi vào."

Nghê Thường bày ra vẻ mặt khó tin, Viêm Trì đưa mắt nhìn mu bàn tay cô còn dán băng dính trắng, nhú mày: "Say độ cao thì sống mà em muốn chết vì ghen tiểu sao?"

Nghê Thường: "."

Cô ngẩng đầu nhìn bình truyền, lại nhìn hàng người dài phía trước -- nãy giờ một người cũng chưa nhích.

Nghê Thường khẽ cắn môi, giờ chai cúi đầu đi vào wc nam. Viêm Trì cũng đi theo đứng canh ở cửa. Mới vừa đứng một lát, đã có một thanh niên trẻ tuổi đi tới.

Anh đưa tay chặn cửa, thân hình cao lớn dễ dàng ngăn trở người nọ: "Xin lỗi, người anh em."

"Bên trong có người, cậu đợi lát nữa nhé."

Người kia sững sốt "Còn chỗ không?"

Viêm Trì lười biếng nói "Có nhưng không tiện"

"Làm cái trò gì vậy?" Chàng trai trẻ thấy vẻ xấu tính này của anh, giọng điệu gấp gáp, "Tôi sẽ đánh cho người bên trong một trận? Hẳn ta còn có thể đánh lại tôi sao?"

"Chắc không đâu." Viêm Trì tặc lưỡi lắc đầu, "Tôi đây mà cũng không thể đánh lại."

Chàng trai kia lùi lại, nhìn vóc người Viêm Trì như đang so sánh, anh còn cao hơn mình một cái đầu, sau đó hiển nhiên là không tin: "Đừng náo loạn nữa. Anh bạn, tôi không thể nhịn được thêm một giây nào!"

Viêm Trì khẽ cười: "Vậy thật cậu không được tốt rồi nha người anh em."

Thanh niên kia biểu tình kịch liệt phập phồng: "Nói bừa cái --"

Lời nói bị tiếng xả nước đánh gãy.

Gian trong cùng chậm rãi mở cửa Nghê Thường giờ bình truyền đi tới, vẻ mặt vô cùng áy náy. Chàng thanh niên còn đang mất bình tĩnh lập tức ngăn người sững sờ nhìn cô, rõ ràng anh ta nằm mơ cũng không nghĩ sẽ có một người phụ nữ ở đây. Mà còn là một mỹ nhân sườn xám.

Nghê Thường càng lúc càng xấu hổ dưới ánh mắt chăm chú của anh ta, cô đứng bên bồn rửa tay có chút mất tự nhiên.

Viêm Trì nghiêng người, tấm lưng rộng lớn ngăn cách ánh mắt vô lễ của người kia, nâng tay cầm lấy bình truyền dịch: "Không sao đâu, em rửa tay đi."

Anh lại ngoái đầu nhìn người đang đứng ngốc đằng kia, lạnh giọng: " Còn không đi đi? Đừng mẹ nó nhìn chằm chằm người phụ nữ của tôi."

Chàng trai trẻ lấy lại tinh thần, cười mỉa: "Không phải chứ, người anh em đùa tôi sao, đây là người mà anh nói đánh không lại?"

Viêm Trì dương dương tự đắc chưa kịp nói gì, đã bị Nghê Thường dùng bàn tay ướt sũng vỗ vỗ cánh tay.

Vẻ mặt cô hơi tức giận, ánh mắt ý bảo đi mau.

"Nhìn thấy chưa." Viêm Trì cong môi vừa đi ra ngoài vừa cười đến ngây ngốc, "Tôi chỉ có thể chịu bị cô ấy đánh thôi."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 10: Là Người Yêu Hiện Tại?

Edit: riri_1127

Chương 10: Là người yêu hiện tại?

Từ buồng vệ sinh đi ra, Viêm Trì giờ bình truyền đi theo bên người Nghe Thường, không nhanh không chậm trở về.

Nghiêng đầu thoáng nhìn cô gái khóe môi mím chặt, anh nở nụ cười: " Em sao vậy, đánh tôi rồi còn còn ủy khuất sao ?"

Nghe Thường sâu kín liếc mắt một cái: "Ai muốn đánh anh."

" Vậy sao đây?" Viêm Trì hướng phía sau nhìn, "Tôi quay lại đánh người kia một trận?"

" Anh đánh người ta làm cái gì."

Rõ ràng anh mới là người đáng ghét.

Nhớ tới ánh mắt chăm chú của nam nhân kia vừa rồi, Viêm Trì đầu lưỡi đỉnh hạ má, nghiền nát kẹo bạc hà trong miệng: "Tiểu tử kia mới nãy dán mắt lên người em."

Nghe Thường không nói tiếp.

Nói thật, cô có chút thấy quen với loại tình huống này. Người mặc sườn xám rất ít, mỗi lần cô ra đường đều bị nhìn nhiều chút cũng là chuyện thường, đã sớm quen.

Những ánh mắt thưởng thức cùng khen ngợi, có hăm mộ cùng kinh diễm, có lúc làm Nghê Thường hơi nảy sinh thỏa mãn cùng sung sướng, thậm chí có khi còn hơi sợ hãi.

Đương nhiên cũng có không ít ánh mắt mang ý tứ thấp kém, trắng trợn hoặc hơi mịt mờ nhìn trộm cô. Cho dù nhìn không thấy, tầm mắt kiểu đó cũng sẽ làm cho Nghê Thường cả người không thoải mái.

Lúc dậy thì, có đoạn thời gian phá lệ miễn cảm, không muốn mặc sườn xám ra khỏi nhà. Nhưng sau này cô hiểu được.

Muốn mặc cái gì mặc cái đó, đẹp thế nào thì đẹp vậy.

Mặc sườn xám là thói quen từ nhỏ, cũng là thật tình yêu thích, không nên vì những ánh mắt của người khác mà từ bỏ sở thích cùng thói quen của bản thân.

Nghê Thường nhẹ nhàng băng quơ nói: "Mắt nhìn là của người khác, tôi quản không được."

Viêm Trì đứng cạnh nhìn cô, khẽ cong môi: "Em thật sự rất thu hút ánh nhìn."

Nghê Thường a ra tiếng: " Vậy sao."

Đôi mắt màu trà lóe ra ý vị thâm trường: "Không phải anh cũng rất câu dẫn phụ nữ sao."

" Hửm?" Anh nhướn mày, dừng lại bước chân nhìn sâu vào mắt cô.

"Theo lời em nói vậy thì hai ta thật xứng đôi nhỉ?"

Nghê Thường: "."

Mấy hôm nay, không biết từ khi nào, anh bắt đầu ném ra những lời không rõ ràng với cô là cố ý hay vô ý, như dụ dỗ trêu chọc. Thật hay giả không thể phân biệt được.

Cô bất ngờ, không kịp phòng bị thường thường vô lực mặt đỏ tim loạn...

Tay lưu manh ăn chơi này ...

Nghê Thường mím môi không né tránh, lạnh lùng liếc anh. Ánh mắt bất mãn không cam lòng, còn có ý tứ phản kháng.

Chống lại ánh mắt cô, Viêm Trì hơi khiêu khích: "Em lại tròng tôi?"

Anh nhìn chăm chăm, chậm rãi nghiêng người, đột nhiên tiến đến thổi xuống hàng mi dài cong vút của cô, kề sát mi mắt Nghe Thường thấp giọng nói: "Lại còn tiếp tục tròng sao?"

Hơi thở của đàn ông nhuộm mùi bạc hà kề sát, xen lẫn sự trêu chọc, làm mặt cô có chút nóng ran.

Nghê Thường căng thẳng, nửa người đều đã tê rần. Cô nghiêng đầu chạy trốn chết, không quan tâm tay còn cầm

ống truyền dịch , bình truyền còn đang nằm trên tay anh.

Viêm Trì giờ cao cánh tay đuổi kịp cô, cười cười như có như không, vẻ mặt như vừa làm thành công chuyện gì xấu xa.

Anh cũng không trêu chọc cô nữa, treo xong bình truyền lên giá liền xoay người đi ra ngoài mua điểm tâm sáng.

Đại sảnh truyền dịch có nhiều người hơn chút, ngồi cách Nghê Thường một ghế là một cô gái trẻ, thoạt nhìn có lẽ là học sinh đang học trung học.

Vừa rời ở cửa, cô gái nhỏ một màn nhìn bọn họ. Viêm Trì đi rồi, mới lập tức tiến đến trước mặt Nghê Thường: "Tỷ tỷ, bạn trai chị thật là soái nha!"

Quay đầu nhìn ánh mắt trong sáng của cô gái nhỏ, Nghê Thường không nói gì, cười khẽ.

Cô gái kia cười rộ lên dịu dàng, thực dễ dàng làm cho người ta có hảo cảm. Tiểu cô nương này rõ ràng cũng có chút thích giao tiếp nói chuyện, một chút liền nói như máy hát:

" Chị với anh ấy là người ngoại tỉnh đi? Đến chỗ này vui chơi? Aida, trường học bọn em sẽ không có người đẹp như vậy, nếu có đẹp chút thì chỉ có mặc đồng phục, rồi ... bị chủ nhiệm ký đầu mấy cái, cũng biến dạng"

"Tỷ tỷ, bạn trai chị đáng người rất cao hần là vận động viên đi?"

Nghê Thường ấn ấn vào mảnh băng dính trắng trên tay: "Là một tay đua."

Tiểu cô nương ngoài ý muốn, tròng lớn ánh mắt "Oa" ra một tiếng.

Nghê Thường hiểu rõ nở nụ cười.

Ngoại hình Viêm Trì vốn rất gây chú ý, hơn nữa cộng với nghiệp đua xe cực ngầu, xác thực dễ dàng kích phát tâm tình thiếu nữ.

Cô gái lại hâm mộ nhìn nhìn sườn xám trên người cô, mắt cười cong cong: "Vậy sao hai người lại ở cùng nhau?"

Nghê Thường còn chưa nói nói, liền thấy Viêm Trì mang điểm tâm trở lại.

Một tay anh xách đầy ắp đồ, một tay kia cầm điện thoại di động đang cắm sạc dự phòng. Anh đặt thức ăn vào tay cô, đôi mắt đen láy mờ mịt đảo qua cô và nữ sinh kia, quan tâm hỏi: "Em đang nói gì vậy?"

Nghê Thường lắc đầu, có chút mất tự nhiên: "Không có gì."

Cô có chút hư vinh chăng? Khi bọn họ đến bệnh viện, dường như ai cũng nghĩ họ là một đôi, không biết có phải đã ngâm mình trong sai lầm này quá lâu hay không, hay thái độ của anh bắt đầu mập mờ. Mà khi cô nữ sinh bên cạnh hiểu lầm, Nghê Thường cũng không giải thích dù có thời gian...

Cũng may Viêm Trì không tiếp tục hỏi. Anh cũng không ăn sáng, cúi đầu không ngừng lướt điện thoại, không biết đang vội làm gì.

Khi Nghê Thường liếc sang, thấy anh đang ngắt cuộc gọi chưa được trả lời nhú mày, hiển nhiên là kiên nhẫn muốn gọi lại.

Vẫn không có ai trả lời.

Người đàn ông nhếch miệng thăm nguyên rửa, ngẩng đầu nhìn Nghê Thường.

Anh ra hiệu cho cô: "Ăn mau lên."

Nghê Thường "Ừm" , ngẩng lại lại nói: "Anh có thể giúp tôi liên hệ đoàn phim không?"

Viêm Trì nhìn di động không ngẩng đầu: "Liên hệ rồi. Người bên kia sẽ lại đây đón."

Cô thấy yên tâm, nhưng ngay sau đó lại không hiểu sao có chút trống trải.

Trong khoảng thời gian buộc phải mất liên lạc, cô dường như tạm thời rút lui khỏi cuộc sống hiện tại. Bây giờ nhìn thấy điện thoại di động, cảm thấy bàng hoàng như trở lại "thế giới thực".

Hiện tại nhiều vấn đề phức tạp ngoài đời cùng nhau ập đến:

Cô biến mất cả đêm, đoàn phim đã biết chuyện gì xảy ra chưa?

Giang Ngu ở đâu? Chắc cô ấy đang lo lắng lắm. Không biết có vội vàng gọi báo cho bà nội không?

Ngàn vạn lần đừng. Lão nhân gia biết được chắc phát bệnh mất.

Rắc rối nhất là việc phá dỡ. Cô vốn là chỉ muốn làm khó bọn họ, bây giờ hoàn toàn không có liên lạc, sợ có lẽ sau này bọn người lòng dạ xấu xa kia bị làm cho tức giận lại càng làm khó cô hơn ...

"Nếu không ăn tôi liền ngang ngạch dứt em." Nam nhân nặng nề ra tiếng, ngữ khí như hù dọa trẻ con.

Nghê Thường phục hồi tinh thần lại, thân thủ mở túi đồ ăn ra.

Một mùi ngô ngọt ngào phả vào không khí.

Ngoài ngô, anh còn mua rất nhiều món: sữa đậu nành, cháo, há cảo chiên, bánh bao súp* ...

*Tangbao - 汤包 hay bánh canh là một loại bánh hấp chứa đầy súp trong ẩm thực Trung Quốc. (có thể cầm ống hút uống nước súp trong bánh bao nếu là loại lớn)

Nghê Thường ăn một miếng há cảo chiên, lại một hơi uống ly sữa đậu nành nóng hôi hổi, chớp mũi đều thấm ra một tầng mồ hôi mỏng.

Thấy cô buông đũa, anh nhướng mày: "No rồi?"

Nghê Thường gật đầu, Viêm Trì cười cười: "Em ăn thực giống mèo ăn?"

Anh đem chén cháo đưa đến trước mặt cô: "Lại ăn thêm đi."

Nghê Thường nhăn mặt: "Không muốn ăn ."

Cô ngẩng đầu nhìn bình truyền dịch: "Chờ truyền xong đi."

Cũng không muốn mới trong chốc lát lại đi vệ sinh.

Viêm Trì cũng nhìn bình truyền dịch, vẻ mặt chột bưng tỉnh. Tổ vẻ nghiền ngẫm: "Muốn tôi đút em ăn?"

Nghê Thường: "...?"

Người đàn ông này trong não nghĩ gì vậy?

"Tôi không có ý đó." Nghê Thường vô lực nói, dư quang liếc đến nữ sinh bên cạnh.

Tiểu cô nương đang cầm sách tiếng Anh không nhìn về phía này, nhưng biểu tình sớm đã nhin không được, khóe miệng đang cong lên.

Viêm Trì đã bung cháo lên, bộ dạng phục tùng tận mạn cười: "Đến đây."

Một bàn tay đang truyền dịch, cháo này cô thật không có cách nào tự bưng ăn.

Anh mở nắp hộp, mấy hơi nóng hơi hổi lan tỏa.

Cháo sánh mịn, lát cá tươi mới, thìa khuấy lên còn có nắm hương cùng rau.

-- cũng thực phù hợp lời bác sĩ nói: ăn uống phải thanh đạm, dinh dưỡng.

Nghê Thường liếm môi dưới, lại có chút muốn ăn.

Đợi cho bớt nóng, Viêm Trì chậm rì rì múc một muống cháo, đưa tới bên miệng cô.

Đôi mắt đen thâm thúy của anh tựa hồ cũng phủ một tầng sương nóng bỏng, lông mi Nghê Thường hơi chớp, cúi người thấp đến tay anh, hé miệng nhấp một ngụm.

"Lại giống mèo." Viêm Trì miễn cưỡng nhìn cô, lại múc một muống cháo, " Em há miệng ra."

Nghê Thường sâu kín liếc mắt một cái, miệng há rộng ra chút.

Sau khi húp vài ngụm cháo nóng, sắc mặt cô từ tái mét dần hồng hào hơn, miệng nhỏ nhắn như một con én đang chờ được cho ăn. =))) miêu tả gì thế này

Ngẩng đầu nhìn thấy lưỡi cô thấp thoáng giữa hai cánh môi, Viêm Trì đột nhiên cảm thấy khô khốc vô cớ.

Nghê Thường đột nhiên dừng, nhăn lại chớp mũi, chán ghét nhìn bát cháo, kháng cự: "Tôi không ăn gừng ..."

Viêm Trì khẽ cười: "Tật xấu."

Ngoài miệng nói như vậy, nhưng trên tay cầm thìa vẫn khẽ gạt gừng ra cho cô.

Anh lại múc một miếng cá lớn: "Ăn một bữa mà lại yếu ớt thế này--"

"Đều do người yêu em quá nuông chiều đúng không?"

Động tác há miệng liền ngưng lại, cô ngẩng đầu giật mình nhìn anh.

Cô theo bản năng muốn nói mình không có bạn trai, nhưng nhìn đến ánh mắt anh nghiền ngẫm cùng ý tứ dò hỏi kia, lời đến bên miệng không tự giác liền vòng một vòng.

" Hmm, nhìn anh như vậy --" đôi mắt màu trà thanh nhuận của cô bình tĩnh, "Bạn gái trước đây của anh chắc cũng để anh nuông chiều đến thực yếu ớt đi?"

Viêm Trì đuôi lông mày ngoài ý muốn khẽ nhướng, cười nhẹ: " Em làm như thế nào biết là bạn gái trước?"

Anh thích thú nhìn cô chăm chăm, ánh mắt rực lửa:

" Chẳng lẽ bây giờ em muốn trở thành bạn gái hiện tại của tôi sao? "

*Chị ngàn lần không thể nói lại anh (๖_๖)

Nghê Thường:" ! "

Trong lòng cô hốt hoảng, cuống quýt xoay người cùng anh cách ra khoảng cách.

Viêm Trì tay bị cô đụng, muống run lên, cháo cá toàn bộ bị đổ xuống quần.

Anh cúi đầu mắng một câu, cầm lấy khăn tay thô bạo chà lau, thịt cá mềm lập tức bị nghiền thành một mảng trắng trắng.

Ách, màu sắc này không xong rồi.

"Thật xin lỗi." Nghê Thường đỏ mặt nhẹ giọng giải thích, chạy nhanh áp chế tim đập, cũng cầm lấy khăn tay hỗ trợ.

Bị đổ chủ yếu bên đùi phải, anh lau mạnh như vậy càng lau càng không sạch được. Nghê Thường theo kết cấu vải, nhẹ nhàng lau thịt cá xuống. Đầu ngón tay mảnh khảnh lau lau trên quần, không nhẹ không nặng cọ cọ cơ chân rắn chắc của anh, thậm chí có chút chạm tới dây kéo quần. --

Viêm Trì bụng dưới căng thẳng, lưng đều cứng lại .

Yếu hần cuộn trào trượt lên xuống, thân thủ một phen nắm cổ tay cô: "Được rồi."

*qua giờ yết hầu anh trượt hơi nhiều ▽(¬_¬)▽

Nghê Thường ngồi thẳng dậy, trên mặt đỏ ửng chưa tan, cố ý không nhìn anh.

" Có nóng lắm không?" cô nhỏ giọng.

Viêm Trì sâu sắc âm trầm liếc nhìn cô, thấp giọng "Ừ" , tiếng nói có vài phần ách .

"Hiện tại nóng tới rồi."

Chương này tác giả viết hơi ngắn nhỉ, hôm nay mình chỉ edit được 1 chương thôi, mấy ngày tới bù bù nhaaaa~~~

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 11: Số Điện Thoại

Edit: riri_1127

Chương 11: Số điện thoại

Chất lỏng trong ống chảy chậm nhỏ giọt, gợn lên những gợn sóng li ti.

Đối diện với ánh mắt đầy ẩn ý của Viêm Trì, đầu ngón tay ôm khăn giấy ướt của Nghê Thường vô thức siết chặt lại, tim đập thành thịch hô hấp trở nên dồn dập.

Giữa hai người dường như có sợi dây vô hình nào đó, càng lúc càng siết chặt, giằng co mơ hồ.

"Nghê Thường!"

Cô lên tiếng trả lời nhìn lại, liền thấy Giang Ngư đã đứng ngay cửa phòng.

Giang Ngư kích động chạy tới, thấy trên tay Nghê Thường còn găm kim tiêm sắc mặt lập tức căng thẳng: "Cậu không sao chứ!"

Không đợi Nghê Thường nói chuyện, vành mắt cô thoáng chốc đỏ lên: "Cậu không nói tiếng nào đã không thấy tăm hơi, làm tớ sợ muốn chết!"

"Tớ không sao." Nghê Thường vỗ vỗ tay cô.

Phía sau Giang Ngư còn có một thanh niên nhìn quen mắt, thấy trên cánh tay còn có hình xăm moto, Nghê Thường đã nhớ ra là ai.

Phương Khôn Đang đi tới thấy cô, hơi bất ngờ lại hoang mang, cuối cùng còn hàm hồ nói: "Ôi trời, Trì ca. anh cũng nên nói với người huynh đệ này một tiếng chứ!"

Nghê Thường cũng thấp giọng hỏi Giang Ngư: "Cậu với người kia sao lại đi cùng nhau?"

"Gặp ở cổng bệnh viện." Giang Ngư ở bên tai trả lời, "Đoàn phim nhận được điện thoại nói cậu ở đây, tớ lại gọi cậu không được, thấy anh ta nhìn quen mắt liền hỏi thử, bằng không còn không có tìm đến được nhanh như vậy."

Giang Ngư lại nhìn về hướng đi Viêm Trì, ngữ khí có điểm tò mò bất quá: "Ai, cậu, cái này. Sao lại thế này?"

Nghê Thường còn chưa nói gì đã chợt nghe Phương Khôn Đang cất cao giọng: "ĐM ,Trì ca anh chơi cái trò gì đây?"

Cậu ta thấy trên đùi Viêm Trì dính đầy cháo, màu trắng trắng dính ngay trước quần, vị trí có chút xấu hổ, rất không được mỹ quan cho lắm.

"May mắn em có mang cho anh quần áo." Phương Khôn Đang đem balo từ phía sau đưa cho Viêm Trì, cười đến bất hảo "Nóng không đấy, nếu không tìm bác sĩ xem qua? Dính vị trí này. nên đi khám nam khoa đi, đừng mẹ nó về

sau không ngạnh lên nổi!" * xuất hiện một cái là nch muốn ăn đánh ngay mà haha

Viêm Trì tiếp nhận ba lô, liền giơ tay đánh Phương Khôn
Đằng một cái: "Cút!"

Hai nam nhân xoay người đi ra ngoài, Nghê Thường đột nhiên nhẹ nhàng ra tiếng: "Viêm Trì."

Cước bộ anh dừng lại, mi tâm khẽ động.

Thì ra cô biết anh là ai.

Đây là lần đầu tiên cô gọi tên anh. Thanh âm nhẹ nhàng như sương mưa, nhu nhuận lướt nhẹ qua lòng người.

Viêm Trì xoay người, đối diện với ánh mắt lấp lánh của cô.

Trong đôi mắt màu trà hiện lên một cảm xúc không tên, dường như muốn nói gì đó, nhưng cuối cùng lại không nói gì, chỉ mỉm cười.

"Cảm ơn anh."

Viêm Trì ánh mắt khẽ động, sau đó nhướng mày, vẫn là giọng điệu ngả ngón như thường ngày: "Cảm ơn liền xong việc? chờ tôi trở về lại tính sổ với em!"

Ánh mắt anh hướng đến bình truyền, lại dặn dò: "Nhớ gọi y tá đúng giờ."

Sau khi Viêm Trì rời đi, Giang Ngư nhìn đôi mắt nhỏ có vẻ trống rỗng của cô bạn thân, dùng cùi chỏ chạm chạm vào

người: "Này, sao vậy? Hừm? Cậu ở cùng anh ta cả tối qua sao! "

Nghê Thường chớp mắt kể với Giang Ngư những gì đã xảy ra.

Hai người họ luôn chia sẻ mọi chuyện với nhau, nhưng không biết tại sao. Lần này Nghê Thường có chút dè dặt, không kể hết: ví dụ như bị anh cầm lấy cổ chân xấu xa trên đùa, anh ở lều trại treo đom đóm làm ngôi sao cho cô, còn có lúc bọn họ ở bệnh viện có chút giống như tán tỉnh, mập mờ.

Giang Ngư nghe đến "bắt cóc, say độ cao" toàn là tình tiết mạo hiểm, cô nàng ghen hòng nhìn trần trối hồi lâu, cuối cùng tức giận giậm chân: "Ôi trời ơi, Hạ Dao thật sự đoán trúng!"

"Cậu không phải người nổi tiếng, đoàn phim cũng không công khai cậu. Hạ Dao đoán chắc là người theo dõi cô ấy bắt nhầm, lại gặp cậu xinh đẹp nên liền nổi tâm tư"

"Cậu biết không, đoàn phim vậy mà lại không báo cảnh sát! may là tờ báo rồi đấy, họ nói là sợ ảnh hưởng không tốt trước hết nên từ từ? ! May mắn cậu không xảy ra việc gì. Chuyện này tờ không để yên đâu, đoàn phim nhất định phải chịu trách nhiệm!"

Giang Ngư làm việc vẫn rất thỏa đáng, biết đoàn phim không báo án, lúc sau tự mình báo. Cô cũng sợ bà nội Nghê Thường sốt ruột nên không thông báo.

Cũng may trong nhà không biết chuyện. Nghê Thường nhẹ nhàng thở ra, lại nhanh hỏi: "Bọn người của công ty khai phá bên kia thế nào? Hai ngày này có tin tức gì của bọn họ không?"

Giang Ngư lắc đầu: "Tớ không biết. Nghê nải nải bên kia cũng chưa nói cái gì, hẳn là không có tin tức xấu đi."

Nghê Thường mi tâm nhíu lại.

Lúc trước gọi điện đàm phán không ngừng với cô, bây giờ lại không có động tĩnh gì ngược lại rất không thích hợp.

Y tá đi tới, nói Nghê Thường vẫn chưa uống thuốc.

"Đi thôi, tớ cũng mang quần áo sạch cho cậu đây." Giang Ngư đứng dậy, từ trong túi lấy ra một bộ sườn xám, "Chốc nữa tớ gọi xe, trở về để cậu nghỉ ngơi cho tốt."

Nghê Thường nhìn chút chất lỏng cuối cùng trong bình chậm rãi nhỏ giọt, vừa bấm chuông gọi y tá, Giang Ngư đã quay lại trên tay còn cầm một túi thuốc và một túi giấy nhỏ.

"Mới vừa thấy hai tay đưa kia, tớ trả tiền thuốc lại giúp cậu rồi. Hẳn là anh ta trả giúp đúng không? cậu cũng không có điện thoại mà....."

"Cậu trả lại rồi?" Nghê Thường có chút ngoài ý muốn, mím môi hỏi, "VẬY. anh ấy nói thế nào?"

"Viêm Trĩ? anh ta nói có việc phải đi trước --"

Nghê Thường trong lòng trầm xuống.

"Anh ta còn gửi cái này cho cậu." Giang Ngư đem túi giấy đưa qua, ánh mắt tò mò, "Là cái gì vậy?"

Nghê Thường trầm mặc hai giây, mở ra. Thấy đồ vật bên trong cô ngây người.

Là áp khâm.

Là áp khâm ngọc bích cô không cẩn thận làm rơi trước cửa phòng anh.

Cũng là điểm bắt đầu của tất cả trùng hợp cùng hiểu lầm.
.....

Nghê Thường vuốt ve áp khâm trong tay, lòng cô dâng lên cảm giác xúc động vô danh.

Trong túi còn có một tờ giấy.

Giang Ngư cũng thấy được, bổ sung nói: "À, còn nói cậu gọi điện thoại lại cho anh ấy theo số này!"

Nghê Thường không nói gì, chỉ đưa mắt nhìn dãy số trên giấy.

Anh ấy nhất định không phải thất học.

"Viêm Trì" hai chữ này đầu bút sắc bén, đường hoành mạnh mẽ, vừa thấy đã biết từng luyện chữ.

Tự tựa như nhân.

Giang Ngư nhìn Nghê Thường dăm chiêu, lấy ra di động hỏi: "Cậu có muốn gọi điện thoại nói một tiếng không?"

Mắt Nghê Thường khẽ chớp, đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt phẳng tờ giấy.

Sau một lúc lâu, cô rũ mắt, đem tờ giấy để tới một bên.

"Không cần."

Tất cả mọi việc vừa xảy ra , với cô tựa như một hồi ngạc nhiên lại hoang đường đầy mạo hiểm.

Anh với cô là bởi vì ngoài ý muốn mới gặp nhau, thật sự bọn họ chính là hai đường thẳng song song.

Hiện giờ trở về thực tại, dòng người hối hả, vạn gia đăng hỏa, hai thế giới song song khó có thể cùng xuất hiện.

Nghê Thường cười khẽ : "Nên nói đều nói rồi."

"Cảm ơn" , so với "Hẹn gặp lại" có lẽ càng thích hợp để cáo biệt hơn.

Không cần tái kiến. Bởi vì vốn dĩ rất khó.

Y tá lại đây rút kim tiêm trên tay Nghê Thường ra. Cô cầm tăm bông ấn tay, ngược mắt lên nhìn giọt chất lỏng cuối cùng nhỏ ra. Bề mặt trong ống nhỏ giọt cố gắng tạo ra một gợn sóng, sau đó hoàn toàn bình tĩnh lại.

Nghê Thường nhàn nhạt thu hồi tầm mắt.

" Chúng ta đi thôi."

**

Viêm Trì từ bệnh viện đi ra, liền mã bắt đình đề* bay trở về Thành Đô

*mã bắt đình đề: ngựa không dừng vó, ý nói đi ngay không ngừng nghỉ

Anh trước đây chưa từng mất liên lạc một đêm, đội xe, trong nhà, thậm chí công ty bên trong đều bắt đầu lộn xộn lên. Một đám người loạn hồng, qua đủ loại quan hệ tìm hiểu tin tức, cuối cùng truyền truyền, không biết như thế nào liền biến thành anh bị bắt cóc, bọn cướp bắt Viêm gia trả số tiền chuộc khổng lồ mới bằng lòng thả người.

Sau khi trở về giải quyết, Viêm Trì còn không có thời gian để thở. Trọ lý đã nói chuyện với anh gần một tiếng đồng hồ về ngôi nhà ở Nam Thành sống chết không chịu di dời kia.

Nam Thành là khu kinh doanh lâu đời nhất ở Thành Đô, nơi này từng rất đông dân cư. Sau đó, chính phủ đã bồi thường rất nhiều để tiến hành di dời xây dựng quận mới. Giờ đây, khu vực đó người ở không còn nhiều, ngoại trừ mấy ngôi nhà cổ và nhà máy cũ.

Hai năm qua, Công ty Viêm gia đã thắng thầu, có kế hoạch điều chỉnh các biện pháp phù hợp với điều kiện địa phương và biến thành phố cổ thành một khu văn hóa tập trung vào các phong tục lịch sử và tích hợp thương mại, giải trí du lịch.

Đây là một điều tốt? Bằng không cứ giữ một bãi nước lặn như tờ có thể phát triển được cái gì chứ.

Lại nói, công ty Viêm gia trả tiền bồi thường di dời cũng không hề thấp.

". Kỳ thật những năm gần đây, vẫn có mấy người buôn văn vật muốn mua nhà cổ kia, Nhị thiếu gia, cậu không ngờ được bọn họ ra giá bao nhiêu đâu --hàng triệu a!"

Viêm Trì sửng sốt: " 400 triệu?"

"Không phải hàng triệu, là hàng hàng triệu a!" *đoạn này trợ lý nói chuyện không rõ, mấy chữ nhập nhầm khó edit không biết có chuẩn k mn thông cảm.

Viêm Trì: "."

Trợ lý này làm việc không có gì để chê, chỉ có chính là khẩu âm quá nặng. Bốn là bốn, mười là mười, vĩnh viễn nói không rõ.

*4: sì 10: shí

Viêm Trì: "Nhấn tin qua đi!"

【4 tỷ 400 triệu】

"Cái này còn nhiều hơn so với chúng ta bồi thường, cho nên bọn họ không phải là thiếu tiền. Họ hiện tại thuê luật sư, rất có thể nhờ chuyên gia Cục Di sản văn hóa can thiệp..."

Viêm Trì nhướn mày : "Cục quản lý di sản văn hóa?"

"Cục văn hóa di tích quy định một khi ngôi nhà cổ được liệt vào danh sách các đơn vị bảo tồn văn hoá, thì không ai có thể di chuyển được." Trợ lý nói.

Viêm Trì cau mày khi nghe mấy lời này, dùng đầu ngón tay nhấp chuột, hiện lên một vài hình ảnh về ngôi nhà cổ kia."

Mái hiên ngói xám, một tấm bảng treo ở cửa, có các ký tự vàng trên nền đen khá có sức sống. Gạch và gỗ chạm khắc khắp mọi nơi. Đây là một tòa nhà cổ kính, rất có thể đại diện cho phong cách phương nam, qua từng viên ngói đã có thể thấy được sự thịnh vượng của gia đình này.

"Nhị thiếu gia, nếu bọn họ vẫn không chịu nói chuyện, hay là chúng ta tới gặp đi?"

"Gặp?" Viêm Trì cười lạnh, "Người đã quên mấy người trước đây đến đàm phán thành cái dạng gì rồi sao?"

Trợ lý không dám nói lời nào.

Anh lười biếng ngả người ra sau, hai chân dài gác lên bàn: "Thông báo cho bộ phận pháp chế của công ty có thể "chào hỏi" tùy ý, không cần khách sáo với bọn họ."

" Để xem rốt cuộc là ai lo lắng."

Cúp máy, sau khi nói chuyện anh nhắm mắt lại, chậm rãi thở ra, đứng dậy đi tới vali đặt trước cửa.

Mở hành lý, trên cùng là chiếc áo phông kém chất lượng mua từ cửa hàng ngoại ô. Anh thẳng tay ném nó vào thùng

rác không chớp mắt. Khi cầm đến chiếc quần đã thấm cháo cá, tay hơi khựng lại.

Hình ảnh bàn tay nhỏ bé trắng nõn đang cẩn thận lau lau bỗng xuất hiện trong đầu...

Viêm Trì cong môi, đem quần tây bỏ lại vào trong đồng quần áo. Anh ném đồng quần áo bắn vào máy giặt, lấy điện thoại ra gửi WeChat "Không về nữa"

Tuy nói nơi này không có sẵn thức ăn, cũng không ai phục vụ, nhưng nơi ở riêng của mình đương nhiên là tự tại thoải mái hơn.

Gửi Wechat xong, Viêm Trì lại nhấn vào nhật ký cuộc gọi.

Không có dãy số lạ nào gọi đến, cũng không có tin nhắn gì.

Anh cười tự giễu. Đúng là không có lương tâm.

Mình đã đưa số điện thoại rồi mà.

Số. điện thoại!

Đầu anh chấn động, chạy nhanh lại máy giặt. Máy giặt đã khởi động, bắt đầu đổ nước vào.

"Chết tiệt!"

Viêm Trì cúi đầu mắng một câu, nhanh tay nhấn tạm dừng.

Máy giặt dùng đổ nước, nhưng cửa đóng, như thế nào đều mở không ra.

Anh không nói hai lời một phen rút dây điện, dùng cánh tay cường tráng đập đập hai cái bạo lực mở cửa máy giặt ra.
*có thể tưởng tượng cái máy giặt đang thảm thế nào haha

Trong một mớ hỗn độn, anh lấy chiếc áo khoác đen ướt nhẹp ra. Thò tay vào túi áo khoác, lấy ra mấy cái "áo mưa" và một tờ giấy nhàu nát. Giấy bị ngâm trong nước, số đã mờ đi, ba số cuối hoàn toàn không nhìn thấy.

Viêm Trì bình tĩnh lại, đem tờ giấy trải trên bàn, mi tâm nhíu chặt. Nhìn chăm chăm trong chốc lát, lấy di động nhập số điện thoại.

Khi nhấn đến số thứ năm, anh sững sờ, đôi mắt đen láy đầy vẻ hoài nghi - nhật ký cuộc gọi đã tự động điền tiếp số.

Chính là số điện thoại của nhà cổ không chịu di dời kia, mấy ngày nay anh đều gọi không được.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 12: Anh Ấy Rất Nhạy Cảm Với Sườn Xám

Edit: riri_1127

Chương 12: Anh ấy rất nhạy cảm với sườn xám

Áo khoác ướt đầm bị tùy ý ném trên chiếc máy giặt đã tắt nguồn, tiếng nước nhỏ giọt tí tách trong phòng có thể nghe rõ ràng.

Tí tách, tí tách.

Viêm Trì một tay dứt túi đứng bên bàn, tay còn lại cầm tờ giấy nhàu nát, đưa mắt nhìn chuỗi dãy số giống hệt trên màn hình điện thoại. Anh trầm ngâm di chuyển ngón tay cái trên màn hình một lúc trước khi bấm gọi.

___Vẫn không gọi được.

Lần này là tạm thời không khả dụng. Cũng không biết có phải đã chặn anh rồi không

Viêm Trì mới vừa nhấn tắt, trợ lý liền gọi đến. "Nhị thiếu gia, tôi vừa xác nhận lại rồi!"

"Nói."

"Nhà bọn họ là họ Lê."

Ánh mắt anh sáng lên. "Cậu xác định?"

"Xác định! Tôi mới vừa cố ý xem lại một lần, chủ hộ họ Lê!" Trợ lý bên kia có tiếng giấy sột soạt vang lên, "Xem tuổi, hẳn là vị lão thái thái 6 7 mươi tuổi."

Viêm Trì nhíu mi: "Lão thái thái 6 7 mươi tuổi?"

"Đúng rồi!" Trợ lý nói chuyện nặng nề khẩu âm thật thà nói, "Lần trước người của chúng ta đến, nhìn thấy cũng là vị lão thái thái này. Ai da, đừng thấy bà ấy tuổi cao mà lầm, thật sự rất lợi hại."

Viêm Trì lại hỏi: "Nhà bọn họ còn có người nào nữa không?"

"Lần trước chúng tôi đi chỉ thấy được lão thái thái!"

Viêm Trì vo tờ giấy lại, ánh mắt âm u. "Tôi đã biết."

Trợ lý do dự hai giây, nói: "Nhị thiếu gia, nếu không chúng ta lại đến nhà kia xem thử? Hay là vẫn như cũ, trước tiên để cho phòng pháp vụ xử lý trước."

Viêm Trì cười giễu: "Đến cái gì, đến nghe chửi à."

"Để phòng pháp vụ trực tiếp kiện đi." Anh nói năng có khí phách, một tay vẫn như trước đem tờ giấy ẩm ướt nắm chặt.

"Bọn họ nóng nảy, thì tự mình chuốc lấy."

**

Thời gian Nghê Thường về nhà, so với dự tính chậm gần một tuần.

Máy bay khởi hành từ cao nguyên, hạ cánh xuống Thành Đô trong cơn mưa đầu mùa thu.

Xe taxi dừng tại đầu con phố cũ, mưa đã tạnh lúc nào không hay. Nghê Thường khoác chiếc áo dệt kim hở cổ bên ngoài sườn xám tứ quý, cảm ơn người lái xe, sau đó cùng Giang Ngư xách vali rẽ vào một ngõ nhỏ.

Con hẻm nhỏ lát đá trông thật giống bức tranh thủy mặc Giang Nam, được nhuộm đậm màu mưa. Hai cô gái xinh đẹp đi qua những bức tường kết rêu xanh thẫm trên phố, rồi lại qua một cây cầu nhỏ dưới mấy tán liễu đang lả lướt đung đưa.

Thật càng giống như phong cảnh trong tranh, vô cùng đẹp đẽ.

Nghê Thường xa xa đã thấy thân ảnh quen thuộc mặc sườn xám màu xanh, đứng trước chiếc biển đen chữ vàng, trông tròn con mắt.

"Bà nội!" Cô hô lên, chân bước nhanh hơn đi đến cửa nhà.

"Như thế nào bà lại đứng ở đây?"

Nghê Hồng Hạnh thấy cháu gái, khóe mắt đều cười cong cong: "Đoán thời gian không sai biệt lắm, bà ra đón hai đứa."

Nghê Thường vẫn luôn cảm thấy dung mạo chính mình không bằng bà nội. Cô đã xem qua ảnh chụp bà lúc trẻ, thật sự dùng câu "kinh diễm chúng sinh" miêu tả cũng không đủ.

Hiện giờ lão nhân đã lớn tuổi, lưng vẫn thẳng như trước, trên người là sườn xám cũ màu xanh ả ả hoa văn hoa hải đường*, cổ tay cùng khuyên tai cùng là ngọc bích , một mái tóc đã bạc cần thận tỉ mỉ vấn thành búi sau đầu.

Bắt mắt nhất vẫn là đôi mắt

Không hề vẫn đục, ánh mắt trong trẻo trầm tĩnh, bình tĩnh mà kiêu ngạo.

Nghê Hồng Hạnh lôi kéo tay hai cô gái hướng đi vào nhà.

Mưa phùn đánh gãy vài cây hoa, trong viện hoa lá rơi rơi một mảnh.

Nghê Thường đứng dưới tàng cây nhắm mắt hít mùi hoa, khóe môi cong lên.

Về nhà, thật là tốt.

Lúc xây dựng tòa nhà này còn có tiền đình, hậu viện, sân giữa, sân trong, có nhiều viện trạch, thật sự hơi chằng chịt. Nhưng nhà cổ đã trải qua trăm năm mưa gió, chỉ còn một bộ phận tiền đình còn lưu lại. Người nhà họ Nghê bảo vệ cũng rất khá, chính gian đình viện trắng trong thuần khiết thanh nhã, lục ý dạt dào.

Trong sân có đặt một bể cá lớn bằng gốm sứ thời nhà Thanh, bốn góc sân còn được trồng các loại hoa ngênh

xuân, mộc lan, thạch lựu, hải đường, mang ý nghĩa "vàng ngọc đầy nhà".

Có một chiếc bàn tròn dưới gốc cây thu hải đường, bữa trưa thịnh soạn đã sẵn sàng, có tôm rang muối tiêu mà Nghê Thường thích, canh sườn khoai mỡ yêu thích của Giang Ngư.

"Một mình bà nấu sao?" Nghê Thường hỏi, "Dì Phương đâu ạ?"

"Mấy việc xong rồi, hai ngày nay bà không vội, không cần gọi dì ấy đến." Bà nội đi đến bàn, một bên tiếp đón, "Mau, đều ngồi xuống, đồ ăn đều muốn nguội hết rồi. Tiểu Ngư cũng cùng ăn đi! Bay lâu như vậy đói bụng lắm rồi đúng không?"

"Cám ơn bà nội, con hôm nay không ở lại được ạ!" Giang Ngư cười tủm tỉm nói, "Nhà con cũng làm cơm đợi con rồi!"

Nghê Thường cùng bà nội ngồi dưới gốc hoa hải đường ăn cơm.

Nghê Hồng Hạnh múc cho cháu gái một chén canh củ từ: "Ăn nhiều một chút."

"Gầy đi rồi." Lão nhân nhíu mày nhìn cô gái cầm nhón đi trông thấy "Ở đó cháu có bị say độ cao không đấy?"

"Không có." Nghê Thường cười cười, đem tôm đã bóc vỏ bỏ vào bát bà nội "Đoàn phim bên đó nhiều việc, con chậm trễ vài ngày."

Nghĩ đến cái gì, đôi mắt màu trà của cô chợt sáng lên:
"Bà ơi, đoàn phim kết toán tiền rất nhiều"

-- là bồi thường cho cô.

Nghê Thường là ở đoàn phim mà gặp nguy hiểm, bọn họ không chịu báo cảnh sát đúng lúc, tự nhận đui lý bèn mau chóng bồi thường.

Nghê Hồng Hạnh nghe xong ngược lại càng đau lòng: "Đi xa như vậy, đều là tiền vất vả"

Bà lại nói: "Về sau làm ra tiền, con đều cầm hết đi."

Nghê Thường giật mình "Như vậy sao được, con làm sao dùng được nhiều như vậy?"

"Con hiện tại đã tốt nghiệp, cũng nên cầm lấy, mua vài đồ thịnh hành con thích hoặc để tiền tiết kiệm cùng của hồi môn. ta chỉ là một lão thái thái, mới không cần dùng nhiều tiền làm gì đâu."

Cô định mở miệng, Nghê Hồng Hạnh đã khoát tay: "Con nghe lời bà đi! Con gái, nhất định phải có tiền phòng thân mới được."

Nghê Thường nghĩ nghĩ cũng không cùng bà nội cãi, gật đầu đáp ứng. Dù sao bọn họ bà cháu cùng sống, tiền ai cầm đều giống nhau.

Đợi cho Nghê Thường cơm nước xong xuôi bụng bữa, Nghê Hồng Hạnh mới lại hoãn thanh nói: "Hôm trước, ta

nhận được thông báo từ phòng tư pháp, là Công ty khai phá bên kia."

Nghê Thường cả kinh: "Cái gì? !"

Mấy ngày này khai phá bên kia một chút động tĩnh đều không có, trong lòng cô vẫn bối vì điều này mà không nổi kiện, đang cùng luật sư thương lượng đối sách.

Không nghĩ tới đối phương lại tố cáo cô trước.

"Như thế nào bà lại không nói với con sớm!"

"Không muốn cho con lo lắng suông. Dù sao kiện thì kiện thôi." Nghê Hồng Hạnh lạnh nhạt nói.

Nghê Thường nhìn thấy vẻ mệt mỏi trên mặt bà nội, trong lòng bỗng dâng lên xúc động. Cô không muốn làm bà nội lo lắng, cố ý trước tiên cùng Giang Ngư bịa lời hay ý đẹp, đem chuyện ngoài ý muốn trên cao nguyên giấu diếm.

Không nghĩ bà nội cũng vậy, chỉ nói chuyện tốt không nói chuyện xấu.

"Lúc trước luật sư chúng ta tận lực kéo dài thời gian, làm cho cục di sản tham gia, đây cũng là biện pháp duy nhất. Hiện tại bọn họ tố cáo trước." Nghê Hồng Hạnh than nhẹ, lắc đầu, "Nói thật ra, chuyện này, chúng ta vì tình mà không chịu di dời. Vạn nhất đến lúc đó mạnh mẽ kiện thật sự sợ là bất lợi."

Nghê Thường có chút dăm chiêu.

"Ta nghĩ, bọn họ thật cũng không phải thật muốn lên tòa án. Ngày đó giấy triệu tập truyền lại đây, bên kia cũng có người gọi đến muốn nói chuyện"

Nghê Hồng Hạnh hoibdừng, nói thẳng kết quả, "Ta chuẩn bị cùng bọn họ gặp mặt thương lượng."

"Khi nào ạ?" Nghê Thường hỏi.

"Ngày mai giữa trưa. Địa điểm còn chưa định."

Cô1 không do dự: "Để con đi ạ."

Lần trước bọn họ đến, cô đang ở trường học vội tốt nghiệp không ở nhà. Lúc quay về mới biết được bà nội bị bọn họ làm cho tức giận.

Lão nhân tuổi lớn, huyết áp cũng không tốt, lần này lại sợ xảy ra tình huống gì ngoài ý muốn

Nghê Hồng Hạnh nhú mày: "Những người đó cũng không dễ nói chuyện . Nhỡ đâu nhìn con là cô gái trẻ --"

"Bà nội, bà mới vừa còn bảo để con cầm tiền, hiện tại con lại thành cô gái trẻ sao?" Nghê Thường sáng giọng, "Việc này chúng ta trước đã giao cho con rồi mà."

Nghê Hồng Hạnh nở nụ cười, gật đầu: "Tốt, vậy để cháu gái chủ nhà này quản vậy!"

"Vất vả con rồi." Bà kéo cháu gái lại vỗ vỗ tay, thấp giọng mặc thán, "Đều là bởi vì ta."

Cô mới mấy tuổi chứ.

Bảo vệ ngôi nhà cổ này, làm nghề thủ công, cũng chỉ là một sự lãng phí thời gian.

Nghê Thường còn thực trẻ tuổi. Cô nương xinh đẹp như hoa, rời khỏi cái nhà cổ gỗ nhỏ này

Thật ra cũng rất tốt.

**

Cơm nước xong xuôi Nghê Thường trở về phòng.

Tòa nhà cổ kính nhỏ với hai lớp ngói xám, nơi may sườn xám và phòng ngủ của bà nội ở tầng một, còn cô sống một mình ở tầng hai.

Phòng ở cũ nhưng bảo dưỡng rất tốt, ở vẫn rất thoải mái, đông ấm hạ mát lấy ánh sáng rất tốt.

Phòng khách, phòng ngủ của cô thông nhau, bức bình phong thêu hai mặt được dùng làm vách ngăn. Không nhiều đồ đạc lắm. Trong phòng ngủ kê một chiếc giường bằng gỗ đàn hương đỏ phong cách Trung Quốc, một tủ quần áo áp tường và tủ trang điểm đều là đồ cổ.

Một căn phòng đầy đồ cổ, nhưng tất cả đều là đồ tốt.

Canh cánh trong lòng chuyện ngày mai gặp mặt, Nghê Thường cũng không có tâm tư nghỉ trưa. Cô mở di động, mở danh bạ đầu ngón tay vuốt vuốt một lát, mới nhấn gọi đi.

Vang qua hai tiếng, đối phương trực tiếp cắt đứt.

Nghê Thường: "."

Cô đã đổi số điện thoại mới cũng không biết số này có phải là của người đã gọi cho cô lúc trước hay không. Bất quá xem thái độ này hẳn là vậy.

Mím môi suy nghĩ trong chốc lát, Nghê Thường soạn một tin nhắn ngắn, không kiêu ngạo không siểm nịnh lại không mất lễ độ, ước định thời gian cùng địa điểm ngày mai gặp mặt.

Đối phương vài giây đã trả lời:

【11:00, Đại sảnh khách sạn Thành Châu. Đi trễ không gặp. 】

Nghê Thường: "."

Cô đoán ngày mai gặp mặt chắc chắn không dễ dàng chút nào.

Buông di động, Nghê Thường bắt đầu chuẩn bị quần áo ngày mai mặc. Dỡ hành lý ra, quần áo sắp xếp đến một nửa, ánh mắt phút chốc dừng lại khẽ run. Xuất thần giật mình một lát sau cô mới cầm lấy áp khâm ngọc bích, để xuống đáy tủ.

Về sau, cô hẳn là sẽ không mang cái áp khâm này lần nữa. Vừa thấy đồ vật này sẽ nhớ tới chuyện. . . . cùng người kia.

**

Đại sảnh khách sạn Thành Châu.

Một chiếc moto đỏ ầm vang mà đến, đậu bên cạnh suối phun nước nhỏ. Viêm Trì dừng xe quay đầu, vung tay ném chìa khóa cho nhân viên phục vụ. Phục vụ làm sao dám lái xe này, vội vàng phát tay gọi thêm người đến phụ giúp.

Không có biện pháp, thiếu gia nhà mình cho dù lái phi thuyền đến cũng phải sắp xếp thật tốt.

Viêm Trì đi nhanh đến cửa lớn khách sạn, lập tức có người chào đón.

"Người tới rồi?" Anh đạm thanh hỏi quản lý.

"Tới rồi, từ nửa giờ trước." Quản lý khách sạn trả lời.

Viêm Trì cong khóe môi.

Xem ra là không dám tiếp tục tự cao tự đại.

"Tới không phải là lão nhân, hẳn là là người nhà bà ấy." Quản lý nói xong, lại bất động thanh sắc nhìn chiếc áo khoác da trên người Viêm Trì, thiếu gia này không đựng đến y phục chỉnh tề bao giờ, "Ngài hiện tại. Liền qua đó gặp?"

"Không vội." Viêm Trì hạ mi, "Trước để cho bên đó đợi lát nữa."

"Tốt, người đang ngồi ở khu cà phê tại sảnh lớn."

Anh lười nhác tán ỷ ở quầy bar rút ra điều thuốc, không nhanh không chậm sải đôi chân dài đi đến khu cà phê. Quán

cà phê chỉ có một bàn có người, ngồi trên ghế dài đưa lưng về phía anh.

Là một cô gái. Tóc đen dài búi thấp sau đầu, lộ ra đôi vai gầy và cổ mảnh khảnh.

Thấy rõ quần áo cô gái, Viêm Trì miễn tuệ sâu sắc dừng lại bước chân.

-- Trước đây, anh sẽ không miễn cảm với sườn xám như vậy.

Nhưng sau khi trở về từ cao nguyên ...

Đúng lúc, cô gái kia đứng dậy, để lộ ra bộ sườn xám màu vàng tươi ấm áp. Kiểu mà không mị.

Cổ áo cao và vạt áo dài, như mọi khi hoàn toàn không lộ - thậm chí còn kín đáo hơn trước. Bộ sườn xám thu đông đã được đổi thành tay dài chín phần, và cổ tay áo được bao phủ phía trên là vòng tay ngọc bích.

Cô thoáng nghiêng người, đường cong ẩn ẩn xuất hiện, đường viền xẻ tà để lộ đôi chân được bọc trong tất ren trắng. Cổ chân mảnh khảnh từng bị anh nắm qua, trông vẫn mỏng manh như vậy, đi đôi giày cao gót điệu bộ lại càng thêm phần uyển chuyển lay động.

Viêm Trì đôi mắt đen bỗng nhiên nhú chặt, yếu hèn lặn mấy lần không tự chủ được.

Thân người anh cứng ngắc một tay lấy ra di động. Trơ lý bắt điện thoại. "Nhị thiếu gia? đã gặp chưa ạ?"

Viêm Trì không để ý đến câu hỏi này, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm bóng hình xinh đẹp trước mặt.

"Tôi hỏi lại người một lần, người ở nhà cổ kia rốt cuộc họ gì?"

"Họ Lê ."

Thanh âm anh càng hung hăng: "Cậu xác định là họ Lê?"

"Đúng vậy, Lê Lê...."

Viêm Trì tay nắm thật chặt: "Gõ chữ đi!"

Sau khi nhìn thấy dòng chữ hiện ra trên màn hình, hơi thở anh ngưng trệ đôi mắt híp lại, cố gắng bình tĩnh.

"Cậu, bốn với mười nói không rõ"

"Con mẹ nó, bây giờ ngay cả N và L cũng không phân biệt được là sao? !"

*Nghê = Ní

Lê = Lí

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 13: Ở Thời Cổ Đại, Em Chính Là...

Chương này đáng yêu, nam nữ 9 truyện này nảy sinh tình cảm chậm rãi tinh tế, không dồn dập nhưng đủ ngọt ngào xỉu ngang $\geq \bigcirc \cup \bigcirc \leq$. Mọi người đọc vui vẻ, ngủ ngonnnnn

Chương 13: Ở thời cổ đại, em chính là...

Nghê Thường nhìn đồng hồ treo tường, một lần nữa ngồi trở lại ghế dài.

11 giờ kém mười.

Cô có chút bất an, đưa tay sờ sờ vòng ngọc ở cổ tay, trong lòng tự nhắc nhở chính mình: Lát nữa bất kể đối phương nói cái gì đều phải bình tĩnh ứng đối.

Không sợ, không vội, không loạn.

Để tìm được hướng giải quyết, cần cất lực tranh thủ kéo dài thời gian.

Đang lúc xuất thần, tầm nhìn trước mắt cô xuất hiện một bàn tay khớp xương rõ ràng, đem ly cà phê nhẹ nhàng đặt trước mặt.

Nghê Thường khó hiểu ngẩng đầu: " Tôi không có gọi --"

Sau khi thấy rõ người trước mặt, cô lập tức giật mình trong đầu oanh một tiếng.

Người đàn ông ngồi xuống đối diện, vẫn là bộ dáng trong trí nhớ-- khuôn mặt điển trai cùng con ngươi đen hệt dài thâm thúy, tùy ý ngả ngón lại câu dẫn.

Thấy cô vẫn bình tĩnh nhìn mình, Viêm Trì khẽ nhếch mày: "Như thế nào, không biết tôi là ai?"

-- vẫn là ngữ khí cà lơ phất phơ như thường ngày, có chút trêu chọc cùng hờn dỗi.

Trái tim Nghê Thường chợt lỡ nhịp, đập có chút nhanh. Đầu ngón tay cô không tự giác bấm chặt vào lòng bàn tay, khi mở miệng giọng nói có chút run run: "Anh, anh sao lại ở đây?"

"Có việc." Viêm Trì nhàn nhạt khoanh chân, lại hỏi cô, "Em thì sao?"

Nghê Thường không lập tức trả lời, bưng cà phê lên nhấp một ngụm, có chút mất tự nhiên tránh né ánh nhìn chăm chú của anh.

Viêm Trì cũng không sốt ruột, tầm mắt anh nhìn đến tay cô. Hôm nay xem ra là có làm móng. Những ngón tay thon dài trắng nõn sơn đỏ, đặt trên vành chén sứ, giống như một tác phẩm nghệ thuật tinh xảo, mong manh.

Môi cũng son đỏ, làn da trắng nõn, xinh đẹp, đoan trang.

Nhìn qua có thể thấy là tới để thương lượng, cho dù là trâm hạt sa tanh trên cổ áo hay hoa tai ngọc trai trên tai, cùng đều đang muốn tăng thêm khí thế.

Nghê Thường đặt tách cà phê xuống, nhẹ giọng "Tôi đến đây để gặp người."

Anh chậm rãi "À" một tiếng, hơi kéo dài mang vẻ mơ hồ.

"Hóa ra là em vội đi hẹn hò."

Viêm Trì nhìn thẳng về phía cô, cười như có như không: "Thảo nào không muốn gọi điện thoại cho tôi."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường mím môi, không biết là nên phủ nhận chuyện hẹn hò trước hay là chuyện gọi điện thoại này trước.

Ngước mắt lên bắt gặp ánh mắt trêu chọc của anh, suy nghĩ của Nghê Thường thay đổi - đây là khách sạn. Anh ấy đến đây vì "có việc", e rằng không phải chỉ để hẹn hò.

Một số ký ức đáng xấu hổ trước đó lại xuất hiện: Tiếng phụ nữ rên rỉ kiều mị trong phòng. Còn có cô gái nóng bỏng đang mơ hồ kéo tay anh ở cửa

Trong lòng cô rất không thoải mái, bỗng nhiên chua xót phức tạp.

Cô thông thả rũ mi, thanh âm rất nhỏ: "Không phải anh cũng chưa gọi điện cho tôi đấy sao."

Phỏng chừng là vội vàng liên hệ cô gái khác thì có.

Viêm Trì ngẩn ra, mắt sáng rực lên: "Em đang đợi điện thoại từ tôi?"

Lông mi Nghê Thường hơi run, hai má cô bắt đầu ửng đỏ: ". Tôi không có."

Anh nhìn cô, khóe môi cong lên: "Là trách tôi."

Viêm Trì nở nụ cười, thanh âm như khiến người ta chìm đắm: "Mời em ăn cơm chuộc tội, thế nào?"

Nghê Thường liếc anh một cái, ánh mắt sâu kín: "Anh không phải có việc sao?"

Viêm Trì khẽ cười, nặng nề nhìn cô: "Em đuổi tôi?"

Nghê Thường có chút không biết nói gì: "Không phải, tôi là nói."

Thoáng nhìn đồng hồ trên tường-- kim đồng hồ vừa mới điểm mười một giờ. Cô đột nhiên giật mình: "Tôi còn muốn cùng người ta --" Còn chưa nói xong, di động trên bàn đã rung lên.

Ánh mắt ý bảo cô tiếp điện thoại đi, Nghê Thường cầm lấy di động đứng dậy, đi tới sau ghế dài.

"Xin chào?"

"A, xin chào Lê tiểu thư!" Người đàn ông đầu dây bên kia khẩu âm dày đặc đáp lại.

Nghê Thường sửng sốt hai giây, do dự mà hỏi: "Anh phải từ công ty khai phá không?"

" Đúng đúng rồi!" Đối phương lập tức nói, "Là như thế này, thật sự có lỗi quá! Tôi bên này bỗng nhiên có việc, có thể đến muộn chút"

Nghê Thường 'À' một tiếng: "Đại khái khi nào thì anh đến được?"

"Một giờ? À không, hai giờ ?"

Nghê Thường quay đầu nhìn người đang ngồi trên ghế dài đằng kia, chính cô cũng không ý thức được mà thở ra một hơi.

"Được, có thể."

Đối phương lại giải thích giải thích một hồi lâu.

Cúp máy xong, trong Nghê Thường cũng nhẹ nhàng không ít.

Cảm giác người của công ty bên kia, so với cô tưởng tượng có vẻ khách khí hơn nhiều.

Nghê Thường ngồi lại bàn, Viêm Trì nhìn cô nhướng mày: "Có thể ăn cơm cùng tôi rồi?"

Cô chỉ trả lời: "Bọn họ nói tới sẽ trễ một chút."

Anh không mẫn không nhạt "À" , lại hỏi một lần nữa: "Chắc chắn em có thể ăn cơm cùng tôi sao?"

Nghê Thường: "."

Cô mím môi: "Anh muốn ăn cái gì?"

"Tầng cao nhất ở khách sạn này có nhà hàng ăn cũng rất ngon."

"Được." Nghê Thường gật đầu, lại lập tức bổ sung nói, "Lần này tôi mời."

"Coi như. Cảm ơn anh."

Viêm Trì từ chối cho ý kiến, đứng dậy cầm túi xách giúp cô: "Đi thôi."

Anh sải chân dài, một thân áo đen quần đen, chỉ bước đi cũng là kiệt ngạo bất tuân. Chỉ có bàn tay to xách cái túi nhỏ kia phối hợp cả người khí chất ngời ngời có chút không hợp cho lắm.

Nghê Thường đi nhanh đến bên người anh, yên lặng lấy túi lại. Đầu ngón tay cô non mịn xẹt qua lòng bàn tay thô ráp của anh, tâm tình Viêm Trì nảy lên một cái, lòng bàn tay theo bản năng buộc chặt, nhưng chỉ có thể nắm lấy khoảng không.

Anh nghiêng đầu, thấy cô đang cầm lấy dây túi xách màu bạc, đeo lại lên vai. Túi nhỏ cùng màu với móng tay cô, màu đỏ nhạt xinh xắn, làm cho bộ sườn xám vàng có vẻ càng thêm sáng ngời.

Sườn xám tơ lụa có lót bông ở phần tay áo để giữ ấm, nhưng chẳng hề phồng lên quá nhiều. Tơ lụa có kết cấu tuyệt vời, khi đi lại sẽ ánh ra ánh sáng như ngọc trai hơi mờ chảy khắp cơ thể đầy quyến rũ, ý vị mơn mởn.

Cũng có vẻ đáng người càng thêm du nhuyến.

*Hậu lĩnh song viên, tiền phong đối cổ đích.

* Ý nói phía sau (mông) tròn trịa xinh đẹp, phía trước lại hơi phồng phồng đầy đặn.

(Quá mệt cái anh này, khen bth k chịu đâu)

Viêm Trì liếm môi, lặng lẽ dời tầm mắt.

Tới cửa thang máy, người phục vụ mặc đồng phục đen nhìn thấy anh liền bình tĩnh ấn nút thang máy cho họ. Thang máy đi thẳng lên tầng cao nhất, là giờ ăn trưa nhưng trong nhà hàng rất ít người.

Anh giúp Nghê Thường kéo ghế, khi cô đã ngồi vào chỗ, đôi chân dài của anh mới bước lướt qua chiếc ghế đối diện, tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

Anh cầm menu da trên bàn đưa cho cô.

Cô lắc đầu: "Anh gọi món đi."

"Tôi gọi món thì mèo con là em sẽ ăn không nổi đâu đấy. "

Nghê Thường nhanh chóng nói: "Vậy thì gọi ít thôi." Nói xong cô lại cảm thấy lời này không được thoả đáng cho lắm, lại nhanh chóng bổ sung nói: "Tôi là sợ lãng phí. Nếu anh ăn không đủ thì lát nữa lại gọi thêm."

Viêm Trì lật tới lật lui menu, động tác quen thuộc lười nhác: "Yên tâm, sẽ không lãng phí, tôi cũng sẽ không khách sáo với em."

Anh giơ tay ra hiệu cho phục vụ: "Dù sao chúng ta cũng có giao tình quá mệnh."

Nghê Thường không đồng ý: "Tại sao gọi là giao tình quá mệnh?"

" Hmm, nói thế nào cho đúng nhỉ?" Anh cười cười, "Giao tình qua đêm?"

Nghê Thường: "!"

Theo bản năng cô đưa mắt nhìn người phục vụ, mặt hơi nóng lên: "Anh lại nói lung tung!"

Xác thực là cùng nhau qua đêm, nhưng lời này, cùng lời lúc ấy ở bệnh viện với bác sĩ "Ôm có chút mạnh tay" không có gì khác nhau.

Viêm Trì cười cười, không tiếp tục trêu chọc cô nữa. Anh lướt nhanh đầu ngón tay trên thực đơn, không biết gọi món gì, cuối cùng Nghe Thường chỉ nghe anh nhấn mạnh với người phục vụ: "Đừng cho gừng vào bất cứ món nào."

Người phục vụ cầm thực đơn rời đi.

Viêm Trì vươn tay chạm vào chén nước bên cạnh, đầu ngón tay thon dài chạm vào thành chén, đẩy tới trước mặt cô. "Hơi nóng đấy ."

Cô nhẹ nhàng cảm ơn, nhưng lưng có chút không được tự nhiên. Anh không ngồi đối diện với cô, khoảng cách giữa hai mắt càng ngày càng xa, nhưng khoảng cách giữa hai người bỗng nhiên thu hẹp lại.

Người đàn ông đang ngồi bên cạnh thân hình cao lớn, một bên mắt cô bắt gặp cánh tay mạnh mẽ rắn chắc của anh. Cơ thể cùng hormone cực nóng, song trọng áp chế, như thế ...

Cô đang ngồi trong vòng tay anh mà ăn cơm...

Ý niệm này nảy ra trong đầu, Nghê Thường giật nảy mình, còn chưa kịp bình tĩnh đã nghe giọng nói trầm thấp của anh từ đỉnh đầu truyền xuống: "Em là người Thành Đô sao?"

"Ừm, anh cũng vậy sao?"

Viêm Trì gật đầu: "Nhưng hơn mười tuổi tôi đã ra nước ngoài , năm nay mới trở về."

Nghê Thường nhớ đến tin tức ở nhiệt sư Weibo, hỏi: "Anh đang thi đấu ở nước ngoài sao?"

Viêm Trì "Ừm" : " Có một trận giao hữu ở cao nguyên cũng là để thu hút sự chú ý."

Nghê Thường bưng chén nước, nói: "Thật là trùng hợp, tôi đến đó là vì công việc"

Viêm Trì nhếch khóe miệng, thật sâu nhìn cô : "Vượt quá công việc nhỉ?"

"Ở thời cổ đại, em hẳn là phải gả cho tôi rồi mới đúng."
*Cổ đại mà ngủ cùng, nhìn thấy chân thì phải cười.

Nghê Thường đang uống nước suýt nữa một ngụm phun ra, cô bối rối liên tục ho khan.

Viêm Trì đưa tay ra vuốt vuốt lưng cô, cười ranh mãnh: "Em gấp cái gì chứ? Chúng ta đang ở hiện đại, tôi cũng đâu có ép em."

Nghê Thường gạt tay anh ra, nghiêng đầu tức giận trừng mắt. Từ vành tai đến cổ cô đều đỏ ửng, bao gồm cả đôi mắt ẩm ướt.

Viêm Trì cười cười lại muốn nói gì đó, nhưng người phục vụ đã bưng một cái đĩa đi tới.

Là bít tết.

Các món ăn kèm là salad rau củ và súp kem. Đái khái là vì chiều theo cô nàng mèo con mà tất cả các phần ăn của Nghê Thường đều là phần nhỏ.

Cô cắt một miếng bít tết nhỏ cho vào miệng, nhướng mày hài lòng.

Chuyển mắt nhìn đến phần ăn của anh so với mình còn lớn gấp đôi, cô lại hỏi: "Anh không ăn bít tết à?"

"Sườn cừu."

Thấy ánh mắt cô gái theo bản năng kháng cự, Viêm Trì lại nói thêm: "Nơi này dùng đều là cừu đen tươi mới, thịt rất ngon."

Anh cắt một miếng sườn cừu nhỏ, cầm lấy chiếc nĩa trong tay Nghê Thường, ghim thịt đưa đến miệng cô.

"Em thử xem."

Nghê Thường chớp mắt, có chút xấu hổ ngẩng đầu nhìn anh.

"Ăn đi nào, làm như tôi chưa từng đút em ăn vậy."

Nghê Thường: "."

Cô thoáng cúi đầu, vừa muốn hé miệng, động tác đột nhiên dừng lại.

Hiện tại đâu có truyền nước.

Cô vươn tay cầm lấy nĩa trong tay Viêm Trì tự mình ăn, miệng nhỏ cắn xuống ánh mắt phút chốc sáng ngời.

Ăn ngon! Không dai không bỏ, vừa vặn rất tươi mới.

Dù cô không quen ăn thịt cừu, nhưng vẫn cảm thấy rất ngon miệng.

Viêm Trì nheo nheo mắt, giơ tay cắt ngay ngắn thêm một miếng thịt cừu, cắt thành từng miếng nhỏ rồi để lên một cái đĩa trống.

Nhìn thấy anh đặt đĩa thịt cừu nhỏ đến trước mặt mình, Nghê Thường áy náy từ chối: "Không cần..."

"Ăn đi." Giọng anh âm trầm cường thế.

Sợ cô ăn không nổi, Viêm Trì lại cắt một phần bít tết đổi qua cho mình.

Bọn họ kế tiếp đều chuyên chú ăn. Bữa ăn kết thúc khoảng một giờ sau đó.

Đặt nĩa xuống, Nghê Thường nghiêng đầu nhìn đồng hồ trên tường, ra hiệu cho người phục vụ: "Vui lòng tính tiền."

Người phục vụ gật đầu lịch sự: "Hóa đơn đã được thanh toán rồi ạ."

Cô sững sờ, quay đầu nhìn anh "Không phải anh đã đồng ý để tôi mời sao?"

Viêm Trì đặt dao nĩa xuống chậm rãi nói: "Tôi không tiêu tiền của phụ nữ."

Cô cau mày bất mãn: "Tiền của phụ nữ thì có vấn đề gì chứ."

Nghê Thường sâu kín liếc mắt một cái, thanh âm dần thấp đi: "Tiền là tôi chính mình kiếm được. . . ."

Viêm Trì hơi cau mày, động tác lấy khăn ăn của anh dừng lại: "Tôi không có ý gì khác."

"Vậy thì --" Anh gõ đầu ngón tay lên mép bàn, ngược mắt lên nhìn cô, "Thế thì em đãi tôi bữa tối?"

Nghê Thường: "."

Thì ra là muốn thế này, vòng một vòng thật lớn nhỉ.

Còn có bữa tối.

Nghê Thường nghĩ nghĩ, thay đổi đề nghị: "Tôi mời anh uống gì đó đi."

"Được." Viêm Trì đặt khăn ăn lại trên bàn, hơi ngả người rộng mở hai chân dài, "Em không uống được cà phê?"

Vừa rồi mua cho cô ly cà phê kia, cô chỉ uống có một ngụm.

Nghê Thường lắc đầu: "Uống không quen."

Cô hỏi: "Anh muốn uống trà sữa không?"

Viêm Trì cười khẽ : "Đi. Nếm thử, chút."

Cô cầm lấy di động chuẩn bị đặt nước, anh đột nhiên kéo ghế đến ngồi gần hơn, khoác tay lên lưng ghế cô một cách tự nhiên.

Giọng nói từ tính ấm áp lướt qua tai: "Lần trước em uống trà sữa gì vậy?"

Tai Nghe Thường tê dại.

"Lần nào?"

"Lần em bị bắt cóc."

Cô hơi giật mình, không nghĩ tới người đàn ông này còn có thể nhớ rõ. Trong lòng có chút xao động, cô dùng đầu ngón tay lướt trên màn hình, nhẹ giọng nói: "Tiệm này tôi hay uống."

Cô bấm vào cột giới thiệu, chỉ vào trà nho kem phô mai hỏi: " Món này thì sao? Đây là best seller của họ, ngon lắm, anh uống thử đi. "

"Gọi giống em là được." Viêm Trì không chút để ý trả lời, ánh mắt cũng không nhìn di động cô.

Hôm nay cô búi hết tóc ra sau, để lộ khuôn mặt thanh tú xinh đẹp. Đôi tai nhỏ trắng nõn và hoàn mỹ như bông tai ngọc trai, anh còn có thể nhìn thấy cả lông tơ mềm mại trên đó ...

Cổ họng Viêm Trì hơi thắt lại, anh chớp chớp mắt, nhìn xuống Nghê Thường đang gọi nước.

Đầu ngón tay tinh tế của cô chọn nhiều lựa chọn khác nhau: gấp đôi topping, ít đường, đá bình thường ...

Viêm Trì bất ngờ đưa tay ra đổi "đá vừa" thành "ít đá".

Nghê Thường quay đầu lại: "Anh-"

Cầm sắc nét của anh đang kề gần sát cô, còn có thể nhìn thấy cả hàng mi dài. Nghê Thường nín thở, đột nhiên quên mất câu nói trên môi.

Viêm Trì cũng sửng sốt trước mùi hương lưu lại trên chóp mũi mình. Không khí ngưng trệ, dường như những phân tử nhỏ mơ hồ vô hình đã được lặng lẽ phóng thích ra ngoài, ánh mắt anh tối sầm lại, khi mở miệng giọng nói có chút khàn khàn: "Em vừa ăn thịt cừu, uống lạnh không tốt."

Mi mắt Nghê Thường khẽ run, xoay người cúi đầu. Cô không nói lời nào, chỉ có ngón tay cầm điện thoại hơi siết chặt, đôi tai trắng nõn dần đỏ ửng.

Giữ nguyên phương án "ít đá", Nghê Thường gọi hai cốc trà nhỏ giống nhau.

Sau khi mở định vị, cô đột nhiên phát ra một tiếng 'a'.

"Sao vậy?" Viêm Trì hỏi.

"Tiệm này không giao ở đây được." Nghê Thường giơ điện thoại lên trước mắt anh, giọng điệu có vẻ mất mát, "Nhìn này - 'ngoài phạm vi, không thể giao hàng'."

Viêm Trì vượt màn hình, nhìn lướt qua địa chỉ, sau đó đổi lựa chọn thành

"Nhận tại cửa hàng."

Cô ngơ ngác nhìn: "Anh..."

Anh đứng lên, một tay lấy chìa khóa xe ra, kim loại cứng lạnh lùng sắc nét giống hết đường nét xe moto của anh.

Viêm Trì nhìn cô mỉm cười.

" Kỵ binh không giao đến được, thì để kỵ sĩ đưa em đi! "

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 14: Muốn Em, Sao Nào?

Chương 14: Muốn em, sao nào...

Nghê Thường từ nhà hàng đi thang máy xuống, vừa đứng ở cửa khách sạn đã nhìn thấy từ xa Viêm Trì đội mũ bảo hiểm lái moto lại chỗ mình.

Không phải chiếc moto xám bạc chở cô ở cao nguyên, chiếc này có màu đỏ bắt mắt pha nhám than, thân xe cũng lớn hơn, đường nét, sắc bén trông như một con "quái vật" bằng thép tinh xảo và đắt tiền.

Minh họa đâyyy

Anh dễ dàng điều khiển "quái vật" bằng sắt kia, gây tiếng động lớn dừng lại trước mặt cô, giơ tay cởi kính bảo hộ ra.

"Đưa tôi xem sổ thứ tự đơn hàng."

Nghê Thường bấm điện thoại đưa tới cho anh xem, nhìn anh siết chặt găng tay, cô lại do dự:

"Thôi hay là không đi nữa vậy."

Viêm trì mang găng tay, ngược mắt nhìn cô: "Sao vậy, em không muốn uống nữa?"

Nghê Thường có điểm ngượng ngùng mím môi: " Tôi thấy hơi phiền phức."

Vốn là muốn mời anh uống trà sữa, kết quả biến thành người ta lái xe tự đi mua.

Viêm trĩ cười nhẹ, hưng trí nhìn cô "Làm sao bây giờ? Nếu không --"

Anh gõ gõ lớp vỏ bảo vệ trên găng tay lên bình xăng: " Vậy em trả tôi phí giao hàng?"

Nghê Thường liếc mắt nhìn anh đang ngồi trên chiếc moto đắt tiền

Xe này chạy một vòng chắc sẽ tốn tiền nhiên liệu lắm.

Còn chưa nói đến anh vẫn là tay đua số một trong nước.

Phí giao hàng cho một moto cấu hình và tài xế như vậy...

Nghê Thường chớp mắt mấy cái, hỏi anh: " Thế anh muốn bao nhiêu?"

Viêm Trĩ nhìn thẳng về phía cô: "Tôi không cần bao nhiêu cả.?"

Dưới chiếc mũ bảo hiểm dày cộp, vẻ mặt anh càng trở nên thâm thúy nghiền ngẫm: " Tôi muốn em, thế nào?"

Nghê Thường: " ! !"

Nghê Thường mặt mày đỏ bừng đến mang tai: "Anh.
."

Mắt anh khẽ cong cong thành hình cung, tiếng cười khúc khích phát ra từ mũi bảo hiểm, như vừa thực hiện thành công chuyện gì đó xấu xa tinh quái. "Tôi không nhìn ra nha, suy nghĩ của em cũng thật phức tạp nhỉ."

Viêm Trì hoãn thanh trêu chọc cô, lại nghiêm mặt nói, "Đâu có ý gì khác. Tôi chỉ là nghĩ muốn em với tôi, hai chúng ta cùng đi mua."

Nghê Thường: "."

Người đàn ông vừa nảy tuyệt đối là

Đánh lừa cô!

Còn nói cô suy nghĩ phức tạp.

Nghê Thường khó chịu quay đầu lại "Không đi!"

Viêm Trì cười cười vỗ tay ga: " Mua trà sữa xong, tôi mang em cùng áp loan* , được không?"

*Áp loan = ôm cua. Là hành động này nè mn

Trong lúc mình tìm nghĩa từ này có thấy một bài báo tiếng trung có lời dẫn là: "Dạo gần đây, có một đoạn video tay đua moto chuẩn bị ôm cua, cô bạn gái ngồi phía sau khóc lóc xin người yêu đừng làm như vậy khiến nhiều cư dân mạng lo lắng. Vậy ôm cua khi lái moto nghĩa là gì? Những rủi ro khi chở người khác làm động tác này? Hãy để biên tập viên dẫn dắt để các bạn cùng hiểu nhé! " Tự nhiên thấy giống tương lai chị ghê =))))

Nghê Thường mí mắt động động...: "Áp loan là cái gì?"

Viêm Trì nhướn mày: "Đi chẳng phải sẽ biết ."

Nghê Thường rất nhanh lại lắc đầu: "Không được, tôi một lát còn gặp người."

"Sẽ kịp." Viêm Trì lập tức trả lời.

Nghê Thường kỳ quái nhìn anh: "Anh làm thế nào biết là kịp?"

Viêm Trì: "." "Vậy tôi đây đi trước mua trà sữa."

Thấy anh đeo kính bảo hộ lên Nghê Thường lại nghĩ tới gì đó: "Này --"

Cô lấy điện thoại ra: " Số điện thoại của anh là gì? Để tôi có thể liên hệ? "

Viêm Trì đang định trả lời, sau đó lập tức nhận ra:" Tôi đã đưa em số rồi còn gì."

Nghê Thường ánh mắt lóe lên, mơ hồ nói:" Lúc đó lộn xộn quá ... Tôi sơ ý làm mất. "

Cô không có gan nói mình cố ý không giữ số của anh. Còn không thể không biết xấu hổ để anh biết được bí mật không thể nói ra của cô - suy nghĩ phập phồng lo lắng về anh.....

Viêm Trì à một tiếng: " Em cũng thật không có lương tâm."

Anh chậm rãi đọc số, đến một nửa bỗng có chút đăm chiêu dừng lại, sửa lời: "Nếu không chúng ta add Wechat đi."

Nghê Thường gật đầu, mở mã của mình ra.

Viêm Trì lấy điện thoại ra quét, hài lòng nhìn thông báo đã thêm bạn, anh mỉm cười nhấn tay ga

" Tôi đi đây."

Chiếc xe màu đỏ biến mất nhanh chóng. Nghê Thường quay đầu đi vào khách sạn, ngồi trở lại quán cà phê lúc nãy. Sau khi từ chối phục vụ gọi món, cô liếc nhìn đồng hồ trên tường, mở điện thoại lên.

Danh sách WeChat, tài khoản được thêm mới nhất có avatar là ảnh chụp nửa người, anh mặc đồ đua màu đỏ trắng đang cúi người đứng cạnh moto. Quần áo cùng lần đầu tiên ở cửa sổ khách sạn cô nhìn rất giống. Nghê Thường nhấp vào ảnh đại diện, vào vòng bạn bè của anh.

Hình nền của vòng bạn bè vẫn là bức ảnh chụp moto - chiếc màu đỏ mà anh lái khi nãy.

Vòng bạn bè của Viêm Trì không có giới hạn thời gian, nhìn qua là có thể thấy được, nhưng bản thân anh cũng không đăng nhiều status.

Và có thể đoán nội dung những gì anh đăng...Nghê Thường ngón tay vuốt điện thoại.

Tất cả đều là moto, xe, xe, xe...

Rất nhiều bài viết đều có nội dung về moto, bỗng có một tấm ảnh khác biệt xuất hiện - đó là một con mèo nhỏ bần thủ, cả hai chân trước đều được quấn băng gạc trắng, còn có một con chó nhe răng toe toét trước ống kính.

Chú thích của anh là: [Sau này người liên theo ta lẫn lộn]

Có vẻ như anh đã nhặt một con mèo hoang.

Nghê Thường khước môi cong lên một chút, nhấn like bài viết.

Cô tiếp tục lướt xem, phía dưới nữa là ảnh chụp một tờ giấy viết tay, nét chữ mạnh mẽ y như anh viết cho cô ngày hôm đó:

Tôi thề đối xử tử tế với kẻ yếu

Tôi thề dũng cảm đối kháng cường bạo

Tôi thề kháng kích hết thảy sai lầm

Tôi thề không đánh người không có vũ khí chiến đấu

Tôi thề sẽ giúp đỡ những người từng giúp tôi.

Tôi thề sẽ không thương tổn phụ nữ.

Tôi thề sẽ luôn giúp đỡ huynh đệ.

Tôi thề chân thành đối đãi bằng hữu.

Tôi thề chung tình với người tôi yêu, đến chết không thay đổi.

*chợt rồi thích nam9 quá luôn roiii ~~~

Nghê Thường nhìn mấy chữ này ánh mắt khẽ chớp, trái tim không tự chủ được mà rung động, tan chảy

Điện thoại đột ngột rung lên, hai chữ bà nội hiện trên màn hình.

Nghê Thường vội vã hồi thần, trả lời điện thoại

"Bà nội?"

"Cháu gái à, con cùng bọn họ thế nào rồi, có cãi vã không?"

"Chưa gặp được ạ." Nghê Thường trả lời, "Bọn họ đột nhiên lại điện thoại đến nói phải đến trễ hai giờ."

Nghê Hồng Hạnh im lặng hai giây lại nói: "Người của công ty khai phá vừa rồi đột nhiên kéo đến nhà. "

Nghê Thường ngạc nhiên : " Cái gì?! " "Họ làm gì ở nhà cô vậy? "

"Một người đàn ông giọng trầm đến, nhưng anh ta rất lịch sự lại còn mang theo quà. Anh ta xin lỗi bà, nói gì mà trước đây họ đã quá lỗ mãng..." Nghê Hồng Hạnh, giọng nói nghiêm túc, "Bà thấy rất lạ. "

Nghê Thường chậm rãi gật đầu:" Rất kỳ lạ. "

Im lặng một lát Nghê Hồng Hạnh lại lên tiếng nói: " Bà không nhận quà của anh ta. Bà đang tự hỏi liệu đây có phải là một thủ đoạn mới mà họ dùng để đối phó với chúng ta

không. Rốt cuộc, để đạt được mục đích, đừng nhìn vẻ ngoài mặt tươi cười, khi nói năng con phải cẩn trọng hơn, đừng nhìn họ lịch sự thế nào, rất dễ bị lừa đấy."

Nghê Thường sờ sờ chiếc vòng trên cổ tay : " Con biết rồi ạ."

Cô lại liếc nhìn thời gian: " Con sẽ sớm gặp bọn họ. Bà đừng lo lắng, con sẽ chú ý ... "

Sau khi cúp điện thoại, áp lực tâm lý " gặp kẻ thù " của Nghê Thường lại hiện về, còn nặng hơn trước - hử mang cười lễ phép còn đáng sợ hơn kẻ mặt ác khó gần ...

*Kẻ thù đang đi mua trà nho kem cheese cho chị đó chị ơi
(͡° ͜ʖ ͡°)

Nghê Thường bất an nhú mào, đột nhiên nhớ tới sáng nay luật sư đưa tài liệu cô còn chưa xem qua. Luật sư đã sắp xếp lại tất cả các tài liệu, điều này sẽ giúp ích cho việc thương lượng.

Nghê Thường mở mail tải file, mở PDF trang đầu tiên là lời giới thiệu của công ty phát triển Yuchi Real Estate*, công ty con thuộc sở hữu hoàn toàn của tập đoàn *Yanshi Yuchi Group Co., Ltd.

*Yanshi = Viêm Thị

Yuchi = Ngư Trì

Nghê Thường cảm thấy phía sau đầu như bị đập một phát, trống rỗng ngay lập tức. Cô không thể đọc thêm

những gì được viết sau đó, trong đầu chỉ còn lại:

...Yanshi, Yuchi.

.....

.....

Không có khả năng.

Làm sao có thể.

Cô tự nói với chính mình.

Nhưng linh cảm đã dẫn dắt logic để cô nắm bắt manh mối: Anh xuất hiện trước mặt cô vào đúng thời điểm được hẹn đàm phán; Và câu anh nói trước đó, "Sẽ kịp" ...

Tất nhiên, họ Viêm cũng rất hiếm.

Những mảnh vụn phân tán, bị bỏ quên đó được nối từ từ thành một đường thẳng. Nghê Thường nuốt nước bọt mở điện thoại ra lần nữa. Cô nhấp vào tin nhắn hẹn thời gian và địa điểm ngày hôm qua, sao chép số điện thoại, mở WeChat và tìm kiếm số này trong cột Thêm bạn bè -

" Số điện thoại này đã được thêm vào danh sách bạn bè của bạn."

--Cô còn vừa rồi còn lướt xem toàn bộ vòng bạn bè của anh !

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 15: $r(j \wedge l)_1$ Đại.....

Editor: riri

Chương 15: $r(j \wedge l)_1$ Đại.....

Kim đồng hồ tích tắc điểm một giờ, chiếc đồng hồ trên tường vang lên một tiếng. Số lượng khách trong quán bắt đầu tăng lên, mùi cà phê thơm nồng lan tỏa xung quanh cùng với âm thanh trò chuyện, hài hòa trên nền giai điệu piano.

Nghê Thường ngồi bất động một mình với chiếc điện thoại trên tay. Đầu cô quay cuồng như kim đồng hồ treo tường, nhịp tim còn hỗn loạn hơn cả tiếng đàn piano.

Mở khóa di động, nhấn vào avatar người đàn ông mặc quần áo đua xe, cô mở khung chat:

【 anh là người của công ty khai phá bên kia à】

Xóa bỏ.

【 anh vì cái gì không nói cho 】

Xóa bỏ.

【 anh đã sớm biết là 】

Xóa bỏ.

Ngón tay tinh xảo ấn giữ nút xóa, cuối cùng hộp thoại chỉ còn con trỏ nhấp nháy rồi biến mất. Nghê Thường nhìn chằm chằm vào màn hình trống rỗng, lông mi dài từng chút một rũ xuống. Cô thoát khỏi WeChat và nhấp lại vào tin nhắn ngăn ngày hôm qua.

【11:00, Đại sảnh khách sạn Thành Châu. Đi trễ không gặp. 】

Ngày hôm qua, anh còn treo cuộc gọi của cô.

Vì cái gì ngày hôm qua lạnh nhạt như vậy, hôm nay gặp mặt lại.

Chẳng lẽ, đây cũng là " Chiến thuật đàm phán" của bọn họ sao? !

Anh ấy khi nào thì biết chuyện? Khẳng định sớm hơn so với cô.

Thời điểm ngày hôm qua cô gọi điện, nhắn tin anh đã biết cô là ai chẳng?

Sẽ không từ thời điểm ở cao nguyên đã --

Nghê Thường trong lòng phút chốc hết hoảng, cảm giác lạnh sống lưng một chút một chút hiện lên đến, cánh tay bị sườn xám dài tay bao lấy nổi lên một tầng khó chịu.

Từng khoảnh khắc phiêu lưu tình cờ không thể nào quên đó mà cô từng nghĩ, những va chạm tinh tế và rung cảm từ

con tim, bây giờ dường như đã hoàn toàn thay đổi, thậm chí Nghe Thường thấy có chút đáng sợ ...

Di động bỗng nhiên rung lên, Nghe Thường theo bản năng căng thẳng. Nhìn đến dãy số trên màn hình, tim cô hơi bình tĩnh lại.

"Xin chào." Giọng điệu cô hơi khẩn trương, thanh âm khi mở miệng có chút trúc trắc.

"A -- Lê tiểu thư, xin chào!"

-- là người đã gọi cho cô lúc nãy và anh ta cũng vừa đi gặp bà nội ...

Nghe Thường mím môi, cẩn thận đặt câu hỏi: "Xin hỏi, ngài hiện tại có tới đây không?"

"A, có chứ! Tôi lập tức tới!"

Nghe Thường siết chặt bàn tay hơi lạnh: "Hôm nay. Chính là ngài cùng tôi thương lượng, phải không?"

"Đúng đúng vậy!"

Nghe Thường thở ra một hơi --

Nói không chừng là cô lầm , hết thấy đều là đoán mà thôi.
.

Bàn tay vừa thả lỏng, Nghe Thường chợt nghe đối phương tiếp tục nói: "Trừ bỏ tôi, thiếu gia của chúng tôi cũng sắp tới, anh ấy hoàn toàn chịu trách nhiệm về dự án này!"

Nghê Thường trong lòng lại trầm xuống. Cô trầm mặc hai giây, mâu quang khẽ động, ngữ khí bất động thanh sắc: "Lát nữa Viêm Trì sẽ cùng đến sao?"

"Đúng, rất nhanh sẽ đến!"

"."

Cách điện thoại cũng có thể cảm thụ ra cảm giác trầm mặc quý dị này.

Trợ lý do dự lên tiếng: "Ách. Lê tiểu thư?"

Nghê Thường mi mắt giật giật, cúi đầu đáp lại: "Được."

Cô khó khăn cười khẽ : "Tôi đã biết."

**

Viêm Trì một đường đến nơi, quán trà sữa còn chưa có ra đơn. Anh cởi mũ bảo hiểm, nhàn nhạt đứng bên moto chờ đợi.

Người đàn ông tư thái tản mạn, mặc một bộ đồ đen vô cùng đẹp trai, bên cạnh là chiếc moto đỏ, cả người giống như bước ra từ truyện tranh, cả quán trà sữa đều đang nhìn anh.

Viêm Trì không quan tâm đến xung quanh, rũ mắt nhìn điện thoại di động. WeChat của Nghê Thường đứng đầu danh sách và ảnh đại diện của cô là ảnh một chậu cây nhỏ.

Hắn là một cái chậu cây bằng gỗ Brazil (?) thân gỗ trơ trọi chưa nảy mầm, và có một chú Groot nhỏ đang ngồi trên đó.

*cây này đây

Tên tài khoản của cô là "Nghê Thường vũ y."

Nghê thường vũ y?

Nghê thường vũ y?

Viêm Trì nhấn xem vòng bạn bè của Nghê Thường. Cô giới hạn bài viết trong vòng 3 ngày, chỉ có thể nhìn thấy một status.

Có hai ảnh chụp, thứ nhất là ảnh tấm vải tuyền lung linh trải trên bàn, tấm thứ hai là chiếc sườn xám lụa trắng mỏng manh như cánh ve sầu, cúc hoa trên cổ áo vô cùng tinh xảo.

Caption:

【rất cục cựa hoàn thành [yeah] bộ này đặt tên là 《ánh trăng》 đi ~

Nguyễn trực nguyệt hoa lưu chiếu quân*.】

*đại khái là Nguyễn đuổi theo ánh trăng đi cùng chàng

Viêm Trì có chút ngoài ý muốn nhướng mi.

Sườn xám cô mặc, khó như vậy đều là tự làm?

"Xin chào, thật ngại quá"

Một giọng nữ đánh gãy suy nghĩ của anh, thanh âm rất nhẹ. Viêm Trì thản nhiên ngẩng đầu.

Hai cô gái mặc váy ngắn kẻ sọc đứng trước moto. Bọn họ càng ngượng ngùng hơn khi bắt gặp đôi mắt anh, khuôn mặt đỏ bừng mở miệng: "Anh... add WeChat của anh được không?"

Viêm Trì chưa kịp trả lời thì đã nghe thấy tiếng gọi từ cửa hàng trà sữa, anh cất điện thoại bước vào. Lúc cầm trà sữa quay lại, hai cô gái vẫn còn đứng đó. Bọn họ liếc nhau một cái, một bên lấy hết can đảm nói: "Thật ngại quá cho hỏi ... Anh anh có bạn gái chưa?"

Viêm Trì không nhìn bọn họ, cẩn thận treo ly trà sữa lên tay lái: " Chưa có."

*tưởng tượng moto hăm hố mà treo bịch trà sữa lủng lẳng chạy trên đường =)))

Hai cô gái mắt sáng lên, còn chưa kịp vui vẻ, liền thấy tay anh vỗ vỗ túi trà sữa, nói: " Đây đây, tôi là đang theo đuổi cô ấy."

"."

Mấy cô gái cúi gầm mặt bỏ đi, miệng thì thào: "Chắc chắn rồi, mấy anh đẹp trai thế này đã thuộc về người khác rồi".

Viêm Trì không nhìn họ, lấy điện thoại ra chụp ảnh hai ly trà sữa. Sau khi gửi bức ảnh cho Nghê Thường trên WeChat, anh nhếch môi vắn tay ga. Trên đường, nhìn thấy một cửa

hàng đồ tráng miệng mới mở, anh dừng xe, lại bước vào quán một lần nữa.

Cửa hàng mới không có nhiều khách lắm, Viêm Trì cũng không chọn mà mỗi loại đều lấy một cái, rất nhanh liền đầy cả một khay. *muốn badboy thì có bad, muốn good có good, bây giờ lại là foodboy $\geq \wedge . \wedge \leq$

Lúc lấy điện thoại ra trả tiền, Viêm Trì lại vào Wechat nhìn thử, khung chat vẫn chỉ có ảnh chụp anh vừa gửi.

Cô không có trả lời.

Anh nghĩ nghĩ, lại gửi thêm một tin nhắn:

【 em còn ở quán cà phê? 】

Sau một lúc lâu, vẫn là không có hồi âm.

Viêm Trì liếm môi, đang muốn gọi điện thoại, đột nhiên có một cuộc gọi hiện lên trước.

Trợ lý ngữ khí có chút vội: "Nhị thiếu gia, ngài ở nơi nào?"

Viêm Trì một lần nữa sải bước ra xe: "Nhanh thôi. Người làm sao vậy?"

"Không phải tôi!" Trợ lý càng thêm vội vàng nói, "Là Lê tiểu thư a --"

Viêm Trì ánh mắt phút chốc dừng lại: "Người nói cái gì?"

"Tôi mới vừa gọi cho Lê tiểu thư, cô ấy đột nhiên nói phải đi, hôm nay không gặp nữa."

Viêm Trì giật mình, rất nhanh thần sắc lại lộ ra một tia hiểu rõ.

Anh chậm rãi hạ mắt, hỏi: "Cô ấy không nói gì nữa?"

"Cô ấy nói cái gì mà có việc gấp, hôm nào bàn lại. Nhưng là tôi cảm thấy. Có chút không thích hợp ."

" Tôi đã biết."

Anh cắt điện thoại, có chút nóng nảy tháo găng tay, cau mày.

Nhấp vào avatar chiếc Groot đầu gỗ trần trụi một lần nữa, ngón tay anh dừng lại trên không trung trong giây lát, rồi chậm rãi gõ "Tất cả mọi việc em đều biết?"

Trước khi nhấn gửi, lại xóa đi.

Nhìn chằm chằm vào màn hình trống rỗng trong giây lát, Viêm Trì giơ tay vò đầu tóc cực ngắn của mình, vẻ mặt bất lực và thất thần.

Đột nhiên, có thông báo hiện lên trên trang hội thoại.

-- Cô cư nhiên lại gửi cho anh một tin nhắn trước.

Viêm Trì giơ điện thoại lên, nhìn thấy một tấm ảnh.

Đó là ảnh chụp màn hình một tin nhắn ngắn: 【11:00, Đại sảnh khách sạn Thành Châu. Đi trễ không gặp. 】

Viêm Trì: "."

Nhìn ảnh chụp tin nhắn mĩa mai, Viêm Trì nhất thời cười như đang tự giễu chính mình. Liếc đến phần trên cùng của ảnh chụp màn hình, mắt anh lại dừng lại. Số của anh đã được cô lưu, ba chữ sau đó là dấu chấm than: Đại lừa đảo!

Viêm Trì: "."

Không đợi anh hồi âm, lên kia lại có thông báo:

【Đối phương chuyển khoản cho bạn

Ghi chú: Phí giao hàng : ¥ 886】

Viêm Trì: "."

Anh không nhận tiền, nhanh chóng truy cập khung chat, rất nhanh đánh ra một hàng tin nhắn:

【 Hôm nay tôi thấy em mới biết được mọi chuyện】

Anh nhấn nút gửi, giây tiếp theo, một dấu chấm than màu đỏ xuất hiện bên cạnh dòng tin nhắn màu xanh lá cây.

-- Tin nhắn đã được gửi đi, nhưng đã bị bên kia từ chối!

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 16: Sao Em Ôm Chặt Như Vậy...

Edit: riri_1127

Chương này dài gấp đôi mấy chương trước luôn, mọi người đọc vui vẻ~~~ Mình edit đến đâu mới đọc đến đó, mạo hiểm k đọc trước lun, mình chọn truyện này edit vì đọc văn án trên web raw và thông điệp từ vũ trụ gửi đến bảo rằng sẽ hay =))) cho nên cũng hóng nội dung lắm, edit nhanh chúng ta cùng nhau đọc ๑(^_ ^)๖

Ngay sau khi chặn anh, Nghê Thường còn có chút điểm ảo não chính mình quá nhanh tay.

-- Tiền anh ta còn chưa có nhận.

Hơn nữa sự tình phát triển đến nước này, hôm nay đàm phán khẳng định là không diễn ra được

Cô về nhà phải nói với bà nội như thế nào đây? Nghê Thường một tay chống trán, khẽ khịt mũi bất lực. Cô mở điện thoại gọi xe, điền địa chỉ nhà của Giang Ngư là điểm đến.

Trên thực tế, nhà của Giang Ngư cách nhà cô không xa, bọn họ đều ở trong cùng một con hẻm trong thành phố cổ.

Sau khi gặp người bạn thân của mình, Nghê Thường đã kể lại những gì đã xảy ra hôm nay. Như thường lệ nhiều chi tiết đã bị lược bỏ, chẳng hạn như việc anh ngồi gần cô như thế nào trong bữa ăn, những lời dụ dỗ bất ngờ và những lời trêu chọc phù phiếm - những điều này, bản thân cô vẫn đỏ mặt mỗi khi nhớ đến ...

Một lúc sau Giang Ngư nghe xong, thở mạnh nửa ngày còn chưa phục hồi tinh thần lại: "Trời ạ."

"Cậu nói xem " Nghê Thường ghé vào trên bàn, cúi đầu thanh âm rầu rĩ, "Anh ta không phải tay đua sao, như thế nào lại cùng công ty khai phá kia có quan hệ"

"Ah, chuyện này không thế nào ngoài ý muốn đâu, anh ta khẳng định là nhà công tử nhà giàu." Giang Ngư nói.

"Lúc trước tớ lên mạng xem, đua xe chính là cái môn đốt tiền, đừng nói moto, chỉ là mũ bảo hiểm, quần áo đều lên đến ngàn vạn, sân huấn luyện cũng rất đắt. Anh ta có thể duy trì ở nước ngoài huấn luyện thi đấu, cuối cùng còn nổi danh như vậy thì nhất định gia sản rất lớn.

Nghê Thường nhướn mi không nói lời nào, một tay nhẹ nhàng vuốt ve chậu cây gỗ Brazil nhỏ trên bàn. Đây là chậu cây gỗ Brazil thứ hai do Giang Ngư nuôi. Hai người cùng nhau mua, lúc đó ông chủ nói gỗ Brazil là loại gỗ may mắn. Và một khi nó nở hoa, đồng nghĩa với việc người tình của đời bạn sẽ xuất hiện. Kết quả mua trở về không đến hai ngày cây của Giang Ngư liền sinh mốc, của Nghê Thường không chết, nhưng là vẫn nửa chết nửa sống .

Trước khi lên cao nguyên, Nghê Thường thấy nó sinh ra hai chồi non. Khi cô quay lại, hai chồi non đã lớn thành lá xanh. Groot nhỏ nhắn đáng yêu ngồi trên gỗ, có một ngôi nhà mới màu xanh lá cây ...

"Thực ra, cậu hãy nghĩ đến mặt tốt." Giang Ngư cầm bình tưới nhỏ tưới lên cây gỗ Brazil, "Cậu có một tình bạn với anh ấy, đây là không phải chuyện xấu, phải không, có lẽ nên nói về vấn đề nhà cổ với anh ... "

Nghê Thường sâu kín nâng mắt: "Cậu cũng hiểu được, anh ấy sớm đã biết đúng không?"

Giang Ngư nhìn cô biểu tình có chút khó chịu lại ưỡn khuất, trên mặt xẹt qua một tia giật mình: "Ah ~ cậu tưởng anh ta biết cậu là ai sau đó tới liên lạc với cậu là có mục đích sao?"

Nghê Thường từ chối cho ý kiến.

Giang Ngư a một tiếng, lắc đầu: "Tớ thấy không hẳn là vậy. Anh ta có thể sáng nay mới biết cậu là ai, nhưng nếu làm vậy thì có mục đích gì.?"

Cô tươi cười có chút thâm sâu: "Anh ta muốn theo đuổi cậu!"

Nghê Thường: "!"

Nghê Thường ánh mắt lóe lên: "Không, không thể nào. . . ."

Cô không phải là đang phủ nhận ý đồ của anh, dù sao trong khoảng thời gian này, là thăm dò hoặc là khiêu khích,

cũng không phải là cô không có cảm giác.

Nhưng mà--

"Anh ta không đến mức đi một vòng lớn như vậy, liền vì."

"Sao lại không chứ?" Giang Ngư ngắt lời, "Truy nữ nhân không phải như vậy sao, huống chi anh ta lại là loại công tử thích trêu đùa."

Cô lại tưởng tượng, có thể, Nghê Thường thật sự không biết chuyện này.

Cơ hồ tất cả mọi người đều nghĩ mỹ nhân như Nghê Thường, khẳng định có một đống nam nhân theo đuổi.

-- thật sự là không phải.

Một thân sườn xám làm kinh diễm rất nhiều người, Nghê Thường cũng không phải là người tính tình thân thiện xu nịnh, có cảm giác xa cách, trong trẻo nhưng lạnh lùng khó gần. Đa số đàn ông có thích nhưng cũng liền đánh lui trống lớn. Còn ai còn có chút tâm tư, sau khi nghe ngóng bối cảnh sâu xa nhà cô. Chút tự tin cuối cùng để theo đuổi giai nhân cũng không có.

Hơn nữa Nghê Thường vòng xã giao hữu hạn, học đại học chuyên ngành ngôn ngữ và văn học Trung Quốc, học chuyên ngành này về cơ bản đều là con gái. Những lúc rảnh rỗi, cô ấy luôn buồn chán ở nhà làm sườn xám. Mỹ nhân hàng thật giá thật như vậy, mà cũng chưa từng yêu đương qua ...

Trước nay Giang Ngư vẫn tò mò, nếu có dũng khí theo đuổi Nghê Thường thì phải là người như thế nào?

Bây giờ dường như cô ấy đã biết...

Nhưng mà, một người ăn chơi như vậy có thực sự tốt không...

Giang Ngư phiêu mắt nhìn vẻ mặt có chút đăm chiêu của Nghê Thường, hỏi: "Vậy cậu. Nghĩ như thế nào?"

"Tớ cái gì cũng không nghĩ."

Có lẽ trước kia, là có một chút ý niệm.

Nhất là hôm nay, khi anh xuất hiện ở trước mặt cô giống như từ trên trời rơi xuống, nhịp tim hẫng đi một nhịp. Một loại âm vang nào đó nhói lên trong lòng cô, có một loại niềm vui như mất rồi lại tìm được.

Vì vậy, sau khi biết rằng thời gian gặp mặt bị hoãn lại, cô thậm chí còn thêm thở phào nhẹ nhõm - có thể ở bên anh thêm một thời gian;

Vì vậy khi anh ấy đề nghị đi ăn tối cùng nhau, cô biết rằng mình không nên tiếp tục hẹn hò với một người đàn ông như vậy, nhưng cô vẫn đi với anh...

nhưng bây giờ ...

Anh ta là một kẻ đại lừa đảo!

Nghê Thường hẳn là phải cảm tạ ông trời làm cho cô đúng lúc phát hiện chân tướng, chặt đứt chút rung động kia.

Nghê Thường nhắm mắt, một tay nhẹ nhàng day day mi tâm, cũng một chút một chút vuốt lên nổi lòng phập phồng phức tạp.

Nhìn thấy Tường Vũ đổ nước lên cây gỗ Brazil, trong đầu cô chợt nảy ra một ý nghĩ:

"Cậu nói xem, còn có khả năng nào khác không," Nghê Thường hỏi

"Nếu như tất cả chỉ là sự tình cờ thì sao?"

--Từ lần gặp nạn trên cao nguyên đến lần tạm biệt trở lại nơi đây, tất cả mọi thứ đều chỉ là ngẫu nhiên.

Mọi chuyện đều không phải kế hoạch của anh, giống như cô, anh cũng bất ngờ và sửng sốt ...

Giang Ngư nhìn Nghê Thường một lát, nở nụ cười: "Nếu thật sự là nói vậy --"

"Trời ạ nếu như vậy, đề nghị hai người kết hôn ngay tại chỗ!"

Nghê Thường: "."

Không biết vì sao, Nghê Thường nhớ tới câu nói ngả ngớn kia của anh

"Ở thời cổ đại, em phải gả cho tôi mới đúng."

"Làm sao có thể có nhiều trùng hợp như vậy." Giang Ngư nhẹ nhàng lắc đầu, giống như đang cười cô thực ngốc.

"Nguyệt lão tự thân cưỡi ngựa cũng không tạo ra dây tơ hồng dày như vậy nha!"

**

Trời vừa chạng vạng, Nghê Thường đi về hướng nhà cổ. Bà nội từ trưa gọi điện thoại đến bây giờ chưa liên lạc lại, hẳn là còn chưa biết tình huống bên này ra sao.

Trong chốc lát, cô không biết giải thích thế nào cùng bà nội.

Queo vào ngõ tắt nhỏ, lại đi qua cầu, Nghê Thường dừng lại trước cánh cửa gỗ dày chạm khắc nhẹ nhàng thở ra "Bà-"

Nâng tay đẩy cửa ra, Nghê Thường lập tức giật mình.

Viêm Trì đang an vị ở dưới tán cây hải đường nhà cô.

Anh vẫn là dáng vẻ nhàn nhã, hai chân dài miên man rất có cảm giác tồn tại, một tay đặt trên thành bể cá lớn bằng gốm sứ, trên đầu ngón tay cầm một miếng thức ăn vụn. Nhìn thấy cô đi vào, người đàn ông nhướng mi, ánh mắt chậm rãi chuyển đến trên mặt cô, một đôi mắt đen trên nền hoa hải đường và màn đêm đen kịt, không phân rõ được cảm xúc.

Bốn mắt nhìn nhau, mãi viện yên lặng.

Sau một lúc lâu, lại có lẽ qua có rất lâu --

"Cháu đã trở lại"

Nghê Hồng Hạnh trong nhà đi ra, đem đĩa lựu cùng mâm đựng trái cây đặt ở trên bàn đá.

Nghê Thường nhìn nhìn bà nội, lại nhìn nam nhân bên bàn đá, lảng thanh: "Bà nội."

Nghê Hồng Hạnh giận cháu gái liếc mắt một cái, nhẹ giọng: "Về sau, cũng không thể thất lễ như vậy."

Nghê Thường không hiểu ra sao, môi khẽ mấp máy, chợt nghe Viêm Trì cười khẽ: "Không có gì đâu ạ, ai cũng có lúc gấp gáp mà."

Anh vẫn ngữ khí lơ đãng: "Bất quá, chờ em về chắc sẽ rất trễ, nên tôi bèn nghĩ lại nhà em chờ có vẻ thích hợp hơn."

Nam nhân đuôi lông mày ý vị khoan dung, Nghê Thường trong đầu "Đinh" ra một tiếng, lập tức phản ứng lại : " A. . . .
. . Đúng vậy."

Cô tiếp lời: " Lúc Giang Ngư gọi điện thoại đến. tôi sốt ruột đi gặp, bây giờ mới vừa mới xử lý xong."

Nghê Hồng Hạnh giật mình: "À ra là như vậy"

Viêm Trì đưa tay ném thức ăn vào hồ cá, đứng dậy hất cằm về phía cửa, hỏi Nghê Thường: "Chúng ta tiếp tục?"

Một con cá trắm đỏ to nổi trên mặt nước, ngoạm lấy thức ăn, khi quẫy đuôi làm văng ra mấy tia nước. Sau khi con cá chìm xuống, Nghê Hồng Hạnh chậm rãi nói: "Chúng ta tiếp tục nói chuyện ở nhà, thế nào?"

Bà lịch sự: "Viêm tiên sinh, cùng chúng tôi ăn bữa cơm nhà nhé?"

"Không được đâu bà nội." Nghê Thường giành nói, "Viêm tiên sinh còn có một vị trợ lý đang chờ, chúng con ngay tại phụ cận tìm một chỗ, vậy mới tiện."

Nghê Hồng Hạnh không kiên trì giữ người.

Hai người cùng lão nhân cáo biệt, ra cửa mới vừa quay người lại, Nghê Thường nháy mắt biến sắc: "Ai cho anh tới nhà của tôi!"

Thấy cô giơ móng vuốt mèo, Viêm Trì môi cong cong, một tay lấy di động ra cà lơ phất phơ quơ quơ: "Em chặn tôi mất rồi, tôi tìm không ra em."

Hắn đang cười?

Vậy mà còn cười!

Nghê Thường quay đầu đi, lạnh giọng: "Tôi với anh không có gì hay để nói."

Viêm Trì không tiếng động khịt mũi.

Hẹp hòi, còn nóng tính..

Nói trở mặt liền trở mặt, chuyển khoản chặn số liền mạch lưu loát, ngay cả cái cơ hội giải thích cũng không cho.

Còn mẹ nó chuyển trả tiền lại.

Còn "886 tệ"

Cô gái ngạnh đầu không phản ứng anh, Viêm Trì nướng mắt, đối diện với nốt ruồi lệ đỏ dưới mắt cô. Trong bóng đêm, da thịt lạnh như ngọc, máu huyết anh có chút nóng lên. Lòng bàn tay cầm điện thoại bất giác siết chặt, như thể một chiếc gai mềm vô hình đâm vào đầu ngón tay.

Đau đớn, chua xót.

Còn có một chút hứng thú, muốn dùng mà dùng không được.

Viêm Trì liếm môi, mở miệng âm cuối có điểm ách: "Tôi còn có chuyện chưa nói."

Nghê Thường như trước không nhìn anh: "Vậy anh nói đi."

Viêm Trì đưa mắt nhìn bầu trời đen: " Ăn cơm đi, trước tìm chỗ ngồi ngồi xuống."

Nghê Thường tức giận: "Tôi không muốn ăn cơm."

Bị anh làm tức đến no rồi.

Hừ.

Nam nhân khịt mũi: "Cái này không phải em quyết là được."

Nghê Thường: "?"

Nghê Thường quay đầu, khó tin mà trừng anh.

Viêm Trì tựa tiểu phi tiểu: " Em còn nợ tôi một bữa cơm, đã quên?"

Nghê Thường: "."

Nghê Thường đậm thanh nói: " Vậy Viêm tiên sinh chọn chỗ đi, ăn xong nói chính sự cũng tốt."

Viêm Trì: "."

Viêm con mẹ nó tiên sinh.=)))

Anh xoay người sải chân: "Chúng ta đi khỏi đây trước."
Nghê Thường mím môi làm theo, bước tới gần anh.

Dưới bầu trời đêm, bọn họ một trước một sau đi vào con hẻm lát đá cũ dài ngoằn ngoèo. Phố cổ không có bao nhiêu dân cư, bây giờ đã là giờ cơm tối trong ngõ cũng không có một bóng người.

Đi ngang qua cửa sổ một nhà nọ, có mùi thơm thức ăn cùng tiếng cười nói chốc lát bị bỏ lại sau bước chân hai người. Khói bếp càng lúc càng xa, tiếng bước chân rải rác của họ dường như được khuếch đại, làm bật ra tiếng vang vọng tựa như hồi âm từ mấy phiến đá xanh.

Cả hai đều không nói gì, để ánh đèn mờ ảo bên đường kéo dài bóng dáng bọn họ. Vạt sườn xám đung đưa của cô gái tạo ra một bóng mờ mềm mại, bờ vai rộng và eo hẹp của người đàn ông tạo thành một hình tam giác ngược cao và rảnh rỗi.... không hiểu sao nhìn thật hài hòa

Bọn họ người trước người sau kỳ thật rất xa không ít khoảng cách, nhìn theo bóng dáng phản chiếu lại giống như dắt tay mà đi, vai chạm vào nhau, ngón tay chạm nhau thân mật khác thường

Nghê Thường nhìn xuống đất thấy bóng người phản chiếu, chân trắng nõn lách lên trên bóng người đàn ông.

Kẻ lừa đảo.

Cô giẫm mạnh vào cái bóng phản chiếu cánh tay anh.

Cả một ngày thời gian tổn trên người kẻ lừa đảo này!

Hắn còn lừa cả bà nội.

Nghê Thường chăm chú suy nghĩ, bước nhanh từng bước, một ... không ... chú ý đến rêu xanh trơn trượt.

Đi giày cao gót trượt mạnh một cái, cô "A" ra một tiếng, không thể khống chế mà ngã về phía sau --

Một lồng ngực ấm áp quen thuộc. Hơi thở đầy hormone nam tràn đến và xây nên bức tường đồng vững chắc nhất. Cô ngã vào vòng tay anh, một tay anh dễ dàng bắt ngang eo cô, lòng bàn tay truyền nhiệt độ nóng ấm qua lớp vải lụa mỏng.

Giọng nói trầm thấp truyền đến: "Chân em lại bị trẹo rồi à?"

- Không còn là một câu nói đùa không đáng nữa, giọng điệu của anh nghiêm túc và đầy lo lắng.

Nghê Thường bên tai đỏ hồng, lưng bị ôm đến mềm nhũn. Cô cũng không dám quay đầu lại đỏ mặt chạy nhanh tránh khỏi cái ôm của anh..

"Không cần anh lo."

Viêm Trì liếc liếc mắt, thân mình đứng thẳng không nhúc nhích, ánh mắt nặng nề nhìn chằm chằm cô gái đang đi thong thả đến bên tường. Cô chống một tay vào tường để có thể cúi đầu nhìn chân mình, nhấc bắp chân lên trên. Đường cong tinh tế, từ mắt cá chân được bọc bằng ren trắng.

Nghê Thường khẽ xoay cổ chân, cảm thấy nhẹ nhõm. Cô không cảm thấy đau vậy là mắt cá chân không bị trẹo.

Chỉ là ... Có một vết đen lớn trên đôi tất ren trắng tinh xảo không tí vết.

Cô bấu môi, đưa tay ra vỗ nhẹ vào chân rồi ngượng ngùng giấu bắp chân dưới sườn xám.

Ô ô không đẹp nữa rồi.

Bùn đen trên chân không thể tẩy rửa được, Nghê Thường đành chịu thua, đứng thẳng dậy vuốt ve sườn xám, rồi tiếp tục đi về phía trước. Cô không quay lại nhìn anh, nhưng lại lặng lẽ đi vòng qua phía nơi anh không thể nhìn thấy đôi tất bẩn của mình, chạy nhanh hơn.

Nhìn thấy vành tai đỏ bừng của cô gái, Viêm Tri thấp giọng cười một tiếng

Lại qua một cái ngã rẽ, hai người rốt cục đi ra khỏi ngõ nhỏ.

Nghê Thường liếc mắt một cái liền thấy một chiếc moto màu đỏ dựng bên đường. Anh bấm chìa khóa, đèn xe nhấp nháy, như thể một con quái thú sắt đã thức tỉnh chớp mắt, chào chủ nhân một cách thuần thục.

Viêm Trì lấy mũ bảo hiểm đưa cho cô. Nghê Thường nhìn anh một cái, không tiếp lấy, ngược lại lấy ra di động:

"Anh nói cho tôi biết nơi đến đi, tôi chính mình gọi xe qua."

Viêm Trì con người đen hư mị hạ: "Em gọi xe?"

Nghê Thường nhú mày: "Không được sao?"

Anh khẽ khịt mũi, không nói chuyện, một tay lấy điện thoại di động ra, mở bản đồ đưa lên trước mặt cô - bản đồ toàn màu đỏ. Bây giờ là giờ cao điểm buổi tối.

Nghê Thường: "..."

"Đợi em bắt xe lại nhà hàng, lão tử đã ăn xong rồi." Người đàn ông lại đưa chiếc mũ bảo hiểm cho cô, lần này mạnh mẽ hơn trước.

Cô mím môi nhận lấy một cách miễn cưỡng.

Viêm Trì chân dài sải bước, khoe môi cong cong, thấp giọng, "Người khác muốn ngồi, lão tử còn không vui lòng cho phép đâu."

Anh dựng đứng moto rồi ngồi xuống, bờ vai rộng hơi cong, những đường nét vạm vỡ trên cánh tay cầm ghi đông đầy nam tính hiện ra. Nghê Thường nhắc nhẹ tà sườn xám ngồi lên ghế sau, giữ khoảng cách tuyệt đối không chạm vào người anh.

Viêm Trì liếc nhìn lại, lười biếng nói: "Vịn chặt vào."

Nghê Thường nhỏ giọng: "Không cần."

Bàn tay đeo găng của anh vỗ nhẹ vào đầu gối cô: " Mau lên nào, em ngồi như vậy không vững."

Nghê Thường chống tay ra sau, với thái độ kiên quyết: "Tôi không muốn!"

Viêm Trì nhếch môi, nhưng cũng không nói nữa, một tay vịn ga mạnh rồi lại thẳng gập.

Moto vừa mới vọt mạnh, phút chốc bị hãm lại. Do quán tính, Nghê Thường không thể khống chế mà đổ người vào lưng anh, cầm đặt lên bả vai, hai tay ôm chặt lấy thắt lưng Viêm Trì.

-- một cái ôm đầy yêu thương nhưng nhớ.

Cô gái thân thể mềm mại, ôn hương nhuyển hoặc làm Viêm Trì tâm thần hơi hoảng.

Mềm mại

Đâu đâu cũng là mềm mại.

Anh nhìn xuống vòng tay đang ôm eo mình, khóe môi cong lên một nụ cười lưu manh: "Kêu em vịn, vậy mà em lại ôm chặt như vậy để làm gì ?"

Nghê Thường: "."

Nghê Thường vừa then vừa tức, nâng tay hung hăng đánh vào lưng anh.

Viêm Trì dường như không đau chút nào, lại cười: " Về điểm này, em giống như mèo đang gãi ngứa vậy, đừng đánh tôi sẽ làm tay em đau."

Nghê Thường bị anh nói mấy câu này, nhất thời đều ghen lại nói không nên lời: ". Viêm Trì!"

"Sao." Anh cười khúc khích, đôi mắt đen nheo nheo nhìn cô, "Tôi không phải Viêm tiên sinh nữa sao ?"

Nghê Thường: "."

"Tôi không ngồi, tôi phải đi xuống xe -- a!" Nghê Thường nói còn chưa nói xong moto đã lao vụt đi.

Nghê Thường bị tốc độ này làm cho chấn động, nhất thời quên tiếp tục giận dỗi. Vội vàng đưa tay gắt gao ôm lấy vòng eo rắn chắc của anh.

Đây là lần thứ hai cô ngồi sau xe của anh, tốc độ nhanh hơn rất nhiều so với lần trước ở cao nguyên, cảnh thành phố về đêm mờ ảo thành dư ảnh hai bên xe. *edit mà tâm tình nhộn nhạo theo á trờiii

Dưới sự kích thích từ tiếng gầm rú của động cơ, nhịp tim của Nghê Thường cũng tăng vọt lên đến đỉnh điểm - điên cuồng chưa từng thấy.

Tiếng kêu sợ hãi của cô đều bị tiếng gió nuốt hết: "Chậm một chút! Anh chậm một chút!"

Viêm Trì khước môi mấp má, càng khấu động chân ga, bánh xe lướt nhanh trên đường quả thực có thể ma sát ra tia

lửa. Bọn họ đi moto chỉ tốn không đến 30 phút đã đến bên kia thành phố.

Thẳng đến khi được nhân viên phục vụ dẫn vào chỗ ngồi, tim Nghê Thường còn chưa có bình tĩnh lại.

Đây là một nhà hàng kiểu Trung Hoa, hai người ngồi tại một chiếc bàn tròn lớn bằng gỗ gụ, Viêm Trì cũng không thân mật với cô như trong bữa trưa. Anh đặt thực đơn lên bàn xoay và từ từ quay sang phía Nghê Thường.

Nghê Thường sâu kín trừng mắt, nhỏ giọng: "Tôi không ăn. Chờ anh ăn xong chúng ta liền nói chuyện chính sự."

Tâm tình hồi phục, cô đưa tay lên xoa cái cằm đau điếng.

Người đàn ông này là người sắt hay sao vậy. Cách mũ bảo hiểm mà bị đập vào cũng vẫn đau quá.

Đàn ông cơ thể đều cứng như vậy sao.

Viêm Trì xem nhẹ nửa câu đầu cô nói, cầm lấy menu: "Vẫn là tôi gọi món đi."

Thừa dịp anh đang gọi món, Nghê Thường giương mắt đánh giá bốn phía, cúi đầu lại nhìn thấy ảnh ngược chính mình phản chiếu từ mặt bàn thủy tinh.

Quần áo nhăn nhúm, cổ áo xộc xệch, lớp trang điểm đã sớm phai màu.

Mái tóc được tết tỉ mỉ bị chiếc mũ bảo hiểm làm rối tung lên ...

Cô thấy mình càng trở nên xấu xí hơn...

Ngay khi định đứng dậy đi vào WC để sửa sang lại, bỗng một chiếc đĩa đặt trên bàn thủy tinh được xoay về phía cô với tốc độ chậm đều.

Nghê Thường đang lục lợi khăn ướt trong túi xách, không ngẩng đầu: "Anh ăn đi, tôi thực sự không muốn ăn-"

Người phục vụ thanh âm nhẹ nhàng: "Nghê tiểu thư, món này đặc biệt làm cho cô."

Nghê Thường bất ngờ nhìn lên, thấy một bát canh trước mặt. Cô không biết đó là loại canh gì, có vẻ như có hàu và ... Đông trùng hạ thảo? ?

Người phục vụ giới thiệu: "Cái này gọi là, 'trùng quý ngư hào'."

*canh hàu, cá, đông trùng hạ thảo nấu chung

Trùng quý. Cái gì?

Trước khi Nghê Thường có thời gian suy nghĩ về cái tên của món ăn nghe có vẻ lạ lùng này, một món ăn khác đã được bày ra- chim bồ câu nướng vàng được bọc trong một lớp lá sen mềm.

Người phục vụ mỉm cười mở miệng: "Đây là, 'hà hảo nhũ sô' "

"."

Nghê Thường nhìn bàn ăn trước mặt giật mình.

Trùng quý ngư hào?

Hà hảo nhũ sồ?

-- quay về vu hảo? ?

Hòa hảo như lúc ban đầu? ? *Trì ca quá đỉnh nha

Cô mi mắt run rẩy, quay đầu nhìn về phía anh: "Đây là. . .
. . ."

Viêm Trì vẫn nhìn chăm chú Nghê Thường, người đàn ông giờ đây mất đi vẻ trêu chọc thường ngày, ánh mắt anh thâm thúy nghiêm túc nhìn cô hiện lên cảm giác ôn nhu hiếm thấy.

Anh đưa ánh mắt nhìn thức ăn trên bàn, cúi đầu hỏi : "Có đủ chưa?"

-- thành ý cùng tâm tư giải thích này có đủ hay chưa?

Nghê Thường ánh mắt lấp lánh nhìn anh, không nói gì.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 17: Một Tay Năm Gọn

Edit: riri_1127

Chương này đáng yêu lắm~ -----

--

Chương 17: Một tay năm gọn

Nghê Thường chăm chú nhìn cốc trà nho trước mặt, nhất thời không nói nên lời. Cốc trà đã để quá lâu, đá tan dính đầy những giọt nước trên thành cốc, như một khuôn mặt đang khóc cạn nước mắt. Một giọt trượt xuống thành cốc nhỏ lên đầu ngón tay cô.

Ấm ướt, hơi mát.

Tim Nghê Thường như bị phồng, phát ra âm vang phần khích. *tác giả miêu tả đoạn này ý là tim chị nóng như bị nướng lên, nướng chín phát ra tiếng xèo xèo của thịt nướng á mn, hơi hơi ghê nên mình đổi chút.

Đáy lòng dường như có một nơi nhỏ bé nào đó vô hình bị sự ấm áp và tình tế làm tan chảy ...

Mi dài hơi run rẩy, cô không dám nhìn vào ánh mắt rực cháy của người đàn ông đang ngồi đối diện.

Nghê Thường khước miệng hơi hơi cong lên, nhưng mở miệng lại vẫn như trước rầu rĩ không vui: "Cái này mua lâu rồi uống không được nữa."

Viêm Trì thông thả "À" một tiếng, động người đứng lên, một tay lưu loát lấy ra chìa khóa xe: " Vậy để tôi lại đi mua cốc khác."

"Này --" Nghê Thường vội vàng lên tiếng ngăn lại, một tay không tự chủ kéo vạt áo anh.

"Không, không cần phải vậy"

Cô rút tay nhìn góc quần áo bị mình nắm lấy hơi nhần, hai má từ từ đỏ lên: "Muộn như vậy rồi, tôi không muốn uống lạnh ..."

Viêm Trì cười tủm tỉm: "Được rồi, vậy em uống nóng một chút đi." . "

Anh ngồi xuống lần nữa-- trực tiếp thuận thế ngồi vào bên cạnh cô , bàn tay khớp xương rõ ràng múc bát canh hầu đông trùng hạ thảo đưa đến trước mặt Nghê Thường.

Ngay khi Nghê Thường chuẩn bị đưa tay ra đón lấy, anh khẽ cử động cổ tay rút lại bát canh.

Anh nhìn cô mỉm cười, đôi mắt đen dài hẹp nhướng lên ngả ngón: "Em uống ' trùng quý ngư hào*' thì có nghĩa là em cùng tôi hòa hảo* rồi nhé."

*mệt rất mệt kiểu tán gái này nha anh trai ㄟ_ㄟ

"Trùng quý ngư hào" pinyin là "chóng guì yú háo", em chịu uống (喝-hē) canh hào (蚝-háo), thì chúng ta *hòa hảo/hòa giải (和好 - Hé hảo)

Nghê Thường nhẹ giọng, nghiêng đầu:" Anh là đồ đại lừa đảo

Mỗi lần cô giận dỗi vẻ mặt đều như đang mếu máo, không tự chủ được toát ra vẻ nữ tính vô cùng. Hai hàng lông mày lá liễu thanh mảnh cau lại, rất có ý tứ. Điểm này lạc vào mắt, Viêm Trì cảm thấy Nghê Thường như cô vợ nhỏ đang ủy khuất, đôi mắt anh tràn ngập nhu tình nhìn cô...

Viêm Trì khước mắt cong cong, đem bát canh nhẹ nhàng đặt trước mặt cô: "Tôi như thế nào lại là kẻ lừa đảo được ."

Tỏ vẻ nghiến ngấm, anh nói: "Tôi lừa thân hay lừa tâm em?"

Nghê Thường: "."

Đấy, hấn lại bắt đầu đáng ghét .

Mắt thấy vẻ ai oán của cô bắn tới, anh cười nhẹ: "Thực không lừa em mà."

Viêm Trì tỏ ra nghiêm nghị: "Hôm nay tôi cũng mới biết được em cư nhiên là người nhà cổ bên kia."

Nghê Thường mi mắt hơi động, thần sắc buông lỏng: "Thật sự?"

Nam nhân khẽ nhắm mắt, không tiếng động xác nhận.

Nghê Thường nhớ câu nói vui đùa của Giang Ngư "Kết hôn tại chỗ", còn có câu "Nguyệt lão cười ngựa se duyên còn không trùng hợp như vậy, tim cô đập nhanh hai nhịp, lại dâng lên xúc động không nói nên lời.

"Làm sao có chuyện khéo như vậy."

Viêm Trì nở nụ cười, nhìn cô thật sâu: "Cho nên tôi nói, ở thời cổ đại, Thiên Vương lão tử còn phải chứng hôn cho chúng ta."

Đây chính là ông trời tác hợp, lương duyên vàng ngọc.

Nghê Thường: "."

Nghê Thường hung hăng liếc mắt, ánh mắt sâu kín: "Vậy anh lúc ấy vì cái gì không lập tức nói cho tôi biết?"

Viêm Trì a ra một tiếng, cà lơ phát phơ gác một tay lên lưng ghế cô

"Lúc ấy tôi nghĩ, đã lâu không được gặp em, vừa gặp lại đã nói chuyện công việc, sợ ảnh hưởng đến cảm tình."

Nghê Thường hơi xấu hổ, nhỏ giọng lầu bầu: "Ai có cảm tình với anh."

Viêm Trì giật giật khóe miệng ra hiệu về phía bát canh trước mặt cô: "Ăn trước, vừa ăn vừa nói."

Đây là muốn nói chính sự .

Nghê Thường cầm lấy thìa, múc một muỗng nhỏ "Trùng quý ngư hào", cúi đầu nhấp một ngụm.

Tuy rằng cái tên nó thực là gặt người, nhưng hương vị thật đúng là không tồi. Vị ngọt và thơm, có chút giống súp kem kiểu phương Tây, còn có thể nếm được vị của rượu trắng . . .

Vẫn là đợi cho cô ăn hết bát canh, Viêm Trì mới mở miệng: "Có chuyện này nói với em trước, hạng mục này tôi mới tiếp nhận trong năm nay. Ban đầu mấy người kia đến nhà em nói chuyện, hành động không khách khí sao?"

Nghê Thường nhìn nam nhân liếc mắt một cái, từ chối cho ý kiến.

Viêm Trì một tay cầm đĩa chim bồ câu nướng lá sen, một tay cầm lấy dao nĩa.

"Trước nhà em, có nhiều hộ gia đình ồn ào muốn nhiều tiền bồi thường thì mới chịu dòi đi Bọn họ là nghĩ nhà em cũng vậy, nên mới đối xử như thế."

Anh cầm dao tách thịt bồ câu: "Tôi đã xử lý bọn họ rồi. Chưa rõ tình huống mà đã đối xử với bà em như vậy, thật không nên."

Nghê Thường rũ mắt nhìn Viêm Trì đang gỡ thịt. Ngón tay thon dài của người đàn ông dễ dàng nắm lấy dao và nĩa, khi anh dùng lực gân xanh trên mu bàn tay hơi nổi lên.

Cô lại ngược nhìn anh. Cách anh nói chuyện nghiêm túc so với lúc đua xe như hai người khác nhau, nhưng giống nhau ở một chỗ - đều là sắc sảo bá đạo, lời nói cường thế.

Cũng rất hấp dẫn người...

Viêm Trì đem đĩa đẩy lại trước mặt cô: "Những người đó lẽ ra phải đến xin lỗi từ lâu, nếu lão nhân gia không phiền ..."

"Không cần." Nghe Thường gấp một miếng thịt chim bồ câu vào đĩa anh, "Bà không phiền, nhưng tôi không muốn tốn thêm thời gian cho những việc này."

Viêm Trì gật đầu

Anh nhìn cô hai giây, lại hỏi: "Nhà em trong khoảng thời gian này một mực kéo dài thời gian, là muốn để Cục di sản tham gia sao?"

Nghe Thường dừng đĩa trên tay. Cô không nghĩ tới anh hỏi trực tiếp như vậy.

Cô cũng nói thẳng: "Cục di sản đã để ý tới gia đình chúng tôi từ trước, chẳng qua xác định tư chất sẽ cần có thời gian."

Viêm Trì "Ừm", đột nhiên vòng vo đề tài: "Nhà em không muốn tiền, một lòng muốn giữ nhà cổ này, là có cảm tình ư?"

Nghe Thường thông thả gật đầu: "Nhà cổ này là tổ trạch nhà tôi, được xây dựng bởi sư phụ của ông cố. Ông cố là cô nhi, có duyên được nhận nuôi. Cho nên ngôi nhà cổ này rất quan trọng."

Viêm Trì nhú mày, tựa hồ nhớ tới cái gì. "Có phải ông cố của em là..."

"Nghe Hương Lê. Có thể anh đã nghe qua. Hai năm trước, đài truyền hình đã đặc biệt đến quay phim tài liệu cho ông

có tên là" Bạc thầy sườn xám cuối cùng."

Nghê Thường nhẹ nhàng bâng quơ, trong giọng nói cũng có chút khoe khoang kiêu ngạo: "Bốn đời nhà tôi, đều là nghệ nhân may sườn xám."

Viêm Trì con người đen hiện lên kinh ngạc, rất nhanh lại hiểu rõ.

Trách không được.

Cứ như vậy, vòng bạn bè của cô liền được giải thích - thực sự là "Nghê Thường vũ y"

Ánh mắt của anh chuyển từ chiếc cúc áo trên cổ cô đến gấu áo. Không có gì lạ khi cô có thể mặc sườn xám một cách xinh đẹp quyến rũ và tự nhiên như vậy.

Gia tộc truyền thừa....

Nghê Thường cầm lấy chén trà nhấp một ngụm, êm tai nói tới: "Nhà tôi bốn đời, cũng đều ở tổ trạch này lớn lên. Nhà cổ này đối với chúng tôi, tuyệt đối không chỉ ... là phòng ở, càng như là --"

Cô mày liễu nhúu lại, cố gắng tìm kiếm từ thích hợp: "Đại khái cũng như là, một người thân."

Tổ trạch có sinh mệnh, là sự chông chéo của bốn thế hệ, là vòng quay đi cùng năm tháng, sinh, lão, bệnh, tử của họ cũng trở thành hơi thở của nó. Cứ như vậy, ngôi nhà thế kỷ đã trở thành một bậc cao niên bao dung, là nơi để an cư lạc nghiệp, là chốn quay về của con cháu.

Nghê Thường sờ vòng ngọc ở cổ tay, nhẹ giọng tiếp tục: "Ông cố của tôi sống đến 96 tuổi và may sườn xám hơn 80 năm. Ngoài 5.000 chiếc sườn xám trong cuộc đời ông, ngôi nhà cổ này là thứ duy nhất còn lại."

Đôi mắt màu trà của cô từ từ nhắm lại, giọng càng trầm hơn: "Ông cố của tôi là một nghệ nhân rất thuần túy, ông ấy đã để lại lời cuối cùng trước khi qua đời là nhờ tôi truyền thụ tay nghề may sườn xám cho thật tốt và canh giữ ngôi nhà cổ. Thực ra lúc đó tôi không hiểu vì sao ông lại mê mẩn ngôi nhà này như vậy, nhưng giờ thì tôi đã hiểu."

"Ngôi nhà cổ, ở một mức độ nào đó, cũng là nhân chứng, chứng kiến hết thảy quá trình của sườn xám. Từ lúc sinh ra đến lúc thịnh, rồi từ hưng thịnh đến lúc suy tàn. Ông muốn tôi ở lại nhà cổ để làm nghề thủ công xưa, chắc cũng để tôi--"

"Cư thủ xứ, minh kỳ chí, phong thượng lai hồi, thượng tâm bất cải*."

* Sống tại nơi này, rõ ràng ý nguyện bản thân, dù cho thời thế thay đổi thế nào, cũng phải giữ gìn sơ tâm.

Viêm Trì tâm tình chấn động, chăm chú nhìn cô vài giây, con người thâm thúy: "Tôi hiểu được."

Nghê Thường cũng giương mắt nhìn anh, trong mắt có hy vọng cũng có mong đợi: "Kia."

Anh trầm mặc, lập tức kéo đề tài trở về: "Cục di sản khi nào thì đến nhà em?"

Nghê Thường do dự, trả lời: "Chắc là cuối tuần đi."

Viêm Trì có chút đăm chiêu, tay gõ gõ lên bàn hai cái.

"Không liên quan đến việc phá dỡ di dời, tôi khách quan nói một câu, nhà cổ của em có thể không đủ tiêu chuẩn được xét là di sản."

Nghê Thường mở to hai mắt: ". Tại sao chứ?"

"Hôm nay đại khái tôi nhìn được, nó quả thật là nhà cổ, nhưng --" anh hơi dừng lại "Bộ phận cổ xưa lưu lại quá ít."

Nghê Thường chớp mắt hiểu ra.

Nhà cổ đến nay chỉ còn lưu giữ được khoảng một phần mười so với lúc mới xây ...

"Nhà em như vậy, kỳ thật đã bảo tồn tốt lắm rồi. Nhưng không có biện pháp, mấy đồ cổ này bị thiếu một góc hay có một rãnh thừa thì đều bị mất đi ý nghĩa ban đầu của nó."

Nhìn ánh mắt mất mát, Viêm Trì chạm nhẹ cánh tay cô: "Chờ cục di sản đến, tôi cũng qua xem thử."

Nghê Thường có chút ngoài ý muốn nhìn anh: "Anh tới làm cái gì?"

"Việc phá dỡ di dời thì đương nhiên có liên quan đến tôi". Anh nói một cách tự tin, đôi mắt đen láy chậm rãi chớp, "Tôi có ý tưởng khác ..."

"Cái gì? Nghê Thường hỏi

Lúc này cô cảm thấy có lẽ vấn đề nhà cổ còn có khả năng chuyển biến tốt lên.

Nhưng Viêm Trì lại thản nhiên gạt đề tài sang một bên: "Chúng ta sẽ nói chuyện sau."

Nghê Thường không hỏi lại, tự múc cho mình một bát canh. Chuyện này, vốn là lập tức không thể đàm phán rõ ràng. Mà hôm cuộc trò chuyện đã kết thúc.

So với trong tưởng tượng của cô nó thoải mái hơn rất nhiều -- những gì cô chuẩn bị trước đây giống như sắp phải gặp một kẻ thù lớn, trang bị khắp người nhưng đến giờ vẫn chưa cần phát huy công dụng. Không biết có phải vì bọn họ đang có mối quan hệ mập mờ hay không, mà cô cũng không hề có cảm giác người đàn ông trước mặt đối địch với mình.

Lại hoặc là, anh ta vốn chính là cao thủ nói chuyện tâm tình.

Chắc là bị gia đình ảnh hưởng đi, cho dù anh không trở thành tay đua thì cũng sẽ là một doanh nhân thành đạt. . . .

Hai người nói chuyện qua lại cũng đói bụng, chim bồ câu nướng trên bàn cũng nhanh chóng chia ra. Đối với dạ dày mèo con của Nghê Thường thì hôm nay chắc chắn là một màn biểu hiện tốt siêu cấp. Sau bữa ăn, cô lấy khăn ướt lau miệng, trông như một chú mèo con, Viêm Trì nhìn cô cười cười: " Em ăn no chưa?"

Nghê Thường gật đầu buông khăn ăn, gọi phục vụ: "Tôi thanh toán."

Viêm Trì nhìn nhìn gian phòng: "Còn chưa tính là muộn."

Anh đứng lên: "Dưới lầu chính là trung tâm mua sắm."

Nghê Thường khó hiểu, đưa mắt như muốn hỏi.

Viêm Trì nheo mắt ra hiệu nhìn dưới chân cô: "Đi mua cho em đôi giày."

Nghê Thường sửng sốt, cúi đầu thoáng nhìn tất chân bị đen bẩn một mảng, nhanh chóng lui chân giấu nhem.

"Không cần." Cô có chút ngượng ngùng, "Giày không có hỏng."

"Đổi thành giày đế bằng đi." Viêm Trì nói xong, khoe miệng cong lên

"Chốc nữa em lại té ngã, lão tử lại ôm em đấy."

Nghê Thường hung hăng liếc mắt, bên tai nóng bừng : "Ai muốn anh ôm!"

Viêm Trì cúi đầu nở nụ cười : "Cũng không phải chưa từng ôm qua."

Nghê Thường: "."

Tiếng gõ cửa phòng vang lên, có nhân viên tiến vào nhưng không phải là người phục vụ vừa nãy. Nhìn quần áo

chắc là trưởng phòng hoặc quản lý. Cô ta mỉm cười nhìn về phía Viêm Trì: "Nhị thiếu gia, ngài còn cần gì không ạ?"

Nghê Thường hơi giật mình. Nhị thiếu gia?

"Có." Viêm Trì lười nhác nói "Tôi cần một đôi giày nữ đế bằng thoải mái một chút, đi không bị cọ xát vào chân. "

Nghê Thường lúng túng liếc nhìn người quản lý rồi kéo tay áo anh: " Tôi đã nói không ... "

"Không thành vấn đề." Quản lý nhìn Nghê Thường, mắt cười càng cong

" Mua giày số bao nhiêu ạ?"

Nghê Thường: "."

Thấy cô mím môi không nói lời nào, Viêm Trì nhướn mi: "Đại khái--"

Anh mở một bàn tay ra, cười cười:

" Cỡ chân khoảng bằng một tay tôi nắm."

Nghê Thường: "!"

Anh ta hình dung cái quỷ gì vậy!!

Nghê Thường mặt đỏ bừng. Tính chuyên nghiệp của quản lý vậy mà thật đáng kinh ngạc, còn có thể mặt không đổi sắc mà hỏi tiếp: " 35 rưỡi? " 36? "

Cô nhỏ giọng đáp: " 36 là được rồi, cảm ơn. "

Quản lý đáp ứng xong, rất nhanh xoay người rời đi. Nghe Thường tai vẫn đỏ bừng, mím môi nhìn chăm chăm anh.

"Em lại tròng tôi?" Viêm Trì nhàn nhạt hỏi

"Tôi nói sai gì sao? "

Trước khi cô lên tiếng, anh đã đột ngột cúi xuống -

" Vậy thì để tôi đo lại. "

Nghê Thường còn chưa kịp phản ứng, đã bị anh một tay nắm lấy mắt cá chân.

Cô hốt hoảng: "Anh --"

Mắt cá chân nhỏ bị nam nhân một tay kiểm soát, cô triệt để bất động, có muốn cũng tránh không ra, giống như vật nhỏ sa lưới vào tay anh vậy.

Viêm Trì khụy gối xuống đất ngồi quỳ trước mặt cô. Thân hình anh cao lớn, ngồi nửa người cũng đã đến ngực Nghe Thường, cô hạ tầm mắt một chút, thấy rất gần đầu tóc ngắn của anh. Nó nhìn có vẻ cứng, khi chạm vào có thể sẽ khiến bạn cảm thấy ngứa ngứa tay. Xa hơn nữa, là hàng mi, hốc mắt rồi đến sống mũi cao thẳng.

Anh không còn thần sắc trêu đùa nữa, nhẹ nhàng cời tất ren, ngón cái cẩn thận xoa ấn mắt cá chân Nghe Thường.

Lúc giương mắt nhìn cô, ánh mắt còn tràn đầy lo lắng: "Thật sự không đau?"

"Không sao." Nghê Thường tim đập hơi nhanh, nâng tay vỗ cánh tay anh, "Anh đứng lên đi."

Viêm Trì vẫn ngồi như trước, tỏ vẻ thích thú: "Xem ra thật đúng là đo sai rồi. . ."

Nghê Thường bất ngờ không kịp phòng, đột nhiên bị cởi cả bên giày còn lại, hai chân đều bị anh nắm trong lòng bàn tay.

"Tôi một tay có thể nắm được cả hai."

Nghê Thường: "!"

"Viêm Trì!" Nghê Thường xấu hổ nhắc chân đá, "Anh --"

Lưu manh!

Anh đứng dậy lui về phía sau, thoải mái né tránh công kích, cười khúc khích khi vừa thực hiện thành công "âm mưu" xấu xa. Nghê Thường cảm giận trừng mắt nhìn, cầm túi xách đi về phía cửa.

Viêm Trì vợ lấy áo khoác đuổi kịp, thấp giọng: " Em không muốn thanh toán hóa đơn bữa ăn này sao?"

Nghê Thường: "."

Cô quay đầu lại, bất đắc dĩ lại không biết nói gì.

Chẳng lẽ vì bữa cơm này cô phải nợ anh cả đời ?

Anh vô tội nhướn mày: "Em muốn trả cũng được ."

"Vậy bao nhiêu tiền?" Nghê Thường lấy điện thoại trong túi ra, "Tôi chuyển cho anh."

Viêm Trì cũng lấy điện thoại ra, đầu ngón tay chạm vào màn hình mở mã QR. Nghê Thường không thèm nhìn, chỉ lướt qua đã quét mã. Với tiếng bíp nhỏ, một cái ảnh đại diện hiện lên trên màn hình điện thoại cô - Ảnh người đàn ông mặc đồ đua màu đỏ trắng đứng cạnh moto. Cô sửng người nhìn lên.

Viêm Trì cũng nhìn thẳng vào mắt Nghê Thường: "Chỉ cần em thêm WeChat tôi trở lại."

*Ơi là trời không ai đỡ nổi anh này =)))

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 18: Bảo Bối Độc Nhất Vô Nhị

Edit: riri_1127

Chương 18: Bảo bối độc nhất vô nhị

Sau khi ra khỏi nhà hàng, Nghê Thường nhìn thấy một chiếc Buick màu đen đậu bên cạnh xe moto đỏ. Tài xế ra khỏi ghế lái, mở cửa sau gật đầu cười với họ. Viêm Trì hất cằm ra hiệu Nghê Thường lên xe: "Đến nơi, gửi WeChat cho tôi."

Nghê Thường chớp mắt không nhúc nhích, quay lại nhìn anh, gần người không tiếng động như muốn hỏi.

Viêm Trì có chút kinh ngạc, khóe miệng cong lên: "Sao vậy, còn muốn tôi mang em theo?"

Anh thần nhiên liếc mắt nhìn sườn xám xẻ tà của cô gái. Đêm đến đi moto không chắn được gió, cô hẳn sẽ bị lạnh.

"Không cho theo." Người đàn ông lười biếng nói, còn cố ý trêu chọc cô, "Lái xe nhanh một chút em sẽ hét lên, làm tai tôi rất đau."

Nghê Thường: "..."

Cô khịt mũi: "Ai thèm đi!" Cô vốn thấy gió to, đang định bảo anh đừng lái moto.

Hiện tại xem ra.

Để cho anh ta đông lạnh luôn đi!

"Hơn nữa --" Viêm Trì nâng tay vỗ yên xe, chăm chú nhìn Nghê Thường "Vị trí sau xe tôi, chính là để cho vợ tương lai ngồi."

Anh nhướn mày đầy ẩn ý: "Đã bị em "chiếm tiện nghi" hai lần, em làm thế nào đây?"

Nghê Thường trong lòng nảy một cái, quay đầu tránh ánh mắt anh.

Cô không trả lời, chỉ thì thầm "Tôi đi", sau đó đi đến cửa sau xe oto ngồi vào.

Người lái xe đóng cửa. Khi xe nổ máy, Nghê Thường quay đầu lại nhìn, thấy đèn xe moto sáng choang, hẳn là cũng theo đi lên. Anh không còn lái nhanh như trước, ngược lại theo sát oto suốt chặng đường, giống như một hiệp sĩ đang âm thầm bảo vệ cô vậy.

Đợi đến lúc dừng đèn đỏ đầu tiên, Nghê Thường nhìn thấy anh giơ tay lên, ngón trỏ và ngón giữa gõ nhẹ lên mũ bảo hiểm, như thể tạm biệt cô. Sau đó anh đột ngột quay xe lại và biến mất vào góc đường trong tích tắc. *này không rung động mới lạ đóo

Nghê Thường thu lại ánh mắt, không để ý rằng khóe môi mình đang nhếch lên.

Xe dừng lại ở lối vào của con phố cổ, Nghê Thường lịch sự cảm ơn tài xế.

Tài xế xuống xe, mở cửa lấy ra một túi giấy có thắt nơ bằng lụa đưa cho cô. Nghê Thường thoáng nhìn thấy hộp giày bên trong. Cô nghĩ nghĩ, không từ chối xách túi vào nhà.

Trong nhà, bà nội còn đang làm nút hoa tại phòng làm việc, thấy cô trở về vội vàng hỏi tình hình thương lượng thế nào. Kỳ thật hôm nay đàm phán, bốn bỏ năm lên chẳng khác nào không có kết quả. Nhưng biết được còn có đường sống, lão nhân thoát nhìn bớt sầu không ít.

Nghê Thường tiếp nhận bộ sườn xám từ tay bà nội. Nhắc tới việc Viêm Trì cũng muốn cùng Cục di sản đến xem nhà cổ, Nghê Hồng Hạnh cũng không có phản ứng gì, chỉ nói không nghĩ tới người phụ trách dự án lần này còn trẻ như vậy, hơn nữa "Nhìn không giống một doanh nhân."

Nghê Thường do dự đôi chút, đem câu nói "Kỳ thật anh ấy là tay đua xe" nuốt trở về. Không biết vì cái gì, cô không muốn để bà nội biết mình cùng Viêm Trì có quan hệ cá nhân.

.

Lên lầu trở về phòng, Nghê Thường mở hộp giày ra, là kiểu đơn giản cơ bản nhất, màu kem, mũi tròn đế bằng. Nhìn thoáng qua Nghê Thường đã có thể biết được chất liệu

và chế tác của đôi giày này rất tốt. Thử nó lên chân, vừa vặn bất ngờ, chất liệu từ da dê đi rất thoải mái.

Nghê Thường xem xét bao bì hộp đựng, bao gồm cả đế giày nhưng vẫn không tìm thấy logo. Suy nghĩ một hồi, đem giày đặt lại vào hộp và chụp ảnh gửi tin nhắn cho anh

Nghê Thường vũ y: 【 cảm ơn】

Nghê Thường vũ y: 【 đôi giày này không rẻ chút nào đúng không? 】

Viêm Trì trả lời rất nhanh.

YC: 【 sao thế, lại muốn chuyển tiền trả cho tôi 】

Nghê Thường vũ y: 【 gật đầu. jpg】

YC: 【 vậy em nhớ kỹ lại đi 】

Nghê thường có y: 【 hả? ? 】

YC: 【 lúc trước 886 tệ không phải tôi cũng chưa nhận được sao 】

Nghê Thường: "."

Ôii trời vẫn mang thù cơ đấy.

Nghê Thường lên mạng tìm thử kiểu dáng cùng loại còn đánh giá kỹ càng, cuối cùng chuyển một số tiền mà cô cho là khá phù hợp.

Sau một lúc, bên kia thu tiền. Nghê Thường nhẹ nhàng thở ra. Đang muốn buông di động, đối phương lại gửi đến một tin nhắn:

【đối phương chuyển khoản số tiền: 99 tệ】

Nghê Thường không nhận.

Nghê Thường vũ y: 【Vì cái gì gửi cho tôi 99 tệ】

YC: 【99 đồng âm nighty night】

Nghê Thường: "."

Sinh viên tốt nghiệp khoa Tiếng Trung, không thể nào tốt tiếng Anh bắt đầu tra Baidu.

Sau khi nhập, định nghĩa hiện ra: "nighty night là một kiểu chúc ngủ ngon, một cách nói dễ thương và hài hước, nó thường được dùng để dỗ trẻ con vào giấc ngủ."

Dỗ trẻ con vào giấc ngủ? ?

Nghê Thường cười nhẹ, đôi mắt nâu ánh lên nét ngọt ngào.

Màn hình liên tiếp xuất hiện hai tin nhắn WeChat.

YC: 【nighty night】

YC: 【ngủ ngon】

**

Năm ngày sau, nhân viên thẩm định của Cục di sản đến như đã hẹn. Nghê Thường vừa mở cửa liền thấy Viêm Trì cùng nhân viên công tác đứng ở cửa.

Anh một tay đút túi quần đang nói chuyện với nhân viên đó. Sau khi đi vào lại tùy ý nhìn quanh sân, quay sang bên cạnh nói: "Chú Hồ, chú xem một chút nhé?"

Người bên cạnh gật đầu đáp lại.

Nghê Thường tiến lên chào hỏi vài vị thẩm định viên, sau đó đi tới bên người anh, thấp giọng hỏi: "Anh biết bọn họ?"

"Xem như là vậy." Viêm Trì không chút để ý nói, "Lão nhân gia trong nhà thích sắp xếp này nọ thôi."

Thẩm định viên hỏi Nghê Hồng Hạnh về thông tin ngôi nhà cổ, Nghê Thường bước đến chiếc bàn đá dưới gốc cây hải đường và rót trà cho khách. Vừa rót một tách trà, Viêm Trì liền đi tới uống cạn, sau khi uống xong lại lấy một viên đậu xanh trong hộp.

Liền không xem mình là người ngoài.

Thấy anh bẻ một miếng bánh đậu xanh bước đến bể cá, Nghê Thường bước nhanh đến đánh vào mu bàn tay anh: "Đừng cho cá của chúng tôi ăn nữa!"

Cô bất mãn liếc mắt: "Lần trước anh cho cá ăn thiếu chút nữa tụi nó chết sạch"

Viêm Trì "à" một cái nhìn cô, cười nhẹ nâng tay đem bánh đậu xanh bỏ vào miệng. Cánh tay buông xuống, lòng bàn

tay anh nhẹ nhàng xoa xoa mu chỗ bị đánh.

Mèo con hăng hái cào.

Con mẹ nó đau nha ...

Đặt một tay lên bể cá, đầu ngón tay anh búng vào thành bể gốm: "Đồ cổ."

Nghê Thường nhẹ "ừm": " Nó còn lớn tuổi hơn bà nội."

Viêm Trì đảo mắt nhìn xung quanh: " Trong nhà của em có khá nhiều đồ vật như vậy nhỉ. "

Anh khẽ cười: "Lão đầu nhi nhà tôi lại đây thấy mấy bảo bối này, không cho chần đệm bắt ông ấy nằm đất ngủ ông ấy vẫn vui."

Nghê Thường nở nụ cười: "Nào có ai nói bố mình như vậy chứ."

Viêm Trì tản mạn cười: "Nhà tôi cứ như vậy đấy."

Anh lại hỏi: " Tính tình em thế này, cùng cha mẹ nói chuyện chắc cũng không dám túy ý đi?"

Nghê Thường ngẩn ra, mi mắt run lên không có trả lời. Anh nhìn cô, cũng không có tiếp tục truy vấn. Hai người ngồi đối diện nhau im lặng, mắt anh tìm thấy một khoảng trống và từ từ tập trung vào cô.

Hai ngày nay cuối thu nắng gắt, nhiệt độ lại tăng cao.

Sườn xám cô mặc cũng mỏng dần.

Mỹ nhân sườn xám đứng dưới tán hoa hải đường, mây ngài đẹp như tranh vẽ, cử chỉ chơi đùa với bộ ấm trà rất tự nhiên tao nhã, dù nhìn thế nào đi chăng nữa cũng làm say lòng người.

Nghê Thường hôm nay mặc bộ sườn xám tay lật ngược, chất liệu vải bông jacquard dệt nổi hoa văn*, dưới lớp áo thấp thoáng hai cánh tay như ngọc.

*Vải jacquard

Thiết kế độc đáo nhất của chiếc sườn xám này là một dải ruy băng được thêm vào phần cổ áo đứng để trang trí, dải ruy băng mỏng nhẹ thanh thoát, rơi từ cổ áo bên hông xuống ngực, vừa tinh tế vừa đẹp mắt. Viêm Trì ánh mắt dọc theo ruy băng đưa đến chân cô gái, ánh mắt ngưng trọng. Đôi giày bệt nhỏ màu trắng kem rất phù hợp với cô, càng tôn thêm một đôi chân thon thả trắng nõn.

Làn da trắng hơn màu giày, có khi còn mỏng manh hơn da cừu ...

Anh khẽ nhướn mày, hào phóng tán thưởng: "Trông thật đẹp, rất hợp với em."

Nghê Thường cụp mắt theo ánh nhìn của anh nhận ra anh đang nói về cái gì, cô cười khẽ.

Thấy cốc của Viêm Trì đã cạn, Nghê Thường giơ ấm lên đưa mắt ý hỏi.

Anh lắc đầu: "Không. Tôi không thích uống thứ này, chát miệng."

Cô đặt ấm xuống và nói nhỏ: "Tôi cũng vậy." Không hề cảm được mùi thơm của trà, chỉ cảm thấy dư vị thật đắng."

Viêm Trì lấy ra di động: "Tôi đặt hai ly trà sữa chúng ta cùng uống?"

Nghê Thường mắt sáng lên, nhưng lập tức lại lắc đầu: "Không được, bà nội thấy lại không vui."

"Quản em nghiêm vậy sao?"

Nghê Thường bĩu môi: "Không cho tôi gọi đồ ăn về, bà nói nó đầy "dầu bẩn" ...

Còn có điều mà cô không kể với anh là cô sẽ bí mật đặt thức ăn ngoài vào ban đêm khi bà đã đi ngủ. Để người giao hàng đưa đồ ăn đi vòng qua cửa sổ phía sau, cô dùng dây thừng đặt chiếc giỏ nhỏ xuống, kéo bữa tối "dầu bẩn" lên...

"Cái này không khó." Viêm Trì ngược mắt, "Tương lai em muốn ăn gì? Nói cho tôi biết, tôi sẽ mang đến cho em."

Nghê Thường liếc mắt nhìn: "Bà nội sẽ không mở cửa cho anh."

Viêm Trì nâng mắt nhìn lâu hai, khóe môi cong lên, ngữ khí ngả ngớn: "Lão tử nhún hai nhún là có thể lên tới lầu hai." *ảo ma quá đi

Anh cúi người lại gần cô, tinh nghịch thì thầm: " Em mở cửa sổ cho tôi, biết chưa hả?"

Giọng nói anh trầm thấp, hơi thở nóng ấm phả vào làn da trắng nõn mềm mại, làm vành tai Nghê Thường nóng bừng, da đầu tê dại. Hơi thở cô có chút ngưng trệ, mơ hồ quay đầu tránh đi: "Anh lại- "

"Cháu gái!"

Nghê Thường cả kinh, theo bản năng lập tức cùng anh cách khoảng cách. Cô xoay người, thấy bà nội không biết vì sao lại đây .

Lão nhân hai mắt đảo qua giữa hai người, vẻ mặt bình tĩnh chỉ nói: "Người ta bảo con qua đó ."

"Vâng ạ" Nghê Thường đáp lại, nhanh chóng bưng khay trà bước đi không thềm nhìn anh thêm lần nào nữa. Viêm Trì nhìn chằm chằm vào vành tai đỏ bừng của cô, liếm môi sau đó cũng sải bước đi theo.

Các nhân viên đã kiểm tra sơ bộ xong.

Đúng như dự đoán của Viêm Trì ngày đó, nhà cổ thay đổi quá nhiều, đã xây dựng lại nhiều lần quả thực khó đạt tiêu chuẩn di tích văn hóa. Tuy nhiên, những người thẩm định đã tìm thấy rất nhiều cổ vật chính hiệu, từ bể cá bằng gốm trong sân cho đến những bức chạm khắc trong nhà, tất cả đều rất đáng giá.

Nhân viên họ Hồ đã hỏi về thông tin của ông Nghê, đang xem xét liệu ngôi nhà cổ có thể được coi là "nơi ở trước đây của người nổi tiếng" hay không.

Hầu hết những thứ Nghê Hường Lê để lại đều được cất vào kho. Sau khi Nghê Hồng Hạnh dùng chìa khóa mở cửa phòng chứa đồ, mấy người đi theo không khỏi nhẹ giọng than thở.

Đây mà là phòng chứa đồ ư? Đây là một bảo tàng đồ cổ nho nhỏ.

Một phòng gỗ lim, long nảo, tủ đứng gỗ lim cùng giá sách, ngoài sách cũ còn là đồ dùng thủ công - vải vóc, dụng cụ, hoa văn, và một số quần áo may sẵn thời xưa.

Nghê Thường mở tủ đứng ra tìm kiếm tư liệu và album ảnh của ông cố, có người đằng sau đột nhiên nói: "Cái kia ..."

Cô quay đầu lại nhìn thấy một nhân viên đeo kính đang về hướng nóc tủ sách: "Đó là một chiếc hộp cổ, là Hoàng hoa lê* phải không?"

**Dalbergia odorifera*: tiếng Việt là Gõ sưa hay Huỳnh đàn, còn tiếng Trung Quốc quen gọi là giáng hương Hoàng Đàn hay Hoàng hoa lê. Đây là một loài họ Đậu. Là loại gỗ nổi tiếng đắt giá vì được vua chúa Nhà Minh và Nhà Thanh rất thích sử dụng làm đồ nội thất cung đình.

"Tôi không biết." Nghê Thường đáp.

Người đó lại khẩn thiết hỏi: "Có thể cho tôi xem sao không?"

Nghê Thường vuốt cằm: "Ngài tự nhiên." Nhân viên công tác đẩy gọng kính, trên mặt ần ần hưng phấn. Hắn cũng

không thấp, đứng dậy tiến lên một bước, nắm lấy hộp gỗ kéo ra--

Nghê Thường phía sau lưng căng thẳng, giống như cảm ứng nguy hiểm sắp xảy ra, ngẩng đầu nhìn.

Trên hộp gỗ Hoàng hoa lê kia, cư nhiên còn mấy hộp gỗ đẹp khác. Hộp gỗ chợt mất đi chống đỡ, một đám lung lay sắp đổ, trong đó có một thứ nếu rơi xuống sẽ hỏng.

Nghê Thường cả kinh, liền bổ nhào về phía trước --

"Cẩn thận!"

Anh cao giọng hét lên.

Nghê Thường không quan tâm mình té ngã, mau chóng chụp thứ vừa rơi ôm vào người.

Cơ hồ cùng thời khắc đó, chính cô lại rơi vào một vòng tay rắn chắc quen thuộc.

Viêm Trì đem cô gái gắt gao ôm trong lồng ngực, đưa lưng chính mình về phía mấy món đồ đang rơi kia, một cánh tay còn lại khéo léo tránh được mấy vật nhỏ khác rơi xuống.

Mấy nhân viên phía sau vội vàng đi lại, kêu sợ hãi ra tiếng, luống cuống tay chân tiếp đồ vật này nọ.

"Em sao rồi?" Viêm Trì nắm lấy vai Nghê Thường, đem cô từ lồng ngực mình đỡ ra vội vàng hỏi, "Có đập vào đâu không? Hửm?"

Nghê Thường giả ngơ, cô thoát khỏi tay anh, vể mặt khăn trương lo lắng nhìn thứ trên tay - đó là một chiếc váy cũ đã ngả màu

"Thực xin lỗi --" nhân viên công tác đeo kính mắt kích động giải thích, "Tôi thực không phát hiện mặt trên còn có đồ vật khác!"

Hắn ngồi dưới đất ngực còn gắt gao ôm hộp gỗ Hoàng hoa lê. Trừ bỏ Nghê Hồng Hạnh, một phòng nhân viên đều người ngã ngựa đổ, nhe răng trợn mắt, nhưng trong tay đồ cổ tất cả đều tiếp được .

Thấy váy 'ánh trắng' trong tay cô không sao cả, Nghê Thường thở phào nhẹ nhõm, lại nghe thấy giọng bà nội: "Viêm tiên sinh, có đau không?"

Tim cô thất lại, vể mặt kinh ngạc khi nhìn thấy trên tay Viêm Trì có vết thương từ gan bàn tay đến cổ tay, không dài cũng không ngắn. Vừa rồi chắc là bị thứ gì đó cắt trúng.

Tay không bị thương của anh vẫn ôm lấy vai cô, anh nâng mu bàn tay đang chảy máu lên liếc nhìn, giọng điệu thoải mái : "Không sao."

Nghê Hồng Hạnh lại vội đỡ mấy nhân viên công tác đứng lên.

Nghê Thường nhìn vết máu loang ra trên tay anh, chậm rãi cắn chặt môi.

Cô kéo tay áo Viêm Trì: "Đi với tôi." Họ rời phòng chứa đồ đi đến phòng chính.

Nghê Thường để anh ngồi sô pha gỗ, nhanh chóng tìm hộp thuốc, nhanh chóng rút bông gòn, cồn khử trùng, bông băng ... Lúc cầm tăm bông lau vết thương, đầu ngón tay Nghê Thường khẽ run lên.

Tim vẫn đập loạn xạ, nhưng không phải vì tai nạn vừa rồi.

Cô lại nhớ đến cảnh ở cao nguyên, nơi anh quần cao su quanh cánh tay ...

Đây là lần thứ hai anh bị thương vì cô.

"Run rẩy cái gì, em sợ hãi sao?" Viêm Trì làm bộ như không có chuyện gì, coi như không phải anh bị thương.

Nghê Thường phớt lờ lời anh nói. Cô nhẹ nắm lấy ngón tay không dính máu của anh, lật ngược lòng bàn tay bị thương ra kiểm tra cẩn thận, nhìn cánh tay còn lại: "Anh không bị thương ở chỗ nào nữa phải không?"

"Không." Viêm Trì không chút để ý, con ngươi đen xuất thần nhìn chằm chằm tay nhỏ của cô đang nắm lấy tay mình. Cô gái ngón tay non mềm, thật khác biệt khi đặt trên mu bàn tay màu lúa mì của anh, bàn tay đầy máu và gân guốc.

Khi lòng bàn tay mềm mại áp vào đầu ngón tay, cảm giác giống như một chiếc bánh pudding nhỏ ấm áp ...

Nghê Thường cau mày, vẫn là có chút lo lắng: "Anh muốn đi bệnh viện không?"

Viêm Trì khinh thường cười: "Cái vết thương này, sợ còn chưa đến bệnh viện đã lành rồi."

Anh thật tình cảm thấy không sao. Đua xe, xác suất bị thương là rất cao, vết thương nhỏ như vậy căn bản không coi ra gì.

Nghê Thường: "."

Nghê Thường nhìn anh thật sâu, trong mắt hiện lên vẻ lo lắng khó chịu, trách anh quá thô bạo.

Ánh mắt này, như gai mềm chọc vào lòng anh. Viêm Trì khóe môi đuôi mắt khẽ cong lên.

Anh khẽ kêu một tiếng, dùng ngón tay cái thô ráp chạm vào cổ tay cô.

"Em quan tâm tôi nhiều như vậy sao?"

Nghê Thường giống như bị nhiệt độ cơ thể từ trong lòng bàn tay anh làm bỏng rát, lông mi cô run lên, lách tay qua hướng khác, tiếp tục lau vết thương.

Cô thở phào nhẹ nhõm khi vết máu đã được lau sạch. Vết thương không sâu.

Cho dù như vậy, cô vẫn cảm thấy không an tâm, liền lấy băng gạc vô trùng ra quấn quanh miệng vết thương. Đang cúi đầu quấn băng, đỉnh đầu truyền đến tiếng cười của Viêm Trì.

"Cười cái gì ?" Nghe Thường có điểm tức giận.

Bị thương mà còn vui vẻ vậy sao.

"Tôi là nhớ tới việc bên trong này --" Viêm Trì hướng phòng cất đồ, nở nụ cười, " Em không biết đâu, chú Hồ ở nhà, cháu trai nằm trên đất ông ấy cũng chưa chắc đã bế lên, vậy mà mới nãy vì để đồ mấy đồ cổ kia còn cuống đến suýt chút nữa rách cả quần."

Mô tả của anh vừa chính xác vừa hài hước, làm Nghê Thường không thể nhịn được cười.

Cười xong anh lại thay mấy người thẩm định viên kia nói :
"Làm nghề này. Với họ đồ cổ chính là bảo vật. Lúc gấp rút, bọn họ cũng không quan tâm nhiều như vậy."

Viêm Trì thâm u nhìn cô, lại hỏi: "Nói như vậy, đồ vật vừa rồi em ôm lấy chính là bảo vật của em?"

Nghê Thường sửng sốt, trịnh trọng gật đầu: "Đúng vậy, chiếc váy " ánh trăng" này với tôi rất quan trọng."

"Vậy em có còn nhớ hay không--" giọng nói anh chậm rãi, rồi dừng lại đầy ẩn ý.

"Vừa rồi lúc tôi hốt hoảng chạy đến phía trước để ôm cái gì?"

*xỉu lun trời ơi, anh luôn bắn thính những lúc không ai ngờ >.<

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương19: Lại Có Thể Ngồi Sau Xe Trì Thần Ư ?!!

Edit: riri_1127

Đọc chương này bà nào còn chưa đỡ nam9 thì chắc chắn sẽ đỡ nè, ngọt đến phát khóc, tâm tình chấn động lun

≧^∪^≦

Chương19: Lại có thể ngồi sau xe Trì thần ư ?!!

Nghê Thường giật mình, trong mắt chấn động nhất thời còn không có phản ứng lại.

Vừa rồi dưới tình thế cấp bách, mọi người ốc còn không mang nổi mình ốc, một lòng bảo hộ thứ gì thì chắc chắn thứ đó chính là bảo bối quan trọng nhất với họ --

Ví dụ như đồ cổ với các nhà thẩm định;

Ví dụ như váy "ánh trăng" đối với cô;

Ví dụ như cô đối với.

Mà phản ứng lúc đó đều là bản năng. Muốn làm giả cũng làm không được, cũng chẳng lừa được người khác.

-- nhận ra điều này làm cho hô hấp Nghê Thường đình trệ.

Đông.

Thùng thùng.

Cô nghe thấy tim chính mình đập rung động hỗn loạn. Suy nghĩ cũng trống rỗng -- mặc cho tâm tình phức tạp chôn vùi bấy lâu cuộn trào mà đến.

Là tình cảm đang dã man sinh trưởng, là niềm vui giấu kín.

Còn có một ít sợ hãi không tên

Động tác quán băng của Nghê Thường dừng lại, đầu ngón tay không tự giác siết chặt. Cô rũ mắt không nhìn anh, ánh mắt nhìn chăm chú vào nơi tay hai người đang kề vào nhau.

Như là bị ánh mắt cô chạm được, đôi tay khớp xương rõ ràng của anh khẽ động, rồi nhẹ nhàng lấy miếng gạc trên tay cô bằng tay trái.

Anh cũng không có tiếp tục băng bó nữa, xoay bàn tay bị thương của mình đối diện với cô. Bàn tay bị thương được bọc trong tấm vải trắng từ từ mở ra, nâng đỡ bàn tay nhỏ bé yếu ớt của Nghê Thường.

Nghê Thường đầu ngón tay cong lên một inch vì căng thẳng, ngay khi định rút tay ra, lòng bàn tay to lớn của anh đã siết chặt và nắm tay cô lại. Sự đụng chạm thô bạo, sức mạnh mạnh mẽ và nhiệt độ cơ thể như thiêu đốt của một người đàn ông đang quán lấy cô

"Cháu gái, con --"

Nghê Thường như ở trong mộng mới tỉnh, nhanh giống rút tay về. Xoay người thấy bà nội, trong lòng cô hốt hoảng. Cũng không biết lão nhân có thấy không hoặc là thấy nhiều hay ít, trên mặt bà hiện lên một chút kinh ngạc, ánh mắt đảo qua giữa hai người bọn họ như đang tìm kiếm.

Viêm Trì nhìn sắc mặt lúng túng của cô, chủ động đứng dậy đang muốn mở miệng, Nghê Hồng Hạnh đã nói : "Viêm tiên sinh, vết thương cậu thế nào ?"

"Con không sao, mới vừa rồi Nghê --"

"Cậu cần đi bệnh viện không?" Nghê Hồng Hạnh lại hỏi, "Hồ lão tiên sinh hình như bị trọ, phải đến bệnh viện khám."

Viêm Trì gật đầu: "Được, con sẽ đi cùng chú Hồ."

Nghê Hồng Hạnh đồng ý, sau đó quay sang Nghê Thường:" Bà cũng chuẩn bị đến bệnh viện, con ở nhà dọn dẹp phòng chứa đồ nhé. "

Nghê Thường:" ...Được ạ. "

Giọng điệu của bà nội vẫn như thường, vẻ mặt cũng không có gì khác biệt, nhưng Nghê Thường trong lòng vẫn lo lắng. Cô sờ sờ chóp mũi có chút tội lỗi, nuốt câu " hay là để con đến bệnh viện" trở vào. Lòng bàn tay cô khẽ động, Nghê Thường thấy Viêm Trì đem băng gạc nhét trở lại tay mình. Anh nhìn cô thật sâu, chân dài đuổi kịp Nghê Hồng Hạnh rời đi, bàn tay bị thương của anh xoa xoa đỉnh đầu cô.

Như đang trêu chọc, lại mang theo hàm ý an ủi vỗ về.

Nghê Thường nhìn bóng dáng anh, vươn tay chạm rãi vuốt lại tóc vừa bị anh làm cho rối tung.

Cô ấy lấy điện thoại ra.

Nghê thường vũ y: 【 đợi đến bệnh viện, anh cũng khám qua đi. 】

Con trỏ nhấp nháy vài lần sau dòng tin nhắn, đầu ngón tay Nghê Thường hơi dừng, cô không nhấp vào nút gửi mà nhấn nút xóa đi dòng tin nhắn vừa gõ kia. Nhìn xuống miếng gạc trên tay mắt cô khẽ chớp, lòng bàn tay siết chặt như thể bị bỏng. Nơi này vẫn còn nhuốm hơi ấm của anh.

--Cũng giống như vừa rồi, lúc anh bảo vệ trong vòng tay và ôm cô vào lòng vậy.

**

Trải qua trận này, nhân viên đoàn thẩm định cũng coi như cùng Nghê gia trở thành "Bạn cùng chung hoạn nạn" .

Ba ngày sau, chủ nhiệm Cục di sản tự mình gọi điện thoại cho Nghê Hồng Hạnh, nói cho bà biết nhà cổ không có cách nào được công nhận là "nơi ở của danh nhân " được. Hồ chủ nhiệm còn cường điệu rằng ông tuyệt đối không có ghi hận Nghê gia vì cái hộp gỗ suýt làm rách quần mà không giúp, thật sự là quy tắc tiêu chuẩn xét duyệt không thể thay đổi.

Nghê Thường cũng không bất ngờ. Thái gia gia khi còn sống chính là nghệ nhân thuần túy, cả đời không mưu cầu

danh tiếng dù sườn xám ông làm mỹ danh truyền xa, nhưng xét về phương diện "có tầm ảnh hưởng đáng kể trong lịch sử." thì vẫn chưa đạt đến.

Khuôn mặt của Nghê Hồng Hạnh đầy buồn rầu có thể nhìn thấy bằng mắt thường, bà lại bắt đầu lo lắng về thái độ của Công ty khai phá kia..

Nghê Thường đã không gặp Viêm Trì trong vài ngày qua. Thật ra mỗi ngày anh đều sẽ gửi Wechat cho cô, ngoại trừ những từ ngữ hơi mơ hồ kiểu như "nighty night", cũng có một số lời dụ dỗ và trêu chọc đầy ẩn ý khiến cô mặt đỏ tim đập.

Thế nhưng vẫn không nói chuyện chính sự.

Buổi chiều nay, Nghê Thường đang nắm di động tự hỏi không biết làm sao nói đến chuyện này, Viêm Trì bên kia đã liên chủ động gửi tin nhắn hẹn cô gặp mặt. Anh có vẻ bận rộn không thể rời đi, vì vậy đã gọi xe cho cô, cũng là người tài xế với chiếc Buick đen đã đưa Nghê Thường về nhà ngày hôm đó.

Lái xe đi hết đoạn đường, cô đột nhiên nhớ tới cảnh anh cứu mình trên cao nguyên, hai người chạy xe sai hướng ra ngoại ô ...

Tài xế dường như cũng không biết điểm đến cuối cùng, vì vậy đã đưa Nghê Thường đến một trạm xe buýt. Nhà ga hẻo lánh này chỉ có một biển báo dừng xe buýt, có ghi số chuyến tàu mỗi giờ. Khi Nghê Thường xuống xe, đã có không ít người.

Ngay khi cô định gửi tin nhắn WeChat cho Viêm Trì thì lại nghe thấy một tiếng vang âm âm truyền đến. Nghê Thường cùng mấy người chung quanh cùng nhau ngẩng đầu, nhìn thấy một chiếc moto từ xa xa đang đi nhanh đến.

So với moto còn chói mắt hơn chính là người đang cầm lái.

Trên xe người đàn ông một thân áo da đua xe chuyên nghiệp dáng người vốn đã cao lại càng thêm cứng rắn, vòng eo săn chắc. Hôm nay anh mặc trang phục đầy đủ, từ mũ bảo hiểm đến boots đi trên chân đều là màu đen tuyền, ngẫu đến mức không có bạn bè.?

Đèn xe nháy hai lần như để chào hỏi, xe đi vào một khúc cua rồi vững vàng dừng lại trước mặt Nghê Thường khẽ làm làn sườn xám cô lay động.

Anh ta nhắc chiếc kính bảo hộ lên, để lộ một đôi mắt đen hẹp dài, đuôi mắt nhướng lên đầy vẻ câu dẫn: " Muội muội, em đi nơi nào tôi đưa em đi một đoạn nhé? ".

Ánh mắt mọi người lập tức chuyển về phía này, cường thế vây xem một màn "Hiện trường trên chốc em gái nhỏ".

Nghê Thường mặt nóng bừng, vỗ vỗ tay anh thấp giọng:

" Anh đừng có lộn xộn."

Lời của cô không có chút tác dụng giải thích nào. Tầm mắt chung quanh càng thêm dày đặc, còn lộ vẻ giật mình --

Ồ, hóa ra là tình yêu nhỏ đáng yêu giữa đôi bạn trẻ.

Chắc chắc, đám thanh niên này đúng là biết chơi

Viêm Trì nở nụ cười, cởi mũ bảo hiểm chân dài bước xuống xe. Anh không để Nghê Thường lên xe mà lấy một cốc trà nhỏ từ túi giấy trên tay cầm đưa cho cô, ra hiệu cho cô vừa uống vừa đi. *chiều như là em bé vậy trờiii

Nghê Thường nhận lấy và nói lời cảm ơn, lại nghĩ tới cái gì: "Đúng rồi, tay anh vết thương thế nào ?"

"Sớm không có việc gì ." Viêm Trì bình chân như vại, suy nghĩ gì đó lại nhìn cô một cái, "Em đau lòng tôi sao?"

Nghê Thường cũng sớm đoán được lúc nói câu quan tâm này, anh liền không đứng đắn ngay mà, cô cố ý không tiếp lời. Cầm ống hút vào ly trà, mắt cô đột nhiên bị thu hút vào đâu đó.

Có một vật trang trí nhỏ Pikachu trên xe moto của anh, Pikachu đang đội mũ bảo hiểm trên đầu còn gắn chong chóng nhỏ.

*ngầu đấy=)))

Pikachu đáng yêu hoàn toàn không hợp với xe đua, cũng đi ngược lại với phong cách của anh chàng mặc đồ đen chủ nhân của nó. Nghê Thường cong mắt duỗi ngón tay chỉ đến: "Cái này từ đâu ra vậy? Dễ thương quá!"

Nam nhân môi cong cong lên: "Lúc tôi mua trà sữa gặp một shipper, là anh ta cho."

Nghê Thường sững sốt, nắm bắt được thông tin: "Anh đi đến tiệm mua trà sữa?"

Viêm Trì thân nhiên "Ừm" : "Nơi này xa quá họ không giao được."

Nghê Thường nhìn anh: " Nhưng mà thật sự rất xa."

Viêm Trì cười cười: " Chỉ là một ly nước thôi mà, cùng mẹ nó quý giống nhau, mấy lần rồi đều không uống được." Anh liếm môi, ngữ khí như muốn phân cao thấp:

"Hôm nay lão tử cho dù lại phải đi 80km nữa cũng phải mua cho em uống bằng được!." *dính thính chưa mí pà ☹_☹

Nghê Thường mắt khẽ chuyển, hút hút một ngụm trà nhỏ. Cô cắn cắn ống hút không nói chuyện, một tay nhẹ nhàng sờ sờ vào chong chóng trên đầu Pikachu.

Viêm Trì thấy cô sờ, cũng vươn tay chạm vào đồ trang trí Pikachu và hỏi, "Muốn không? "

Không đợi Nghê Thường trả lời, anh lại vỗ vỗ vào yên xe: "Không cho đâu. Đây chính là chúng tôi bán sắc mới đổi được."

Nghê Thường không hiểu lắm: "A?"

Viêm Trì biếng nhác giải thích vài câu.

Anh hôm nay lái moto đi mua trà sữa gặp một shipper trước cửa tiệm. Ngay sau khi chàng trai giao hàng nhìn thấy

chiếc Kawasaki của Viêm Trì, anh ta cầm lòng không đặt, bước lại muốn sờ thử và chụp ảnh.

Còn Viêm Trì lại bị đồ trang trí trên xe anh shipper kia hấp dẫn ánh mắt.

-- cô hẳn là sẽ thích.

Quả nhiên.

Viêm Trì tình giảm diễn biến tâm lý của mình, nhẹ nhàng băng quơ nói: "Tôi để anh ta nắm thử tay ga, anh ta liền đem cái này đổi lại".

"Còn hỏi tôi, là tặng bạn gái sao?"

Anh nghiêng đầu nhìn Nghê Thường, ánh mắt sâu thẳm: "Em nói xem, tôi ở chỗ nào mà có bạn gái chứ."

Nghê Thường đối diện với ánh mắt anh, tim có chút lờ nhịp...

Viêm Trì cong khóe môi: "Tôi đã trả lời là tặng cho muội muội."

Anh cầm con Pikachu đang gắn trên tay lái lên, đưa đến trước mặt Nghê Thường ngữ khí dễ dàng: "Thế nào, muội muội tới đây gọi một tiếng ca ca đi!"

Nghê Thường: "!"

Không biết là bởi vì hành động và ngữ khí trêu chọc kia, hay là vì cái xưng hô "Ca ca muội muội" ngả ngớn, mà nội

tâm cô đại loạn. Nghê Thường nhanh chóng liếc mắt: "Anh đi ra chỗ khác đi!"

Nam nhân a ra một tiếng: "Tôi vốn lớn tuổi hơn em mà, gọi tôi tiếng ca ca em cũng không một chút nào nha."

Nghê Thường hai má nóng lên: "Không gọi!"

Viêm Trì đem pikachu gắn lại trên tay lái: "Vậy thì không cho."

Cô nhỏ giọng lầu bầu: "Ai thèm."

Bướng bỉnh hẹp hòi

Viêm Trì cười khế, nâng tay búng búng thành cốc: "Mau uống, uống cạn rồi đi."

Nghê Thường lập tức hút hút mấy ngụm liên tiếp: "Đi chỗ nào?"

Cô liếm liếm môi, nhìn trang phục đua chuyên nghiệp trên người anh: "Anh đang luyện tập ?"

Viêm Trì "Ừm" , một tay rút điều thuốc ra: "Mấy người bạn tôi ở nước ngoài đã đến. Bây giờ, họ đang luyện mấy pha nguy hiểm trên moto."

Nghê Thường ngoài ý muốn: "Xe moto còn có kỹ năng đặc biệt vậy hả?"

Anh cầm bật lửa một lúc, liếc nhìn cô rồi lại cất điều thuốc lại. Viêm Trì nghiêng đầu nhìn, phát hiện bên cạnh có khoảng không gian thoáng đãng, không nói lời nào, anh

bước lên xe máy và lái đến đó, dùng một tay gạt kính bảo hộ xuống. Chạy đến khoảng trống, chàng trai eo lưng mạnh mẽ, nhếch đầu xe lên. *racing boy bốc đầu nhưng là loại xịn =)))

Nghê Thường không phải lần đầu tiên thấy anh làm như vậy , không đợi cô xem rõ ràng Viêm Trì hai chân đột nhiên di chuyển, lập tức nhảy lên yên sau. Anh đứng trên moto chỉ có một bánh tiếp đất, nâng cao đầu xe không nhanh không chậm vẽ ra một cong không hề do dự.

*Trì ca đang thực hiện kỹ thuật có tên gọi là Wheelie nha mn, mình mình họa video nè, anh làm chính xác là như vậy đó.

<https://www.youtube.com/watch?v=-aAMVK9vh6o>

Nghê Thường xem đến ngây người, trong lòng run sợ: "Anh, anh cẩn thận tay một chút --"

Trên tay còn bị thương mà.

Cô vừa dứt lời, nam nhân lập tức thả lỏng hai tay. Bánh xe xoay tròn tại chỗ, anh nâng tay kéo kính bảo hộ xuống, chào cô theo cách của một hiệp sĩ.

Nghê Thường: "."

Bánh trước moto tiếp xuống đất, Viêm Trì xuống xe lại lấy ra một cái mũ bảo hiểm, đưa tới trước mặt Nghê Thường.

"Em đội thử xem." Cái này cô vừa thấy liền biết là mũ cho nữ. Màu sắc giống với đôi giày bệt mà anh đã chọn cho cô

trước đó, màu kem và trắng, chu vi nhỏ hơn chiếc mũ bảo hiểm màu đen của anh. Nghê Thường nhìn chiếc mũ bảo hiểm trên tay anh và chiếc moto phía sau, khẽ mím môi. Cô nhớ anh đã nói rằng ghế sau xe anh chỉ dành cho vợ.

Có phải chiếc mũ bảo hiểm này cũng ...

Không đợi Nghê Thường lấy lại tinh thần, mũ bảo hiểm màu trắng đã đội lên đầu cô. Những đốt ngón tay đeo găng của anh lướt qua quai hàm, cài mũ bảo hiểm lại một cách tỉ mỉ.

Đầu của cô gái không quá to cũng không quá nhỏ nằm gọn trong chiếc mũ bảo hiểm, hai má hơi phồng lên, một đôi con ngươi nhìn chăm chăm vào anh, đáng yêu dễ thương đến không thể lý giải.

Viêm Trì nhin không được muốn nhéo mặt đáng yêu này, cách mũ bảo hiểm anh vỗ nhẹ lên đỉnh đầu cô, nhếch môi hài lòng: "Rất hợp."

Nghê Thường ngồi yên sau anh, trong nháy mắt như được đưa vào thế giới kỳ lạ...

-- vùng nông thôn xám xịt được thắp sáng bởi những ánh sáng và đèn lửa đầy màu sắc, đường đua hằn lún vệt bánh xe, nhà máy cũ bỏ hoang cách đó không xa, những bức vẽ bậy lộn xộn trên tường...

Khi Viêm Trì cùng Nghê Thường lái xe vào, sân tập nháy mắt vang lên ầm ầm tiếng cảm thán.

Theo sau đó lại là tiếng huýt sáo, và thậm chí cả tiếng vỗ tay, kèm theo âm thanh của nhiều loại động cơ khác nhau, nghe rất chói tai. Nghê Thường sửng sò, cô kinh hãi sớm phát hiện ra rằng những giọng nói này đều là nhằm vào cô!

--"ĐM! ĐM! Trì ca cư nhiên mang một cô gái đến đây!"

"Ahhhh, tao sống đủ lâu rồi !"

"Cô gái này lại có thể ngồi sau xe Trì thần !"

"Trì ca không phải nói ngồi sau xe phải là vợ mới được sao."

"Mày ngu thế, yên sau ai muốn ngồi thì ngồi đâu nhất thiết là vợ!."

"Sườn xám! Oh my god."

Nghê Thường xuống từ sau xe của Viêm Trì, mọi người trong sân đều im lặng nhìn cô. Ở đây, cô là sự ngạc nhiên hiếm hơn bất kỳ chiếc moto đắt tiền nào. Cùng mấy cô gái quần đùi và áo ngắn trên sân khác hẳn.

Nghê Thường mặc bộ sườn xám màu tím khói. Cổ áo cao, vai hẹp, viền áo dài và khóa gấm tôn lên đường cong nữ tính, đồng thời cũng thể hiện sự gợi cảm khó tả, một nét quyến rũ rất sâu sắc. Mũ bảo hiểm tháo xuống, lộ ra gương mặt thanh tú xinh đẹp, làn da trơn mịn, lông mày cùng tóc đen, trên mặt còn một nốt ruồi giọt lệ chu sa mềm mại động lòng người.

Đẹp như tiên nữ trong tranh.

Đột nhiên nhận được sự chú ý toàn diện từ khán giả, Nghe Thường căng thẳng, hai má hơi ửng đỏ. Cô chưa bao giờ đến một trường đua.

Những người này cũng là lần đầu gặp.

Nhìn ra cô đang khẩn trương, Viêm Trì đưa lưng chấn lại tầm mắt mọi người, cầm lấy mũ bảo hiểm từ tay cô, nhẹ giọng: "Không có gì đâu, em kệ bọn họ đi!"

Anh mới vừa nói xong, cách đó không xa liền vang lên tiếng cười trêu chọc : "Yanchy, bạn gái mà hả? Có bạn gái tại sao không thông báo với đám huynh đệ này chứ?"

Nghê Thường nghiêng đầu, thấy một đầu tóc vàng chói mắt. Đây hẳn là người Viêm Trì nói từ nước ngoài học được đích kỹ năng đặc biệt.

Thấy Nghe Thường nhìn sang, anh ta quét mắt quanh cô, tặc lưỡi lắc đầu: "Không thích hợp ..."

Viêm Trì mắt đen nheo lại: "Mày nói cái gì?"

Tay đưa tóc vàng liếm môi, nói chậm rãi: "Tao nói này, một vẻ đẹp nhẹ nhàng và tinh tế như vậy không phù hợp ngồi xe mà."

Giọng anh ta hơi trầm, ra vẻ suy ngẫm, những người xung quanh anh ngay lập tức a a hiểu ra ---

Nói về xe, nhưng rốt cuộc không biết có phải là xe không :)

Tóc vàng trêu đùa lấy ra điều thuốc, tiếp tục lớn tiếng hỏi mọi người chung quanh:

"Aida các người nói xem, hành vi này của Yanchy gọi là gì nhỉ?"

Nhất thời mọi người đồng thanh:

"Cầm / thú nha!"

"Trì thần không muốn làm người nữa rồi!"

"Mỹ nữ chạy mau! Bằng không tương lai về sau sẽ khóc thảm!" *bạn anh không ai là hiền haha

"."

Nghê Thường sửng sốt vài giây, lập tức phản ứng được mấy người này đang đùa cái gì. Cô quần bách quay đầu đi, đưa mặt về phía sau anh, dùng đầu răng cắn chặt môi dưới.

.

Viêm Trì nhìn cô gái đỏ bừng, nâng tay trầm giọng cảnh cáo: "Eros, mày mẹ nó chốc nữa tốt nhất là lái nhanh lên, bằng không lão tử nhất định nghiền nát đầu chó mày!"

Tóc vàng nhún nhún vai: "Cả thế giới này không tìm được bao nhiêu người có thể lái xe nhanh hơn mày nha, tốt hơn hôm nay nên chơi cái gì khác đi?"

"Thành, chơi cái gì lão tử cũng đều có thể ngược khóc người."

Viêm Trì nghiêng đầu cùng Nghê Thường nhẹ giọng nói:
"Tôi lập tức sẽ trở về, em ngồi ở đây một mình được không?"

Nghê Thường tai vẫn còn đỏ, cô không dám ngẩng đầu nhìn anh, cô chỉ nhẹ nhàng gật đầu.

*y chang chị rơi vô đầm rong hang hổ ớ_○)

Viêm Trì lại vẫy tay về phía đối diện, sau đó bước lên xe rời đi. Thấy rõ đối diện người đang tới được là ai, Nghê Thường hơi hơi thả lỏng. Tuy rằng cũng không tính là thân, nhưng Phương Khôn Đằng tốt xấu gì cũng là người nhìn quen mắt. Hơn nữa, anh ta đã biết cô, Nghê Thường kiểm chế căng thẳng. Khi tóc vàng thực hiện các pha nguy hiểm, Phương Khôn Đằng liên tục giải thích cho cô một cách nhiệt tình:

". Kiểu đi xe hạ thấp thắt lưng này giống như trong phim, đi xe máy để chui xuống gầm xe tải lớn đấy! Nhưng không thể lơ là, nếu không thì lúc lái xe mang theo moto mấy trăm cân, lúc kết thúc rồi chỉ còn cái nịt." =)))

". Hẳn cái này gọi là 'thỏ nhảy', à đó là kỹ năng ăn trộm đặc biệt, có câu nói như thế này, "con thỏ nhảy dựng, Diêm vương cũng phải mỉm cười!"

Nghê Thường bị chọc cười ra tiếng, khóe miệng còn chưa hạ xuống, sau lưng đột nhiên có một trận gió lạnh. Cô quay đầu lại, phát hiện bên sân có mấy cô gái mặc quần đùi, đang lạnh lùng nhìn mình. Trong số đó nổi bật nhất là cô gái trang điểm tươi tắn, tóc xoăn sóng cùng hoa tai bạc tròn lớn.

Nghê Thường chợt nhận ra - không phải đây là cô gái trên cao nguyên chặn trước cửa phòng Viêm Trì sao ?!

Cô ta ánh mắt hung ác nhìn Nghê Thường. Ánh mắt, nói như thế nào nhỉ.

Oán hận, không cam lòng, lại mang theo chút mơ hồ khiêu khích.

Không thỏa đáng mà so sánh một chút chính là: rất giống ánh mắt "người cũ" nhìn "người mới "

Nghê Thường trong lòng có điểm không thoải mái, ngược lại nhìn về phía chàng trai đang ngồi trên moto. Anh rất cuộc, từng có bao nhiêu "Muội muội" chứ.

Có phải hay không nếu hôm nay không có cô, anh cũng sẽ như vậy cao điệu đường hoàng mà dẫn cô gái xinh đẹp khác lại đây. Đồ trang trí trên xe anh kia, nếu không cho cô thì sẽ cho người khác sao.

Nghê Thường thu hồi tầm mắt, ở trong lòng không tiếng động than nhẹ.

Người đàn ông này, thật sự rất câu dẫn nữ nhân. Ngoại hình vốn đã đủ hấp dẫn, kỹ năng đua xe lại càng xuất sắc. Tại nơi này cơ bản tất cả đều là nam tử dễ nhìn, nhưng liếc mắt một cái vẫn là khuôn mặt soái khí của Viêm Trì nổi bật nhất, thật khiến người ta không thể rời mắt.

"Tới rồi tới rồi, đến phiên Trì ca !" Phương Khôn Đằng kêu lên.

Nghê Thường nháy mắt mấy cái lấy lại tinh thần, một lần nữa nhìn về phía đường đua. Dưới màn đêm, y phục đen của anh cùng hòa quyện, đường nét lạnh lùng và sắc bén.

Đối mặt với đủ loại làm khó dễ của tóc vàng, anh không chút để ý mà nói:

"Được rồi, cuối cùng tao sẽ làm thêm một chiêu."

Tóc vàng kinh ngạc: "Mày còn muốn thêm cái gì?"

Viêm Trì đảo mắt, bắt gặp ánh mắt của cô đối diện, anh khẽ nhướng mi:

"kiss landing" *nụ hôn hạ cánh

Tóc vàng sững sờ trong giây lát, sau đó lắc đầu: " Nói vớ vẩn gì thế hả bạn ơi, kiss landing là về máy bay, làm thế nào có thể có được điều này trong các pha moto nguy hiểm!

kiss landing, hạ cánh nhẹ nhàng, ý chỉ chính là khi phi cơ đáp xuống đất rất nhẹ, thật giống như hôn môi mặt đất, cho nên cũng có cách gọi khác là "Hôn nàng" .

Viêm Trì cũng không giải thích, lại nói: "Mày hãy chờ xem."

Tóc vàng còn muốn nói gì nữa, anh đã khẩu động tay ga. Moto xanh biếc chọt như cự thú thức tỉnh. Trong tích tắc, Viêm Trì hơi duỗi đầu gối phải ra, thân hình cao lớn áp vào xe máy đi sát mặt đất như bay, đầu gối và khuỷu tay cọ sát vào đường băng - hoàn thành một cú áp loan hoàn mỹ như trong sách giáo khoa.

Tiếng còi trên sân vẫn tiếp tục vang lên.

Anh thực hiện các kỹ năng đặc biệt hoàn hảo, hoàn thành y hệt mấy động tác chới lọi của tóc vàng vừa rồi. Lại rẽ một đường, anh bất ngờ bay tới trước mặt Nghê Thường.

Tóc vàng nóng nảy, ở đối diện cao giọng kêu gào: "Ai Yanchy! kiss landing của mày đâu."

Viêm Trì ngoảnh mặt làm ngơ, lái xe hướng đến trước mặt Nghê Thường.

Người đàn ông đang tiến, đến Nghê Thường có thể nhìn thấy Pikachu trên tay lái của anh. Cô còn chưa kịp phản ứng thì ngay sau đó, chiếc moto đang đi đột nhiên dừng lại, bánh trước chạm đất, bánh sau nhếch cao lên ____

Kỵ sĩ áo đen cúi người tiến lại gần cô.

Hít thở vài cái, khuôn mặt phóng túng của anh đột nhiên phóng to ra trước mắt *chị đang ngồi khá sát đường đua

Nghê Thường bất giác nín thở, tim như ngừng đập. --

Viêm Trì lấy đồ vật trang trí trên tay lái xuống bằng một tay. Chong chóng nhỏ trên đầu Pikachu quay nhẹ, đậu lên chóp mũi cô một cách nhàn nhã rồi đặt lên môi cô một nụ hôn nhẹ.

Anh cười khúc khích: "kiss landing."

Rung rinh quá phải hong nàoooo

Hôm nay rất tiếc chỉ có một chương thui, vì mình đã bắt đầu học kỳ mới có khá nhiều môn chuyên ngành nên không chắc edit được nhiều như trước, nhưng ngày 1 chương vẫn là oke (>_♥)

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 20: Lão Tử Nhìn Trúng Em!

Edit: riri_1127

Xin lỗi vì không giữ lời nhưng hôm nay mình edit 2 chương haha. Hai chương hôm nay chắc là ngọt nhất từ đầu truyện đến giờ ~~~

Chương 20: Lão tử nhìn trúng em!

Nghê Thường cụp mi xuống và đưa tay đẩy đẩy chong chóng trên mũ bảo hiểm của Pikachu. Chính nó vừa mới cướp đi nụ hôn đầu của cô, vẫn luôn có khuôn mặt đáng yêu, nhưng Nghê Thường luôn cảm thấy vật nhỏ này nụ cười có hơi lưu manh nha..

Giống như anh ấy ...

Mũ bảo hiểm nhỏ màu đen của pikachu cũng giống của anh đang mang.

Nghê Thường cắn môi, đầu ngón tay chọc chọc pikachu, nhỏ giọng hờn dỗi: "Hư hỏng!"

Cách đó không xa đường đua đột nhiên bộc phát ra cười vang thanh.

Nghê Thường nghiêng đầu, thấy nhóm mấy tay đua đang tụ cùng một chỗ, huýt sáo và la ó, tất cả đều cố gắng khiến tóc vàng thừa nhận thất bại, bảo anh ta "nhận tổ quy tông" hét lên rằng Trì thần là ba ba. Tóc vàng rất không phục: "Yancy, mày mẹ nó đó là so kỹ năng đặc biệt hay là đang trêu chọc nữ nhân hả! Lão tử chưa làm sai cái gì cũng bị tắc một họng cầu lương!"

Một đám tay đua cười đến ngật ngã, niềm vui của nam nhân chính là đơn giản như vậy.

Chính giữa là chàng trai một thân quần áo đen lười nhác ngồi trên moto, hai chân dài tùy ý rộng mở. Anh không có tham dự ồn ào kia, chỉ thản nhiên nhếch môi tựa tiểu phi tiểu, mặt mày thâm thúy giữa tranh tối tranh sáng, làm cho vẻ mặt càng thêm kiêu ngạo phóng đãng.

Viêm Trì hiện tại giống như lần đầu tiên khi cô nhìn thấy anh qua cửa sổ khách sạn.

-- Kiêu ngạo, mãnh liệt, khí chất Alpha ngập tràn.

Nhưng anh dường như không như thế này trước mặt cô.

Tên lưu manh Viêm Trì mà cô biết có vẻ hư hỏng.

Nhưng anh cũng rất ôn nhu và tử tế.

Có đôi khi m còn có chút ngây thơ, nói chuyện biến hóa liên tục.

"Này."

Tâm trí Nghê Thường đang lang thang bị kéo về bởi tiếng gọi. Khi cô quay lại, nhìn thấy người phía sau mình, Nghê Thường có chút giật mình. Một cô gái với tóc xoăn sóng lớn đang khoanh tay lạnh lùng nhìn cô.

Vào một đêm mùa thu mát mẻ, cô ấy vẫn mặc quần đùi và áo ngắn. Đôi môi đỏ mọng rất bắt mắt, còn có cả bông tai tròn bạc lớn.

Đỗ Á nhìn chằm chằm Nghê Thường dò xét một chút, nhếch môi chế nhạo: "

" Theo đuổi thật lâu, nguyên lai khẩu vị anh ấy là thế này."

Nghê Thường bất động thanh sắc cau mày.

Có thể ngoại hình của cô không liên quan gì đến kiểu hot girl mà các tay đua yêu thích - hầu như tất cả những ai hôm nay nhìn thấy Nghê Thường ở đây đều thể hiện ý nghĩ này bằng ánh mắt hoặc lời nói.

Cô gái trước mặt này cũng vậy. Nhưng giọng điệu hay ánh mắt của cô ta luôn khiến Nghê Thường thấy hơi khó chịu.

"Phương Khôn Đằng cái đồ ngốc kia, lúc trước còn lừa tôi, nói cái gì đều là hiểu lầm" Đỗ Á trừng mắt nhìn mắt nhìn những tay đua trên đường, sau đó quay lại nhìn Nghê Thường cười, " Hóa ra là cô đang dùng chiêu lật mềm buộc chặt phải không?"

Nghê Thường: "."

Môi cô mấp má, nhưng quyết định không nói gì. Dù sao hiện tại nói cái gì, cô ta cũng sẽ không nghe cũng không tin.

Thấy Nghê Thường không nói lời nào, Đỗ Á lại cười: "Xem ra thủ đoạn cũng cao đấy, không biết chiêu này của cô còn có tác dụng được bao lâu."

Loại tức giận âm dương quái khí này, thật làm cho người khác phát bực. Nghê Thường lạnh lùng liếc cô ta một cái rồi nhẹ nhàng nói: "Tôi cũng không biết nữa. Nhưng dù nó có vô dụng thì anh ấy cũng sẽ không coi trọng cô."

Dường như không ngờ rằng cô sẽ đáp lại, Đỗ Á ghen hòng.

"Cô rất đặc ý nhỉ." Cô ta ánh mắt khiêu khích, "Cô sẽ không thực sự trông mong người đàn ông như Trì thần có thể đối với cô toàn tâm toàn ý đi? Thực nghĩ không có ai đến chọc ngoáy sao?"

Nghê Thường: "."

Cụm "Toàn tâm toàn ý" này đột nhiên đánh vào nỗi lo lắng thầm kín nhất của Nghê Thường. Cô mím môi rất chậm chớp chớp mi, khi lên tiếng vẫn rất bình tĩnh: "Các người muốn làm gì thì làm.."

"Nếu thật có thể bị chọc ngoáy, tôi cũng không thèm giữ lại."

Đỗ Á trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc. Cô ta nhìn Nghê Thường với vẻ thích thú trong vài giây, rồi đột nhiên mỉm cười: "Cô thật là thú vị."

Nói trắng ra, cô đến đây là để kiếm chuyện làm Nghê Thường tức giận. Rốt cuộc, nếu Nghê Thường tức giận thì cô hẳn sẽ thuận theo mà nói nói một phen. Nhưng nếu bên kia không đau không ngứa, cô lại không quan tâm nữa.

Đỗ Á giơ tay và thối còi, một chiếc xe moto màu cam ở đằng xa lập tức lao đến. Cô ta liếc nhìn Nghê Thường: "Đừng lo, có người xếp hàng theo đuổi tôi, nên tôi sẽ không "treo cổ trên một thân cây" đâu."

"Nhắc nhở cô một chút, không có tôi cũng sẽ có rất nhiều người đang thích Trì thần, đừng quá tự mãn." *Nghê tử không cần chiến đấu bởi vì đã thắng ngay từ đầu =)))

Trước nay chưa từng gặp qua người nào thay đổi nhanh như vậy.

Nghê Thường im lặng, nhưng không hiểu sao cũng cảm thấy được phần thẳng thắn này có chút đáng yêu.

Cô nhìn Đỗ Á liếc mắt một cái, lắc đầu cười khế: " Cảm ơn đã nhắc nhở ."

Chiếc moto màu cam dừng trước mặt họ. Đỗ Á lại nhìn bộ sườn xám màu tím khói của Nghê Thường tỏ ra thích thú: "Này, tôi nghe nói là cô đã tự may sườn xám? Khi nào thì may cho tôi với nhé!"

"Nhưng tôi không muốn giống cô. Tỷ tỷ đây chân đẹp như vậy, phải để lộ ra nha!"

Người đàn ông trước mặt Đỗ Á vội vàng tỏ ý: "Ừ, làm một bộ đi! "

Anh ta dùng một tay sờ đùi Đỗ Á, còn có ý tứ khác: " Cũng để trợ hứng cho chúng tôi."

Nghê Thường: " ... "

Chiếc moto màu cam nhấn ga, mang theo tiếng cười rời đi.

Tiếng động cơ còn chưa đi xa, giọng nói của một người đàn ông đã vang lên từ phía sau Nghê Thường: "Chuyện gì vậy?"

Viêm Trì không biết khi nào đã tiến đến. Anh đi đến bên cạnh và đặt tay lên người cô, nhưng mắt lại dán chặt vào chiếc moto màu cam đang xa dần, đôi mắt đen nheo lại tỏ vẻ không hài lòng.

"Họ vừa đến gặp em làm gì?"

"Không có gì." Nghê Thường nhẹ giọng trả lời, giật mình khi nhìn thấy áo khoác của anh phủ lên vai mình.

Là áo khoác đen anh hay mặc, hơi dày và nặng, khi nó đáp xuống, vai cô như được bao quanh bởi hơi thở và sức mạnh của anh. Thật giống như, được anh ôm vào trong ngực.

Viêm Trì cau mày nắm thật chặt cổ áo khoác, trầm giọng lại hỏi: "Bọn họ bắt nạt em ?"

Nghê Thường đầu nhỏ lộ ra ngoài áo khoác lắc lắc: "Thật sự không có."

Viêm Trì thu lại cánh tay đang nắm áo, nhìn chăm chăm cô không lên tiếng, hiển nhiên vẫn còn chưa tin.

Nghê Thường cười bất lực: "Làm sao đây?"

Cô ngược mắt nhìn nhặt nhìn anh, nốt ruồi giọt lệ dưới mắt giống như một cái móc nhỏ, bén nhọn lại câu nhân: "Không thấy tôi cùng cô ta đánh nhau một trận, anh thất vọng hả?"

Viêm Trì vẽ mặt hiện lên kinh ngạc, cười nhẹ: "Thật sự có điểm thất vọng."

Nghê Thường: "?"

"Bất quá nghe thấy em sẵn sàng đánh nhau vì tôi, tôi thật sự rất cao hứng."

Nghê Thường: "!"

"Ai muốn vì anh đánh nhau!" Nghê Thường lập tức thể thốt phủ nhận.

Cô quay lưng lại, chỉ nghe thấy tiếng tim mình đập nhanh. Phía sau, người đàn ông cười nhẹ, giọng nói trầm trầm từ tính và êm tai: "Trước giờ tôi không nhận ra nha."

Anh chậm rãi đi vòng qua trước mặt và đưa tay lên sờ chóp mũi nhỏ của cô.

___ Ngả ngón trêu đùa, vô cùng cưng chiều thân mật.

"Em còn ăn giấm chua nữa à."

Nghê Thường: "!"

Nghê Thường cả kinh, chóp mũi như bị bỏng, nhiệt độ trên mặt cũng tăng lên nhanh chóng.

"Lại nói bậy bạ gì nữa đấy!"

Nghê Thường ném lại áo khoác trên vai cho anh, đỏ mặt quay đi. Nhưng đây là đường đua - lãnh thổ của anh, cô cũng không biết mình sẽ đi đâu.

Túng quẫn, phiền não.

Không biết là bởi vì tiểu tâm tư bị anh nói trúng, hay là vừa mới ỉn ỉn cảm giác được "tầng cửa sổ" giữa hai người đã lâm vào nguy cơ. Mà cô còn chưa có chuẩn bị tốt phải làm thế nào đối mặt, đành phải chạy trốn chết.

Vùi đầu đi trong chốc lát, Nghê Thường cuối cùng cũng dừng lại bên một chiếc ghế đá. Dùng một tay nâng tà sườn xám lên, ngay khi cô định ngồi xuống, khuỷu tay đã bị nhấc lên từ phía sau.

"Lạnh." Viêm Trì trầm giọng nhắc nhở.

Anh đi vòng qua ghế đá, trải chiếc áo khoác mà cô vừa cởi ra từ trên người và ra hiệu bằng mắt bảo cô ngồi xuống.

Nghê Thường lông mi chớp chớp vẫn đứng yên.

Viêm Trì liếc nhìn khóa kéo trên áo khoác, nhướn mày: "Sao vậy, em thấy ngại hửm?"

Anh ngồi xuống ghế đá, một tay vỗ đùi: "Nếu không em ngồi lên đây đi?"

Nghê Thường: "."

Cô cau mày thẹn quá hóa giận: ". Viêm Trì!"

Nam nhân nở nụ cười, đưa tay lật mặt áo khoác lại. Lật mặt có khóa kéo xuống dưới, để phần áo có lớp lót mềm hơn ra ngoài. Nghê Thường do dự một chút, sau đó chậm rãi ngồi xuống. Cô hết sức kiềm chế, chỉ ngồi nửa mông trên băng ghế đá.

Cách nửa cánh tay Viêm Trì ngồi bên cạnh cô, đôi chân dài lười biếng duỗi ra, một tay anh lấy ra điều thuốc châm lửa. Ánh sáng đỏ rực giữa những ngón tay anh và làn khói trắng từ từ rơi vào màn đêm, một lúc lâu cả hai đều không lên tiếng.

Bọn họ ngồi ở góc của đường đua nghiêm nhiên trở thành những người đứng ngoài cuộc. Tiếng gầm rú của xe moto không còn chói tai nữa, tiếng hò hét, cười nói của những người lái và các cô gái đã xa dần, gần như trở nên mơ hồ.

Qua không biết bao lâu, Viêm Trì kẹp điều thuốc cúi đầu mở miệng: "Đỗ Á mới vừa rồi nói gì với em?" Giọng anh trầm hoãn, âm cuối có vài phần ách.

Nghê Thường hai tay xoa xoa đầu gối, trốn tránh không đáp: "Anh vẫn hỏi cái này để làm gì"

Còn có thể nói cái gì chứ.

Còn không phải nói về anh sao.

Viêm Trì thân nhiên nhìn cô: "Đừng nói đánh nhau, chỉ cần cô ta làm em phải ăn giấm chua thì lão tử liền tìm cô ta tính sổ."

Nghê Thường lắc đầu: "Không có, anh đừng phiền toái cô ấy."

Viêm Trì cup mắt không nói gì, sau hai giây anh trầm giọng nói: "Tôi cũng không muốn so đo với phụ nữ."

Anh hít sâu một hơi, đột nhiên quay đầu nhìn cô: "Nhưng cô ta muốn gây rắc rối cho người phụ nữ của tôi, vậy tôi liền sẽ so đo. "

Nghê Thường giật mình hoảng hốt, trong lòng đem lời anh nói đọc thầm một lần, trong đầu nháy mắt 'oanh' một tiếng.

Đứa ngốc cũng đều nghe ra câu này có ý tứ gì.

Tuy rằng sớm có dự cảm, nhưng 'tầng cửa sổ' này chỉ mới như vậy đã liền bị chọc thủng, Nghê Thường vẫn là trở tay không kịp, ghen ngào không nói nên lời.

Trái tim dường như dừng một nhịp, cô lại nghe thấy Viêm Trì hỏi mình: "Em còn không hiểu được ý tôi sao?"

Anh cười khế: "Vậy tôi nói trực tiếp hơn nữa nhé."

"Nghê Thường."

Anh vẫn cầm điều thuốc, lần đầu tiên gọi tên Nghê Thường, từng chữ từng chữ một đều như đánh vào đầu quả tim cô.

"Lão tử nhìn trúng em rồi ."

"Em hẳn là cũng sớm biết được?"

Anh cố chấp lâu như vậy, nếu cô không có cảm giác gì, thì là do anh quá vô dụng.

"."

Nhịp tim và lông mi của Nghê Thường cùng run lên, bàn tay bên hông vô thức siết chặt góc áo anh. Môi cô mấp máy, nuốt khan, chỉ khẽ kêu một tiếng "ừm".

Viêm Trì nhướn mi nhìn cô: "'Ừm' là có ý gì?"

Anh nghiêng người, ánh mắt thẳng thắn sâu sắc hơn cả màn đêm.

"Em có muốn làm người phụ nữ của anh không?"

Tàn thuốc nóng đốt đến ngón tay của Viêm Trì, nhưng anh dường như không hề quan tâm đến điều đó, vẫn nhìn chăm chăm vào Nghê Thường.

"Nếu em gật đầu, về sau đừng nói là đánh nhau, lão tử ngay cả giấm chua cũng không để em có cơ hội ăn đâu."

Từ chương này mình đổi xưng hô sang anh-em nha.

Lâu lâu rồi mới đọc được bộ truyện nam nu9 yêu nhau mà có cả quá trình tán tỉnh đến ngỏ lời như thế này, ngọt ngào thật sự ~~~

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 21: Anh Muốn Theo Đuổi Em...

Edit: riri_1127

----- Mình chỉ là editor nho nhỏ nhưng cũng đừng cop truyện mình nhanh và ẩn danh rồi đăng như vậy chứ----

Chương 21: Anh muốn theo đuổi em...

Một trận gió buổi đêm tràn đến, khẽ khuấy động làn váy sườn xám của cô gái.

Nghê Thường đưa tay vuốt lại mái tóc bị gió thổi loạn, sau đó lại sửa sang lại phần tà trước nhãn nhúm.

Trong lòng một mảnh xuân thủy xao động không làm sao bình tĩnh được. Tâm tình rối loạn, Nghê Thường dường như mất hết phản ứng, đôi mắt nâu nhìn chằm chằm vào ngọn lửa bập bùng trên đường đua.

Lốp xe chiếc moto màu đen đang bốc cháy thành vòng tròn tại chỗ, bánh sau bốc khói trắng cuộn cuộn đầy kích thích thị giác. Tiếng hò reo vang lên trên đường đua, bầu không khí cực kỳ sôi động. Ngược lại, ở phía ghế đá trong góc kia vẫn đang lâm vào trầm mặc, im lìm trong bóng tối.

Sự im lặng quá lâu, kỳ thật chính nó đã là một câu trả lời .

Viêm Trì con người đen hơi chuyển, dập tắt điều thuốc trong tay: "Xem ra là em không muốn ."

Lông mi Nghê Thường run lên, lặng lẽ vô thanh.

"Thế nào."

"Anh không đủ tư cách để trở thành người đàn ông của em?"

Nghê Thường mấp máy môi, cuối cùng nói: "Chúng ta không thích hợp."

Giọng của cô nhỏ như tiếng muỗi kêu nhưng lại nói chậm rõ ràng từng chữ

-- làm người khác cảm thấy giống như đã quyết tâm.

Viêm Trì cau mày, đáy mắt thâm thúy quay đầu nhìn cô: "Làm sao em biết không thích hợp?"

Nghê Thường cũng nhìn anh, cắn môi dưới không biết giải thích thế nào cho phải.

Cô nhìn lại đường đua và moto phía trước.

Không biết hôm nay anh đưa cô đến đây là có ý gì.

Gặp bạn của anh ấy? Biết nghề nghiệp?

Hoặc, bước vào thế giới của anh ấy.

Cô bị đưa vào một thế giới mà cô nghĩ rằng cả đời này mình sẽ không bao giờ liên quan đến.

Thật sự không hề phù hợp

Nó giống như vấy mực vào một bức tranh phương Tây và không thể pha trộn một cách hài hòa.

Hơn nữa ...

Nghê Thường thẫn thờ nhìn những cô gái nóng bỏng mặc quần đùi đứng bên đường đua, chợt nhớ đến âm thanh mà mình đã nghe thấy ngoài cửa phòng người đàn ông đêm ấy ở cao nguyên ... Lòng cô chợt chùng xuống, chua xót.

Nghê Thường hạ mí mắt: "Không phải anh không đủ cách."

Thanh âm cô càng thấp: "Là em không có khả năng."

Viêm trì nhìn cô, lắc đầu: "Nghe không rõ."

Nghê Thường: "."

Anh khẽ cười: "Hay là do anh chưa được phát thẻ người tốt?"

Nghê Thường: ". Không phải."

"Hỏi em một câu, em phải trả lời trung thực--"

Trong phút chốc anh tiến đến gần, giọng nói trầm ấm: "Thực sự em đối với anh một chút cảm giác cũng đều không có sao?"

Anh bây giờ gần cô trong gang tấc, thật giống kiss landing vừa nãy, con người đen thâm thúy câu dẫn.

Đâm thẳng vào trái tim....

Nghê Thường tim đập đại loạn, vội vàng quay đầu đi, nhưng biểu tình cùng ánh mắt đã rối tung lên không thể chối cãi.

"Anh hiểu rồi."

Trầm mặc một lát Nghê Thường trừng mắt nhìn, giọng rất nhỏ: "Anh hiểu được cái gì ?"

Người đàn ông nhếch môi, đôi mắt sáng lên.

"Hiện tại, anh sẽ bắt đầu theo đuổi em."

Không giống đang trả lời câu hỏi của cô, mà thật giống đang dốc lòng tuyên cáo.

"Theo đuổi đến khi em gật đầu mới thôi."

Viêm Trì nhìn cô, cười hư hống: "Chỉ cần em đừng trốn anh quá là được."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường đầu ngón tay nắm chặt vạt áo sườn xám, tâm tình rất phức tạp. Một tảng đá lớn đang treo trong lòng cuối cùng cũng rơi xuống.

Cô không rõ mình nên thất vọng hay vui mừng.

Viêm Trì đứng lên trước: "Đi thôi."

Nghê Thường sửng sốt: "Đi đâu?"

"Tiễn em về nhà."

Một tay đút túi, từ trên cao nhìn xuống cô, bằng giọng điệu cầu thả anh nói: "Lần đầu tiên tỏ tình với một người phụ nữ đã bị từ chối, khó chịu lắm, anh không có tâm trạng để tiếp đãi em hôm nay. "

"Minh nhi tái truy." *trời sáng lại truy tiếp =)))

Nghê Thường: "."

Nghê Thường đứng dậy, nhặt chiếc áo khoác đen dưới mông lên, giữ hai cái rồi từ từ xếp lại trong tay đưa cho anh. Cầm lấy nó giữ chưa đầy hai giây, Viêm Trì đã khoác lên lại vai cô: "Nhân tiện, sáng nay chú Hồ gọi điện cho anh-"

Tim của Nghê Thường đột nhiên nhấc lên.

--Cô gần như đã quên mất những gì mình cần làm hôm nay.

"Nhà em hoàn toàn không có cách nào...."

Nghê Thường mím môi "ừm", cẩn thận ngược mắt nhìn anh.

Cô cảm thấy như mình sắp bị kết án. Tuyệt vọng, nhưng cũng là tia hy vọng cuối cùng.

"Kỳ thật ngày đó lần đầu cùng em ăn cơm, anh đã có ý tưởng rồi--"

Viêm Trì dừng lại bước chân, quay đầu bắt gặp ánh mắt rực sáng của cô gái.

"Phố cổ đã bị phá hủy, ban đầu nó được lên kế hoạch để trở thành con đường thương mại phục vụ cho văn hóa và giải trí. Anh nghĩ rằng em có thể giữ ngôi nhà cổ lại, sau đó biến nó thành một bảo tàng nhỏ hoặc một phòng triển lãm tưởng niệm hoặc một cái gì đó."

Nghê Thường choáng váng. Tâm trí trở nên trống rỗng vì bất ngờ lớn này.

Cô thất thần, chỉ cảm thấy nhịp tim khôi phục, hô hấp cũng trở nên êm ái trở lại.

"Ý anh là-" Nghe Thường nghe thấy giọng mình hơi nghẹn ngào, với một giọng điệu khó tin,

"... Không cần đập bỏ nó?"

Anh thần nhiên "ừm".

"Nhưng có các điều kiện tiên quyết cần em hiểu được, nếu em sử dụng nó vào mục đích khác, thì sẽ không được bồi thường và cũng không thể tiếp tục sống trong đó. Em phải tự giải quyết vấn đề của nơi ở mới của bản thân."

"Em hiểu rồi." Nghe Thường trả lời, tính tình cô luôn luôn nội liễm nhưng hiện tại tâm tình cũng khó kiềm chế được mà trở nên kích động, "Không vấn đề!!"

Viêm Trì gật đầu, cất bước tiếp tục đi về phía trước.

"Được rồi, em về nhà cùng bà nội bàn bạc đi."

Nghê Thường đi theo bên cạnh anh, muốn nói lại thôi:
"Như vậy làm. làm phiền anh lắm không?"

"Vấn đề không lớn." Viêm Trì nhìn cô một cái, "Em quyết định đi sau đó chúng ta liền ký hợp đồng. Máy thủ tục này đơn giản thôi, chậm rãi mà làm."

"Ừm." Nghê Thường phút chốc cảm thấy xúc động trong lòng.

Anh ấy biết sự kiện này đối với cô có bao nhiêu quan trọng. Vậy mà không hề gây khó dễ một chút nào.

Trong lòng dường như có một luồng nhiệt nóng trào lên, ấm áp tràn đầy, cảm giác mắc nợ và tội lỗi không thể diễn tả từ từ bữa vây.

Nghê Thường mím môi nhìn bóng hình người đàn ông trước mặt, giọng nhỏ nhẹ: "Cảm ơn anh."

Viêm trì khước môi nhếch lên, nhìn thấu ánh mắt sâu kín của Nghê Thường, anh nhướn mày:

" Biểu cảm em sao thế?"

Dừng lại bước chân anh hỏi "Đổi ý sao?"

"Hay là em cảm thấy em không đáp ứng theo anh, anh phải liền trở mặt mới hợp lý?"

Lập tức bị nói thẳng vào nội tâm, Nghê Thường hai má hơi hồng hồng. Viêm Trì nhìn cô chăm chú: "Nghê Thường, em cũng quá xem thường anh đi."

Anh cố ý thổ lộ tình cảm trước sau đó mới thông báo đến chuyện nhà cổ là vì để cô không có gánh nặng tâm lý. Đương nhiên là không hề muốn biến sự kiện này trở thành một con bài mặc cả tình cảm.

Nếu không chính anh cũng quá xấu xa rồi .

Nghê Thường lắc đầu, vội vã lên tiếng: "Không phải, em em là."

Nghẹn lời

Tâm tình của cô hiện đang quá phập phồng vi diệu, căn bản không thể nào nói chuyện trôi chảy..

"Yên tâm." Anh cười nhẹ, thản nhiên nói "Cho dù em không phải là người phụ nữ của anh, chuyện nhà cổ này anh vẫn xử lý như thế."

Anh liếm liếm môi, nhìn thẳng về phía cô

"Cho dù hiện tại em không đồng ý, nhưng sớm muộn gì lão tử cũng sẽ theo đuổi được em tới tay!"

**

Sau khi về đến nhà, Nghê Thường lập tức cùng bà nội chia sẻ tin tức tốt. Nghê Hồng Hạnh cũng vô cùng bất ngờ, không ngừng hỏi đi hỏi lại cháu gái xác nhận mấy lần.

Bà cụ cao hứng đến không ngủ được, nói một hồi là bà sống ở đâu cũng được, miễn là còn nhà cổ, lát sau lại nói với

Nghê Thường về việc mua nhà mới, rồi lại đến cả cửa hồi môn ...

Cuối cùng, Nghê Hồng Hạnh rất vui, trầm ngâm: "Bà thực sự không ngờ họ lại làm thế này"

"Con nói xem, chúng ta có nên mời Viêm tiên sinh đến nhà dùng cơm không?"

Nghê Thường mi mắt chớp chớp hai cái, muốn kết thúc chủ đề. Cô nhắc bà nội đi ngủ sớm sau đó cũng trở về phòng mình.

Thay quần áo và tắm xong, nằm trên giường cầm điện thoại lên. Thanh thông báo trống không, chẳng có thông báo tin nhắn mới nào.

Nghê Thường mở WeChat, lòng mi rũ xuống.

Anh ấy vẫn còn khó chịu sao?

Xem ra qua hôm nay quả thực sẽ không tìm cô nữa ...

Nghê Thường vươn tay, lấy Pikachu từ trong túi ra, gắn lên đầu giường. Cô đang nằm trên giường, chán nản nghịch ngợm chong chóng nhỏ trên mũ bảo hiểm của Pikachu.

Nhìn chong chóng nhỏ quay quay, Nghê Thường mãi cho đến nửa đêm cũng không hề buồn ngủ.

Vì một đêm mất ngủ này, liên sáng hôm sau cô ngủ say đến nỗi chuông báo thức reo vang ầm ỹ mà vẫn không hề

hay biết. Nếu không phải bà nội nghe được lên lầu gọi, Nghê Thường hẳn là còn không có tỉnh ngủ.

Thu thập đồ đạc ổn thỏa, xe cô gọi cũng đã đến. Nghê Thường vội vàng rời đi đến cả ăn sáng cũng không kịp.

Nghê gia không có mở gian hàng trên internet, nhưng danh tiếng và tay nghề vẫn rất nổi tiếng, tiếng lành đồn xa, khách hàng muốn gặp đều gặp không xuể.

Thậm chí nhiều khách hàng còn là thế hệ "Tổ tiên" -- cùng thế hệ của ông bà cố có mối quan hệ qua lại.

Khách hàng lớn tuổi, Nghê gia thỉnh thoảng mới đến nhà để thiết kế y phục.

Hôm nay cô đi đến nhà khách hàng này là khách hàng mới. Chỉ là gia gia khi còn sống có dặn dò qua, nếu bọn họ muốn đặt làm thì nhớ phải nhận làm cho thật tốt.

Địa chỉ ở 'Quan Lan sơn cư' - Khu biệt thự sang trọng nổi tiếng bậc nhất Thành Đô.

Sườn xám của Nghê gia rất đắt khách, thường là những người giàu có và nổi tiếng, nhưng sau khi nhìn thấy vị khách hôm nay, ánh mắt cô vẫn là thực sự sáng bừng lên.

--một phụ nữ trung niên bảo dưỡng nhan sắc rất tốt, khuôn mặt như đĩa bạc, đầy đặn phúc hậu.

Lông mày nhẹ nhàng, ôn hòa, không hề mang thù địch, ác ý. Điều hiếm thấy là từ cái nhú mày và nụ cười, bà ấy vẫn giữ được phong thái trẻ trung. Thoạt nhìn, đây chính là

một người vợ trong gia đình giàu có, cả nhà hòa thuận, cuộc sống rất hạnh phúc.

Bà mình giới thiệu họ Hứa, là kiểu người hào phóng, vui vẻ nhiệt tình mà Nghê Thường rất thích.

Hứa phu nhân không vội lấy số đo mà trước tiên đưa Nghê Thường đến hoa viên dùng trà. Bà chưa từng làm sườn xám bình tài, nhưng cư nhiên hiểu biết rất nhiều, lời ra khỏi miệng các niên đại chủng loại hay chất liệu ... đều hiểu rất rõ ràng.

Nghê Thường trong lòng lặng lẽ tăng thêm hai phần thân thiết với vị Hứa phu nhân này.

Dùng sườn xám trang điểm chính mình thì chính là khách hàng. Mà thật tình vui vẻ hiểu biết về sườn xám, Nghê Thường sẽ vui vẻ mà coi là một người bạn có cùng sở thích.

"Đợi hơn nửa năm, cũng xem như đến lượt ta ." Hứa phu nhân cười khanh khách nói, "Năm ấy làm cho ta là gia gia của con đấy, không ngờ đến lần tiếp theo lại là lâu như thế này đây."

Nghê Thường sửng sốt: "Phu nhân từng đặt sườn xám từ gia gia sao?"

" Ta đã đến tìm ông ấy, nhưng không có kết quả ". Hứa phu nhân thở dài lắc đầu,

" Lúc lấy số đo, ta đột nhiên mới biết đang mang thai lão Nhị!"

Bà bắt lực thở ra:" Ta tức quá ... lúc chồng về nhà ta đã mắng ông ấy rất lâu! Sau này, ta đến gặp gia gia con lần nữa...lúc ấy ta hoàn toàn nhịn không được mà khóc lên."

Nhìn thấy vẻ mặt hơi sưng sờ của Nghê Thường, bà cười có chút ngượng ngùng: "Đừng cười, lúc đó ta đã đợi rất lâu, tâm tâm niệm niệm rất muốn làm sườn xám a ... "

"Lúc gia gia con vừa thấy ta khóc liền haha nở nụ cười, bảo rằng sẽ làm cho ta hai bộ, lúc mang thai cũng có thể mặc. Nhưng ta không đồng ý, sau ông ấy lại nói chờ ta sinh xong thì sẽ làm, đến lúc đó ông ấy sẽ tự mình đến cửa làm cho ta."

Nghê Thường giật mình: "Nguyên lai là như vậy"

Hứa phu nhân gật đầu: "Kết quả sinh lão Nhị xong ta bận tối mắt. Sau vài năm lại di cư không ở tại Thành Đô nữa."

"Một lần đi này đi hẳn 20 năm, lão nhân gia cũng đã."

Bà nhìn về hướng Nghê Thường, ánh mắt động dung cảm khái, "Ta không nghĩ đến ông ấy thật sự vẫn nhớ kỹ ta. Để con đến đây"

Nghê Thường gật đầu, nở nụ cười: "Gia gia con tính tình như vậy đấy ạ. Chỉ cần là lời ông hứa hẹn thì nhất định thực hiện."

Hứa phu nhân đáp "Đúng" , lại nói: "Không có tâm tính như vậy, cũng không thể trở thành sườn xám đại sư."

"Đã định một chuyện, trung cả đời. Suy nghĩ độc đáo, ngàn người kính nể."

Bà nhìn Nghê Thường, nghiêm chỉnh nói: " Gia gia con thật sự là một nghệ nhân sừng xám giỏi."

Nghê Thường hốc mắt đều có chút cay cay : "Không nghĩ đến phu nhân còn cùng gia đình con có ngọn nguồn sâu xa. như vậy --"

Cô xúc động: "Vậy để con tặng phu nhân hai kiện váy lót đi, phu nhân thích tơ tằm hay chất liệu nào khác?"

Hứa phu nhân kinh ngạc, vội vàng từ chối: "Thế nào ta lại không biết xấu hổ thế chứ!"

Nghê Thường mỉm cười: "Không sao ạ, đổi lại nếu là gia gia ông ấy cũng sẽ làm như thế."

Cô thật sự rất cảm động vì sự hiểu biết và đánh giá của Hứa phu nhân dành cho ông cố của mình. Và khi bà ấy cười, luôn mang đến cho cô một cảm giác thân thuộc không thể nói rõ.

Hứa phu nhân cười cười, cũng không khách khí nữa, đứng dậy dẫn Nghê Thường đi phòng thay đồ. Trong quá trình lấy số đo, bà lại hơi giận dữ như một tiểu cô nương, phàn nàn sau khi sinh thân hình trở nên xấu xí, có mỡ bụng, bắp tay cũng to hơn.

"Việc này không sao." Nghê Thường an ủi, "Bình tài sừng xám* lại không quá chú trọng việc thắt eo, không lộ bụng đâu ạ, dáng người nào mặc cũng đều tốt."

*Bình tài sườn xám (平裁旗袍)

"Sườn xám từng là trang phục ai ai cũng mặc, không ai là không có khuyết điểm. "

" Ai nói? " Bà Hứa vặn lại, bà nhìn lên nhìn xuống Nghê Thường, "Ta không thấy đáng người con có khuyết điểm gì!"

Cô giật mình, ngượng ngùng cười.

Hứa phu nhân tiếp tục lặng lẽ nhìn cô gái đang bận rộn cầm thước.

Bà chưa thấy một cô gái trẻ nào có thể mặc sườn xám đẹp như vậy. Khí chất, sự quyến rũ và tu dưỡng bản thân không gì sánh được, hoàn toàn khác những cô gái đắp hàng tá hàng hiệu nổi tiếng lên người.

Gia tộc truyền thống, gia học uyên bác...

Bà Hứa ánh mắt càng ngày càng quanh co, ân cần vỗ nhẹ vào tay Nghê Thường: "Con gái, con năm nay bao nhiêu tuổi rồi? "

Tay cầm thước của Nghê Thường khựng lại:" Hai mươi hai ạ. "

Cô có điểm cảnh giác nhìn ánh mắt Hứa phu nhân. Không biết vì cái gì, đại khái cô làm công việc này rất vừa ý các phu nhân, nhiều khách hàng đều muốn mai mối cho Nghê Thường.

Một hồi là công tử nhà này, một hồi là con trai nhà kia. . .
. . .

Nghê Thường tránh không kịp, nhưng cũng không thể
thẳng thừng từ chối khách hàng, cô đôi lúc có chút khổ não.
Bất quá cũng may vị Hứa phu nhân này chỉ cười cũng không
nói nữa..

Sau khi lấy số đo xong, hai người hẹn thời gian thử đồ.
Hứa phu nhân kiên trì dùng xe nhà tiển Nghê Thường về, cô
cũng không tiện từ chối bèn lên xe.

Một chiếc Mercedes đen chạy nhanh ra khỏi cửa lớn biệt
thự, Nghê Thường đeo tai nghe sử dụng điện thoại, không có
chú ý tới một chiếc moto đen đang phi nước đại qua đuôi ô
tô, chiếc moto đi vào khu biệt thự, đánh lái nhẹ vào biệt thự
ven hồ, phanh gấp ở sân trước.

Viêm Trì cởi mũ bảo hiểm, một tay rút chìa khóa xe,
không nhanh không chậm tiến vào cửa.

Đứng ở đại sảnh Hứa Chi Lan thấy anh tiến vào, giật mình
ngạc nhiên.

"Ôi, khách đến chơi nhà sao!" Bà nhìn con trai liếc mắt
một cái, "Hôm nay thế nào biết trở về? Bình thường gọi con
cũng không về!"

"Mẹ." Viêm Trì chào hỏi, con người đen thản nhiên đảo
một vòng, "Lão đầu nhi không ở nhà?"

"Lại đi xem đồ cổ." Hứa Chi Lan lắc đầu, nhìn Viêm Trì
ngồi vào ghế đối diện, bà lại bị dọa nhảy dựng, "Trời ơi, hôm

qua con không ngủ sao? hai mắt đều đen cả rồi!"

Viêm Trì không chịu nói nói gì, một tay lấy điện thoại ra, hai chân thả lỏng trên ghế sofa.

Hứa Chi Lan lại hướng phòng bếp: "Dì ơi tối nay làm món cá nhé! Viêm Trì trở về ."

Đợi cho cơm trưa bày ra bàn, Hứa Chi Lan vừa cười vừa nói: "Ta hôm nay quen một cô gái."

Viêm Trì nhắc lên mí mắt không trả lời.

"Đặc biệt tốt, xinh đẹp lại biết cách nói chuyện, có tu dưỡng, trong nhà cũng có nền tảng." Bà hài lòng mà nói, "Ta nghĩ, đem tiểu Thước giới thiệu cho con bé."

Viêm Trì 'a' ra một tiếng, khịt mũi: "Bác sĩ Hứa vẫn chưa có đối tượng sao, độc thân đến ngu muội luôn rồi nhỉ?"

"Nói gì thế hả!" Hứa Chi Lan hung hăng liếc con trai một cái, " Cô gái kia mẹ hỏi rồi, nhỏ hơn tiểu Thước 4 tuổi, hai người chắc có lẽ nói chuyện sẽ hợp đi."

Dì bùng thức ăn đến bàn nghe được, nở nụ cười: "Phu nhân, cô nương tốt như vậy bà giữ lại làm con dâu đi!"

Bà ánh mắt ý bảo: "Trì thiếu gia cũng chưa có bạn gái!"

"Nó sao?" Hứa Chi Lan mắt nhìn con trai nhà mình, lắc đầu, "Người xem nó vừa cứng đầu vừa cầu thả, ai mà thêm thích, cô nương nhà người ta mới nhìn đã không thích rồi!"

"Ai nói chứ!" Dì lắc đầu, "Trì thiếu gia nhà chúng ta rất soái nha! Lái moto rất ngầu, hiện tại tiểu cô nương đều hẳn là thích như vậy!"

"Đều yên lặng cho con." Viêm Trì nhú mày lười biếng nói "Hai người giới thiệu ai thì giới thiệu đi, chừa con ra, con có suy nghĩ riêng."

Anh đã sớm có người trong lòng.

Hứa Chi Lan lẩm bẩm nói: "Người ta còn coi thường con!"

Viêm Trì chế nhạo khinh thường, "Có thể lọt vào mắt xanh của mẹ, con mới coi thường."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 22: Em Có Gì Mà Anh Coi Trọng?

Edit: riri_1127

Một chút ngọt ngào trở lại rồi đâyyy~ ~ ~

Chương 22: Em có gì mà anh coi trọng?

Hứa Chi Lan cảm thấy phẩm vị thưởng thức của chính mình đã bị vũ nhục.

"Cái gì mẹ thích con đều không để vào mắt? Vậy thứ con thích thì mẹ cũng rất chú ý đấy!"

"Con nghĩ mẹ không xem mấy trận đua của con chắc." Bà hừ nhẹ một tiếng, "Giống một đám tiểu yêu tinh, toàn bộ đều mặc quần áo hở hang lộ tay lộ chân."

Viêm Trì mí mắt cũng chưa nâng: "Ai nói con thích như vậy chứ."

Hứa Chi Lan ra tiếng: "Mẹ còn lạ gì con?"

Nghĩ lại nghĩ đến cái gì, tay cầm đĩa của Hứa phu nhân lập tức dừng lại.

Có vẻ thật là như vậy!

Có rất nhiều tiểu cô nương vây quanh con trai mình nhưng trước giờ bà chưa thấy tiểu tử này có hứng thú với ai.

Thật kỳ quái.

Vào tuổi này hẳn là huyết khí phương cương, như thế nào cũng không cùng người nào phát sinh quan hệ.

Hứa Chi Lan nháy mắt mấy cái, trở nên hứng thú: "Ờ--"

Bà vỗ nhẹ vào bắp tay rắn chắc của con trai mình: "Vậy con nói xem rốt cuộc con thích cái dạng gì?"

Viêm Trì thần nhiên liếc mắt: "Chờ mang về chẳng phải mẹ sẽ biết sao."

"Có ý tứ gì?" Ánh mắt Hứa Chi Lan liền sáng rỡ "Con đây là. muốn đưa về ra mắt sao ? !"

Viêm Trì: "."

Lời này đối với người đàn ông vừa tỏ tình thất bại có chút châm chích. . . .

Vẻ mặt Hứa Chi Lan hóng hớt: "Là cô gái nhà ai? Làm cái gì? Có xinh đẹp hay không --"

"Không cần mẹ quan tâm." Viêm Trì không kiên nhẫn, "Dù sao cũng không phải loại con gái mẹ thường thức, chỉ biết mua túi xách này nọ đâu."

"Cái gì chỉ biết mua túi xách chứ!" Hứa Chi Lan không phục, "Hôm nay mẹ quen được cô gái kia không phải như vậy, con có biết người ta gia cảnh ra sao, làm nghề gì không! Mẹ nói cho con biết này nhé --"

Thanh âm cửa mở đánh gãy lời bà.

Viêm Trì nhẹ nhàng thở ra. Anh một chút cũng không muốn nghe lão mama nói về gia cảnh của cô gái kia.

Viêm Tung Dật đi vào nhà ăn, thấy con trai ở nhà, ông thực kinh ngạc: "Aiyo, đại gia rảnh rồi đến đây thị sát sao?"

Viêm Trì cũng cùng ông không đứng đắn: "Đến xem ngài gần nhất đào được cái bảo bối gì."

Viêm Tung Dật vừa nghe vậy rất phấn khích, lập tức ngồi xuống bên cạnh con trai, lấy điện thoại di động ra cho con xem những bức ảnh vừa chụp hai ngày trước.

Viêm Trì phiêu mắt, khinh thường: "Liên mấy thứ này? Lão đầu nhi, bố cũng quá phá sản đi."

Viêm Tung Dật cảm thấy thương thức của chính mình đã bị vũ nhục.

"Aiii người tiểu tử này, người có biết cái --"

"Mấy ngày hôm trước con đã thấy cái như vậy rồi." Viêm Trì hoãn thanh đánh gãy lời ông, "Thời nhà Thanh, triển chi thanh hoa*, người ta hiện tại đặt trong vườn để nuôi cá."

Viêm Tung Dật nghe thấy hai mắt liền sáng ngời: "Chỗ nào con thấy được? Nhà bạn con sao? Mang ta đi xem một chút?"

"Ở phố cổ, nhà bị cưỡng chế di dời."

Viêm Tung Dật ngoài ý muốn: "A?"

Viêm Trì nhân cơ hội này đem chuyện giữ lại nhà cổ cùng ý tưởng nói ra.

"Con đã xem qua rồi, sân tòa nhà kia còn có một phòng ở của lão nhân gia, nếu thật sự mở triển lãm, vé vào cửa phòng chừng cũng là một nguồn thu tốt" Anh tổng kết.

Viêm Tung Dật suy nghĩ một lát, gật đầu: "Nếu con nói như vậy, phá dỡ đi thật đúng là lãng phí."

"Vậy thì hãy làm theo lời con nói. Dù sao, hiện tại dự án đó để lại cho con, con có quyền quyết định cuối cùng."

"Thành, liền như vậy định đi." Viêm Trì hai điều chân dài duỗi ra, đứng dậy đi ra bên ngoài,

"Sao nữa đây?" Hứa Chi Lan sau lưng quát to, "Lại đi nữa à? Không ở lại chút nữa đi chứ!"

Viêm Trì lười nhác xua tay: "Con còn có việc khác."

Hứa Chi Lan bất mãn lâu bầu: "Cũng không biết một ngày bận việc gì"

Viêm Trì bước đi, anh thầm nghĩ. Không nắm chặt điểm này, như thế nào đem con dâu mang về cho mẹ chứ....

Bước tới chỗ moto ở sân trước, anh lấy ra một điều thuốc để châm, mở WeChat bằng một tay. Khi đang gõ, anh tạm dừng đổi ý trực tiếp phát voice chat.

Đợi một lát sau, giọng nói dịu dàng của cô vang lên:
"Viêm Trì?"

Lời nói ôn nhu nhỏ nhẹ như vậy, ngay cả tên anh cũng đều biến thành dịu dàng. Từng âm tiết đều giống liều rữ lượn lờ, làm nhân tâm ngứa ngáy.

Khóe môi anh cong lên, nghe thấy tiếng còi xe loáng thoáng trong điện thoại, anh hỏi: "Em đang ở bên ngoài?"

"Ừm, mới xong việc."

"Vậy vừa đúng lúc." Viêm Trì lấy chìa khóa xe, dập tắt điều thuốc, "Gửi định vị cho anh."

**

Cúp điện thoại, Nghê Thường nói tài xế dừng xe ngay tại chỗ. Chiếc Mercedes-Benz màu đen đậu cạnh phố đi bộ, lúc cô xuống xe gần đó tình cờ có một tiệm Starbucks.

Nghê Thường không uống cà phê, ở bên ngoài quán tìm một cái bàn nhỏ, mới vừa ngồi xuống, liền thấy một chiếc moto đen phóng như điều gặp gió mà lại đây.

Người đàn ông cũng mặc một bộ áo đen và quần đen, không phải áo khoác anh thường mặc, mà là một chiếc áo len đen có mũ trùm đầu. Kết hợp với quần jeans đen, dáng

vẻ kiệt ngạo hào sảng, còn có thêm cảm giác thiếu niên trẻ trung.

Viêm Trì một tay cởi mũ bảo hiểm, ánh mắt không nhìn người chung quanh, thân cao chân dài sải bước đi đến trước mặt cô: "Em không uống cà phê sao?"

Anh nghiêng đầu: "Đổi sang quán trà sữa nhé?"

"Không cần, em không khát." Nghê Thường hướng trong tiệm ý bảo, "Anh muốn uống ly cà phê không?"

Anh ấy lúc trước ở nước ngoài lâu như vậy, cà phê hẳn là thường xuyên uống đi.

Viêm Trì lại lắc lắc đầu. Anh đặt chiếc mũ bảo hiểm xuống bàn, tùy ý kéo ghế ra ngồi xuống bên cạnh cô.

"Bà nội em nói thế nào?"

Nghê Thường truyền đạt lời cảm ơn của bà lại cho anh nghe.

Viêm Trì lấy từ trong túi áo len ra hai bản hợp đồng được cuộn lại thành ống giấy.

"Em xem đi không có vấn đề thì ký vào."

Nghê Thường cầm lấy hợp đồng, mới vừa nhìn non nửa trang, đột nhiên ở bên tai nghe giọng anh ôn nhu hỏi: "Tối hôm qua không ngủ được sao?"

Trong lòng cô nháy dưng, nhìn thẳng lại ánh mắt thâm sâu của anh, theo bản năng nâng tay sờ sờ mặt.

Buổi sáng dậy muộn, không có thời gian trang điểm chỉ có thể đơn giản tô son.

Sớm biết vậy, vừa rồi liền trang điểm qua

Thoáng nhìn hai mắt anh cũng có quầng thâm, Nghê Thường nhỏ giọng nói: "Anh cũng không ngủ được mà."

Viêm Trì nở nụ cười: "Đúng vậy." "Anh tỏ tình thất bại thì làm sao ngủ được."

Nghê Thường: "."

"Em thì sao?" Anh nheo nheo mắt ra vẻ nghiền ngẫm, "Là vì hối hận đã cự tuyệt anh đến cả đêm không ngủ được?"

Nghê Thường: "."

Khuôn mặt anh đang gần kề bên cạnh làm hai má Nghê Thường nhanh chóng nóng lên. Cô rũ mắt không nhìn anh, tay cầm bút vô thức siết chặt: "Đương nhiên không có."

Viêm Trì bên môi cong lên, không nói nữa.

Nhìn thấy cô ký xong hai bản hợp đồng, anh mới lại mở miệng: "Nhà cổ cụ thể em định làm loại hình gì, có ý tưởng chưa?"

Tia sáng lóe lên trong đầu Nghê Thường nhưng nó chỉ là thoáng qua. Cô cau mày: "Em sẽ suy nghĩ lại sau."

"Chậm rãi mà nghĩ." Viêm Trì đem một phần hợp đồng để trước mặt cô, cất đi một bản của mình, "Đi thôi."

Nghê Thường ngoài ý muốn ngẩng đầu: "Còn có chuyện gì khác sao?"

"Có." Anh liếm môi, tựa tiểu phi tiểu nói, "Không phải anh đang theo đuổi em sao"

Nghê Thường: "."

Vẫn là đầu gặp được kiểu theo đuổi thế này. . . .

"Sẽ không phải chính sự xong xuôi, em liền trốn anh chứ?"

Nghê Thường trên mặt lại bắt đầu nóng, mi dài chớp chớp: "Em không có nói như vậy."

Anh nhướn mày, lấy điện thoại ra xem: "Đã đến giờ ăn cơm rồi, em muốn ăn gì?"

Nghê Thường lắc đầu: "Em không --" Cô còn chưa nói xong, bụng liền kêu ọc ọc một tiếng, thật là phản chủ mà.

"."

Cô đưa một tay sờ bụng, lúng túng quay đầu lại.

Nhìn thấy vành tai đỏ bừng nhanh chóng của cô gái nhỏ, Viêm Trì cười khế: "Buổi sáng vội vàng không kịp ăn?"

Nghê Thường cúi đầu "Ừm", nhỏ giọng: "Hẹn đi đến nhà khách hàng, dậy trễ không kịp ăn."

"Nhà ai lại hỗn đản như vậy, ngay cả bữa cơm cũng không để em ăn." *nhà anh chứ ai=)))

Anh đứng dậy đi vào quán cà phê, trong chốc lát trong tay mang theo một túi nhỏ trở lại.

"Trước ăn lót dạ đi."

Viêm Trì đem bánh ngọt cùng chocolate nóng đưa đến trước mặt cô, chính mình bung ly Americano đá lên uống. Nghê Thường quả thật cũng đói bụng, không hề khách khí, lập tức đem miếng bánh ngọt ăn sạch sẽ.

Viêm Trì lại lấy mũ bảo hiểm trắng sữa lần trước ra giúp cô đội lên. Nghê Thường ngồi trên yên sau, moto rất nhanh đi qua hai ngã tư đường, cô liền không biết đường này là đường nào nữa.

Mười phút sau Viêm Trì dừng lại, cô xuống xe đưa mắt đánh giá bốn phía. Cô còn không biết Thành Đô có nơi như vậy.

Khu này đều là mỗi nhà riêng biệt, cách xa nhau, nhưng cũng không nhiều, nhà nào bên ngoài cũng đều có đầy đủ tường vây. Hơn nữa xem diện tích này sân hẳn là cũng không nhỏ.

"Đây là chỗ nào?" Cô hỏi anh.

"Nhà anh."

Nghê Thường sợ run: "Không phải muốn đi ăn cơm sao?"

Viêm Trì cởi mũ bảo hiểm quay đầu, liếc mắt nhìn cô một cái: "Anh nấu cho em ăn không được sao?"

Anh còn có thể nấu cơm ??

Nghê Thường không có đem nghi ngờ nói ra miệng. Cô đuổi kịp bước chân anh, lăm bầm lầu bầu: "Chưa thấy qua ai theo đuổi phụ nữ như anh"

Viêm Trì nghe thấy được, ngoái đầu lại nhìn cô : "Em tha thứ cho anh nhé, anh cũng là lần đầu theo đuổi phụ nữ."

Nhớ tới mấy cô gái vây quanh anh ở trường đua, Nghê Thường sâu kín liếc mắt một cái: "Không tin."

"Thật mà." Viêm Trì thản nhiên nói.

"Trước kia đều là phụ nữ theo đuổi anh."

Nghê Thường: "."

Người này cũng thực kiêu ngạo đi.

Viêm Trì mở cửa lớn ra, ý bảo Nghê Thường vào trước. Cô vào cửa lễ phép đứng yên, không có đi loạn, tầm mắt nhìn quanh. So với mấy ngôi nhà cùng khu dân cư cao cấp này, thì nơi đây không tính quá lớn, chính là nhà hai tầng nhỏ màu trắng.

Tường vây ra sân có khi còn lớn hơn cả nhà.

Không giống như sân của gia đình cô có trồng cây, hoa và nuôi cá, sân nhà anh chỉ có một bãi cỏ xanh tốt, được cắt tỉa

cẩn thận, giống như kiểu sân nhà mà cô đã thấy trong các bộ phim nước ngoài.

Viêm Trì không vào nhà, mà đậu moto trước gara độc lập.

Sau khi cửa điện tử chậm rãi cuốn lên, Nghê Thường khó có thể tin mà mở to hai mắt.

Đây là gara xe tuyệt vời nhất mà cô từng thấy. Cũng là gara ít giống gara nhất.

Bên trong rất lớn, một loạt moto ngay ngắn xếp một bên, ánh sáng chiếu vào những khung thép phản chiếu ra những đốm sáng kéo dài.

Nhìn sang bên cạnh, tất cả có bao cát, tạ và thiết bị tập thể dục đầy đủ mọi thứ. Còn có rất nhiều đồ đạc vốn không nên xuất hiện ở gara như: ghế sofa, dàn âm thanh, máy chiếu, tủ lạnh nhỏ, bồn rửa, thậm chí cả bàn bi-a, một cái võng.

Nó hoàn toàn là một phòng khách ngoài trời, mang đậm phong cách 'công nghiệp'.

Nghê Thường nhìn đến ngây người: "Oa..."

Viêm Trì rất hài lòng với phản ứng của cô, khóe môi cong lên: "Lúc đầu anh cũng rất thích gara này."

Anh đi đến trước tủ lạnh nhỏ, vừa định hỏi cô uống cái gì, quay đầu lại liền thấy cô gái tựa như đang phát hiện đồ tốt gì đó, hết nhìn đông tới nhìn tây xem không ngừng.

Nghê Thường dừng lại bên bức tường và nhìn thấy một chiếc cúp. Còn có một ít ảnh chụp, đều là ảnh anh được chụp lúc thi đấu.

Kỹ sĩ trong bộ đồ trắng đỏ cúi thấp người trên chiếc moto, như một con quái thú mạnh mẽ trong cuộc săn đuổi. Áp loan, vượt qua, tiến lên... mỗi cái ảnh đều có thể trở thành một trang bìa bom tấn.

Tường nhà đều là loại gạch có vệt trắng*, họa tiết rất độc đáo, không có trang trí gì, dễ thấy nhất là bảng từ gắn khung ảnh tự chế.

Nghê Thường đọc qua, nhận ra đó là tuyên ngôn kỵ sĩ mà anh đã đăng trên vòng bạn bè.

Cô nhìn chăm chăm hàng cuối cùng

" Trung thành với người tôi yêu, đến chết không thay đổi." vài giây.

Quay đầu nhìn vỗng bên cạnh đó, Nghê Thường lại hỏi: "Buổi tối anh sẽ ngủ ở đây sao?"

Anh đi đến bên người cô: "So với ngủ ngốc trên giường thì ngủ ở đây nhiều hơn."

Cô nở nụ cười: "Trách không được bọn họ đều nói, xe máy mới là vợ của anh."

"Không có thì mới nói như vậy." Viêm Trì nhìn đến một bên mặt cô, "Chờ có vợ rồi, anh khẳng định sẽ ngủ với cô ấy."

Nghê Thường rũ mắt nhìn sàn nhà, không tiếp lời.

Viêm Trì cười khẽ, hất cằm hướng lầu hai bên cạnh: "Bên trong cũng không lớn, có hai phòng ngủ và hai đại sảnh."

Cô thuận miệng nói: "VẬY CŨNG GỌI LÀ LỚN RỒI."

"Phòng thay quần áo rất lớn, đều còn để trống." Anh hơi dừng, lại nhìn cô, giọng nói mang theo ý tứ khác, "Chứa khoảng một hai trăm bộ sườn xám vẫn được."

Nghê Thường: "."

Viêm Trì cong môi nhướn mày rậm của mình "Đi lên nhìn xem."

Tai cô bắt đầu nóng lên, dụi mũi chân xuống sàn, cúi đầu thì thào nói: "Không đi..."

Một sợi tơ mơ hồ vô hình giữa hai người vừa mới rút ra khỏi không khí, lại bị tiếng kêu "meo meo" khe khẽ cắt ngang. Nghê Thường quay đầu lại thấy một con mèo con đang đứng trên bộ loa nhìn bọn họ.

Cô kinh hỉ "A" ra một tiếng, chạy nhanh đi qua đó.

"Anh còn có mèo sao!"

-- ngửi khí thập phần hâm mộ

Viêm Trì cười nhẹ, cũng đi qua: "Thích mèo?"

Nghê Thường gật đầu: "Vẫn rất muốn nuôi."

"Nhưng nhà em phải làm sườn xám, rất nhiều vải dệt không thể dính lông mèo lông chó, cho nên không có cách nào nuôi được."

Viêm Trì bế mèo con lên, đặt nó trong vòng tay cô: "Hiện tại em có rồi ."

Mèo con cũng không sợ, thậm chí còn có chút quấn người. Được Nghê Thường sờ hai cái trái lại nó liền dụi trong ngực cô, thoải mái mà kêu meo meo...

Viêm Trì ở một bên nhìn thấy, không biết nói gì khóe môi giật giật.

Con mèo này bình thường cũng không nịnh nọt như vậy. Nó thật cũng biết ai mềm ai thơm đấy nhỉ.

Anh còn không có được đãi ngộ này, mà bây nó lại chiếm được toàn bộ

Nghê Thường ôm mèo con, quả thực tâm tình vui vẻ đến nở hoa, khóe miệng cong lên. Con mèo nhỏ là tiểu bò sữa, bốn chân trắng muốt, đầu có một mảng đen, như thể đang đội mũ bảo hiểm màu đen vậy.

Cô đột nhiên nghĩ tới: "Đây là chính là mèo con anh nhặt được trên vòng bạn bè sao?"

Viêm Trì "Ừm" , vươn tay vuốt ve đầu mèo con "Nuôi lớn nửa năm ."

"Anh nuôi thật là tốt." Nghê Thường thiết tình tán thưởng, một bên lại nựng nựng mèo nhỏ, một bên vuốt vuốt lông nó,

"Căn bản nhìn không ra nó là mèo hoang."

Khóe miệng anh cong lên: "Đi theo anh đương nhiên là sống tốt rồi."

Viêm Trì đưa mắt nhìn cô, con ngươi đen sâu thẳm: " Nếu em theo anh, anh cũng có thể dưỡng em thành trắng tròn mập mập đáng yêu."

Nghê Thường: "."

"Con gái ai muốn mập mập chứ!"

"Sợ béo cái gì." Anh lười biếng nói, "Đầy đặn chút mới tốt."

Nghê Thường nghĩ nghĩ, lắc đầu: "Không cần, em béo lên liền thấy nhục nhã."

Viêm Trì cười nhẹ: "Thật là ngốc."

Anh nhướn mắt nhìn thẳng về phía cô: "Người phụ nữ lão tử coi trọng, có thành thế nào cũng đều xinh đẹp."

Tim Nghê Thường đập loạn xạ, mi mắt chớp chớp không ngừng. Cô cúi đầu làm như không có việc gì tiếp tục nựng mèo, khóe môi vụng trộm cong lên. Đến khi tiểu bò sữa đầu bị xoa đến sắp hói đến nơi Nghê Thường mới mím môi, mở miệng nói thanh âm thấp đến cơ hồ nghe không rõ: "Anh. coi trọng em ở điểm nào?"

Lời vừa nói ra, chính cô mặt cũng đỏ bừng cúi đầu càng thấp.

Viêm Trì cũng ngoài ý muốn, động tác đang nụng mèo dừng lại. Anh lại dứt tay vào túi, ngược mắt thật sự nghiêm túc nhìn cô một lúc lâu.

"Em mặc sườn xám rất xinh đẹp."

Nghê Thường: "."

Hừ, chỉ biết vậy sao.

A, đúng là đàn ông:)

Bắt gặp ánh mắt mát mát cùng giận dữ của cô, Viêm Trì hiểu rõ cười nhẹ, ngữ khí vô tư phóng dăng: "Anh là đàn ông, cũng là người bình thường, đương nhiên là thích phụ nữ xinh đẹp."

Anh hơi dừng: "Nhưng trong lòng anh xác định em, vẫn là bởi vì lần trước."

Nghê Thường nâng mắt: "Lần nào?"

"Lần đến nhà em." Viêm Trì theo bản năng đưa mắt nhìn tay mình -- vết sẹo đã nhạt đi.

"Lúc ấy cái hộp rơi xuống, phản ứng đầu tiên của em không phải trốn, mà là đi bảo vệ cái váy kia."

Anh chậm rãi chớp mắt: "Thời điểm ấy anh biết chúng ta thật ra là cùng một kiểu người."

Nghê Thường giật mình: "Chúng ta. là cùng một kiểu người?"

Viêm Trì gật đầu: "Mặc kệ mặt ngoài thoát nhìn thế nào đi chẳng nữa, thì bên trong kỳ thật đều cố chấp và bướng bỉnh."

Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt thâm thúy miên man: "Là kiểu người có thể hy sinh bản thân mình vì lòng trung thành và tình yêu."

Ánh mắt Nghê Thường chấn động, trong lòng rung động mãnh liệt. Cô theo bản năng quay đầu lại nhìn mấy chữ trên tường kia.

'Trung thành với người tôi yêu, đến chết không thay đổi.'

"Vậy sự trung thành và nhiệt tình yêu thương của anh là vì cái gì?"

Cô hỏi lại "Đua xe sao?"

"Phải" Anh gật đầu thật mạnh.

Viêm Trì nhìn cô, ánh mắt sâu thẳm.

"Hiện tại, còn có em!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 23: Thật Đúng Là Chạm Một Chút Liền Hồng

Edit: riri_1127

Chương 23: Thật đúng là chạm một chút liền hồng

Viêm Trì chuyên chú nhìn cô, lông mi dài rũ xuống, trong đôi mắt đen cuộn cuộn trào ra một luồng u ám như mạch nước ngầm mãnh liệt. Anh thu liễm vẻ không đứng đắn lưu manh như mọi khi, giọng nói trầm hoãn mà chậm rãi, từng chữ một đều tràn đầy lưu luyến.

Khi người thích đùa bắt đầu đứng đắn lên, thì khả năng gây chết người càng tăng lên gấp bội.

Bởi vì như vậy, trong nháy mắt Nghê Thường cảm thấy được không khí đều yên lặng. Suy nghĩ cùng hô hấp cũng đồng loạt đình trệ.

Chỉ có một trái tim, trái tim ấy đang sa vào tấm lưới mang tên dịu dàng...

Cô vô lực đáp lại, chỉ có thể cúi đầu nhìn chằm chằm con mèo nhỏ, mi mắt rung động không ngừng. Người đàn ông trước mặt cũng im lặng, thân hình cao lớn chậm rãi đi về phía trước, hơi thở và bóng đen bao trùm lấy cô.

Bàn tay to khớp xương rõ ràng nâng lên đến, chậm rãi tới gần không biết là muốn nựng mèo hay là --

Tiểu bò sữa đột nhiên giật mình một cái, nhảy từ trong lòng Nghê Thường xuống, kêu meo meo đuổi theo một con ong mật .

Nghê Thường nâng mắt nhìn anh, có chút mất tự nhiên ôm lấy cánh tay, ý đồ như chặn vòng tay anh lại. Viêm Trì bỏ tay xuống, vẻ mặt bất đắc dĩ.

"Đói bụng không, em muốn ăn cái gì?" Anh đánh vỗ không khí xấu hổ.

Nghê Thường tâm thần hơi định, hỏi lại: "Nhà anh có cái gì?"

Nam nhân nhướng mi: "Em muốn ăn cái gì sẽ có cái đó."

Nghê Thường: "."

Anh nói như vậy, ngược lại cô càng không biết phải ăn cái gì.

Nhìn ra cô đang mờ mịt, Viêm Trì nhíu mày suy nghĩ một lát, hỏi: "Lần trước ăn sườn cừu kia, em còn muốn ăn không?"

Nghê Thường cảm thấy hơi thích thú nhưng nghĩ nghĩ lại lắc đầu: "Đi khách sạn cũng quá xa."

"Không sao, gọi người đem thịt đưa lại đây." Anh lấy ra di động gửi tin nhắn, "Nướng cho em ăn."

Nghê Thường có điểm ngoài ý muốn: "Ở nhà cũng có thể nướng sao ?"

Viêm Trì cười khể, nhìn cô một cái: "Trì ca của em nướng thịt không hề kém hơn ngoài hàng đâu."

Nghê Thường mếu máo đến nơi...

Gửi tin nhắn xong, anh xoay người đi đến bàn bi-a, cúi xuống và lôi ra một cái lò nướng.

Đó là loại lò tròn gia dụng đốt than - nhìn thấy loại bếp này, không thể giải thích được nhưng Nghê Thường có cảm giác như chuẩn bị cắm trại, ần ần mong chờ.

Viêm Trì dụng lò một cách thành thạo, từ dưới bàn lấy ra mấy viên than đen.

"Đúng rồi, cái váy kia--" anh ám chỉ chính là chiếc váy 'ánh trăng' mà cô rất coi trọng, "Cũng là ông em lưu lại sao?"

"Đúng vậy." Nghê Thường gật gật đầu, đi qua ngồi vào bên cạnh, " Nó là một chiếc váy 'ánh trăng'* thời nhà Thanh chuẩn chỉnh, hình thêu trên đó, quy trình nhuộm cổ rất đáng để nghiên cứu".

Cô tiếp tục: "Trọng yếu hơn là, cái váy kia đối thái gia gia mà nói ý nghĩa phi phàm."

"Hửm?"

Nghê Thường than nhẹ, êm tai nói tới.

Đây là một chuyện xưa bi thương.

Nghê lão gia tử sinh ra ở thời Trung Hoa Dân Quốc, cùng cha nuôi học nghề thủ công, dùng sừng xám đánh võ trói buộc Mãn Thanh truyền thống, trở thành trang phục tân sủng, món đồ được yêu thích mới. Mặc kệ là danh viện tiểu thư, hay là thái thái phu nhân, đều chạy theo mốt, vui vẻ đặt làm mấy kiện sừng xám, Nghê gia tay nghề cao cũng thường cùng giới quyền quý giao tiếp.

Lúc ấy, Nghê Hương Lê cùng cha nuôi tới nhà một vị tham lĩnh* làm sừng xám, nhìn thấy tiểu thư tham lĩnh gia ông ấy đã đem lòng yêu thích.

*Tham lĩnh: giải thích liên quan đến lãnh đạo; cũng đề cập đến tên tùy viên quân sự nhà Thanh

Tiểu thư đối với người thiếu niên ôn nhã cũng rất có hảo cảm. Song phương đều kiềm chế giữ lễ, nhưng lại ngăn không được tình cảm mọc lan tràn.

Một vị là tiểu như nhà quan chức lớn, mà trăm năm sau ông ấy mới là sừng xám đại sư, ở lúc ấy chỉ là học trò, vẫn là cô nhi. Hai người hoàn toàn khác nhau một trời một vực.

Tham lĩnh sau khi biết liền giận dữ, hỏa tốc bắt tiểu thư nhà mình cưới phu quân. Tiểu thư này cũng là người tính tình cương liệt, phản kháng mạnh mẽ, liền trộm súng của cha mình, ngay tại đêm động phòng bắn vào đầu tự sát.

Đến lúc chết vị tiểu thư ấy trên người còn mặc sừng xám do gia gia làm.

Nghê Hương Lê sau khi biết được đau lòng khôn xiết.

Giai nhân trong lòng đã chết, ông thề cả đời không cưới ai khác.

Cái váy ánh trắng kia, đó là mẫu thân của tiểu thư lấy trộm đưa cho Nghê Hương Lê làm kỷ niệm.

Viêm Trì nghe xong, đột nhiên nghĩ đến cái gì: "Vậy bà nội em phải"

"Là thái gia gia trên đường nhặt được sau nó nuôi dưỡng." Nghê Thường một tay nâng cằm, không tiếng động thở dài, "Thái gia gia, thật sự cả đời đều không kết hôn."

Viêm Trì a ra một tiếng: "Thật tuyệt."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường vẻ mặt không nói gì nhìn nam nhân vài giây, bữu môi: "Thái gia gia chính là rất giỏi, si tình cũng rất chung tình."

Cô đưa mắt nhìn anh, ý ám chỉ: "Thế giới này chắc không có mấy người được như thái gia gia."

Chống lại đôi mắt nhỏ của cô gái.

"Anh quả thật không phải cái loại nam nhân này." Anh thẳng thắn nói.

Nghê Thường: "."

Thật đúng là.

Một chút cũng không giả bộ.

Thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bày ra vẻ suy sụp, Viêm Trì cười khể: "Không phải nói ông em không tốt, nhưng sống ở thời đại ấy, cũng chịu bó tay."

"Bất quá anh nghe như thế nào, em nghĩ phải khổ như vậy mới gọi là si tình?"

Anh đem than ném vào lò nung, nghiêng đầu nhìn cô: "Hai người vui vẻ bên nhau cả đời không được gọi là si tình sao?"

Nghê Thường nhìn than đen cháy toát ra vô số đốm lửa, chậm rãi rũ mắt: "Chính là, cho dù hai người có thể ở cùng nhau, cũng sẽ phải chịu khổ."

Viêm Trì nhướng mi: "Vớ vẩn."

Anh phản bác cô : "Ai mẹ nó cho em nói thế nào cũng phải chịu khổ hử ."

Nghê Thường sâu kín nhìn anh: "Anh cho là, thực sẽ có người cả đời thuận lợi suôn sẻ yêu nhau sao?"

"Lão tử sẽ không để cho người phụ nữ của mình chịu khổ, có khổ cũng là bản thân tự mình chịu." Viêm Trì buông kẹp sắt gấp than xuống, phủi phủi bụi trên tay.

"Nhưng mạng mình phải giữ chứ. Bằng không làm thế nào mà liều mạng thương vợ được."

Nghê Thường khóe miệng cong cong, cô cũng phải nói lại cho bằng anh.

"Anh nói khó tin quá."

Viêm Trì cười cười: "Em thử xem chẳng phải sẽ biết sao ."

Anh nghiêng đầu nhìn cô, ánh mắt rất thẳng thắn: "Làm người phụ nữ của anh, một giọt nước mắt anh cũng không để em rơi."

Nghê Thường tâm thần nhoáng lên một cái, mâu quang khẽ động.

Chính vào lúc không biết trả lời như thế nào, chuông cửa lại vang lên.

Viêm Trì dặn cô đừng đụng vào bếp lò sau đó đứng dậy đi mở cửa.

Khi quay lại, trên tay anh cầm theo một thùng xộp lớn. Ngoài sườn cừu, khách sạn còn gửi thêm nhiều loại hải sản tươi sống, rau củ quả.

Nghê Thường cởi áo khoác dệt kim bên ngoài sườn xám, vừa muốn đi qua hỗ trợ, Viêm Trì liền lười nhác xua tay: "Không cần em đụng vào."

Anh lại chỉ về phía sofa: "Chờ ăn là được."

Nhìn thấy anh rũ mắt cầm chảo nướng, Nghê Thường nhất thời xuất thần. Thường ngày ở nhà mặc dù bà nội cũng chăm sóc rất tốt, nhưng bà đã lớn tuổi suy cho cùng cô vẫn

phải phụ giúp, chưa bao giờ xấu hổ ngồi lại hưởng thụ như bây giờ.

Ở bên anh, cô sẽ có một cảm giác tinh tế, được nâng niu.
.....

Mới vừa lại sofa ngồi Nghe Thường liền thấy con mèo nhỏ chạy đến đây, miệng còn ngậm cái lông chim. Tiểu bò sữa đem lông chim đặt ở bên chân cô, còn ngưỡng mặt meomeo mà kêu, giống như đang tranh công.

Nghe Thường nở nụ cười, cầm lấy lông chim dài không rõ là của loài nào, dắt mèo con đánh tới đánh đi.

Một tiếng vang nhỏ, đúng giờ vòi nước tự động trong sân tự phun nước tưới lên mặt cỏ. Cột nước sáng đục đưa dưới ánh nắng chiều thu, kéo ra những vòng tròn cầu vồng lộng lẫy thấp thoáng.

Những bài hát chậm rãi và trầm bổng đang phát ra chậm rãi trong loa, với tiếng kêu vui vẻ của mèo con bên cạnh chân, mọi thứ đều ổn thỏa hài hòa.

Trong chốc lát, mùi thơm của thịt nướng từ gara càng lúc càng nồng đậm, mèo con không muốn chơi với Nghe Thường nữa, chạy lại ngồi xổm bên chân Viêm Trì, kêu meo meo một cách tham lam.

"Anh được không đấy?" Nghe Thường ngồi ở sô pha hỏi.

"Ừm." Viêm Trì xa xa hướng cô nói, "Đến ném thử, chút tay nghề của Trì ca nhà em đi."

Nghê Thường nở nụ cười, nhẹ đứng dậy, đi rửa tay tại bồn rửa bên cạnh. Sau khi rửa xong quay lại, cô thấy anh đặt vỉ nướng xuống và bắt đầu cởi áo len ra.

Anh cởi quần áo cũng là đơn giản thô bạo, một tay giữ cổ áo và kéo trực tiếp qua đầu. Bên trong áo phong màu đen bị xốc lên, lộ ra một chút phần eo cùng cơ bụng rõ ràng. Tầm mắt rơi xuống chiếc quần jeans đen và viền quần trong cùng màu, tâm tình Nghê Thường nhất thời nảy lên một cái.

Viêm Trì đem áo len ném tới một bên, ngẩng đầu vừa lúc chạm phải ánh mắt ngượng ngùng của cô.

Anh cố ý hỏi: "Em nhìn cái gì đấy?"

Viêm Trì kéo vạt áo phong lên, ra vẻ nghiền ngẫm nói: "Cơ bụng đẹp hay là tuyến nhân ngư đẹp hửm?"

Nghê Thường mím môi không nói lời nào, đỏ mặt hung hăng liếc anh một cái.

Tốt lắm tốt lắm, biết nhà ngươi có cơ bụng và tuyến nhân ngư rồi!

Viêm Trì cười khúc khích, giơ tay đặt một chai nước lên bàn, ra hiệu cho cô vào ngồi.

Nghê Thường bước vào bàn, không thể không thốt lên "wow".

Trên bàn không chỉ có sườn cừu còn có tôm, sò điệp, hào và bò, đầy đủ mọi thứ.

Dầu trên bếp tỏa ra tiếng xèo xèo, mùi thơm tỏa ra bốn phía.

Viêm Trì mở tủ lạnh lấy ra một túi phô mai cắt nhỏ, lấp đầy các rãnh trên mép chảo nướng từng chút một. Đợi cho phô mai tan chảy, anh gấp một miếng thịt bò đã nướng chín sau đó cuộn nó trong một lớp phô mai thật dày rồi đưa vào bát của Nghê Thường.

"Nếm thử đi."

Nhìn thấy miếng phô mai vàng ươm kéo ra những sợi dài, Nghê Thường khó nhọc nuốt nước bọt.

Nếu cô ăn như thế này, cô có thể ... béo lên a.

Cùng anh ăn cơm, dạ dày mèo con của cô lập tức phát huy hết khả năng -- Nghê Thường cơ hồ mỗi món trên bàn đều ăn qua một lần.

Buông bữa, cô hướng mắt nhìn về bát của anh -- cơ bản vẫn là trống không.

Nghê Thường vươn tay định cầm lấy kẹp sắt trong tay anh: "Anh đừng nướng nữa ăn chút gì đi."

Viêm Trì né tránh tay mí mắt cũng chưa nhắc: "Em dứt anh ăn không phải được rồi sao."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường lùi cánh tay về đặt ở bên cạnh bàn nửa ngày không nhúc nhích.

Anh liếc nhìn một cái, thở dài: "Không có lương tâm. Đã quên lúc trước lão tử đút em thế nào sao?"

Anh không nói gì nữa, một tay cầm lấy kéo cắt thịt. Sườn cừu nướng chín vàng từ trong ra ngoài, dầu nóng xèo xèo chảy dọc theo từng thớ thịt, vô cùng thơm ngon.

Nghê Thường nhìn chằm chằm tay anh, mím môi cầm bát trước mặt anh lên.

Cô gấp tất cả mỗi thứ một ít, lại học theo bộ dáng anh cuốn một lớp phô mai quanh thịt nướng, sau đó yên lặng ngồi vào bên cạnh anh. Từ lúc thấy cô cầm bát của mình lên, Viêm Trì đã không nhịn được, khóe môi cong cong lên.

Hiện tại cô vô thanh vô tức ngồi đến cạnh anh, biểu tình giận dữ như cô vợ nhỏ đáng yêu. Ý cười trên mặt anh càng lúc càng sâu.

Nghê Thường rũ mi không nhìn: "Không cho cười."

Biết rõ người đàn ông này chỉ đang muốn lừa mình, nhưng cô vẫn mềm lòng...

Nghê Thường gấp một miếng thịt bò tức giận nói, "Ăn mau!"

Viêm Trì liếc nhìn cô một cái, thực nghe lời cúi đầu ăn miếng thịt bò từ bàn tay trắng nõn nhỏ xinh của cô.

Cô nhưng thật ra không bạc đãi anh nha, một miếng thịt bò mà hận không thể cuốn hai lát phô mai lên đó. Nghê Thường cũng hối hận. Mắt thấy phô mai kéo sợi từ tay mình

đến môi anh, hai người đều có chút chật vật luống cuống tay chân.

Viêm Trì liếm đi miếng phô mai trên viên môi, rũ mắt xuống, thấy tay cô cầm đĩa vẫn đang quăn queo vặn vẹo ở đó, anh nhúu mày ném cái kẹp đi rồi quay lại cầm lấy cổ tay Nghê Thường.

Cổ tay trắng muốt yếu ớt, chỉ cần dùng hai ngón tay đã chế trụ được.

Nghê Thường lập tức bất động .

Viêm Trì liền cầm tay cô đem phô mai còn dính trên đĩa ăn sạch sẽ, vừa định buông tay, tầm mắt anh đột nhiên dừng lại trên xương cổ tay cô.

-- nơi đó còn dính hai mẩu phô mai nhỏ.

Đôi mắt anh chuyển động, đôi môi cũng bắt đầu di chuyển.

Nghê Thường hơi thở ngưng trệ.

Cùng thân thể cứng rắn bất động, đôi môi của anh thật ra mềm mại đến không ngờ. Xúc cảm ấm nóng, mang theo ẩn ẩn cảm giác thô ráp, như không có việc gì, nó lướt nhẹ qua xương cổ tay non mịn của Nghê Thường, mẩu phô mai dính trên đó biến mất.

Cánh tay cô mềm nhũn vô lực, nửa người đều nổi lên tê dại.

"Leng keng" một tiếng, đôi đũa rơi xuống bàn ăn.

"Anh tự ăn đi." Nghe Thường nhỏ giọng lâu bầu, đem bát đặt lại trước mặt anh, còn mình quay lại ghế đối diện ngồi.

Viêm Trì không nói chuyện, nâng tay lau lau môi.

Anh ngược mắt thấy vành tai cô phiểm hồng, tầm mắt sau đó lại dời xuống cổ tay-- dưới vòng ngọc kia là một làn da mịn màng hơi hơi hồng lên, hồng cùng vành tai cô giống nhau.

Thật đúng là chạm một chút liền hồng.

Viêm Trì liếm liếm môi, thầm nghĩ

Sớm muộn gì, mấy chỗ khác anh cũng sẽ chạm đến hồng mà thôi. *lưu manh

Điện thoại ở góc bàn đột nhiên rung lên. Nghe thấy tiếng gọi, Nghe Thường nhướng mày ngạc nhiên. Cô không có né tránh anh, trực tiếp bắt máy: "Xin chào?"

Đối diện, Viêm Trì dập lửa lò nướng, lại lấy hoa quả bày ra.

Cũng không biết cô trò chuyện với ai, hai hàng lông mày lá liễu khẽ cau lại.

"Vâng. phu nhân bộ này như vậy là không cần xếp hàng ngày mai sao ? Ngày mai con. A, không cần không cần! Kia rất phiền toái , cũng quá quấy rầy Con như thế nào lưu lại ăn cơm được"

Lưu lại?

Ăn cơm? ?

Thấy cô rõ ràng không tình nguyện, Viêm Trì nhăn mày, hạ giọng nặng nề hỏi: "Ai vậy?"

Anh vừa dứt lời, Nghê Thường sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Cô quay đầu giật mình nhìn anh, môi mấp máy, cái gì cũng chưa nói, tay cứng ngắc đưa di động đưa cho anh.

Viêm Trì mi tâm càng nhú chặt.

Gặp phiền toái gì sao ?

Anh một phen lấy di động: "Ai đấy?"

Không đợi đối diện nói chuyện, anh lại trầm giọng: "Tôi là bạn trai cô ấy, có việc gì cứ nói."

Đối phương trầm mặc vài giây, sau đó đột nhiên thở gấp: "Viêm, Viêm Trì? ?"

"Thật đúng là con sao ? ! Con, con như thế nào --"

Viêm Trì giật mình, khó có thể tin được, buông di động xem màn hình điện thoại.

". Mẹ?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 24: Dễ Thương...

Edit: riri_1127

Chương 24: Dễ thương...

Nghê Thường bình tĩnh nhìn anh đang cầm di động mình.

Khiếp sợ qua đi, tâm trí cô trống rỗng, trở nên xuất thần.

Thành Đô dân số cố định hơn 10 triệu người, nhưng làm thế nào cô cũng không tránh khỏi anh thế nhỉ.

Ngẫu nhiên gặp mặt, hội ngộ, chia ly.

Mặc kệ nhìn có vẻ xa rời cỡ nào, nhưng đến với hai người bọn họ, giống như đều biến thành sự kiện tất nhiên.... *okay tui sẽ thêm tag truyện duyên trời tác hợp cho hai người=)))

Nhiều sự trùng hợp đến quá mức, có phải hay không gọi là.

Định mệnh? ?

Khi trong đầu xuất hiện ra từ này, Nghê Thường cũng bị chính mình làm cho giật nảy.

Cô chớp mắt thật nhanh, kìm nén nhịp tim đang đập loạn xạ của mình.

Đối diện, Viêm Trì đem đĩa trái cây đặt tới trước mặt cô, một bên lười biếng nói vào điện thoại, "Được, vậy con sẽ nói cho cô ấy biết."

Bên kia điện thoại không biết Hứa Chi Lan nói gì đó, anh mi tâm nhú chặt: "Mẹ đừng bận tâm nữa, được không?"

Anh lại nhắc lên mí mắt nhìn Nghê Thường, lười biếng nói: "Cũng đừng hỏi."

Nghê Thường: "."

Cô cũng muốn cũng biết mẹ anh đang hỏi cái gì. Lúc cô gặp lại Hứa phu nhân phải giải thích thế nào về quan hệ của hai người đây.

Là nói về thời gian ở cao nguyên kia, hay là về lúc dự án di dời phá dỡ nhà cổ

Tiểu thuyết viết cũng chưa có tình huống như vậy nha.

Viêm Trì cúp điện thoại, khẽ cười.

"Buổi sáng em đến, thật không biết là mẹ anh sao?" Anh tựa tiểu phi tiểu nhìn cô.

Nghê Thường bất đắc dĩ cười: "Làm sao mà biết được chứ."

Viêm Trì cầm quả nho, thuận miệng nói: "Người khác đều nói anh lớn lên giống mẹ."

Nghê Thường sợ run, lập tức nhớ đến cảm giác quen thuộc khó hiểu khi đối mặt với Hứa phu nhân, là chuyện gì

xảy ra vậy?

Viêm Trì đột nhiên nở nụ cười, con ngươi đen thâm thúy sâu kín hứng thú nhìn cô.

Nghê Thường tâm sinh cảnh giác: "Anh cười cái gì?"

"Không có gì." Anh biếng nhác rộng mở hai chân dài, "Hai nhà chúng ta vậy mà còn có mối quan hệ sâu xa như thế."

"Lúc anh còn ở trong bụng mẹ, đã thấy qua thái gia gia của em."

Nghê Thường nghĩ nghĩ một lát, cũng thực kinh hãi: "Thật đúng là như vậy nha!"

Nam nhân cong môi, ngữ khí cà lơ phất phơ: "Lão nhân gia nếu còn sống, khẳng định sẽ đem em hứa hôn cho anh."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường hung hăng hấn liếc mắt một cái: "Anh nằm mơ!"

"Như thế nào lại mơ chứ." Anh cười khể, "Lúc trước hai ta duyên trời tác hợp, hiện tại hai nhà lại có giao tình, thật đúng là Tần Tấn chi hảo*."

*Tần Tấn chi hảo 秦晋之好 : Đây là một thành ngữ có nguồn gốc từ câu chuyện xưa, những ám chỉ về thành ngữ này xuất phát đầu tiên trong của Tả Khâu Minh. Thời Xuân Thu, hai nước Tần Tấn liên hôn rất nhiều năm qua nhiều thế hệ, từ đó người ta dùng cụm từ này để chỉ mối quan hệ hôn

nhân giao ước giữa hai bên gia đình, cũng hàm ý chỉ điều tốt đẹp.

Anh hơi nhường mắt, con người đen hẹp dài câu nhân.

"Tiểu cô nương à, xem ra trừ bỏ anh đời này em không cưới được người khác đâu."

Nghê Thường: "."

Người đàn ông này phiền đến chết mất!

Rũ mắt, Nghê Thường đột nhiên nghĩ đến cảnh thái gia gia qua đời. Lão nhân gia nói, nghĩ đến giai nhân đã mất sớm, ông liền hận chính mình sao lại sống quá lâu.

Nhưng nhìn thấy Nghê Thường, ông lại còn muốn sống lâu thêm vài năm.

Có thể thấy chắc gái lập gia đình thì tốt rồi.

Thái gia gia nói luyện thuyền một hồi, cũng không biết sau này chắc sẽ như thế nào, nhà bên kia là cái dạng gì, nghĩ cũng đừng nghĩ bắt nạt Nghê Thường nhà bọn họ.

Nỗi lòng phức tạp vi diệu, Nghê Thường lại nghe anh hỏi mình: "Vậy sáng mai em có đến nhà anh không?"

Cô nghĩ nghĩ, gật đầu: "Có đến."

Hứa phu nhân đặt thêm bốn kiện sừng xám, vừa rồi gọi điện thoại nói muốn chia cho người nhà, phiền Nghê Thường lại đến nhà bà một chuyến .

Lịch trình của từng khách đã được sắp đặt, công tác chuẩn bị nên được tiến hành càng sớm càng tốt, để cô có thể bắt đầu và hoàn thành công việc trong thời gian sớm nhất, nên nghĩ không muốn lại trì hoãn chút nào.

"Vậy thì đi." Anh liếm môi, như cười như không, "Vốn không nghĩ nhanh như vậy mang em đi gặp cha mẹ."

Nghê Thường: ". Cái gì mà gặp cha mẹ!"

Cô nghiêm túc trừng anh: " Ngày mai, anh không được nói hươu nói vượn!"

Viêm Trì môi khẽ nhếch, bật cười.

Tiểu cô nương, còn ra mệnh lệnh cho anh cơ đấy.

Cái miệng nhỏ nhắn chu chu giận dỗi, thật giống mèo con giương móng vuốt xù lông hù dọa, không hề có chút đáng sợ nào, ngược lại càng đáng yêu nha.

Dễ thương, thật là muốn hôn một cái...

Anh nâng tay vuốt vuốt tóc cô: "Yên tâm. Anh biết phải làm sao mà."

Bình thường trêu chọc cô ấy, nhưng trước mặt các trưởng bối thì vẫn phải nói chuyện giữ kẽ.

Nếu không đối với cô thực không tốt.

Nghê Thường nhú mày chỉnh lại mái tóc bị anh sờ loạn, đột nhiên phát hiện có điểm không đúng.

"Ngày mai, anh cũng muốn về nhà sao?" Cô nương mi nhìn anh, thử hỏi, "Anh có thể không quay về không?"

Cô đến nhà anh một mình không sao, nhưng anh ở đó, ngấm lại liền thấy xấu hổ.

Chương này ngắn tí ti, tối mình up chương tiếp nha~~

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 25: Ngủ Ngon

Edit: riri_1127

Chương 25: Ngủ ngon

Giang Ngư buổi tối kết thúc công việc, mới từ nhà cổ đi ra, liền đụng phải Viêm Trì đưa Nghê Thường về nhà.

Cô lập tức cả nhà cũng không trở về, lại cùng Nghê Thường quay vào nhà cổ.

Đợi cho bà nội trở về phòng, Giang Ngư mới nắm cổ tay Nghê Thường, kiểm chế không được kích động: "Các người đây là. thương lượng? !"

Nghê Thường tay lấy bánh ngọt bị bắt dừng lại.

Cô nâng mắt nhìn thấy khuôn mặt hờn hờ hóng chuyện của bạn thân, bất đắc dĩ cười khẽ: "Không có."

Giang Ngư hồ nghi nhìn hai giây: ". Tớ không tin."

Mới vừa rồi cô đều thấy !

Nghê Thường thu mình lại trong chiếc áo khoác của người đàn ông, trông khuôn mặt nhỏ nhắn, chân gầy hơn, cả người trông cũng nhỏ bé hơn.

Tay đưa cao lớn khô ngồ đứng bên cạnh Nghê Thường, trông cô càng giống vợ nhỏ điếm đàng đáng yêu. Bọn họ sóng vai cùng nhau đi, không nắm tay cũng không nói chuyện, nhưng hai người trong lúc đó cái bầu không khí thật có cảm giác.

Cảm giác như dây tơ hồng quấn quanh nha.

Không nói chuyện mà đã như vậy rồi, nếu thực sự nói chuyện với nhau không biết còn ngọt ngào thành cái dạng gì

"Thật sự." Nghê Thường nói, cô lấy hai miếng bánh ngọt cùng hai ly nước lựu đặt lên bàn.

Mẹ Viêm Trì tặng cô một hộp điếm tâm ngọt nhìn không lớn, nhưng bên trong tương đối phong phú. Trừ bỏ bánh ngọt, còn có một số bánh trứng, cũng như bánh quy tự làm với nhiều hương vị khác nhau.

"Cái gì mà gặp cha mẹ!" Nghê Thường giận dỗi liếc mắt nhìn Giang Ngư, lại dừng, "Bất quá, gia đình bọn họ cũng khá lắm".

Cô nở nụ cười: "Cả gia người ta nói nói giỡn cười thực náo nhiệt, không khí tốt lắm."

Giang Ngư nâng cằm nhìn Nghê Thường: "Xem ra, cậu là nghĩ muốn gia nhập cái nhà kia ha ."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường cầm lấy nĩa nhỏ chọc một miếng bánh đưa vào miệng ăn, thật ngon. Cô hai má nhai nhai, nhưng không nói gì.

Giang Ngư nhướn mi: " Quả nhiên."

"Người đàn ông như Viêm Trì, hẳn là không có cô gái nào kháng cự được."

Bộ dạng soái, gia thế tốt, chính mình lại là tay đua, còn có danh khí. Cùng đàn ông như vậy yêu đương, có thể được ngàn người hâm mộ.

Thực có thể thỏa mãn tâm tư hư vinh nho nhỏ của các cô nương.

Hơn nữa, bản thân anh ta cũng rất hay trêu ghẹo.

Giang Ngư nghe Nghê Thường nói qua mấy chi tiết, liền nhận thức người đàn ông này.

Thực mẹ nó thâm sâu.

Giang Ngư mím môi, do dự mở miệng nói: "Tớ không phải hắt nước lạnh lên cậu."

Nghê Thường buông đĩa ăn nhìn cô: "Đến, mau hắt tỉnh tớ."

Giang Ngư nở nụ cười. Cô nghiêng đầu tìm từ ngữ một lúc lâu, cuối cùng chỉ nói: "Dù sao tớ cũng không tin, lắng từ thật sự quay đầu hồi tâm chuyển ý."

Như vậy một câu, Nghê Thường liền hiểu được ý tứ .

Những bông hoa thu hải đường trên đầu đang rơi xuống, một cánh hoa đỏ xoay tròn rơi vào cốc nước ép lựu trên tay. Mặt nước phẳng lặng khẽ động lên, xuất hiện những vết sóng nhỏ rất mịn.

Giang Ngư giọng nói hơi chút trêu đùa: "Cậu còn nhớ rõ chúng ta ở cao nguyên lúc trước thấy được, mấy tay đua kia cùng đám nữ nhân thế nào rồi chứ?"

"Các cô ta chắc cũng biết được, khó có thể yêu đương thật lòng nhưng cùng Viêm Trì cái loại đại soái ca ở cùng một chỗ thì dù có chia tay thì cũng coi như kiếm được"

Cô hơi dừng ngược mắt nhìn Nghê Thường: "Nhưng cậu không giống các cô ta, cậu cũng không có tiêu sái như vậy."

"Tuy nói hai người ở một nơi thật xứng đôi vừa lứa, nhưng tứ cảm giác Cậu giữ không được nam nhân như vậy."

Nghê Thường rũ mắt nhìn cánh hoa trong cốc, lòng mi khẽ động.

Cô không biết rằng mình không thể nắm giữ được một người đàn ông như vậy.

Đại khái là cùng lão nhân cùng một chỗ sống đã lâu, đối với tình yêu cùng hôn nhân, cô tựa hồ không có cảm giác khát khao tình yêu lãng mạn phấn hồng cho lắm.

-- Có lẽ khi không còn trẻ nữa, cô sẽ kết hôn với một người đàn ông thích hợp. Bên kia nhẹ nhàng lễ phép, hiểu

biết có lẽ, không nói tình cảm thế nào, nhưng hai người có thể coi trọng nhau, tương kính như tân.

Hiện tại, Viêm Trì xuất hiện

"Tớ cũng không phải bởi vì gia thế, chức nghiệp, còn có danh khí, mới." Nghe Thường nhẹ giọng mở miệng, thanh âm như nước trong đêm đôi mắt nâu ẩm ướt và sáng ngời.

"Tớ cũng không có nghĩ tới, phải theo anh ấy "Kiếm" cái gì."

Anh là người đàn ông đầu tiên dứt khoát thổ lộ tình cảm với cô.

Vừa trắng trợn, vừa cường thế.

Có đôi khi cô cũng sẽ hoài nghi, có phải hay không bởi vì anh không có thực coi trọng phần tình cảm này, cô cũng chẳng khác gì những mối tình đã qua của anh nên anh mới có thể thổ lộ mà không chút đắn đo.

Nhưng hôm nay một khắc kia bị anh ôm vào trong lồng ngực, cô giống như thật sự cảm nhận được anh thật lòng kiên định thích mình.

Khi anh ôn nhu gọi mình là "bé con" , lần đầu cô cảm giác được bảo vệ và sủng ái vô điều kiện. *Ủa có hả ta, hai người có nhiều chuyện mà người đọc cũng không biết lun =)))

Phần dung túng cùng cảm giác an toàn này, ở thái gia gia cùng bà nội cô cũng chưa từng cảm thụ như thế.

"Tớ biết cậu xem trọng cái gì." Giang Ngư nói với Nghê Thường, "Nhưng chính là có cảm giác này, tớ mới lo lắng."

Cô nhú mày, ánh mắt nhìn Nghê Thường biểu lộ đau buồn âm thầm: "Tớ cũng không muốn nhìn cậu thương tâm."

"Tớ hiểu được." Nghê Thường còn thật sự gật đầu, với Giang Ngư, cũng là với chính mình nói, "Tớ sẽ bảo vệ tốt bản thân."

Giang Ngư bĩu môi: "Ít nhất, không thể dễ dàng đáp ứng với anh ta! Bằng không cũng quá tiện nghi rồi!"

"Ai biết có thể hay không theo đuổi tới tay rồi sẽ không quý trọng nữa! Dù sao không chiếm được, mới là tốt nhất."

**

Thời gian vẫn tiếp tục trôi, rất nhanh đã đến tháng mười.

Bộ phim 《 mật thám hoa hồng 》 mà Nghê Thường phải bay đi cao nguyên để thiết kế sườn xám kia, đột nhiên phát sóng .

《 Mật thám hoa hồng 》 chưa kết thúc phần một, theo lý mà nói sẽ không phát sớm như vậy, nhưng nhân vật nam chính của bộ phim dự kiến ban đầu đã dính phải một vụ bê bối gây sốc, đoàn phim suốt đêm chuẩn bị, tuyên truyền hay gì đó còn không kịp, lập tức phát sóng để cứu vãn tình hình.

Không có tuyên truyền, đề tài còn không có, 《 Mật thám hoa hồng 》 cơ bản không ai xem trọng, chỉ có nhà tư bản

mua mấy nhiệt suor. Nhưng không nghĩ tới sau khi chiếu sáu tập, mức độ phổ biến bỗng tăng vọt. Số bài đăng thảo luận ngợp trời, cơ bản đều nhắc tới: nữ chủ Hạ Dao thủ vai Hoắc Trân Châu.

Cùng với sườn xám của Hoắc Trân Châu.

Nhấp vào xem, hầu như tất cả mọi người đều xuýt xoa:

【 ta tuyên bố: Hạ Dao mặc sườn xám chính là nhân gian phú quý hoa! 】

【 Hạ Dao rốt cục tìm được phong cách rồi! Hoắc Trân Châu trở mình hoàn mỹ a a a! 】

【 Nhớ lắm sao? Ta như thế nào nhớ dáng người Hạ Dao không ổn lắm, mặc sườn xám cư nhiên lại đẹp như vậy? ? 】

【 Có người từng nói với tôi rằng sườn xám giống như ngọc bích. Không có trang phục nào giống sườn xám, dù cao, lùn, mập hay ốm, sườn xám truyền thống đều có thể cho phép mọi người thể hiện bản thân theo phong cách khác nhau. Không cần theo đuổi dáng người "Hoàn mỹ", tôi yêu Hoắc Trân Châu, cũng yêu thích mỗi phân da thịt trên người mình.】

Người qua đường đều tán thưởng cô ấy truyền bá thông điệp rất tích cực và có ý nghĩa.

Đồng thời, sườn xám truyền thống cũng được mọi người điên cuồng tìm kiếm.

Giang Ngư cao hứng, buổi tối gọi điện thoại cho Nghê Thường, hỏi cô muốn hay không nhân cơ hội lập một cái tài khoản Weibo hay Douyin. Nghê Thường nghĩ nghĩ, cảm thấy này thật đúng là một cơ hội tốt -- không phải vì tuyên truyền, mà là có thể thật sự phổ biến về bình tài sườn xám truyền thống phục sức.

Nghê Thường trước đây không dùng Douyin, sau khi tải về đã lướt qua một lúc và thấy nó khá thú vị. Sau khi đăng ký tài khoản, hệ thống đề xuất "những người bạn có thể biết" cho cô, vừa định bấm tắt lại chợt thoáng thấy một ảnh đại diện.

-- Giống như WeChat của anh, đó là hình đại diện với bộ đồ đua màu đỏ và trắng.

Nghê Thường có chút hứng thú nhấn vào

Lại kinh ngạc ra tiếng.

Viêm Trì tổng cộng chỉ đăng hai video, vậy mà có tận 500.000 lượt follows, số lượt thả tim lên đến hơn 1.000.000!

Đua moto không phải là môn thể thao không được ưa chuộng sao? Chẳng phải trong khoảng thời gian này anh ấy không có thi đấu sao? Tại sao mức độ nổi tiếng lại cao như vậy?

Nghê Thường tò mò bấm xem video có nhiều lượt thích nhất.

Chính là video Viêm Trì tản mạn nâng tay, đặt hai ngón tay lên mũ bảo hiểm đối với màn ảnh làm một cái ký sĩ lễ.

Nghê Thường: "."

Chỉ thế này?

A Thế này? ?

Liền hơn 1.000.000 thả tim? ?

Nghê Thường nhấp vào khu vực bình luận bên dưới, chỉ toàn là "Ahhhh".

Cô cau mặt càng sâu sau khi lướt thêm một lúc nữa...

【 a a a a lão công! ! ! 】

【 ca ca, đừng cười moto cười em đi ~】

【 trì thân, làm sao vậy? Ahh không, đường đột quá [xấu hổ][xấu hổ]】

Nghê Thường: "."

Nghê Thường chọc thật mạnh vào màn hình khu bình luận.

Video của anh sẽ tự động phát lại. Một giây cuối cùng sau khi xem xong ký số lễ của anh, cô "Hừ" ra một tiếng.

Đáng ghét, quên luôn đi ! !

Nghê Thường tắt di động.

Trên màn hình tối đen, cô nhìn thấy một khuôn mặt nhỏ nhắn nhó đầy oán hận. Nhìn chăm chăm vào khuôn mặt suy

sự của mình một lúc, cô mở WeChat một lần nữa.

Mấy ngày nay Viêm Trì cũng không ở Thành Đô mà cùng Phương Khôn Đăng vài người đi tham gia hội đua xe gì đó. Bọn họ mấy ngày này cũng chưa gặp mặt, phỏng chừng lịch trình anh bận rộn, tần suất nhắn tin với cô cũng thấp hơn. Bất quá mỗi đêm đều gửi cho cô một chùm ảnh, đại khái là ảnh chụp moto. Cách màn hình, Nghe Thường giống như có thể nghe thấy tiếng động cơ đinh tai nhức óc.

Cô nhìn chăm chăm vào bức ảnh chụp đồ ăn nhẹ buổi tối mà Viêm Trì đã gửi cho cô hai giờ trước trong vài giây, sau đó ngáp ngừng gõ vài chữ.

Nghe Thường vũ y: 【《chú ý an toàn》[mỉm cười]】

Qua một hồi lâu, anh mới trả lời bằng một chuỗi dấu chấm lửng.

YC: 【Anh không chú ý đến khu bình luận đâu mà】

Nghe Thường: ". A."

YC: 【nguyên lai không phải tới quan tâm anh mà là đến tính sổ nha】

YC: 【chắc, bé con ăn giấm chua】

Nghe Thường: "."

Tự hào lắm đấy nhỉ ? !

Nghe Thường gửi hai lời chào tạm biệt, phớt lờ anh.

Viêm Trì cũng không có gửi tin nhắn đến nữa.

Cô nằm lại giường cầm điện thoại, mở mắt nhìn trần nhà một lúc rồi lại bật Douyin lên.

Một lần nữa nhấn xem tài khoản của anh, Nghê Thường sửng sốt.

Nhấp vào đoạn video ngắn mà Viêm Trì vừa đăng tải, hơi thở của cô đột ngột ngừng lại.

Nhìn kĩ ảnh chụp -- là sườn xám 'vụ mai lam' dài tay cô mặc lúc trước!

Ảnh chụp đã được cắt xén, không thấy khuôn mặt Nghê Thường, chỉ lộ ra một nửa chiếc cằm thon thả. Vòng ngọc trên cổ tay mảnh mai thật bắt mắt.

Viêm Trì ghi caption:

【nighty night, zz】

Nghê Thường nhìn chằm chằm dòng chữ này hồi lâu, rõ ràng nghe thấy tiếng tim đập đột ngột của mình được khuếch đại.

nighty night, zz

-- ngủ ngon, bé con.

Khóe miệng một chút một chút cong lên, Nghê Thường cũng chưa ý thức được chính mình đang hướng về phía màn hình di động cười có bao nhiêu ngọt ngào.

Mở khu bình luận phía dưới, cô không tự chủ có chút khấn trương.

Khu bình luận tất cả đều là một đồng "? ? ?"

Còn có người hỏi Trì thần có phải hay không bị hack tài khoản.

Càng ngày càng nhiều người bắt đầu đoán: 【 ĐM! Sẽ không là bạn gái đi! 】

【 oa! Sườn xám mỹ nữ! 】

【zz là cái gì ý tứ? Tên viết tắt? ? 】

【 phỏng chừng chính là bạn gái huhu, nighty night chúc ngủ ngon thật là ám muội 】

【! ! Ta mới vừa yêu liền thất tình ô ô ô 】

.

Hai giờ sau, Viêm Trì bị một đồng tin tức, bài đăng trên mạng âm ỉ bữa vầy

Với tiêu đề:

【 Hạ Dao phim mới nhân khí tăng vọt, thần xe Viêm Trì cũng cách khoảng không hướng nữ thần sườn xám Hoắc Trân Châu thổ lộ chúc ngủ ngon! 】

*gòi xong tới là tới công chiến luôn haha

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 26: Bé Con Nhà Anh....

Edit: riri_1127

Chương 26: Bé con nhà anh....

Hôm trước ngủ quá muộn, sáng hôm sau không hề ngoài ý muốn Nghe Thường tỉnh dậy muộn.

Có hai cuộc gọi nhỡ trên WeChat, tất cả đều từ Viêm Trì

Giang Ngư gửi tin nhắn:

【 a a a a mau lên cậu mau lên Douyin! ! 】

Chuyện gì vậy??

Douyin?

Nghĩ đến Viêm Trì tối qua đăng ảnh mình, Nghe Thường trong lòng khẩn trương.

Hôm qua, cô mất ngủ vì lo xem khu bình luận. Đêm hôm khuya khoắt, thấy số lượng bình luận không ngừng tăng lên, đại khái là đoán thân phận của cô và mối quan hệ của cô cùng Viêm Trì.

Nghê Thường chưa bao giờ bị để ý như vậy-- mặc dù là trong tình huống người khác cũng không biết cô là ai.

Cái cảm giác, thật giống như ở trong đám đông lặng lẽ nắm tay nhau.

Nghê Thường nhắm mắt thở ra một hơi dài, từ trên giường ngồi dậy dựa vào đầu giường. Cô mở Douyin ra định kiểm tra các tài khoản mà mình theo dõi thì bất ngờ nhìn thấy cụm từ tìm kiếm được đề xuất bên dưới: Viêm Trì, Hạ Dao.

Cô sửng sốt.

Hạ Dao?

Hạ Dao thế nào cùng Viêm Trì ? ?

Nghê Thường tò mò tìm hiểu.

Đoạn tin tức đầu tiên được tung ra đã khiến cô bị sốc.

#Racer Viêm Trì cách khoảng không hướng Hạ Dao thổ lộ tâm tình.

". ?"

"? ?"

Nghê Thường giật mình.

Này là các blogger mạng chế bát quái, bên dưới chính là video Viêm Trì thi đấu, cùng cảnh quay < Mật thám hoa hồng> của Hạ Dao, kèm theo ảnh chụp Douyin mà Viêm Trì đăng chúc ngủ ngon.

". Tay đua GP* nổi danh Viêm Trì đêm qua đột nhiên công khai chúc ngủ ngon, vẫn thực là ái muội! Mặc dù không có chỉ tên nói họ, nhưng sườn xám mỹ nhân và viết tắt 'zz', vừa thấy đã biết là nữ thần sườn xám Trân Châu tiểu thư!"

* Grand Prix Giải đua xe mô-tô quốc tế (trước kia còn được gọi là MotoGP) là giải thể thao tốc độ số một thế giới về mảng đua moto được tổ chức ở các trường đua đường nhựa.

Trì thần thân phận này, mọi người muốn không nghĩ cũng không được -- liệu anh có đang thể hiện sự ưu ái của mình với Hạ Dao một cách công khai không ?!

Viêm Trì là tay đua GP số một châu Á, từng gây sốt vì ngoại hình đẹp trai lạnh lùng và độ nổi tiếng luôn ở mức siêu cao. Nhiều người hâm mộ của Hạ Dao đã bày tỏ rằng nếu 'anh rể' thực sự oai phong như vậy thì cũng... không phải là không thể!

Tổ hợp nữ minh tinh × nam tay đua, mọi người cùng nhau chờ đợi nhé!"

Nghê Thường: "."

Tuyệt đối không nghĩ đến sự tình lại đi đến mức này. Cô nhìn xuống màn hình điện thoại rồi từ từ mím môi. Cảm giác rộn ràng ngọt ngào trong tim biến mất.

Cô bắt đầu cảm thấy khó chịu.

Còn có chút ủy khuất không hiểu vì sao.

-- ảnh chụp kia rõ ràng là cô nha !

Hơn nữa "zz" cũng không phải "Trân Châu" .

Là "bé con"

Nghê Thường thoát video bắt quái kia, nhấn vào ID của Viêm Trì. Anh vẫn không có xóa video kia, cũng chưa có bất cứ giải thích nào.

Những bình luận bên dưới đang sôi sục như điên, có fan bạn gái khóc nức nở, có người ngồi xem vui vẻ không thấy đó là chuyện gì to tát, có người khen anh và Hạ Dao thực sự xứng đôi.

Nghê Thường bấu môi.

Đột nhiên, một yêu cầu thoại WeChat xuất hiện trên màn hình.

Nghê Thường nhìn chăm chăm vào hình đại diện bộ đồ đua màu đỏ trắng trong vài giây sau đó ấn nút nghe đầy miễn cưỡng.

". Sao đây?"

Cô hỏi, âm cuối có chút nhẹ nhàng ngái ngủ càng giống như mới rời giường.

"Tĩnh ngủ chưa?" Như là không muốn quấy nhiễu cô, giọng anh cũng hơi thấp xuống.

Anh lại nở nụ cười: "Em ngủ cũng thật ngon nha."

"Em đang ở nhà sao?"

Nghê Thường: "."

Lúc này anh gọi, nỗi ủy khuất trong lòng cô đột nhiên được phóng đại một cách kỳ lạ.

Nghê Thường thấp giọng, cố ý nói: "Không ở nhà."

"Không đúng, sáng sớm nhà em chỉ có một người ra cửa." Anh không nhanh không chậm nói, "Bà nội em đi ra ngoài thật sớm."

Nghê Thường hốt hoảng. "Anh thế nào biết?"

Bà nội cô sáng sớm đã đi ra ngoài xem tư liệu.

Nghê Thường lập tức phản ứng: "Anh, anh đến nhà em sao ??"

Trước khi người đàn ông kịp trả lời, cô đã vội vàng kéo chăn rời khỏi giường.

"Anh về lúc nào đấy?"

Viêm Trì chỉ cúi đầu nở nụ cười: "Mở cửa."

Nghê Thường trước chạy vào phòng tắm rửa mặt thật nhanh. Sườn xám vội mặc không kịp, cô chỉ thay một chiếc váy dài đơn sắc và lấy trong tủ ra một chiếc áo len dệt kim dài đến đầu gối để khoác bên ngoài.

Bước nhanh xuống lầu đi tới sân trước, Nghê Thường đứng sau cánh cửa đưa tay lên vuốt lại mái tóc dài trước khi

mở .

Anh đứng ngoài cửa, hai tay đút túi quần. Vào một buổi sáng mùa thu, anh vẫn chỉ mặc một chiếc áo khoác, thân hình cao lớn cường tráng, dáng vẻ hào sảng.

Nhìn bộ váy ở nhà hiếm hoi của cô, Viêm Trì khước môi cong lên, anh nhìn cô chăm chăm mà không nói lời nào, một tay kéo mở khóa áo khoác một tay đưa túi đồ ăn sáng cho cô.

Nghê Thường một tay đón lấy, đôi mắt ngập nước sâu kín nhìn anh, nhỏ giọng: "Anh đến làm gì ?"

Lúc trước nói phải qua hai ngày nữa mới về cơ mà.

Viêm Trì nhướn mày đưa tay xoa xoa đầu Nghê Thường.

"Đến đây nhìn xem bé con nhà anh có còn ăn giấm chua không."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường hung hăng liếc anh một cái, quay người định đi vào nhà. Viêm Trì ở phía sau cô đưa tay giữ lại.

Xem ra là vẫn còn ăn giấm chua.

Cũng ăn đến ngon miệng nha.

Anh sai đôi chân dài nhàn nhã đi theo vào sân, đặt bữa sáng lên bàn đá dưới gốc cây.

"Được rồi mà, em đừng ghen nữa."

Anh ngồi đối diện Nghê Thường, ánh mắt nhìn cô thật chăm chú.

"Nhìn em không vui lão tử vẫn là không chịu được."

Nghê Thường mâu quang chuyển động, khóe miệng rất cục cong cong lên. Khi nói, giọng điệu của cô nhẹ nhàng hơn rất nhiều: "Sao anh đã về rồi?"

Cô giương mắt nhìn, lúc này mới phát hiện cằm anh đã lún phún một lớp râu xanh nhạt, trông thô ráp và hoang dã.

Thấy được bà nội đi từ sáng nên chắc chắn phải đến đây từ rất sớm mới thấy được.

Nhưng tối hôm qua còn ở nơi khác mà.

"Biết rõ còn cố hỏi." Viêm trì hoãn nhiên trả lời.

"Nếu không trở về, con dâu sắp đuổi tới tay vụt đi mất thì phải làm sao" anh khẽ cười

"Lão tử trắng trợn theo đuổi một thời gian dài đấy."

Nghê Thường tay lấy bánh bao nhào lên một cái "Cái gì đấy, khi nào thì gọi là đuổi tới tay"

Cô như bị chọc trúng người, lông mi run lên né tránh tầm mắt anh.

Viêm trì chậm "Ah" ra một tiếng: "Còn chưa sao?"

Anh nhìn cô thật sâu, ánh mắt thẳng thắn cùng giọng điệu mơ hồ: "Không tiện nói anh còn thiếu bao nhiêu mới gọi

là đuổi tới tay được đúng không?"

"Đặt ra một cái thanh tiến trình, anh cũng liền có thể làm sáng tỏ tốt."

Nghê Thường khó hiểu: "Làm sáng tỏ cái gì?"

"Làm sáng tỏ bài đăng tối hôm qua, là đăng về người phụ nữ mà anh đang theo đuổi." Viêm Trì chậm rãi nói, cau mày bất mãn, "Mấy người họ thấy sườn xám đều đuôi mù hết, ánh mắt gì đó đều không biết phân biệt."

Nghê Thường trừng mắt nhìn, giải thích nói: "Lúc trước em đến cao nguyên đó, cũng là làm cố vấn phục trang cho bộ phim."

Viêm Trì phản ứng một chút: "Chính là cái --"

Nghê Thường gật đầu: "Sườn xám Hạ Dao mặc đều là em làm."

"Thảo nào." Anh a ra một tiếng, lại thản nhiên nói, "Em mặc đẹp hơn."

Nghê Thường đang đưa tay lấy giấy ăn, trong lòng phi thường vi diệu.

Cô nhìn Viêm Trì liếc mắt một cái, đôi mắt có chút ủ rũ: "Anh nói vậy, người ta chính là nữ minh tinh đang nổi tiếng."

Viêm Trì bất động thanh sắc: "Nữ minh tinh thì sao ."

Anh nhìn cô ánh mắt hơi trêu đùa: "So với bé con nhà anh còn kém xa."

Nghê Thường không nói chuyện, cô cúi đầu cố gắng áp chế khóe miệng đang cong lên, nhỏ giọng: "Cái gì mà nhà anh chứ"

"Không phải nhà anh?" Viêm Trì phản vấn, lại nở nụ cười, "Trì ca có thể thu dưỡng em nha."

Anh tựa vào bàn đá tiến đến sát gần cô, giọng nói cũng áp chế trầm hoãn: "Chịu để anh nuôi không?"

Nghê Thường tiếp không được ánh mắt đàn ông ái muội như vậy, cũng không dám cùng anh đấu ánh mắt bèn quay đầu chuyển chủ đề : "Anh làm sáng tỏ thì cũng đừng nói vậy, Hạ Dao đang phát hỏa đấy, fans cô ấy sẽ xé xác anh. . . ."

Viêm Trì khinh thường khịt mũi, thu hồi hai chân dài đứng dậy.

Xoay người, anh cầm lấy bát cháo trong tay cô: "Lạnh rồi, đừng ăn nữa."

" Anh mua cho em cái khác nhé?"

Nghê Thường lắc đầu: "Không cần."

Viêm trì mở ra bát nhựa, tự mình uống cháo nguội. Nghê Thường cũng đứng lên theo anh đi ra ngoài. Nhìn yết hầu anh đang trượt lên xuống, cô bỗng nhiên có chút hoảng hốt.

Hai người bọn họ đã không gặp nhau trong nhiều ngày. Người đàn ông này, sáng sớm đã lại đây nói chuyện bằng

những viên đạn bọc đường hết viên này đến viên khác, đổ ập hướng cô mà đến.

Đỗ cô hết sững sốt này đến sững sốt khác, hiện tại nói đi liền đi rồi.

Nghê Thường cánh môi mấp máy, cuối cùng chỉ hỏi: "Anh còn có việc gì sao?"

Viêm Trì thản nhiên "Ừm", một tay lấy điện thoại ra xem, lông mày rậm nhíu chặt, sốt ruột: "Cái thứ chết tiệt này nhất định phải có hồi kết."

Nghê Thường đang định hỏi anh tính toán thế nào, liền nghe thấy anh đang tự chế nhạo mình: "Lão tử sau này tuyệt đối không bao giờ viết tắt nữa."

"Liền từ bây giờ thực hiện luôn."

Nói xong, Viêm Trì xoay người vươn tay nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghê Thường.

Anh cong môi nói một cách ấm áp ôn nhu: "Anh đi đây, bé con."

*Nam9 tán gái quá đỉnh nha trời, cỡ này nếu có ngoài đời thực chắc phần lớn là trap boy =)))

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 27: Bầu Trời Xanh Chờ Cơn Mưa Bụi

Edit: riri_1127

Cuối tuần vui vẻ ~~~

Chương 27: Bầu trời xanh chờ cơn mưa bụi...

Sau khi Viêm Trì rời đi, Nghê Thường rối rắm trong chốc lát, cuối cùng vẫn quyết định gọi điện thoại cho Hạ Dao.

Trong khoảng thời gian tại phim trường, họ thực sự khá thân với nhau. Hạ Dao thích sườn xám, trong lòng bội phục tay nghề của Nghê Thường. Hơn nữa chuyện Nghê Thường bị bắt cóc cô ấy cũng rất áy náy, đối với Nghê Thường vẫn thực là khách khí.

Tin nhắn Wechat gửi qua trong chốc lát, Hạ Dao đã hồi âm lại.

Hồng khí dưỡng nhan, nữ minh tinh tâm tình có vẻ không tệ, không đợi Nghê Thường nói cô đã hỏi trước: "Ảnh chụp người mặc sườn xám trên Douyin kia là em phải không?"

Nghê Thường có chút ngượng ngùng: ". Đúng vậy."

"Haha chị đã nói rồi, vừa thấy liền nhận ra đó chỉ có thể là vòng tay của em thôi!" Hạ Dao cười cười, ngữ khí có chút

trêu chọc, "Bạn trai của em rất đẹp trai nha! Ngoại hình chiều cao không có gì để chê, chắc, trực tiếp giết gần hết mấy sao nam trong giới giải trí!"

Cách điện thoại, Nghe Thường mặt đỏ bừng.

"Không phải bạn trai em." Cô phủ nhận, nghĩ nghĩ lại mím môi nhỏ giọng, "Còn chưa đâu."

"'Còn chưa'? À ~ hiểu rồi hiểu rồi. Tương lai sẽ là bạn trai đúng không?" Hạ Dao tiếp tục vui đùa nói, lại rất nhẹ thở ra, "Theo đuổi kiểu này cũng đủ hung hăng à nha."

Có bất quá ỉn ra, ai ai cũng đều bàn tán, các sao nữ cũng không ngoại lệ: "Tối hôm qua chị mới vừa xong việc, trợ lý đã chạy đến nói có một tay đua đặc biệt thổ lộ với chị, vừa nghe đến tay đua -- kết quả lên Douyin nhìn qua đã biết người này không phải chị!"

Hạ Dao đột nhiên lại hỏi: "Anh ta viết 'zz' có ý tứ gì? Cũng không phải tên em viết tắt."

Nghe Thường: "."

Làm sao không biết xấu hổ mà nói ra chứ. Cô chuyển hướng đề tài, nói Viêm Trì cùng lần phiền phức này thấy rất có lỗi với Hạ Dao -- cũng là muốn thử một chút thái độ của cô ấy.

Hạ Dao tỏ vẻ không vấn đề gì, cô ấy gần đây nhiệt độ rất cao, được săn đón và bàn tán rất nhiều, cơ bản mỗi ngày đều ở trên hotsearch. Chuyện này của Viêm Trì ước tính hai ngày ồn ào sẽ trôi qua thôi, vì vậy đừng lo lắng quá.

Nghê Thường trong lòng an tâm phần nào, sau đó lại có một ý tưởng khác nảy ra.

Cô bàn với Hạ Dao muốn tính toán mở rộng ý tưởng bình tài sườn xám, uyển chuyển hỏi Hạ Dao có nguyện ý hay không giúp cô thu hút sự chú ý một chút.

Hạ Dao lập tức nói rằng không có vấn đề gì. Cô ấy hiện là một fan hâm mộ sườn xám và rất vui khi được giúp đỡ.

"Nhưng chị không có cách nào đăng bài giúp em, đoàn đội có thể không đồng ý. Thế này đi, em lập tài khoản rồi báo chị một tiếng, chị sẽ để lại bình luận bên dưới. Em yên tâm đến lúc đó người hâm mộ hẳn sẽ biết thôi."

Nghê Thường nói lời cảm tạ rồi gác máy. Giang Ngư vừa lúc cũng đến làm việc. Cả hai đã so sánh một số nền tảng có lượng truy cập cao và cuối cùng quyết định mở tài khoản trên Weibo.

Douyin có rất nhiều người truy cập nhưng video quá ngắn, biến hình các thứ thì có thể nhưng triển lãm trang phục các thứ đều thấy không rõ. Hơn nữa sườn xám tinh xảo chi tiết nhiều, phỏng chừng sẽ có rất nhiều ảnh.

Trước khi đăng ký Weibo, Nghê Thường mở Douyin xem qua. Mọi chuyện vẫn vậy, Viêm Trì không nói rõ, cũng không xóa đoạn video ngắn kia.

Số lượng bình luận bên dưới dường như nhiều hơn ...

Cô nghĩ gì đó lại gửi tin nhắn WeChat cho anh.

Nghê Thường vũ y: 【 Em nói chuyện cùng Hạ Dao rồi, chuyện này liền im lặng cho qua đi. Anh không cần nói cái gì nữa. 】

Một lát, Viêm Trì hồi âm "?"

Nhìn thấy dấu chấm hỏi này, không biết vì cái gì Nghê Thường trong đầu tự động hiện ra hình dáng anh hơi nhướng mày và đôi mắt đen láy đang nhìn mình.

Còn có một loại ý tứ khó chịu "Em đang dạy anh làm việc sao?"

Cô còn chưa trả lời, Viêm Trì lại gửi thêm một tin nhắn .

YC: 【 nói như vậy, anh cùng nữ minh tinh bị truyền ra tin xấu em cũng thấy không sao?" 】

Nghê Thường: 【 chính anh cũng đâu có nói là chuyện xấu...】

Viêm Trì sau một lúc lâu cũng chưa rep lại--

YC: 【 a 】

YC: 【 bé con đã trở nên hiền lành rồi ư】

Nghê Thường: "."

Nghê Thường không trả lời WeChat của anh nữa, đặt điện thoại sang một bên và tập trung vào việc nghiên cứu tài khoản mới tạo trên máy tính bảng. Tài khoản Weibo cũng sử dụng biệt danh trên WeChat "Nghê Thường vũ y" .

Giang Ngư về nhà lấy máy ảnh SLR, ở phòng làm việc chọn vài bộ sườn xám chụp ảnh, lại tìm lại mấy bộ các cô làm cho đoàn phim, đăng lên Weibo bài viết đầu tiên với dòng chữ:

【 sườn xám độc đáo có phẩm vị, hồng trần sơ trang sơn hà kiều* 】

*dùng để chỉ người vừa có cảm xúc phẩm vị, trang điểm cho bản thân lại vừa cảm nhận được vẻ đẹp của sông núi.

Hạ Dao rất nhanh để lại bình luận bên dưới:

【 cảm ơn sườn xám của @nghê thường vũ y, làm cho tôi có càng nhiều tự tin hơn [heart] bậc thầy thủ công, gia truyền trăm năm, respect ~】

Quả nhiên chỉ trong chốc lát, người hâm mộ đã phát hiện ra và lượng truy cập Weibo tăng vọt như tên lửa.

【 đây là lão sư thiết kế sườn xám cho đoàn phim sao? 】

【 sườn xám đều rất xinh đẹp! 】

【 ô ô ô cảm tạ sườn xám lão sư! Mang đến Hoắc Trân Châu xinh đẹp như vậy cho chúng ta! 】

【 xin hỏi có nhận đặt hàng không? Phiền toái xem tin nhắn! Gần đây xem phim tôi rất muốn có một bộ sườn xám truyền thống ! ! 】

.

Hạ Dao dẫn tới cơ bản đều là fans, sau một vài lời khen ngợi đã nhanh chóng rời đi. Một bộ phận khác muốn đặt làm sườn xám, sau khi Nghe Thường thêm "không nhận đơn đặt hàng trực tuyến" vào phần giới thiệu, bộ phận này cũng đã nhanh chóng giải tán.

Lưu lượng giống như tình yêu của một kẻ lừa đảo, tới cũng nhanh đi lại càng nhanh hơn.

Giang Ngư nhíu mày, "A" ra một tiếng: "Cảm giác như vậy không được rồi. Tới đều là fans, nhưng chúng ta phải làm cho người ta cảm thấy hứng thú với sườn xám hoặc là trang phục truyền thống, như vậy mới có thể dẫn đến phổ cập phẩm vị mở rộng ý nghĩa."

Nghe Thường nghĩ nghĩ, hỏi: "Nếu không lại chụp thêm nhiều ảnh đăng lên hoặc là tớ lại đi phòng cắt đồ lấy mấy bộ từ thời đại trước đến?"

Giang Ngư lắc đầu.

Cô ở đại học là chuyên ngành truyền thông, phương diện này cũng có chút nghiên cứu. Trên Internet mỗi ngày đều có rất nhiều điều thú vị, bọn họ chỉ có vài món sườn xám hoặc là quần áo cổ thì rất khó thu hút người xem.

Rốt cuộc, mọi người thích cái gì đây.

Giang Ngư xuất thần nhìn Nghe Thường cũng đang trầm tư suy nghĩ, đột nhiên kích động, trong lòng mừng thầm.

"Tớ hỏi cậu --"

Cánh tay đột nhiên bị nắm, Nghê Thường giật mình.

Cô quay đầu, thấy hai mắt Giang Ngư đều tỏa sáng: "Hiện tại ở trên mạng, mọi người thích nhìn cái gì?"

Nghê Thường sửng sốt, do dự trả lời: ". Đẹp?"

"Đúng! là cái gì đó đẹp!" Giang Ngư gật đầu thật mạnh, "Chữ đẹp, cảnh đẹp, còn có chính là --"

Cô dừng, bình tĩnh nhìn Nghê Thường: "Người đẹp."

"Sườn xám đẹp. Mỹ nhân sườn xám, mọi người càng thích xem!"

Nghê Thường giật mình, trong lòng đã ẩn ẩn hiểu được ý Giang Ngư: "Cậu là nói."

Giang Ngư dùng sức gật đầu, vẻ mặt hưng phấn: "Chúng ta chụp ảnh! Chụp ảnh cậu mặc sườn xám!"

Nghê Thường theo bản năng kháng cự. Cô vốn không muốn đăng ảnh mình lên mạng.

Bị ngàn vạn con mắt nhìn chăm chăm sau màn hình.
. Ngắm lại da đầu liền run lên.

Nhưng Giang Ngư có một vạn lý do thuyết phục cô:

"Vừa rồi cậu nói phải đem hết toàn lực mở rộng nhận thức, kết quả có chút hy sinh vậy cũng không chịu?"

"Mở rộng sườn xám truyền thống, chính là muốn làm cho sườn xám xuất hiện trong cuộc sống hằng ngày -- cậu từ

nhỏ đến lớn mỗi ngày đều mặc sườn xám, còn có ai có sức thuyết phục hơn cậu đây!"

"Cậu không phải là loại mặc sườn xám ưỡn ngực khoe thân trên mạng! Vậy làm đi! Làm cho bọn họ nhìn thấy sườn xám đoan trang tao nhã thế nào!"

Nghê Thường: "."

Giang Ngư còn đưa ra một ví dụ vô cùng chuẩn xác:

"Viêm Trì! Biết Viêm Trì vì cái gì mà nhân khí cao không? Tổ nói cho cậu biết, khuôn mặt anh ta đẹp như vậy, đừng nói lái moto, cho dù đi xe ba bánh cũng sẽ nổi tiếng!"

"Thời đại lưu lượng, giá trị nhan sắc chính là lưu lượng. Cậu nếu không chụp ảnh quay video thì uống quá!"

Nghê Thường: "."

Khá thật

Nghê Thường cảm giác chính mình nếu không chụp, liền tội ác tà trời .

Cũng may hết thấy đều có sẵn -- ngôi nhà cổ và sân cũ ở nhà, tất cả các loại đồ vật cũ của thời nhà Thanh và Trung Hoa Dân Quốc, tất cả đều là những đạo cụ chụp hình xuất sắc.

Sau khi ra khỏi nhà, Giang Nam mưa bụi, cây cầu nhỏ và dòng nước chảy trong các ngõ phố cổ, dù đi đến đâu cũng đều là những bối cảnh vô cùng phù hợp với sườn xám.

Cứ như vậy, hai cô gái từ trong nhà ra ngoài ngõ, ra ra vào vào từ trưa quay chụp đến chạng vạng.

Nghê Thường thay đổi hơn hai mươi bộ sườn xám, thắt nút và cởi cúc cho đến khi ngón tay tê dại.

Giang Ngư như bị tiêm máu gà, vô cùng hăng hái ngay cả cơm cũng không ăn, bắt đầu chỉnh ảnh ghép video, xong xuôi lại tiến hành đăng lên Weibo.

Video không dài, không đến hai phút. Giang Ngư không để Nghê Thường cố ý tạo dáng, mà quay chụp cắt nối biên tập đều là hình ảnh cuộc sống hàng ngày Nghê Thường mặc sườn xám, rất chân thật:

Tại phòng làm việc, Nghê Thường mặc một chiếc áo choàng giản dị và quần áo chỉnh tề, lông mày thanh tú cùng mắt đều toát ra vẻ tập trung, ngay cả hiện tại nốt ruồi lệ nhỏ cũng lộ ra vẻ nghiêm túc;

Dưới tán hoa hải đường trong sân, cô gái dùng đôi tay tinh xảo nâng nhẹ chén ngọc. Vòng ngọc trên cổ tay được bọc bằng vải tuyền và ống tay áo lớn. Hai má ửng đỏ, rượu ngon trong chén cùng mỹ nhân, từng chi tiết đều đẹp không tả xiết.

Trong phòng ngủ, cô gái cởi sườn xám, chỉ mặc một chiếc váy lót, ngồi vào trước bàn gỗ Hoàng hoa lê vẽ lông mày. Cô mỉm cười nhìn vào gương, như tiên nữ trong tranh.

Nhạc nền video là bài 《 sứ thanh hoa 》 , ca từ quả thực chính một nét vẽ truyền thần đối với Nghê Thường:

"

Nét phác họa trên sứ Thanh Hoa, đường bút uyển chuyển đậm nhạt.

Cánh mẫu đơn trên thân bình cứ như nàng đã trang điểm.

Mùi Đàn hương từ từ lướt qua song cửa, chợt ta hiểu ra tâm sự của nàng.

Trên giấy Tuyên Thành bút lướt nhanh bỗng dừng giữa đoạn.

Sắc men phủ tranh sĩ nữ ý vị bị ẩn tàng.

Mà nụ cười nàng tựa như hoa chớm nở.

Vẻ đẹp của nàng như sợi tơ mềm nhẹ bay.

Đi đến những nơi ta chẳng thể bước đến.

Bầu trời xanh chờ cơn mưa bụi như ta đang chờ đợi nàng.

."

Mặc vào sườn xám hai màu xanh trắng. Nghê Thường từ con đường lát đá trên phố cổ đi đến, bóng dáng như y hương tấn ảnh*, phong cảnh động lòng người.

*Y hương tấn ảnh: Trăng sáng chiếu người đến

Giang Ngư cũng đoán được video sẽ có nhiều người chú ý, nhưng không ngờ so với cô dự đoán còn nổi hơn rất nhiều.

Hai giờ sau khi video được đăng tải, lượt bình luận, lượt thích và lượt đăng lại đều tăng lên.

Khi mọi người phát hiện ra, người đẹp sườn xám trong video chính là nghệ nhân thiết kế sườn xám trong bộ phim nổi tiếng "Mật thám hoa hồng", nó lại càng bùng nổ:

【 tôi còn nghĩ làm sườn xám chính là vị sư phụ già! Không nghĩ tới là cô gái xinh đẹp như vậy! 】

【 đây mới là sườn xám truyền thống! Thanh lịch, trang nghiêm, hào phóng và quyến rũ. Sườn xám thực sự không hề nóng bỏng và gợi cảm. 】

【 như thế nào không gợi cảm ! Tôi cảm thấy được gợi cảm muốn chết đi được ! Linh hồn nhỏ bé của tôi tiêu tan aaa! ! 】

【 vì cái gì có người mặc sườn xám đẹp như vậy? vì cái gì có người mặc sườn xám đẹp như vậy? vì cái gì có người mặc sườn xám đẹp như vậy? a a a a a! 】

【 tôi đến nói cho các người biết là vì cái gì: cô ấy là nghệ nhân sườn xám truyền thừa đời thứ năm. Thái gia gia là Nghệ Hướng Lê, không biết ông ấy thì có thể xem qua phóng sự 《Bạc thầy sườn xám cuối cùng》, xem xong thật sự cảm động! Thợ thủ công chi tâm! 】

.

Lần này nhiệt độ không phải từ Hạ Dao mà có, là chân chính bắt đầu thảo luận về sườn xám .

Giang Ngư cùng Nghê Thường đã được khuyến khích rất nhiều, bọn họ muốn nắm bắt cơ hội nổi tiếng: liền đăng bộ phim tài liệu về gia gia, sau đó chụp một số hình ảnh họ làm suren xám. Nếu khách sẵn lòng đến, họ có thể nhận đơn và cho mặc thử chụp ảnh.

Hai cái cô gái kích động thảo luận đến khuya, Giang Ngư mới rời Nghê gia.

Nghê Thường tiến cô tới cửa, vừa muốn khóa cửa, chợt nghe Giang Ngư đột nhiên kêu sợ hãi một tiếng.

"Nghê Thường --" cô vội vã chạy trở về đưa điện thoại lên trước mặt Nghê Thường, "Cậu xem!"

Một bình luận nóng hổi mới xuất hiện dưới video họ vừa đăng. Không có nội dung văn bản, chỉ có hai bức ảnh để so sánh: một là bức ảnh suren xám của từ Douyin của Viêm Trì, chiếc vòng ngọc trên cổ tay của cô gái không để lộ mặt được khoanh tròn, mặt khác là ảnh cap lại vòng tay của Nghê Thường trên video -- hai cái vòng tay giống nhau như đúc.

Cái gì cũng chưa nói, ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Phía dưới bình luận bùng nổ :

【 ? ? ? 】

【 soi quá giỏi, Leeuwenhoek* đây sao! ! 】

* Antonie van Leeuwenhoek (1632 - 1723) là một thương nhân dệt may người Hà Lan và là nhà tiên phong của ngành

vi sinh vật học. Là nhà khoa học quan sát và ghi chép cẩn thận, ông đã chú ý tới từng chi tiết rất nhỏ, mô tả sự vật bằng các hình vẽ, bằng các đo lường.

【 cho nên? ? ? Trì thần tối hôm qua thổ lộ không phải Hạ Dao, là sườn xám tiểu thư này? ? ? 】

【 tôi cảm thấy Trì thần cùng tiểu thư này càng xứng aaa, anh chàng cứng rắn x cô gái dịu dàng, mọi người hiểu chứ! 】

【 tôi hiểu tôi hiểu! Hít hà hít hà! ! 】

【 ách, cảm giác có điểm sai. Hạ Dao cũng nhất định không phải 】

【 tôi cũng hiểu được, có thể chính là vòng tay có điểm giống 】

【 cho nên anh ấy đăng rớt cuộc là ai a! 】

.

Nghê Thường đầu có điểm mộng mị. Cô theo bản năng cầm lấy di động muốn nhìn thử Douyin Viêm Trì.

Hôm nay bận quá, chuyện này đã quên mất. Cũng không biết buổi chiều anh có đăng cái gì làm sáng tỏ không.

Di động còn chưa mở khóa, Nghê Thường liền lại nghe Giang Ngư hét lớn: "Viêm Trì --"

"Weibo!"

Cũng không chờ Nghê Thường mở điện thoại ra xem, Giang Ngư đã đem điện thoại mình đưa đến.

Nghê Thường chăm chú nhìn màn hình, thấy một tài khoản để tên là "yanchi".

Weibo của anh ấy sao? ?

Cô sửng sốt một chút, cầm lấy điện thoại Giang Ngư xem.

Tài khoản này hẳn là mới đăng ký, chỉ mới like một bài đăng -- chính là video sườn xám của Nghê Thường.

*ồ quao anh gia nhập hội chỉ like mình em nha=)))

Động thái thứ hai là một bài chia sẻ lại từ bài viết về phóng sự 《bạc thầy sườn xám cuối cùng 》 "Hy vọng có một ngày, sườn xám có thể một lần nữa trở lại làm trang phục hàng ngày của phụ nữ Trung Quốc. Tiếc nuối chính là, đại sư không thể nhìn đến ngày này. Càng tiếc nuối chính là, từ khi Nghê đại sư rời đi, sườn xám không còn vinh quang như trước nữa. Hiện tại, chúng ta rất khó bắt gặp cô gái nào mặc sườn xám ra đường."

Cũng có một người dùng khác chia sẻ lại bài đăng này và @nghê thường vũ y:

【 Hôm nay tôi thấy woo woo woo, tôi ước gì được gọi @nghê thường vũ y là người đẹp sườn xám cuối cùng!】

Viêm Trì lại bình luận sau đó:

【 cũng là người trong lòng cuối cùng của tôi @nghê thường vũ y 】

Nghê Thường: "."

Nghê Thường ánh mắt khẽ động, bình tĩnh nhìn ba chữ "Người trong lòng" kia .

"Đình" đích một tiếng vang nhỏ, trang Weibo tự động được làm mới, tin tức mới tự động hiện lên.

Vừa rồi, Viêm Trì lại đăng một bài đăng mới, cũng là status nguyên bản đầu tiên.

-- đó là bức ảnh chụp sườn xám tối qua anh đăng lên Douyin.

Chẳng qua lần này, ảnh chụp không có cắt đi mà là ảnh hoàn chỉnh.

Sườn xám "vụ mai lam" trên người cô gái đang cười dịu dàng, lông mày khéo mắt đều lộ vẻ thanh khiết vui mừng, kết hợp một nốt ruồi lệ đỏ dưới mắt thật sự là động lòng người.

Viêm Trì viết caption:

【 Bầu trời xanh chờ cơn mưa bụi* và anh cũng đang chờ đợi em.】

* 天青色等烟雨: Tiān qīngsè děng yānyǔ

Đây là lời bài hát Sứ thanh hoa do Châu Kiệt Luân hát và Phương Văn Sơn viết ca từ, cụm từ "Bầu trời xanh chờ cơn

mưa bụi" không chỉ đơn giản là ca từ bài hát.

Đồ sứ là đỉnh cao của văn hóa và nghệ thuật Trung Quốc. Nhưng câu hát trên không phải ám chỉ đến 'sứ thanh hoa' mà ám chỉ đến 'Đồ gốm Nhữ' (Đồ gốm Nhữ hay Nhữ diêu là một loại đồ gốm Trung Quốc nổi tiếng và rất hiếm, được sản xuất dưới thời nhà Tống)

Nhưng do chiến tranh liên miên vào thời điểm đó nên việc tạo men và quá trình nung vô cùng khó khăn, hiện chỉ còn hơn 70 mảnh bảo vật này được lưu truyền, tất cả đều là bảo vật quốc gia. Đồ gốm Nhữ chỉ có một màu xanh của bầu trời. Không có trang trí cầu kỳ gì cả, hình dáng đơn giản, trang nhã.

Để nung được màu xanh như trên, cần có những yêu cầu nghiêm ngặt về độ ẩm không khí.

Người xưa không có cách nào để kiểm soát độ ẩm của không khí nhưng sau khi nghiên cứu họ phát hiện ra rằng để nung được màu này, thời điểm đồ gốm được nung thì phải là một ngày mưa mù, lúc đó độ ẩm sẽ phù hợp không quá cao hoặc quá thấp. Sứ được nung theo cách này dần dần có màu xanh.

Để có được màu sắc lắng mạn và thuần khiết ấy phải kiên nhẫn chờ đợi một cơn mưa không biết bao giờ mới đến. Sự kiện có xác suất nhỏ này thật khó để chờ đợi, thật khó như anh đang chờ cái gạt đầu từ em.

Ngoài ra, câu này còn lấy cảm hứng liên quan đến điển cố chưa xác định được, là câu nói: " Vũ quá thiên thanh vân

phá xử, giá bán nhan sắc tố tương lai."

= Mưa qua hôm nay trời xanh ngắt, sắc trời như vậy tạo tương lai.

Theo ý mình hiểu là thế này, nếu sau khi chờ đợi cơn mưa sẽ nung ra được đồ gốm Nhữ màu xanh đẹp tuyệt vời như vậy. Thì việc anh chờ em cũng tương tự, dù rất khó khăn nhưng anh không bỏ cuộc và cuối cùng chờ được em đồng ý thì tương lai hai ta sẽ vô cùng hạnh phúc!

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 28: Em Nhớ Anh Không?

Edit: riri_1127

Chương 28: Em nhớ anh không?

Nghê Thường bận rộn cả buổi chiều, có nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến làn sóng lưu lượng lại đổ ập vào mình như thế.

Phía dưới video sườn xám cô đăng, số người bình luận lại càng không đếm xuể, lúc mở ra xem mỗi một cái đều khiến Nghê Thường mặt đỏ tim đập:

【!!! Cừ thật cừ nhiên là bạn gái Trì thần! Đây mới là phá dỡ thành trì nha, không nghĩ ra được hai người này làm thế nào mà biết nhau.】

【ô ô hâm mộ tỷ tỷ có được bạn trai soái như vậy [khóc]】

【a a a tiểu thư ơi Trì thần có mang người đi áp loan không! !】

【các người vì cái gì đều hâm mộ tiểu thư này hả? Chỉ có ta hâm mộ Trì thần sao! Mỹ nhân sườn xám mềm mại ta cũng muốn ôm ô ô! !】

【 ta nhất thời cũng không biết nên hâm mộ ai. Ta hâm mộ xe moto đi vậy! 】

【 chúc phúc! 】

【 chúc phúc nha ~】

【 chúc hạnh phúc! 】

【 chúc dực 'hảo hán' [doge]]

【 xem qua trận đấu của Trì thần, mọi người mau xem, xe suýt bay anh ấy còn có thể đem xe cứu trở về, cái sức lực này rất dọa người nha, có điểm lo lắng mỹ nữ ăn không tiêu [doge]]

*tôi cũng muốn được edit cảnh H hahaha

【 a a a, ta đã muốn tưởng tượng ra cảnh xe moto play! 】

【 còn có sườn xám play [doge]]

.

Nghê Thường: "."

Vì cái gì phần bình luận của cô lại biến thành như vậy ? ?

Nghê Thường giống như hiểu được ý nghĩa của "hormone hình người".

Đúng là anh ấy ở đâu thì nơi đó sẽ

Ngập nước:)

Cô lại sang Weibo của Viêm Trì xem qua.

Anh đăng ảnh cô phía dưới bình luận cũng rất nhiều, cũng không khác khu bình luận của cô là mấy. Có một cái được like nhiều nhất là như thế này:

【 trì thần nội tâm OS: mọi người mau đến xem vợ tôi có bao nhiêu xinh đẹp! ! (chống nạnh. jpg) 】

【 chủ yếu là vợ phát hỏa, có người lâm vào nguy cơ →_→ chạy nhanh đi công khai cái chủ quyền 】

【@yanchi: đừng nói lung tung. Còn đang truy. 】

【 @yanchi reply: oa cứ nhiên rep ta ! ! 】

【 @yanchi reply: ? ? Không thể nào còn chưa truy thành công sao? ? 】

【@yanchi: . 】

【 cừ thật, trì thần @yanchi người nắm chắc nha, lấy ra cái khí thế thi đấu từ 12 đuổi đến 1 đi! ! 】

Nghê Thường: "."

Anh ấy lại còn reply.

Nghê Thường ở hai khu bình luận nhảy qua nhảy lại, trái tim cũng giống như bị chia ra, bang bang đập liên hồi.

Tất cả sự ngạc nhiên, phần uất, ngại ngùng và những cảm xúc phức tạp không rõ, cuối cùng đã biến thành một hành động cụ thể.

--

Nghê Thường rời khỏi Weibo, mở Wechat

Nghĩ muốn khiển trách anh bất thành linh làm ra chuyện này.

Nghĩ muốn trách cứ một chút tính tình không thu liễm đường hoàng.

. Nghĩ muốn nói với anh.

Nghê Thường đầu ngón tay chà xát di động, chậm rãi nhấn vào ảnh đại diện.

Mới vừa do dự gõ vài chữ, hình đại diện bộ đồ đua màu đỏ và trắng đột nhiên xuất hiện trên màn hình.

Trái tim cô lỡ nhịp, nhìn chăm chăm vào màn hình đợi giọng nói bình tĩnh lại mới nhấn nút kết nối.

". alo?"

"Ngủ?" giọng anh thật giống như ngủ chưa tỉnh, có chút khàn khàn.

"Không." Nghê Thường ôm gối lui đến trên giường, mím môi, "Có việc sao?"

Viêm Trì im lặng một lát, làm như bất đắc dĩ.

"Không có việc gì."

Anh tựa tiểu phi tiểu: " Anh đợi mưa bụi cả đêm cũng không có động tĩnh gì, đến xem một chút."

Nghê Thường trong lòng nháy dưng.

Bầu trời xanh đợi mưa bụi cả đêm.

Anh còn chờ cô đáp lại.

Cô cũng im lặng hai giây, nhẹ giọng: "Anh sao lại đăng như vậy?"

Ý định ban đầu là trách móc, nhưng lời nói thật ra lại có chút hờn dỗi: "Không phải nói im lặng sao."

"Vậy em làm sao lại vô thanh vô tức liên đăng cái video?" Viêm Trì hỏi lại, tỏ vẻ có lý chẳng sợ, "Lão tử xem xong còn thấy rét lạnh trong lòng?"

Nghê Thường nghe mấy lời anh nói mặt cũng nóng lên.

"Em đăng với anh đăng khác nhau." Cô muốn nói lại thôi, còn có chút nói năng lộn xộn, "Anh. Trên mạng người nhiều như vậy đều có thể nhìn thấy."

Viêm Trì hiểu rõ: "Em còn không biết thẹn sao?"

"Hiện tại tất cả mọi người biết anh theo đuổi em, còn trên chộc nói lúc anh thi đấu không có đối thủ nào mà anh theo đuổi không được nhưng đến bây giờ theo đuổi em còn chưa thành công -- hai ta rốt cuộc ai dọa người hơn?"

Nghê Thường cong cong khóe miệng "VẬY anh cũng có thể không cần theo đuổi nữa!"

"Ý em là gì ?" Anh chậm rì rì hỏi, "Nói vậy là anh đã theo đuổi thành công rồi ư?"

Nghê Thường: "."

Thật sự là thiên tài logic.

Điện thoại bên kia vang lên một tiếng vang lớn, nghe giống như tiếng anh đang khóa cửa gara.

Viêm Trì vòng vo đề tài: "Em mở tài khoản kia nghĩ muốn mở rộng sườn xám?"

Nghê Thường "ừm", đột nhiên nghĩ đến cái gì, mắt sáng rực lên.

"Anh nói xem, nhà của em về sau liền làm một cái. Triển lãm sườn xám được không?"

Viêm Trì suy nghĩ một lát, nói: "Triển lãm sườn xám thì có thể. Nhưng cụ thể là cái gì vậy, em nghĩ xong chưa?"

"Nếu là quần áo thì không dựng nên được một nhà trưng bày đâu."

Nghê Thường mày liễu nhíu lại, rử mi: "Này em còn chưa nghĩ ra."

"Chậm rãi nghĩ." Anh nhẹ nhàng nói.

Nghê Thường có cảm giác anh sắp cúp điện thoại, lập tức lại hỏi: " Hai ngày này anh có thời gian rảnh không?"

Viêm Trì chậm rãi nói: "Xem thử ai hẹn."

Nghê Thường mím môi, nhỏ giọng: "Ừm, bà nội muốn mời anh đến nhà ăn một bữa cơm."

"Như thế nào?" Viêm Trì nghiêng ngẫm hỏi lại, "Đây là cũng đưa anh đi gặp cha mẹ ?"

"Cái gì chứ, là chuyện nhà cổ, bà nội vẫn luôn muốn cảm ơn anh."

"Chuyện này không đơn giản vậy đâu." Anh lưu manh cười cười "Đem cháu gái hứa hôn thì mới là cảm ơn."

"Aiidaa. " Nghê Thường nâng tay quơ quơ ở không khí, giống như đang đánh đánh cánh tay rắn chắc của anh.

"Anh đừng nháo!"

Viêm Trì nở nụ cười: "Khi nào?"

"Xem thời gian của anh thế nào" Nghê Thường đáp.

"Vậy anh muốn đi" Viêm Trì thấp giọng ám muội hỏi cô.

"Em cho anh đẩy nhanh tiến độ một chút được không?"

Nghê Thường mi mắt run run, đầu ngón tay chà xát lên ga giường.

"Chờ anh đến đây lại nói sau."

Giống như sợ anh lại nói thêm điều gì trắng trợn hơn nữa, Nghe Thường vội vã nói lời tạm biệt rồi liền cúp máy.

Viêm Trì nhấc điện:

YC: 【 cũng không chúc anh ngủ ngon sao?】

Nghe Thường gửi một nhắn dán tỏ con chúc ngủ ngon, nghĩ nghĩ lại gõ ra một hàng chữ:

【 anh có rảnh liên báo cho em biết 】

YC: 【 ừm】

YC: 【 em khi nào sẵn sàng cũng liên nói cho anh】

Nghe thường vũ y: 【 vậy anh thích ăn gì? Em chuẩn bị trước. 】

YC: 【 không phải nói cái này 】

YC: 【 chờ em chuẩn bị tốt việc tiếp nhận anh, nói cho anh biết】

YC: 【 nếu nói ra lời thấy quá ngượng ngùng thì em ám chỉ cũng được】

*thích nam9 quá điiii

Nghe Thường nhìn bong bóng chat xanh lá, khẽ cắn cắn môi dưới.

Nghe Thường vũ y: 【 ngủ ngon. 】

YC: 【 ừm bé con ngủ ngon 】

Nghê Thường buông di động, khoe môi vẫn còn đang cong lên.

Đồng hồ đặt trên bàn đã điểm 0giờ, nhưng cô vẫn như trước không có thấy buồn ngủ.

Cô khoác áo dệt kim hở cổ, bước nhẹ bước chân xuống lầu, đi vào phòng làm việc ở tầng một.

Nguyên liệu hôm nay bà nội mang về đều đã chất đông trên bàn. Nghê Thường bước đến bàn và xem qua từng cái một.

Tay cô phút chốc dừng lại.

Ngoài dự đoán còn có một mảnh vải da. Nghê Thường lôi miếng da lớn màu cà phê sẫm ra, cẩn thận kiểm tra rồi sờ vào.

Chất liệu cao cấp, da dê rất rắn chắc và bền.

Nghê Thường trong đầu xuất hiện một ý tưởng. Cô đảo mắt, cẩn thận cắt miếng vải da rồi mang về phòng.

**

Một ngày sau, Viêm Trì đến nhà. Anh đến sớm hơn giờ hẹn một chút.

Nghê Thường cùng bà nội đang chuẩn bị cơm trưa.

Sau khi mở cửa ra, Nghê Thường giật mình một cái chớp chớp mắt, trong mắt xẹt qua tia kinh ngạc.

Cô chưa từng thấy qua Viêm Trì mặc quần áo nghiêm chỉnh.

Đương nhiên cái này cũng không tính là lễ phục. Nhưng so sánh với áo phong và khoác da anh hay mặc nhìn trang trọng hơn rất nhiều. Nhưng lại rất.

Kinh diễm.

Áo măng tô dài đến đầu gối, chỉ có chiều cao của anh mới có thể phù hợp được. Bờ vai rộng và eo hẹp dưới lớp vải áo màu đen phẳng phiu, nhìn một cái không sót gì, bày ra dáng người hoàn mỹ cùng tỷ lệ ưu việt.

Nghê Thường trong đầu lập tức nảy ra một từ:

Hắc kỵ sĩ.

.

Viêm Trì đuôi lông mày khẽ nhếch, búng tay trước mặt cô gái đang sững sờ.

"Như thế nào?" Anh một cánh tay mở ra, cúi đầu nhìn bộ quần áo trên người, "Không thích hợp?"

Nghê Thường mặt đỏ lên.

"Không có." Cô cúi đầu, lắc mình tránh chỗ để anh vào cửa.

Nghê Hồng Hạnh cũng từ nhà đi ra.

Viêm Trì gật đầu, chủ động chào hỏi: "Nghê nãi nãi."

Nghê Hồng Hạnh cười đến hòa ái: "Viêm tiên sinh đến rồi sao."

"Bà gọi con Viêm Trì là được rồi." Anh đưa hộp quà tới trước mặt bà nội.

Nhìn thấy họa tiết của lông trên hộp, Nghê Hồng Hạnh khoát tay: "Ôi, này, tốn kém quá."

Viêm Trì lắc đầu khẽ nói: "Hiện tại đúng là mùa cua, ăn mới ngon ạ"

Nghê Hồng Hạnh lại khách khí hai câu, gật đầu: "Cậu có tâm"

Nghê Thường tiến lên tiếp nhận hai hộp cua, kinh ngạc phát hiện trong tay anh cư nhiên còn có một bó hoa.

Viêm Trì nhìn bó hoa kiếm lan* trên tay sau đó đưa đến trước mặt bà nội.

* Là hoa lay-ơn VN mình cắm tết í

Nghê Hồng Hạnh bất ngờ: "Tặng ta? !"

"Này, ta đã là cái lão thái thái, còn nhận hoa cái gì a!"
Ngoài miệng mặc dù nói như vậy, nhưng khóe mắt bà đều đã hiện lên ý cười.

Viêm Trì cũng cười: " Nữ nhân bất cứ lúc nào cũng nên nhận được hoa."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường xoay người đi vào nhà bếp cùng hộp cua trên tay, lắc đầu nói không nên lời.

Đây thật sự chính là "Hoa ngôn xảo ngữ*" . *lời đường mật

Hừ.

Từ phòng bếp trở lại trong sân, Nghê Thường thấy bà nội vui vẻ ra mặt đang cầm bó hoa kiếm lan kia.

Hình như không chỉ có phụ nữ mới thích nhận hoa bất cứ lúc nào.

Mà là phụ nữ tuổi nào cũng không kháng cự được hoa ngôn xảo ngữ :)

Không khí rõ ràng khoan khoái không ít, Nghê Hồng Hạnh mỉm cười cùng nói gì đó với anh, Viêm Trì nâng mắt đánh giá bốn cây "Vàng ngọc cả sảnh đường" trong sân, gật đầu: "Lần trước đến, trên cây còn chưa ra quả lựu nào."

Nghê Hồng Hạnh bảo cháu gái tiếp đón khách, còn bà vào bếp hấp cua.

Đợi cho bà nội đi khỏi, Nghê Thường mới sâu kín giận dữ liếc anh một cái: "Cái gì lần trước đến chứ, anh rõ ràng mấy ngày hôm trước mới đến."

"Mấy ngày hôm trước?"

Viêm Trì ái muội nhìn cô: "Tiểu cô nương ơi, chúng ta cái kia gọi là gặp mặt riêng tư, không thể để cho người khác biết, em hiểu chưa? "

". Cái gì mà gặp mặt riêng tư!"

Nghê Thường lập tức nhớ tới lời thái gia gia nói trước kia, lời nói ông nhất quán hàm súc, nếu muốn nói cụm từ " gặp gỡ riêng tư", nghĩa là nam nữ lén lút qua lại hoặc là...

Là hai người tương tương, nhượng nhượng*.

*Tương tương, nhượng nhượng = sauce and sauce = "酱酱酿酿" = "this, this, that, that"

Và "this, this, that, that" có thể đề cập đến tất cả quá trình hành động, "làm thế này rồi làm thế kia" thường được dùng để chỉ một số thứ lên xuống không thể diễn tả được, hầu hết trong số đó là cảnh tự tưởng tượng trong tâm trí của bạn.

Ví dụ: Sau khi nam nữ chính ở bên nhau, họ sẽ làm 'nước sốt và pha chế', sau đó họ sẽ có một đứa con.☺

Nghê Thường hai tai nóng lên.

"Anh đừng nói bậy.ngày đó anh chỉ ở có mười phút."

Viêm Trì nhẹ giọng nói: "Ngày đó vội vàng rời đi, anh quên hỏi em."

Nghê Thường đưa mắt nhìn.

Con người đen sâu kín nhìn cô, anh nghiêng người lại gần:
"Vài ngày không gặp --"

"Em có nhớ anh không?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 29: Gọi Một Tiếng Ca Ca Anh Sẽ Cho Em...

Edit: riri_1127

Chương 29: Gọi một tiếng ca ca anh sẽ cho em...

Trái tim Nghê Thường đập loạn nhịp, hàng mi dài rũ xuống hơi run rẩy.

"Không có."

Thanh âm vừa phát ra, cánh hoa hải đường nhẹ nhàng bay bay rơi xuống đáp tới đỉnh đầu cô.

Cô gái mái tóc đen mềm mại xoa xuống hai vai, vành tai nóng ửng hồng tựa như cánh hoa hải đường.

Viêm Trì ánh mắt khẽ chuyển, vươn tay lấy cánh hoa trên đỉnh đầu cô xuống, bàn tay khớp xương rõ ràng đón lấy cánh hoa cùng mùi thơm.

"Em trong nháy mắt . Nói dối."

Nghê Thường có chút mất tự nhiên xoay người đi vào nhà.

"Vào ăn cơm thôi ."

Viêm Trì khước môi cong cong, cũng đuổi kịp cô vào nhà.

Thời tiết lạnh, Nghê gia chuyển bàn ăn từ trong sân vào nhà. Trong nhà tuy rằng ít người, nhưng phòng ăn một chút cũng không hề qua loa, bàn tròn lớn bằng gỗ lim, bàn xoay đã bày đầy đủ các món ăn.

Viêm Trì nhướng mày, 'a' ra một tiếng: "Phong phú như vậy sao."

Nghê gia đãi khách xem ra thật sự rất chú tâm, món thanh đạm, đậm đà, thịt và rau, súp, cháo, cơm... đầy đủ mọi thứ.

*Bên Trung khách đến nhà ăn cơm số lượng món ăn để mời khách rất nhiều luôn, nên tác giả viết thế này kp là làm quá đâu ne

Nghê Thường ý bảo anh ngồi xuống ghế, còn chính mình chậm rãi ngồi xuống bên cạnh.

"Món sở trường của bà nội." Cô chỉ vào món thịt Đông pha* màu mã não trước mặt, đôi mắt sáng ngời, "Ăn rất ngon!"

"Món tôm nấu miến* này ăn cũng ngon lắm. Còn có đây là đậu cô ve, nhà hàng xóm tự trồng, buổi sáng nay em mới sang hái còn rất tươi đấy."

Nghê Thường giới thiệu món ăn mà thực giống như đang hiến lễ vật quý, cả khuôn mặt nhỏ nhắn đều trở nên sinh động hoạt bát, Viêm Trì nhìn cô, đôi mắt khóe môi đều tràn đầy ý cười.

"Thế này cũng quá long trọng rồi."

Anh nhìn đến một bên mặt cô, lại bắt đầu không đứng đắn: "Không cần khách khí như vậy, dù sao về sau đều là người một nhà."

Nghê Thường len lén liếc mắt một cái, nhỏ giọng cảnh cáo: "Lát nữa trước mặt bà nội anh không được nói hươu nói vượn."

"Sao nào?" Viêm Trì nhìn cô, ánh mắt nghiền ngẫm, "Cảm thấy Trì ca của em không ứng phó được sao?"

Nghê Thường đưa cùi chỏ huých huých vào tay anh, giận dữ: "Dù sao không cho anh --"

Mắt thấy bà nội đã đi đến cửa phòng ăn, cô nhanh chóng im bật ngồi thẳng lưng lại.

Nghê Hồng Hạnh đi đến ngồi vào ghế đối diện Viêm Trì.

"Cậu mang đến cũng không phải là cua lớn bình thường, mỗi con đều sáu bảy lạng trở lên." Bà có chút hoảng, "Này cũng quá tốn kém ."

Viêm Trì lắc đầu, đưa mắt nhìn xuống bàn ăn: "So với bàn ăn bà tâm huyết chuẩn bị đây thật không đáng là bao ạ."

Nghê Hồng Hạnh mỉm cười, khách khí làm cái động tác mời: "Ăn thôi, để nguội mất ngon."

Nghê Thường cầm lấy bát xới cơm. Nghê Hồng Hạnh xoay xoay bàn ăn, một bên cùng Viêm Trì nói: "Cũng không biết cậu thích ăn cái gì, ta chuẩn bị nhiều món một chút. Chúng

ta khẩu vị thanh đạm, nhưng trong nhà có dì Phương phụ giúp biết làm mấy món cay rất ngon."

Bà đưa món gà đến trước mặt anh: "Đây là món dì ấy tới sớm để làm, nếm thử chút?"

Nghê Thường nhìn thấy Viêm Trì gắp một đĩa gà sốt dầu đỏ*, muốn nói lại thôi.

Viêm Trì ăn xong, gật đầu khen ngợi: "Món này ăn rất ngon."

Nghê Hồng Hạnh nở nụ cười: "Vậy ăn nhiều một chút." Bà đứng dậy lại đi vào phòng bếp xem món của .

Nghê Thường nhìn anh ăn liền hai muỗng canh đậu phụ ma bà, bỗng chốc hiểu được:

" Anh có thể ăn cay sao?"

Viêm Trì liếc mắt nhìn cô một cái: "Anh nói không thể ăn lúc nào chứ?"

Thật sự là ăn không cay không vui.

"Vậy trước đây sao không thấy anh ăn? " Nghê Thường lại hỏi.

Cô nhớ rất rõ lần trước ăn thịt nướng một chút ớt anh cũng không thêm vào.

"Biết rõ còn cố hỏi." Viêm Trì tay cầm đĩa hơi dừng, " Không phải anh nhường em sao"

Ăn một bữa cơm cũng yếu ớt yếu ớt.

Không ăn gừng không nói, ăn dính có hai hạt tiêu bé tí mà đã cay đến hai mắt rưng rưng.

Anh cũng chịu bó tay.

Ngoài việc từ bỏ thói quen ăn cay của mình, thì còn mẹ nó làm cái gì được chứ.

Nghê Thường bình tĩnh nhìn anh một lát, ánh mắt khẽ động.

Cô cái gì cũng chưa nói đã lại gắp cho anh thêm một miếng gà sốt dầu đỏ: "Đều là của anh, từ từ ăn."

Viêm Trì lại dùng đũa, tầm mắt đảo trên mặt bàn: "Bàn ăn này có món nào em làm không?"

Nghê Thường chỉ đĩa cánh gà sốt trứng muối: "Cái kia."

Nhìn anh xoay bàn đến món cô vừa chỉ, cô lại có chút ngượng ngùng: "Kỳ thật em không quá giỏi nấu cơm đâu."

"Bình thường làm sườn xám vôi vàng bận rộn, dì Phương đến đây phụ giúp bà nội nấu cơm. Lúc trước bà nội còn nói, em không bận thì cũng nên học học chút."

"Cũng không cần học." Viêm Trì bắt đầu rút xương cánh gà, thản nhiên nói, "Anh nấu là được."

Anh đưa mắt nhìn Nghê Thường, cười đến xấu xa: "Về sau nếu em không nghe lời, anh liền làm một bàn toàn đồ ăn cay phạt em ăn đến phát khóc."

Nghê Thường bấu môi, một tay để dưới bàn ăn véo véo anh. Cô cũng không nhìn mình véo là chỗ nào, nhưng liền cảm giác phía sau lưng anh đột nhiên cứng đờ, rất nhẹ "A" ra một tiếng.

Anh một phen nắm cổ tay cô, con người đen chậm rãi ngừng trên mặt Nghê Thường, ánh mắt thâm thúy nghiền ngẫm.

"Đủ can đảm nha cục cưng."

Giọng trầm thấp hơi khàn khàn, mang đầy vẻ cảnh cáo, lại giống như đang kiểm chế điều gì đó: "Dám chạm vào dưới thắt lưng đàn ông?"

Nghê Thường trong lòng hốt hoảng một trận, cô rút tay lại như bị bỏng: "Em vào bếp giúp bà nội nhé! "

Viêm Trì con người đen sâu thẳm đưa mắt nhìn theo bóng dáng cô gái đang chạy trốn, mãi đến khi bóng lưng khuất biến mất sau cánh cửa, anh mới cong khóe môi cười cười.

Vào phòng bếp Nghê Thường lại đứng dựa cửa hai giây, nâng tay vỗ vỗ khuôn mặt đang nóng bừng của mình. Nghê Hồng Hạnh đang làm nước sốt giấm gừng nên không để ý đến khuôn mặt đỏ bừng của cháu gái.

Nghê Thường đi qua mở nắp nồi, không khỏi kinh ngạc "Oa".

Cua anh mang đến thật sự là loại cao cấp, hai con đã có thể đầy một đĩa. Tổng cộng tám con, bà nội hấp một nửa, vừa lúc xấp đủ hai đĩa.

Nghê Thường bung cua đi ra ngoài, Nghê Hồng Hạnh theo sau đem nước chấm cùng mấy chén rượu Thiệu Hưng ấm đặt lên bàn, lại từ trong ngăn tủ bên cạnh lấy ra ba bộ hộp gỗ nhỏ.

Viêm Trì nhìn bà bên cạnh anh mở hộp gỗ và lấy ra một chiếc bàn vuông nhỏ sáng bóng, búa tròn, kéo tròn, nhíp,... và các dụng cụ tinh xảo khác.

-- một bộ đồ dùng ăn cua tám món bằng đồng thau*.

Nghê Hồng Hạnh hướng Viêm Trì nở nụ cười, nói: "Chúng ta thói quen như vậy. Cậu cứ tùy ý, ăn bằng tay cũng không sao nhé."

Viêm Trì chỉ lấy chiếc kéo bằng đồng và mỉm cười nói: "Con không khách khí nữa ạ ."

Nghê Thường cẩn thận ăn xong mấy càng cua, quay đầu lại thấy người đàn ông bên cạnh đã ăn sắp xong một con cua.

Tuy rằng ăn nhanh, nhưng một chút cũng không thô lỗ, tách cua thuần thực lại lưu loát, sau khi ăn xong, vỏ được ráp lại thành hình nguyên con như cũ sau đó cho vào đĩa xương.

Nghê Hồng Hạnh cầm lấy một con cuối cùng đưa tới tay Viêm Trì, ý bảo anh tiếp tục ăn.

Bà lại nói với Nghê Thường: "Cháu gái uống chút rượu đi. Cua tính hàn."

Nghê Thường ngoan ngoãn gật đầu: "Vâng ạ."

Lúc buông chén rượu, cô lại bất động thanh sắc đưa mắt nhìn người bên cạnh.

Một con cua lớn cuối cùng cũng nhanh chóng được anh ăn xong rồi.

Nghê Hồng Hạnh mới vừa ăn xong cua trong tay thì một khách hàng quen sống gần đó bất ngờ tới gõ cửa. Bà đưa khách đến phòng làm việc, lại cùng Viêm Trì nói thật có lỗi, dặn Nghê Thường tiếp tục tiếp đón anh.

Sau khi cửa phòng làm việc đóng lại, Viêm Trì mới đưa mai cua tới trước mặt Nghê Thường: "Này."

Nghê Thường nghiêng đầu vừa thấy liền giật mình.

Thịt cua được tách sẵn để đầy trong mai cua.

Thật ra vừa rồi anh không ăn. Cuối cùng toàn bộ thịt cua, được anh tách sẵn rồi đặt vào mai. Thịt cua tươi mềm, gạch vàng ươm, đầy đặn.

Thấy cô nửa ngày không nhúc nhích, Viêm Trì ánh mắt ý bảo: "Ăn đi."

Nghê Thường có chút ngượng ngùng: "Bà nội nói con gái mỗi ngày chỉ được ăn một con."

"Trì ca nói em muốn ăn bao nhiêu thì có bấy nhiêu." Anh khẽ cười, " Vừa rồi mới phát hiện nha"

Anh cong cong môi, chạm nhẹ lên chóp mũi Nghê Thường, cười xấu xa đùa cợt: "Ai mà tham lam như mèo con vậy nhỉ."

Nghê Thường then thùng sờ mũi, nhỏ giọng phủ nhận: "Em không có."

Viêm Trì nhìn cô nàng cười cười, ngử khí cưng chiều: "Thật giống mèo."

"Mau ăn đi."

Anh đem thịt cua đưa đến trước mặt Nghê Thường, lại múc một muỗng nước chấm rưới lên: "Lão tử tách thịt cua nửa ngày đấy"

Nhìn thấy mai cua đầy thịt, Nghê Thường mím môi tiếp nhận muỗng từ tay anh.

Trong lòng không hiểu sao có chút hoảng, cô còn chưa bao giờ ăn cua bằng cách này. Không cần chính mình động tay mà chỉ cần múc ăn thật sự là ngon hơn nhiều -- có lẽ là bởi vì có cảm giác được nuông chiều cùng dung túng chẳng.

Nghê Thường vừa ăn xong đang bung lên chén rượu.

Viêm Trì đem mai cua rỗng đặt trở lại đĩa của mình, vừa đúng lúc Nghê Hồng Hạnh từ phòng làm việc đi ra .

Bà bảo Nghê Thường liên lạc với nhân viên bảo trì và hỏi buổi chiều khi nào người này sẽ đến.

Viêm Trì hỏi : "Trong nhà cái gì bị hư sao?"

Nghê Thường buông ly rượu: "Cửa sổ phòng em không khóa được ."

"Để anh xem qua."

"Không cần, có người --" Nghê Thường còn chưa nói xong, anh đã cầm áo khoác đang vắt trên lưng ghế lên, đứng dậy.

Cô cũng chỉ biết chạy nhanh theo sau.

Lên lầu đi đến cửa phòng, Viêm Trì đột nhiên dừng lại quay đầu nhìn Nghê Thường, như là hỏi ý kiến. Cô phản ứng một chút, tiến lên đẩy cửa phòng mình ra: "Mời vào."

Nhìn anh sai bước vào phòng khách, trái tim của Nghê Thường vẫn là vi diệu phập phồng.

Đây là lần đầu tiên có một người đàn ông bước vào phòng cô ngoại trừ người nhà.

Viêm Trì đi vào, không nhanh không chậm đứng trong phòng.

Phòng khách và phòng ngủ thông nhau, có một bức bình phong thêu hai mặt tinh xảo được dùng để ngăn cách hai không gian. Sau tấm màn mỏng là chiếc giường mềm mại nhìn có vẻ không chân thật, càng dẫn dắt người ta đến những tưởng tượng xa vời.

Viêm Trì quay mắt đi chỗ khác, ánh mắt rơi vào bàn trang điểm Hoàng hoa lê trước cửa sổ.

Anh chợt nhớ đến cảnh trong video mặc sườn xám của Nghệ Thường:

Ngồi bên gương trang điểm.

Cô gái cởi sườn xám để sang một bên, ngồi trước bàn chỉ với một chiếc váy lót mỏng trên người.

Dưới lớp áo lót mỏng, làn da trắng nõn và non nớt như được bao phủ bởi một tầng ngọc trai lấp lánh nhàn nhạt.

Đôi vai gầy, cổ ngọc uyển chuyển cùng với xương quai xanh.

Viêm Trì nhắm mắt, chặt đứt hình ảnh trong đầu, giọng nói trầm trầm hỏi: " Cửa sổ nào có vấn đề?"

Nghê Thường chỉ về góc phòng : "Cái kia, khóa không được ."

Anh đi qua, đưa tay kiểm tra chốt cửa, lại hỏi: " Có thùng dụng cụ không?"

"Có, anh đợi chút." Nghệ Thường nói xong, vội vàng xuống lầu.

Cô cùng bà nội bình thường đều gọi người đến sửa, thùng dụng cụ sớm bị ném vào phòng kho. Nghệ Thường cũng đã quên đặt ở chỗ nào, tìm qua hai ngăn tủ cũng không tìm thấy. Sau một hồi, cô tháo dây chun trên cổ tay xuống, thản nhiên vén mái tóc dài đang xoắn ngang vai cột búi lên gọn gàng rồi bắt đầu ngồi xổm xuống tiếp tục lục tìm trong ngăn kéo.

Lại lục lọi qua hai ngăn, Nghê Thường mới tìm ra thùng dụng cụ bị phủ đầy bụi bặm. Lau sạch sẽ xong, cô mang lên lầu, thấy Viêm Trì đang nhàn nhã đút tay vào túi quần đứng tựa vào bên cửa sổ.

Từ cửa nhìn qua, do ánh sáng nên cô chỉ có thể nhìn thấy đường nét góc cạnh của anh như ẩn như hiện - sống mũi đặc biệt cao.

Nghiêng đầu thấy Nghê Thường đã trở lại, Viêm Trì mày rậm khẽ nhướn: "Em ở tầng hai cũng thật tiêu dao, ánh sáng cùng tầm nhìn đều tốt lắm."

Tay anh lại duỗi ra ngoài cửa sổ, bàn tay khớp xương rõ ràng cách cánh hoa hải đường gần trong gang tấc.

"Mở cửa sổ ra liền có thể hái được một bông hoa."

"Đúng vậy." Nghê Thường nhẹ giọng trả lời, vừa đặt hộp dụng cụ trên tay xuống, quay lưng lại thì thào nói: "Không ai tặng thì cũng có thể tự hái."

Viêm Trì vậy mà nghe được.

Lông mày khẽ nhíu lại, đôi mắt đen có vẻ thích thú, anh nhìn theo bóng lưng mảnh mai của cô, trên môi nở nụ cười.

"Thực mẹ nó phát sầu."

Nghê Thường cố ý không xoay người cũng không tiếp chuyện, ngay sau đó cô lại nghe anh nói tiếp: "Trong nhà có bình giấm chua, lão tử về sau ngày tháng phải đồ dành đoán chừng còn rất dài đây."

Nghê Thường khước miệng cong lên, nhẹ giọng lầu bầu: "Đúng là anh tự mình đa tình."

Viêm Trì buồn cười, ở sau lưng hỏi cô: "Em có biết anh tặng bà nội hoa kiếm lan có ngụ ý gì không?"

Nghê Thường quay người lại: "Ý gì?"

"Trường thọ an khang."

Nghê Thường chậm rãi gật đầu: "Ừm rất thích hợp."

"Đúng vậy." Anh nhẹ giọng, đôi chân dài chậm rãi sải bước đi đến trước mặt cô, "Chủ cửa hàng bán hoa vừa nói ngụ ý này anh liền mua một bó."

"Anh còn hỏi nếu tặng cho cô gái trẻ tuổi thì chọn hoa gì? Ông chủ trả lời nếu tặng bạn gái thì khẳng định hoa hồng là phù hợp nhất. Nhưng anh lại nghĩ --"

Viêm Trì nhìn thẳng vào cô, con ngươi đen sâu thẳm câu dẫn: "Đây còn chưa phải bạn gái đâu tặng như vậy hẳn là không thích hợp đi?"

Lại tới nữa lại tới nữa rồi đấy.

Nghê Thường đè ép khước miệng, nghiêng đầu: "Vậy đừng tặng."

Viêm Trì nhướn mày: "Không muốn nữa?"

Nghê Thường ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt màu trà ngập nước ỉn ỉn chờ mong: "Anh. thực sự?"

Viêm Trì từ chối cho ý kiến.

Anh cúi người nhìn cô chăm chăm nàg, giọng nói ra vẻ
dễ dàng: "Gọi một tiếng ca ca anh liền cho em."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường liếc mắt một cái, bữu môi: "Không hiểm lạ
đâu, không thêm."

"Thật sự không hiểm lạ?" Anh lại cười, đứng thẳng người,
đút một tay vào túi.

Nghê Thường tò mò nhướn mày, ánh mắt chặt chẽ di
chuyển theo động tác tay anh.

Túi nào có thể chứa hoa chứ?

Tay Viêm Trì chậm rãi đưa ra, bàn tay với khớp rõ ràng
khẽ nắm lại rồi mở ra--

Trống không...

Cái gì cũng không có.

Tình ý bắt được một tia thất vọng trên mặt Nghê Thường,
anh cười cười đưa tay đưa tới trước mắt cô, ngón cái đột
nhiên khẽ động.

Nghê Thường ánh mắt phút chốc trừng lớn, không tự giác
nín thở.

-- một cái trâm ngọc trượt từ tay áo đi ra.

Trâm ngọc màu trắng sáng bóng, đầu trâm còn được điêu khắc rất tinh xảo -- là một đóa hoa hồng.

Viêm Trì khước môi cong lên, giờ tay cài chiếc trâm lên búi tóc thấp sau đầu Nghê Thường. Anh cúi người sát lại gần bên tai cô, ánh mắt sâu thẳm:

"Tặng cho bé con của anh, một đóa hồng không bao giờ tàn!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 30: Há Miệng Ra...

Edit: riri_1127

Chương 30: Há miệng ra...

Đầu ngón tay anh thô ráp nhưng lại vô cùng ấm, khẽ vuốt tóc cô còn như vô tình chạm qua vành tai trắng nõn

Cảm giác tê dại vi diệu như dòng điện vô hình chạy qua cả hai người.

Nghê Thường giật mình nhìn anh vài giây, nâng tay sờ soạng sau đầu mình, đem cây trâm ngọc đang nằm xiên vẹo lấy xuống.

Bạch ngọc trơn bóng, xúc tua sinh ôn. Bông hồng trên đầu trâm cài được chạm khắc vô cùng tinh xảo, từng cánh hoa đều có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hoa hồng trông rất sống động, vĩnh cửu nở rộ.

Mà trong lòng cô, giống như cũng nở ra một đóa hoa nhỏ.
.

Nghê Thường mi mắt khẽ động, ngẩng đầu ánh mắt lấp lánh nhìn anh.

Viêm Trì cũng nhìn cô, con người đen thâm thúy, nhìn đến vô cùng chuyên chú.

Thấy cô vẫn nắm cây trầm bất động, anh hỏi: "Không thích?"

Nghê Thường lắc đầu khẽ cắn môi dưới.

Anh thản nhiên nở nụ cười: "Cầm đi. Dù sao anh cũng chưa tặng em cái gì."

Tính toán quả thật không biết tặng thứ gì. Xét đến tính tình của cô, hơn nữa là quan hệ của hai người bọn họ hiện tại, anh tặng món gì quá đắt tiền cô ngược lại sẽ thấy áp lực.

Cái này nhất thời không vội được.

Sớm muộn gì cũng trở thành người phụ nữ của anh. Đến lúc đó có phải hái sao tặng anh cũng vui lòng.

Nhìn mấy ngón tay cô gái một mực vuốt ve hoa hồng nhỏ, Viêm Trì khẽ chép miệng: " Em không thích thì thôi."

Anh cố ý vươn tay làm bộ muốn lấy lại: " Anh mang về làm phi tiêu --"

Nghê Thường nghe vậy lập tức lùi về đem trầm ngọc ôm ở trong ngực.

Cô giận dỗi liếc mắt một cái, cúi đầu tránh khỏi người anh, ngồi xuống bàn trang điểm bên cửa sổ.

Dùng một tay cởi dây buộc tóc, mái tóc đen nhánh mềm mại đổ xuống. Nghê Thường một lần nữa búi lại mái tóc, lần này là búi cao, để lộ ra phần gáy trắng nõn mảnh mai.

Trâm ngọc hoa hồng yên vị nằm trên búi tóc, cô nhìn từ gương đối diện với ánh mắt anh, thanh âm ôn nhu: "Cảm ơn."

Hai má ửng hồng, đôi mắt long lanh tràn đầy nhu tình mật ý.

Cười mỉm một cái làm loạn nhân tâm.

Viêm Trì ánh mắt tối sầm lại.

Anh chớp chớp mắt, môi cũng từ từ cong lên: "Đẹp lắm, rất hợp với em."

Đúng vậy. . . .

Người phụ nữ mà anh yêu thích, không phải dùng mấy loại trang sức hay túi xách là có thể lấy lòng được.

Cô ấy đẹp như quan ngọc*, nên được kết hợp với viên ngọc hoàn mỹ, như vậy mới xứng.

*Guān yù, một từ tiếng Hán, có nghĩa là ngọc bích đẹp, để trang trí mũ miện.

Viêm Trì thân nhiên ném áo khoác trong tay xuống ghế sofa gỗ, cầm hộp dụng cụ đi tới bên cửa sổ.

Nghê Thường lại sờ sờ hoa hồng nhỏ một chốc, cũng đứng dậy đi qua, yên lặng đem áo khoác anh gấp gọn.

Cô vượt phẳng vật áo, quay đầu hỏi: "Anh có thể sửa được không?"

Viêm Trì nhìn cô liếc mắt một cái, lại nói: "Khinh thường Trì ca của em sao?"

Nghê Thường không tiếp lời nói đó: "Em đi gọi thợ sửa bảo người ta không cần đến đây."

"Trực tiếp nói hiện tại ở nhà em hấn ta thất nghiệp rồi."

Anh mở hộp dụng cụ ra và lấy một cái tuốc nơ vít, lắc tay cầm và xoay tròn, ngữ khí cà lơ phất phơ: "Về sau mấy việc thế này, người đàn ông của em đều bao hết."

Nghê Thường mặt nóng lên: "Anh lại --"

Còn chưa kịp phản bác đã nghe thấy tiếng lách cách nhẹ từ cửa sổ.

Viêm Trì vươn tay đóng cửa sổ, khóa lại hoàn hảo.

Nghê Thường sững sốt.

Này cũng quá lưu loát đi.

Cô lại nghĩ tới lần trên cao nguyên kia, anh nhóm lửa, sửa điện, còn có gara tự cải tạo.

Rõ ràng là thiếu gia nhà giàu, nhưng năng lực cư nhiên lại tốt như vậy.

Hơn nữa có vẻ như cái gì anh cũng có thể làm tốt. . . .

Viêm Trì vắn vít xong vỗ vỗ tay: "Còn có chỗ nào không ổn? Để anh nhìn xem."

Nghê Thường nghĩ nghĩ, nói: " Ngăn tử bàn trang điểm vẫn bị kẹt lâu nay."

Viêm Trì đi tới bàn trang điểm trước cửa sổ kia, gõ bàn hai cái: "Này có chút cũ rồi ."

Nghê Thường gật đầu: "Đây là của hồi môn mà thái gia chuẩn bị cho bà nội khi kết hôn."

Viêm Trì chớp chớp mắt, như phát hiện cái gì: "Bà nội em kết hôn rồi vẫn ở tại nhà mẹ đẻ?"

"Đúng vậy." Nghê Thường giải thích, "Thái gia gia chỉ có một con gái là bà nội nên không muốn gả bà đi xa, bèn tìm con rể đến đây."

Viêm Trì ngoài ý muốn nhướn mày: "Bà nội cũng thật tài tình nha."

Theo sau anh lại 'chặc' lắc đầu: "Kết hôn rồi vẫn là tách ra ở riêng tốt hơn."

Nghê Thường ở trong lòng yên lặng gật đầu.

Chờ kết hôn rồi, cô cũng có thể quang minh chính đại dọn ra ngoài.

Viêm Trì nhìn, khóe môi khẽ nhếch như có ý tứ khác: "Anh cũng không cần vợ mang đồ cưới gì, chỉ cần người về đây, toàn bộ anh đều chi trả."

Nghê Thường: "."

Người đàn ông này lại bắt đầu đáng ghét.

Nghê Thường không tiếp lời, sâu kín liếc anh một cái xoay người đi xuống lầu.

Không biết vị khách kia thành lĩnh đến vẫn đang bàn bạc cái gì mà phòng làm việc vẫn đóng chặt như trước.

Nghê Thường đơn giản dọn dẹp lại bàn ăn, đem bát bẩn dọn vào phòng bếp.

Thấy trong bếp còn có một túi nho xanh, cô lấy ra hơn phân nửa, rửa sạch bung lên lầu.

Lúc cô vào phòng Viêm Trì cũng không ngẩng đầu, đang chuyên tâm xem xét gì đó trong tay.

Anh tư thế giống như lúc kiểm tra vết thương ở chân của cô trước đây, nửa quỳ một đầu gối chống xuống đất, đầu gối bên kia đỡ lấy ngăn kéo bằng gỗ.

Cởi áo khoác, trên người anh chỉ còn áo tay dài màu đen. Ống tay áo kéo lên để lộ cánh tay cường tráng, bên trên còn có gân xanh nổi lên.

Lúc anh cúi đầu xem xét ngăn tủ đang kê trên đầu gối, hai vai rộng mở, hông cũng hơi hơi nâng lên.

Phối hợp với vẻ chuyên chú này là sườn mặt sắc bén, cả người toát ra loại cảm giác. nam tính, gợi cảm không nói nên lời.

Tầm mắt Nghê Thường dừng ở phần lưng tựa như hình tam giác ngược bên dưới bờ vai rộng kia. Hôm nay khi cô không cẩn thận đứng tới nơi đó, Viêm Trì cả người đột nhiên căng chặt.

Ánh mắt nhìn cô giống như dã thú sắp ăn thịt.

"Em đang đang giám sát công việc của anh sao?" Viêm Trì đột nhiên ra tiếng đánh gãy suy nghĩ của cô.

Nghê Thường cả kinh, ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt đen láy của anh, trên mặt lại hơi nóng lên -- có cảm giác xấu hổ như khi bị người ta bắt gặp đang nhìn trộm.

Chớp mắt mấy cái, cô đi về phía trước hai bước, cầm mâm đựng trái cây trong tay đưa tới trước mặt anh.

Viêm Trì đưa mắt nhìn mấy quả nho trên mâm, sau đó dời tầm mắt đến trên mặt cô gái, khẽ nhướn mày, không động đậy tay, ý tứ gì không cần nói cũng biết.

Nghê Thường mím môi, do dự đưa một tay vén vạt sườn xám, sau đó ngồi xổm xuống, đưa một quả nho tới miệng anh.

Viêm Trì vừa lòng cong cong môi, nghiêng đầu há miệng.

Nho vào miệng nhưng tầm mắt ai kia còn chưa có thu trở về.

Đôi bàn tay nhỏ nhắn mỏng manh của cô lấm tấm những giọt nước nhỏ, đầu ngón tay trơn bóng hồng nhạt, thoát nhìn

còn trong veo mọng nước hơn mấy quả nho. *ula troiiiiii =)))

Viêm Trì mi mắt giật giật, yết hầu lặn lộn: "Rất ngọt..."

Anh nghiêng đầu: "Đút thêm một quả nữa."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường lại nhặt lên một quả nho đưa tới bên môi anh.

Lần này, hơi thở nóng ấm của người đàn ông phả lên mu bàn tay cô.

Nghê Thường đầu ngón tay co rúm lại, liếc nhìn bàn tay anh đang đặt trên ngăn kéo, nói nhỏ: "Cũng không phải anh không tự ăn được."

Viêm Trì nuốt xuống quả nho trong miệng, cười nhẹ: "VẬY còn phải xem là ai đút ."

Nghê Thường còn chưa phản ứng lại những lời này có ý tứ gì, liền thấy anh đưa tay nhắc ngăn tủ lên.

Ngón cái thô ráp có hơi ẩm vuốt ve khóe miệng, nhẹ nhàng lau đi giọt nước trên môi.

Nghê Thường ngẩn ra, quả nho trên tay rơi trở lại mâm đựng.

Viêm Trì sâu sắc nhìn cô một lát, đưa tay cầm lấy quả nho cô vừa làm rơi xuống mâm kia.

"Bé ngoan, há miệng nào."

-- giọng nói của người đàn ông vang lên trên chóp mũi cô, từ tính trầm thấp đến mức tận cùng.

Nghê Thường như bị mê hoặc, môi bất giác khẽ mở --

"Nghê Thường."

Một đạo thanh âm bình tĩnh, lại như sấm sét vang dội.

Nghê Thường lên tiếng trả lời quay đầu, thấy bà nội không biết khi nào đã đứng ở cửa phòng.

Tâm tình cô hỗn loạn, cơ hồ là nhảy dựng mà đứng dậy.

"Bà nội!"

Nghê Hồng Hạnh đi vào, trên mặt thản nhiên không có cảm xúc gì, nhưng lại không hiểu vì sao làm cho người ta thấy như đang bị áp bách.

Viêm Trì đưa mắt nhìn cô gái đang run rẩy như chim sợ cành cong, cũng đứng lên.

Anh đang muốn mở miệng, chợt nghe Nghê Hồng Hạnh nói: "Viêm tiên sinh, thật sự là ngưng ngừng. Có người đột nhiên đến nhà, hôm nay chậm trễ ngài ."

Chú ý tới mình lại biến thành "Viêm tiên sinh" , Viêm Trì sắc bén cau mày.

Anh lắc đầu: "Bà khách khí ."

Nghê Hồng Hạnh mỉm cười: "Vốn nên chiêu đãi cậu trong chốc lát, nhưng thợ sửa đã sắp đến đây."

Nghê Thường nhanh chóng mở miệng: "Con đã gọi --"

"Bà đã gọi nói qua rồi, thợ sửa lập tức sẽ đến." Nghê Hồng Hạnh cắt ngang.

Nghê Thường: "."

Cô nhìn bà nội, mím môi không nói nữa.

Lệnh đuổi khách đều đã đưa ra, Viêm Trì không còn cách nào khác đành phải nói: "Con không quấy rầy nữa ."

"Thật là có lỗi. Viêm tiên sinh đi thông thả."

Nghê Thường nhìn người đàn ông đang cầm áo khoác trên ghế sofa bước ra ngoài, do dự nhỏ giọng: "Con tiễn --"

Nghê Hồng Hạnh đã xoay người: "Để bà tiễn khách."

Nghê Thường: "."

Nghê Thường đi đến bên cửa sổ, nhìn thấy Viêm Trì đang được bà nội đưa ra khỏi cửa một cách lịch sự.

Khoảnh khắc cánh cửa gỗ đóng lại, người đàn ông dường như vô tình ngược mắt lên, từ xa liếc nhìn về phía cửa sổ.

Cô nhìn chằm chằm vào cánh cửa một lúc, sau đó cúi người nhặt ngăn kéo bằng gỗ trên mặt đất, đẩy lại vào trong tủ trang điểm.

-- tron tru không hề trở ngại.

Anh đã sửa rất tốt rồi.

Trước khi kịp sắp xếp lại tâm trạng phức tạp, Nghê Thường đã nghe thấy tiếng bước chân của bà nội đang lên lầu.

Cô nhanh chóng quay lưng lại và cúi đầu sắp xếp hộp dụng cụ.

Nghê Hồng Hạnh đi đến bên người cháu gái, cái gì cũng chưa nói, còn thản nhiên nhìn thoáng qua đầu cô.

Nghê Thường lưng căng thẳng, sau đó cô mới nhận ra mình vẫn đang cài chiếc trâm ngọc anh tặng.

Sau khi dọn dẹp hộp dụng cụ trong sự im lặng và lo lắng, Nghê Thường vừa nhấc hộp lên đã nghe bà nội nói: "Cố a di hôm nay lại đây, nói là muốn sửa bộ sườn xám đã đặt tuần trước. "

Cô ấy thở phào nhẹ nhõm:" Vậy ạ ... sao tự nhiên lại muốn thay đổi?

"Nói là ở trên mạng thấy được kiểu dáng mới muốn làm theo như vậy." Nghê Hồng Hạnh hơi dừng, tiếp tục, "Hôm nay bà ấy vừa nhìn thấy Viêm tiên sinh, đã bảo là từ trên mạng đã thấy cậu ấy."

Nghê Thường bất ngờ không kịp phòng: ". Thật không ạ?"

Nghê Hồng Hạnh quay đầu nhìn cháu gái: "Viêm tiên sinh là tay đua sao? "

Nghê Thường đưa mắt nhìn, nhẹ giọng: " Đúng ạ, công việc của anh ấy thực sự là một tay đua còn việc di dời nhà đất là phụ giúp cho Công ty gia đình anh ấy."

"Trách không được." Nghê Hồng Hạnh nhẹ giọng, " Dì Cố nói ở đã thấy video thi đấu các thứ của cậu ấy trên mạng."

Nghê Thường "A" ra một tiếng: "Anh ấy cũng khá nổi tiếng."

"Đúng vậy." Nghê Hồng Hạnh dừng lại, ý vị thâm trường nhìn cháu gái.

"Dì Cố cũng nhìn thấy cậu ấy ở trên mạng công khai thổ lộ với con."

Nghê Thường: "!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 31: Muốn Gặp Em...

Edit: riri_1127

Chương 31: Muốn gặp em...

Đôi mắt Nghê Thường khẽ chớp, rũ mi không nói gì.

Nghê Hồng Hạnh thở dài, tay cầm lấy hộp dụng cụ trong tay cháu gái đặt sang một bên.

"Nếu lần này dì Cố không đến còn muốn giấu bà nội bao lâu nữa?"

Nghê Thường lắc đầu, mím môi: "Con là không biết, nên nói với bà như thế nào."

Mọi thứ liên quan đến anh ấy đều như một giấc mơ.

Vô luận bắt đầu nói từ đâu, đều như người ngủ nói mơ, không có thật.

Nghê Thường cùng bà nội ngồi xuống bên cửa sổ, nghĩ nghĩ mở miệng: " Con gặp anh ấy từ lúc ở cao nguyên
."

Cô cũng không phải không biết xấu hổ mà nói tường tận, lại càng không muốn cho bà nội biết mình từng bị bắt cóc, vì

vậy cô chỉ giải thích làm thế nào mà hai người gặp nhau và gặp lại khi trở về nhà ra sao.

Nghê Hồng Hạnh nghe xong vẫn là chần động: "Làm sao có chuyện khéo như vậy chứ? !"

Bà có chút dăm chiêu: "Này cũng không tính là lâu. Còn chưa có hiểu biết lẫn nhau, làm sao có thể nói chuyện yêu đương."

Nghê Thường sợ run, nhanh chóng lắc đầu: "Bà nội, chúng con không có!"

Cô có chút ngượng ngùng, cúi đầu nhỏ giọng: "Con còn chưa"

Nghê Hồng Hạnh hiểu rõ nở nụ cười: "Còn chưa có tiếp nhận cậu ấy?"

"Nhưng con đã động lòng rồi đúng không?"

-- tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí bà chắc chắn không thể nghi ngờ.

Nghê Thường mím môi, không phủ nhận không phản bác.

-- cũng là đến giờ phút này khi bị người khác nói trắng ra, cô mới thật sự sáng tỏ tâm tình của chính mình

Nghê Hồng Hạnh cau mày, chậm rãi nói: "Cũng là bởi vì vậy, cho nên cậu ấy mới đồng ý chuyện nhà cổ --"

"Không phải!" Nghê Thường lập tức giải thích,

"Chuyện nhà cổ chúng con đã bàn bạc qua, là do anh ấy thấy nhà cổ của chúng ta có giá trị, còn có phần tình cảm gắn bó của gia đình, tất cả anh ấy đều hiểu và suy xét đồng ý việc không phá dỡ."

" Hơn nữa, giữ lại nhà cổ kinh doanh, đối với công ty bọn họ cũng mang lại lợi ích."

Cô hơi dừng, thanh âm mặc dù thấp, nhưng rất kiên định: "Nếu như không biết con, anh ấy cũng nhất định làm như vậy."

Nghê Hồng Hạnh bình tĩnh nhìn cháu gái một lát, ánh mắt là lạ: "Con xem con đi. . . . còn chưa có thể nào đâu, liền cứ như vậy thay người ta nói chuyện?"

Nghê Thường: "."

"Bà nội." Nghê Thường hơi bối rối gãi gãi đầu, "Con ăn ngay nói thật thôi."

"Mặc kệ là xuất phát từ nguyên nhân gì, cậu ấy có thể giữ lại nhà cổ ta cũng đã thấy cảm kích trong lòng." Nghê Hồng Hạnh im lặng nhìn Nghê Thường thật sâu, "Nhưng nếu con có quan hệ với cậu ấy thì lại là chuyện khác."

Nghê Thường trong lòng trầm xuống, nhìn bà nội không nói gì.

Nghê Hồng Hạnh lại đưa mắt nhìn đến trâm ngọc sau đầu cháu gái: "Cháu à, con vẫn là đứa nhỏ thông minh, có một số việc, ta không nói, con cũng hiểu được."

"Tuy nói hiện tại chú trọng đến môn đăng hộ đối nhưng gia cảnh Viêm tiên sinh thế nào. chắc con đoán cũng có thể đoán được?"

"Chúng ta cũng đã không ít lần cùng người có gia thế như vậy giao tiếp -- bọn họ nếu không lắm thì đều là bên ngoài sáng bóng mỹ lệ, kì thực bên trong lại có nhiều việc bẩn thỉu"

Bà nhìn Nghê Thường, lời nói thấm thía: "Nhà chúng ta không phải đại phú đại quý. Nhưng chúng ta kiếm tiền bằng tay nghề của chính mình, kiếm cơm trong sạch, thẳng lưng mà sống. con làm sao có thể ép mình hòa nhập vào thế giới của những người như vậy."

"Bà nội." Nghê Thường nhú nhú mày, "Người nhà bọn họ, không phải như bà nói đâu ạ."

Nghê Hồng Hạnh phản ứng lại, vẻ mặt khó tin: "Con đã gặp qua người nhà cậu ấy? !"

Nghê Thường: "."

Xem ra càng giải thích càng không rõ ràng.

Nghê Hồng Hạnh cũng không có truy vấn, tiếp tục nói: "Được, cứ xem như là bà có thành kiến, không nói gia đình, chỉ nói tới cậu ấy."

"Viêm tiên sinh, bộ dáng đẹp, gia thế tốt -- thế này đã thu hút biết bao nhiêu người. Con lại mới vừa nói cậu ấy còn nổi tiếng?"

"Đàn ông như vậy chắc chắn sẽ có rất nhiều người theo đuổi. Nói trắng ra là, không cần nói gì nhiều tự khắc cũng có không ít phụ nữ vây quanh."

Nghê Thường mím môi dưới không phủ nhận.

"Con à con phải hiểu được." Nghê Hồng Hạnh khẽ thở dài, "Cậu ấy như vậy nếu như con cùng cậu ấy bên nhau, nhất định cũng sẽ có nhiều người dòm ngó, đến lúc đó phải đề phòng."

Bà dừng lại, lo lắng nhìn Nghê Thường: "Người như vậy, con giữ không được."

Nghê Thường rũ mắt, không nói nên lời.

Bà nội nói đúng.

Việc này cô cũng đã sớm hiểu được.

Nhưng vẫn là nhịn không được mà động tâm.

Một trận gió mùa thu thổi vào, Nghê Thường phía sau lưng nổi lên cảm giác mát lạnh, không khỏi hơi hơi co rúm người.

Cô quay đầu nhìn về phía cửa sổ, mới phát hiện vừa rồi còn là trời quang không mây, bây giờ đã âm u xám xịt.

Giống như trời sắp mưa.

Nghê Hồng Hạnh xuất thần nhìn bầu trời đen kịt bên ngoài, một lúc sau mới nhẹ nhàng nói: "Có nhớ mẹ của con không?"

Nghê Thường tâm tình nảy lên, tay không tự giác siết chặt.

Nghê Hồng Hạnh trên mặt không có biểu tình, vô số cảm xúc ẩn chứa trong đôi mắt: "Mẹ con không phải là một bài học sao."

"Lúc trước bà và ông cố cũng không đồng ý, nhưng mẹ con nhất quyết đòi cùng người đàn ông kia ở bên nhau. Cũng là chúng ta, nuông chiều dung túng mẹ con."

"Bà ấy ngốc, không biết nam nhân sau này sẽ thay đổi ra sao. Lúc thích con thì nùng tình mật ý, nhưng còn lúc sau thì sao?"

"Nếu họ có thể chung tình như lúc ban đầu, thì tại sao lại có nhiều người phụ nữ bị bội bạc thương tâm đến thế."

"Đàn ông phong lưu lại càng khó hơn. Ngàn vạn chiếc lá rơi xuống người, làm sao lại không có chiếc nào dính thân. . . . Thời gian qua đi, rất khó có khả năng cam tâm tình nguyện chỉ yêu một người."

Nghê Thường đầu lại âm vang rung động. Cũng không biết qua bao lâu, nghe thấy chính mình nhỏ giọng nói: "Cũng không phải tất cả nam nhân đều là như vậy."

"Vậy con sẽ phải đánh đổi?" Nghê Hồng Hạnh sâu kín hỏi cháu gái.

"Mẹ con lúc trước cũng quyết định đánh đổi, cuối cùng lại đặt cả tính mạng vào đó."

Bà bình tĩnh nhìn Nghê Thường, hốc mắt chậm rãi đỏ lên :
"Con cũng muốn đánh đổi sao?"

Nghê Thường chấn động, đáy mắt xoay chuyển.

"Bà nội."

"Có một câu nói mà bà đã từng nghe: 'sĩ chi đam hê, do khả thoát khã, nữ chi đam hê, bất khả thoát dã*.'
"

Lời này là có đạo lý cả đấy."

*Có nghĩa là một người đàn ông nếu bị cuốn vào vòng xoáy tình cảm thì vẫn có thể tự rút mình ra. Nhưng một khi người phụ nữ đã yêu thì cô ấy sẽ không thể ngừng chìm đắm.

Nghê Hồng Hạnh hạ giọng, "Nữ nhân ai ai cũng quá nặng cảm tình."

"Con mới mười tuổi đã mất mẹ sau đó liền được gửi tới đây. Ông cố và ta đối xử với con có phần nghiêm khắc. Hai chúng ta muốn con học được kỳ nghệ, dạy con đọc nhiều sách. . . . Là để con có cuộc sống yên ổn và có tầm nhìn thực tế, để con không bị mắc kẹt trong tình yêu cả đời như mẹ con"

Nghê Thường lông mi run run: "Bà nội, bà nói sống yên phận và tình yêu thuận hoà. Kỳ thật hai điều này cũng không phải là mâu thuẫn với nhau."

Nghê Hồng Hạnh gật đầu: "Đúng vậy, nhưng không phải ai cũng đều có vận khí tốt để đạt được cả hai con à."

Bà âm thầm lẩm bẩm: "Từ ông cố đến mẹ con, nhà chúng ta mấy người cũng không có phúc phần này Có thể cũng là mệnh đi."

Nghê Thường: "."

"Hiện tại nói việc này con có thể thấy bà quan tâm quá sớm. Nhưng cháu gái, bà biết con là người chân thành, bà nội thật sự là sợ con sa vào."

Nghê Hồng Hạnh dừng lại, muốn nói lại thôi, cuối cùng lắc đầu: "Tốt rồi, bà nội cũng không nói nữa. Con là đứa nhỏ thông minh, chính mình sẽ có chủ ý. Con suy nghĩ lại cho tốt."

"Nhìn dự báo thời tiết, buổi tối chắc sẽ có mưa to."

Bà đứng dậy, đi đến bên cửa sổ đóng cửa lại, dặn dò cháu gái:

"Buổi tối bật lò sưởi rồi đi ngủ sớm. Thời tiết như vậy con luôn ngủ không ngon giấc. "

Nghê Thường 'Dạ' một tiếng, ngồi ở chỗ cũ không nhúc nhích, đôi mắt xuất thần nhìn chằm chằm sàn nhà.

Nghê Hồng Hạnh nhìn cháu gái, âm thầm thở dài, quay người lẳng lặng rời khỏi phòng.

Nghê Thường cũng không biết mình ngồi bất động đã bao lâu. Đợi đến khi bên tiếng gió bên ngoài dừng hẳn, cô mới thong thả đứng dậy.

Ánh mắt đảo qua mặt bàn trang điểm, phút chốc dừng lại.

Bên cạnh chiếc lược gỗ mà cô dùng chiều nay có thêm một chiếc đồng hồ đeo tay. Mặt đồng hồ nam to bản, cảm giác như còn to hơn cổ tay cô, bề mặt lóe ra ánh sáng lạnh lạnh.

Chắc có lẽ anh đã cởi nó ra lúc đang sửa đồ đạc rồi lại quên lấy đi.

Bất quá bình thường anh cũng không hay đeo đồng hồ. Ước chừng là vì quần áo nghiêm chỉnh ngày hôm nay mà phối hợp.

Nghê Thường bước tới cầm chiếc đồng hồ lên. Dây da cứng, vân da sâu và rõ ràng, có cảm giác hơi giống đầu ngón tay thô ráp của anh.đầu ngón tay cô siết chặt, nhắm mắt lại khẽ thở dài.

**

Cho đến đêm, mưa vẫn chưa rơi.

Dự báo thời tiết nói rằng có một cơn bão sắp vượt qua biên giới. Vào mùa này, hiếm khi có bão cho nên nhiệt độ giảm rất nhanh.

Nghê Thường mở hệ thống sưởi, lấy chăn bông ra. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, cô vùi mình vào ổ chăn dày mềm, mở máy tính bảng cố gắng tìm một bộ phim để chuyển hướng sự chú ý của mình. Nhưng ngay khi tầm mắt bắt gặp trâm hoa đang đặt ở đầu giường, cô lại bắt đầu suy nghĩ xuất thần.

Nghê Thường miễn cưỡng đóng máy tính bảng lại và với lấy chiếc trầm cài.

Đầu ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve đóa hoa hồng tinh xảo, di động đột nhiên giống như có được cảm ứng, ong ong rung lên.

Hình đại diện bộ đồ đua màu đỏ trắng xuất hiện trên màn hình.

Nghê Thường nháy mắt căng thẳng, tim đập cũng nhanh hơn. Cô cắn cắn môi, nhìn chăm chăm màn hình một lúc lâu, cuối cùng nhắm mắt thật sâu mới nhấn nghe.

"Ngủ?"

Ước chừng là vì hôm nay cô nhận điện quá chậm, anh mới hỏi như vậy.

Giọng nói anh vẫn trầm ấm như trước, nhưng khi lọt vào tai Nghê Thường trái tim cô bỗng dưng có chút chua xót vô cớ.

"Không có." Cô nhỏ giọng trả lời.

"Hôm nay lúc anh đi rồi bà nội có nói gì với em không?"

Nghê Thường trong lòng lại căng thẳng hơn một chút, chớp mắt hai cái: "Chưa nói cái gì."

Anh cười khẽ: "Xem ra anh đoán sai rồi."

"Vốn đang nghĩ đau lòng em"

Nghê Thường không nói tiếp, mấy ngón tay đang cầm điện thoại siết chặt hơn.

Viêm Trì bên kia im lặng hai giây, như cảm thấy được cái gì: "Em làm sao vậy?"

"Có lạnh không?"

Nghê Thường ngẩng đầu nhìn về phía cửa sổ: "Một chút."

Cô nghe thấy điện thoại truyền đến tiếng gió vù vù, hỏi anh:

"Anh ở bên ngoài?"

Mới vừa hỏi xong, đối diện lại "Tích" một tiếng vang lên.

Nghê Thường kinh ngạc: "Anh đang đi mua đồ đạc gì sao?"

Viêm Trì thản nhiên 'Ừm', hỏi cô: "Hình như anh để quên đồng hồ ở chỗ em, có thấy không?"

"À có." Nghê Thường lúc này mới nhớ đến, "Ở chỗ em đây."

"Vậy anh bây giờ đến lấy?"

Nghê Thường trầm mặc một lát: "Anh cần gấp sao?"

"Nếu không, chờ ban ngày đi."

Cô hiện tại không muốn nhìn thấy anh cho lắm.

Hoặc đúng hơn là có chút sợ hãi.

Sợ hãi nhìn thấy anh, tâm trạng vốn đã rối ren nay lại càng thêm bồn chồn.

Sợ hãi nhìn thấy anh, cô sẽ không thể áp chế được nhịp tim đập loạn của mình

Viêm Trì cười khẽ: "Không muốn gặp mặt Trì ca của em sao?"

Nghê Thường không nói gì, trong đầu đột nhiên lại "Đình" ra một tiếng:

"Anh sẽ không. đã đến rồi chứ? !"

Viêm Trì cà lơ phất phơ cười: " Bé con ngốc thế."

Nghê Thường sửng sốt, vội vàng xốc chăn lên.

Mới vừa xuống giường, cô lại nghe Viêm Trì đầu bên kia nói: " Em đừng đi ra, bên ngoài gió lớn lắm."

Nghê Thường nhìn xuống đôi chân trần của mình trên mặt đất: "Vậy thì anh..."

"Nhìn ra cửa sổ." Anh trầm giọng.

Nghê Thường mang dép lê, đi đến cửa phòng.

Dường như có thể nhìn thấy từng cử động của cô, anh dặn dò: "Mặc thêm quần áo vào rồi hãy đi."

Nghê Thường lấy áo khoác trên mắc áo ở cửa và khoác lên người. Cô rón rén ra khỏi phòng, đi đến cầu thang, nhẹ nhàng mở chốt cửa sổ rồi đẩy kính ra.

Gió lạnh vù vù tiến vào, Nghê Thường lấy tay vuốt mấy lọn tóc đang che ở trước mắt, mắt nhìn thăm dò bên ngoài.

Viêm Trì thân hình cao lớn ẩn hiện trong màn đêm, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một bóng dáng. Anh giơ màn hình di động sáng đèn vẫy vẫy với cô, trong điện thoại vang lên giọng nói:

"Tốt rồi, em mau quay về đi."

Nhìn bóng dáng ngoài cửa sổ, tim Nghê Thường đập rộn ràng: "Chờ một chút, em sẽ lấy giỏ treo đồng hồ thả xuống cho anh."

Nói xong, cô cố nén tiếng bước chân trở về phòng, lấy ra chiếc giỏ nhỏ dưới gầm giường rồi buộc dây thừng vào, lại tiến thêm một bước cột chặt chiếc đồng hồ vào giỏ. Sau đó đưa ra ngoài cửa sổ rồi từ từ thả xuống.

"Không nhận ra nha, em còn cất giấu tài năng này." Viêm Trì cười cười, "Xem ra em cũng không phải là bé ngoan."

Nghê Thường không tiếp lời, đoán chừng giỏ đã tiếp đất mới hỏi: "Anh lấy chưa?"

"Ừm."

Nghê Thường kéo giỏ lên lại, một bên nói: "Anh cũng mau trở về đi, buổi tối gió lớn."

Viêm Trì không có động tĩnh gì, một lúc sau anh đột nhiên nói:

"Chiều nay anh cố ý để quên đồng hồ ở chỗ em đấy."

Tay đang kéo giỏ của Nghê Thường dừng lại: "Cái gì?"

Anh tỏ vẻ không chút để ý cười cười:

"Nếu không tìm cái lý do thì sao có thể 'gặp gỡ riêng tư' với em chứ?"

Nghê Thường: "."

Nghê Thường mím môi không nói chuyện, tiếp tục kéo.

"Giận sao?"

Cô vừa định mở miệng thì lại nhìn thấy giỏ vừa được kéo lên từ cửa sổ, cô sững sờ.

Có gì đó bên trong. . . .

"Em thật sự giận anh sao ?" Viêm Trì bên kia lại hỏi.

Anh nhếch môi, giọng điệu bất lực lại như đổ dành: "Thôi được rồi anh nói thật vậy."

Nghê Thường đem thuốc cảm từ trong giỏ lấy ra: "Cái gì nói thật?"

Điện thoại im lặng hai giây, giọng nói từ tính trầm thấp của người đàn ông xuyên qua điện thoại truyền đến tai cô:

"Anh chỉ là, rất muốn gặp em."

*Cái chuyện này rõ như ban ngày cần gì anh nói thật với chả không =)))

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 32: Ngay Cả Khi Cơn Mưa Lớn Khiến Thành Phố Đây ...

Edit: riri_1127

Sau chương này tình cảm đôi bên chắc sẽ có sự thay đổi
~~~

Chương 32: Ngay cả khi cơn mưa lớn khiến thành phố này
...

Dù không bị cảm nhưng Nghê Thường vẫn lấy một túi thuốc cảm uống.

*Thuốc cảm này không phải thuốc tây, mà là loại thuốc bột pha nước nóng, ngăn chặn hiệu quả các triệu chứng của bệnh cảm cúm, uống càng sớm càng tốt.

Hơi ẩm từ dạ dày truyền đến toàn thân, cơn buồn ngủ cũng mau chóng ập đến.

Cô rơi vào một giấc mơ dài và phức tạp.

Trong mơ, cô không đứng ở phía sau bậc cửa sổ, mà chạy xuống lầu vui vẻ như chú chim sải cánh. Muốn đi thẳng tới chỗ một người đàn ông, nhưng cửa không mở được.

Có tiếng hét của một người phụ nữ phát ra sau cánh cửa, xen lẫn tiếng mắng mỏ của một người đàn ông và tiếng khóc của ai đó.

Cô nâng tay đập cửa, nhưng không ai đáp lại. Cô cúi đầu xuống và thấy máu chảy tràn ra theo khe cửa. Nghe Thường hét lên một tiếng chói tai và ngay lập tức rơi vào bóng tối ồn ào.

". . . . . Súc sinh! Hắn nhốt đứa nhỏ trong nhà một mình!!"

"Hắn đem đứa nhỏ ném đi rồi! Súc sinh! Súc sinh!"

. . . . .

Gậy batong của một ông cụ đập mạnh kèm theo tiếng mắng -- Nghe Thường chợt bừng tỉnh.

Tim cô đập loạn nhịp, nhìn chăm chăm lên trần nhà, hít một hơi thật sâu rồi vươn tay từ dưới chăn ra lau lau trán.

Trên trán toát ra mồ hôi lạnh, giống như thực sự bị bệnh. Nghe Thường uể oải ngồi dậy khỏi giường, đưa tay xoa xoa mi tâm.

Rất dễ dàng tỉnh lại, nhưng cảm giác do giấc mộng mang lại còn chưa có vui đi, nhất thời cô thấy rất mệt mỏi, phiền muộn.

Cầm lấy điện thoại ở đầu giường, Nghe Thường liếc nhìn ra ngoài cửa sổ, càng cau mày sâu hơn.

Đã gần chín giờ sáng, sao trời còn tối vậy?

Cô vén chăn bông bước ra khỏi giường, đi dép lê đến cửa sổ, lập tức tái mặt vì kinh ngạc.

Bầu trời u ám như một tấm màn âm u mù mịt, đúng lúc cô ngủ say thì cơn mưa xối xả lại đến hiện tại có vẻ mưa lại càng dữ dội hơn.

Nhà cô ở nơi địa thế thấp, tất cả nước mưa dường như tập trung đổ dồn về đây -- sân nhà cô sớm đã biến thành một dòng suối nhỏ.

Nghê Thường vội đến không kịp mặc quần áo đang hoàng, thuận tay cầm áo khoác lên đi xuống lầu.

"Bà nội --" cô đứng trên cầu thang lớn tiếng gọi.

Không ai đáp lại.

Sau khi đi xuống lầu, Nghê Thường sững sốt mở to mắt.

Lầu một ngập nước !

Nước đọng gần như xối đầy khung cửa, hơi lạnh phả vào chân khiến cô rùng mình. Hét về hướng phòng ngủ của bà nội: "Bà ơi!"

Vẫn không có ai đáp lại.

Nghê Thường vội vàng giẫm nước đi thẳng vào phòng. Cửa không khóa nhưng có vẻ như bị thứ gì đó chặn lại, cô vịn nắm cửa và đẩy hai lần mà không mở được.

Cuối cùng, sau khi dùng hết sức đẩy cửa mới hé ra một khoảng, Nghê Thường cúi đầu xuống nhìn thấy cánh tay của bà mình trong bộ đồ ngủ đang lấp ló ở sau cánh cửa.

"Bà nội!" Cô kinh hãi kêu lên, một bên lách người chen qua khỏi cửa, "Bà làm sao vậy?"

Nghê Hồng Hạnh té trên mặt đất, lưng còn ngâm trong nước, sắc mặt trắng bệch. Nghê Thường vội vã ngồi xổm xuống bên cạnh, nhất thời tay chân luống cuống.

Thân thể của bà lão từ trước đến nay rất vững vàng, làm sao có thể. . . . .

May mà Nghê Hồng Hạnh không hoàn toàn ngất xỉu, còn tỉnh táo lại một chút. Bà mím môi hai cái, không hề phát ra tiếng động ánh mắt lảng lạng nhìn về hướng trong phòng.

Nghê Thường nhìn sang thấy lò sưởi điện bên cạnh giường, đèn báo trên đó đã tắt.

Cô khịt mũi sau đó ngửi thấy một mùi khét thoang thoảng.

Bị nhiễm điện!

Nghê Thường phản ứng trong đầu: Nước tràn vào phòng, mạch điện dính ướt có thể bị chập cháy, lúc tắt đèn sưởi bà nội không để ý nên mới bị điện giật té ngã. . . . .

Nghê Thường vươn tay lau vết nước trên mặt bà cụ, lòng như lửa đốt, lo lắng hỏi: "Bà nội, bà thấy thế nào?"

Nghê Hồng Hạnh vẫn không nói được, mắt nhìn chăm chăm phương hướng của lò sưởi điện, mi mắt chớp chớp.

Nghê Thường lập tức gật đầu: "Con hiểu rồi!"

Nơi đó có thể vẫn còn rò rỉ điện, vì vậy đừng đến gần.

Nghê Thường cố hết sức đỡ bà nội chập vạt sang đến phòng làm việc đối diện, đặt bà nằm thẳng trên ghế sofa.

Làm xong việc, thân mình cô cơ bản đã ướt sũng nước. Khuôn mặt nhỏ nhắn cũng ướt nhem, không thể phân biệt đó là mồ hôi hay nước mưa.

Sắp xếp cho bà nội xong, Nghê Thường vội vàng lên lầu hai trở về phòng, chạy đến cạnh giường giật lấy điện thoại, bấm gọi 120.

Đợi một lúc sau, vẫn không có động tĩnh gì, không ai bắt máy. Nghê Thường nhú mày buông tay, thấy một dấu × nhỏ xuất hiện ở phía trên bên trái màn hình.

-- không có tín hiệu .

**

Tối qua vừa lúc rời khỏi Nghê gia, bầu trời liền bắt đầu đổ mưa. Viêm Trì vội ga phóng xe quay về biệt thự 'Quan Lan sơn cư' gần đây hơn chứ không về nhà mình.

Buổi sáng tỉnh dậy, mở cửa phòng còn chưa kịp đi mấy bước, chân đã bị một vật nhỏ ôm lấy.

"Chú nhỏ!"

Nhìn xuống đứa nhỏ, Viêm Trì kinh ngạc nhướn mày vươn tay xoa đầu tóc Nam Nam.

"Tiểu tử, hôm nay thế nào lại không đi học?"

Nam Nam lắc đầu, giơ moto trong tay lên cho chú nhỏ xem, miệng "ồ ồ" bắt chước tiếng động cơ.

Viêm Trì cúi người vỗ vỗ mông nhóc con, sau đó một tay bế Nam Nam đi ra ngoài.

Nam Nam cười khúc khích gục đầu xuống vai anh, hai bàn tay nhỏ vẫy vẫy trong không khí.

Sau khi vào nhà ăn, Viêm Trì đặt đứa trẻ vào ghế, chính mình cũng ngồi vào bên cạnh.

Anh hỏi Hứa Chi Lan đang bóc trứng, "Sao Nam Nam lại tới đây?"

"Con đừng nhắc nữa, chẳng phải vì trời mưa to hay sao." Hứa Chi Lan không nhìn lên, ngón tay tập trung bóc vỏ trứng, "Chị dâu con mới sáng sớm đã đưa nó qua đây, nói nhà trẻ hôm nay nghỉ, còn nó phải gấp rút đến bệnh viện làm thêm giờ."

Bác sĩ tăng ca thì không có gì ngạc nhiên. Viêm Trì thần nhiên đưa mắt nhìn ra cửa sổ, lại hỏi: "Thế nào nhà trẻ cho nghỉ, mưa chốc nữa sẽ tạnh thôi mà."

"Ở đâu mà tạnh được chứ, con không nhìn tin tức à, nói cái gì mà bão đã qua biên giới, bão chồng bão, gây ra mưa lớn, tương đối nghiêm trọng đấy."

Viêm Tung Dật đột nhiên lên tiếng, ông một tay đang cầm bánh bao tay còn lại chỉ chỉ vào máy tính bảng.

Ông nhíu mày lắc đầu: "Chúng ta ở nơi này vấn đề không lớn, nhưng nghe nói Nam thành bên kia đều đã bị lụt rồi . . . ."

Viêm Trì tay đang rót sữa ngừng lại: " Bố nói cái gì?"

"Ở đâu lụt ?"

Viêm Tung Dật đang đưa cho Nam Nam một cái bánh bao, thản nhiên nói: "Phía nam. Địa hình phố cổ thấp, lại mưa thế này, chắc là ngập lụt dữ dội lắm. . . . ."

Vẻ mặt Viêm Trì cứng đờ, một tay lập tức lấy điện thoại ra.

Nhật ký cuộc trò chuyện với Nghê Thường vẫn dừng lại lúc anh gửi tin nhắn "Em uống thuốc cảm chưa?"

Cô ấy không hề trả lời.

Anh cau mày đứng dậy rời khỏi bàn ăn.

Hứa Chi Lan nghiêng đầu liếc con trai: "Ăn xong rồi à?"

Viêm Trì không trả lời, đưa điện thoại lên quơ quơ.

Bà bất mãn hung hăng nói: "Không định ăn cơm nữa sao?"

Viêm Tung Dật đột nhiên ngẩng đầu, làm như lập tức nhớ tới cái gì. Ông nháy mắt với vợ rồi nghiêng người thì thầm

vài gì đó.

Viêm Trì đang dồn hết sự chú ý vào điện thoại không có chú ý tới động tác nhỏ của cha mẹ. Hai cuộc gọi liên tiếp không ai nhắc máy, lại gọi tiếp cuộc thứ ba.

Tạm thời không khả dụng.

Mi tâm càng nhúu chặt, anh cắt điện thoại đi thẳng ra khỏi cửa lớn.

**

Đậu xe ở đầu phố cổ, vừa đẩy cửa oto ra, Viêm Trì sửng sốt một chút: "ĐM"

Cũng may là anh lái xe nếu không có lẽ đã không tới được. Một đường lái lại đây, dọc đường địa hình ngày càng thấp, nước ngày càng sâu.

Anh xắn quần, xuống xe và lội vào con hẻm ngoằn ngoèo. Khi nhìn thấy cánh cửa gỗ dày cộp của Nghê gia, mực nước đã ngập đến bắp chân.

Viêm Trì sắc mặt càng ngưng trọng.

Bên này địa thế thấp, Nghê gia ở cuối phố là nơi thấp nhất.

Tất cả nước tù đọng đều đổ dồn về đây, cuộn trào như sông, có nơi còn cuốn thành dòng xoáy nhỏ. . . . .

Viêm Trì cố gắng rẽ nước mà đi tiếp, bước lên bậc đá trước nhà cổ. Vừa mới giơ tay định gõ cửa, cánh cửa gỗ đột

nhiên từ bên trong mở ra.

Nhìn thấy anh, Nghê Thường sửng sờ, đôi mắt nâu rung lên bắn bật hai lần, thể hiện cảm xúc vui mừng và ủy khuất cùng lúc.

"Viêm Trì. . . . ."

Cô gọi anh tên rất nhẹ, âm tiết dứt quãng không che giấu được sự bất lực hiện tại.

Viêm Trì tâm tình vừa ổn định, nghe đến thanh âm gọi tên mình trái tim lại hung hăng xoắn chặt.

"Em có khỏe không?" Anh nắm lấy cánh tay lạnh ngắt của cô, con người đen lo lắng đánh giá , "Em không sao chứ?"

Nghê Thường lắc đầu, kéo cổ tay người đàn ông dẫn anh vào: "Em không sao, chỉ là bà nội, bà nội. . . . ."

Cô đem sự tình hai ba câu đơn giản nói lại một lần.

Nghe thấy từ "điện giật", sắc mặt anh hơi thay đổi.

Viêm Trì nâng mắt đánh giá chung quanh và hỏi: "Hộp công tắc tổng nhà em ở đâu?"

"Phòng bếp bên kia." Nghê Thường trả lời.

Viêm Trì không nói thêm tiếng nào, anh nắm chặt tay Nghê Thường, nhanh chóng dẫn cô vào phòng bếp.

Sau khi đóng cầu dao điện, căn nhà cổ kính dưới bức màn mưa ẩm đậm lập tức rơi vào bóng tối.

Hai người trở lại phòng làm việc, Nghê Thường nhanh chóng đi đến sofa xem xét: "Bà nội."

Nghê Hồng Hạnh không nói được gì, chỉ có mi mắt khẽ động

"Tín hiệu bị cắt hết, điện thoại không liên lạc được. Em muốn ra ngoài tìm người giúp" Nghê Thường nói với anh, âm cuối vô thức phát ra tiếng lo lắng ghen ngào.

Thật sự là kỳ quái, cô rõ ràng vừa rồi vẫn rất bình tĩnh. . . .

Viêm trì nắm chặt tay cô, thuận tay lấy điện thoại ra liếc mắt nhìn.

Thực sự không có tín hiệu gì cả.

"Xe không vào được đây." Anh bước đến ghế sofa, "Như vậy đi, anh sẽ đưa bà ra ngõ trước sau đó gọi cấp cứu."

Nghê Thường phụ giúp đỡ bà lên lưng anh rồi lại tìm được áo mưa khoác lên.

Viêm Trì quay lại nhìn: "Nước vẫn đang dâng lên, em đừng ra một mình, anh sẽ quay lại với em ngay."

Với tình hình bên ngoài, anh không thể vừa cõng bà nội vừa dắt tay Nghê Thường đi được.

Nghê Thường gật đầu, sau đó lại nhanh chóng lắc đầu: "Đừng trở lại. Em sẽ lên lầu, ở trong phòng cho đến khi tạnh mưa."

Viêm Trì cũng bà nội đến cửa, đột nhiên quay đầu lại nhìn Nghê Thường lần nữa, đôi mắt đen đặc biệt sâu thẳm. Anh vươn bàn tay còn ướt nước nhỏ giọt lên sờ sờ bên má cô, thấp giọng: "Đừng sợ."

"Anh nhất định sẽ trở lại."

Hàng mi dài ướt át của Nghê Thường khẽ run, cô không nói nên lời, chỉ có khóe môi đang nhếch lên, như đang cố gắng gượng cười lại như đang cố kìm nước mắt.

Viêm Trì vừa đưa bà cụ ra khỏi sân, mưa lại bắt đầu rơi.

Cũng may là không quá lớn như lúc trước. Bất chấp cơn mưa tầm tã, anh lợi hết con phố đưa được Nghê Hồng Hạnh lên xe.

Ngước nhìn con đường đã ngập nước lênh láng, anh hơi chần chừ, sau đó quyết định không gọi cấp cứu mà phóng thẳng đến bệnh viện gần nhất.

Vận khí không tệ, đi được nửa đường may mắn gặp được đội cứu hộ và các nhân viên y tế.

Tâm trạng Viêm Trì vẫn một lòng lo lắng cho Nghê Thường, sau khi giao bà nội cho nhân viên y tế liền lập tức đuổi kịp trở về.

Vừa an vị trên xe, liền nghe thấy một tiếng âm lớn.

Nước đổ ào ào qua kính chắn gió, dồn dập như thác nước chảy.

Viêm Trì ngạc nhiên đưa mắt ra ngoài cửa xe nhìn xem.

Chỉ qua một cái chớp mắt, bầu trời như có vô số vết nứt toạc ra. Mưa như nước đọng lâu ngày trút xuống, ồ ạt đánh úp đến.

**

Sau khi anh đưa bà nội rời khỏi, Nghê Thường một mình ở phòng làm việc. Cô cũng không rảnh rồi, bật đèn pin, cầm tấm vải trên bàn làm việc cùng vài chiếc sườn xám còn may dang dở lên lầu hai.

Niên phong tất cả các cửa ra vào và cửa sổ phòng ngủ, Nghê Thường chợt nhớ đến gì đó, trong lòng choáng váng -- phòng cất đồ vẫn còn rất nhiều thứ . . . . .

Cô đứng ở tại chỗ do dự một lát rồi rút ra một đôi giày đi mưa từ trong tủ mang vào. Khẽ cắn môi, đi xuống lầu.

Bước chân xuống khu nước ngập sâu đến đầu gối ở tầng một, Nghê Thường đột nhiên có dự cảm không lành.

Vì cái gì mà mưa càng lúc càng nhỏ, nhưng nước lại càng ngày càng tích tụ nhiều hơn . . . . .

Cố không nghĩ nhiều, cô liền mở cửa kho chứa.

Một phòng toàn bộ bàn, tủ đồ cổ đều bị ngấm nước. Nghê Thường không có thời gian để cảm thấy đau lòng, cô nhanh chóng chọn một vài món đồ quan trọng nhất, bao gồm cả váy 'ánh trăng' của ông cố sau đó mang lên lầu.

Từ trên xuống dưới chạy ba lần, Nghê Thường cuối cùng ra ngoài với chiếc hộp đựng dụng cụ mà thái gia gia cầm đặc trên tay. Vừa lội đến góc cầu thang, đã có tiếng động ở cửa.

Nghê Thường quay đầu lại nhìn, lập tức sửng sốt.

Cửa không chịu nổi áp lực nước nữa, một lượng lớn nước đọng bên ngoài đẩy sập cửa tràn ào ào mà đến.

**

Cơn mưa xối xả này vừa qua đi, cơn khác lại đến, thậm chí còn nhanh chóng mãnh liệt hơn.

Viêm Trì bỏ lại xe, theo đội cứu viện cùng trở lại thành Nam.

Phố cổ bị nhấn chìm bởi cơn mưa, con hẻm lát đá thơ mộng đẹp như tranh vẽ trong quá khứ giờ đây đã trở thành con đường đầy bùn đất.

May mắn thay, không còn nhiều cư dân trong khu vực này. Đội cứu hộ dùng ba chiếc thuyền kayak chia ra từng nhà để tìm kiếm những người bị mắc kẹt. Viêm Trì cùng hai thành viên cứu hộ ngồi thuyền kayak chèo thẳng đến Nghê gia ở nơi sâu nhất hiện tại.

Đến nơi, việc di chuyển của họ lại bị cản trở: cửa nhà bằng gỗ dày, đường đi hẹp. Vách tường lại cao, chèo thuyền không vào được cửa chứ đừng nói đến việc xoay thuyền.

Hai thành viên đội cứu hộ lấy bộ đàm ra gọi thêm người, nói rằng họ muốn được hỗ trợ để phá bỏ cổng.

Viêm Trì nhìn ngôi nhà cổ bị dòng nước cuốn bao vây, trong lòng lo lắng đến không thể chờ được nữa.

Anh nắm lấy sợi dây an toàn và thắt vào thắt lưng, mặc kệ những tiếng la hét của đội cứu hộ phía sau, đi thẳng vào làn nước.

Hai ba lần cố gắng leo tường mới tiến đến được sân nhà. Viêm Trì bị cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Bàn đá và bể cá dưới gốc cây từ lâu đã bị nhấn chìm, biến mất không dấu vết, vài thân cây cũng rơi vào tình trạng tương tự, chỉ còn lại mấy cành gãy đang đung đưa, không chịu nổi một kích.

Anh di chuyển đến phía trước nhà, dòng nước cao đã lên đến đến ngực. Nhìn vào bên trong chỉ thấy một mảnh tối đen, không đoán được tình huống ra sao.

Viêm Trì hét lớn: "Nghê Thường! Nghê Thường!"

Không ai trả lời.

Cảm giác hoảng sợ chưa từng có trước nay bóp chặt lồng ngực anh, ngọt ngào hơn cả làn nước băng giá làm người ta không tài nào thở được.

Viêm Trì lại bước nhanh đến bên dưới cửa sổ phòng cô gái, khàn giọng hét lên: "Nghê Thường"

Cô ấy hiện tại nên ở trên tầng hai.

Cô ấy nhất định phải ở đó!

Anh đưa tay lau bớt nước trên mặt, hai cánh tay mạnh mẽ bám lên song sắt cửa sổ, nhảy lên.

Bình thường leo không khó lắm, nhưng bây giờ do mưa lũ, tường và bệ cửa sổ đều rất trơn trượt. Ngay khi vịn vào bệ cửa sổ tầng hai, chân Viêm Trì đột nhiên trượt một cái --

Tay còn lại của anh theo bản năng bám chặt vào tường. Cơ thể ổn định lại, nhưng khi vừa lật tay lại nhìn, lòng bàn tay đã chà sát bị thương, bầm và máu chảy ra trộn lẫn.

"Chết tiệt!" Người đàn ông trầm giọng mắng, một chân đạp vào cây thu hải đường, thuận thế lấy đà nhảy lên cửa sổ lầu hai.

Bên trong cũng tối đen một mảnh.

Viêm Trì nghiêng răng nghiêng lợi huých cùi chỏ vào mặt kính.

**

Vẫn không có tín hiệu hiển thị trên màn hình. Sau một tiếng bíp, cảnh báo pin yếu bật lên.

Nghê Thường bất lực thở dài đặt điện thoại xuống. Nhìn cơn mưa xối xả ngoài cửa sổ, trong lòng thấy ớn lạnh.

Không thể nhìn thấy mặt đất bên ngoài. Cảnh tượng giờ đây giống như một thác nước khổng lồ từ trên trời đổ thẳng xuống, sóng nước dâng trào.

Mưa nuốt chửng trời đất.

Nuốt chửng ngã tư đường cùng con ngõ nhỏ.

Cũng nuốt chửng sự thờ ơ và điềm tĩnh thường ngày của cô.

Thảm họa tạo ra nỗi sợ hãi và bóng tối làm sâu sắc thêm cảm giác bất lực.

Nghê Thường gồng người lên lôi trong nhà ra một tấm vải đỏ tươi lấy từ phòng làm việc. Cô xé một mảnh vải đỏ, buộc vào song cửa để chặn bớt gió mưa.

Trong tình huống như vậy, chắc chắn sẽ có một đội cứu hộ đến. Lúc đó họ hẳn sẽ nhìn thấy. . . . .

Vừa xong việc, Nghê Thường lại nhìn thấy mảnh vải mình mới cột lên bị gió giật bay đi mất. Tấm vải mỏng manh xoay tròn hai lần trong không khí, rồi rơi xuống nước bùn và biến mất.

Nghê Thường ngậy người nhìn chằm chằm đỏ đã bị tiêu diệt, cũng giống như hy vọng cuối cùng của cô cũng đã bị nuốt chửng . . . . .

Cô rời khỏi cửa sổ, lảng lảng bước đến bên giường, bỏ trâm cài hoa hồng ở đầu giường vào trong túi, khẽ khịt khịt mũi, cả người từ từ thu vào cạnh giường.

Trong bóng đêm, hết thảy cảm giác đều bị phóng đại. Một hồi, Nghê Thường liền nghe được động tĩnh gì đó.

Cô bước xuống khỏi giường nhẹ nhàng đi đến sau cánh cửa, cau mày cúi xuống nhìn sàn nhà.

Có nước từ từ tràn vào dưới khe cửa.

Dòng nước chảy chậm dường như đổi màu trong bóng tối.

-- có vẻ chói mắt như máu chảy ra từ cánh cửa đóng chặt trong giấc mơ của cô sáng nay. . . . .

Nghê Thường đầu óc chấn động, lùi lại một bước đột nhiên vấp phải chiếc ghế phía sau. Cô ngã xuống đất, phòng tuyến tâm lý trong lòng cuối cùng cũng sụp đổ.

Ngoài cửa sổ có sấm sét, trong phòng tối đen như mực, cô nhìn cánh cửa đóng chặt mà không thể ra ngoài -- tất cả mọi thứ giờ đây diễn ra giống hệt như ngày trước.

Và cô cũng biến thành cô bé mười tuổi đầy sợ hãi ấy, bất lực chỉ biết ôm gối co quắp lại mà run rẩy.

Mơ hồ, cô nghe thấy ai đó gọi tên mình.

Là bà nội cùng thái gia gia đang tìm mình sao ?

Hai người họ sẽ đến đón mình như lần trước ?

. . . . .

Không đúng, Không đúng.

Thái gia gia không còn nữa.

Bà nội cũng không có ở đây. . . . .

"Bà nội ..." Nghe Thường nhắm mắt lại, vùi mặt vào đầu gối, "Thái gia gia ..."

Cô mơ hồ thấp giọng nức nở: "Cháu gái sợ quá. . . . ."

"Nghê Thường!"

Một tiếng hét kèm theo âm thanh loảng xoảng vọng lại.

Nghê Thường cả người chấn động, sợ run vài giây mới dần quay đầu nhìn xem.

Bàn tay bê bết máu của người đàn ông đang vươn ra sau tấm kính vỡ, kéo mở cửa sổ và đẩy vào. Cả người anh ướt sũng dính đầy bùn đất, đang đi về phía cô trong dáng vẻ chật vật nhất từ trước đến nay.

Nhưng nó mang đến niềm hy vọng và sự ấm áp tốt cùng.

Nghê Thường ngẩng đầu nhìn người đàn ông với khuôn mặt đầm nước mắt, không nói được lời nào.

-- thì ra thật sự có người.

Thì ra thật sự có người, ngay cả khi cơn mưa lớn nhấn chìm thành phố này cùng cơn ác mộng bất tận, vẫn có người vì cô mà đến, vì cô mà giang rộng vòng tay ấm áp ôm cô vào lòng. . . . .

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 33: Rốt Cuộc Em Có Muốn Ở Bên Anh Không?

Edit: riri_1127

Up chương mới cho mấy pà lun nè, tui mới edit xong chương 36 mà high quá nên up luôn chương này aaaaa 🙏

Chương 33: Rốt cuộc em có muốn ở bên anh không?

Sau khi Nghê Thường được Viêm Trì mang ra khỏi phòng, vừa lúc đội cứu viện phá được cửa tiến vào. Họ đi thuyền kayak và nhanh chóng đến nơi an toàn.

Kỳ thật ngoại trừ quận cũ trũng thấp ở phía nam thành phố, không có nơi nào khác bị ảnh hưởng.

Viêm Trì gọi điện thoại đến bệnh viện, xác nhận Nghê Hồng Hạnh không có gì vấn đề lớn sau, sau đó mới trực tiếp bế Nghê Thường lên xe.

Nghê Thường tâm tình còn chưa bình ổn lại, suýt nữa thì bất tỉnh vì lạnh, suy nghĩ cũng đành trệ chỉ biết im lặng nhìn theo anh.

Sau khi xe dừng lại, cô nhìn ra cửa xe ngay lập tức nhận ra đó là nơi nào, hai tầng nhỏ màu trắng, sân trước với bãi cỏ và gara khổng lồ -- nhà riêng của Viêm Trì.

Xuống xe, anh không đưa cô vào nhà mà đưa đến gara.

"Cúp điện rồi ." Anh mở cửa, quay đầu lại nói với Nghê Thường,

"Trong thành phố đêm nay chắc sẽ không có điện."

Vừa dứt lời, bóng đèn trên nóc nhà để xe bật sáng

Nghê Thường kinh ngạc, ánh mắt ý hỏi.

Viêm Trì nghiêng đầu về phía máy phát điện dưới chân nói: "Chuyện nhỏ, sáng cả đêm vẫn được."

"Trong phòng không có điện trước tiên ở đây một lát."

Nghê Thường "A" một tiếng, bước vào trong.

Bên này địa thế cao, hệ thống thoát nước rất tốt, toàn bộ nhà để xe không có vấn đề gì, sau cơn mưa lớn chỉ còn lại sự ẩm ướt mát mẻ.

Viêm Trì lấy ra một đôi dép lê, cùng vài món quần áo dài tay, khăn mặt đưa cho Nghê Thường.

"Em thay quần áo ướt đi. "Nói xong, anh đi về phía cửa gara, "Anh đi lấy ít đồ trong nhà, em cứ tùy tiện."

Nghê Thường gật đầu lên tiếng trả lời, mới vừa đi đến sofa trước mặt, đột nhiên lại nghe giọng Viêm Trì ở sau lưng cúi đầu nói: "Nghê Thường."

Cô xoay người, thấy anh đang đi về phía mình.

Anh vòng tay qua lưng ôm Nghê Thường vào trong ngực.

Trán áp vào lồng ngực rắn chắc, Nghê Thường ngửi được mùi bùn đất ẩm ướt, hơi lạnh của mưa, 'hormone nam tính' quen thuộc, cùng với -- hơi thở ấm áp an toàn tuyệt đối!

Lòng bàn tay Viêm Trì phủ lên gáy cô xoa xoa vài lần. Cầm lún phún râu đề lên mái tóc cô cọ cọ nhẹ nhẹ mang theo cảm giác thân mật, ngọt ngào.

Qua một hồi lâu, lồng ngực rắn chắc anh phập phồng, chậm rãi thở ra một hơi.

"Làm anh sợ muốn chết. . . . ." Anh thấp giọng lẩm bẩm.

Lần đầu tiên, trong giọng nói người đàn ông này xuất hiện một chút ít vẻ yếu ớt.

Lần đầu tiên, Nghê Thường nghe được ngữ khí bất an cùng sợ hãi.

Chóp mũi cô chua xót, lông mi ướt át khẽ động hai cái.

Hai cánh tay mảnh khảnh buông thõng bên cạnh không tự chủ được mà nhấc lên đang định vòng qua eo ôm đến nhưng tay cô lại dừng lại, cuối cùng chỉ nắm lấy góc áo ướt đầm của anh.

Hai người ướt sũng ôm nhau lặng lẽ, có cảm giác sống sót sau thảm họa.

Một lát sau, Viêm Trì buông ra, vươn tay xoa đầu cô

"Mau thay quần áo." Anh ôn nhu căn dặn, "Cẩn thận bị cảm."

Viêm Trì đóng cửa gara rồi đi, trong khi đó Nghê Thường đi đến bồn rửa vịn vòi nước. Cúp điện nhưng không cúp nước, chỉ có điều nước lạnh cóng đến tận xương. Cô chịu đựng cảm giác lạnh lẽo mà rửa mặt, đôi bàn tay nhỏ bé đỏ bừng lên vì lạnh.

Xong xuôi, Nghê Thường thay quần áo khô trên ghế sofa. Chiếc quần dài nam quá khổ khiến cô chật vật. Ống quần cùng tay áo phải xắn lên nhiều lần mới để lộ bàn tay và bàn chân. Nghê Thường vừa lấy khăn lau tóc, cửa gara đã bị vỗ mạnh từ bên ngoài.

Cô phản ứng một chút, ra tiếng nói: "Em thay quần áo xong rồi."

Viêm Trì mở cửa bước vào. Anh cũng thay quần áo, đầu tóc rất ngắn gọn gàng và sạch sẽ. Trên tay còn mang theo một lò sưởi điện và sưởi cầm tay.

Viêm Trì đem đồ vật này nọ đặt xuống, lại đi đi về về hai ba lượt, mang theo dép bông, áo khoác dày, ấm đun nước, thuốc cảm và một mớ đồ ăn.

Khi trở lại lần cuối mang theo một chiếc chăn lông cừu dày. Anh đóng cửa gara và đắp chăn cho Nghê Thường đang ngồi trên sofa.

Một vật nhỏ mềm mại đi ra khỏi tấm thảm lông, nũng nịu chui vào vòng tay Nghê Thường. Mèo con tiểu bò sữa chớp

chớp mắt buồn ngủ, vô tội meo meo mà kêu.

Nghê Thường "a" ra tiếng, lập tức đem mèo nhỏ ôm vào trong ngực. Một đoạn thời gian không gặp, nó cứ nhiên mập mập hơn không ít.

Một cục bông mềm nhũn ấm áp trong ngực, đặc biệt mang lại cảm giác chữa lành.

Nghê Thường xoa xoa tiểu bò sữa, nhẹ nhàng nói: "Bé cưng hôm nay cũng không sao đúng không nào?"

Viêm Trì khóe môi cũng cong lên.

Hôm nay đây là lần đầu tiên anh thấy cô cười.

Anh khẽ nhếch mép: " Nó thì có chuyện gì chứ, sớm đã lên lầu hai ngủ khì khì thì có."

Nghê Thường cười càng tươi, cúi đầu hôn lên đầu mèo con: "Thực ngoan!"

Viêm Trì cười cười. Bật máy sưởi và đặt cạnh sofa. Sau đó bắt đầu đun nước, bắc nồi, bật bếp nấu thức ăn.

Nước sôi, đầu tiên anh rót cho Nghê Thường một cốc nước, sau đó lại lấy vài gói mì cho vào nồi, mở một hộp thịt gà viên.

Viêm Trì đem thịt gà bỏ vào, sau lại từ túi plastic lấy thêm giảm bông, tôm và cải xanh, tất cả đều được thêm vào nồi mì, cuối cùng lại còn đập thêm hai quả trứng.

"Trong nhà không có đồ ăn gì nhiều, tùy tiện ăn tạm nhé."

Nghê Thường gật đầu, ánh mắt nhìn vào tay anh đang cầm đũa -- lòng bàn tay đang quấn một vòng băng gạc lớn.

Nghê Thường cúi người muốn cầm lấy đôi đũa: "Để em đến làm."

Viêm Trì dùng tay trái đẩy cô vào trong chăn: " Em thành thành thật thật quấn chăn vào cho anh."

Nghê Thường buộc phải há miệng chờ ăn, ôm mèo con ngoan ngoãn nằm co ro trên ghế sofa.

Trong chốc lát, mì trong nồi đã sôi ùng ục chín hoàn hảo, mùi thơm tỏa ra đậm đà, không giống như mì gói lẩm.

Tiểu bò sữa từ trong lòng Nghê Thường nhảy xuống, nũng nịu bên chân Viêm Trì kêu meomeo.

Anh gấp một con tôm trong nồi đưa cho tiểu bò sữa, lại đưa Nghê Thường một bát mì. Cô tiếp nhận, do dự một hồi lại gấp một ít mì trong bát mình cho lại vào nồi.

"Em ăn không hết nhiều như vậy, anh ăn nhiều một chút."

Viêm Trì nhìn cô gái thêm đồ ăn cho mình, khóe miệng giật giật: "Này."

Anh nhướn mắt nhìn cô: "Biết đau lòng Trì ca của em rồi ư?"

Nghê Thường nhìn anh liếc mắt một cái, gấp tôm trong bát lên: "Ăn của anh đi."

Viêm Trì cười nhẹ, lấy tôm trong nồi ra lột bỏ vỏ và đặt vào bát cô: "Được rồi, vẫn là Trì ca thương em này."

Nghê Thường nhìn tôm đã bóc vỏ, lông mi khẽ động. Cô không đẩy nữa, gắp tôm cho vào miệng.

Không biết là vì đã một ngày không ăn, hay là vì thức ăn trong bát tràn ngập tình yêu mà Nghê Thường cảm thấy tô mì này là thứ ngon nhất cô từng ăn từ trước đến giờ.

Cuối cùng cô uống hết nước súp trong bát, cơ thể cũng dần cảm thấy ấm lên.

Viêm Trì nhanh chóng ăn xong, ngẩng đầu lên nhìn thấy cô gái cùng mèo con nhỏ cùng đang ăn chuyên chú. Chờ Nghê Thường buông bát, anh mới mở miệng hỏi: "Buồn ngủ không? Nếu không thì uống chút thuốc rồi đi ngủ nhé."

Nghê Thường liếm môi dưới, gật đầu: "Được."

Anh nhìn chăm chăm cô thêm vài giây, đứng dậy đi đến ghế sofa đặt một tay lên trán Nghê Thường.

"Không nóng."

Lòng bàn tay to lớn của người đàn ông mang theo hơi ấm, giọng nói ôn nhu: "Thế sao em lại trông giống mèo bệnh thế hả?"

Anh dùng tay kia sờ lên đỉnh đầu cô: "Sợ rồi?"

Nghê Thường nhẹ nhàng lắc đầu, giờ tay kéo cánh tay trên đầu mình xuống. Đầu ngón tay mới vừa đụng tới cổ tay

anh, Viêm Trì một phen đã nắm lấy mu bàn tay cô.

"Tay sao lại lạnh như vậy?" Anh cau mày, lập tức nắm lấy bàn tay còn lại, bao bọc hai tay nhỏ nhắn trong lòng bàn tay ấm áp của mình,

"Em vừa mới rửa nước lạnh?"

Nghê Thường không thừa nhận: "Tay chân em vốn lạnh. . . ."

Viêm Trì tay đang xoa nhẹ mu bàn tay cô bỗng dừng lại, nhướn mi: "Chân cũng lạnh? "

Nghê Thường: ". . . . ."

Cách người đàn ông này nắm bắt trọng điểm cũng thật khác người.

Viêm Trì buông tay cô ra, mở khóa áo khoác xoay người ngồi ở sô pha bên kia.

Nghê Thường còn chưa có phản ứng lại, bất chợt hai cổ chân đã bị một bàn tay to nắm được.

Cô giật mình, theo bản năng thu hai chân lại: "Đừng..."

"Đừng nhúc nhích." Viêm Trì cường thế trầm giọng, một bên đem hai chân Nghê Thường thu vào trong ngực.

Anh rất nhẹ rít lên một tiếng: "Thật đúng là mẹ nó cùng khối bằng giống nhau. . . . ."

Nói xong, Viêm Trì vén áo phong lên, trực tiếp đem chân cô đưa vào trong áo.

Bàn chân chạm lên da thịt anh, Nghê Thường thậm chí có thể cảm nhận được khối khối cơ bụng cứng rắn. Cả người cô cứng đờ, hô hấp đều ngưng trệ, chân còn bùng bùng nóng lên, khuôn mặt ửng hồng vì nhiệt độ cơ thể của người đàn ông.

Cô xấu hổ đến không dám ngẩng đầu nhìn, chân vẫn cố gắng lùi lại: "Không... không cần, không còn lạnh nữa!"

"Em, em thể chất vốn như vậy . . . . ."

"Cái gì mà thể chất." Viêm Trì khẽ cười, lại dùng một tay siết chặt hơn nữa, "Lão tử ôm một chút liền nóng lên này thấy không"

Nghê Thường: ". . . . ."

Nhiệt độ cơ thể đàn ông quả thực là thiêu đốt, anh hào phóng truyền nhiệt độ chính mình cho cô, da kề da mà không hề có rào cản nào.

Cũng truyền đến một dòng điện vô hình, giống như tê liệt. Nó khiến tim Nghê Thường đập nhanh hơn, hai chân cũng từ từ mềm nhũn. . . . .

Lúc này, tiểu bò sữa được ăn no nê nhảy lên sô pha, chui vào chăn cuộn thành một khối lông. Nghê Thường khước miêng cong lên, đưa tay xoa xoa dưới bụng mèo.

Viêm Trì thấy tay chân cô ấm áp trở lại, mới cười cười thấp giọng gọi: "Này"

Nghê Thường chậm rãi ngược mắt, bắt gặp ánh mắt chăm chú của anh cô có chút ngượng ngùng.

Anh cười ranh mãnh: "Bụng mèo con ấm hay cơ bụng của Trì ca ấm?"

Nghê Thường mím môi hung hăng liếc mắt một cái, giờ chân đá nhẹ như thể chống cự. Và đương nhiên, cú đá này dễ dàng bị anh khống chế được.

Viêm Trì nghiêng ngả cười khế: "Không có việc gì, cơ bụng lão tử cứng lắm."

Nói xong còn đẩy đẩy cơ bụng về phía trước: "Em tùy tiện đá."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường bất động, ngón chân tròn xoe bất giác cong lại.

Vòng eo săn chắc và vùng bụng dưới của anh lập tức căng chặt.

Anh nhìn nghiêng về phía cô, trầm giọng nói: "Cho em đá nhưng không phải để em cọ cọ trêu chọc anh đâu"

Nghê Thường sững sờ dừng lại, phản ứng hai giây, sắc mặt đỏ bừng.

Lúc này là toàn thân đều nóng .

Nhưng trừ bỏ giận dữ nũng nịu, căn bản cô chẳng có lấy biện pháp nào.

"Phiền chết đi được. . . . ."

"Phiền?" Viêm Trì hỏi lại, một bên vỗ vỗ chân Nghe Thường, "Đã quên hôm nay ai cứu em?"

Nghe Thường nhìn anh chớp mắt một cái, không nói gì.

Trận mưa lớn này đến bất ngờ, nhưng tất cả chấn động đều không bằng lúc anh phá cửa sổ đi đến.

Mưa đã dần rút đi nhưng dấu vết không thể xóa nhòa trong lòng Nghe Thường vẫn còn vẹn nguyên như cũ.

Vô luận như ra sao, cô cũng không còn có biện pháp nào bỏ qua phần tình cảm này . . . . .

Anh thay đổi tư thế, tựa vào ghế sofa nhàn nhã ôm lấy chân cô, một bên chậm rì rì mở miệng: "Anh cứu em hai lần. Trước nay đều nói ơn cứu mạng lấy thân báo đáp --"

Anh nhìn cô nhướn mày: "Làm sao bây giờ bé con, kiếp sau em phải theo anh."

Nghe Thường mi mắt run rẩy, thanh âm rất nhỏ: "Nghĩ gì . . . . ."

Viêm Trì cười khế: "Được, không nói kiếp sau, nói về hiện tại trước vậy --"

Anh hơi dừng, tỏ vẻ không muốn nói vòng vo nữa, ngữ khí cùng ánh mắt đều trở nên thẳng thắn: "Hiện tại em nghĩ

xong chưa?"

"Rốt cuộc em có muốn ở bên anh không?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 34: Bại Bởi Em. . . .

Edit: riri_1127

Chương này 🙄🙄🙄

Chương 34: Bại bởi em. . . .

Viêm Trì nhìn đôi hàng mi nhấp nháy rung động của cô gái, trầm mặc liếm môi.

Anh không nên hỏi điều này lần thứ hai.

Chuyện anh tình tôi nguyện, lại dường như biến thành cường môi ngạnh bảo.

Nhưng vẫn là do anh không nhìn được mà buột miệng nói ra.

Có lẽ là bởi vì bọn họ vừa mới cùng nhau trải qua hoạn nạn.

Hoặc là vì khoảnh khắc nắm lấy mắt cá chân mỏng manh của cô, lòng tham của anh cũng trở nên điên cuồng khao khát chiếm hữu hơn nữa-- khát vọng tiến thêm một bước giữ lấy. . . . .

Lại hoặc là do anh nóng nảy.

Đời này giống như tất cả kiên nhẫn đều dùng hết ở trên người cô. . . . .

Mắt thấy bàn chân mềm mại từ từ rút ra khỏi vòng tay mình. Viêm Trì ngược mắt lên bắt gặp ánh mắt lấp lánh của Nghê Thường.

Cô mím môi cụp mắt xuống, hai cánh tay mảnh mai ôm lấy đầu gối, cuộn mình lại.

-- giống như tư thế mà anh đã thấy khi phá cửa sổ bước vào phòng.

Hai người im lặng ngồi đối diện nhau, không khí cũng im lặng, âm thanh vận hành máy phát điện nho nhỏ đều hiển hiện ra.

Viêm Trì nhìn cô không nói gì, đôi mắt đen cùng đáy lòng anh dần lạnh lẽo.

Nghê Thường ngẩng đầu nhìn anh, môi cô mấp máy như muốn nói lại thôi.

Anh chậm rãi nói: "Lần này, em nên cho anh một lý do chính đáng hơn."

Anh nhìn cô với ánh mắt thâm thúy: "Anh không muốn nghe thêm những lý do nhằm nhí như hai ta không hợp nữa."

"Cũng đừng nói em không cảm giác gì với anh."

Anh khẽ cười tự giễu: "Lão tử không ngốc."

Nghê Thường khẽ nhúc nhích, tựa hồ muốn lắc đầu, nhưng cũng giống như bất lực thở dài.

Cô nuốt khan, nhỏ giọng nói: "Là vấn đề từ em."

Viêm Trì nhìn cô chằm chằm vài giây, phút chốc mỉm cười.

"Anh hiểu"

Giọng điệu và biểu cảm của anh dường như không có chút cảm xúc nào, nhưng cả người tản mát ra một loại cảm giác thất bại mãnh liệt.

Anh nói từng chữ một: "Trái tim em làm thế nào cũng không ấm áp lên được, đúng không?"

Nghê Thường cả người chấn động, đầu ngón tay siết lấy ống quần, đốt ngón tay từ từ biến thành màu trắng lạnh lẽo.

Cô ngược mắt lên nhìn anh, sắc mặt vốn đã tái nhợt nay càng không còn tia máu: "Anh muốn lý do phải không?"

Nghê Thường khẽ gật đầu: "Được, em nói cho anh."

Đây là điều anh đáng được biết.

Cô không nên lãng tránh nữa, thành thật vì cảm xúc của anh mà giải thích.

Viêm Trì không nói gì, mặt không chút thay đổi nhìn cô, im lặng chờ đợi.

Cô há miệng thở dốc, lại không biết bắt đầu nói từ đâu.

Nghê Thường cup mắt nhìn hoa văn trên chăn một lúc, sau đó nhẹ giọng nói: "Trước đây, em đã nói với anh rằng bố mẹ em đã mất từ lâu . . . . ."

Viêm Trì khẽ nhú mào: "Bọn họ. . . . ."

"Đơn giản mà nói --" Nghê Thường hơi dừng, thở dài ra một hơi, "Chính là bố em đã giết mẹ em."

Viêm Trì: "!"

Này một câu trực tiếp làm Viêm Trì sửng sốt. Anh ngạc nhiên nhìn Nghê Thường.

Cô không tiếp tầm mắt anh, mi mắt vẫn như trước nhìn chằm chằm tấm thảm.

"Mẹ em sinh con từ rất sớm, bà sinh ra em lúc chưa đến 20 tuổi. . . . ."

Chồng của Nghê Hồng Hạnh qua đời sớm, bà đau lòng con gái, để con theo họ mình, gọi là Nghê Nhiễm. Từ nhỏ được ông thương, mẹ nuông chiều, Nghê Nhiễm không phải chịu một chút khổ, càng không chịu qua tội gì.

Năm ấy mười tám tuổi, một ban nhạc rock nổi tiếng đến Thành Đô biểu diễn, sân khấu ở đầu phố cổ, Nghê Nhiễm cũng chạy đến tham gia cuộc vui và đem lòng yêu ngay từ cái nhìn đầu tiên chàng ca sĩ hát chính Trần Chí đang đứng trung tâm sân khấu lúc ấy.

Cô nhìn anh hát trên sân khấu, bùng nổ, giống như vị thần thống trị mọi thứ, tỏa sáng rực rỡ.

Cô ấy đã cố vũ, la hét và khóc vì anh ấy ở sân khấu, trở thành người sùng đạo của anh ấy.

Cũng đã tự hiến mình như một vật hy sinh.

"Ông và bà không đồng ý cho họ ở bên nhau. Nhưng mẹ em lúc đó rất kiên quyết, bà đã bí mật bỏ trốn theo cha ruột em"

Ở cùng nhau một thời gian, bọn họ xác thực từng có một đoạn tình cảm ngọt ngào, tình yêu cuồng nhiệt. Trần Chí sáng tác, ca hát, đều là những bài hát thổ lộ tình yêu với Nghệ Nhiễm.

Mà Nghệ Nhiễm cũng trở thành đối tượng được rất nhiều người hâm mộ.

Thẳng cho đến khi Nghệ Nhiễm mang thai ngoài ý muốn và kiên quyết sinh con.

Khi con gái chào đời, ban nhạc buộc phải giải tán do xung đột lợi ích. Trần Chí trở thành nghệ sĩ solo, nhưng không thành công như mong đợi mà độ nổi tiếng của lại sụt giảm nghiêm trọng. Tình hình cũng thay đổi theo chiều hướng xấu hơn.

Không có cách nào, Nghệ Nhiễm trở về quê hương cùng chồng và con gái.

"Bà em tính tình cương nghị, mặc kệ mẹ em giải thích ra sao, bà cũng không nguyện ý tiếp nhận, cũng không cho mẹ về nhà. . . . . Sau lại vẫn là thái gia gia mềm lòng, ở bên ngoài thuê một phòng ở. . . . ."

Nghê Hướng Lê đau lòng cháu gái, cũng đau lòng chặt gái còn trong tã lót, thường thường tiếp tế đồ đạc, thỉnh thoảng cũng chia sẻ công việc trong tay cho Nghê Nhiễm để cháu gái có thể có một phần thu nhập.

Trở lại Thành Đô, Nghê gia cũng tìm giúp Trần Chí vài công việc, nhưng đều làm không được bao lâu.

Người đàn ông từng được sùng bái lên tận mây, không muốn rơi xuống đất chút nào, tính tình giờ đây đã thay đổi rất nhiều.

Nghê Thường nhớ rõ cha mẹ thường xuyên cãi nhau. Trong chốc lát là bố nói mẹ tiêu tiền linh tinh, trong chốc lát là mẹ nói bố ở bên ngoài có nữ nhân khác. . . . .

Bố thỉnh thoảng uống rượu xong đánh mẹ, đánh xong lại ôm mẹ hai người cùng khóc . . . . .

Nghê Thường năm ấy mười tuổi, mẹ lại mang thai .

Ngày đó buổi tối cô ngủ rất sớm, nghe thấy bố mẹ lại ở bên ngoài khắc khẩu. Lúc cô mở cửa phòng ngủ, đầu tiên liền nhìn thấy mẹ đang ngã từ cầu thang xuống. . . . .

"Mẹ em xuất huyết rất nhiều, khi đưa đến bệnh viện, đứa trẻ đã không thể cứu được nữa." Nghê Thường dừng lại, nhướn mày giật thót mình, "Bà ấy cũng không cứu được."

Một xác hai mạng, Trần Chí sợ đến mức vội vã chạy từ bệnh viện về, lấy hành lý chuẩn bị đi trốn đến thủ đô.

Nghê Thường khóc lóc không cho bố rời đi, bị ông phải đẩy ra khóa trái cửa nhốt trong phòng ngủ.

Cô ngã xuống đất, đầu gối trái bị thương, cô bé mười tuổi năm đó không thể ra khỏi phòng và không thể làm gì khác hơn ngoài việc khóc lóc với cái chân đang chảy máu của mình.

Nghê gia ngày hôm sau mới biết được tin tức. Nghê Hồng Hạnh ở bệnh viện không thấy Trần Chí, bèn đuổi đến nhà hỏi tội nhưng lại phát hiện nhà trống không. Mạnh mẽ đập cửa phòng, bà liền thấy Nghê Thường đang giống như con mèo bị thương lui sát cạnh giường co rúm lại, máu trên đầu gối đã khô. . . . .

Nghê Thường xốc chần trên người lên, chậm rãi vén ống quần, lộ ra đôi chân trắng nõn -- có một vết sẹo to bằng đồng xu trên đầu gối đặc biệt chói mắt.

Cô nhìn chăm chăm vào vết sẹo trên chân mình rồi trầm giọng kết thúc câu chuyện: "Sau này, bà đưa em về nhà cổ và đổi thành họ Nghê"

-- từ nay về sau thân nhân của cô chỉ có thái gia gia cùng bà nội.

Còn người kia có lẽ cũng đã chết rồi. . . . .

Viêm Trì bình tĩnh nhìn cô, trong mắt tràn đầy cảm xúc khóe mắt hẹp dài dần dần có chút đỏ lên.

Anh từ từ đưa một tay lên, khi lòng bàn tay sắp ôm lấy đầu gối cô, Nghê Thường đột nhiên lắc chân và thu lại vào

trong chăn.

Viêm Trì thu hồi cánh tay, hầu kết trầm xuống.

"Vậy cứ để ông ta chạy như vậy sao?" Viêm Trì thanh âm trầm thấp, "Ông ta hiện tại ở đâu?"

Nghê Thường trả lời: "Bệnh viện chẩn đoán là sanh non xuất huyết nhiều. Hơn nữa. . . . . Ông ta không thừa nhận cũng không có chứng cứ."

"Em cũng không biết ông ta ở đâu." Cô dừng lại, rất nhẹ cười lạnh, "Có thể đã chết. . . . ."

Giọng cô trầm đến mức không thể nghe thấy, Viêm Trì cũng không có nói tiếp.

Gara nhất thời lâm vào tĩnh lặng. Phía dưới thảm, mèo nhỏ giật giật phát ra tiếng ngáy khi khi thoải mái.

"Nghê Thường." Viêm Trì cúi đầu mở miệng.

Anh nâng mí mắt lên nhìn cô, đôi mắt đen sáng ngời: "Không phải tất cả đàn ông đều như vậy."

"Cũng có rất nhiều người có thể sống hòa hợp chung thủy."

Nghê Thường chậm rãi chớp mắt: "Em biết."

Cô nhìn anh, hốc mắt dần dần ướt.

"Em chỉ không tin chuyện đó sẽ xảy ra với em."

Viêm Trì ngẩn ra, ánh mắt đau đớn giống như bị dao đâm.

"Em không tin anh?"

Khóe môi cô rất nhẹ cong lên, lắc đầu: "Em là không tin chính mình."

Viêm Trì mi tâm khẽ động: "Có ý tứ gì?"

Nghê Thường vuốt ve tấm chăn, chậm rãi nói: "Bà nội từng nói: tình yêu là một canh bạc lớn. Yêu càng sâu đậm, tiền đặt cược càng lớn."

Tiền đặt cược lớn nhất chính là bản thân mình.

"Nếu thắng thì vui vẻ cả đời, thua. . . . . có thể sẽ giống như mẹ em vậy."

Thái gia gia cùng mẹ, bọn họ đều ăn hết cảm giác đau khổ.

Bọn họ có làm cái gì sai?

Chính là vận khí không tốt mà thôi . . . . .

Nghê Thường nhắm mắt lại, thì thầm: "Em không nghĩ là mình may mắn như vậy."

Viêm Trì nhìn cô, lắc đầu trầm giọng kiên định: "Em sẽ không giống mẹ em."

Nghê Thường hốc mắt cay cay: "Gia đình bất hạnh, có thể thật sự là di truyền. . . . ."

Cô là sau khi gặp anh, mới phát giác lời này là có đạo lý.

Mới đầu oán thầm anh lăng tũ, khó có được chân tình.

Nhưng khi anh thực sự đưa trái tim đến trước mặt, cô mới nhận ra thậm chí dũng khí để chạm tới mình cũng không có.

Cô sợ hãi, cảm thấy chính mình không thể thừa nhận, cũng không xứng nhận thiện ý cùng yêu thích như thế.

Cô cũng ưu sầu, lo lắng rằng mình sẽ không thể bình thản thích một người như anh.

Có vẻ như cô không có cách nào thích anh giống như anh thích cô. . . . .

Nhưng dựa vào cái gì?

Anh đối tốt với cô như vậy.

Một người đàn ông tốt.

Nên có người chân thành, đam mê, thích lại anh ấy một cách cuồng nhiệt mới đủ.

Mà cô rất yếu đuối.

Vậy có lẽ anh nói đúng thật: trái tim cô là nơi không thể giữ ấm . . . . .

Đèn báo của ấm đun nước bên cạnh phụt tắt, một tiếng lách cách nhẹ phá tan sự trầm mặc không nói nên lời giữa hai người.

Viêm Trì mí mắt chuyển động, anh giơ tay rút ra nửa chén nước, đưa cho Nghê Thường.

Cô nhìn chằm chằm làn hơi nước trắng bốc lên một lúc, liền đưa tay đón lấy.

Chưa kịp cầm lấy cốc, cổ tay mảnh mai đeo vòng ngọc đột nhiên bị nắm lấy.

Kinh ngạc ngược mắt lên, Nghê Thường bắt gặp đôi mắt đen sáng ngời của anh đang nhìn mình chăm chú.

"Tình yêu là một canh bạc lớn. Bà nội em nói đúng."

Viêm Trì nhẹ giọng, thanh âm có vài phần khàn khàn "VẬY anh đánh cược trước."

"Anh cược em sẽ không giống mẹ em."

"Anh cược em là người có vận khí tốt."

"Anh cược bất hạnh của cha mẹ sẽ không di truyền lên em."

Viêm Trì nhìn thẳng về phía cô, yết hầu khẽ động:

"Anh cược. . . . . nếu em ở bên anh."

Tim Nghê Thường lỡ nhịp, cổ tay mạnh mẽ nhoáng lên một cái. Nước nóng trong cốc bắn tung tóe, một vài giọt rơi xuống mu bàn tay rắn chắc của người đàn ông.

Anh như không có cảm giác gì, chỉ nhìn chằm chằm vào cô:

" Bây giờ em cho anh thắng một lần, được không?"

"Về sau, cả đời anh đều bại bởi em."

*Killing part thật sự 😞

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 35: Viêm Trì Chỉ Thích Nghê Thường

Edit: riri_1127

🔪🔪🔪 Ngọt ngào~~~

Chương 35: Viêm Trì chỉ thích Nghê Thường.

Lời nói anh đầy mạnh mẽ và khí phách.

Cứ như thể một viên sỏi vô tình bị rơi vào trung tâm của một cơn sóng có vẻ bình lặng-- nhưng phút chốc cơn sóng lại cuộn trào mãnh liệt ngay lập tức.

Nghê Thường trong lòng cũng bị kích động, pháp phỏng -- gần đến bờ vực của sự vỡ tung.

Cô chợt nhớ ra rằng lần cuối cùng mình sẵn sàng mở lòng để nói về quá khứ là khi nói chuyện với Giang Ngư - người bạn thân nhiều năm.

Giang Ngư nghe xong không biết làm sao để an ủi, chỉ biết thở dài:

"Tớ từng nghe mọi người phàn nàn về việc hai người yêu nhau lâu sẽ dần phai nhạt. Bây giờ xem ra nếu có thể đi đến cuối cùng với nhau thì có phai nhạt đôi chút có khi cũng không phải là một điều xấu . . . . ."

Nghe Thường sâu sắc đồng ý.

Cô không cần giống mẹ mình theo đuổi cái gì mà tình yêu oanh oanh liệt liệt.

Bình thân là tốt rồi, bình thân mới là thực tế.

Nhưng hiện tại cô mới biết rằng không được.

Thật sự không được.

Ngay tại lúc cô đang trong chuyến đi nguy hiểm được thấy qua đom đóm, lúc bị pikachu nhỏ hôn, lúc cô có được một đóa hồng không bao giờ tàn, lúc cô đang đắm mình trong tuyệt vọng được người cứu vớt. . . . .

-- lúc đã được yêu một cách nồng nhiệt và say đắm, rốt cuộc cô mới nhận ra mình không còn cách nào có thể khao khát một tình yêu đơn thuần được nữa.

Anh đã chôn ngòi cho cuộc đời của cô và làm đồng tro tàn bị đốt cháy trở nên rực rỡ chói lọi . . . . .

Nghe Thường nhìn vào cốc nước hai người đang cầm, khi nước trong cốc ngừng lắc cô đưa tay đặt nó sang một bên.

"Viêm Trì." Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, đôi mắt màu trà ngập nước như khắc sâu ảnh ngược của người đàn ông vào trong đó.

"Vậy anh cam đoan --" cô cong môi, giọng nói khẽ run.

"Anh cam đoan chỉ thích một mình em được không. . . ."

Viêm Trì ánh mắt khẽ động bình tĩnh chăm chú nhìn cô một hồi lâu, phút chốc nở nụ cười.

Cuối cùng anh cũng nghe được câu trả lời mà mình vẫn luôn chờ đợi.

"Được, anh cam đoan."

Viêm Trì còn thật sự thấp giọng, thân hình cao lớn hơi nghiêng đến dễ dàng ôm lấy cô vào lòng.

"Viêm Trì cả đời này chỉ thích Nghê Thường."

Trái tim Nghê Thường lắng đọng theo từng câu chữ anh nói ra. Cô đem mặt vùi vào trong ngực anh, khóe miệng lặng lẽ cong lên nhưng nước mắt lại lăn dài trên má.

Nước mắt thấm ướt bên áo anh, như thiêu đốt cả trái tim.

Viêm Trì siết chặt vòng tay, một tay xoa xoa gáy rồi càng ôm chặt hơn nữa.

"Bé con của anh trước kia nhất định chịu không ít ủy khuất."

"Về sau sẽ không bao giờ thế nữa."

Anh ở bên tai ôn nhu nói nhỏ:

"Vì em có anh rồi!"

Nghê Thường vòng tay qua eo anh, nước mắt tuôn rơi không ngừng.

Trước kia chỉ rơi lệ một mình mỗi khi thấy ủy khuất. Hiện tại mới biết được, thì ra cảm giác hạnh phúc cũng sẽ làm cho người ta rơi lệ không ngừng. . . . .

Nghê Thường chôn mặt trong ngực anh. Qua một hồi lâu, Viêm Trì cười cười, một tay nhéo nhéo sau gáy cô.

"Còn khóc sao" Anh cúi đầu nhìn thấy vệt nước sẫm màu trên vai, cười khúc khích:

"Nước mũi nước mắt dính đầy người anh rồi này."

Nghê Thường khịt mũi nhè nhẹ, bật ra một tiếng thút thít: "Anh ghét bỏ em? . . . . ."

"Vớ vẩn, lão tử là đau lòng em."

Viêm Trì dùng lòng bàn tay lau lau khuôn mặt đầm nước mắt rồi dỗ dành cô như một em bé: "Tốt rồi, đừng khóc nữa."

Anh vén tóc dính trên môi cô, trầm thấp cười:

"Thật kỳ quái nha, người ta không biết còn tưởng rằng em bị anh bắt cóc. "

Nghê Thường nhướn hai mắt đỏ au lên, như tỏ con thút tha thút thít đáp lời: "Chính là anh mang em đến đây . . . ."

Trốn cũng trốn không thoát, chạy lại chạy không được, đành phải tiến vào.

"Này là em nói nha" Anh cong khóe môi, cười đến có chút giống cường bạo "Vậy em nghĩ cũng đừng nghĩ muốn chạy

khỏi tay anh."

Anh cầm cốc nước bên cạnh lên, đứng dậy lấy túi ni lông: "Uống thuốc đi."

Trong túi ni lông lấy ra một lọ thuốc cảm, Viêm Trì lấy hai viên rồi đặt vào tay bạn gái mình. *gõ được đến đây cũng thấy mừng cho anh haha, cuối cùng cũng có danh phận =)))

Nghê Thường duỗi tay muốn cầm lấy cốc nước, nhưng anh không chịu buông ra, trực tiếp đưa tới miệng cô: "Uống này."

Nghê Thường nhìn anh liếc mắt một cái, đem viên thuốc bỏ vào miệng, sau lại nhấp một ngụm nước. Tay Viêm Trì cầm ly nước vẫn không nhúc nhích: "Uống nhiều nước chút, vừa rồi em khóc nhiều quá."

Nghê Thường liếm môi dưới, cúi đầu ngoan ngoãn tiếp tục uống nước.

Viêm Trì nhìn chằm chằm bạn gái không chớp mắt. Nhìn những giọt nước mắt li ti trên lông mi, nhìn làn da mỏng manh đỏ ửng dưới mắt, nhìn đôi môi căng mọng mịn màng .

. . . . .

Khi nước gần hết cốc, cô gái động tác nuốt hơi vội vàng, một tay vô thức đặt lên cổ tay anh vịn lại.

Viêm Trì chớp chớp mắt, nâng cốc nước lên. Tay kia đỡ lấy gáy Nghê Thường, tư thế như đang đút trẻ con ăn.

Buông cốc nước rỗng xuống, anh nắm lấy cổ tay nhỏ bé của cô một phen liền kéo Nghê Thường ôm vào trong lòng. Một cánh tay khác khoác qua vai cô, đem người ôm chặt hơn nữa. Nhưng dường như cảm nhận được cái gì trở ngại, anh cau mày xốc chân lên.

Tiểu bò sữa đang ngủ trên đùi Nghê Thường ngả chống vó.

Anh nở nụ cười, một tay trực tiếp đem mèo con xách ra chỗ khác, chính mình nghiêng người qua.

Hai người cái ôm này chính là thân mật khẳng khít. 🐼

Nghê Thường nhìn thấy mèo con vẽ mặt vô tội bị ném trên mặt đất, bất mãn nhìn: "Anh làm gì đấy. . . . ."

"Làm sao vậy." Viêm Trì nhướn mày, "Lão tử còn không được ôm bạn gái mình sao?"

Nghê Thường hơi giật mình, khóe miệng cong lên trước hai từ "bạn gái" này.

Cô không phản bác anh, liền ôm mèo con đang ủ khuất trên mặt đất trở về, đặt nó vào phía bên kia người.

Viêm Trì kéo chăn quấn kín người cô, sau đó kề sát người lại gần hỏi: "Buồn ngủ chưa?"

Nghê Thường dựa vào bả vai anh gật gật đầu.

Viêm Trì liếc nhìn lò sưởi điện trước ghế sofa, nhẹ giọng nói: "Vậy thì em ngủ ở đây nhé?"

Nghê Thường ngược mắt lên liền nhìn thấy khuôn hàm góc cạnh của người đàn ông. Góc nhìn từ dưới lên thế mà khuôn mặt của anh vẫn không chệ vào đâu được.

"Vậy còn anh?"

"Anh về phòng."

Nghê Thường từ từ chớp chớp đôi mắt đang buồn ngủ:
"Em cũng muốn đi phòng ngủ. . . . ."

Viêm Trì chậm rãi 'chậc' một tiếng như có ý tứ khác, đuôi lông mày khẽ nhướng: "Em gấp cái gì."

"Vừa mới bắt đầu bên nhau liền ngủ cùng không tốt lắm đâu?"

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường mặt đỏ lên: ". . . . . Em chỉ là không muốn ở gara ngủ!"

Người đàn ông này một ngày không trêu chọc cô liền khó chịu!

Nghê Thường giơ bàn tay đang ôm eo anh lên, dừng lại ở phía sau thắt lưng rồi quay sang nhéo vào bên trong cánh tay anh một cái.

"Phiền chết đi được!"

"Không đúng sao." Anh cười ra vẻ lưu manh, cà lơ phất phơ.

"Thế nào bây giờ anh lại thấy em đang thèm muốn anh nha."

Nghê Thường không tiếng động bật cười, lại nhéo nhéo lần nữa

"Anh bớt ảo tưởng đi."

Viêm Trì 'A' ra một tiếng, cầm 'móng vuốt nhỏ' đang cào mình lên: "Em cũng liên khi dễ người đàn ông của em."

Sớm đã nói qua, anh chỉ dám chịu bị đánh thôi.

Viêm Trì đứng dậy, đem chăn quăn kỹ càng lên người cô như một chiếc áo choàng sau đó kéo dép bông qua: "Mang vào đi"

Nói xong, lại đi đến dưới bàn bi-a lấy ấm nước, cho phần nước nóng còn lại vào.

Anh nhặt thêm một vài thứ và ném chúng vào một túi nhựa, một tay ôm vai bạn gái. *ấm lòng chiến sĩ vì hai từ bạn gái quá haha

"Đi, cùng ca ca quay về phòng thôi nào."

Nghê Thường nắm thật chặt chăn, trong lòng còn ôm mèo con, đi theo vào nhà.

Trong nhà tối đen một mảnh, không thể nhìn thấy rõ gì. Đèn màn hình điện thoại rọi sáng nhàn nhạt, Nghe Thường chỉ cảm thấy không gian rộng rãi thoáng đãng, xem ra cũng khá gần nắp.

Viêm Trì dắt tay cô bước trên cầu thang gỗ, đẩy ra cửa một phòng trên lầu hai.

Cửa sổ cao từ trần đến sàn chiếm cả một bức tường, đón ánh trắng mờ ảo từ bên ngoài, ánh sáng nhàn nhạt bao phủ đầu giường và sàn gỗ, sáng tốt hơn nhiều so với tầng dưới.

Viêm Trì đi đến bên giường lớn, kéo chăn bông phẳng phiu lên sau đó lại vỗ vỗ nhẹ gối mềm mại.

"Lại đây ngủ."

Nghê Thường nhìn chiếc giường màu xanh xám, lại quay đầu nhìn thoáng qua bức ảnh chụp moto trên tường.

Đây là phòng ngủ của anh.

Cô tiến vào ổ chăn, vén mái tóc dài sau đầu lên ngang ngực, thận trọng nằm xuống.

Viêm Trì lấy ra một bình thủy tinh đổ đầy nước nóng vặn chặt nắp bình lại rồi dùng khăn quấn quanh, sau đó cho vào chăn bông và đặt dưới chân Nghê Thường.

Anh tự mình ngồi trên sàn nhà bên cạnh giường, thò tay vào trong chăn bông nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng xoa xoa: "Có lạnh không?"

Nghê Thường lắc đầu, tay đặt trong chăn lật lại chạm đến vết chai trên tay anh.

Đầu ngón tay non mịn sờ sờ vết chai, thì thầm: "Anh thì sao, có lạnh không?"

Viêm Trì đưa tay siết chặt cổ tay cô, bàn tay khớp xương rõ ràng căng ra cùng Nghê Thường mười ngón tay đan lại.

"Mới vừa ôm nửa ngày còn không biết sao." Anh điểm điểm mu bàn tay cô, "Thân thể đàn ông nóng lắm."

Nghê Thường đầu ngón tay khẽ cong lên như thể vừa bị phỏng.

"Anh cũng nhanh đi ngủ đi. . . . ."

Viêm Trì hai chân dài duỗi về phía trước, lười biếng nói: "Chưa buồn ngủ, em có muốn làm anh mệt mỏi trong chốc lát không hửm?"

Bàn tay Nghê Thường rút lại: "Em không. . . . ."

Trong bóng đêm anh nở nụ cười: "Xấu hổ cái gì đấy tiểu cô nương."

Anh ngồi đối diện với ánh trăng, Nghê Thường không thể nhìn rõ khuôn mặt, nhưng cô biết rằng đôi mắt anh vẫn dán chặt lên người mình, ánh mắt ấy vẫn không đứng đắn như thường.

"Bạn trai không cùng em ngủ được, nhưng dỗ ngủ vẫn có thể nha."

Nghê Thường: ". . . . ."

Trong bóng đêm khuôn mặt cô lặng lẽ hồng lên.

Nghê Thường quay mặt đi, không nhìn vào đôi mắt anh, lăm băm lăm bầu nói sang chuyện khác: "Sáng mai em

muốn đi bệnh viện thăm bà nội. . . . ."

Viêm Trì "Ừm" : "Anh đưa em đi."

Anh đột nhiên lại hỏi: "Nhà em hẳn là có bảo hiểm nhà ở ?"

Nghê Thường lập tức như được nhắc nhở: "Có!"

"Sáng mai em sẽ báo cho công ty bảo hiểm. . . . ."

"Được rồi, mấy việc này đều có anh làm giúp em." Viêm Trì vỗ vỗ bàn tay nhỏ bé của cô trong chăn, "Mau ngủ đi."

Nghê Thường "Ừm" một tiếng, lại nhìn sang người đàn ông đang ngồi cạnh đầu giường.

"Vậy anh. . . . . còn không ngủ sao?"

Viêm Trì hình như là nở nụ cười, theo sau lại tiếng thở dài.

"Chẳng phải là anh đây không dám ngủ sao."

Trong chăn, ngón áp út bị nắm lấy, anh dùng ngón trỏ và ngón cái vuốt ve như đang ước chừng, dọc từ ngón tay từng chút từng chút nhẹ nhàng nắm đến đầu ngón tay.

Giống khiêu khích, lại giống như đang cảm nhận làn da mềm mịn của cô.

Anh ái muội cười khẽ: " Thật mẹ nó giống như đang ở trong mơ . . . . ."

Lời này không đầu không đuôi, nhưng Nghê Thường lại có một chút sáng tỏ.

-- mọi việc phát sinh hôm nay đều giống như một giấc mơ.

Cô bước ra khỏi cơn ác mộng và chìm vào giấc mơ ngọt ngào trong nháy mắt.

Cô biết ơn anh đã không để cô chìm trong cơn ác mộng mãi mãi, cô càng mừng vì ngay cả trong giấc mơ ngọt ngào này anh không bỏ cô mà đi. . . . .

Viêm Trì nhìn cô gái trong bóng tối, đôi mắt càng đen hơn màn đêm.

"Em nói xem, nhờ đâu sáng mai thức dậy phát hiện đây thật sự là một giấc mơ thì phải làm sao bây giờ?"

Nói rồi anh lập tức lắc đầu: "Không thể nào, bạn gái sờ sờ thế này mà còn làm mất được thì lão tử cũng không muốn làm người nữa."

Nghê Thường bật cười, đầu ngón tay trên mu bàn tay anh véo véo nhẹ.

"Được rồi. Không phải mơ mà."

Viêm Trì rút tay từ dưới chăn bông ra xoa nhẹ chỗ tay đang nhói nhói.

"Vết thương này cũng có tác dụng nha."

Anh đột ngột đứng dậy, chống một tay lên đầu giường cúi xuống nhìn cô. Dáng người rộng lớn che khuất ánh trăng cùng giọng nói trầm thấp ngả ngớn giống như một ác ma giữa đêm khuya:

"Trừ khi em cho anh hôn hôn một chút, bạn gái."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 36: Bạn Trai. . . . .

Edit: riri_1127

Từ nay thì chương nào cũng là quán quéo 🐵🐵

Chương 36: Bạn trai. . . . .

Viêm Trì nửa người dường như che phủ đầu giường, cùng với hơi thở tràn ngập hormone nam tính quen thuộc của anh tạo nên một cái bóng cực lớn.

Trên người là anh, dưới thân cũng là giường của anh.

-- thế giới của cô dường như hoàn toàn được lấp đầy bởi anh.

Nghê Thường không tự giác mà ngừng thở, tim đập như trống trận.

Cô quay đầu đi, trầm giọng nói: "Không được. . . . ."

Viêm Trì cúi đầu nở nụ cười, dựa người lên đầu giường đưa tay vỗ vỗ trán cô: "Hửm."

"Bạn trai đây mà cũng không chịu hôn một cái?"

Nghê Thường cắn môi nhìn anh, đôi mắt nâu như hạt thủy tinh trong suốt dưới ánh trăng.

Mặc dù trong bóng đêm, nhưng hai má cô ửng đỏ cũng thật hút mắt.

Viêm Trì nhìn chằm chằm cô gái với nốt ruồi lệ dưới mắt một lát, giọng nói trầm hoãn: "Nhưng anh muốn hôn bạn gái, làm sao bây giờ??"

Anh nói xong, Nghê Thường lập tức cảm thấy có sức nặng ầm ầm đè ép xuống -- đó là khuôn ngực rắn chắc mà cô đã tựa vào, ôm lấy và lau nước mắt lên đó.

Sống mũi anh thẳng tắp, hàng mi dài, thậm chí còn cả hơi thở mang theo độ ấm, tất cả đều gần trong gang tấc. . . . .

Nghê Thường cả kinh, lấy cả hai tay ra khỏi chặn hông 'ba ba' bịt miệng anh lại.

"Không --"

Cô còn chưa nói xong, lòng bàn tay đã bị ấn vào nơi nào đó mềm mại nóng ấm.

. . . . là môi anh.

Theo sau, là một cái hôn ướt át dừng lại trên lòng bàn tay non mịn. . . . .

Nghê Thường cả người giật mình một cái, phía sau lưng nháy mắt liên tê rần.

"Anh--"

Cô xấu hổ bối rối đến nói không ra lời, cả người như muốn co rúm trốn xuống giường.

"Anh không biết xấu hổ. . . . ."

Giọng cô gái yếu ớt run lên, cảm giác như sắp khóc.

Viêm Trì cong môi khẽ cười: "Mới thế này đã gọi là không biết xấu hổ ?"

Anh giờ tay vỗ về cô bạn gái đang cuộn mình xấu hổ: "Về sau --"

Cũng không biết đụng tới chỗ nào rồi, anh vỗ một chút, cô cũng liền run rẩy.

"Về sau chắc em còn không coi anh là người nữa đi?" *độ 'cầm thú' của anh chương sau nữa sẽ thấy nè

Nghê Thường không nói lời nào, cách chần đánh vào tay anh. Viêm Trì nở nụ cười, con ngươi đen nhìn đến đồng hồ báo thức trên đầu giường.

"Được rồi, không đùa em nữa mau ngủ đi." Anh đứng lên, "Anh ngủ ở phòng làm việc bên cạnh."

Chăn bông bị giữ chặt từ bên trong không kéo ra được, Viêm Trì cong môi, cúi xuống chiếc chăn bông đặt lên đầu cô bạn gái đang xấu hổ một nụ hôn nhẹ.

"Ngủ ngon, bé con."

**

Sáng sớm ngày hôm sau rời giường, điện vẫn chưa có trở lại.

Nghê Thường tắm rửa bằng nước lạnh trong phòng ngủ chính trước khi rời khỏi phòng. Mới vừa xác định quan hệ đã ngủ ngay tại nhà bạn trai ở cả đêm, cô vẫn rất ngượng ngùng.

Bất quá buổi sáng hôm nay, bọn họ cũng không thời gian để mơ hồ.

Viêm Trì đã bận từ khi tỉnh dậy, điện thoại liên tục có cuộc gọi, đầu tiên là với đội đua xe, sau đó là gia đình và công ty. Tiếp điện thoại xong, anh cũng không buông di động mà gọi đến chỗ Nghê Hồng Hạnh, còn có công ty bảo hiểm nhà ở.

Công ty bảo hiểm cũng rất tích cực, nhận được điện thoại liền lập phái người đến nhà cổ.

Nghê Thường nói anh không cần đưa mình đến bệnh viện, cô với anh đã ký hợp đồng nên Viêm Trì cũng có thể đại diện Nghê gia mà bàn bạc với Công ty bảo hiểm. Hơn nữa anh đối với mấy thủ tục trình tự này hẳn rất quen thuộc. Nghê Thường suy tính xong cũng thấy rất yên tâm.

Hai người thương lượng xong. Viêm Trì đơn giản dọn dẹp đôi chút, lúc ra cửa còn lôi kéo bạn gái nói vài câu không đứng đắn, trên đùa đến lúc mặt cô ửng hồng lên mới bằng lòng lái moto chạy lấy người.

Sau khi anh đi khoảng 10 phút, cánh cửa sân trước bị gõ từ bên ngoài. Nghê Thường mở cửa, kinh ngạc nhìn thấy tài xế của Viêm gia đã đứng trước cửa.

Lái xe cái gì cũng chưa nói, chỉ nói Nghê Thường chuẩn bị cùng bọn họ đi bệnh viện, theo sau lại giao cho cô một túi lớn.

Túi đựng một phần bữa sáng, còn có một bộ quần áo -- áo khoác, áo lót, quần dài đầy đủ mọi thứ, đều là hai màu đen trắng.

Cũng không biết có phải anh mua hay không, nhưng mặc kệ là màu sắc hay kiểu dáng thì vẫn rất vừa ý Nghê Thường.

Người đi rồi nhưng trước hết vẫn sắp xếp mọi thứ thỏa đáng cho cô.

Nghê Thường ăn xong bữa sáng, thay xong quần áo bạn trai chuẩn bị. Lúc ngồi trên xe xuất phát đến bệnh viện, lại nhận được điện thoại Giang Ngư gọi đến.

Gia đình Giang Ngư hôm qua vừa lúc sơ tán kịp thời trước khi nước dâng, khi nghe tin bà nội bị điện giật phải nhập viện, rất lo lắng muốn đi thăm bà cụ.

Nghê Thường gửi địa chỉ, sau khi xuống xe ở cổng bệnh viện, cô tình cờ gặp mẹ con Giang Ngư

Có lẽ là do trận mưa bất chợt hôm qua nên bệnh viện quá tải. Cô cũng không biết có phải vì Viêm Trì an bài hay không, nhưng Nghê Hồng Hạnh thực sự được nghỉ ở phòng đơn tại Khoa Quốc tế.

May mắn thay, tình trạng của bà không nghiêm trọng, hôm nay theo dõi trong viện thêm một ngày nữa, ngày mai đã có thể xuất viện.

Từ nhỏ đến lớn, trong ấn tượng của Nghê Thường bà nội vẫn đều rất khỏe mạnh. Hiện tại nhìn thấy bà mặc quần áo bệnh nhân nằm trên giường bệnh cô không kịp được mà rơi nước mắt.

Cô vừa khóc, Nghê Hồng Hạnh đôi mắt cũng hồng hồng theo.

Mẹ con Giang Ngư cũng thật tốt bụng, một người đi trả tiền, chạy việc vặt, người còn lại đi mua đồ ăn sáng, để lại không gian cho hai người.

Nghê Hồng Hạnh vỗ vỗ nhẹ chiếc ghế sofa đơn cạnh giường và ra hiệu cho Nghê Thường ngồi xuống

"Nghe nói trong nhà đều ngập, ngày hôm qua hẳn là con sợ hãi lắm?"

Nghê Thường lắc đầu, cầm tay bà: "Là bà dọa con sợ ."

Nghê Hồng Hạnh vỗ vỗ mu bàn tay cháu gái, tay kia lau nước mắt: "Đều bà nội sơ suất quá."

Bà khẽ thở dài: "Ta thật sự già rồi . . . ."

Nghê Thường không muốn nghe lão nhân dùng ngữ khí thương cảm như vậy nói chuyện, cô quơ quơ tay, mếu máo: "Bà nội. . . . ."

Nghê Hồng Hạnh cười cười, lại nói: "Ngày hôm qua, may mắn có Viêm tiên sinh ở đấy."

Bà nội đột nhiên đề cập đến Viêm Trì, Nghê Thường trong lòng nháy dưng.

Nghê Hồng Hạnh cup mắt xuống, trầm ngâm nói:
"Chuyện hôm qua ta ý thức không rõ lắm, nhưng biết được nếu cậu ấy không vội chạy tới, có lẽ ta đã gặp rắc rối rồi . . .
. . ."

"Cậu ấy. . . . ." Bà ngẩng đầu nhìn Nghê Thường, trong mắt đầy vẻ phức tạp, muốn nói lại thôi, "Vậy con phải . . . .
."

Nghê Thường vô thức siết chặt gấu quần mình, cô không biết làm thế nào để giải thích chuyện của mình và anh cho tốt.

Này. . . . . bà chân trước mới phản đối quan hệ bọn họ, cô sau lưng lại liền cùng Viêm Trì bên nhau. . . . .

Cũng may Nghê Hồng Hạnh cũng không tiếp tục hỏi. Bà phút chốc vòng vo đề tài, cùng Nghê Thường nói đến chuyện nhà cổ.

Trong khoảng thời gian này, nhà cổ là khẳng định là ở không được. Bà định đến căn hộ của gia đình Giang Ngư ở quận mới sống một thời gian, tranh thủ lúc này quyết định mua nhà mới, chuyển nhà.

Nghê Thường đáp lại, nói chuyện này không cần để bà nội lo lắng, trước tiên phải chăm sóc sức khỏe cho tốt đã. . . . .

Sau khi mẹ con Giang Ngư trở lại, mọi người cùng nhau bồi lão nhân ăn điểm tâm.

Thông cảm Nghê gia ít người, mẹ Giang Ngư chủ động lưu lại phụ giúp, để Nghê Thường về nhà cổ xem tình hình, buổi chiều lại đến bệnh viện chăm sóc.

Sau khi ra khỏi phòng bệnh, Giang Ngư hỏi Nghê Thường: "Nếu không, tớ cũng cùng cậu về nhà cổ? Thuận tiện đồ dùng gì đó để tạm nhà tớ."

Nghê Thường hướng cô nở nụ cười: "Không cần đâu."

Cô cụp mắt xuống, nhưng khóe miệng lại hơi nhếch lên: "Viêm Trĩ ở đó rồi. . . . ." *chuyện gì nam9 làm cũng có cảm giác yên tâm~~~

Giang Ngư sửng sốt, nghiêng đầu nhìn Nghê Thường.

. . . . . Thấy cô một chút không giống người ngày hôm qua mới vừa trải qua thảm họa.

Tuy rằng mặc loại quần áo bình thường ít khi mặc và không trang điểm gì, nhưng khuôn mặt nhỏ nhắn này lại đầy hoa đào, trong khóe mắt nụ cười có rất nhiều tình yêu ngọt ngào thơ mộng không hề tồn tại trước đây.

-- rõ ràng chính là bộ dáng đang yêu!

Giang Ngư ít một hơi rồi mở to mắt: "Hai người . . . . . bên nhau rồi? !"

Nghê Thường có điểm ngượng ngùng gật đầu, bên môi ý cười càng sâu: "Ừm. . . . ."

"Ai nha!" Giang Ngư vỗ cánh tay cô, cảm giác chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, "Không phải nói sẽ không dễ dàng đáp ứng anh ta sao!"

Nghê Thường mím môi, nhẹ giọng lẩm bẩm "Tớ cũng không có cách nào . . . . ."

Giang Ngư nhìn thấy người bạn tốt đang lâm vào tình yêu cuồng nhiệt, cười ra hai tiếng.

Quả nhiên đều là giống nhau.

Một mỹ nhân tuyệt sắc giai nhân cũng vậy, nói đến chuyện yêu đương với người mình thích, cô ấy cũng rất ngượng ngùng. . . . .

Giang Ngư suy nghĩ một lát, mím môi, ngáp ngừng và thận trọng: "Vậy thì những người trước của anh ấy ...cậu không quan tâm nữa sao?"

Nghê Thường biểu tình bình tĩnh, im lặng hai giây mới trả lời: "Nói thật, hoàn toàn không ngại là điều không thể . . . . ."

Cảnh tượng lần đầu tiên tiếp xúc với anh đến bây giờ nhớ lại cô vẫn hít thở không thông. *Phương Khôn Đằng tội nghiệt quá lớn=)))

Hiện tại người đàn ông ấy biến thành bạn trai mình, nghĩ đến lại càng khó chịu hơn. . . . .

"Nhưng nếu tớ lựa chọn thì tớ sẽ tin tưởng anh ấy."

Nghê Thường nhướng mắt, đôi mắt nhàn nhạt nhìn thẳng về phía trước: "Lôi chuyện cũ ra cũng không phải chuyện tốt gì, chỉ có thể làm cho chính mình không được tự nhiên."

Anh đã cam đoan, từ giờ trở đi cũng chỉ có một mình cô.

Cái này cô sẽ tin.

Tín nhiệm của cô rất đơn giản, anh nói cô liền tin.

Tín nhiệm của cô cũng rất yếu ớt, chỉ có một lần cơ hội. . .
. . .

Giang Ngư khen ngợi gật đầu: "Cậu có thể nghĩ như vậy là tốt rồi. Tóm lại đừng để chính mình không thoải mái."

"Nghe nói ngày hôm qua anh ấy là người đầu tiên tới cứu cậu? Đây cũng coi như hoạn nạn gặp chân tình. Cùng người như vậy yêu đương cũng coi như. . . . . không cô phụ chính mình!"

Nghê Thường "Ừm" , lại nói: "Tối hôm qua sau khi chúng tớ xác định quan hệ, trong đầu tớ đột nhiên liền xuất hiện ra một câu."

"Câu gì?"

"Túng tình tiết luân vi hí văn hoặc bí văn, thâm đặc tiểu toàn viên nhất lưỡng phân*."

*Đại ý: Trên đời này, cuối cùng ai rồi cũng sẽ gặp được người phù hợp. Dù có trải qua nhiều việc trắc trở cuối cùng cũng đoàn tụ.

Cùng anh yêu đương, vô luận kết cục như thế nào thì cô cũng đã từng cười, từng khóc, từng sợ hãi..., cô sẽ không hối hận.

Theo quá trình này mà nói, bọn họ thực sự là tiểu đoàn viên.

Có thể mở rộng nội tâm tiếp nhận một đoạn cảm tình ngoài mong muốn, cô cũng coi như dừng cảm một phen. . . .

Giang Ngư khoác vai Nghê Thường, ngọt ngào nói: "Tớ đây liền chúc phúc hai người, có thể có một đại đoàn viên chân chính viên mãn!"

Nghê Thường đưa mắt cười: "Cảm ơn cậu ~"

Điện thoại di động trong túi áo khoác đột nhiên vang lên. Cô gái càng cười tươi hơn khi nhìn thấy tên trên màn hình.

Nghê Thường ra hiệu Giang Ngư ý bảo đi trước: "Viêm Trì?"

"Còn ở bệnh viện sao?"

"Không có, em chuẩn bị đi rồi . Anh ở đó có vấn đề gì không?"

"Anh thu xếp tốt rồi, đội đua hôm nay còn có huấn luyện."

Viêm Trì lại hỏi cô, "Vậy em hiện tại tính thế nào? Quay về chỗ anh hay muốn đi đâu?"

Nghê Thường không có trả lời vấn đề anh hỏi, lực chú ý của cô đều bị câu nói đầu của anh hấp dẫn.

"Vậy anh huấn luyện ở. . . . . cái chỗ lúc trước chúng ta đi sao?"

"Không, hôm nay ở thành phố." Anh hơi dừng như ý thức được cái gì, "Như thế nào, em muốn đến?"

Nghê Thường mím môi, nhỏ giọng: ". . . . . Không được sao?"

Lần trước đến trường đua, cô vừa kiểm chế vừa hồi hộp lại vừa choáng váng cả người.

Hiện tại bọn họ đã ở bên nhau, trường đua cũng không nên là nơi cùng cô không có liên hệ gì . . . . .

Viêm Trì cười khẽ, ngữ khí rất không đúng đắn: "Ôi, em thế này là vội vã đến kiểm tra người yêu hửm?"

"Không được thì thôi. . . . ."

"Ai nói không được. Em đến đây đi."

Anh chậm rì rì cười khẽ: "Vừa lúc, giới thiệu em với mọi người trong đội."

Nghê Thường lại có điểm ngượng ngùng : "Cũng không phải chưa thấy qua. . . . ."

"Có thể giống nhau sao?" Viêm Trì hỏi lại.

"Lần này, là cho đám cầu tử kia nhìn xem bạn gái chân chính của lão tử."

**

Nghê Thường không cho anh đến đón, cũng không đi xe riêng của Viêm gia mà đến Giang gia để thay quần áo và thu dọn đồ đạc, sau khi xong xuôi mới bắt taxi đến sân tập.

Sân huấn luyện này so với cái ở vùng ngoại ô kia khác một trời một vực, phi thường chính quy -- các đường chạy bằng phẳng rất rộng, còn có khu vực để khán giả ngồi xung quanh.

Cũng không còn những hot girl mặc quần đùi, áo lửng.

-- cứ như vậy, Nghê Thường xuất hiện liền phá lệ thu hút sự chú ý của người khác.

Cô sợ quấy rầy Viêm Trì huấn luyện, tới rồi cũng không dám gọi điện thoại, chính mình ngồi dưới khán đài, yên lặng chung quanh nhìn xung quanh tìm bạn trai.

Bạn trai nhất thời không tìm được, nhưng mấy người lái xe trên sân đã bắt đầu chú ý thường xuyên quay lại chào cô. Ai đó vẫn đang vỗ tay và hét lên bên lề đường đua.

Có người còn đứng ở bên sân phất tay hô to: "Mỹ nữ! Sườn xám mỹ nữ --"

Nghê Thường từ xa xa nghe thấy, hơi giật mình.

Một mái tóc vàng chói mắt, những đường nét trên khuôn mặt pha lẫn, là con lai.

-- là tay đua lần trước cạnh tranh kỹ năng đặc biệt gì đó với Viêm Trì.

Anh ta còn nhiệt tình dào dạt hướng Nghê Thường huyết sáo: "Lại gặp mặt nha mỹ nữ!"

Nghê Thường còn không có phản ứng, liền thấy một cái người quen cũng đến đây.

Phương Khôn Đằng mặc trang phục đua xe đi tới, giờ tay đập mạnh vào vai tên tóc vàng: "Mày mẹ nó hướng ai huyết sáo đấy!"

Anh đưa mắt nhìn về phía Nghê Thường, ánh mắt cảnh cáo: "Tin Trì ca chặt tay mày không hả?" "

Viêm Trì đã nhìn thấy. Anh cùng một đám người đang lái xe từ đường đua đối diện đi đến bên này.

Cũng giống như buổi tập trước, người đàn ông mặc bộ đồ da chuyên nghiệp và đi boots đen, dáng người cường tráng, vô cùng rắn rỏi và soái khí.

Thấy bạn trai đến gần, Nghê Thường cũng xách túi bước ra khỏi khán đài. Cô không trực tiếp đi tới trước mặt Viêm Trì, mà hơi ngượng ngùng đứng ở bên lề, giữ khoảng cách với mấy tay đua khác.

Tóc vàng còn cùng Phương Khôn Đằng dặt giọng hát ồn ào: ". . . . . Nói rõ ràng nha, Yancy làm cái gì đánh tao?"

Giọng điệu của anh ta nửa ác ý nửa khiêu khích: "Cậu ta chưa có tư cách? Nó đã được lan truyền trên Internet rồi. Yanchy truy người ta đã lâu còn chưa truy được!"

Nghê Thường sửng sốt, theo bản năng nhìn về phía Viêm Trì, trong mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

Anh còn chưa nói cho bọn họ?

Anh cũng đang nhìn cô. Sau khi đến đây, anh vẫn dán chặt mắt vào cô, đôi mắt đen sâu hun hút.

Nghê Thường không có mặc quần áo anh đưa lúc sáng.

Hoặc là lại thay đồ rồi mới đến đây.

Sườn xám lông cừu dài tay thu đông, một thân mềm mại như anh đào, kết hợp ren tinh xảo màu đen-- nó đặc biệt tương xứng với khuôn mặt như hoa đào của cô gái đang yêu, cả người thanh tú và xinh đẹp.

Khó trách mọi người trong trường đua đường như đều không thể tập luyện bình thường.

Tóc vàng còn ở một bên tiếp tục kêu gào: ". . . . . Kia vẫn là truy không kịp, tao làm sao không có cơ hội chứ? Mỹ nữ hôm nay lại đây, còn chưa chắc là đến vì ai đâu."

Hắn lại nhìn về phía Nghê Thường, tặng cô một cái wink chói lọi: "Đúng không mỹ nữ?"

Xong việc còn cố ý quay đầu lại nhìn phản ứng của Viêm Trì

Anh và Viêm Trì luôn quen với việc la hét lẫn nhau, chỉ khi nhìn thấy ánh mắt lo lắng của Trì thần, anh chàng mới cảm thấy thanh thản =)))

Nhưng Viêm Trì chỉ nhướn mày và lặng lẽ nhìn về phía tóc vàng, đôi mắt đen láy như cười như không-- hoàn toàn là ánh mắt nhìn một đứa ngốc.

Bắt gặp ánh nhìn của Nghê Thường, đôi môi anh khể cong lên, ánh nhìn hơi tối lại.

Viêm Trì cái gì cũng chưa nói, hướng về phía cô chậm rãi nâng cánh tay rắn chắc lên vẫy vẫy.

Nghê Thường cười cười.

Cô bước từng bước nhỏ rồi chạy thẳng đến chỗ anh, gục đầu vào vòng tay của bạn trai rồi tự nhiên vòng tay qua eo ôm lấy.

Cả sân huấn luyện chớp mắt im lặng, theo sau đó là một tràng thanh âm gào thét bùng nổ.

-- đây là tiếng của chúng cầu tử hò hét sau khi bị cho ăn cầu lương =)))

Tóc vàng rống lên quả thực tê tâm liệt phế: "ĐM! Cái quái gì !! Hai người bàn bạc kỹ, còn cố tình làm tao mất mặt, đúng không!"

"Lão tử sai lầm rồi, còn trực tiếp đòi cắt tay tao nữa chứ! Dựa vào cái gì mỗi lần đều trút cầu lương vào mặt tao thế, a? !"

. . . . .

Trong tiếng hò reo huyết sáo, Nghê Thường rút cuộc cũng không ngẩng đầu lên được, mặt vùi vào trong ngực Viêm Trì.

Người đàn ông vậy mà vẫn ôm cô một cách thoải mái.

Cô cảm nhận được lồng ngực vững chãi của bạn trai mình đang rung lên sung sướng, cười khúc khích, sau đó nghe thấy anh cúi đầu thấp giọng hỏi cô:

"Đây là quần áo đặc biệt vì đến đây mà đổi?"

Cầm của Nghê Thường đặt lên ngực anh, nâng hai má ửng hồng cùng đôi mắt lấp lánh lên nhìn

". . . . . Không đẹp sao?"

Không phải anh đã nói. . . . .

Muốn cho người ta nhìn xem cô có bao nhiêu xinh đẹp sao.

Viêm Trì nhếch môi, ghé sát vào tai cô: "Đẹp đến không chịu được!."

Đầu ngón tay chạm vào chất liệu mỏng manh của sườn xám, sau đó lập tức ôm chặt cô: "Có lạnh không?"

Sườn xám tuy rằng không quá kín, nhưng là lông cừu, bên trong mặc váy lót cùng tất dài, còn khoác áo dệt kim hở cổ, giữ ấm ước chừng vẫn tốt.

Nhưng nhìn ánh mắt quan tâm và chiều chuộng của bạn trai, lời nói của Nghê Thường bất giác vòng vo: "Hơi lạnh chút..."

Viêm Trì vừa nghe xong lập tức cầm áo khoác trên tay lái lên.

Liếc nhìn chiếc áo dệt kim khoác ngoài, anh không khoác áo qua vai mà hạ xuống quần áo che lấy vòng eo thon thả của Nghê Thường.

-- Hai cánh tay anh cũng vòng qua eo cô cùng với áo khoác, hai người kín kẽ ôm chặt lấy nhau.

Mọi người chung quanh nhìn thấy.

"Cặp đôi xấu xa!"

"Các người đang làm gì vậy!"

"Khụ! Rõ ràng vẫn là ban ngày, chú ý người khác chút nha!"

Nghê Thường cũng ngượng ngùng.

"Được rồi." Cô kéo kéo áo khoác trên lưng, nhỏ giọng, "Mọi người đang nhìn đấy. . . . ."

Viêm Trì nhướn mày, mở áo khoác từ eo bạn gái ra, khoác lại trên vai cô.

Nghê Thường giơ tay đẩy: "Thật ra, em không lạnh. . . . ."

"Mặc vào đi." Anh trầm giọng, một tay nắm thật chặt cổ áo khoác.

Chỉnh cổ áo xong anh cũng không buông tay, đột nhiên một phen nhấc áo khoác lên trùm qua đầu Nghê Thường.

Cô ngẩn ra: "Anh --"

Đầu Viêm Trì cũng chui vào bên dưới chiếc áo khoác đang trùm kia.

Đột nhiên tầm mắt tối đen, ngũ quan lập thể của người đàn ông ở trước mắt phút chốc bị phóng đại.

-- chóp mũi chạm nhau, khoảng cách hô hấp giao hòa.

Anh thấp giọng ái muội: "Hiện tại không ai thấy nữa."

Nghê Thường còn chưa kịp phản ứng lại, đã liền bị môi anh áp sát. . . . .

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 37: Có Muốn. . . . .

Edit: riri_1127

Chương 37: Có muốn. . . . .

Đôi môi nhỏ xinh của Nghê Thường đã bị hôn lên.

Vừa nhẹ nhàng vừa nhanh chóng.

Giống như cánh bướm mới dạo qua một đường để trộm mật. . . . .

Cũng giống như chuồn chuồn ngẩn ngủ lướt trên mặt nước. . . . .

Trước khi ý thức của cô trở lại, đôi môi của anh đã rời đi một cách ranh mãnh.

-- chỉ để lại chút độ ẩm, cùng mùi thuốc lá nhàn nhạt.

. . . . và một cảm giác hồi hộp đến bất ngờ, tim đập thành thịch.

Mọi người chung quanh lại một lần nữa bộc phát ra âm thanh long trời lở đất:

"Che đầu làm gì đấy!"

"Cừ thật, làm chúng ta không thấy gì.

"Nhiều người như vậy còn thở đấy! Thật tưởng chúng ta là người chết sao!"

"Thế nào! Thế nào! Tao sớm nói qua Yanchy là cái cầm thú! Mỹ nữ, hiện tại chạy còn kịp!"

. . . . .

Nghê Thường hoảng sợ lôi kéo chiếc áo khoác trên đầu xuống, khuôn mặt đỏ bừng đến tận cổ. Cô không dám ngẩng đầu nhìn người đàn ông đang ôm mình trước mặt, lại càng không dám quay đầu lại nhìn một đám người phía sau.

Viêm Trì lại vuốt ve mái tóc hơi rối của cô, nhẹ giọng hỏi: "Đã đến giờ ăn rồi, em đói chưa?"

Nghê Thường không trả lời, dùng ánh mắt xấu hổ đến ửng hồng liếc anh một cái.

Anh nở nụ cười, lại giơ tay chạm đến tóc cô, mân mê thưởng thức, ngón tay chậm rì rì trêu loạn một vòng.

"Vậy em ngồi đây chờ một lát? Chờ anh xong việc chúng ta đi ăn."

Nghê Thường giật tóc khỏi ngón tay anh, khẽ khịt mũi rồi quay đi.

Nhìn bóng dáng bạn gái yếu điệu xinh đẹp, Viêm Trì cúi đầu nở nụ cười, ngay cả khi đã đội mũ bảo hiểm xong mà khóe miệng vẫn còn chưa hạ xuống được.

Các tay đua bắt đầu lái xe quanh sân để tập luyện, Nghê Thường quan sát một lúc, lại lấy điện thoại di động trong túi ra lên Weibo.

Sau khi tài khoản "Nghê Thường vũ y" tung video cô mặc sườn xám lên, lượng người theo dõi đã tăng lên ổn định. Giang Ngư đã phát hiện ra mật mã lưu lượng, thường thường đăng ảnh chụp mới Nghê Thường mặc sườn xám. Các cô cũng dự định quay một số video liên quan đến quá trình thiết kế.

Nghê Thường đang trả lời một bình luận về sườn xám, đột nhiên nghe thấy một giọng nam quen thuộc:

"Chị dâu!"

Nghê Thường theo bản năng ngược mắt lên nhìn, thấy Phương Khôn Đằng đang bước về phía mình trong tay mang theo một cái túi to.

"Trì ca đưa cho chị." Cậu ta đưa túi giấy cho Nghê Thường.

Cô tiếp nhận, mở ra thấy bên trong có thịt bò cuộn phô mai, hai chiếc bánh trứng và một cốc trà sữa ấm.

Phương Khôn Đằng cười cười nói: "Lúc huấn luyện cũng ăn qua rồi, chị tùy tiện ăn thử nhé."

Nghê Thường nói lời cảm tạ, lấy ra một cái bánh trứng ra chia cho Phương Khôn Đằng.

Phương Khôn Đăng cũng không khách khí, nhận lấy xong liền tự nhiên ngồi xuống bên cạnh cô.

Phương Khôn Đăng cũng xem như là người duy nhất Nghê Thường có chút quen thuộc, cô cũng ít đi vài phần thận trọng, thuận miệng cùng cậu ta nói chuyện: "Đội mọi người có thường tổ chức thi đấu không?"

"Có chứ." Phương Khôn Đăng một ngụm nuốt hơn phân nửa cái bánh, trả lời "Lâu lâu mới có một trận, Trì ca cũng tham gia. Chị dâu, lúc đó đến xem nhé."

Nghê Thường nhất thời còn chưa thích ứng với cách xưng hô này, có chút mất tự nhiên cười cười đáp lại.

Phương Khôn Đăng ăn luôn nửa cái bánh còn lại, nói: "Đội này của chúng ta là sau khi Trì ca về nước mới được thành lập."

"Thành thật mà nói, khi anh ấy đột ngột trở về Trung Quốc, các tay đua trong nước hẳn là đã giật mình."

Nghê Thường nghiêng đầu nhìn Phương Khôn Đăng, không nói gì, hai má đang nhai phồng phồng lên.

Phương Khôn Đăng nở nụ cười: "Chúng tôi rất vui, nói khoa trương chính là, rất nhiều tay đua trong nước đều từng xem qua trận đấu của Trì ca."

"Trì ca khác với chúng tôi. Anh ấy có tài năng và đã từng ra nước ngoài. Tài nguyên, tất cả mọi thứ, được đào tạo bài bản nên anh ấy nổi tiếng rất sớm. Máy giải đấu mà tay đua

quốc nội sờ không tới, anh ấy đều tham gia qua thậm chí còn có thành tích."

Nghê Thường gật gật đầu, nhớ tới lúc ở cao nguyên Giang Ngư xem tin tức nói rằng anh là tay đua Trung Quốc duy nhất sau 12 năm tham gia cuộc thi hàng đầu thế giới. . . . .

"Tất nhiên, bản thân Trì ca cũng rất vất vả." Phương Khôn Đằng tiếp tục nói, "Chúng ta có câu nói như thế này: không sợ đối thủ kỹ thuật tốt, chỉ sợ đối thủ không muốn sống."

"Trì ca là kỹ thuật vừa tốt, lại vừa không muốn sống. Mấy thao tác ôm cua của anh ấy, hiện tại quốc nội không ai so được. Lúc trước em thích nhất là xem mấy trận đấu Trì ca cứu xe*, nhiều lúc xe đã muốn văng ra ngoài anh ấy đều dám cứu!"

*Cứu xe luôn là việc khó làm trên thực tế, thường xảy ra khi ôm cua với tốc độ quá cao, xe sắp văng ra khỏi đường đua, tay đua phải làm cách nào đó để kiểm soát và ngăn chặn điều đó. Dưới đây là Marc Márquez - một trong những tay đua thành công nhất mọi thời đại. Tính đến năm 2020, Marquez đã 8 lần vô địch thế giới, được phong là cứu xe cấp độ thần.

(mình nghĩ phần trăm cao tác giả lấy cảm hứng nam9 từ anh Marc này, vì mình đã edit chương 39 có phần thi đấu của Trì ca thì mọi thứ rất giống, tất cả từ moto quần áo, bối cảnh, đối thủ, đến cách ăn mừng chiến thắng và phong cách lái xe luôn, nam9 đòi thật là đây, xem vid xong thành fans mịa lun 🐵😄)

<https://www.youtube.com/watch?v=kL0PvPTf6nY>

<https://www.youtube.com/watch?v=bnGrb4LxzPU>

Cậu ta cười khể: "Trì ca thật vừa dũng cảm cũng vừa đủ ác, ngã xuống cũng phải ngã đến ra tia lửa!"

Nghê Thường cầm ly trà sữa, giật mình nhìn những điểm đen đang bay nhanh trên đường đua.

Với tốc độ này, nếu thực sự ngã ra ngoài. . . . .

Chỉ mới tưởng tượng một chút, đã lạnh cả sống lưng.

Cho tới bây giờ, cô dường như mới rõ ràng ý thức được, đua xe moto là một môn thể thao cạnh tranh rủi ro cực kỳ cao.

Bạn trai nhiệt tình thích môn thể thao cần sự dũng cảm hạng nhất này, cũng bởi vì vậy mà tính mạng của anh ấy sẽ gặp nguy hiểm bất cứ lúc nào. . . . .

Nghê Thường nhìn chằm chằm vào bóng dáng người đàn ông đang uốn cong ở một góc độ lớn, nhẹ nhàng nói: "Anh ấy đã từng bị thương trước đây chưa?"

Phương Khôn Đằng thần kinh thô căn bản không chú ý tới những lời này tràn đầy sự lo lắng cùng đau lòng của một cô bạn gái dành cho bạn trai mình.

Cậu ta dứt khoát trả lời: "Khẳng định là có!"

"Bất quá hai năm nay đều không có."

"Trì ca hai năm nay chưa tham gia trận đấu lớn nào."

Nghê Thường thu hồi tầm mắt, hỏi: "Vì sao?"

"Một là vì tình hình bệnh dịch rất nhiều trận đấu đều bị hủy; còn có chính là. . . . .nhà Trì ca có chuyện gì đó đã xảy ra."

Phương Khôn Đằng kéo cổ áo khoác da ra và thở dài: "Chuyện đó là một sự đả kích lớn đối với anh ấy."

"Lúc ấy Trì ca vừa lúc phải tham gia một trận đấu lớn, sau khi biết tin liền trực tiếp ngừng thi. Sau đó một khoảng thời gian dài, trạng thái anh ấy cũng vẫn chưa tốt trở lại."

Nghê Thường chậm rãi chớp mắt: ". . . . . Có chuyện vậy sao?"

"Ừm, chuyện trong nhà không công khai nên nhiều người không biết tình huống. Một số người thậm chí còn chế nhạo việc anh ấy rút khỏi cuộc thi là vì sợ hãi. . . . .đều mẹ nó một lũ điên."

Cậu ta thở dài: "Trì ca về nước, chúng ta đương nhiên cao hứng vì có thể cùng anh ấy huấn luyện. Nhưng kỳ thật đối với cá nhân anh ấy mà nói, vẫn là ở nước ngoài huấn luyện và tham gia trận đấu mới tốt."

Nghê Thường cúi đầu, có chút dăm chiêu: "Môi trường đua xe ở nước ngoài có vẻ tốt hơn thật. . . . ."

"Đúng vậy, hơn nữa anh ấy có huấn luyện viên và đội của riêng mình ở nước ngoài, điều kiện về mọi mặt đều tốt hơn."

Nghê Thường mắt khẽ động, môi mím lại.

Có lẽ trong một ngày không xa, Viêm Trì sẽ trở lại với nhiều cuộc thi nước ngoài khác nhau.

Lúc đó, có lẽ phần lớn thời gian anh ấy sẽ ở nước ngoài

Khi đó. . . . . bọn họ phải làm sao?

Cô vẫn còn bà nội và nghề truyền thừa từ thái gia gia. Không thể ra nước ngoài sống được. . . . .

Phương Khôn Đẳng duỗi thẳng chân, dựa vào ghế và thở ra một hơi dài: "Mặc dù Trì ca không phải là tay đua được huấn luyện ở quốc nội, nhưng anh ấy luôn đua với danh nghĩa người Trung Quốc. Ai trong bọn em cũng chưa bao giờ nghĩ sẽ được chạm ngõ các cuộc thi nước ngoài, nhưng khi chứng kiến những người Trung Quốc xuất hiện trên sân thì vẫn sẽ cảm thấy rất tự hào và hãnh diện."

Cậu ấy nhìn Nghê Thường với đôi mắt sáng ngời: "Chị hiểu chưa?"

Nghê Thường thật sự gật đầu nghiêm túc: "Hiểu rồi."

Đối bọn họ mà nói, Viêm Trì là tấm gương vẻ vang, là một thủ lĩnh dẫn đường và cũng là một nguồn dũng khí.

Dù tình hình đua xe trong nước có lạc hậu đến đâu, chỉ cần có những người như vậy tiến lên thì mọi người phía sau ắt hẳn sẽ có động lực và tinh thần. . . . .

"Nhiều sự kiện ở nước ngoài đã bắt đầu lại trong năm nay. Nhưng em thấy Trì ca trọng tâm đều đặt ở trong nước, còn bận việc công ty, nếu cứ tiếp tục như thế này. . . . ."
Phương Khôn Đẳng tặc lưỡi, nghiêng mặt nhìn Nghê Thường, muốn nói lại thôi.

"Chị dâu, những lời này kỳ thật em cũng không dám nói với Trì ca. Cho nên chị có thể hay không. . . . . khuyên nhủ anh ấy? Đừng để anh ấy lại bỏ lỡ thi đấu lần nữa?"

"Lời chị nói anh ấy hẳn sẽ nghe."

Nghê Thường hơi bối rối.

Khuyên anh ấy đi nước ngoài huấn luyện tham gia thi đấu. . . . .

Cô im lặng hai giây, khóe miệng mấp máy một cách mất tự nhiên: "Đã biết."

****

Hai tiếng rưỡi sau, toàn đội huấn luyện xong.

Thông cảm cho mọi người hôm nay đã ăn nhiều cầu lương, hai người bọn họ quyết định không ăn cùng mọi người.

Viêm Trì đưa Nghê Thường đến một nhà hàng gần đó.

Biết tin bạn gái sắp đến ở nhờ nhà một người bạn, anh chàng cau mày không vui: "Quận mới ở bên kia rất xa, không tiện gặp nhau."

Nghê Thường giải thích: "Bà nội nói vậy cũng tiện cho Giang Ngư đến đó làm việc. Không bị trì hoãn thời gian xây dựng . . . . ."

"Không thể ở nhà bạn trai sao?" Viêm Trì ngược mắt lên nhìn cô " Nhà hai tầng nếu không thích thì liền ở nhà khác, em thích ở nơi nào liền ở nơi đó."

Nghê Thường mím môi, không hé răng.

Nếu bà nội biết cô đã có bạn trai và tối qua còn ngủ ở nhà anh . . . . .

Phỏng chừng ngày mai bà còn không ra được viện .

Viêm Trì nhìn hàng mi đang rũ xuống của cô, anh nhướn mày: "Em chưa nói với bà về chuyện của chúng ta sao?"

Nghê Thường nhìn anh một cái, không trả lời như âm thầm xác nhận.

Viêm Trì cười khế: "Xem ra công bố chính thức cũng chẳng có tác dụng gì."

Anh nhìn cô, cố ý than nhẹ: " Giấc ngủ của bạn gái mình mà tôi đây còn không được biết."

Nghê Thường: ". . . . ."

"Ai nha. . . . ." Nghê Thường nắm lấy hai ngón tay bạn trai lắc lắc, "Không phải. . . . ."

"Vậy vì sao chứ? Hửm--"

Anh nắm ngược lại tay cô, giọng nói ái muội: "VẬY em muốn yêu đương bí mật sao?"

Anh cười ngả ngớn: "Em không thấy vậy cũng rất kích thích sao?"

Nghê Thường: ". . . . ."

Càng nói càng không đứng đắn.

Nghê Thường đánh nhẹ lên mu bàn tay anh sau đó lại đẩy khuôn ngực rắn chắc của ai đó đang có ý định dựa vào mình ra: "ĐỪNG NÁO LOẠN! ĐANG ĂN CƠM MÀ . . . . ."

Hai người cơm nước xong , trời vừa tối, càng có nhiều người tới nhà hàng. Viêm Trì gọi xe từ Viêm gia đến chờ ở cửa, tính toán trước tiên đến nhà cổ lấy đồ vật này nọ, sau đó đưa bạn gái đến bệnh viện.

Trên đường, anh nói kết quả xem xét nhà cổ lúc sáng cho Nghe Thường: "Nhà và sân không bị sập hay mục nát chỗ nào. Công ty bảo hiểm nói rằng hình như đã làm công tác chống ngập từ trước".

"Thật không?" Nghe Thường có chút ngoài ý muốn, "Cái này có thể là thái gia gia ngày trước đã làm."

Trong ấn tượng của cô, Thành Đô chưa bao giờ có một trận mưa lớn như vậy.

Nhưng ngôi nhà cổ hơn trăm năm, ắt hẳn cũng từng gặp phải chuyện như vậy rồi. . . . .

"Tổn thất không lớn là chuyện tốt." Viêm Trì đánh tay lái, "Anh tìm người đến dọn dẹp, chủ yếu chính là lắp lại đường điện."

"Đại khái phải bao lâu?" Nghê Thường hỏi.

"Non nửa tháng đi."

Nghê Thường kinh ngạc: "Nhanh như vậy sao?"

Sau đó cô và bà có thể chuyển về ở chung một thời gian.

Công ty phá dỡ sẽ động thổ vào mùa xuân, ít nhất hai người cũng có thể đón một cái tết âm lịch cuối cùng tại nhà cổ . . . . .

Xe đến đầu phố không vào được nữa. Viêm Trì dừng xe, nắm tay Nghê Thường đi về hướng nhà cổ.

Nước đã rút hết chỉ còn lại một mảnh hoang tàn lộn xộn.

Mạch điện đã hư hỏng hết, Viêm Trì từ trên xe lấy ra một cái đèn khẩn cấp, Nghê Thường bắt đầu thu xếp đồ đạc này nọ. Những thứ cần mang theo chủ yếu là quần áo và những vật dụng cần thiết hàng ngày của cô và bà, cũng như sườn xám và các loại vải do khách đặt hàng. Nói thì không nhiều nhưng cuối cùng thì cũng chất đầy ba thùng lớn.

Viêm Trì bê thùng ra trước, Nghê Thường lên lầu trở về phòng ngủ. Buổi tối phải ở bệnh viện bồi giường, sườn xám lông cừu vẫn rất mỏng manh, thế nên cô quyết định thay bộ quần áo khác.

Trừ bỏ sườn xám, quần áo khác kỳ thật cô không có nhiều. Nhìn một lúc lâu, cuối cùng mới thay một chiếc quần jeans và một chiếc áo len chui đầu.

Ngoài cửa, thùng đã được chất toàn bộ lên xe. Anh ngồi sau tay lái, gác tay lên cửa xe oto, giữa mấy đầu ngón tay có một điểm đỏ nhỏ đang cháy.

Thấy bạn gái đi ra, Viêm Trì dập tắt điều thuốc, xuống xe mở cửa.

"Em nghĩ thử còn muốn lấy thứ gì nữa không." Anh nhắc nhở.

Nghê Thường đứng ở cửa xe suy nghĩ một lát, thật đúng là nhớ đến cái gì đó.

Cô chạy nhanh xoay người: "Em lập tức quay lại!"

Viêm Trì nhìn bóng lưng cô gái đang chạy nhanh, khóe môi câu lên.

Tầm mắt di chuyển xuống, con người đen của anh phút chốc dừng lại.

Kể ra cũng thú vị, đây là lần đầu tiên anh nhìn thấy cô mặc quần dài như vậy. Bình thường, đôi chân được giấu dưới lớp sườn xám còn bây giờ mặc jeans bó sát mới để lộ ra hình dáng chân thon thả, cùng với cặp đùi đầy đặn.

Mông cũng căng tròn cong lên. . . . .

Nhìn bóng lưng biến mất sau cánh cửa gỗ, Viêm Trì thu hồi ánh mắt, liếm liếm môi. *quá nguy hiểm cho chị nhà=)))

Trong chốc lát, Nghê Thường đã trở lại, trên tay mang theo một cái áo còn được móc thẳng thớm, bên trên còn kỹ càng phủ lớp ni lông chống bụi màu đen.

Cô đưa móc áo tới trước mặt anh, không nói tiếng nào, đôi mắt nâu sáng ngời đầy hàm ý chờ mong.

Viêm Trì nhướn mày thích thú: "Cho anh?"

Nghê Thường mím môi gật gật đầu. Anh ngay lập tức nhận lấy nó và vén tấm che phủ bụi lên.

Là một cái áo khoác da.

Nó rất giống với chiếc áo khoác da màu đen mà anh thường mặc, nhưng chiếc này có màu nâu sẫm.

Hơn nữa làm bằng loại da rất tốt, từng đường kim mũi chỉ cũng tinh xảo, nhìn cao cấp hơn rất nhiều.

Viêm Trì đưa tay sờ sờ lên da cừu kết cấu tinh xảo, đầu ngón tay vuốt ve kỹ càng, ánh mắt khẽ động.

Nghê Thường liếc nhìn vẻ mặt bạn trai, nhẹ nhàng nói: "Em chưa làm quần áo nam bao giờ, cũng không biết có vừa người không. . . . ."

Đây là bộ da cừu mà bà nội mang về từ lần trước.

Lần đầu tiên nhìn thấy mảnh da này, cô đã nghĩ ngay đến anh thường mặc đồ da.

Anh thật sự đã làm rất nhiều điều cho cô, nên cô cũng muốn đáp lại điều gì đó. . . . .

Viêm Trì nhướn mi nhìn cô thật sâu, rồi đột nhiên giơ tay kéo khóa áo khoác đang mặc trên người.

Nghê Thường sửng sốt, vội vàng ngăn lại: "Đừng. . . . . Bên ngoài gió lạnh, anh về nhà hăng thử --"

Anh đã cởi xong áo khoác và ném lại vào oto, nhanh chóng mặc vào chiếc áo khoác da màu cà phê sẫm do cô làm.

Tương đối vừa người.

Mọi đường nét đều phù hợp với hình dáng cơ thể, vừa vặn với bờ vai rộng cường tráng cùng thắt lưng thẳng tắp rắn rỏi.

Viêm Trì kéo hắt khóa kéo lên, xem ra là không có ý cởi ra nữa.

Sau khi mặc vào, anh khẽ nâng cánh tay lên, nhếch môi hỏi bạn gái: "Đẹp không?"

"Rất hợp với anh!"

Cô lại nghĩ tới cái gì, nói: " Anh xem túi áo đi."

Viêm Trì sờ sờ túi, lấy ra một chiếc cà vạt chấm bi màu xanh lam.

Nghê Thường đưa tay vuốt ve cà vạt lụa: "Tuy rằng em không thấy anh thường xuyên dùng cà vạt, nhưng cứ ... dự

phòng đi."

Cô cũng không phải không biết xấu hổ mà nói đây là dùng vải đầu thừa đuôi thẹo từ sườn xám của mình mà làm ra.

Nghe thái gia gia nói, trước kia ở thời dân quốc các phụ nhân khi làm sườn xám, sẽ dùng chính vải từ sườn xám đó làm cà vạt cho tiên sinh nhà mình.

Nghê Thường lúc ấy nghe xong trong lòng liền âm thầm quyết định, về sau cô có tiên sinh cũng muốn dùng vải áo mình làm cà vạt.

Tự tay làm ra những món đồ đôi, thật lãng mạn làm sao. .
. . . . .

Lúc này, Viêm tiên sinh của cô đang vâng vâng chiếc cà vạt do cô làm, cười nhẹ.

"Anh rất ít khi dùng, cũng không biết thắt."

Anh đưa cà vạt cho cô: "Nào, đến thắt cho người đàn ông của em đi."

Nghê Thường tiếp nhận, cánh môi mấp máy "Em cũng không biết. . . . ."

Mới vừa cởi bỏ nút cà vạt, chiếc cà vạt lụa dài đã đột nhiên quăn lấy cổ tay cô, rắn chắc quăn quanh một vòng.

Viêm Trì nhàn nhã kéo đầu dây bên kia, nhẹ nhàng một túm cả người cô đều bị kéo đến trước người anh. *trời em

bằng cà vạt penthouse trên Đà Lạt =)))

Nghê Thường giật mình ngẩng đầu, bắt gặp đôi mắt đen sáng ngời sâu thẳm của anh.

"Cà vạt cùng quần áo, anh đều rất thích."

Anh vòng tay qua eo thon nhỏ đang ẩn ẩn trong chiếc quần jeans của cô, giọng trầm và êm dịu:

"Cảm ơn cực cực."

Nghê Thường mỉm cười: "Không cần khách khí."

Viêm Trì nhếch môi cười, đưa tay lên sờ sờ mặt cô "Bé con dụng tâm như vậy, Trì ca nên thưởng cho em cái gì đây?"

Nghê Thường mi mắt chớp chớp, nhỏ giọng: "Không cần anh thưởng. . . . ."

"Thật sự không cần?" Anh cúi đầu hỏi lại.

Nghê Thường cảm nhận tay anh đặt trên eo mình phút chốc siết chặt, khuôn ngực rắn chắc trước mặt chậm rãi áp xuống.

Cô vội vàng nâng hai tay nhỏ bé lên đặt trên ngực anh, lòng bàn tay chạm đến khóa kéo lạnh lạnh.

"Từ bỏ. . . . ."

Nghê Thường hai má nóng bừng, cặp mắt không nhìn người đàn ông trước mặt, giọng nói nhỏ gần như không nghe được: "Lúc trước không phải đã hôn rồi sao. . . . ."

Viêm Trì cười khẽ: "Em gọi cái đó là hôn sao?"

Anh vuốt ve khuôn mặt, nâng cằm nhỏ của cô lên. Ngón tay cái có vết chai lứt qua cánh môi ẩm ướt, xoay tròn đầy khiêu khích ở viền môi.

"Vậy hiện tại, có muốn cùng Trì ca hôn thêm cái nữa không?"

Chương sau có 🔥🔥🔥

CHẠM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 38: Chiều Hư. . . . .

Edit: riri_1127

Editor belike

Tối nay có 2c liên kê nhaa

Chương 38: Chiều hư. . . . .

Nghê Thường tâm tình nhẩy dựng mãnh liệt, đình trệ mất mấy giây.

Cô không hiểu vì cái gì người đàn ông này luôn có thể nói ra những lời đáng xấu hổ.

Mà cô lại không thể nào có cơ hội cự tuyệt.

Giờ đây chiếc cằm nhỏ đã bị kẹp chặt trong lòng bàn tay anh.

Đôi môi non mềm ẩm ướt bị người ta 'hái' mất.

Không phải là chuồn chuồn lướt nước chạm qua nữa, mà là thật sự bị chộp lấy, ngậm trong miệng, thậm chí là nghiền áp.

Cánh môi nhỏ của cô ngay lập tức mất hình dạng.

Nhưng lại có thể cảm nhận càng thêm rõ ràng hình dáng môi anh, cùng với hơi ấm cuộn cuộn không ngừng truyền đến, là hơi thở nhiệt liệt nóng bỏng chỉ thuộc về anh.

Cùng với một chút cảm giác như kiến cắn. . . . . hơi hơi đau xót.

Trong chốc lát đôi mắt Nghê Thường trừng lớn, lông mi bất lực vô tội run rẩy, giữa môi cô phát ra tiếng thút thít.

Vì cái gì, vì cái gì muốn cắn người ta? !

Ngay sau đó anh liền báo cho cô nguyên nhân.

"Bé con."

Nụ hôn của anh dừng lại, nhìn chằm chằm vào cô từ một khoảng cách gần chưa từng thấy.

Cô có thể nhìn rõ từng đường vân môi mà mình vừa hôn, từng sợi mi trên mắt anh một cách chi tiết, cùng đôi mắt đen sâu thẳm thâm thúy, quay cuồng ám muội không dừng được.

Yết hầu anh đang trượt xuống, thanh âm cũng nghe đến rõ ràng, mang theo vài phần trầm thấp khàn khàn.

"Há miệng."

Đôi môi nóng bỏng của anh lại áp vào môi cô. Tiếp đến là bàn tay vươn đến khuôn mặt nhỏ nhắn với ý định làm sâu sắc thêm nụ hôn này.

Anh chỉ cần dùng ngón trỏ và ngón cái là có thể cường thế giữ lấy hai má non mịn của Nghê Thường, dễ dàng tiến công phá vỡ bức tường môi mềm mại.

"Ngoan. . . . ."

Nghê Thường trong đầu oanh ra một tiếng, ý thức vỡ vụn khắp nơi.

Có chút giống như. . . . .ăn một loại thạch hơi ấm.

Nhưng rất nhanh cô liền hiểu được, chính mình mới là loại thạch ấy, ngoan ngoãn, ngu ngốc và bị người khác tàn sát. . . .

Và ai đó giống như một kẻ săn mồi không biết cách cư xử.

Môi răng ấm nóng mềm mại, nhẹ nhàng áp sát, sau đó lại là ngang tàng cùng chế trụ tuyệt đối. Trong lúc lặp đi lặp lại giữa ôn nhu và mạnh bạo, viên thạch nhỏ tản mát ra hương thơm tươi mát đầy mê hoặc.

Ham muốn chinh phục và phá hủy của đàn ông cũng đồng thời bị khiêu khích tới.

Bây giờ đến lượt chóp mũi cô bị đè ép đến thay đổi hình dạng.

Chẳng mấy chốc môi tê rần, nướu mất cảm giác. Cuối cùng, ngay cả lưỡi cũng bắt đầu ần ần đau . . . . .

Đợi cho hô hấp đều bị đoạt lấy, Nghê Thường hoàn toàn quân lính tan rã, vừa giống cầu cứu vừa giống xin tha mà

ưm ưm ra tiếng.

Cô mất thăng bằng trên đôi chân của mình, lùi một bước rồi lại lùi thêm một bước. Ngược lại, Viêm Trì được một tắc lại muốn tiến một thước, đi tới, lại đi tới, từng bước ép sát.

Một tiếng lạch cạch nhỏ vang lên, lưng Nghê Thường bị áp lên cửa xe.

Cô cau mày một lúc, ngay sau đó đã có một bàn tay to đưa đến bao lấy phần lưng dưới của cô.

Cánh tay cường tráng của anh vẫn quấn quanh chiếc cà vạt mà cô làm, lòng bàn tay duỗi ra làm một giá đỡ mềm mại ngăn cách lưng cô với ván xe cứng.

Nhưng nụ hôn trên môi một giây cũng không ngừng.

Tay kia cũng vói vào mái tóc dài sau đầu, như muốn khống chế không cho bỏ chạy, cường thế giữ chặt gáy.

. . . . . Anh giống như phát sốt, hơi thở đều nóng ran.

Nghê Thường sắp bị nướng đến tan chảy, xương cốt dưới chân cùng cả người đều mềm nhũn tựa vào trước người anh.

Hai cánh tay mảnh mai không thể khoác lên vai hay lên lưng anh, vì vậy chúng phải co vào ngực anh một cách đáng thương.

Đầu ngón tay vừa vô tình chạm được vành tai bạn trai, Nghê Thường lập tức liền dời tay đi nơi khác giống như vừa bị bỏng.

Bàn tay nhỏ bé của cô mò mẫm trên chiếc áo khoác da do mình làm ra, đầu ngón tay vô thức nắm lấy vai áo, dùng sức bấu chặt cho đến mức đầu ngón tay hơi trắng ra. . . . .

Trời đất quay cuồng, hai người trao nhau những điều riêng tư ngọt ngào.

Trong con hẻm cũ vẳng ánh sáng mờ mờ, tiếng nước chảy chậm vọng lại. 🐒🎵

Không biết anh có cố ý hay không, nhưng âm thanh này nghe đến thật khiến người ta đỏ mặt . . . . .

Nghê Thường cảm thấy được đại khái có thể đã qua một thế kỷ, lại giống như chỉ mới qua vài giây, anh mới buông cô buông ra.

Dường như bất đắc dĩ, cuối cùng anh lại ôm mặt cô, ở khóe môi hôn thêm một chút. Đầu răng còn mê luyến gặm cắn môi thêm chốc lát, cuối cùng còn thực ngả ngón cắn kéo kéo lên một tầng thịt môi mỏng.

*không phải tự nhiên mà bạn bè nói Trì ca là 'cầm thú', mỹ nữ chạy mau còn kịp=)))

Nghê Thường không tìm được mà rên lên một tiếng, giờ tay vỗ nhẹ vào ngực người đàn ông: "Anh. . . . ."

Tóc tai cô rối loạn, hai má sớm đã đỏ bừng. Đôi mắt màu trà giống như mất đi tiêu cự, long lanh ngập nước, động lòng người.

Khuôn mặt giận dữ ửng đỏ nhìn anh:

"Anh là muốn ăn thịt người đấy hả . . . . ."

Viêm Trì cười nhẹ, chậm rãi liếm môi dưới, vừa lòng nhưng rõ ràng là không thỏa mãn.

"Ừm."

Giọng nói của người đàn ông cũng khàn khàn, âm trầm như hạt sạn chạm vào người cô, bất kể lời nói dịu dàng yêu thương thế nào cũng giống như mê hoặc: "Anh đã nghĩ đến việc ăn em."

Nhớ thương lâu như vậy, một ngụm làm sao mà đủ.

Hương vị ngọt ngào đầu tiên của cô, khơi dậy sự tham lam và nghiện ngập của anh.

Càng mẹ nó khó chịu . . . . .

Nghê Thường chỉ hiểu từ "ăn" là động từ cắn môi của anh khi này, cô hung hăng trừng mắt nhìn.

"Anh là cầu sao. . . . ."

Thì ra, trên mạng vẫn nói "Cầu nam nhân" , chính là ý tứ này?

Một nụ hôn mà giống như muốn ăn thịt người. . . . .

Viêm Trì nhìn cô gái đang giơ tay lên, đầu ngón tay mảnh khảnh chạm vào môi một cách ngập ngừng.

Cô đau đớn kêu lên một tiếng, khuôn mặt nhỏ nhắn nhăn lại.

Anh cười thâm.

Mới hôn một chút đã như vậy, về sau làm sao bây giờ?

Người phụ nữ của anh quá mềm mại đáng yêu.

Nhưng không có biện pháp, ai bảo anh thích cô như vậy chứ.

Viêm Trì nắm tay bạn gái, nâng bàn tay nhỏ bé của cô lên.

"Để anh xem."

Dưới ánh đèn đường mờ ảo, đôi môi cô như được phủ một lớp men bóng loáng.

Nhìn kỹ, có một chút đỏ sưng xung quanh viền môi, khóe miệng vừa bị anh hung hăng cắn cũng ứ ra một điểm đỏ nhỏ.

. . . . . anh dường như thật sự có chút hung bạo.

Viêm Trì vươn tay chạm vào khóe môi cô, nhỏ giọng nói: "Anh chỉ là không kìm lòng được. . . . ."

Anh lại ôm cô vào lòng, nhẹ nhàng dỗ dành: "Lần sau sẽ không vậy nữa."

*ok lần sau sẽ mạnh hơn

Nghê Thường lắc lắc thân mình né tránh ôm ấp: "Không có lần sau."

Cô mím môi, trầm giọng nói "Không cho anh hôn nữa. . . .
.."

Viêm Trì nhướn mày: "Thật sao?"

Nghê Thường khước miệng cong lên, cúi đầu không nói gì.

Anh cười ranh mãnh: "Vậy bây giờ lão tử liền hôn một lần cho đủ!"

Nói xong anh đã muốn tiến đến áp chế, Nghê Thường hoảng hốt, hai tay vội vàng chống lên ngực anh: "Aiya --"

"Đừng, đừng náo loạn!"

Cô một tay xoa nhẹ thắt lưng, nhúu mày: "Thật sự không được. . . . ."

Thấy cô xoa eo, Viêm Trì liếc nhìn cửa xe phía sau hỏi "Vẫn đau ?"

Nghê Thường gật gật đầu.

Thật ra, vừa rồi cô xấu hổ không nói nên lời, lưng dưới được anh che chở, nhưng mông áp vào tay nắm cửa, bây giờ vẫn còn có một chút cảm giác khó chịu . . . . .

Nghê Thường giơ tay ra phía trước, sau đó xoa xoa bụng.

Cô bất mãn lườm anh: "Cái chìa khóa xe của anh cũng cần vào người em."

Viêm Trì sững sờ: "Chìa khóa xe?"

Anh vô thức nhìn về phía ghế lái - chiếc chìa khóa xe vẫn luôn cắm ở đó anh không hề rút ra....

Lại nhìn cô xoa bụng, lông mày anh giật nảy, không nói gì, chỉ lặng lẽ vén áo khoác da và kéo góc dưới của vạt áo xuống. (để che cái gì đấy nhỉ 🤔)

Có tiếng động đột ngột từ trong con hẻm phía xa, giống như tiếng người lớn quát mắng một đứa trẻ về nhà.

Sau một lúc lâu, Viêm Trì thấp giọng mở miệng: "Đi thôi. Đi bệnh viện ."

Nghê Thường "Ừm" ra tiếng, ngồi vào ghế phụ lái.

Bệnh viện mà bà nằm cũng gần nhà cổ, cách đó khoảng mười phút lái xe, đi rất nhanh đã tới.

Sau khi ô tô dừng trước cửa bệnh viện, Viêm Trì nắm tay bạn gái đặt lên đầu gối.

"Buổi tối một mình làm được không? Có muốn tìm người giúp em không?"

Anh không đề cập tới việc muốn cùng cô đi vào thăm.

Bà nội còn bệnh, ở lần gặp trước thái độ của bà đối với quan hệ của bọn họ hiển nhiên không rõ ràng. . . . . Đêm nay tóm lại không phải thời điểm tốt.

Nghê Thường nở nụ cười, lắc đầu: "Không cần, bà nội ngày mai ra viện, đêm nay cũng không có gì nghiêm trọng."

Viêm Trì nhắc nhở cô: "Ghế sofa trong phòng bệnh mở ra là thành giường nhỏ, buổi tối ngủ cũng rất được."

Thấy anh quen thuộc cách bố trí phòng bệnh như vậy, Nghê Thường biết lúc trước mình đã đoán đúng.

Cô hỏi: "Anh có. . . . . biết ai trong bệnh viện không?"

Viêm Trì gật đầu: "Chị dâu anh, mẹ của Nam Nam. Chị ấy làm việc trong bệnh viện này."

Nghê Thường có chút ngoài ý muốn: "Chị ấy là bác sĩ?"

Viêm Trì "ừm", nghiêng đầu nhìn về phía tòa nhà điều trị nội trú của bệnh viện.

"Chị ấy và anh trai anh quen nhau khi họ còn học đại học. Chị ấy học trường y bên cạnh trường đại học của anh anh."

Anh dừng lại, đôi mắt đen hơi rũ xuống: "Thật ra, lúc trước anh trai anh nói rằng anh ấy cũng muốn trở thành bác sĩ. . . . ."

Nghê Thường trầm mặc một lát, mím môi, thử thăm dò tiếp tục hỏi: "Vậy anh anh đi rồi, chị ấy. . . . ."

Điều này hoàn toàn khác với những gì cô từng đọc trong cuốn tiểu thuyết "Đám cưới plastic giới nhà giàu"

Tự do yêu đương, từ thiếu niên đến vợ chồng, tình cảm hẳn là rất sâu đậm. . . . .

Viêm Trì khẽ nhắm hai mắt, thở dài: "Chị dâu rất cố chấp. . . . . Bất quá nhà anh cũng không phải cổ hủ. Chị ấy còn

trẻ như vậy sau này tái hôn cũng không sao cả."

"Chỉ cần thường thường mang Nam Nam trở về thăm, bố mẹ anh đã rất vui rồi."

Nhận thấy tâm trạng Viêm Trì đột nhiên nặng nề, Nghê Thường gật gật đầu, lập tức dời đề tài: "Lúc sáng bạn em đi làm thủ tục, được báo là đã thanh toán trước rồi, chắc là chị dâu anh giúp nộp trước."

Cô mở túi lấy hóa đơn ra: "Vậy anh giúp em trả lại tiền cho chị ấy. "

"Em đừng bận tâm." Viêm Trì đem hóa đơn đẩy trở về "Anh đã trả rồi."

Nghê Thường ngược mắt nhìn, nhỏ giọng: "Vậy em trả lại cho anh. . . . ."

Viêm Trì cười khế: "Xin chào, dường như em đã quên anh là bạn trai em."

"Không phải." Cô quay mặt đi, nhìn ra ngoài cửa sổ xe.

"Chính là. . . . . một ngựa về một ngựa mà thôi, tiền này nhất định phải trả lại. Bà nội biết nhất định sẽ . . . . ."

Cô biết số tiền này đối với anh không là gì, nhưng cô không thể yên tâm nhận lấy.

Bọn họ đang yêu nhau, hơn nữa còn mới bắt đầu, không có lý do gì để anh phải trả tiền cho tất cả. . . . .

Viêm Trì nheo mắt nhìn chăm chăm cô vài giây, rồi cuộc khế cười: "Ừm."

Anh lấy điện thoại ra đặt lên đùi cô: "Trả đi"

Nghê Thường: ". . . . ."

Điều bộ này. . . . .

Để anh nhận lại tiền so với đi vay còn khó hơn.

Nghê Thường nắm lấy ngón tay anh mở khóa điện thoại, nhấn vào Alipay mở mã thanh toán.

Sau khi quét mã, cô vẫn có chút không yên tâm, phải xác nhận đã trừ tiền một lần nữa.

Viêm Trì cầm lấy điện thoại cô, trực tiếp gõ một dãy số, nắm ngón tay cái Nghê Thường để mở xác minh thanh toán.

Điện thoại di động anh 'bíp' một tiếng, nhận được tiền.

Anh vẫn cầm điện thoại cô, tiếp tục dùng đầu ngón tay gõ vào màn hình vài lần và dùng tay kia mở di động chính mình.

"Anh làm gì?" Nghê Thường cảnh giác hỏi bạn trai, "Anh không được chuyển lại đâu đấy. . . . ."

Một lát sau, Viêm Trì đưa điện thoại trả lại.

Nghê Thường nhanh chóng nhìn xuống màn hình. Tiền không được chuyển lại, nhưng có một lời thông báo bổ sung-là thông báo kích hoạt thanh toán thân mật* thành công.

*"Thanh toán thân mật" là một ứng dụng trong Alipay, tương tự như thẻ phụ ngân hàng. Hiện tại, mức quy định của khoản thanh toán thân mật là 1 nhân dân tệ đến 20.000 nhân dân tệ mỗi tháng.

Viêm Trì bấm vào thông báo nhắc nhở, thản nhiên nói: "Về sau em tiêu tiền, dùng cái này đi."

Nghê Thường trong lòng chấn động lạ kỳ, hai mắt sáng ngời ngẩng đầu nhìn bạn trai.

"Tiền em vẫn đủ dùng. . . . ."

Anh nhìn cô: "Không phải một ngựa về một ngựa* sao."

*Trộn những thứ khác nhau và nói về chúng như một thứ giống nhau / Trả lại cho chủ sở hữu ban đầu.

"Tiền của em là tiền của em, anh tiêu tiền cho bạn gái mình là chuyện khác."

Nghê Thường: ". . . . ."

Thấy cô cầm điện thoại hồi lâu không nhúc nhích, Viêm Trì trầm giọng:

"Như thế nào, tiêu tiền người đàn ông của em làm ra phỗng tay sao?"

Nghê Thường lắc đầu, cúi đầu nhìn dòng thông báo kích hoạt thanh toán thân mật, lòng ngập tràn những suy nghĩ khó tả.

Cho tới bây giờ cô cũng không thiếu tiền tiêu. Nhưng tiền của cô đều là từng đường kim mũi chỉ mà kiếm được, chưa từng có không làm mà hưởng.

Không làm mà hưởng là đáng xấu hổ.

Nhưng hiện tại, anh cho cô "không làm mà hưởng" thế này, đã khiến Nghê Thường cảm thấy được sung ái mà không khỏi sợ hãi. . . . .

Nghê Thường ngược mắt lên nhìn anh một cái, sau đó thẳng thừng nói: "Cái này không được."

Cô oán trách, lại càng giống làm nũng: "Anh làm như vậy, sớm hay muộn cũng sẽ nuông chiều em thành hư . . . . ."

Viêm Trì cười nhẹ, nhướn mày: "Lão tử vui."

Anh vươn tay ôm lấy bạn gái, nghiêng đầu hôn lên nốt ruồi nhỏ dưới mắt cô.

"Sau này, anh cũng chỉ chiều hư một mình em mà thôi!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 39: Quán Quân Đến Hôn Em. . . . .

Edit: riri_1127

Chương 39: Quán quân đến hôn em. . . . .

Sáng sớm hôm sau, Nghê Hồng Hạnh xuất viện.

Nghê Thường cùng bà nội chuyển đến căn hộ của Giang gia ở quận mới.

So với nhà cổ, căn hộ tuy nhỏ hơn, nhưng hai phòng hai sảnh vẫn đủ cho hai người bọn họ, cộng thêm cả Giang Ngự đến làm việc, vẫn ở rất tốt.

Mấy ngày hôm trước chậm trễ không ít kỳ hạn công việc, cũng may căn hộ có đầy đủ công cụ, Nghê Thường vội vàng làm việc không ngừng nghỉ.

Bà nội chỉ nghỉ ngơi một ngày, Nghê Thường làm sao cũng không khuyên được, bà còn nhắc nói sắp đến cuối năm, không ít khách sẽ chờ y phục mới để mặc đón tết nguyên đán âm lịch, nên một chút chậm trễ cũng không được.

Nghê Thường vội vàng đẩy nhanh tốc độ, thậm chí còn không có thời gian để yêu đương, hẹn hò. Bất quá cũng may

Viêm Trì sắp có trận đấu, đại bộ phận tinh lực đều đặt trên sân huấn luyện.

Hai người dường như đang yêu xa dù ở trong cùng một thành phố. Nhưng ngẫu nhiên, sau khi Nghê Thường buổi tối kết thúc công việc, cũng sẽ lặng lẽ chạy đi "gặp gỡ riêng tư" cùng bạn trai.

Kỳ sĩ độc quyền của cô sẽ lái một chiếc moto mang theo đầy ắp đồ ăn vặt đến, có đôi khi là đồ ăn vặt mà bà nội nghiêm cấm không được ăn, có đôi khi là một ly trà sữa ngọt ấm. Anh cũng sẽ ôm lấy cô, hướng cô đòi lấy một ít hương vị ngọt ngào gì đó coi như là phí giao hàng. . . . .

Liên như vậy qua nửa tháng, một buổi tối, Viêm Trì đưa tới hai tấm vé.

Trận đấu của anh sắp bắt đầu.

Đây là cuộc thi lớn nhất mà Viêm Trì tham gia kể từ khi trở về Trung Quốc và cũng là lần đầu tiên anh tham gia thi đấu tại Thành Đô quê hương mình.

Đây cũng là trận đấu đầu tiên sau khi anh cùng Nghê Thường xác định quan hệ.

Lo lắng bạn gái một mình ngồi xem nhàm chán hoặc xấu hổ, Viêm Trì cố ý tặng hai vé VIP để cô đi cùng bạn đến.

Sáng chủ nhật, Nghê Thường liền cùng Giang Ngư xuất phát đến nơi thi đấu.

Địa điểm là trường huấn luyện lần trước Nghê Thường đã đến. Chỉ sau khi tra trên Internet, cô mới biết đây là đường đua tiêu chuẩn quốc tế đầu tiên ở Thành Đô, mới được hoàn thành vào đầu năm nay.

Khác hoàn toàn với không gian trống trải lần trước, trường đua hôm nay đông nghịt người. Nghê Thường vừa đến cửa, chợt nghe liên tiếp mấy tràng la hét ầm ĩ.

Ngoài hàng chục nghìn khán giả, còn có sự nhiều nhân viên bảo vệ, nhân viên phòng chống dịch, phóng viên đủ loại tòa soạn.

Vẫn còn rất lâu nữa cuộc thi mới bắt đầu. Nhiều sự kiện lái thử moto, mô phỏng cuộc đua hay ký tặng được tổ chức để làm nóng bầu không khí.

Đứng trong sân là đã có thể tùy ý thấy được moto ở khắp mọi nơi. Những tay đua mặc đồng phục đua chuyên nghiệp đứng thẳng người, bên cạnh là những cô gái đứng che ô dáng người uyển chuyển bắt mắt.

-- đây đúng là một bữa tiệc đua xe thực sự.

Nghê Thường không trực tiếp lên khán đài. Sau khi nhận được WeChat của anh, cô đi theo các nhân viên đến khu vực nghỉ ngơi chuẩn bị của các tay đua.

Ở đây có rất ít người, không có khán giả và cũng không cô gái nào, bầu không khí hơi nghiêm túc và căng thẳng.

Nghê Thường nâng mắt nhìn xung quanh, liếc mắt một cái đã nhìn thấy bạn trai đang cùng nhân viên công tác nói

chuyện.

Cô không có chủ động tiến lên, đứng ở một bên im lặng chờ đợi.

Không đến hai phút, Viêm Trì liền phát hiện bạn gái đến đây. Anh tức khắc chấm dứt cuộc nói chuyện, xoay người hướng Nghê Thường đi tới.

Hôm nay là lần đầu cô thấy anh mặc đồ đua đỏ trắng, tựa hồ so với quần áo bình thường huấn luyện còn chuyên nghiệp hơn nhiều. Rất nhiều chữ và logo đồ họa được in trên bộ đồ da và con số màu đỏ trên ngực là dễ thấy nhất: 27.

Quần áo có lớp bảo vệ cứng nhô lên ở khuỷu tay, vai, đầu gối và cột sống, vai lưng càng thêm rộng lớn căng chặt, hơn nữa kết hợp với đầu tóc ngắn gọn gàng, nhìn anh thật sự trông giống một kỹ sĩ đang khoác trên mình bộ áo giáp.

Viêm Trì đi đến trước mặt bạn gái, lập tức nắm lấy tay cô, xoa xoa rồi đặt vào lòng bàn tay mình.

"Em lạnh không?"

Nghê Thường lắc đầu, khuôn mặt mang khẩu trang chỉ lộ ra đôi mắt cười cong cong. Cô giơ cánh tay lên để cho bạn trai thấy tay mình đang ấm áp như thế nào.

Hôm nay Nghê Thường mặc một chiếc áo khoác dài đến đầu gối, che kín thân áo sườn xám, chỉ lộ ra một đoạn tất trắng trên mắt cá và cổ áo đứng màu xanh ngọc bích với hàng nút hoa tinh xảo.

Thoáng nhìn trâm hoa trên búi tóc sau đầu cô, đôi mắt hẹp dài của anh khẽ nheo lại, 'a' ra một tiếng: "Lại đặc biệt ăn mặc xinh đẹp vậy?"

Nghê Thường mi mắt chớp chớp, thanh âm rầu rĩ then thùng: "Đây là lần đầu em đến xem anh thi đấu. . . . ."

Viêm Trì nhếch môi cười, ánh mắt buông xuống, hơi dừng lại.

"Sao lại mang cả cái này đến?"

Nghê Thường cúi đầu nhìn xuống và thấy Pikachu đang được treo ở một bên quai túi xách.

Là anh tặng cô, món đồ trang trí trên tay lái với chong chóng tre trên đầu.

Viêm Trì cầm lấy vật trang trí, nhìn thấy sợi dây treo giữa Pikachu và túi. Anh nói: "Anh sẽ mua cho em một chiếc đặc biệt nếu em thích nó."

"Không cần." Nghê Thường cầm lấy Pikachu từ tay anh dùng đầu ngón tay chạm vào chong chóng, "Em chỉ thích cái này thôi."

Đây chính là pikachu kiss landing cướp đi nụ hôn đầu của cô.

Viêm Trì nở nụ cười: "Vậy em tháo xuống trước cho anh."

"Làm gì a?" Nghê Thường khó hiểu nhưng vẫn tháo ra đưa cho anh.

Viêm Trì cầm trong tay quơ quơ: "Một lát nữa anh sẽ đem nó cùng lái xe. Khi anh xuống dưới, em sẽ có một con Pikachu đoạt quán quân."

Nghê Thường trong lòng xao động, khóe miệng sau khẩu trang trộm cong lên.

Cô vội vàng kéo tay anh lại, nhỏ giọng nhắc nhở: "Còn chưa có thi đâu, anh không nên tự mãn như vậy. . . . ."

Mặc dù nắm chắc, nhưng cũng không thể giương cờ vậy nha.

Viêm Trì khinh thường giễu cợt: "Không tin?"

"Chờ đó, một lát anh sẽ cầm pikachu quán quân tiếp tục kiss landing em."

Cách đó không xa đột nhiên có người hét lên, như là đang kêu gọi các tay đua tập hợp.

Nghê Thường buông tay bạn trai ra: "Anh nhanh đi chuẩn bị đi."

Viêm Trì đứng không nhúc nhích.

"Đuổi anh?"

"Gọi em lại đây làm gì không biết sao?"

Nghê Thường nhìn anh, ánh mắt khó hiểu bỗng lóe sáng.

Viêm Trì nhướn mày nhàn nhạt nói: " Không cổ vũ người đàn ông của em sao?"

Nghê Thường giật mình, mắt cười cong cong đột nhiên tiến đến phía anh, ngọt ngào nói: "Cố lên!"

Nói xong, lại vỗ vỗ vào lớp vỏ bảo vệ trên khuỷu tay: "Không được bị thương. . . . ."

Đua xe bị ngã là chuyện cơm bữa. Cô lên mạng tra qua, cũng đã thấy Viêm Trì té ngã ở mấy trận đấu trước đây. Nghiêm trọng nhất là hai năm trước, ngã gãy xương quai xanh . . . . .

Anh liếm môi, làm như bất mãn: "Chỉ thế thôi?"

Anh hơi cúi đầu đến gần cô, giọng nói ép tới trầm hoãn: "Bạn trai không có đãi ngộ đặc biệt hửm?"

Ánh mắt ái muội, ám chỉ rõ ràng.

Nghê Thường trong lòng nháy dưng, duỗi tay đẩy eo anh, nhỏ giọng thúc giục: "Được rồi mà, anh đi nhanh đi. . . . ."

Viêm Trì bất đắc dĩ cười khẽ, nâng tay nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn gái.

Vừa quay người rời đi, đầu ngón tay đã bị tóm lấy từ phía sau.

Anh dừng bước chân, quay đầu lại.

Nghê Thường đánh giá bốn phía chung quanh rồi lại ngược đôi mắt long lanh lên nhìn anh.

Theo sau, cô kéo chiếc khẩu trang màu trắng xuống, nhón chân hôn lên cằm anh.

"Bạn trai, cố lên nha!"

*****

Đi ra khỏi khu vực chuẩn bị, Nghê Thường ngồi vào khán đài.

Sắp bắt đầu thi đấu, không khí càng thêm cuồng nhiệt hơn, mấy cô gái xinh đẹp ăn mặc hở hang khiến người ta phát lạnh đang nhảy nhót sôi động dưới đường đua.

"Thật là đông người!" Nghê Thường nhìn khán đài đối diện đầy người xem, "Cư nhiên đều ngồi đầy."

"Đâu chỉ ngồi đầy." Giang Ngư nói, "Mới vừa tớ nghe người ta nói, còn có vé chợ đen, giá lên đến 4 số đấy."

Nghê Thường cả kinh: "Thật sự?!"

Này cũng không phải là concert gì vậy mà còn có vé chợ đen?

Đua moto không phải là một lĩnh vực ít được chú ý sao? Hơn nữa hiện tại còn phải có chứng minh thư mới vào được, rất phiền phức nha. . . . .

"Sao lại có nhiều người như vậy?"

"Cậu còn nói. . . . ." Giang Ngư hạ giọng, "Còn không phải là vì bạn trai cậu sao!"

Cô liếc mắt ý bảo Nghê Thường nhìn xem.

Nghê Thường quay đầu lại, thấy một vài cô gái đang ngồi phía sau họ.

Đều là fans của Viêm Trì.

Mấy cô nương ghé vào cùng nhau líu ríu, vẻ mặt hưng phấn cùng không khí vui mừng. Ai cũng mang khẩu trang trắng, còn có mấy hình vẽ lờ lợc trên mu bàn tay.

Nghê Thường nhìn lướt qua, thấy từ "Cố lên" , "27" cùng với "Trì thần".

Giang Ngư cũng quay đầu lại nhìn, nhỏ giọng nói bên tai Nghê Thường: "Này, anh ấy đã tỏ tình với cậu công khai trên mạng mà, sao lại có nhiều fan nữ như vậy?"

Không có biện pháp, người đàn ông này quá hấp dẫn.

Nghê Thường nhếch môi, chỉ nói: "Có trận đấu thì mới có fans a. . . . ."

Giang Ngư nhìn cô không nói nên lời, sau đó quay lại nhìn nhóm nữ sinh phía sau đang "Trì thần dài trì thần ngắn".

"Cậu nói xem họ đến để xem moto phân khối lớn hay là bạn trai cậu?"

Nghê Thường: ". . . . ."

Giang Ngư quẹt vài lần trên màn hình điện thoại, rồi đột nhiên nói: "Trách không được. . . . . anh ấy không công khai?"

Nghê Thường nhìn sang, thấy trang chủ Weibo của Viêm Trì.

Hai lượt retweet mới nhất của người đàn ông này là về trận đấu hôm nay.

Bài đăng Weibo duy nhất là trang đã tỏ tình với Nghê Thường.

Nghê Thường thật không biết là có cái gì, nói: "Chúng tớ lúc này mới. . . . . Còn không có bao lâu, chờ ổn định nói sau."

Giang Ngư hỏi: "Cái gì gọi là ổn định?"

Cô nàng chạm chạm cánh tay Nghê Thường, khước miệng nghiêng ngả cong lên: "Này, nói thật đi hai người tới bước nào rồi?"

Mong muốn nói chuyện phiếm của Giang Ngư bị kích phát. Ước tính rằng hầu hết khán đài đều chật kín fans của Viêm Trì. Trước những lời bàn tán của người hâm mộ về tình yêu ngầm của Trì thần, cô lại là trưởng nhóm fan cp duy nhất biết chuyện.

Ngắm lại liên sung sướng nha!

Nghê Thường liếc nhìn nàng một cái, mím môi không trả lời.

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn đầy tình yêu ngọt ngào của người bạn tốt, Giang Ngư mi tâm hơi chấn động.

Cô há miệng, thần sắc cổ quái, muốn nói lại thôi: "Các người hiện tại đang là thời kỳ yêu đương cuồng nhiệt tở biết. Bất quá, dù sao cũng . . . . ."

Giang Ngư đề thấp giọng: "Cũng nhất định phải làm tốt biện pháp an toàn, biết không!"

Nghê Thường: "! ?"

Nghê Thường mặt đỏ bừng: "Cái gì đấy -- không có!"

Cuộc đua còn chưa bắt đầu, tại sao bánh xe lại nghiêng lên mặt mình chứ ? !

"Nào có như vậy. . . . . như vậy, mau a. . . . ." Nghê Thường gập ghềnh biện bạch, thanh âm thấp đến cơ hồ nghe không thấy, "Chúng tở mới, hôn. . . . ."

Giang Ngư trừng mắt nhìn, làm như không tin: ". . . . .
Thật sự?"

"Không phải chứ, Trì thần vừa thấy chính là, chính là. . . .
." Cô nhú mày, cố gắng tìm từ ngữ thích hợp để hình dung.

"Vừa nhìn liền biết là nam nhân ăn thịt nha!"

"Hơn nữa trước đây không phải -- !" Giang Ngư đột nhiên bị sân đấu hấp dẫn, trừng lớn ánh mắt kinh hô ra tiếng, "Đẹp trai quá!"

Nghê Thường quay đầu, thấy trên đường đua đang biểu diễn kỹ năng đặc biệt.

Vẫn là người quen cũ.

-- tóc vàng đang đứng trên đầu xe cực kỳ chói mắt.

Kỹ năng đặc biệt là màn trình diễn cuối cùng trước khi bắt đầu chính thức thi đấu.

Trận đấu sắp bắt đầu.

"À, đúng rồi --" Giang Ngư quay đầu lại, đề tài cũng chuyển tới trận đấu, "Tớ vừa thấy trên mạng, lần này bán vé nhanh như vậy cũng không chỉ là vì Viêm Trì, mà là bởi vì trận đấu này. Thực sự là xem rất thú vị nha."

Sau khi Viêm Trì về nước cũng đã tham gia một số trận đấu và tất nhiên là kết quả không có gì hồi hộp.

Về vấn đề này, nhiều người trên mạng cho rằng trình độ của anh không còn tốt như trước, không thể trụ lại các cuộc thi đỉnh cao ở nước ngoài, nên trở về Trung Quốc hái quả hồng mềm. . . . .

Nhưng lần này đã khác. Ngoài Viêm Trì, còn có một tay đua khác gây nhiều chú ý.

"Chính là-" Giang Ngư chỉ vào màn hình điện thoại di động, hiển thị một tay đua mặc bộ đồ màu xanh đậm, phía trước xe có số "9" rất lớn.

"Tuyển thủ Nhật Bản này gia đình tạm ổn, là một vận động viên chuyên nghiệp, lần này chủ ý vì Viêm Trì mà đến!"

Hai năm trước, vào sinh nhật lần thứ 22 của mình, Viêm Trì đã trở thành tay đua Trung Quốc duy nhất lọt vào Giải vô địch moto quốc tế và cũng là tay đua trẻ nhất châu Á.

Năm trước Viêm Trì không có dự thi. Mà vị số 9 này lần đầu tiên thi đấu lại đạt thành tích không tầm thường.

Ngoài ra, trận đấu nổi tiếng nhất của Viêm Trì là ở Nhật Bản trước khi dịch bệnh bắt đầu. Ngay từ đầu, với bất lợi ở vị trí thứ 13, anh đã bắt kịp và vượt lên dẫn trước, đến vòng áp chót, đột ngột vươn lên vị trí đầu tiên, làm nổ tung khán giả.

Hôm nay, vị tay đua Nhật Bản này cũng chạy đến cửa nhà Trì thần, quả thật có chút giống "Trận chiến báo thù" . . .

Tóc vàng biểu diễn xong vừa rời đi, khán đài càng ngày càng vang ầm tiếng cổ vũ.

Trận đấu bắt đầu rồi.

Ba mươi hai tay đua từ sáu quốc gia đã tập hợp lại vạch xuất phát, sẵn sàng phát động.

Tiếng vang của động cơ cùng với tiếng súng oanh ra đình tai nhức óc, đồng thời kích nổ tiếng gào thét toàn trường đua.

Nghê Thường vươn cổ nhìn thoáng qua Viêm Trì -- đồng phục đỏ trắng phục nằm trên một chiếc moto màu cam cô chưa thấy bao giờ, số phía trước xe giống với số trên ngực anh: 27 .

Cùng lúc đó, cô cũng nhìn thấy xe số 9 đang chạy cùng tốc độ với xe số 27 , trên chiếc xe máy màu xanh đen, tay đua Nhật bản mặc bộ quần áo cùng màu, phóng mắt nhìn chăm chú như hổ rình mồi.

Hình ảnh rõ nét hơn về trận đấu được phát trên màn hình lớn dưới khán đài:

Viêm Trì chiếm vị trí đầu bảng ngay sau khi xuất phát, tay đua số 9 người Nhật Bản bám sát phía sau, chờ cơ hội vượt lên. Đến vòng thứ hai, số 9 định vượt qua số 27 ở góc cua, nhưng số 27 cản chặt không để anh ta có cơ hội.

Khoảng cách giữa hai người chỉ là một inch, một trận chiến tấn công và phòng thủ bắt đầu.

Nghê Thường mắt di chuyển không ngừng giữa đường đua và màn hình.

Cô đã xem quá trình luyện tập của Viêm Trì và trước khi đến cũng đã xem rất nhiều video về các cuộc thi trên Internet. Nhưng đến thời điểm này, tại trường đua cô mới nhận ra rằng nó hoàn toàn khác.

Bất luận là bữa tiệc thánh giác của hàng chục chiếc moto lao tới cùng một lúc, hay những chiếc xe đua đầy màu sắc đang đè ép xuống làn đường lao vút đi, toàn bộ, chình chình tề tề tấn công thị giác, tất cả đều là rung động không gì sánh được.

Những chiếc moto với đầy đủ hỏa lực, phi nước đại qua mắt, chúng lao nhanh đến mức biến thành một bóng ma, khiến người ta máu huyết sôi trào. Mặc dù cái gì cũng thấy không rõ nhưng vẫn là nhịn không được mà kích động la lên.

-- đây là sự sùng bái nguyên thủy của con người đối với tốc độ. . . . .

Đến vòng thứ ba của cuộc đua, số 27 và số 9 đã bỏ xa những tay đua còn lại.

Cuộc chiến giành ngôi quán quân và á quân diễn ra vô cùng khốc liệt. Viêm Trì giành lại lợi thế dẫn trước trong tình huống cua góc, nhưng trong chốc lát, số 9 lại dùng đường chuyển hoàn hảo để vượt lên -- bọn họ cứ như vậy liên tục kích thích thần kinh và cổ họng của khán giả.

Nghê Thường tim thất lại, nhìn chăm chăm màn hình lớn không chớp mắt.

Người đàn ông trong bộ đồ đua màu đỏ và trắng trông giống như một con thú bị tấn công, vai lưng rộng lớn hoàn toàn nằm phục trên thân xe.

Pikachu với chong chóng trên tay lái quay không ngừng, như đang tranh giành sự chú ý.

Viêm Trì suýt ngã trên đường đua khi thực hiện một cú áp loan, dù ở góc thấp hơn tất cả các tay đua trên đường chạy nhưng vẫn rất thành thạo, không chút nào cố sức.

Khuôn mặt của người đàn ông bị che khuất sau chiếc mũ bảo hiểm và kính bảo hộ, nhưng toàn bộ cơ thể đều toát ra khí chất chiến thắng -- toàn bộ khán giả đang hò hét điên cuồng cho cuộc chiến này, nhưng anh dường như không đặt đối thủ của mình vào mắt, chỉ tập trung ngược gió chạy như bay, giống trên đường đua chỉ có một mình mình.

Ở hai vòng đua cuối, ưu thế của Viêm Trì dần được củng cố. Nhưng tay đua số 9 vẫn không bỏ cuộc. Khi vượt qua

khúc cua, anh ta vô cùng nỗ lực cuối cùng vượt qua bánh trước của moto số 27-- bánh trước và bánh sau của hai xe đang liều chết biện sát.

Bình luận viên hét đến khản cả cổ trên đài: Chênh lệch chỉ 0,05 giây.

0. 05 giây!

Trên khán đài mọi người đều đứng lên, một người phất cờ nhảy căng lên, hò hét âm ỉ.

Các cô gái sau lưng Nghê Thường, bao gồm cả Giang Ngư bên cạnh, đều điên cuồng gào thét.

Nghê Thường lại một chút thanh âm đều phát không được -- đứng trên bụi hứng gió thág mười hai, cô toát mồ hôi lạnh.

Lượt cuối cùng của cuộc đua đã đến.

Số 9 hạ thấp cơ thể với lợi thế 0,05 giây, và dường như 0,05 giây đó không đủ để anh ta thể hiện hoặc lúc trước anh ta đã tiêu tốn quá nhiều thể lực.

Bánh trước của anh ta phút chốc run lên nhè nhẹ --

Đúng lúc này, số 27 bên hông anh ta đã thu lại đầu gối vừa ma sát ra tia lửa, lướt qua góc cua một cách nhẹ nhàng và đều đặn trở lại đường thẳng.

Tại thời điểm Viêm Trì vượt qua vạch đích, kết quả của trận đấu nhảy lên màn hình-- chênh lệch giữa vị trí thứ nhất

và thứ hai là 0,130 giây.

Anh thắng.

Sân nhà thắng trong gang tấc, rất vui. Khán giả vang lên hò hét điên cuồng.

Cuối cùng tất cả thanh âm đều đồng loạt vang lên:

"Trì thần!"

Bản thân nhà vô địch tỏ ra khá bình tĩnh. Anh buông tay lái đứng dậy khỏi yên xe--

Khán đài lại nổ tung.

Đây là động tác ăn mừng thường thấy của Viêm Trì:

Mỗi khi thắng, anh sẽ đứng trên xe buông tay lái, sau đó đưa tay phải lên tai làm động tác lắng nghe.

-- Lắng nghe sự cổ vũ và tôn thờ từ đám đông.

Vừa ung dung lại kiêu ngạo.

Lúc này đây, người xem cũng theo thường lệ vì anh vỗ tay và hét to, nhưng lại không thấy Viêm Trì nâng tay để bên tai như thường lệ.

Anh giang hai tay ra trước mặt hướng một nơi trên khán đài bày ra một cái tư thế bắn tên.

Sau đó, tay phải được thả ra đột ngột và phóng ra một mũi tên từ không khí.

Nghê Thường hô hấp đột nhiên ngưng trệ.

Xung quanh tiếng động âm ỉ đến đáng sợ, nhưng thế giới của cô yên lặng và chỉ có thể nghe thấy một thanh âm

-- là thanh âm trái tim mình đang đập mạnh như trống trận.

Viêm Trì dừng moto lại, chân dài bước xuống xe.

Anh cởi mũ bảo hiểm, không vội ăn mừng chiến thắng mà nhìn về phía khán đài, đôi mắt đen láy lướt qua từng lớp khán giả rồi hạ cánh chính xác xuống một người.

Trong chốc lát, cơ hồ tiêu điểm của mọi người cũng đều đi theo ánh mắt của quán quân, tụ tập đến một chỗ.

Lần này, tim Nghê Thường như muốn ngừng đập.

Cổ họng cô thắt lại, không thốt nên lời, cô chăm chú nhìn bạn trai đang đứng trên sân.

Viêm Trì cũng không nói lời nào, chỉ là nâng cánh tay như trước mở ra hướng về phía Nghê Thường -- ý gọi cô đi đến.

Nghê Thường dờ dẫm đứng dậy, đi về phía người đàn ông dưới ánh mắt bối rối hoặc ngạc nhiên của những người xung quanh.

thình thịch....

thình thịch.....

Tim cô lại nhảy loạn xạ, còn dữ dội hơn cả khi cô thấy anh chạy nước rút về đích.

Anh nhìn cô thật sâu, đôi môi cong lên thành một nụ cười bất cần, cùng với đôi mắt đen láy sáng ngời trong nắng chiều một cách lạ thường.

Môn thể thao mạo hiểm và chiến thắng khắc nghiệt khiến tinh thần anh phấn chấn, cả người đều như phát sáng, hormone bùng nổ.

Nghê Thường bước xuống đường đưa đi đến bên người anh, Viêm Trì không nói chuyện mà đưa tay tháo vật trang trí Pikachu trên tay lái giơ nó lên trước mặt bạn gái.

Anh nói được làm được.

Pikachu của cô đã giành chức quán quân.

Pikachu quán quân độc nhất vô nhị giống như từ trên trời giáng xuống, đang muốn cho cô gái một cái hôn, nhưng lại đột nhiên dừng hẳn ở giữa không trung.

Viêm Trì thu cánh tay lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Nghê Thường một lát, sau đó đưa tay kéo khẩu trang cô xuống.

Đôi môi cùng với giọng nói trầm thấp của anh đang dần hạ xuống.

"Lần này, tự chính quán quân đến hôn em!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 40: Tha Cho Em Được Không...

Edit: riri_1127

Chương 40: Tha cho em được không...

-- anh hôn lên môi cô.

Nhẹ nhàng, ôn nhu, có chút giống như một cái hôn vô hình.

Anh trao một cái hôn đúng chuẩn.

Cũng hàng phục lòng cô.

Có một khoảnh khắc im lặng diễn ra chung quanh, nhưng ngay sau đó là những tiếng hò reo và tiếng huýt sáo chói tai.

Thanh âm so với trận đấu vừa rồi còn vang dội hơn, trực tiếp tạo ra một cơn bão phấn khích.

Nghê Thường người ở giữa tâm bão, toàn thân run rẩy.

Trái tim cô không chịu được chấn động mạnh như vậy, cảm giác như sắp nổ tung . . . . .

Viêm Trì cười khẽ, nâng tay khẽ ôm bạn gái một chút, ở bên tai cô nhẹ giọng: "Chờ anh."

Trong tay bị anh nhét đồ trang trí pikachu vào, Nghê Thường đại não trống rỗng, tỉnh tỉnh mơ mơ đi theo nhân viên công tác.

Nhân viên công tác đưa cô ra khỏi đường đua, đi vào một gian phòng trống. *dẫn vô phòng là tui nghỉ lắm, chắc nên tặng Trì ca câu "một ngậm không đủ" =)))

Thoạt nhìn giống phòng nghỉ khách quý. Phòng không tính là lớn, nhưng nhưng cơ sở vật chất rất đầy đủ, ngoài màn hình lớn đang chiếu trận đấu, trên bàn còn có đồ uống và đồ ăn nhẹ.

Nghê Thường nhìn lên máy điều hòa đang phả hơi nóng, đưa tay lên cởi cúc áo khoác phía trước.

Cúi đầu cô mới thấy đầu ngón tay mình còn đang không khống chế được mà run rẩy.

Tim cũng vẫn đập loạn như cũ.

Trên màn hình, ký sĩ trong bộ đồ trắng đỏ đang ở chặng nước rút cuối cùng.

Khoảnh khắc chiến thắng lấy lòng này được camera phóng đại và quay chậm, xem lại vẫn khiến người ta nhiệt huyết sôi trào.

Nghê Thường trong lòng một lần nữa tràn ngập niềm vui và tự hào.

Còn có một ít ẩn ẩn hư vinh nho nhỏ.

Hôm nay lần đầu tiên ở tại hiện trường thấy Viêm Trì thi đấu, cô giống như mới chính thức hiểu được, anh rốt cuộc là ai.

Anh là kỵ sĩ chinh chiến anh hùng.

Là người làm cho mọi người phát cờ hò reo như một quốc vương.

Và cũng là bạn trai của cô.

Người đàn ông là tâm điểm của vạn người này vừa mới hướng mọi người trong cả trường đua tuyên bố, anh đã thuộc về cô.

Chỉ thuộc về mình cô. . . . .

Vừa cởi áo khoác ngoài, đặt nó lên tay vịn của ghế sofa, cánh cửa phòng chờ đã được đẩy ra.

Người đàn ông bước vào trong bộ đồ đua, một tay cầm chiếc cúp vàng.

Nghê Thường "Oa" ra một tiếng, bước nhanh đến: "Đây là cúp quán quân sao?"

Anh "ừm", sau đó đem cúp đưa tới trước mặt cô: "Trước lấy lại đây cho em xem, chốc nữa anh còn một cuộc phỏng vấn nhận giải thưởng"

Chiếc cúp này cao gần bằng cánh tay anh, toàn thân màu vàng kim, nhìn thoáng qua đã thấy rất nặng.

Nghê Thường không cầm lấy, chỉ đưa tay lên chạm vào ngôi sao được khảm trên đó.

Cô ngược lên đột nhiên bắt gặp ánh mắt rực lửa của anh, Nghê Thường hơi giật mình.

Ánh mắt này, sao cảm giác lại có chút giống. . . . .

Một con chó lớn đang "mong khen ngợi"? ?

Trách không được.

Còn chưa có trao giải, trước hết đã đem cúp lấy lại đây để cô xem. . . . .

Nghê Thường mím môi đè ép khóe miệng cong cong, sau đó đưa mắt lên cùng Viêm Trì nói: "Chúc mừng anh!"

Cô nắm lấy tay còn lại của anh lắc lắc, đôi mắt màu trà sáng ngời như trăng.

"Bạn trai em thật lợi hại ~"

Môi Viêm Trì lập tức cong lên, hiển nhiên đó là điều mà anh đang chờ đợi.

Với sự khẳng định và ngưỡng mộ của bạn gái, ngôi vị quán quân của anh coi như đã trọn vẹn.

Đem cúp để tới một bên, Viêm Trì hai tay đều rảnh rang, vòng qua eo mềm mại của bạn gái.

Cô cởi áo khoác ngoài, để lộ một chiếc sườn xám nhung dài màu xanh ngọc.

Lớp nhung hơi lấp lánh, quần lấy dáng người yêu kiều của cô như một nàng tiên cá.

Chất vải mềm mại đến mức làm cho người ta kìm lòng không được muốn vô cùng thân thiết chạm vào.

Viêm Trì vuốt ve lớp nhung tơ nhẵn nhụi nơi eo lưng, cánh tay buộc chặt, đem Nghê Thường ôm vào trong ngực giam giữ.

"Về sau phải xem trận đấu của anh." Anh áp trán mình vào trán cô khẽ thì thầm, "Bạn trai tiếp tục lấy giải quán quân cho em chịu không?"

"Được~" Nghê Thường ôn nhu trả lời, hai cánh tay mảnh khảnh cũng nâng lên ôm anh.

Cô mới vừa đặt tay lên, Viêm Trì đột nhiên "a" ra tiếng.

Nụ cười trên mặt Nghê Thường ngưng trệ, bàn tay nhỏ bé của cũng ngưng lại trên không trung.

"Anh bị thương?"

Viêm Trì lắc đầu, thản nhiên nói: "Hôm qua huấn luyện không cẩn thận."

Trước ánh mắt nghi ngờ và bất an của cô, anh cười nhẹ: "Thật mà."

Nói xong anh buông cô ra đi đến bàn trà, xoay người lấy ra một chai thuốc mỡ, quơ quơ: "Đến giúp anh bôi thuốc."

Nghê Thường "Ừm", ngay khi định bước tới, cô nghe thấy một tiếng rít rõ ràng.

Viêm Trì kéo khóa kéo bộ quần áo đưa xe ra, hai tay với lên kể hở, dùng sức hướng hai bên mà kéo.

Thân thể trắng kiện mà rắn chắc theo áo da bó sát người mà xuất hiện, thật là đánh sâu vào thị giác đánh một cách hiệu quả.

Anh mới vừa kết thúc trận đấu, một thân cơ bắp vẫn đang ở tình trạng sung huyết, cơ bắp căng chặt, hai cánh tay trông đặc biệt cường tráng, những đường gân nổi lên từ cẳng tay đến mu bàn tay thể hiện dã tính mười phần.

Xoay người lại, tấm lưng màu lúa mạch của anh còn đang lấm tấm mấy hạt mồ hôi li ti, hormone bốn phía, khí thế bùng bùng. *tay type mấy dòng miêu tả mà thấy run rẩy dùm chị gái=)))

Nghê Thường chớp mắt, lập tức cảm thấy nhiệt độ trong phòng tăng lên.

Má và tai cô nóng bừng.

Bộ đồ đưa là một mảnh, Viêm Trì cởi đến thắt lưng thì động tác dừng lại. Anh kéo ghế ra sau ngồi xuống, hai chân dài rộng mở.

Quay đầu lại, thấy cô vẫn đứng đó, anh nhướn mày: "Lại đây."

Nghê Thường mím môi, đi đến đứng bên cạnh, không dám ngược mắt lên vì nhiệt độ cơ thể của anh.

Cô cầm thuốc mỡ trên bàn lên, nói nhỏ: "Bị thương ở đâu?"

Viêm Trì không hé răng, xoay vai phải cho cô xem.

Bờ vai cường tráng có một vết màu xanh tím, nổi rõ trên làn da.

Vừa thấy liền biết là bị ngã.

Ngày hôm qua huấn luyện, hẳn là đã ngã xe . . . . .

Nghê Thường mở nắp thuốc mỡ, lấy ra một ít thuốc màu trắng lên đầu ngón tay trước khi bôi lên vết bầm.

Thuốc mỡ từ từ tan chảy, thấm vào vết bầm của anh đầu ngón tay mảnh mai của cô.

Đồng thời thuận thế truyền vào cùng lúc thật nhỏ điện lưu, phẳng phát xao động không yên. . . . .

Nghê Thường trong lòng phập phồng không ngừng, cố gắng giữ cho động tác của mình nhẹ nhàng nhất có thể, giọng nói cũng vậy: "Có đau không?"

Viêm Trì không nói chuyện, ánh mắt ngừng trên bàn tay trắng nõn. Đầu ngón tay mảnh khảnh xoa nhẹ lên vai anh qua lớp kem mỡ, sờ vào mát rượi.

Tâm tình càng thêm ngửa ngáy.

Viêm Trì ánh mắt khẽ nhúc nhích, nhướng mi

Khi Nghê Thường tập trung, ngay cả lông mi đang rũ xuống cũng trở nên mềm mại.

Cánh môi cũng không tự giác khẽ nhếch, làn môi oánh nhuận lại mỏng manh đầy sức hút.

Đây mới là thuốc của anh. . . . .

Viêm Trì yết hầu trầm xuống, khàn khàn một chữ: "Đau."

Anh cười ranh mãnh: "Em thử thử cho anh mới được?"

Nghê Thường hung hăng liếc mắt, rút tay lại:

"Còn có chỗ nào bị thương không?"

Viêm Trì nhướng mày, nói: "Còn có chỗ em thích."

Nghê Thường khó hiểu nhú mi.

Anh nghiền ngẫm cười tinh nghịch, giơ cánh tay lên cho cô thấy.

-- có một vết bầm tím trên cơ bụng dưới bên trái.

"Cái gì . . . . . ." Nghê Thường vành tai nóng lên, nhìn mất tự nhiên, "Em mới không thích đâu."

Viêm Trì nhếch môi, khẽ 'a' : "Vì sao?"

"Là không đủ cứng --" anh nâng tay vỗ vỗ cơ bụng, "Hay là không đủ ấm áp hửm?"

Nghê Thường: ". . . . ."

Cơ bụng rắn chắc của anh trôi lên rồi hạ xuống theo nhịp thở, ranh giới thành trì cũng đi theo mà buông lỏng căng thẳng.

Cảm giác tựa như đang câu dẫn cô. . . . .

Tỷ lệ mỡ trong cơ thể anh quá thấp, có những đường gân màu lục lam nhỏ uốn lượn nổi trên tuyến nhân ngư và biến mất ngay trong bộ đồ đua một mảnh. . . . .

Nghê Thường đỏ mặt liếc mắt một cái, đem thuốc mỡ ném lên đùi anh.

"Anh tự bôi chỗ này đi, cũng không phải làm không được."

Cô có chút ngượng ngùng hạ mắt xuống: "Em ngược lại bôi không được tốt. . . . ."

Anh đang ngồi, cô đang đứng, không thể chạm vào eo bụng với cánh tay anh.

Viêm Trì nhìn cô một cái, cầm lấy thuốc mỡ trên đùi.

Anh không có bôi thuốc mà bất ngờ nắm lấy cổ tay bạn gái kéo nhẹ.

Nghê Thường cả kinh, cả người đều kéo đến trước người anh.

Thắt lưng của cô bị một cánh tay chế trụ, thuận theo theo lực đạo này mà vững vàng ngồi lên đùi anh.

Một cánh tay khác của Viêm Trì cũng phủ lên trên, ôn hương nhuyễn ngọc tràn đầy.

Môi anh cũng kề sát vào tai cô, lưu manh bật cười: "Thế này là thuốc tốt nhất."

Nghê Thường: "!"

Người đàn ông này cả quần áo cũng chưa mặc lại đâu. . . .

Xuyên qua chất liệu vải nhung của sườn xám, Nghê Thường cũng cảm nhận rõ ràng được da thịt anh, cực nóng, mạnh mẽ.

Giống như núi nhỏ phía sau đem cô ôm vào lòng, là cái ôm đầy cảm giác an toàn, cũng là cái ôm áp bách, mười phần giam cầm.

Nghê Thường hé ra khuôn mặt đỏ bừng đến tận cổ.

Cô muốn tránh thoát, nhưng lại không thể động đậy như hơi thở anh phả vào gáy, cuối cùng vịn vẹo vai then thùng phản kháng: "Em không bơi thuốc cho anh nữa đâu. . . . ."

Viêm Trì buồn cười, một ngụm đáp ứng: "Ừm."

Anh tựa cằm vào vai cô, râu trên cằm lún phún thô ráp cọ cọ hõm vai thanh tú: "Anh đây phải uống thuốc rồi."

Nghê Thường lập tức cảm nhận được hơi nóng đang áp sát vào mặt cô.

Cô hiểu ngay "uống thuốc" nghĩa là gì.

"Viêm Trì --" cô rút lui cổ, một tay đẩy cánh tay bạn trai ra,
"Anh có thể hay không đừng. . . . ."

Người đàn ông này có chứng khao khát da thịt sao!?

Xem ra mỗi ngày hôn đều không có đủ. . . . .

Viêm Trì thật sự ngừng lại.

Anh thở phào nhẹ nhõm, có vẻ như bất lực.

"Bé con anh muốn thương lượng với em chuyện này."

Nghê Thường lông mi run lên, nghiêng đầu ý hỏi.

Anh liếm môi nhìn chằm chằm vào nốt ruồi đỏ nhỏ dưới mắt cô.

Khoảng cách gần như vậy, ngay cả lông tơ trong suốt trên mặt cô anh cũng nhìn thấy rõ ràng.

Viêm Trì yết hầu lặn lộn, cúi đầu nói: "Có thể hay không, đừng gọi tên họ anh như vậy?"

Nghê Thường sửng sốt, lập tức hiểu được.

Anh là đang muốn được gọi bằng nick name "bạn trai"

Tựa như anh gọi cô là "Bé con" giống nhau.

Chính là. . . . .

"Vậy. . . . . Gọi là gì ?" Nghe Thường có chút ngượng hỏi lại.

Anh cong môi mơ hồ: "Gọi cái gì đó dễ nghe."

Anh nhặt một vài sợi tóc loạn ra từ thái dương cô, tùy tiện xoay chúng giữa mấy ngón tay.

"Gọi cái gì dễ nghe anh sẽ tha cho em, thế nào?"

Nghê Thường mi mắt khẽ động: ". . . . . Thật sao?"

Viêm Trì chớp mắt, âm thầm xác nhận.

Nghê Thường đưa mắt nhìn bên mặt anh, ánh mắt lấp lánh nháy lên, e lệ, lại mang theo ẩn ẩn khao khát nếm thử.

Nhìn xuống vài giây, cô gái không biết nghĩ gì, vành tai đỏ bừng.

Cô ngẩng đầu sâu kín nhìn anh, khó khăn nuốt nước bọt.

"Ca ca. . . . ."

". . . . .!"

Giọng cô như muỗi kêu, nhưng toàn thân Viêm Trì cứng đờ, hai mắt đen láy nhú chặt.

Thấy bạn trai không phản ứng, Nghê Thường bỗng chốc cảm thấy bất an, đứng ngồi không yên.

Cô suy nghĩ một chút, mím môi vài cái, lại đổi tên.

"Trì thần. . . . . Ca ca."

Giọng nói ôn nhu dịu dàng càng nhẹ nhàng hơn, âm cuối còn khẽ run lên vì xấu hổ.

Bàn tay nhỏ bé còn chạm đến đầu ngón tay anh, khẽ khẽ lắc nhẹ: "Tha cho em. . . . . được không?"

*chắc chị bị làm thịt quá troioii☺

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 41: Ấn Ký

Edit: riri_1127

Chương này 🔥 hay là do tôi dễ cháy 🤔

Chương 41: Ấn ký

Nghê Thường nhỏ giọng nói xong, then thùng nhắm tịt mắt lại.

Vì cái gì.

Cô nghe giống như.

Giống như đang làm nũng? !

. . . . . Cô còn không biết chính mình còn có thể làm nũng.

Trước đây chưa bao giờ cô có hành động thế này, kể cả với thái gia gia và bà nội.

Ai có thể nghĩ đến hiện tại đối với người đàn ông này, cô có thể nhõng nhẽo thành như vậy . . . . .

Quả thực mắc cỡ chết người huhu. . . . .

Nghê Thường cắn môi, rũ mi không dám nhìn anh.

Tầm mắt dừng ở cánh tay đặt trên eo mình, cô thấy rõ gân xanh trên mu bàn tay anh đang hơi phập phồng lên.

Bên tai vang lên tiếng nuốt, là tiếng 'rơi' nặng nề từ yết hầu. . . . .

Nghê Thường nghiêng đầu về phía sau, đối diện đôi mắt đen sâu thẳm của anh.

Viêm Trì nhìn thẳng vào cô, trong mắt anh dường như có hai đám lửa đang cháy dữ dội

Tay còn lại cũng bị cầm chặt.

-- lòng bàn tay anh đang nóng như nổi lửa.

Còn cả hơi thở nóng hổi phả vào tai cô.

" Gọi lại một lần nữa."

Giọng nói từ tính của người đàn ông vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu, gần từng tiếng trầm hoãn, giống mệnh lệnh, lại giống mê hoặc.

Nghê Thường tim loạn nhịp, thân thể tự động đầu hàng.

Môi mấp máy hai lần: "Trì thần ca -- A!"

Viêm Trì đột ngột hôn lên môi cô.

Nghê Thường cả kinh, nhanh chóng quay đầu đi chỗ khác, lại nâng tay đánh đánh vào khuôn ngực đang để trần của anh.

Lòng bàn tay mỏng manh chạm vào cơ ngực rắn chắc, cả hai tâm tình đều xao động.

"Anh, anh gạt em!"

Đã nói sẽ bỏ qua cho cô rồi cơ mà!

Kẻ lừa đảo!

Nghê Thường khóe mắt hồng hồng nổi lên điểm đậm đáng yêu, nhỏ giọng nói thầm: "Em, em không cần. . . . .
Môi đau. . . . ."

Viêm Trì thấp giọng cười.

"Không cần em đâu." Anh nhẹ nhàng kê sát lên mặt cô, dùng môi hôn lên vành tai trắng nõn mềm mại.

"Ca ca thương em."

". . . . ."

Khi đôi môi anh tiến tới, vai và đầu gối của Nghê Thường cũng được bao bọc bởi cánh tay mạnh mẽ của anh.

Viêm Trì cho cô một cái ôm công chúa, đem cô phóng ngã trên đùi mình.

Anh trở thành sức mạnh để nâng đỡ và cũng là sức nặng để đàn áp-- phô thiên cái địa* đều là anh.

*Choáng ngợp, miêu tả lực lượng đang lao tới với động lượng lớn = Overwhelming, học từ vựng tiếng anh nha=)))

Lần này, Viêm Trì không có lừa cô.

Môi không có cảm giác đau nữa, anh hôn cô một cách dịu dàng trước nay chưa từng có.

Anh hết sức kiên nhẫn dây dưa cọ sát nhẹ nhàng, 'gougoutang*' (vương vú quần quanh vô tận, dính lấy không cho rời đi)

Sau khi mất hết kiên nhẫn, triền miên đòi lấy lại ập đến.

Lông mi Nghê Thường run lên vài cái như cánh bướm mỏng manh, sau đó liền nhắm mắt lại như thừa nhận thất bại.

Hai cánh tay cũng khẽ bấu vào vai anh.

Thì ra nhu tình hôn lâu như vậy, cô càng chống đỡ không được. . . . .

Ngã vào vòng tay anh, nằm trên đùi anh chân không chạm đất, cả người, một lòng tựa hồ đều như đang lắng lơ, chìm nổi nhộn nhạo.

Trong lúc hơi thở cùng nước bọt giao độ, Nghê Thường một tay nhỏ bé chậm rãi sờ soạng cầm anh.

Cô thích nơi này.

Khi dùng sức hôn, cầm của anh sẽ siết chặt tạo ra một đường viền hàm đặc biệt rõ rệt, giống như một sợi dây cung cường lực.

Cô cảm thấy rất gợi cảm. . . . .

Đầu ngón tay di chuyển từ quai hàm mạnh mẽ ra phía sau đầu, Nghê Thường chạm được đầu tóc ngắn của anh.

Còn chưa kịp tiếp tục cảm nhận, bàn tay nhỏ bé táo bạo này đã bị bắt được.

Viêm Trì trong khi thi đấu rất chăm chú tập trung cao độ, điều này cũng phát huy tác dụng vào thời điểm này. Ngoài miệng đang cùng cô hôn môi không ngừng, trên tay lại cường thế cùng cô mười ngón tay đan chặt, một tay còn lại siết chặt ôm lấy eo Nghê Thường qua lớp vải nhung tơ mỏng manh.

Anh tựa hồ thực thích sườn mặt cô, còn có nốt ruồi đỏ nhỏ và vành tai mỏng, mềm.

Nhưng thích nhất xem ra vẫn là xâm nhập đôi môi căng mọng, thân mật ma xát nhẹ nhàng.

Nghê Thường bị cuốn theo, giống như trở thành một con thú nhỏ được xoa dịu, phát ra tiếng ưm ưm thâm thiết. . . . .

Đang lúc ý thức nhanh chóng bị hòa tan, sự nghiền áp trên môi đột nhiên dừng lại.

Hai đôi môi lưu luyến mà rời ra, Nghê Thường chậm rãi mở to mắt, bị anh nắm cả thắt lưng ngồi xuống, có có cảm giác hốt hoảng như vừa trôi lên mặt nước.

Cô dường như cũng bị ngâm trong nước, trên trán toát ra một lớp mồ hôi mỏng, khuôn mặt ửng hồng.

Môi, lông mi còn có đôi mắt cũng đều ướt sũng, ba quang liễm điểm.

Nghê Thường bắt gặp đôi mắt đen của người đàn ông, mềm mại và sâu thẳm.

Cơ ngực rắn chắc của anh phập phồng có chút nhanh. Vừa rồi anh cơ hồ dùng hết tất cả lực khắc chế, mới ngừng lại được.

Mi mắt cùng chớp mũi cao của anh cũng phấp phồng, cùng khuôn mặt đỏ bừng của Nghê Thường là hai cảm giác khác nhau -- cả người anh thoát nhìn đang vô cùng tham muốn. . . . .

"Bé con."

Viêm Trì cúi đầu mở miệng, cổ họng khàn khàn như đang vô cùng khát nước.

Cô còn ngồi trên đùi anh, chớp mũi anh chạm vào khóa hoa trên cổ áo cô.

Mãnh thú ngửi được kiều hoa, thanh âm đều mềm nhẹ.

"Bé con, em thơm quá. . . . ."

Giọng nói anh tràn đầy lưu luyến hòa cùng thân mật, Nghê Thường nội tâm lay động.

Nghê Thường vươn tay sờ mặt anh, nhẹ giọng: "Là mùi hoa chanh sao?"

Cô vừa thay dầu gội tối qua và nó có mùi rất thơm!

Viêm Trì lắc đầu: "Là em."

Anh vui cầm vào cổ cô, hít sâu một hơi: "Chính là mùi hương của em."

Người ta sẽ không tự chủ được mà mê luyến mùi hương của người mình yêu, mặc dù không thể biết chuẩn xác đó là mùi hương gì.

Cô gái của anh giống như một đóa hoa thủy tiên với hương thơm tinh tế.

Ôm vào ngực, cô như lại biến thành một chiếc bánh pudding nhỏ ngọt ngào, mềm mại và mịn màng.

Anh rất rất muốn cắn một ngụm. . . . .

Viêm Trì ôm chặt bánh pudding nhỏ của mình, vui đầu vào vai cô, dùng chóp mũi vẽ loạn lên cổ, nhưng chỉ chạm được lớp vải áo, làm sao cũng không chạm đến làn da cô được.

Người đàn ông nhú đôi mày rậm, sau đó lùi lại một chút để tạo khoảng cách giữa hai người, con người đen đánh giá sừng xám dài tay trên người Nghê Thường.

Chiếc cổ ngọc bích của cô gái mảnh mai, đầu tiên nó được quấn trong một chiếc cổ áo cao được trang trí bằng ren trắng, sau đó được cài lại bằng bốn chiếc khóa, hoàn toàn được giấu đi.

-- một tay đưa vốn đã luôn tràn đầy cảm giác hiếu thắng, kết hợp vào đó còn là ham muốn chiếm hữu chí mạng của

đàn ông, bây giờ hai thứ đồng thời bị kích phát.

Viêm Trì hai mắt tối sầm lại, giơ tay bắt đầu cởi cúc trên cùng cổ áo cô.

Nghê Thường ngẩn ra, cả người lập tức cứng đờ, phía sau lưng chậm rãi ra một tầng mồ hôi.

Nhưng chẳng mấy chốc, thần kinh của cô đã thả lỏng trở lại.

Người đàn ông thô bạo này hoàn toàn gặp khó khăn trong việc cởi mấy chiếc cúc áo. Một bàn tay to thật lâu sau mới cởi được ba chiếc cúc. Nhưng đến nút thứ tư, mở thế nào cũng không được .

Hơn nữa dưới bốn nút cổ áo còn có bốn cái khóa hoa . . . .
.

Người đàn ông vẫn luôn ngông cuồng phóng đảng giờ đây đã thực sự bị những cúc áo nhỏ làm cho lúng túng.

Nghê Thường bên môi cong lên, nhin không được mà cười khẽ.

Động tác tay Viêm Trì đột ngột dừng lại, nhướng mi nhìn cô: "Chế giễu anh sao?"

Nghê Thường nhỏ giọng nói thầm: "Anh ngốc. . . . ."

Anh nhíu mày, sâu sắc nhìn cô chăm chăm vài giây. Bàn tay đang mở cúc áo hướng về phía sau ôm lấy gáy, đem cô ôm vào trong lòng.

"Nếu không phải là đau lòng em. . . ." Anh ở bên tai cô ám muội thấp giọng, "Em thật sự nghĩ lão tử mở không ra hửm?"

-- rõ ràng là ngữ khí đầy khiêu khích nguy hiểm.

Nghê Thường trong lòng cảnh giác, nhưng đã quá muộn.

Viêm Trì đột nhiên quay đầu lại, một ngụm cắn cổ áo cô.

Nghê Thường lập tức căng thẳng, lập tức nghe được một âm thanh -- là âm thanh cường ngạnh xé rách.

Anh cắn đứt nút cổ áo cuối cùng, và cũng dùng cách tương tự để mở cả bốn khóa hoa còn lại.

Có một hàng khóa hoa dọc trên lớp vải nhung tơ, sau khi mở ra, sườn xám đã hoàn toàn có thể được cởi ra từ một bên.

Anh dừng lại ở đó.

Bên dưới lớp vải nhung mềm mại, lộ ra làn da trắng ngần bằng sơn ngọc tuyết. Bờ vai nhỏ nhắn mảnh mai kết hợp với xương quai xanh thẳng tắp, trơ trọi còn có điểm lạnh run.

Viêm Trì nâng mắt nghiêng ngẫm nhìn cô: "Sợ?"

Nghê Thường mím môi, mặt đỏ tía như trich được cả máu.

Cô đưa tay định cài lại nhưng tất cả cúc áo đều bị mảnh thú cắn đứt, vô phương cứu chữa.

Nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi của bạn gái, môi Viêm Trì cong lên, vòng tay ôm eo cô siết chặt, giọng anh sủng nịch như đang dỗ dành em bé: "Được rồi, anh sẽ không bắt nạt em đâu."

Anh cup mắt xuống và nhìn chăm chăm vào cổ trắng ngần của cô, yết hầu khẽ động

"Để ca ca lưu lại cái ấn ký được không?"

Nghê Thường mím môi, đưa tay che cổ áo do dự mà hỏi: ". . . ấn ký gì?"

Viêm Trì không trả lời, chậm rì rì nâng tay, đầu ngón tay vân ve mấy nút áo bị mình cắn đứt, kéo nhẹ.

Một bên sườn xám nhung tơ hoàn toàn chảy xuống.

Hai sợi dây cực mảnh buông thõng trên bờ vai mảnh mai của cô gái. Là dây áo lót màu trắng, với ánh kim sa lấp lánh. Còn có một mảnh viền ren hoa màu đen tinh xảo trang trí trên váy lót, đây là nơi bí ẩn cuối cùng bảo hộ che chắn khuôn ngực xinh đẹp tròn trịa. . . . .

Đôi mắt đen láy của anh khẽ động, kề sát đến gần.

"Ấn ký 'dâu tây' . . . . ."

Có mùi thơm thoang thoảng xộc vào mũi.

Bên dưới là viền ren đen, phía trên là xương quai xanh thẳng tắp, như sương tuyết bị sức nóng làm tan chảy, phát ra âm thanh nhuyễn mềm. . . . .

Nghê Thường nhẹ nhàng cắn môi, hơi thở gấp gáp.

Cô vươn tay lên trên vai mình, then thúng nhỏ giọng:
"Ừm. . . . ."

Viêm Trì không đứng dậy, càng ôm chặt Nghê Thường đang ngồi trên đùi mình vào lòng.

Anh không cam lòng tạm thời phong ấn mọi ham muốn của mình bằng một ấn ký dẫu tây.

Muốn thưởng thức tất cả phong cảnh.

Muốn tinh tế phá bỏ lớp vải nhung kia, muốn ngấu nghiến chiếc bánh pudding nhỏ của mình. . . . .

Cô là của anh. . . . .

Sớm muộn gì, toàn bộ cũng đều là của anh.

*cầm thú👁👁

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 42: Chỗ Ngồi Của Bé Con

Edit: riri_1127

Chương 42: Chỗ ngồi của bé con

Nghê Thường bị vây ở trên đùi Viêm Trì không thể động đậy.

Trước người cô giống như có một con sói đang khát thịt trong mùa đông giá rét, đang quét sạch bừa bãi.

Anh yêu cực kỳ hai hõm xương quai xanh kia, nơi đó đang cất giữ từng 'trái dâu tây nhỏ'. . . . .

Nghê Thường cảm thấy eo sắp bị anh cắt đứt, cổ và ngực cũng nổi lên một mảnh tê dại. . . . .

"Được rồi. . . . ." Cô nũng nịu hờn dỗi, quả thực khóc không ra nước mắt, "Ai nha anh đừng hôn nữa--"

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa thùng thùng.

Nghê Thường trong lòng hốt hoảng, nhanh chóng mím môi không lên tiếng.

Tay nắm cửa bị vặn mở nhưng đã bị khóa từ bên trong.

"Viêm Trì cậu ở đâu? Sắp diễn ra lễ trao giải rồi."

Viêm Trì rút cục ngẩng đầu lên.

"Đi thôi."

Thanh âm anh trầm ổn, không nghe ra gì khác thường.

Thấy bạn gái đang ngồi trên đùi không dám nhúc nhích, anh đưa tay vỗ lưng cô, cười xấu xa: "Mới thế này đã bị dọa?"

Nghê Thường then thùng, đánh đánh vào cánh tay anh: "Em không có."

"Sao lại không có." Viêm Trì nhìn chăm chăm ngực cô, "Tim em đập nhanh như vậy."

-- khuôn ngực tuyết trắng được bọc bởi lớp áo ren đang phập phồng theo từng nhịp thở.

Anh tiến lại gần mép áo ren một chút, tinh nghịch thì thầm: "Anh nghe thấy hết rồi."

Hơi thở ấm áp của người đàn ông phả vào lồng ngực, Nghe Thường không khỏi run rẩy, phía sau lưng như bị điện giật đổ ra một tầng mồ hôi mỏng.

Cô vươn tay đẩy trán anh: "Anh thật phiền phức. . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười, ôm lấy Nghe Thường, nghiêng đầu hôn lên vành tai đang nóng bừng của cô.

Những vết 'dâu tây' ở hốc xương quai xanh như đang nóng đỏ cả mắt. Anh đưa mắt nhìn ẩn kín do chính mình lưu

lại, đầu ngón tay như vô tình mà xẹt qua viền áo ren, kéo quần áo trở lại đầu vai cô.

Thấy bạn trai tay chân vụng về đang cài lại nút áo mình, Nghê Thường giờ tay đánh vào mu bàn tay anh.

Cô chạm đến chiếc khóa áo mỏng manh, đứng lên khỏi lòng anh, quay lưng tự mình thắt lại.

Sau lưng Viêm Trì cúi đầu nở nụ cười, theo sau là tiếng dây kéo sột soạt.

Nghê Thường lưu loát cài lại khóa áo, anh cũng mặc lại đồng phục đưa xe một lần nữa.

Cô lấy chiếc áo khoác trên tay vịn ghế sofa mặc vào, nhìn xuống cổ áo bị cắn rách và vạt sườn xám phía trước.

Kỳ thật hoàn hảo.

Chiếc khóa hoa bị hỏng được che chắn bởi áo khoác ngoài, vạt trước nhăn nhúm nằm phía dưới cũng không khiến người khác chú ý cho lắm.

Chắc là "Có tật giật mình", Nghê Thường làm sao cũng thấy không được tự nhiên. Vẫn có cảm giác người khác vừa liếc mắt một cái là đã có thể nhìn ra bọn họ mới làm cái gì ở nơi này . . . . .

Cô giờ tay đánh vào ngực anh một cái: "Anh là cẩu!"

Đã cắn môi lại còn cắn rách cả sườn xám.

Thực sự là cẩu nam nhân.

Viêm Trì không nhúc nhích, để cho bạn gái đánh, sau đó kéo bàn tay nhỏ bé vừa đánh mình lên hôn lấy hôn để.

Giương mắt nhìn quanh phòng, anh bước đến bệ cửa sổ lấy lại đây một lá cờ tiếp ứng.

Hôm nay, rất nhiều cổ động viên trên sân đã vẫy loại cờ này để ủng hộ anh, cờ tiếp ứng là một hình vuông màu đen trên nền trắng, mặt trên còn in tên tiếng anh của Viêm Trì.

Viêm Trì tháo lá cờ ra, biến nó thành chiếc khăn hình tam giác. Anh đưa tay lên và cẩn thận vòng qua cổ bạn gái.

Tuy rằng không sửa lại được khóa áo, nhưng lá cờ anh quấn lên cũng coi như có tác dụng, nó giống như một chiếc khăn lụa quấn quanh cổ sườn xám, che đi chiếc khóa áo hồng.

Anh cười cười, đặt cánh tay xuống: "Trước che tạm đi, theo anh nhận giải xong xuôi lại đi mua bộ mới cho em nhé."

Nghê Thường chỉnh lại nơ trên cổ, ngẩng đầu hỏi: "Em cũng phải tham gia nghi thức trao giải sao?"

Viêm Trì nhướn mày, có vẻ kinh ngạc, "Em không muốn?"

Nghê Thường hơi sợ máy quay và những ánh mắt trên sân đấu nhìn mình. Cô mím môi suy nghĩ một hồi, nhẹ nhàng nói: "Em sẽ không đi đâu ... thành viên đội anh mới nên ở đó."

"Bọn họ là bọn họ." Viêm Trì nói, anh sâu sắc nhìn cô vài giây, trầm giọng, "Mặc kệ là lúc thi đấu hay là trao giải, anh đều muốn có em bên cạnh."

Đôi mắt đen của anh sáng rực rỡ tràn đầy dịu dàng, còn mang theo chút ít cảm giác cường thế trước sau như một-- anh cần cô.

Nghê Thường trong lòng phút chốc mềm nhũn.

Nhìn lướt qua bàn trà, cô đưa tay lấy một chiếc bút dạ đỏ và vẽ một trái tim nhỏ phía trước lá cờ in chữ "Yancy" trên cổ.

Đặt bút xuống, Nghê Thường nắm tay Viêm Trì, cười với anh: "Vậy thì đi thôi."

Cùng nhau đi thôi.

Vinh quang trước đây của anh không có em tham dự.

Nhưng từ nay về sau, dù là thắng lợi hay thất bại, em đều sẽ có mặt bên cạnh anh!

**

Sau cuộc thi, tin tức Viêm Trì đoạt giải quán quân đã nhanh chóng được truyền thông lan truyền rộng rãi.

Ngoài bức ảnh chụp anh cầm cúp, thì được lan truyền rộng rãi nhất chính là bức ảnh chụp nhà vô địch cúi đầu hôn bạn gái.

Lần đầu tiên ảnh chụp của mình xuất hiện trên truyền thông, lại còn là ảnh chụp nụ hôn, Nghê Thường có cảm giác rung động không yên trước nay chưa từng có, ngay cả dừng khí mở lớn ra xem cũng không có.

Nhưng sau khi xem qua, cô thấy rằng bức ảnh này thực sự khá đẹp.

Ống kính góc rộng đã bắt được khoảnh khắc ánh nắng ấm áp và khán giả trên hàng ghế.

Chàng kỵ sĩ vừa giành chức vô địch cúi đầu chăm chú đang hôn cô gái của mình dưới ánh nhìn của hàng nghìn người.

Mặt trời chói lọi vằng hào quang trên đầu, làm mờ đi một chút khuôn mặt họ, nhưng lại tăng thêm vẻ đẹp mơ hồ, mông lung mỹ cảm.

Khán giả ngồi trên ghế cổ vũ, hò hét, cách màn hình, cũng có thể cảm nhận được lúc đó bầu không khí có bao nhiêu là lửa nóng.

Bức ảnh này đã được lan truyền mạnh mẽ. Khu vực bình luận bên dưới sôi nổi:

【 a a a trì thần có bạn gái, ta thất tình [khóc][khóc]】

【 ta hận ta tốc độ tay chậm không cướp được vé xem! Nghe nói trận đấu ngày đó rất phấn khích, sau khi thi đấu có thể nhìn thấy khoảnh khắc này, vé xem thật sự siêu giá trị nha! ! 】【

【 ở hiện trường không chỉ có trận đấu đẹp, mà còn có cầu lương do chính quán quân tự mình cho mọi người ~】

【 a là sườn xám tiểu thư! Video của cô ấy ta xem nhiều lần nha, rất xinh đẹp ! 】

【 @ nghệ thuật vũ y, truyền nhân của đại sư sườn xám, tay nghề rất có phong cách, ánh mắt của Trì thần cũng thật là tốttttt~】

【 lúc trước công khai tỏ tình ta đã chú ý tới rồi! Chúc mừng Trì thần, rốt cục ôm được mỹ nhân về nhà! 】

【 ta! ỏ! trường! đua! ngồi sau cô ấy! !

Tất cả chúng ta đều biết rằng Trì thần đang theo đuổi mỹ nhân sườn xám, mà chúng ta lúc ấy nhất thời còn chưa nhận ra! Ta còn cùng tỷ muội nói mau nhìn mỹ nữ, mang khẩu trang nhưng cũng có thể biết là mỹ nữ aaa. . . . .

Còn có, sau khi Trì thần giành chức vô địch ngày hôm đó, anh ấy đã làm một động tác rất tán tỉnh là bắn mũi tên về phía khán đài, ta còn nghĩ đó là cho mình aaa, gần như muốn xỉu, nhưng, kết quả [tạm biệt][tạm biệt]

Ô ô ô ta chính là đồ ngốc, rưng rưng chúc phúc TAT】

【 Lúc nhận giải bạn gái cũng cùng đi với Trì thần, một mực bên cạnh, có phóng viên chụp được rồi [link] xem ta soi ra cái gì này [hình ảnh] trên cổ cô ấy còn đeo cờ tiếp ứng nha, trên đó còn vẽ trái tim nho nhỏ, cũng quá đáng yêu đi ~~~ thật muốn khóc! 】

. . . . .

Đây là lần đầu Viêm Trì công khai người yêu. Trừ bỏ lúc trước có tin đồn cùng Hạ Dao, anh ấy cơ hồ không có tin tức phong lưu nào cả. Tin đồn duy nhất là cuộc phỏng vấn sau trận đấu Super Twelve ở Nhật Bản.

Lúc ấy Viêm Trì sau một trận chiến đã được phong thần, nổi bật vô cùng. Có một nữ ca sĩ Nhật Bản nổi tiếng là người nóng bỏng và táo bạo, đã công khai nói rằng cô ấy muốn ngồi ở ghế sau xe Trì thần hóng gió, cảm thụ một chút xe ~ kị ~

Phóng viên đem nguyên lời nói thuật lại cho Viêm Trì, anh nghe xong mặt không đổi sắc 'say no', hơn nữa tỏ vẻ "yên sau là vợ mới có thể ngồi" .

Từ đó về sau, tất cả mọi người đều biết: Trì thần cũng sẽ không mang cô gái nào, trên moto anh ấy nếu có phụ nữ thì chỉ có thể là vợ mà thôi.

Hiện tại, cái video phỏng vấn kia lại hot trở lại, quần chúng ăn dưa @Viêm Trì hỏi anh có bị vả mặt hay chưa.

Còn có không ít người @nghê thường vũ y, hỏi cô đã ngồi sau xe bạn trai hay chưa, còn hỏi Trì thần xe ~ kị ~ rốt cuộc ra sao →_→

Vào ban đêm, Viêm Trì cập nhật Weibo, anh cũng không nói gì, chỉ đăng một tấm ảnh duy nhất:

Mũ bảo hiểm được đặt trên moto màu xanh biếc -- vừa nhìn đã biết chính là mũ dành cho nữ, màu trắng kem, mặt

trên còn gắn thêm hai tai thỏ bằng nhung.

Nhìn kỹ tấm ảnh, yên sau xe còn được dán một hình dán, mặt trên viết năm chữ: 'chỗ ngồi của bé con'.

*trời ơi sủng muốn xỉu huhu, best chồng=)))

**

Hạn sử dụng của mấy tin bất quái cũng chỉ có mấy ngày, cuộc sống yên bình của Nghê Thường rốt cuộc cũng quay trở lại, tiếp tục cùng bà nội đẩy nhanh tốc độ làm sườn xám, một bên cùng bạn trai vụng trộm hẹn hò yêu đương.

Thời gian rất nhanh đã đến cuối tháng 12.

Vào ngày cuối cùng trước khi sang năm mới, Nghê Thường và bà nội cuối cùng cũng rời căn hộ của Giang Ngự, trở về nhà cổ.

So với thời gian nửa tháng dự tính trước đó có chậm hơn đôi chút. Chủ yếu là bởi vì Viêm Trì tìm người sửa chữa quá kỹ càng tỉ mỉ.

Nghê Thường đã sớm nói bạn trai không cần làm quá công phu như vậy, cô cùng bà nội mấy hôm trước đã mua nhà mới, nhà bằng phẳng rộng rãi có sân, ở tầng 1 trang trí rất đẹp, qua tết âm lịch là có thể chuyển nhà -- thời gian ở nhà cũ cũng không đến 3 tháng.

Viêm Trì lại bảo chính vì không ở nhà cổ được bao lâu thì ít nhất hãy làm một cuộc chia tay đảng hoàng vẻ vang.

Ngôi nhà cổ đã không còn dấu vết của lũ lụt, đã được khôi phục lại nguyên trạng hết mức có thể -- dây điện cũng được sửa chữa, tường, cửa lớn và cửa sổ đã được sơn lại.

Ngay cả con cá chép đỏ to trong sân bị lũ cuốn trôi, Viêm Trì cũng tìm được một con giống đến 90%, thả lại vào bể cá sứ trắng xanh.

Sau khi trở về nhà, Nghê Hồng Hạnh ra ra vào vào nhà cổ vài vòng, biểu tình trên mặt tràn ngập xúc động.

Cuối cùng, bà dựa vào chiếc bàn đá trong sân, nhìn chăm chăm vào cây thu hải đường trơ trụi.

Nghê Thường lấy bộ chén trà bạch ngọc vẫn hay dùng ra, pha một ấm trà mới mang ra sân, tăng thêm cảm giác nghi thức khi trở về nhà.

Nghê Hồng Hạnh nhìn cháu gái đang chân thành pha trà, trầm mặc vài giây mới chậm rãi mở miệng: "Tất cả --"

Bà cụ ánh mắt nhìn bốn phía đánh giá ý bảo: "Đều là Viêm tiên sinh tìm người làm sao?"

Nghê Thường dừng tay, gật đầu: "Vâng ạ."

"Công ty bảo hiểm đã trả một ít chi phí, số tiền còn lại con đã trả cho anh ấy rồi."

Đừng nhắc nữa.

Người khác là vay tiền khó, còn cô là muốn trả tiền lại mới khó.

Lại còn bị cầu nam nhân hung hăng đè áp . . . . .

Mấy ấn ký 'dâu tây' trên cổ sườn xám còn che không nổi, mấy ngày nay cô đều phải dùng kem che khuyết điểm để che đi. . . . .

Nghê Hồng Hạnh gật gật đầu: "Tuy nói đã ký hợp đồng, nhưng nếu không. . . . . cậu ấy cũng sẽ không phí nhiều tâm tư như vậy."

"Cần phải phải cảm ơn người ta." Bà cụp mắt suy tư một lát, lại hỏi Nghê Thường, "Lát nữa con còn đến gặp Viêm phu nhân đưa sườn xám đúng không?"

"Đúng ạ." Nghê Thường trả lời, một bên nâng tay chỉ vào trong nhà, "Con đã may xong cả rồi. Ngoài ba chiếc sườn xám do phu nhân đặt, con còn làm thêm một chiếc nữa. À, còn nữa, là áo khoác trẻ con mặc vào dịp năm mới."

Lúc trước Hứa Chi Lan đã muốn nhường lại một bộ sườn xám cho con dâu, hiện tại Nghê Thường đều đã làm xong cả.

Về phần áo khoác trẻ con thì đương nhiên là tặng cho Nam Nam.

Nghê Hồng Hạnh gật đầu: "Tốt rồi, nên vậy."

Nghê Thường bất động thanh sắc đưa mắt nhìn bà nội, đưa một ly trà tới trước mặt bà, muốn nói lại thôi.

Cô tính toán, hôm nay đem chuyện mình cùng Viêm Trì bên nhau nói cho bà nội.

Cũng đúng lúc.

Bạn trai cô lúc nào cũng ủy khuất bảo rằng mình không được xuất hiện ngoài ánh sáng, mỗi lần gặp nhau đều rón rén như đang ăn trộm . . . . .

Còn nữa, bà nội cũng không phải dễ bị lừa.

Nghê Thường rõ ràng cảm giác được, bà hẳn là đã phát giác ra gì đó chẳng qua là chưa nói với cô mà thôi.

Lúc này đây, cô cũng không muốn để bà nội giống lần trước, chỉ nghe mấy tin vĩa hè từ người khác. . . . .

Nghê Thường đang ở trong lòng đau khổ suy nghĩ, chợt nghe bà nội nhẹ giọng mở miệng: "Con đi đến nhà bọn họ, vẫn nên giữ thái độ như mọi khi chúng ta đến nhà khách hàng . . . . . Đừng biến thành một cuộc gặp gỡ cha mẹ đôi bên."

Nghê Thường sửng sốt, ngẩng đầu giật mình nhìn bà nội.

Lão nhân cũng đang sâu kín nhìn cô: "Còn chưa tới lúc đó đó đâu."

Nghê Thường rất ngoài ý muốn, không tiếng động há miệng thở dốc.

"Bà nội. . . . ." cô kinh ngạc, mở miệng "Bà đều biết rồi ạ ?"

Nghê Hồng Hạnh bình tĩnh liếc nhìn cô một cái, đặt tách trà xuống, khẽ thở dài:

"Cháu gái, bà hỏi con--"

Bà hơi dùng sức nắm chặt tay Nghê Thường:

"Con thật sự, đã quyết tâm đúng không?"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 43: Còn Đẹp Mắt Hơn!

Edit: riri_1127

Chương 43: Còn đẹp mắt hơn!

Đã vào đông, ánh nắng chiều rực rỡ ấm áp chiếu rọi mặt nước lấp lánh trong tách trà.

Một lá trà nho nhỏ thong thả chìm xuống đáy chén.

"Bà nội." Nghê Thường nhẹ nhàng mở miệng, thanh âm rất nhẹ, nhưng thực rõ ràng.

Ánh mắt trong vắt kiên định: "Con muốn ở bên anh ấy."

-- cô sớm đã quyết tâm .

Từ đêm ở gara đó khi được anh ôm anh vào lòng.

Hoặc là, lần đầu tiên nhìn thấy bóng dáng anh từ khung cửa sổ khách sạn trên cao nguyên . . . . .

Nghê Hồng Hạnh bình tĩnh nhìn cháu gái vài giây, trong mắt nhoáng lên một cái, chậm rãi nói: "Trước đây ta đã nói với con --"

"Người đàn ông như vậy con giữ không được, còn nhớ rõ không?"

Nghê Thường hơi nhú mi: "Con nhớ rõ."

Nghê Hồng Hạnh hơi dừng, lại nghĩ tới cái gì.

"Cậu ấy là tay đua chuyên nghiệp, cái này cùng với liều mạng không kém là bao. Về sau, đường như trái tim con lúc nào cũng lơ lửng không chạm đất."

Nghê Thường thấp giọng: "Con biết."

"Điều kiện nhà hai bên khác nhau, con có thể phải chịu khổ."

"Con biết. . . . ."

Nghê Hồng Hạnh: ". . . . ."

Nghê Hồng Hạnh không nói. Trầm mặc một lúc lâu, bà nhắm mắt thở dài.

"Từ ngày đưa con về nhà ta đã tự nhủ sẽ không bao giờ, không bao giờ để con đi theo con đường cũ của mẹ con." Bà lão lắc đầu thở dài, giọng điệu lạc lõng xót xa.

"Ta tự biết không thể sống cùng con cả đời. Cho nên mấy năm nay, ta tận tâm dạy kỹ năng và trau dồi tính cách của con, ngóng trông con có thể độc lập, có thể tỉnh táo, về sau không phải dựa vào ai, cũng có thể sống bình đạm, an ổn tuổi già. Nhưng con. . . . ."

Nghê Thường hốc mắt đau xót, rơi lệ.

"Bà nội. . . . ."

Cô đứng dậy đi đến bên Nghê Hồng Hạnh, khẽ gọi: "Bà ơi."

"Cho tới bây giờ con vẫn không quên lời bà dạy, bà mong con có thể giống như bà, độc lập, có khả năng, đem mọi thứ nắm trong lòng bàn tay, an an ổn ổn trải qua cả đời -- con đều hiểu được, con hiểu được dụng tâm của bà!" Nghê Thường khẩn thiết nói.

"Con biết, Viêm Trì anh ấy. . . . . Không phù hợp với sự chờ mong của bà. Nhưng thật ra ngay từ đầu, anh ấy cũng không phù hợp với chờ mong của con. Con cũng không phải nhất thời xúc động mới cùng anh ấy bên nhau."

Với anh cô vẫn là thanh tỉnh mà rơi vào tay giặc!

"Con với anh ấy tuy quen nhau thời gian chưa lâu lắm, nhưng chuyện cùng nhau trải qua cũng không ít, có một số việc trước kia con không có nói cho bà. . . . . Tóm lại chính là, ngoài bà cùng thái gia gia, sẽ không có ai bảo vệ con, đau lòng con như anh ấy nữa."

"Bà nói rằng ở bên anh ấy, con có thể lo lắng và bất an. . . . ." Nghê Thường dừng lại, nhẹ nhàng cong khóe miệng, "Có lẽ thật sự là vậy."

"Nhưng bà ơi, con thật sự không tưởng tượng được nếu con ở bên ai khác thì sẽ ra sao."

Nghê Hồng Hạnh ngẩn ra, nghiêng đầu đánh giá cháu gái đang đứng bên cạnh mình.

Nghê Thường mím môi, đôi mắt rung rung.

"Anh ấy cả tâm can đều mang ra. Nếu con bỏ qua anh ấy, thì con không chỉ phụ lòng anh ấy, mà còn phụ lòng cả chính mình. Vậy thì con mới thật sự là người yếu đuối."

"Vì vậy, cho dù, cho dù con có thể an an ổn ổn sống đến già, thì đời này cũng vẫn sẽ hối hận tiếc nuối. . . . ."

Cô cầm tay bà nội, nước mắt nhịn không được lẫn chã rơi xuống.

"Cho nên bà ơi, con tình nguyện, tình nguyện đánh cược một phen!"

Nghê Hồng Hạnh chấn động, trừng lớn ánh mắt nhìn cháu gái, sau một lúc lâu nói không ra lời.

"Thôi, thôi. . . . ." Bà liên tục lắc đầu, lại tự giấu cười khẽ, "Con học cái gì không học lại học được cái tính tình quật cường của ta mười trên mười."

Bà than nhẹ: "Bà nghĩ là muốn con đi con đường bình yên, nhưng nếu con đã chọn thì cũng là đường tự con bước đi. Nhưng mà--"

Nghê Hồng Hạnh giương mắt nhìn cháu gái, hốc mắt phút chốc đỏ lên: "Nhưng dù có ra sao đi nữa thì con cũng không được giống mẹ con, lấy chính mình làm tiền đặt cược!"

Bà nội cuối cùng cũng chấp thuận, trong lòng Nghê Thường dần thả lỏng.

Nhưng khi nhìn thấy đôi mắt ươn ướt của bà, cô lại thấy chua xót, buồn rầu.

"Con sẽ không." Nghe Thường nâng tay lau nước mắt, dùng sức lắc đầu.

"Con không phải mẹ con, Viêm Trì cũng không phải. . . . .
Người kia."

"Anh ấy tuy rằng nhìn thấy có chút không đứng đắn, nhưng kỳ thật là người có thể dựa vào. Trải qua chuyện lần này, bà hẳn là cũng có thể nhìn ra một ít?"

"Hơn nữa cho dù chúng con bên nhau, con cũng chưa từng nghĩ tới phải hoàn toàn dựa vào anh ấy. Những kỹ năng mà bà đã truyền lại, những nguyên tắc mà bà đã dạy, con sẽ không bao giờ đánh mất nó cho dù có thế nào đi chăng nữa."

"Con lại càng không vì một người đàn ông mà ngay cả nhà, ngay cả người thân cũng không cần."

Nghe Thường cầm tay bà, kiên định nói: "Con tuyệt đối không dứt bỏ bà, dứt bỏ gia đình này của chúng ta."

Nghe Hồng Hạnh môi run rẩy, lông mày rơi lệ. Bà ôm lấy cánh tay cháu gái, dựa đầu vào nhẹ nhàng nói: "Cháu ngoan. . . . ."

Đôi mắt Nghe Thường mới vừa lau khô, lại một lần nữa ướt ướt .

Mẹ cô ra đi năm đó, đã khiến trái tim của bà và thái gia gia tan nát. Bà không chỉ sợ cô sẽ đi chung con đường với mẹ mà còn sợ mất đi những người thân nhất của mình một lần nữa.

Dù sao sau khi thái gia gia ra đi, cũng chỉ có cô cùng bà nội sống nương tựa lẫn nhau . . . . .

Nghê Thường đưa tay ra lau nước mắt cho bà, sau đó nằm úp sấp bên người bà như một đứa trẻ, nhẹ nhàng nói: "Bà ơi, thật ra con cũng có chút sợ. . . . ."

"Con sợ, trên đời này thật sự có mệnh số. Con sợ con cũng sẽ giống thái gia gia và mẹ. . . . . không được như mong muốn."

Nghê Hồng Hạnh nở nụ cười, lắc đầu: "Mệnh số này, là người nhà chúng ta lúc ử rữ nói ra mà thôi."

"Nếu nói về số mệnh, thì lúc trước thái gia gia hay ta đều cũng sẽ không có ai cứu mà chết cồng chết đói trên đường đó mới là mệnh. . . . . cuộc đời của ta bây giờ có thể coi như được mở ra trang mới."

Bà vươn tay thân thiết sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của Nghê Thường.

"Cháu gái ta nhất định sẽ sống hạnh phúc!".

Nghê Thường đem mặt chôn trên vai bà lại rưng rưng muốn khóc .

" Bà ơi . . . . ."

"Được rồi." Nghê Hồng Hạnh vỗ vỗ tay Nghê Thường, dỗ dành như một đứa trẻ, "Đã đến lúc con phải đến Viêm gia tặng tân bào rồi."

"Thấy Viêm Trì, cũng giúp ta gửi lời nhắn nhủ: chỉ còn ta còn sống trên đời này thì ai cũng đừng nghĩ bắt nạt cháu gái ta."

**

Lên lầu trở về phòng, Nghê Thường cước bộ đều nhẹ nhàng không ít.

Sau khi được nước mắt rửa qua, mọi thứ với cô dường như đã trở nên rõ ràng không ít.

Nhấc điện thoại lên, định chia sẻ tin vui với bạn trai thì chợt thấy trên màn hình hiển thị vài cuộc gọi nhỡ và cuộc gọi thoại.

Anh để lại tin nhắn:

【 Bé con, anh phải bay đi Bắc Thành gấp, đợi máy bay hạ cánh lại nói chuyện nhé】

Nghê Thường ngoài ý muốn, có chút mất mát.

Hôm nay là cuối năm, vốn dĩ bọn họ đã hẹn sẽ cùng nhau đón giao thừa.

Anh nói rằng có người trong đội đã mang đến rất nhiều pháo hoa, sẽ đưa cô đến sân tập ở ngoại ô để bắn pháo hoa.

. . . . .

Nghê Thường gọi thử một cuộc điện thoại cho bạn trai. . .

. .

. . . . . cuộc gọi tạm thời không thể chuyển được.

Bay đến Bắc Thành phải mất khoảng bốn năm giờ đồng hồ, cũng không biết đêm nay anh ấy có kịp trở về không. . . .

Nghê Thường mở khung chat, nhắn "Vậy khi nào anh trở về" , viết xong cô do dự một lát, lại xóa bỏ, cuối cùng chỉ trả lời câu "em biết rồi", còn gửi cái nhãn dán thỏ con "Lên đường bình an".

Mất thấy thời gian không sai biệt lắm, Nghê Thường mang theo sườn xám, đi đến khu biệt thự Viêm gia.

Hứa Chi Lan nhìn thấy mấy kiện sườn xám cùng áo khoác, cao hứng đến độ không biết nói cái gì cho phải, trong chốc lát muốn đưa Nghê Thường đi spa để cảm ơn.

Nghê Thường thật vất vả chối từ, Hứa Chi Lan lại nhất quyết giữ cô lại cùng ăn bữa tối.

"Ngày lễ lớn này vậy mà không có ai ở nhà, Viêm Trì nói với con chưa? Nó cùng bố mới đi không bao lâu."

Thì ra là công ty nhà anh ấy có việc.

Nghê Thường hỏi: "Vậy khi nào có thể trở về ạ?"

Hứa Chi Lan: "Ta không biết, mấy chuyện đàm phán kinh doanh không nói chắc được. Nghe ý tứ kia, bọn họ xuống máy bay đã bận công việc ngay rồi, xem ra đêm nay không về được."

Nghê Thường trong lòng trầm xuống.

Quả nhiên không về được. . . . .

Cô cũng không ăn tối ở nhà anh, giải thích rằng bà nội đang chuẩn bị cơm chờ cô về đón năm mới.

Thấy Nghê Thường nói như vậy, Hứa Chi Lan không kiên trì giữ người nữa, gọi tài xế đưa Nghê Thường về nhà, còn tặng cho cô một hộp bánh ngọt tự làm thật lớn.

Xe dừng ở đầu ngõ, sau khi xuống xe, ánh mắt Nghê Thường ngưng trọng, ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm chạng vạng.

Tuyết rơi rồi.

Những bông tuyết nhỏ từ không trung rơi xuống, mát lạnh rơi trên trán và chóp mũi cô.

Thành Đô rất ít khi có tuyết, Nghê Thường cũng không nhớ rõ lần cuối thấy tuyết là lúc nào.

Hôm nay - một ngày cuối năm tuyết lại đến bất ngờ, đến sớm mà cũng là muộn.

Đẩy cửa vào nhà, bà và dì Phương đã dọn sẵn bàn ăn.

Nhà cô tuy rằng ít người, nhưng ngày lễ ngày tết, vẫn luôn ngập tràn cảm giác nghi thức, bầu không khí náo nhiệt.

Cơm nước xong xuôi, dì Phương trở về nhà. Nghê Thường cùng bà nội ngồi ở phòng khách cùng với lò sưởi hơi ấm áp, xem Xuân vãn.

Bà nội xem chăm chú chương trình hài kịch cười không nhin được, Nghê Thường lại không như vậy, cô không yên lòng, thường thường mở điện thoại ra xem.

Lúc cô về đến nhà Viêm Trì có gửi một tin nhắn thông báo đã đến Bắc Thành, lúc này không thể phân thân, phải xử lý xong công việc mới gọi điện cho cô được.

Kết quả mãi cho đến bây giờ bên kia một chút động tĩnh cũng không có. . . . .

Đồng hồ báo thức rất nhanh đã chỉ đến mười giờ, Nghê Hồng Hạnh mí mắt bắt đầu đánh nhau liền quay về phòng ngủ nghỉ ngơi.

Nghê Thường cũng lên lầu trở lại phòng. Trong lòng cô vẫn có điều vướng bận, có ngủ cũng ngủ không được, xuất thần đứng ở bên cửa sổ ngắm tuyết.

Tuyết rơi dày đặc, một lớp trắng xóa phủ trên mặt đất, trong bóng đêm trở nên sáng rõ.

Điện thoại trên bàn đột nhiên rung lên. Quay đầu lại nhìn thấy hình đại diện quen thuộc trên màn hình, Nghê Thường nhanh chóng cầm lên.

"Viêm Trì?"

Không đợi bạn trai nói chuyện, cô lại bùm miệng mắng: "Sao bây giờ anh mới gọi cho em!"

Bên kia Viêm Trì nở nụ cười, lúc mở miệng nói chuyện hơi thở có vẻ còn chưa ổn định: "Anh đang ở trên đường, không

gọi được."

Nghê Thường sửng sốt một chút, trong lòng rung động:
"Anh đã về rồi? Đến chỗ nào?"

"Dưới lầu nhà em."

Nghê Thường giật mình, xoay người mở cửa phòng ngủ, bước nhanh đến cửa sổ phía sau ở góc cầu thang.

Ngoài cửa sổ, một người đàn ông mặc đồ tối màu đang đứng trên tuyết, cao lớn dễ thấy.

Thấy cô Viêm Trì từ phía xa phất phất tay, đưa điện thoại lại gần tai.

"Mở cửa sổ ra đi bé con."

Nghê Thường nghe theo: "Anh--"

Còn chưa nói xong, cuộc trò chuyện đã bị cắt đứt .

Ngay sau đó, cô liền thấy bạn trai nắm lấy lan can, thoát cái trở mình trèo lên tường.

Nghê Thường cả kinh, tim thiếu chút nữa nhảy ra ngoài. Cô chạy nhanh hạ giọng nhắc nhở: "Anh, anh cẩn thận một chút --"

Viêm Trì chỉ hai ba lần trở mình đã leo lên đến cửa sổ lầu hai.

Từ miệng anh thở còn ra hơi lạnh dày đặc, người còn đang vắt vẻo trên cửa sổ lầu hai mà đã nhướn mày mỉm

cười, ánh mắt ý bảo Nghê Thường đi về phía mình.

Cô lùi lại hai bước, chỉ để ý bờ vai cường tráng và đầu tóc ngắn ngắn, thậm chí còn có một lớp tuyết mịn trên lông mi anh.

Đợi cho Viêm Trì từ bộ cửa sổ leo vào phòng an toàn, cô mới bước lên đánh vào cánh tay anh, giận dữ: "Anh điên rồi! Nhỡ-"

Viêm Trì giơ ngón trỏ lên áp vào môi cô, đôi mắt đen láy nhìn về phía cầu thang ý hỏi.

Nghê Thường lập tức mím môi không lên tiếng, có chút kiêng kỵ hướng phía dưới lầu liếc mắt.

Anh quay người lại đóng cửa sổ, nắm lấy cổ tay bạn gái đi về phòng cô.

Bên ngoài bông tuyết đang bay đầy trời, trong phòng ngủ lại là một mảnh xuân ý nồng đậm.

Đẩy cửa ra, đập vào người là cảm giác ấm áp tràn ngập, còn có một mùi hương thơm mềm mại độc quyền. . . .

Viêm Trì cả người không tự giác buông lỏng, xương cốt đều có chút mềm.

Anh đưa tay lên lau tuyết trên đầu, nhìn nghiêng lại bắt gặp khuôn mặt hơi phụng phịu của bạn gái -- cô vẫn không hài lòng với hành vi liều lĩnh vượt tường vừa rồi của anh.

Nghê Thường đang mặc hai lớp quần áo, áo khoác ngủ dài tay cùng màu với váy ngủ bên trong, còn có ren ở đường viền cổ áo và mái tóc đen bông bênh mềm mại trên ngực, cả người đều lộ ra vẻ phong tình nhàn nhã, quyến rũ lại mềm mại.

Đôi mắt của anh dịu đi. Đang muốn dang tay ra ôm cô gái của mình nhưng lại sợ cô lạnh toát cả người nên cuối cùng chỉ đưa tay nhéo nhéo gương mặt non nớt kia.

"Bé con."

Anh sủng nịch thấp giọng nói, mở ba lô sau lưng lấy ra một bọc giấy gói trong túi ni lông.

Nghê Thường liếc mắt một cái liền nhận ra đó là cái gì.

Sườn heo chiên giòn!

Một trong những món ăn khuya yêu thích nhất của cô. Lúc trước nghĩ ra cái trò câu giò xuống lầu, chính là để mua món này. . . . .

Anh lại kéo khóa áo khoác, lấy từ túi trong ra một ly trà sữa. *sủng quá sủng troi oii

Nghê Thường nhận lấy cốc trà sữa còn ấm nhiệt độ cơ thể của bạn trai, sắc mặt hoàn toàn thả lỏng.

Cô chăm chú nhìn Viêm Trì, khóe miệng cong lên: "Em còn nghĩ, hôm nay anh không về được. . . . ."

Viêm Trì rửa tay từ toilet đi ra, cởi áo khoác đầy hơi lạnh xuống, tùy ý ném nó xuống đất.

"Nếu không về" anh nhìn Nghê Thường, nhướn mày tinh nghịch, "Sợ có người nhớ anh đến ngủ không được."

Nghê Thường hung hăng liếc mắt một cái, dùng đũa tre gấp một miếng sườn đưa đến bên miệng anh.

Viêm Trì nghiêng đầu ăn, cô lại cầm ống hút, khai trà sữa, nâng cốc ý bảo anh uống.

Anh lắc đầu, ý bảo cô uống đi.

Nghê Thường ngồi trở lại bàn ngậm ống hút, ánh mắt chột ngưng trọng.

Có một mảnh giấy nằm trên sàn, chắc là lúc nãy Viêm Trì lấy trà sữa ra làm rơi.

Cô xoay người nhặt lên, phát hiện là vé máy bay-- từ Bắc Thành cất cánh, điểm đến là Vân Thành, thành phố gần Thành Đô.

Nghê Thường nhìn chằm chằm vé máy bay vài giây, mới phản ứng lại.

"Anh trở về Vân Thành trước? Không có chuyến bay thẳng sao?"

"Thời gian không thích hợp."

Viêm Trì phủi tuyết trên người, ngồi xuống cầm ly nước trên bàn uống một hơi cạn sạch.

"Chỉ có chuyến bay 10 giờ 30 từ Bắc Thành đến Thành Đô, lúc đến nơi đã quá nửa đêm."

"Vậy làm cách nào để anh trở về từ Vân Thành? Đường sắt cao tốc?" Nghê Thường lại hỏi.

Viêm Trì lắc đầu, thản nhiên nói: "Chuyến tàu cao tốc cuối cùng là 11 giờ 30 phút, còn mấy chuyến đi trước 9 giờ anh không đuổi kịp."

"Có một người bạn ở Vân Thành, anh mượn moto của cậu ấy để trở về."

*đúng là muốn thì người ta sẽ tìm cách 🙄

Nghê Thường sững sốt, hít một hơi dài: "Anh, anh lái moto từ Vân Thành về?? !"

Từ Vân Thành đến Thành Đô, toàn bộ hành trình đi tốc độ cao cũng phải 100km!

Quay đầu lại nhìn tuyết trắng bay phấp phới ngoài cửa sổ, trái tim Nghê Thường lại quặn thắt.

"Vậy sao anh không mua vé máy bay trễ một chút hoặc vé tàu hỏa cũng được." Cô bấu môi, lại đau lòng, "Trong thời tiết thế này, tại sao anh lại phải lái xe xa như vậy. . . . ."

Viêm Trì khẽ cười: "Khoảng cách này tính cái rằm ấy."

Trước vẻ bất mãn của bạn gái, anh lại mỉm cười, đôi mắt đen nhìn cô nghiêm túc.

"Không phải đã nói hai người chúng ta phải cùng nhau đón năm mới sao?"

Nghê Thường chấn động, ánh mắt nhìn bạn trai chăm chú, trong lòng ấm áp tràn đầy, cảm động vô cùng. Cô mím môi không nói gì, đưa tay sờ lên tay anh.

Tay rất lạnh...

Người đàn ông này ngày thường cơ thể nóng như thiêu đốt, nhưng giờ đây tay anh lại lạnh như vậy. . . . .

Nghê Thường lại đứng dậy đi đến bên người Viêm Trì. Cởi áo khoác ngoài, bên trong anh còn đang mặc áo khoác da do cô may.

Cô kéo cổ áo khoác da kín lại, đưa tay lên vào chạm vào vai và ngực anh.

Quần áo chỗ nào cũng ướt đẫm, không biết là tuyết hay mồ hôi. . . . .

Nghê Thường nhú mào: "Anh có lạnh không?"

Viêm Trì nắm lấy tay cô, lòng bàn tay nhẹ nhàng xoa xoa: "Một chốc sẽ ấm lên thôi."

"Không được." Nghê Thường nghĩ nghĩ, chỉ về phía phòng tắm, "Anh mau đi tắm nước nóng đi."

Viêm Trì lắc đầu: "Không cần."

"Nhanh lên!" Nghê Thường đẩy vai anh nhẹ giọng ra lệnh, "Bị cảm thì làm sao bây giờ?"

Viêm Trì bất đắc dĩ, liếm môi khẽ cười: "Anh tắm rửa xong, cởi trần trước mặt em?"

Ánh mắt anh ra vẻ ý tứ mờ ám, khóe môi cong lên nghiêm ngắc:

"Tiểu cô nương, muốn nhìn cơ bụng của ca ca cứ việc nói thẳng."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường tức giận đánh lên mu bàn tay anh.

"Em đi tìm quần áo cho anh."

Cô nhẹ bước chân xuống lầu, đi vào phòng làm việc.

Nơi này đều là sườn xám, cũng không biết có thể tìm được bộ quần áo nam nào không.

Nghê Thường lục tung tìm nửa ngày, may mắn cũng tìm được.

Cũng không biết là có từ lúc nào, một cái áo ngắn tay và một quần dài xanh đậm, nhìn qua còn rất mới.

Kích thước này, so với dáng người cao lớn của anh hẳn định không vừa, bất quá cái áo miễn cưỡng cũng có thể vừa đi. Quần cũng dễ dàng xử lý, chỉ có một dây thun quanh eo. Nghê Thường cầm dây kéo trong tay lên bắt đầu nói lỏng quần.

Lên lầu đem quần áo đưa cho Viêm Trì, cô lại đi lấy thêm khăn tắm và khăn mặt mới.

Từ phòng đi ra, Nghê Thường thấy anh đang ngồi trên ghế sofa-- chỉ mặc thử quần dài.

Cô bước tới hỏi anh: "Thế nào rồi, có vừa không?"

Tất nhiên không vừa.

Ống quần ngắn ngắn, quần dài nhưng đến anh mặc lại biến thành quần bảy phân.

Viêm Trì cầm lấy một bên lưng quần, tay còn lại giữ trên eo. Thấy bạn gái nhìn mình, anh cong môi cười rồi từ từ thả tay ra.

Cạp quần chùng xuống ngay lập tức, miễn cưỡng bám lại vắt vẻo trên eo, tùy thời có thể tuột. 😊

Nghê Thường phán đoán sai lầm.

Tuy nói anh thân hình cao lớn, nhưng dù sao vai rộng eo hẹp cũng là tiêu chuẩn. Cô đã nói lưng quần quá rộng so với anh.

Lưng quần 'suy sụp', thậm chí nó còn có vẻ như đang treo trên eo một cách quyến rũ, cái gì cũng che không được.

Cơ bụng cùng mấy đường gân nhỏ trên tuyến nhân ngư đều có thể thấy được rõ ràng. . . . .

Nghê Thường trên mặt nóng lên, vội quay mắt đi chỗ khác như bị phỏng.

"Em, em sửa lại một chút, anh cởi ra đi --"

Cô còn chưa nói xong, Viêm Trì đã nắm lấy cạp quần kéo xuống --

Hơi thở cô ngưng trệ, nhanh chóng quay lưng lại.

"Viêm Trì!" Tim cô đập như trống trận, tức giận thì thào nói: "Anh... anh là đồ lưu manh!"

Người đàn ông đứng phía sau bất hảo cười nhẹ, ngữ khí trêu chọc: "Anh sao lại lưu manh chứ, bị nhìn thấy không phải là anh sao."

Vô lực phản bác lời lẽ của tên lưu manh, Nghê Thường mặt đỏ tai hồng: "Ai muốn nhìn anh chứ. . . . ."

Sau lưng có tiếng vải dệt sệt soạt cùng với giọng nói vang lên. Viêm Trì ngữ khí ngả ngón, ám muội hỏi lại: "Thật sự không nhìn?"

"Ca ca của em, có một thứ so với cơ bụng còn đẹp mắt hơn!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 44: Càng Nóng Hơn

Edit: riri_1127

Chương 44: Càng nóng hơn

Tim Nghê Thường đập bang bang, trên mặt như có lửa.

Cái gì so với cơ bụng càng đẹp mắt?!! . . . . .

Người đàn ông này quả thật. . . . .

Lưng Nghê Thường cứng đờ không quay đầu lại, thì thào:
"Em không cần --"

Khuỷu tay đột nhiên bị người đứng sau nắm lấy, kéo cô xoay người lại --

Nghê Thường theo bản năng nhắm mắt lại, sợ tới mức thanh âm đều run rẩy: "Em không nên nhìn a a a! !"

Cánh tay bị buông ra, Viêm Trì nhẹ nhàng cười xấu xa ra tiếng.

"Tiểu cô nương, suy nghĩ của em rất đen tối nha."

Nghê Thường: ". . . . ."

Hé mắt ra nhìn, Nghê Thường thở phào nhẹ nhõm.

Viêm Trì đã thay lại quần áo của mình.

Anh đưa một tay ra trước mặt cô, trong lòng bàn tay đặt thứ gì đó bóng loáng, trong suốt.

Nghê Thường tập trung nhìn vào, thì ra là một đôi hoa tai.

Đó là kiểu hoa tai bất đối xứng, hai chiếc khác nhau, một chiếc là kiểu G đôi cổ điển của hãng G, chiếc còn lại trông giống như pháo hoa bằng bạc đang nổ rộ với một viên kim cương lấp lánh được khảm ở giữa, sáng chói đẹp mắt.

*Hoa tai Gucci khoảng 160tr

Nghê Thường trong lòng khẽ xao động, ngược mắt lên nhìn bạn trai: "Này. . . . ."

Đôi mắt hẹp dài của anh cong cong: "Quà năm mới."

Anh đặt hoa tai vào tay cô, rồi lấy ra hộp đựng từ trong túi quần ra.

"Vốn dĩ muốn đưa em đi xem pháo hoa, nhưng anh đến muộn. Tặng em pháo hoa này trước, tết âm lịch chúng ta đi bù nhé, được không?"

Nghê Thường nhìn bạn trai chăm chú, sau đó cụp mắt xuống nhìn hoa tai pháo hoa bất đối xứng trên tay mình, ánh mắt cùng cảm xúc nháy lên phập phồng.

Mỗi món quà người đàn ông này tặng đều rất chăm chút dụng tâm, và nó luôn bùng nổ trong lòng cô, bùng nổ những bông hoa nhỏ kinh hỉ .. . . . .

"Được ạ." Nghê Thường nhẹ nhàng đáp, vòng hai tay qua eo, cầm áp vào lồng ngực rắn chắc của anh.

"Đến lúc đó, em sẽ đeo 'pháo hoa' anh tặng, lại cùng anh đi xem pháo hoa!"

Viêm Trì cười khẽ, cúi đầu hôn lên trán bạn gái, cầm lấy chiếc khăn tắm mới vào phòng tắm.

Nghê Thường khước môi cong lên, ngồi vào bàn trang điểm, soi gương mang quà năm mới cẩn thận đeo lên tai.

Sau đó, cô lấy từ trong ngăn kéo ra kim chỉ bắt đầu thu nhỏ lưng quần lại.

Làm xong xuôi, Nghê Thường đem áo và quần treo ở tay nắm cửa phòng tắm.

Quần áo anh thay ra bị vứt bừa bãi trên bồn rửa mặt bên ngoài, cô do dự dây lát rồi nhặt đống quần áo lên. Trong toilet còn có máy giặt, có thể giặt và sấy khô trong vòng một giờ. Cô mở máy giặt, đem quần áo bẩn cho vào.

Có một món đồ rớt ra, nhẹ nhàng đáp lên chân cô.

Nghê Thường cúi đầu, lập tức sửng sốt.

Anh ấy lại. . . . lại. . .

Cởi sạch sẽ. . . . .

Nghê Thường mặt mày nóng bừng, cúi người dùng hai ngón tay cầm ở viền quần, nhặt chiếc quần trong đang nằm trên chân mình lên một cách rón rén. Nó khác hoàn toàn với

những bộ lót ren mỏng và mềm của cô, cái này của nam là loại vải cotton trơn đen toàn bộ, ở giữa còn. . . . . phồng lên.

Một bao. . . rất lớn. . . . *chị ơi em lạy chị, đừng tả nữa=)))

Tiếng nước chảy tí tách trong phòng tắm khiến hình ảnh trước mặt cô giờ đây không hiểu sao lại tăng thêm vài phần cấm kỵ.

Nghê Thường nháy mắt mấy cái, đỏ mặt đưa tay ném quần vào máy giặt.

Mới từ trong phòng vệ sinh đi ra, cô chợt nghe tiếng mở cửa phòng tắm. Tắm rửa xong Viêm Trì thông thả đi ra, thân trên vẫn để trần, trên tay cầm áo phông màu đen.

Anh đi đến trước mặt, người hơi hồng hồng lên, mang theo hormone nam nóng bỏng hòa cùng hơi nước đậm đặc và mùi sữa tắm hoa chanh của cô tạo nên một luồng khí kỳ lạ, kèm theo hơi thở hoảng lòng người. . . . .

Nghê Thường tim đập nhanh nửa nhịp. Cô cố ý tránh liếc nhìn cơ bụng đầy nước của anh, nhẹ giọng hỏi: "Quần có vừa với anh không?"

Viêm Trì không trả lời, một tay lười nhác tùy ý kéo lưng quần một chút rồi lại thả ra.

Lưng quần ba một tiếng, bắn ngược lại cơ bụng rần chắc.

"Vừa."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường cảm thấy cái dây thun quần kia cũng bắn tới tim chính mình. . . .

Cô mặt đỏ tai hồng liếc mắt một cái: "Anh mặc áo vào đi. . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười, nghe lời cầm áo mặc vào. Động tác vừa xong, Nghê Thường liền hiểu được vừa rồi vì cái gì anh không mặc.

Quá nhỏ

Vải áo đen buộc chặt thân hình to lớn, lại bị nước trước ngực làm ướt một mảng, ẩm ướt. . . .thân thể. . . . hấp dẫn dường như. . . .

Nghê Thường dứt khoát quay lưng, xấu hổ không dám nhìn bạn trai.

Cầm cốc trà sữa còn ấm trên lò điện lên, cô lại nhớ tới: "Đúng rồi --"

"Hôm nay em đã nói với bà nội về chuyện của chúng ta."

Viêm Trì cầm lấy cốc nước, hơi nhướn mày "Em đều nói hết cho bà?"

Nghê Thường gật gật đầu, khóe môi nhếch lên: "Bà nội không phản đối em và anh bên nhau."

Phản ứng của anh khác với những gì cô mong đợi, không thể phân biệt được là anh có vui hay không. Khuôn mặt

không có biểu cảm gì, anh chỉ hỏi cô: "Sao em không nói trước với anh?"

Nghê Thường sửng sốt: "Không phải anh vẫn luôn muốn trưởng bối hai bên biết sao. . . . ."

"Anh đã định chờ em chuẩn bị tốt, liền cùng em đi gặp bà nói chuyện."

Lần trước anh đã nhìn ra, bà nội sợ là không quá vui khi anh cùng Nghê Thường bên nhau. Hiện tại biết bọn họ nói chuyện, sợ không tránh khỏi bà nội sẽ mắng bạn gái.

Nếu anh có ở đó, mặc kệ là làm khó dễ hay là trách cứ, ít nhất có thể thay cô chịu trách nhiệm. . . . .

Viêm Trì nhìn chằm chằm bạn gái một lúc như dò xét: "Hôm nay bà nói gì với em?"

Anh đưa tay xoa xoa má cô, đau lòng lại sửng nình: "Em có khóc không?"

Nghê Thường trong lòng bất ngờ trước sự phán đoán của bạn trai, lắc đầu phủ nhận: "Không có. . . . ."

Viêm Trì tỏ vẻ không tin.

"Bà nội nói, anh nếu dám bắt nạt em --" Nghê Thường vươn ngón trỏ chọc vào lồng ngực cứng rắn của anh, "Bà sẽ đi tìm anh tính sổ!"

Viêm Trì cười khế: "Anh nào dám bắt nạt em, chỉ có em bắt nạt anh thôi."

Nghê Thường đưa tay vỗ ngực bạn trai: "Em nào có chứ!"

Anh nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang đặt trên ngực mình, đưa đến bên môi hôn lên, con người đen sâu thẳm: "Lão tử rất vui lòng khi được em bắt nạt."

Điện thoại trên bàn đột nhiên vang lên, đồng hồ báo thức đổ chuông.

Anh cầm điện thoại lên liếc mắt: "Chuẩn bị qua năm mới."

Nghê Thường ngoài ý muốn: "Nhanh như vậy?"

Cô xoay người bước đến bên cửa sổ, nhìn chằm chằm vào chiếc đồng hồ treo tường kiểu cũ. Kim giờ và kim phút đã trùng nhau chỉ đến số 12, kim giây mỏng manh cũng đang sắp hội tụ với chúng.

Chín, tám, bảy, sáu. . . . .

Vòng eo bị hai cánh tay cường tráng từ phía sau ôm lấy, ngực anh áp vào lưng cô, sau đó lại dùng một tay búng nhẹ vào cằm.

"Bé con, năm mới vui vẻ!."

Năm mới đến cùng với nụ hôn của người yêu...

Ngoài cửa sổ, trời đất bao la, đó là sự lãng mạn của tuyết năm mới mang đến.

Đôi môi, cánh tay và hơi thở của anh xua tan đi mọi lạnh giá trong lòng Nghê Thường.

Năm cũ, năm mới, bọn họ liên tính là đã hôn nhau suốt một năm trời.

Sau khi đôi môi hai người rời ra một cách miễn cưỡng, Nghê Thường xoay người, vòng hai tay ôm eo bạn trai, mặt đối mặt cùng anh ôm nhau.

Cô ngược khuôn mặt nhỏ nhắn lấp lánh nhìn anh, cười ôn nhu: "Năm mới vui vẻ, ca ca."

Nguyễn hàng năm đều có hôm nay.

Nguyễn ngày ngày, tháng tháng đều có nhau.

Nghê Thường sờ sờ vành tai, có chút ngượng ngùng rũ mắt: "Em không có chuẩn bị quà cho anh. . . . ."

Viêm Trì dung túng cười nhẹ: "Không cần."

Anh thân mật hôn lên trán cô: "Bé con của anh nhận quà là được rồi."

Nghê Thường mếu máo nhỏ giọng: "Không được. . . . ."

"Vậy làm sao bây giờ?" Anh dừng lại một lúc, đặt môi lên kề sát tai cô chậm rãi nói: "Vậy đem em tặng anh làm quà năm mới được không?"

Nghê Thường giật mình hai giây, hơi hơi chấn động.

Cô ngẩng đầu bắt gặp đôi mắt đen sâu thẳm của anh, còn cả nhìn thấy tuyết trong đáy mắt bị ánh sáng khúc xạ, cùng với khát vọng quay cuồng không hề che dấu. . . . .

Sau thắt lưng Nghê Thường, lòng bàn tay anh chậm rãi siết chặt, những đầu ngón tay mang theo một gợi ý nào đó, khẽ vôn vê áo ngủ tơ lụa của cô.

"Hửm? Cho hay không?"

Nghê Thường hô hấp bị kiềm hãm, lông mi thất thố then thùng run rẩy không ngừng, cắn môi không nói lời nào.

Nhìn thấy cô như vậy, Viêm Trì khẽ khịt mũi, bất lực thở dài: "Em sợ tới mức này. . . . ."

Anh vỗ về sau đầu cô: "Lão tử sao có thể bắt ép em được chứ."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường bấu môi.

Viêm Trì cúi đầu hôn lên đỉnh đầu bạn gái, sau đó kéo cô vào lòng. Cái ôm của anh không có gì khác ngoài sự an ủi và trấn an.

Ôm như vậy một hồi, Viêm Trì hỏi: "Quần áo của anh đâu?"

"Em đang giặt, máy còn chưa chạy xong."

"Chắc khoảng nửa giờ nữa."

"Ừm, giặt xong anh sẽ thay" Anh đưa mắt nhìn đồng hồ trên tường, buông cô ra, "Em ngủ trước đi không cần chờ anh đâu."

Nghê Thường lẳng lẳng quay đầu nhìn tuyết trắng trong bóng đêm mờ mịt ngoài cửa sổ. Sau khi giặt quần áo xong, đã hơn một giờ sáng, tuyết lại rơi dày đặc. . . . .

Nghê Thường rũ mi rồi rầm một lát, cúi đầu nhìn dép bông đi trong nhà của mình, nhỏ giọng: "Hay là. . . . . hay là sáng mai anh hãy đi?"

Viêm Trì tay cầm ba lô, chậm rãi nhướn mày.

"Em đổi ý sao?"

"Không, không phải!" Nghê Thường quay đầu tránh ánh mắt rực lửa của bạn trai, "Quá muộn rồi, bên ngoài tuyết lại lớn. . . . ."

Cô mím môi có chút ngượng ngùng: "Nhưng anh, anh không được phép bắt nạt em. . . . ."

Viêm Trì liếm môi cười cười "Hiểu rồi, hai ta đắp chăn nói chuyện phiếm thôi nhé." *deos tin☺

Nghê Thường: ". . . . ."

Viêm Trì đi tới trước mặt cô, giọng nói trầm thấp ám muội: "Hay là em sẽ cố ý câu dẫn lão tử hửm?"

Nghê Thường náo loạn, mặt đỏ bừng: "Nếu không thì anh-
-"

Cô còn chưa nói xong, cổ tay đã bị cầm lấy. Anh lôi kéo cô ra phía sau tấm bình phong, đến bên giường.

"Đi, cùng ca ca nói chuyện phiếm."

Đằng sau bức bình phong thêu hai mặt tinh xảo, có một chiếc giường gỗ cổ có màn trang trí -- chiếc giường là nơi bí mật nhất trong phòng, lần đầu tiên bị một người đàn ông 'tấn công' vào.

Viêm Trì đi tới, kéo chăn bông phẳng phiu lên nằm xuống, dựa vào đầu giường.

Anh ngược mắt nhìn cô thật lâu, đưa tay lên vỗ vỗ chỗ nằm bên cạnh mình: "Lại đây."

Đây là đảo khách thành chủ trong truyền thuyết sao?!!.

Nghê Thường ánh mắt lóe lên, mê man tại chỗ vài giây, sau đó chậm rãi đi tới.

Cô cố ý đi vòng qua bên kia, không có cởi áo ngủ bên ngoài, giống như một con cá nhỏ nhanh nhẹn, nhanh nhẹn mà chui xuống giường.

Hai người đắp cùng một chiếc chăn bông, còn cách nhau một khoảng.

Nhưng Nghê Thường lại cảm thấy cảm giác tồn tại của bạn trai quá lớn, giống như chiếm cứ toàn bộ giường, cũng nhiễu loạn toàn bộ tâm trí cô. . . . .

Viêm Trì liếc nhìn vành tai đỏ bừng của cô gái, khóe miệng cong lên. Anh nghiêng người về phía trước và vịn lò sưởi điện cạnh giường xuống mức thấp nhất

Nghê Thường nhìn thấy, ra tiếng ngăn trở: "Buổi tối sẽ lạnh. . . . ."

Viêm Trì liếc mắt một cái, cười khẽ: "Ôm anh là được."

Nói xong, một cánh tay anh đã ôm chầm đến, một phen kéo cô vào trong ngực.

Khung giường gỗ đàn hương cũ kỹ phát ra âm thanh cọt két, khiến người ta không khỏi đỏ mặt.

Nghê Thường cả người cứng đờ.

Anh đặt một tay dưới đầu để làm gối cho cô, cánh tay còn lại quàng qua vòng eo thon thả ôm thật chặt.

"Thế nào." Viêm Trì kề sát vành tai cô, khẽ cắn cắn.

"Người đàn ông của em so với máy sưởi càng nóng hơn đúng không nào?"

*liệu có phải là một đêm bão táp không nhỉ 🙊

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 45: Ca Ca Thực Thích. . . . 🐼

Edit: riri_1127

Gót nước mắt 🥲

Chương 45: Ca ca thực thích. . . .

Nghê Thường bị Viêm Trì ôm vào trong ngực, mím môi im miệng không đáp lời.

Anh quả thật. . . . . còn ấm áp hơn so với hệ thống sưởi.

Cơ thể của anh giống như lò lửa, khiến người ta cảm thấy ấm áp. Vòng tay làm gối dưới đầu vừa chắc chắn vừa có cảm giác an toàn mà cô luôn ao ước.

Lòng bàn tay to ngang eo cô chậm rãi siết chặt, anh đặt lên khóe mắt cô một nụ hôn chúc ngủ ngon không chút dục vọng, giọng nói trầm thấp dễ dàng: "Ngủ đi."

Trái tim cùng tay chân Nghê Thường mềm nhũn. Như một con mèo con được an ủi, cô thu mình vào vòng tay anh một cách vô thức, nhẹ nhàng đặt tay mình lên tay anh. Đang muốn nhắm mắt, Nghê Thường chợt nhớ ra mình vẫn đang

đeo hoa tai. Sợ hoa tai sẽ làm xước cánh tay anh, cô hơi nâng người lên gỡ hoa tai xuống.

Viêm Trì ánh mắt chăm chú nhìn bạn gái đang cởi trang sức.

Đôi hoa tai hình chữ G đã được tháo ra khỏi tai nhỏ của cô, lúc này anh mới phát hiện, hoa tai như vậy đối với cô mà nói có vẻ hơi công kênh.

"Hoa tai này không hợp với sườn xám của em sao?"

Nghê Thường đưa mắt nhìn đôi hoa tai lấp lánh trong lòng bàn tay, lắc đầu: "Không có, thật sự hợp với rất nhiều bộ."

Cô rất ít đeo trang sức, nhưng thỉnh thoảng nếu có thì thường chọn ngọc trai để phối hợp với sườn xám. Nhưng thật sự không thể nói thẳng ra như thế, chỉ cần nghĩ đến cảnh bạn trai đứng ở quầy trang sức chăm chú chọn lựa, cau mày ngẫm đoán sở thích của mình, hoặc rối rắm suy nghĩ không biết chọn cái gì mới hợp với sườn xám. . . . .

Cô đã thấy mãn nguyện rồi.

Nghê Thường mắt vĩ cong cong, hướng bạn trai mỉm cười: "Em rất thích ~"

Nhận được lời khẳng định, Viêm Trì cười cười không nói gì .

Nghê Thường vươn hai tay lên tai còn lại để gỡ hoa tai, cảm hơi nghiêng, cổ kéo ra một đường cong mảnh mai,

xương quai xanh trên vai cũng lõm xuống hơn, giống như hoa cúc một bồi tuyết trắng(?)

Cởi xong, cô nghiêng người đặt hoa tai lên đầu giường bên kia, chất liệu mỏng manh của áo ngủ lụa theo động tác bị kéo căng ra, in hằn hai đường xương bướm tinh xảo trên lưng.

Xong xuôi, Nghê Thường một lần nữa ôm lấy 'lò lửa' của mình. Gối đầu lên tay anh, một tay theo thói quen đem tóc ở sau đầu toàn bộ vuốt để ra một bên trước ngực.

Một mái tóc đen bóng mượt như thác đổ xuống, rải rác trên khăn trải giường màu trắng, cũng che gần hết cánh tay anh.

Nhè nhẹ từng đợt từng đợt xôn xao, xúc cảm tê dại.

Đầu ngón tay của Viêm Trì cong lên một tắc như đang căng thẳng. Yết hầu khẽ động cùng đôi mắt đang lặng lẽ tối sầm lại.

Cho tới bây giờ, anh mới hiểu rõ điểm yếu của mình là đâu. . . .

Sự bình tĩnh, kiềm chế và sức chịu đựng đều bị choáng ngợp, không chịu nổi một kích. Chỉ cần mấy sợi tóc của bé con liền dễ dàng châm ngòi cho đám cháy. . . . .

Cố tình lúc này, người châm lửa còn chẳng biết gì, lại chuyển động trong vòng tay anh, cơ thể thơm tho mềm mại khuấy động dây thần kinh vốn đã căng như dây đàn.

Nghê Thường còn chưa ngủ, lông mi dài rũ xuống, mí mắt chớp chớp.

Viêm Trì liếm môi dưới, tiếng nói trầm ách ra mệnh lệnh: "Mau ngủ đi."

-- nếu bây giờ không ngủ, anh có thể thật sự sẽ bắt cô thức luôn!

Nghê Thường mếu máo, ủy khuất hề hề: "Ngủ không được mà . . . . ."

"Bụng em có chút no . . . . . ." Cô dụi bụng dưới chần, ngược mắt giận dỗi, "Đều tại anh!"

*sao chị không biết sợ cảm thú chút nào vậy=)))

Sau khi bên nhau, người đàn ông này, vừa muốn đút cho cô ăn, vừa muốn cho cô béo đến mút mùa thu hay sao đấy.

Viêm Trì trầm mặc nhìn cô sau đó chậm rãi nói: "Anh không ngủ được. Cũng đều trách em."

Nghê Thường ngược khuôn mặt nhỏ nhắn với ánh mắt vô tội lên nhìn bạn trai.

Yết hầu căng phồng của anh đột nhiên trượt xuống nặng nề trước mắt cô.

"Anh đói."

"Anh ăn chưa no sao?"

Chắc vậy rồi, hôm nay anh ấy đi công tác bận rộn như vậy, sau đó vừa xuống máy bay lại lái moto vượt tuyết trở về gặp cô, phỏng chừng cũng chưa ăn cơm tối đằng hoàng.

Vừa rồi mua cho cô thịt sườn, anh cũng chỉ ăn một miếng.
. . . . .

"Vậy em xuống bếp lấy chút gì cho anh ăn nhé." Nghê Thường chống tay lên ngực anh định ngồi dậy, "Trong nhà còn cơm --"

Cô còn chưa ra khỏi ổ chăn, eo đã bị cường thế ôm chặt.

Cầm Nghê Thường gác lên bả vai rắn chắc của anh, cô giật mình ngược lên bắt gặp ánh mắt thâm thúy của Viêm Trì.

Không biết có phải phòng ngủ ánh sáng ảm đạm hay không, mà cô cảm thấy đôi mắt anh đang tối đen chưa từng có.

Giọng nói anh trầm xuống, lộ ra khàn khàn: "Anh muốn ăn cái gì em không biết sao?"

Lòng bàn tay to quanh eo cô vẫn đang nắm chặt không nhẹ cũng không nặng, có sức mạnh mơ hồ cùng hơi ấm thiêu đốt.

Nghê Thường thắt lưng cứng đờ, mặt đỏ bừng bừng

Cô cụp mắt xuống, nhỏ giọng cắn chặt môi: "Đã nói là không bắt nạt người ta rồi mà. . . . ."

Viêm Trì cúi đầu "Ừm" một tiếng: "Không bắt nạt."

Cánh tay đang gối đầu cô hơi cong lại, đầu ngón tay chạm đến cổ áo ngủ tơ lụa, càn rờ muốn kéo xuống, lại khắc chế tạm dừng.

Môi anh gần kề với vành tai đỏ hồng của cô.

"Bây giờ anh muốn xử lý cảm giác đói bụng được không?"

Nghê Thường hô hấp cùng tim ngưng trệ.

Môi cô giật giật, nhưng lưỡi khô khốc không phát ra nổi âm thanh nào, chỉ ngập ngừng, từ từ nhắm mắt lại, run rẩy. .
. . . .

Là ngẫm đồng ý, cũng là lời mời thăm lặng.

Viêm Trì ánh mắt kịch liệt chớp động, đáy mắt sắc bén. Anh ôm lấy hôn lên trán cô dịu dàng, là cái hôn cảm kích và đầy yêu thương. *ranh ma👁👁

Nghê Thường rũ mi, giờ phút này căn bản không dám nhìn vào mắt anh.

Sau thắt lưng, chiếc nơ bướm cột chĩnh chu đã được cởi bỏ, tiếng sột soạt vang lên, chiếc váy ngủ bằng lụa đã được giải thoát, nằm tùy tiện trên sàn nhà.

Trán Nghê Thường đang áp lên ngực anh, mái tóc đen trải lên đó. Mặt cô càng đỏ hơn, vùi đầu xuống dưới.

Đợi đến khi dây áo lót mỏng manh không tiếng động rơi xuống, cô càng không thể ngừng run rẩy, mười đầu ngón tay

bấu chặt vào cánh tay rắn chắc của anh.

Vô lực cản lại, liền đơn giản nhắm mắt, cắn chặt môi.

Không nhìn, không nói, cảm quan lại càng bị phóng đại hơn.

Không khí trong phòng vừa thất lại vừa nóng lên, dây thần kinh của Nghê Thường càng lúc càng mẫn cảm, giống như bánh răng, sắp vỡ vụn đến nơi. . . . .

Qua không biết bao lâu, Viêm Trì mới cúi đầu ra tiếng: "Bé con."

Hơi thở của anh có chút bất ổn, giọng nói êm dịu thường ngày đã hoàn toàn biến mất thay vào đó là thanh âm trầm khàn.

"Em rất mềm."

Yết hầu anh quay cuồng, cúi đầu hôn lên vành tai cô:

"Ca ca thực thích. . . . ."

Thích, đâu chỉ thích thôi.

Phải gọi là yêu không muốn buông tay.

Đầu Nghê Thường vẫn cúi xuống, hai hàng mi dày ướt át như cánh bướm mỏng manh, run rẩy không ngừng.

"Đau. . . . ."

Viêm Trì cười khẽ: "Hôn môi cũng kêu đau, bây giờ cũng kêu đau --"

Anh cố ý nhéo cô một cái: "Yếu ớt!"

Nghê Thường co người lại một cách đáng thương, giọng nói mềm mại: "Anh, anh trên tay có vết chai. . . . ."

Viêm Trì mi tâm giật giật, đưa tay lên nhìn thử.

Đôi tay này đã quen với việc bóp tay ga đường như quên mất chúng thô ráp như thế nào.

Mà bé con của anh lại mềm như vậy. . . . .

Viêm Trì nở nụ cười chậm rãi liếm môi dưới.

"Anh biết rồi."

"Vậy dùng miệng nhé!"

Nói xong liền cúi đầu xuống.

". . . . . ! !"

Nghê Thường trong đầu oanh ra một tiếng, hoàn toàn chấp mạch.

Không thể nghĩ gì, chỉ có thể cảm nhận.

Đầu tóc cực ngắn của anh đang nóng và ẩm ướt, mấy sợi tóc cứng như lá thông như đang châm chích. Cầm còn có râu lún phún lại càng thô ráp châm chích da thịt. . . . .

Cầu nam nhân, lại lừa cô!

Nhưng mà cái này thì cũng chưa tính là bắt nạt. . . . .

Nhưng không bao lâu, Nghê Thường phát hiện chính mình lại sai lầm rồi -- không, anh không phải cầu.

Mà là sói.

Là con sói tham lam và hung dữ, xảo quyết để giăng bẫy và vội vàng xao động tiến công.

Cũng giống như một con dã thú mới sinh, cuộn cuộn không ngừng mà khát cầu được cho 'ăn'.

Mà cô giờ đây thực sự lại có được một sự thỏa mãn kỳ lạ, đáng xấu hổ và vui sướng từ sự kiếm ăn gần như săn mồi này. . . . .

Gió và tuyết ngoài cửa sổ vẫn hoành hành, nhưng thế giới của họ xuân ý rã rời.

-- Không có nơi nào ấm áp hơn vòng tay của người yêu.

Đêm nay tuyết rơi dày đặc.

Đêm sâu. . . .

Tình càng đậm. . . .

---

*truyện này up trên Tấn Giang nên chắc phải tiết chế hiuhiu

Sau bộ này tui sẽ up liền bộ mới nam9 "dã thú" nha, chắc sẽ tươi hơn=)))

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 46: Dễ Bé Con Ngủ

Edit: riri_1127

Chương 46: Dễ bé con ngủ

Viêm Trì cảm thấy mình bị điên mất rồi.

Còn ai có thể giày vò anh hơn bé con mềm mại đáng yêu này đây?

Chỉ một ánh mắt đã có thể khiến đổ gục, thành lũy sụp tan vỡ.

Khi lý trí của anh đang bị chia cắt và sụp đổ, bé con đã dùng hai tiếng kêu thảm thiết để gọi lại sự kiên nhẫn và đau lòng . . . . .

Một nhát dao ôn nhu trí mạng, một nhát dao giết chết anh.

Cuối cùng, Viêm Trì đi vào phòng tắm, một lúc sau mới đi ra.

Thấy quần áo trong máy giặt đã được giặt sấy xong, anh mặc quần áo của chính mình vào.

Một lần nữa đi đến sau tấm bình phong, nhìn thấy cô gái đang quần chăn bông co ro trên giường. Nghê Thường nắm

lấy mép chặn, cặp mắt nhìn vào đường viền áo, vẻ mặt vừa thẹn vừa ủy khuất, chớp mũi hơi nhăn lại.

Thấy anh lại đây, Nghê Thường lập tức quấn chặn càng chặt hơn, chỉ để lộ một cái đầu nhỏ.

Cô hiển nhiên vẫn còn ngượng ngùng, ánh mắt xẹt qua cố ý không nhìn anh, hai má càng thêm ửng hồng, cùng với mấy sợi tóc lộn xộn trên má, cả người lười biếng quyến rũ, cũng không biết là chính mình đang câu dẫn người khác.

Viêm Trì ngồi ở mép giường, ánh mắt thâm thúy giúp cô vuốt lại mái tóc rối bù, sau đó duỗi một cánh tay ra ôm bạn gái vào lòng.

Nghê Thường tức giận đẩy tay anh ra một chút, đồng thời ngược đôi con ngươi mờ nước về phía anh

"Anh một chút cũng không thương em . . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười, cứng chiều và cứng chiều: "Em xem xét lại đi bé con, nếu anh không thương em --"

Anh nhướn mi, đôi mắt tối sầm lại: " Nếu không thương em, thì hiện tại em đã bị anh đóng đinh trên giường rồi."

Nghê Thường giật mình một lát, mặt đỏ bừng bừng.

"Anh sao lại không biết ngượng thế!" Cách chặn bông cô giơ chân đá anh một cái, lại mơ hồ nhỏ giọng "Điều, điều hỏng hết rồi. . . . ."

Phản ứng một lát, Viêm Trì thần sắc cứng đờ: "Thật sao?"

"Anh xem thử."

Nghê Thường cau mày hai lần, nhưng anh không thể kìm được sức mạnh của một người đàn ông.

Hai cổ tay dễ dàng bị anh khóa chặt vào nhau, cô cắn chặt môi dưới, đỏ mặt quay đầu đi.

Cô thà rằng anh làm điều gì đó như vừa rồi còn hơn là anh nhìn thẳng vào ... lúc này.

Bất quá, ánh mắt Viêm Trì thật không có tâm tư gì, chỉ tràn đầy lo lắng.

Anh nhìn vài giây, yết hầu trượt xuống: "Không sao, không có hỏng."

Không hỏng, nhưng lại có một chút . . .

Nơi nơi đều có dấu ấn của anh để lại. Chỉ cần chạm một chút liền hồng.

Viêm Trì: "Hình như có hơi bầm tím chút. . . . ."

Nghê Thường hung hăng liếc mắt một cái.

"Không phải đều tại anh sao. . . . ."

Viêm Trì cười cười. Đêm nay, tính chiếm hữu của anh đã được thỏa mãn rất nhiều, cho nên anh quyết định sẽ cam tâm tình nguyện nhận hết thảy mọi trách cứ.

Anh giơ tay vặn đèn ngủ đến mức tối nhất, cầm lấy gối của cô vỗ nhẹ.

"Mau ngủ đi."

Nghê Thường kéo mái tóc dài sau đầu sang một bên rồi ngả lưng xuống giường.

Cô cũng không dám lên tiếng hỏi anh có ngủ hay không nữa.

Nếu cô lại hỏi như vậy lần nữa có khi thực sự sẽ bị ... 'đóng đinh' vào giường.

Viêm Trì ngồi xuống sàn nhà tựa vào bên mép giường, giống như lần trước cô ở nhà anh.

Anh lười biếng duỗi hai chân dài ra, hỏi cô: "Buổi sáng em thường dậy lúc mấy giờ? Bà nội thì sao?"

Nghê Thường đưa mắt nhìn đồng hồ, mếu máo: "Chắc hẳn ngày mai em sẽ dậy muộn huhu."

"Bây giờ trời lạnh, bà thường ngủ đến bảy giờ. "Cô dừng lại, khó hiểu,

"Anh hỏi làm gì thế?"

"Em nói xem." Viêm Trì nghiêng ngả nhắm nhướng mi, "Anh ở nơi này tranh thủ vụng trộm yêu đương với em."

Anh cong môi cười ranh mãnh: "Phải canh thời gian, không thể để ai chộp mất."

Nghê Thường cứng họng: "Anh nói bậy cái gì đấy, gì mà tranh thủ nữa. . . . ."

Cô có cảm giác tội lỗi không thể giải thích được.

Nếu lần trước cùng anh "gặp gỡ riêng tư" còn hoàn toàn thuần khiết, nhưng hôm nay cô và anh lại. . . . .

*hai người vẫn chưa 'pha chế nước chấm'???!

"Cô bé này" Viêm Trì trầm giọng, ranh mãnh cười cười, "Bà nội không đồng ý vậy mà cô bé còn cùng ca ca 'gặp gỡ riêng tư' sao?"

Anh ngử khí đùa: "Là do vui vẻ kích thích đúng không nào?"

"Anh. . . . ." Nghe Thường vươn một tay từ trong chăn ra véo cánh tay bạn trai một cách tức giận, "Anh là đồ đáng ghét. . . . ."

Viêm Trì bắt lấy bàn tay nhỏ bé, đưa lên môi hôn, sau đó lại nhét tay cô vào chăn.

"Được rồi, không náo nữa ."

"Mau ngủ. Chờ em ngủ rồi anh mới đi."

Nghe Thường "ừm" nhẹ một tiếng, hàng mi dài của cô nháy mắt buồn ngủ hai lần, nhưng vẫn không nhắm mắt.

Không có nguyên nhân gì, cô chỉ là thích nhìn dáng vẻ Viêm Trì an tĩnh ngồi bên cạnh giường mình mà thôi. Người đàn ông của cô không nói tiếng nào, nửa khuôn mặt chìm trong ánh sáng ấm áp của ánh đèn vàng nhạt, ngay cả bóng mi dưới mắt cũng lộ ra vẻ dịu dàng ôn nhu.

Đó là một kiểu an tâm và dịu dàng mà cô đã quen thuộc và nhớ nhung. . . . .

Lạc đến miền ức xưa cũ, Nghê Thường đột nhiên nhớ tới.

"Lúc còn nhỏ, mỗi khi em không ngủ được, ông cố sẽ ngồi ở mép giường nhìn em ngủ." Cô nhẹ nhàng nói, giọng điệu mang theo nỗi nhớ nhung,

"Ông cũng sẽ nói, chờ em ngủ rồi ông mới đi."

Viêm Trì khóe miệng cong lên: "Lão nhân gia trước kia, hẳn là người hiểu rõ em nhất?"

Nghê Thường chậm rãi gật gật đầu.

Ông cố và bà rất yêu quý cô. Ở một mức độ nào đó, bà đóng vai trò như một "người cha nghiêm khắc", trong khi ông là người mềm lòng và nhân hậu, giống như một "người mẹ dịu dàng".

Khi Nghê Thường mười tuổi, vào đêm bị nhốt ở nhà một mình đó, bên ngoài trời mưa rất to. Có lẽ đây là lý do, mỗi đêm khi có mưa lớn, cô luôn ngủ không yên giấc. Sau khi trở về nhà cổ, ông cố luôn kiên nhẫn ở giường hoặc là bà sẽ ru cô ngủ trong những đêm mưa gió.

Nếu Nghê Thường gặp ác mộng giật mình tỉnh dậy, ông cố sẽ luôn vỗ lưng, nhẹ nhàng dỗ dành cô chìm vào giấc ngủ; trong lúc nửa mơ nửa tỉnh, cô cũng sẽ nhìn thấy ông đang ngồi bên đầu giường và quạt cho mình. . . .

Nhớ tới việc này, hốc mắt Nghê Thường liền cay cay.

Cô đưa tay dụi dụi đôi mắt ươn ướt, không khỏi bồi hồi nhớ lại: "Ngày mai tết nguyên đán. Trước kia, thái gia gia sẽ làm cho em bánh nếp nướng. . . . ."

Viêm Trì nhìn chăm chăm bạn gái, không nói lời nào, ẩn ẩn ở trong lòng yên lặng, đôi mắt đen trong sáng và tối không phân biệt được cảm xúc. Một lúc sau, anh đưa tay lau nước trên khóe mắt cô, nhẹ giọng nói: "Vậy ngày mai em dậy sớm, anh sẽ làm bánh nếp cho em, được không?"

Nghê Thường khóe miệng cong cong ... đánh nhẹ tay anh: "Lừa người."

"Chờ sáng em dậy, anh đã đi mất rồi . . . . ."

Viêm Trì không trả lời, chỉ nắm tay cô.

"Mau ngủ đi, quá muộn rồi."

Nghê Thường cuối cùng nhắm mắt lại. Gần như ngay lập tức, cô chìm vào giấc ngủ sâu.

Lại giống như mới ngủ được một phút, Nghê Thường liền nghe tiếng bà nội kêu mình rời giường.

Cô mở mí mắt nặng trĩu, ngơ ngác phản ứng một hồi rồi quay đầu nhìn đồng hồ báo thức trên đầu giường.

Đã hơn chín giờ sáng..

Phía sau bức bình phong, bà nội lẩm bẩm một mình: "Ngủ dậy đã thấy đồng hồ điểm chín giờ. . . ! Tuyết rơi nặng hạt

người ngủ cũng sâu hơn thì phải. . . . . Cháu gái, tối qua chắc con cũng ngủ sớm?"

Nghê Thường lập tức cảm thấy áy náy, mơ hồ đáp, quay đầu sững sờ nhìn sàn nhà bên giường.

Mặt trời sớm đã lên cao, cô hoàn toàn không biết đêm qua Viêm Trì rời đi lúc nào.

Nếu không phải còn hoa tai trên đầu giường và dấu vết trên người, có lẽ cô thực sự nghĩ mọi chuyện đêm qua chỉ là một giấc mơ. . . . .

Tuyết rơi một đêm, bên ngoài trở thành một thế giới được trắng men bao phủ trong bạc, nhiệt độ cũng giảm mạnh.

Nghê Thường mặc sườn xám hai lớp đồng màu với áo khoác có lót bông, cầm chổi ra sân.

Nghê gia không làm việc vào ngày Tết, theo thông lệ trước đây, hẳn là sẽ có một vài khách hàng đến thăm nhà.

Vừa mới quét tuyết được một lúc, thì cửa gỗ vang lên tiếng gõ cộc cộc. Mở cửa, có một chàng trai giao hàng mặc đồng phục màu xanh lam đứng bên ngoài đưa cho Nghê Thường một gói hàng.

Nghê Hồng Hạnh đang chuẩn bị bữa sáng, bước ra nhìn thấy gói lớn trong tay cháu gái, bà nhìn Nghê Thường: "Con lại đặt gì đấy. . . . ."

Nghê Thường lắc đầu ôm gói hàng vào nhà, một bên giải thích với bà nội là cô không mua gì.

Vén lớp vải bọc bên ngoài, bên trong là một hộp gỗ hai tầng tinh xảo, mở ra, Nghê Thường nhìn thấy một loạt các món tráng miệng đẹp mắt.

Cầm lấy thiệp trong hộp bánh, phút chốc cô nở nụ cười.

"Là Viêm phu nhân tặng ạ, chúc chúng ta năm mới vui vẻ."

Nghê Hồng Hạnh tiếp lấy cúi đầu nhìn xem, khóe miệng cũng cong cong.

"Những món này chắc đều do bà ấy làm, hẳn là rất dụng tâm. Lát nữa con nên gọi điện hay nhắn tin cảm ơn đi"

Nghê Thường không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm hộp đồ gỗ trên bàn.

Tầng gỗ thứ hai chỉ có một loại bánh. . . .

Là bánh nếp, mặt bánh nếp trắng tròn được nướng chín vàng, bên trên rắc một lớp bột đường nâu sẫm.

Nghê Thường ánh mắt khẽ đảo qua, liền đáp xuống tấm thiệp màu lam nhạt bên cạnh bánh gạo nếp.

Tấm thiệp nhỏ hơn, nhưng tinh tế, khi cầm lên còn mang theo mùi thơm thoang thoảng.

Lúc Nghê Thường mở nó ra, là nét chữ mà cô đã quá quen thuộc.

Tặng bé con hay khóc nhè của anh:

Sau này, mỗi sáng sớm tết Nguyên đán, đều sẽ có bánh nếp nướng trước mặt em.

Mỗi một đêm em mất ngủ, đều sẽ có anh bên cạnh, đỡ em đi vào giấc ngủ.

Ky sĩ của em!

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 47: Em Đã Nghe Thấy Hết. . . . .

Edit: riri_1127

Chương 47: Em đã nghe thấy hết. . . . .

Nguyên đán qua đi, lúc này là thời gian Nghê Thường nhàn hạ nhất trong năm.

Hoàn thành đơn hàng cũ, thẳng đến sau tết âm lịch, cô cùng bà nội mới có nhận đơn đặt hàng mới. Thời gian này năm trước, Nghê Thường bận ôn thi đại học, nhưng giờ đã tốt nghiệp, hiện tại cô đã có một kỳ nghỉ nhỏ hoàn toàn thư giãn.

Mấy hôm trước, một khách hàng cũ kinh doanh khách sạn đến thăm, nhân tiện mời Nghê gia đến thăm suối nước nóng mới mở cửa họ ở ngoại ô. Nghê Thường 'dì cả' đang đến, thấy bất tiện nên Nghê Hồng Hạnh liền cùng mẹ con Giang Ngư đi suối nước nóng.

Kỳ thật trừ bỏ 'dì cả', Nghê Thường còn có nguyên nhân khác, đó là hai ngày trước Viêm Trì đã nói rằng hôm nay sẽ đưa cô đi dự tiệc cùng đội.

Đêm giao thừa, anh đi công tác không đi họp đội, cho nên hôm nay bọn họ cố tình tổ chức một đợt nữa, nói rằng mọi người nhất định phải đến, ai có người nhà thì mang theo.

Bà nội rời đi sau khi ăn sáng. Nghê Thường cứng nhắc về xong một bản thiết kế trên máy tính bảng, liền nhận được điện thoại của bạn trai. Cô chỉ đơn giản thu dọn đồ đạc, ra gặp anh ở đầu ngõ.

Bữa tiệc sẽ diễn ra vào buổi chiều, cả hai dự định đi đến một trung tâm mua sắm gần đó trước.

Rốt cuộc, thì hai người họ chưa thực sự hẹn hò bên ngoài nhiều. Lúc nhắn tin WeChat hôm qua, Nghê Thường nói hai người còn chưa xem một bộ phim nào cùng nhau và đương nhiên Viêm Trì đã mua vé xem phim ngay lập tức để chiều lòng bé con của anh.

Anh chọn mua vé tình nhân, cả phòng đều là ghế da đôi dài cùng màn hình IMAX. Nghê Thường không có kinh nghiệm xem phim với bạn trai, còn anh lại ôm cô không chịu buông, chốc lát lại hôn hôn cùng lúc với diễn viên trên màn hình. . . . .

Người đàn ông này thật phiền phức!

Xem phim xong vừa đến giờ cơm trưa, nhưng hai người cũng không có đói. Nhóm tay đua của Viêm Trì liên tục có tin nhắn, có người đến không kịp, họ hô hào kêu gọi mọi người nhanh lên.

Viêm Trì mua cho bạn gái ly trà sữa, cùng cô đến đó.

Địa điểm gặp gỡ không xa trung tâm mua sắm. Là trong một KTV mới mở nổi tiếng trên Internet, mảnh lời quảng cáo

là trang trí với cảm giác công nghệ, các phòng riêng theo chủ đề khác nhau và hình ảnh 3D.

Người phục vụ đưa họ lên phòng. Sau khi đẩy cửa, Nghe Thường hơi chấn động.

Bên trong ước chừng có 30 40 người, rộng đến thần kỳ, không chỉ có có thể ca hát, còn có bàn bi-a, máy chơi game, quầy bar -- thậm chí trong góc còn có một hồ nước nhỏ.

Phòng riêng được bao quanh bởi màn hình lớn 360 °, có một sân khấu nhỏ ở trung tâm. Hiệu quả của việc ca hát ước tính có thể so sánh với một buổi hòa nhạc nhỏ. Vào lúc này, ai đó đang la hét với một chiếc micrô trên đó, có đủ loại ánh sáng và tia sáng chiếu vào sân khấu, người tóc vàng đứng đó đặc biệt chói mắt.

Thấy Viêm Trì cùng Nghe Thường nắm tay đi đến, anh ta hét lớn một tiếng: "Yancy!"

Thanh âm bị microphone phóng đại vang lên "Con mẹ nó mày lại muộn! Xem chốc nữa lão tử có bắt mày uống đến chết không!"

Viêm Trì khinh thường cười, giơ ngón giữa về phía hắn, dẫn Nghe Thường đi thẳng vào. Phương Khôn Đằng liên tục vẫy tay chào, hai người đi đến chiếc bàn tròn nơi cậu ấy đang ngồi, Nghe Thường phát hiện bàn đều là nam nhân, cô có chút câu nệ ngồi bên cạnh Viêm Trì.

Trên bàn đã có đầy đồ ăn nóng hổi. Có những con cá nướng vẫn còn xèo xèo, nước lẩu đỏ au, xiên nướng đầy ắp

ớt.

Viêm Trì cũng nhìn lướt qua bàn, cầm lấy menu điện tử, một tay choàng qua vai Nghê Thường rất tự nhiên, hỏi cô: "Em gọi thêm món gì không?"

Nghê Thường lắc đầu: "Không, em không đói bụng."

Viêm Trì tự mình mở menu: "Vậy anh gọi món cho em."

Anh gọi một nồi cua thịt, đặc biệt ghi không cay. Đồ ăn lên rất nhanh, trong chốc lát, phục vụ mang ra một cái nồi lớn và bếp lò nhỏ. Nghê Thường bất ngờ phát hiện, món cua ở KTV này so với nhà hàng nổi tiếng bên ngoài nhìn còn ngon mắt hơn.

Cua bên trong nồi hầm gần to hơn bàn tay cô, cộng thêm chân gà và tôm nữa, thật là một nồi to đầy ắp.

Viêm Trì đang gấp thức ăn cho Nghê Thường, tóc vàng đang ca hát cũng tiến lại đây tự bao giờ.

"ĐM! Sao vừa nãy không thấy món này nhỉ"

Nói xong anh ta cầm lấy đũa định gắp cua.

Viêm Trì một phen kiểm cổ tay tóc vàng lại, con người đen lãnh đạm nói: "Món này gọi cho vợ tao, mày đi ra kia đi."

Nghê Thường trong lòng nháy dưng. Không biết là bởi vì anh đang giữ thức ăn cho cô, hay vì anh thốt ra từ "Vợ" như vậy. . . . .

Tóc vàng vẻ mặt bi phẫn: "Một ngày nào đó, lão tử sẽ thiêu rụi cầu lương của hai người!"

Anh ta cầm chiếc máy tính bảng bên cạnh lên: " Tao sẽ tự mình gọi món đó. Tao phải ăn giống những gì mày gọi! "

Phương Khôn Đằng nở nụ cười: "Thật sự là mày gọi không được món đó đâu."

Cậu ta đưa tay chỉ chỉ dòng chữ ngay cạnh tên món-- món chỉ dành cho hội viên.

Tóc vàng: ". . . . ."

Mắt thấy tóc vàng sắp muốn khóc đến nơi, Nghê Thường chạy nhanh cười cười hoà giải: "Mọi người cùng nhau ăn thì tốt rồi, một người lại ăn không hết đâu."

Viêm Trì liếm môi: "Vậy chia ra đi"

Nghê Thường "Ừm"

Anh lấy đĩa gấp một ít cua, đem đẩy tới trước mặt tóc vàng "Cái này cho mấy người."

Sau đó, anh đẩy cả nồi sang cho bạn gái: "Em ăn đi."

Nghê Thường: ". . . . ."

Mọi người: ". . . . ."

"Chậc."

"ĐM!"

"ĐM ĐM. . . . ."

Phương Khôn Đằng không thể chịu đựng được nữa, lắc đầu cười khúc khích: "Trì ca, mấy huynh đệ thấy anh thật xa lạ nha . . . . ."

"Các người bây giờ mới phát hiện bộ mặt thật của tên cầm thú này sao!" Tóc vàng căm giận nói, "Tao đã sớm nhìn thấu ! Nó chính là cái loại này, cái gì mà -- vì huynh đệ có thể giúp không tiếc cả mạng sống, vậy mà vì nữ nhân nó đâm huynh đệ hai đao!"

Cay cú bị 'đâm đao', Viêm Trì bị cả hội phạt rượu.

Nghê Thường không tham dự nội chiến của mấy người đàn ông, ở bên cạnh yên lặng ăn thịt cua.

Liếc nhìn một vòng, cô nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc -- chiếc váy bó sát cùng đôi boots da cao đến đầu gối, tóc xoăn sóng lớn nhuộm hồng.

Thấy Nghê Thường nhìn lại đây, Đỗ Á nháy mắt mấy cái, lại hướng khoảng không cạnh mình hạ cằm, ánh mắt hỏi cô muốn lại đây không.

Nghê Thường do dự, sau lại cầm lấy ly trà sữa đi đến.

Bên này ngồi trên ghế dài lý tất cả đều là phụ nữ, hẳn là "Người nhà" của mấy tay đua khác, ngoài Đỗ Á Nghê Thường cũng không quen bất cứ một ai.

Hai người trao đổi vài câu, Đỗ Á cầm lon bia đưa cho cô, Nghê Thường xua tay, Đỗ Á không nói gì, tự mình uống cạn.

Tầm mắt quét trên người Nghê Thường, cô nàng cười cười: "Cô thật đúng là một năm bốn mùa đều mặc sườn xám."

Mùa đông đến Nghê Thường mặc sườn xám có lớp chân bông, có đồ lót dày bên trong. Sườn xám có độ rộng nên trông không bị phồng khi mặc từng lớp, vóc dáng vẫn thon gọn sau khi cởi áo khoác. Trong một căn phòng có nhiều người như vậy, cô vẫn xinh đẹp độc nhất vô nhị.

Nghê Thường đưa tay vuốt ve cổ áo đứng, cong môi: "Sườn xám có thể mặc bất cứ lúc nào."

Đỗ Á nhìn chằm chằm cổ áo cô, gật đầu: "Lần trước tôi nói muốn đặt may, cô tưởng là nói giỡn sao?"

Nghê Thường không tiếp lời, chỉ lấy điện thoại ra và bấm vào một bản vẽ thiết kế.

"Cô xem qua đi."

Nghê Thường quả thật tưởng Đỗ Á nói đùa, nhưng thật ra cô cũng có một ít cảm hứng--

Từ thẩm mỹ đại chúng xem xét, phong cách cool girl của Đỗ Á cùng sườn xám là hoàn toàn không hợp. Nhưng nếu, cô ấy phải 'nắm giữ' sườn xám, thì Nghê Thường phải làm sao để tạo ra một thiết kế tự tại thoải mái, Đỗ Á vừa nhìn qua đã bị hấp dẫn.

Đúng lúc mấy ngày nay có thời gian rảnh, Nghê Thường thử thiết kế một mẫu. Nhìn thấy tác phẩm nghệ thuật trên

điện thoại, lông mày Đỗ Á giật giật, kinh ngạc thốt lên một tiếng "a".

Đây là sườn xám màu đen trơn. Chất liệu vải dệt kim co giãn rất tốt, tôn lên những đường cong uyển chuyển, những đường nét đậm nhạt trên đó rất đơn giản và gọn gàng, không hề lỗi một chút nào.

So sánh với sườn xám truyền thống, cổ áo sườn xám này hơi thấp, chỉ có một khóa màu bạc. Xẻ tà cũng hơi cao, vị trí trên đầu gối hai tắc làm cho người ta nhìn thoáng qua cảm thấy vừa huyền ảo, vừa có chút gợi cảm.

Đường viền của sườn xám dọc đến bắp chân, người mẫu trong hình vẽ đang đi một đôi DR. MARTENS màu đen. Sườn xám cùng DR. MARTENS, nhìn có vẻ không hợp, nhưng trong bức ảnh này hoàn toàn hợp nhau - bộ đồ này vừa ngọt ngào vừa phóng khoáng.

Đỗ Á rõ ràng rất thích, ánh mắt nhìn Nghê Thường tràn đầy bất ngờ: "Cô đã làm ra chưa? Đây phải bao nhiêu tiền?"

Nghê Thường lắc đầu: "Mới chỉ vẽ thôi."

"Năm sau liền bắt đầu. Chờ tôi làm ra, cô làm người mẫu chụp ảnh được không?"

Nghê Thường mày liễu hơi nhếch, "Nếu hiệu quả tốt, có thể miễn phí tặng cô nha."

"Không thành vấn đề!" Đỗ Á một ngụm đáp ứng, có điểm ngạo kiều khởi cảm, "Cứ đùa, tôi là người mẫu, tuyệt đối sẽ

bán chạy!"

Nói xong lại quay đầu hỏi mấy cô gái khác: "Này, mọi người thử xem? Sườn xám của cô ấy siêu khó đặt đấy! "

Mấy cô gái kia cười cười không mặn không nhạt nói rằng họ không cần.

Nghê Thường không nói gì. Không biết có phải cô nhạy cảm hay không, nhưng cảm thấy mấy cô gái kia cũng không thích mình lắm, từ đầu tới cuối ánh mắt đều mang theo vẻ đánh giá. . . . .

Đỗ Á hào hứng add Wechat của Nghê Thường, sau khi cất di động, cô nàng lại hướng quầy bar bên kia ý bảo: "Bên kia trong chốc lát sẽ có kịch bản giết người, cùng chơi nhé?"

Nghê Thường cười lắc đầu: "Thôi thôi tôi không chơi, mọi người chơi đi"

Đỗ Á cũng không lôi kéo nữa, đứng dậy cùng mấy cô gái kia rời đi.

Nghê Thường quay đầu nhìn thoáng qua phía Viêm Trì bên kia. Mấy người đàn ông bọn họ còn đang hút thuốc uống rượu bưng bưng sôi nổi. Cô không đến đó, chỉ ăn một miếng bánh redvelvet sau đó đứng dậy đi phòng vệ sinh.

Phòng vệ sinh ở đây cũng lớn thần kỳ, trang trí cũng theo tiêu chuẩn khách sạn cao cấp, bên trong liên tục được quét dọn.

Nghê Thường mở một ngăn và bước vào. Cô thường không bị đau bụng khi tới kỳ, nhưng vào mấy lúc này thì cũng không thể cảm thấy thoải mái được. Khi đang lấy khăn ướt và băng vệ sinh trong túi ra, Nghê Thường đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng mở cửa, tiếng giày cao gót lộc cộc đi vào. Những người đó vào không vào buồng, chỉ có tiếng vòi nước vang lên cùng lúc với cuộc trò chuyện của họ.

"Gặp người thật thì chết tâm được rồi chứ?"

Một giọng nói khác lẩm bẩm: "Dù sao thì tôi vẫn không hiểu tại sao Trì thần lại thích người như vậy?"

Ý thức được người mấy cô gái kia đàm luận là ai, động tác trên tay Nghê Thường hơi dừng một chút.

"Mới mẻ. Hơn nữa, cô gái đó gia cảnh cũng tốt. Đàn ông, không phải ai cũng vậy sao, ngủ với ai cũng được, nhưng chính thất thì nhất định phải tìm đàn ông hoàng."

Nghê Thường ngẩn ra.

Cái gì mà, "Ngủ với ai cũng được???"

". . . . . Đố Á lúc trước không phải cùng cô ta xích mích sao? Nhưng hôm nay lại thấy bọn họ khá được."

Người kia khinh thường: "Ngay cả Trì thần cũng có thể bắt được, Đố Á tính cái gì chứ."

"Hình như . . . . . cô ta là lúc thi đấu đã gặp được Trì thần."

"Thật sao, có phải cái lần trên cao nguyên có Đỗ Á đi theo phải không? ?"

"Đúng vậy."

"Hừ! Lúc ấy Đỗ Á theo đuổi, tôi còn nghĩ sẽ nắm chắc phần thắng rồi chứ, nhưng sau đó lại hậm hực bỏ đi . . . . . Cho nên, nữ nhân kia là. . . . . ?"

Người kia ý vị thâm tường cười cười

"Dù sao nghe nói, nữ nhân kia tối đó cũng đến phòng của Trì thần."

"Thật sao? ? Cho nên lúc đó không phải chỉ có một mình Đỗ Á . . . . . Vậy, bọn họ tính là cái gì đây?"

"Là 'pháo/hữu chuyển chính? ?" *Ý nói Nghê tử từ bạn giường k danh phận được lên chức người yêu.

"Ai biết được."

"Không phải Trì thần nói anh ấy truy người ta sao?"

"Sao có thể thực sự tin vào lời nói của một người đàn ông chứ? Tìm kiếm một người thật tâm và nghiêm túc từ cái vòng tròn này, tốt hơn là tìm một con lợn biết leo cây đi!"

"Ừm cứ chơi đi, lúc trước Trì thần ở nước ngoài, quan hệ nam nữ không phải rất loạn sao. Phỏng chừng đối với anh ấy mấy cái này cũng thấy bình thường."

"Đúng vậy. Bọn họ những người này. . . . . Không có bạn gái không có nghĩa là không có phụ nữ, mà có bạn gái rồi

cũng không đại biểu là không có phụ nữ khác bên ngoài."

"Chậc, Tưởng Hiếu Điệp lúc trước không phải đã nói Trì thần đã tìm cô ấy sao? Khi đó, anh ấy cũng đã công khai truy nữ nhân kia rồi đấy thôi . . . ." *ôi Trì ca, xin là xin vĩnh biệt cụ=))))

Một hồi, hai người đó sột soạt thu dọn túi mỹ phẩm và rời đi

Sau một lúc lâu, Nghê Thường mới chậm rãi đẩy cửa đi ra. Cô bước đến bồn rửa với vẻ mặt thất thần, vặn mạnh vòi nước và rửa tay một cách máy móc. Vừa rồi nghe được đoạn đối thoại này, hai tai cô chấn động, đến nỗi đầu óc ong ong cả lên, cũng nảy sinh ra càng nhiều bất an cùng nghi vấn.

Có ý tứ gì?

Nói "Không có bạn gái không có nghĩa là không có nữ nhân, mà có bạn gái cũng không đại biểu là không có nữ nhân khác" ?

Còn có cô gái Tưởng Hiếu Điệp. . . . .

Sau khi Viêm Trì xác định quan hệ với cô, còn cùng nữ nhân khác có quan hệ sao. . . . .

Cô vẫn luôn rất tin tưởng anh.

Cho dù những người xung quanh nói rằng rất khó có thể tin được một người đàn ông. Nhưng cô vẫn tin tưởng vào anh.

Cô chọn tin tưởng vào những gì cô biết và cảm nhận.

Nhưng. . . . .

Những gì cô nhìn thấy và nghe thấy ở cao nguyên, hay nói cách khác, quá khứ của anh luôn như một cái gai trong tim cô.

Tổng quy ý nan bình. (suy cho cùng thì khó mà nguôi ngoai)

Anh đối với cô tốt như vậy, thương cô dỗ dành cô, ôm cô và hôn cô, làm những điều thân mật và ngượng ngùng với cô. . . . .

--anh có làm những điều đó với người phụ nữ khác không?

Có khi nào còn làm không chỉ với một người. . . . .

Tưởng tượng đến đây, Nghê Thường tim bỗng chốc đập nhanh. Cô đã rất cố gắng để bản thân không suy nghĩ và tưởng tượng lung tung.

Thật cố gắng hòa giải với quá khứ của bạn trai, hòa giải với chính mình.

Mặc dù không thể nhớ đi, nhưng cô đã cố gắng không đụng vào cái gai trong lòng kia. Nhưng hôm nay phút chốc nó đã bị người khác gậy lên, chạm đến sinh đau. . . . .

Phục hồi tinh thần lại, đôi bàn tay mỏng manh đã bị chà xát đỏ ửng dưới nước. Nghê Thường tắt vòi nước, chờ dẫn đi ra ngoài.

Vừa bước ra ngoài, cô giật mình đụng phải khuôn ngực rộng và rắn chắc của một người đàn ông.

Viêm Trì đỡ lấy bả vai cô, con người đen thân thiết đánh giá khuôn mặt bạn gái.

"Không có việc gì chứ?"

Anh chợt xuất hiện ở trước mắt, Nghê Thường thoáng ngây ngẩn cả người, trái tim lại quặn thắt.

Cô mất tự nhiên dời tầm mắt: "Sao anh lại ở đây?"

Viêm Trì nắm tay cô: "Thấy em đi cả buổi trời, tưởng em không thoải mái."

Nghê Thường giả vờ lấy điện thoại trong túi xách để rút tay ra khỏi lòng bàn tay anh, nhỏ giọng nói: "Em muốn trở về. . . . ."

Viêm Trì sửng sốt nói, "Bụng em đau sao?"

Nghê Thường đơn giản thuận theo lời nói anh, thấp giọng "Ừm" .

"Ừm, vậy chúng ta đi thôi." Viêm Trì cầm lấy chiếc túi trong tay cô, "Anh vào lấy đồ, em đợi ở đây nhé."

"Không cần." Nghê Thường vội vàng nói, "Em gọi xe là được, anh tiếp tục chơi đi."

Viêm Trì cước bộ chưa dừng, lại nói: "Em không ở đây lâu tử còn chơi cái gì nữa."

Nghê Thường không nói gì.

Biết hôm nay sẽ uống rượu, Viêm Trì không lái xe cũng không lái moto. Từ KTV đi ra, hai người gọi xe về nhà Nghê Thường.

Anh không uống nhiều, nhưng vẫn có chút khó chịu, vừa lên xe liền ôm bạn gái, gục cầm lên đỉnh đầu cô rồi nhắm mắt lại. Nghê Thường giật mình trước sự ôm ấp của anh, quay đầu nhìn ra phía ngoài cửa sổ.

Xe taxi dừng ở đầu ngõ, hai người xuống xe đi bộ về nhà.

Viêm Trì đưa bàn tay lạnh ngắt của cô vào túi áo mình và hỏi: "Khi nào em đi xem nhà mới?"

Nghê Thường không nhìn bạn trai, cúi đầu nhìn chằm chằm xuống nền đá rêu xanh: "Bà nội ngày mai mới trở về, ngày mốt em sẽ đi."

Viêm Trì gật đầu: "Được rồi, ngày mốt anh sẽ đi cùng em."
"

Nghê Thường "Ừm" , lại nhẹ giọng: " Nếu anh bận thì không cần đâu."

Viêm Trì ánh mắt ngưng lại, đưa mắt nhìn một bên mặt cô.

"Em làm sao vậy?"

Anh trầm giọng hỏi rồi duỗi tay ôm cô vào lòng: "Đau bụng không? Anh bế em đi nhé?"

Nghê Thường mi mắt giật giật, im lặng lắc đầu.

Đi nhanh về đến cửa nhà, Viêm Trì từ trong túi lấy ra điện thoại di động.

Con ngõ im lặng, đặc biệt rõ ràng tiếng điện thoại rung.

Mở màn hình, anh khịt mũi.

"Bọn họ chuốc cho Eros say rồi."

"Đồ ngốc kia hét lên thì to, nhưng thật ra hai cốc sẽ liền say." Anh đưa điện thoại đến trước mắt Nghê Thường, cười khể, "Năng lực này làm sao uống nổi với anh chứ."

Nghê Thường ngược mắt lên, nhìn thấy tóc vàng trong bức ảnh đang quỳ trên mặt đất và cầm giá đỡ micro, khuôn mặt buồn bã. Khóe miệng cô hơi cứng lại một chút, không nói gì cúi đầu nhìn túi xách lấy chìa khóa.

Viêm Trì hạ cánh tay xuống, nụ cười trên mặt cũng bị quét sạch. Anh nhìn cô chăm chăm, chậm rãi cau mày.

Nghê Thường rút chìa khóa định mở cửa thì bất ngờ tay anh đưa đến chặn ngang.

Cô giật mình quay đầu lại.

Viêm Trì đang nhìn cô sâu sắc.

Mặt trời sắp lặn, ánh sáng rực rỡ còn đọng lại giữa đôi lông mày sâu, nhuộm đôi mắt anh bằng một màu vàng mờ nhạt.

Giọng anh cũng trầm và áp bức: "Rốt cuộc hôm nay em bị làm sao vậy?"

Nghê Thường nuốt khan, phát hiện miệng lưỡi mình khô khốc.

-- lúc này cô mới ý thức được chính mình tựa hồ chưa chuẩn bị tốt cho việc giảng co nói chuyện.

Hoặc là nói, căn bản cô không có dũng khí giảng co. . . . .

Nghê Thường lông mi khẽ nhúc nhích, mí mắt sụp xuống: "Không --"

"Hỏi em thì em nói đi." Viêm Trì cường thế đánh gãy câu trả lời của cô, mi tâm càng nhúu chặt, "Có cái gì nói thẳng không được sao?"

"Ai mẹ nó chọc giận em?"

Nghê Thường mím môi im lặng nhìn bóng đen trên mặt đất.

Bóng của hai người được vẽ rất dài, một phần lớn của chúng chồng lên nhau. Nhìn qua, tựa như cô bị anh ôm trong ngực, lại giống bị hòa tan vào thân thể anh. . . . .

Qua một hồi lâu, Nghê Thường nhẹ giọng mở miệng: "Viêm Trì."

Cô ngẩng đầu nhìn anh, không hề trốn tránh, khuôn mặt nhỏ nhắn, mi mắt, thậm chí lông tơ trên mặt đều bị mặt trời

lặn chiếu rọi ánh sáng màu vàng nhàn nhạt.

"Anh còn có nhớ hay không, lúc trước khi chúng ta cùng một chỗ, anh cam đoan với em cái gì?"

"Nhớ rõ."

Nghê Thường nhìn chằm chằm đôi mắt anh, nhẹ giọng: "Vậy sau khi chúng ta bên nhau, anh có vượt quá giới hạn với người phụ nữ nào khác không ...?"

"Không có." Viêm Trì lập tức nói.

Anh kiên định trầm giọng: "Anh chỉ có một mình em."

Nghê Thường mi tâm bỗng dưng buông lỏng.

Như thể bị mạo phạm bởi câu hỏi và phản ứng của cô, đôi mắt đen của anh nheo lại tỏ vẻ không hài lòng.

Anh cũng cau mày: "Dù là trước hay sau khi ở bên em, thì em đều là người duy nhất."

Giọng điệu và ánh mắt anh cố định, nói từng câu từng chữ: "Từ trước đến giờ, em luôn là người phụ nữ duy nhất của anh."

Nghê Thường thần sắc nhoáng lên một cái, nhưng ánh sáng trong mắt lại vụt tắt. Cô kéo môi dưới cười như tự giễu: "Anh không cần phải nói như vậy. . . . ."

Viêm Trì hơi giật mình, tiếng nói phút chốc trầm thấp: "Em có ý gì?"

"Dù chuyện xảy ra đều là quá khứ. . . . ." Nghe Thường dừng lại, thần sắc mờ mịt nhìn bạn trai, "Nhưng anh cũng không thể phủ nhận quá khứ."

Thanh âm cô nhỏ đi: "Em cũng không phải không biết. . . ."

Viêm Trì vẫn còn sững sờ, bối rối hỏi ngược lại: "Em biết gì?"

"Vốn chính là." Nghe Thường mím môi bất mãn nhỏ giọng, "Em đã nghe thấy..."

Cô ngược mắt lên nhìn anh, bàn tay đặt bên hông bất giác nắm chặt.

"Lúc ở cao nguyên. . . . em đã nghe thấy hết."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 48: Đã Sẵn Sàng...

Edit: riri_1127

Chương 48: Đã sẵn sàng...

Nói xong lời này, Nghê Thường bình tĩnh nâng khóe mắt quan sát phản ứng của bạn trai.

Lông mày anh nhíu lại, con ngươi đen một mảnh mờ mịt -
- thần sắc hoàn toàn hoang mang.

"Em nghe được cái gì ?" Anh hỏi lại cô.

Nghê Thường: ". . . . ."

Thì ra, cho tới nay cũng chỉ có một mình cô canh cánh trong lòng.

Anh đã quên mất cái gai khiến cô cảm thấy đau khổ khó chịu bao lâu nay. . . . .

Nghê Thường trong lòng càng thêm chua xót. Cô không thể nói trắng ra, chỉ rĩ mắt thì thầm: "Lúc em không cẩn thận làm rơi áp khâm trước cửa phòng anh . . . . ."

Viêm Trì mi tâm khẽ động, theo lời của cô nhớ lại: "Em làm rơi áp khâm trước phòng anh . . . . ."

Anh chớp mắt chậm rãi, nhớ lại.

"Anh ở cùng Phương Khôn Đăng."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường mím môi, ý vị thâm trường liếc mắt nhìn anh một cái -- ánh mắt lãnh đạm, thất vọng, lại buồn bã.

Cô không nói gì, mở khóa cửa đi thẳng vào nhà.

Viêm Trì nhìn thấy bóng dáng tức giận của bạn gái, trong lòng âm thầm tức giận cũng dâng lên, càng thêm khó hiểu.

Cho nên, rốt cuộc cô nghe thấy cái gì ? ?

Anh cùng Phương Khôn Đăng, hai người đàn ông có thể thanh âm gì??

Thanh âm. . . . .

Viêm Trì trong đầu hơi hơi chấn động, chợt nhớ ra..

Ngày đó buổi tối, hình như anh cũng nói với Phương Khôn Đăng là di động của cậu ta thanh âm quá lớn tới. . . . .

Cho nên, cô đã nghe thấy tiếng Phương Khôn Đăng xem phim.

Sau đó nghĩ anh. . . . . ? ?

. . . . .

. . . . .

Viêm Trì đứng tại chỗ ngăn người vài giây, phút chốc cười ra tiếng.

Không biết nên khóc hay cười .

Đời này cũng chưa từng bị oan uổng như vậy.

Viêm Trì lắc đầu lại cười khẽ, cất bước đi vào cửa lớn Nghê gia.

Anh nhìn thấy bạn gái đang đứng trước ghế sofa trong phòng khách, giờ tay cởi cúc áo khoác, anh nói với Nghê Thường: "Ngày đó em nghe thấy chính là do Phương Khôn Đẳng nó--"

Anh đột nhiên ngừng câu chuyện, một chút lại nghĩ đến gì đó.

"Em vì sao đột nhiên nhớ tới mà nói chuyện này ?"

Động tác tay Nghê Thường chớp mắt ngừng lại, sau đó tiếp tục cởi chiếc cúc cuối cùng, cởi áo khoác ngoài.

"Em không thể hỏi vào lúc này sao?" Cô thản nhiên.

Viêm Trì nhìn bạn gái với ánh mắt dò xét. Rõ ràng, lý do cô đề cập đến quá khứ quan trọng hơn bản thân sự việc.

Khuôn mặt vừa thư thái của anh lại trở nên tối sầm.

"Hôm nay có ai nói gì với em sao?"

Nghê Thường quay đầu nhìn, ánh mắt cùng ngữ khí đều rất lãnh đạm: "Nếu anh không làm thì có người nào dám nói

chứ."

Viêm Trì im lặng một lát.

"Cho nên, quả thật có người nói gì đó với em."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường không nói nữa, quay lưng lại và gấp chiếc áo khoác trong tay.

Các động tác máy móc là hữu ích nhất trong việc giải tỏa cảm xúc.

Căn phòng rơi vào một khoảng lặng.

Giữa hai người im lặng xảy ra căng thẳng, bầu không khí giăng co.

Qua sau một lúc lâu, Viêm Trì chậm rãi nói: "Hôm nay nhất định anh sẽ cho em một cái công đạo, được không?"

Nghê Thường đưa lưng về phía anh, vẫn là không hé răng.

Hai cánh tay của cô vượt ve chiếc áo khoác đã gấp sẵn một cách máy móc, đôi vai trong chiếc sườn xám chần bông cũng đang hơi run lại kỳ quái.

Viêm Trì nặng nề nhìn thẳng bóng dáng bạn gái, lại lấy di động xem. Cuối cùng cái gì cũng không nói, xoay người rời đi.

Mãi cho đến khi nghe thấy tiếng anh đóng cửa gỗ, Nghê Thường mới không kiềm chế được mà phát ra một tiếng thút

thít rất nhỏ trong cổ họng. Cô đưa tay lên lau mấy giọt nước mắt trên mặt, vai khẽ run một hồi mới từ từ ngăn dòng nước mắt.

Sau khi xuống sân khóa cửa, Nghê Thường lên lầu và trở về phòng.

Thay quần áo ở nhà xong, cô mở tủ lạnh, xem một vòng cũng không muốn ăn uống gì, sau đó lại lấy máy tính bảng ra.

Cầm cây bút và nhìn chằm chằm vào màn hình trống một lúc lâu không thể giải thích được, cô mới nhận ra rằng mình hoàn toàn lơ đãng.

Tâm trí của cô sớm đặt trên người anh mất rồi.

Không biết anh đi chỗ nào rồi, cũng không hiểu được anh nói "Công đạo" là ý gì.

Càng lo lắng hơn là có phải anh sẽ không đến nữa không .
. . . . .

Nỗi lòng đã hỗn loạn lại càng thêm lo sợ bất an.

Thẳng đến khi màn đêm bắt đầu buông xuống, di động Nghê Thường mới có một tin nhắn mới.

Nhìn hình ảnh đồng phục xe đua quen thuộc trên màn hình, nhịp tim của cô đột nhiên tăng lên.

Mở WeChat, không có văn bản hay giọng nói, Viêm Trì chỉ gửi một tệp âm thanh.

Sau khi nhấp vào, Nghe Thường gần như ngay lập tức nhận ra đó là giọng của ai -- là một trong hai giọng nữ trong phòng WC chiều nay ở KTV

Cô ta so với lúc nói chuyện phiếm lúc chiều kém hưng phấn hơn rất nhiều, giọng điệu sợ hãi khẽ run: ". . . . . Tôi, tôi chưa nói cái gì cả, chính là chỉ nghe nói một ít. . . . ."

"Cô nghe nói cái gì?" Thanh âm anh lãnh ngạnh phát trầm, cảm giác áp bách mười phần.

"Chính là Đỗ Á lúc trước đi cao nguyên, đều nói cô ấy. . . . . và anh . . . . ."

"Liên quan gì tới!" Thanh âm của Đỗ Á xuất hiện, tức giận tràn đầy, "Từ cao nguyên trở về tôi đã nói tôi không còn cái tâm tư kia. Bây giờ người đàn ông của tôi đang ở đây, các người con mẹ nó còn nói huyền thuyên, tìm đánh --"

Cô ấy dường như im lặng dừng lại.

"Cô còn nói cái gì nữa?" Viêm Trì lại hỏi.

Một trận nín thở trầm mặc.

"Là. . . . ." Cô gái mở miệng lại thanh âm càng thấp, càng lúc càng run rẩy, "Tưởng Hiểu Điệp nói lúc trước anh có đi tìm cô ấy. . . . ."

"Nói bậy!" Một giọng phụ nữ đột ngột vang lên, tiếng nói bén nhọn, "Tôi chưa từng nói qua!"

"Chính là cô nói, lần đó ăn khuya, cô nói Trì thần nửa đêm nhắn tin cho cô --"

"Nói vớ vẩn--"

Cuộc cãi vã đột ngột kết thúc.

Nghê Thường cup mắt thấy đoạn ghi âm đã kết thúc.

Màn đêm ngoài cửa sổ như tràn vào trong chốc lát. Cô ngồi trong bóng tối, tâm trạng và suy nghĩ có choáng váng một lúc.

Có vẻ như cô nên thở phào nhẹ nhõm -- vì bạn trai không có làm ra chuyện quá giới hạn.

Anh đã giữ lời hứa với cô.

Nhưng tâm trạng của Nghê Thường vẫn không hề thoải mái chút nào.

--cô đã hiểu lầm anh.

Hướng phát triển của mọi thứ dường như khiến tâm trạng cô trở nên phức tạp hơn.

Nghê Thường lấy điện thoại và bật lại màn hình. Trang trò chuyện WeChat vẫn là đoạn ghi âm do Viêm Trì gửi.

Anh không nói gì cả.

Người đàn ông dường như đang bày tỏ sự bất mãn và phẫn uất bằng sự im lặng. Cũng như là một lời chất vấn thầm lặng dành cho cô.

Nghê Thường tâm tình bất ổn.

Cô mím môi, nhấn mở khung đối thoại. Con trỏ lướt qua trong khung hình một cách trống rỗng, đầu ngón tay của cô dừng lại giữa không trung, chậm chạp không hạ xuống . . . .

.

Trong lúc sững sờ, một tin nhắn lại xuất hiện.

Chỉ có ngắn ngủn hai chữ:

【 mở cửa 】

Nghê Thường hô hấp ngưng trệ, cô còn chưa kịp suy nghĩ thì chân đã chạy đi. Sau khi xuống lầu, cô nhặt áo khoác sau ghế sofa khoác lên người, bước tới cửa đứng lặng người một lúc mới giơ tay mở.

Viêm Trì một tay đút túi đứng ở cửa, tư thế và vẻ mặt như thường.

Nhưng Nghê Thường tinh ý nhận ra có một lớp áp suất thấp mờ nhạt đang bao phủ người anh. Anh không nói chuyện, chỉ không tiếng động mà bước vào khung cửa, lặng nhìn cô.

Đôi mắt đen hơn bóng đêm, còn sâu hơn nước.

Nghê Thường mấp máy môi. Cô rất muốn nói điều gì đó, nhưng cũng không biết phải nói gì.

Hiện tại, cái gì cũng đều nói không được. . . . .

Hai người không nói chuyện. Gió lạnh đêm đông lướt qua vách tường, Nghe Thường khẽ rung mình.

Qua một hồi lâu, Viêm Trì cúi đầu mở miệng: "Ghi âm nghe xong chưa?"

Cô ôm lấy cánh tay, "Ừm" một tiếng

"Công đạo như vậy --" anh ngừng lại, chậm rãi nhìn cô, "Em vừa lòng chưa?"

Nghe Thường: ". . . . ."

Trái tim Nghe Thường như có một đôi bàn tay vô hình nào đó nắm lấy một cách nặng nề.

Đau lòng, chột dạ.

Cô nuốt khan khó khăn nói: "Em không ngờ rằng tất cả bọn họ đều đang nói bừa. . . . ."

"Không phải em không ngờ." Anh bình tĩnh nói.

"Mà là em không tin anh."

Nghe Thường cả người chấn động, giật mình ngược mắt lên.

Viêm Trì cũng đang thẳng tắp nhìn cô, ánh mắt đặc biệt chăm chú.

"Mấy người xa lạ chỉ nói vài câu em liền tin sao? Trước khi nghi ngờ anh, em còn không định nói cho anh biết."

Thanh âm yết hầu anh lặn xuống rõ ràng.

"Nghê Thường, em căn bản không tin anh."

Cô căn môi dưới, không biết chống đỡ làm sao.

Viêm Trì một câu nói trúng đích. Kỳ thật cho tới nay, cô đối với anh khuyết thiếu một phần tín nhiệm.

Cho dù đó là do đánh giá của những người xung quanh, ấn tượng định kiến của cô về anh, hay cái bóng kéo dài của gốc gác gia đình, hay tính khí vốn đã nhạy cảm của mình, tóm lại cô chưa bao giờ cảm thấy hoàn toàn yên tâm trong mối quan hệ này.

Thẳng đến giờ phút này, Nghê Thường tựa hồ mới bắt đầu giật mình, thì ra cảm giác an toàn trong tình yêu, không thể toàn bộ đều trông cậy vào người đàn ông mang tới, còn do chính bản thân mình. . . . .

Viêm Trì khẽ thở dài, anh như rơi vào trong không khí lạnh lẽo, giọng nói cũng lạnh lùng hơn.

"Rốt cuộc anh phải làm sao bây giờ, làm sao em mới bằng lòng tin tưởng anh?"

Anh nhẹ nhàng hỏi cô, không phàn nàn hay tức giận mà chỉ tỏ ra bất lực.

"Ngay cả trái tim anh cũng trao cho em rồi."

Nghê Thường trong mắt căng thẳng, ngực dồn dập đập phập phồng một chút, muốn nói lại thôi.

Viêm Trì nhìn chăm chăm khuôn mặt im lặng của cô một lúc, sau đó tự giễu giật giật khóe miệng.

Anh không nói nữa xoay người rời đi.

Vừa định giơ tay mở cửa, cổ tay áo đột nhiên bị nắm lại từ phía sau.

Viêm Trì quay đầu lại, thấy Nghê Thường cúi thấp đầu, đỡ dẫn đứng ở chỗ cũ, một cánh tay cứng ngắc nâng lên, gắt gao ôm lấy tay áo anh.

Những ngón tay nhỏ lạnh lẽo ngập ngừng nắm lấy đầu ngón tay.

"Em xin lỗi. . . . ."

Giọng cô gái như muỗi kêu truyền vào tai, khiến trong mắt anh nổi lên từng đợt sóng.

Nghê Thường chậm rãi ngẩng đầu, đôi mắt màu trà ướm át trong màn đêm giống như tấm gương nhỏ phản chiếu.

"Em xin lỗi." Cô nói lại một lần. Thanh âm vẫn rất nhỏ nhưng rõ ràng hơn rất nhiều.

Viêm Trì ánh mắt cùng yết hầu khẽ động, thần sắc đồng thời hòa hoãn nhẹ nhàng hơn không ít.

"Vậy anh hỏi em --"

Anh bình tĩnh nhìn bạn gái, trầm giọng: "Từ trước đến giờ anh chỉ có một người phụ nữ là em, em có tin không?"

Nghê Thường gật đầu: "Tin."

Lại gật đầu lần nữa "Em tin tưởng anh."

Nói xong, cô tiến lên một bước, hai cánh tay mảnh mai chậm rãi ôm lấy eo anh, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào lồng ngực rắn chắc. Một mái tóc đen đổ xuống, giống như mèo con nhẹ nhàng cọ cọ hai cái, tâm tình anh cũng bị cô ôm đến mềm mại theo.

Giọng nói Nghê Thường nhẹ nhàng, trở nên rầu rĩ: "Từ nay về sau em sẽ tin tưởng anh . . . . ."

Viêm Trì giật mình.

Anh nghe rõ ràng sự thất bại thảm hại của mình, chỉ cần một câu của cô anh liền buông lỏng.

Thấy bạn trai nửa ngày không có phản ứng, Nghê Thường có chút bất an, đưa hai tay lên ôm lấy cổ anh. Cô ngẩng khuôn mặt lấp lánh lên nhìn, đột nhiên kiễng chân nhẹ nhàng hôn lên môi anh.

Hàng mi vươn ướm của cô nhẹ nhàng lướt qua chóp mũi anh, âm cuối còn có chút nức nở, so với lông mi có khi còn mềm mại hơn:

"Ca ca, anh đừng giận nữa được không?"

*ok ca ca hết giận và bây giờ sẽ làm thịt em=))))

Tưởng ngược tí chứ ai dè ăn cơm trớ tiếp haha

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 49: Cẩn Hai Miếng / Ăn Hai Cái...

Edit: riri_1127

Chương 49: Cẩn hai miếng / Ăn hai cái...

Viêm Trì ánh mắt phút chốc căng thẳng, thái dương giật giật.

Anh nhắm mắt lại, bất lực và suy sụp.

ĐM.

Anh thật đúng là. . . . .

Hoàn toàn bại trước cô!

Viêm Trì thở dài, vươn tay ôm eo bạn gái, gắt gao kéo cô vào trong lòng ôm chặt.

Nghê Thường giống như một đứa trẻ được an ủi, hơi mếu máo, sương mù trong mắt dày đặc.

Viêm Trì khẽ cười, một tay nâng cằm bạn gái: "Em khóc cái gì?"

Anh cúi đầu hỏi cô: "Anh mới là người bị oan uổng mà còn chưa có khóc đâu, em sao lại khóc trước rồi ."

Nghê Thường mím môi lắc đầu, không nói lời nào, đôi mắt càng đỏ.

Viêm Trì nhúu mày: "Đừng khóc ."

"Em cố ý làm anh đau lòng sao?"

Đối với cô anh căn bản không có biện pháp nào.

Đây đâu chỉ là người yêu.

Rõ ràng là tổ tông của anh thì có.

Cô mới rơi nước mắt, anh liền hoảng loạn trong lòng.

Bách luyện cương toàn bộ hóa vi liễu chỉ nhu*

*Thép tinh luyện trăm lần cũng trở nên mềm mại quấn quanh ngón tay, một phép ẩn dụ cho việc trở nên bất lực sau một thất bại. Hoặc được sử dụng như một phép ẩn dụ để làm dịu tính khí nóng nảy và cứng rắn.

Nghê Thường áp cằm vào ngực anh, ngẩng đầu nhìn, đôi mắt đỏ ửng đáng thương hể hể.

Cô nhẹ giọng mũi nói: "Vậy thì anh còn tức giận nữa không?"

Viêm Trì thật chăm chú nhìn cô, yết hầu lặn lộn: "Còn."

Nghê Thường bấu môi: "Vậy --" Cô còn chưa nói hết câu, môi đã bị anh hôn xuống.

Anh ôm gáy và hôn cô, nóng nảy xao động như lần đầu họ hôn nhau, nhưng với một sự thô lỗ có chủ ý, anh gặm cắn môi, mút cắn đầu lưỡi, như đang trừng phạt cô.

Sau khi ngón tay len lỏi vào mái tóc dày của cô, nụ hôn của anh lại càng kéo dài, vừa nâng niu vừa an ủi, cùng cô ôn nhu dây dưa lẫn nhau.

Trong đêm đông lạnh giá, Nghê Thường bị hơi thở của anh châm lửa, đầu óc không ngừng nóng lên. Cô duỗi thẳng eo thả lỏng cơ thể, chủ động hưởng ứng nụ hôn của bạn trai hơn bao giờ hết. Hai cánh tay mảnh khảnh quàng qua cổ anh, lòng bàn tay từ từ di chuyển từ sau đầu tóc ngắn về phía trước, dùng đầu ngón tay vuốt ve đường viền quai hàm mà cô yêu thích.

Viêm Trì không có ngăn cản đôi tay nhỏ bé không thành thật. Môi anh cũng bắt đầu di chuyển từ cảm cô tìm đến vành tai mềm mại.

Đợi đến khi bên má bị châm chích bởi những sợi râu thô ráp, Nghê Thường cuối cùng không nhịn được khẽ ưm ưm vài tiếng. . . . .

Vạt áo trước của anh nhăn nhúm, lồng ngực rắn chắc dồn dập phập phồng, đột nhiên có một trận gió ngoài trời thổi vào.

Nghê Thường không khỏi rùng mình.

Viêm Trì một tay ôm cô để chắn gió, một tay đưa lên xoa xoa khoeo môi ướt át của bạn gái.

"Bé con." Giọng nói anh mang theo vài phần khàn khàn, lộ ra lưu luyến,

"Anh muốn thương lượng chuyện này với em."

Nghê Thường mi mắt ẩm ướt khẽ chớp: "Ừm?"

Viêm Trì đưa tay sờ lên mặt cô.

"Về sau trong lòng em khó chịu phải nói ngay với anh."

"Nếu không vui, đánh anh cũng được, đừng để bản thân buồn phiền miên man suy nghĩ, được không?"

Trái tim Nghe Thường cảm động, gật đầu "Ừm" ra tiếng.

Cô ôm eo, lại vùi vào lòng anh, nhẹ giọng trả lời: "Được rồi ~"

Viêm Trì cúi đầu hôn lên đỉnh đầu cô.

"Vào nhà đi, đứng đây gió lạnh sợ bụng em đau."

Hai người khóa kỹ cửa đi vào nhà trong. Viêm Trì hướng phòng bếp liếc mắt một cái: "Còn chưa ăn sao?"

Nghê Thường lắc đầu: "Em không đói bụng."

Anh nở nụ cười, cởi áo khoác.

"Bé con lên lầu quần chần đi, lát nữa sẽ có cơm."

Nhìn bóng dáng anh đi vào bếp, Nghe Thường đột nhiên hơi đói bụng. Có thể là nút thắt trong lòng được cởi bỏ

chăng.

Hoặc có thể là do anh đã trở về, khiến tâm trí suy nghĩ và cơ thể của cô đều bình yên. . . . .

Sau khi trở lại phòng mình, đầu tiên Nghê Thường đi tắm rửa. Khi tóc vừa khô, trên bàn đã đặt sẵn hai bát cháo nóng hổi.

Cháo trắng hần là lúc sáng bà nội nấu sẵn, anh đã thêm rất nhiều thứ vào, bao gồm ngô, đậu xanh đầy màu sắc, tôm bóc vỏ và chà bông.

Nghê Thường mới vừa ngồi vào sô pha, Viêm Trì đã đẩy cửa phòng vào, trong tay bung ly nước cô hay dùng. Hần là anh tìm được đường nâu trong tủ lạnh và pha một cốc nước gừng đường nâu.

Cô nhận lấy ly nước, một hơi uống hết phân nửa. Chờ cô buông chén, Viêm Trì liền hỏi: " Quần áo lần trước anh mặc em để ở đâu?"

"Anh phải thay quần áo sao?" Nghê Thường hỏi, lập tức lại dừng, phản ứng lại, "Buổi tối. . . . . anh không đi sao?"

Anh nhướn mi, cố ý hỏi lại: "Vậy em muốn anh đi hay là ở lại hử?"

Cô nháy mắt mấy cái không nói gì, có chút ngượng ngùng mím môi.

Viêm Trì cười nhẹ, nâng tay xoa đầu bạn gái một cách nhẹ nhàng.

"VẬY ĐI, THẤY EM YÊU THÍCH KHÔNG RỜI NHƯ VẬY, CA CA LIỀN Ở LẠI VỚI EM NHA."

Nghê Thường liếc mắt một cái: "Anh bớt ảo tưởng . . . . ."

Cô đặt ly xuống, bước đến tủ cạnh bàn trang điểm. Đứng trước tủ quần áo, mở cửa và lấy ra một bộ quần áo nam.

Thấy trong tay cô là bộ đồ ngủ màu xanh đậm, Viêm Trì có điểm kinh ngạc nhướn mày.

Không phải là áo phong chạt ních cùng quần ống ngắn lần trước, mà là một bộ mới tinh, vừa thấy đoán chừng cũng rất vừa người.

Anh mím môi: "Em thật là khẩu thị tâm phi nha bé con."

"Áo ngủ đều chuẩn bị tốt cho anh rồi còn muốn đuổi người sao?"

Nghê Thường liếc mắt một cái, không tiếp lời, đem áo ngủ ném về phía bạn trai.

Bộ đồ ngủ này được cô may lúc rảnh rỗi cách hai ngày trước.

Bà nội nói rằng chất liệu này không phù hợp với sườn xám, nhưng phù hợp để làm váy lót hoặc đồ ngủ. Không biết vì cái gì, Nghê Thường lập tức nghĩ tới lần trước Viêm Trì đã mặc bộ quần áo không vừa người. . . . .

Anh hai ba ngụm ăn hết cháo trong bát, rồi đi vào phòng tắm với bộ đồ ngủ mới.

Nghê Thường ăn xong bưng bát xuống lầu đi vào phòng bếp, cho tất cả xoong nồi đã qua sử dụng vào máy rửa bát.

Tầm mắt quét qua bếp, mi tâm cô khẽ động.

Người đàn ông này thoát nhìn thô ráp, nhưng cách nấu nướng của anh chắc chắn là kiểu "vừa dọn dẹp vừa nấu nướng" mà bà nội đánh giá cao nhất.

*tui cũng là kiểu nàyyy

Người như vậy mà nấu ăn thì lúc dọn dẹp cũng nhẹ nhàng không ít, trong chốc lát Nghê Thường đã thu dọn sạch sẽ lại phòng bếp.

Lên lầu trở lại phòng, Viêm Trì mới từ trong phòng tắm đi ra đang cầm khăn lau lau tóc. Lau xong, anh thản nhiên đặt khăn lên đầu giường, vén chăn lên nằm, quen thuộc như ở nhà.

Cô đi qua, đem khăn vắt lên tấm bình phong. Sau đó, vặn nhiệt độ máy sưởi xuống mức nhỏ nhất, mới vừa tiến vào ổ chăn, vòng eo đã bị ôm lấy từ phía sau.

Anh kéo cô vào lòng, đặt lên trán cô một nụ hôn nhẹ. Nghê Thường vuốt vuốt tóc và ôm lò sưởi nhỏ bằng tay trái.

Tâm tình chợt xao động, nhưng lại kiên định trước nay chưa từng có.

Đại khái là bởi vì hôm nay cô mới chắc chắn, chắc chắn rằng lồng ngực và cánh tay, hormone và nhiệt độ cơ thể này chỉ thuộc về cô.

Chỉ thuộc về một mình cô.

Cảm giác thỏa mãn trong lòng không ngừng bành trướng, Nghê Thường đem mặt vùi vào ngực anh, hơi chun mũi, thì thầm mơ hồ không rõ: "Để ngủ. . . . ."

Viêm Trì vuốt ve tóc bạn gái.

"Hửm?"

Cô nằm trên ngực anh, hít một hơi thật sâu thì thầm: "Mùi hương trên người anh rất dễ chịu."

Viêm Trì cười khúc khích, giọng nói dễ chịu từ tính làm lồng ngực rắn chắc của anh hơi rung.

"Mùi hương gì?"

Nghê Thường đưa đầu ngón tay chọc chọc lên ngực bạn trai, nhăn nhó nũng nịu: "Chính là mùi hương dễ ngủ thôi. . . . ."

Anh nhếch môi a ra tiếng, đưa tay cởi bỏ hai nút áo ngủ, hơi kéo cổ áo ra.

"Vậy cho em cắn hai miếng nhé?"

Làn da màu lúa mạch mạnh mẽ của anh đang ở trước mặt cô, nhiệt độ cơ thể như thiêu đốt khuôn mặt.

Nghê Thường hơi hơi nghiêng đầu: "Em mới không cần đâu. . . . ."

Viêm Trì buồn cười, đưa tay nhéo nhéo gương mặt thanh tú của cô. Đầu ngón tay lại mang theo ám chỉ gì đó, hơi kéo kéo dây áo lót của bạn gái.

Thanh âm trầm thấp ám muội: "Anh muốn ăn."

Nghê Thường trong lòng nháy dưng. "Không được."

Cô cúi đầu, nhỏ giọng nói: "Em cái kia còn. . . . ."

"Biết." Anh ghé tai cô thì thầm, dỗ dành, "Như lần trước ăn một cái thôi."

Anh lại dừng một chút, cười đến lưu manh: "Không đúng."

"Ăn hai cái."

Nghê Thường sững sốt mới phản ứng lại, từ tai đến cổ nháy mắt đỏ bừng.

Cô ở trong chần đá anh một cước: "Anh, anh lại không biết xấu hổ!"

Viêm Trì đưa tay to siết chặt eo thon của bạn gái, tỏ vẻ đứng đắn: "Lão tử ôm người phụ nữ của mình thượng giường, cần gì mặt mũi chứ."

Mi mắt cô run rẩy, vươn tay vuốt ve cổ áo: "Cũng không được. . . . ."

Viêm Trì liếc mắt nhìn theo: " 'Dì cả' cũng làm nơi đó đau sao?"

Nghê Thường cắn môi: "Có một chút."

"VẬY VỪA LÚC." Viêm Trì làm bộ kéo vạt áo cô, "Ca ca xoa xoa cho em!"

Nghê Thường vừa cười vừa tức giận vỗ vào vai bạn trai: "Ai nha chán ghét anh chết mất --"

Sự hờn dỗi của cô bị cắt ngang bởi âm thanh tin nhắn điện thoại cạnh giường.

Viêm Trì ngừng đùa, một tay lấy điện thoại. Anh mở màn hình liếc nhìn hai lần, lông mày khẽ động, ý tứ hàm xúc không rõ nhìn cô.

"Cho em xem chuyện tốt."

Nghê Thường tò mò nhìn sang, đầu dựa vào bả vai anh: "Cái gì?"

Viêm Trì dùng ngón tay cái bấm vào nút phát video trên màn hình. Tiếng kêu cao khó tả của người phụ nữ được phát ra ngay lập tức.

Nghê Thường nháy mắt hóa đá.

Mãi cho đến khi phân cảnh khỏa thân xuất hiện, cô mới hét lên đưa tay che mắt.

Viêm Trì tạm dừng video, bị bạn gái hung hăng đánh vào vai.

"Anh làm gì đấy!"

Cô làm sao xem qua mấy video như vậy chứ!

Thậm chí tiểu thuyết chỉ dám đọc trên Tấn Giang*!

*Web đọc tiểu thuyết chính quy của TQ, có một quy định khi xuất bản tiểu thuyết, đó là cấm miêu tả cảnh nóng từ cổ trở xuống.

Viêm Trì liếm môi chậm rãi nói: "Cái này có giống thanh âm em nghe đêm đó ở cao nguyên không?"

Nghê Thường sửng sốt, ngẩng đầu giật mình nhìn bạn trai, khi bắt gặp ánh mắt bén nhọn của anh, cô bỗng nhận ra gì đó, trong đầu oanh ra một tiếng.

"Anh, ngày đó --"

"Không phải anh." Viêm Trì đưa điện thoại di động tới trước mắt cô

Là trang trò chuyện giữa anh và Phương Khôn Đăng.

YC: 【lão tử ngày đó nên đem mày đá ra khỏi phòng】

Phương Khôn Đăng hồi âm vài biểu cảm che mặt mỉm cười.

Nghê Thường trừng lớn mắt nhìn chằm chằm màn hình vài giây, hoàn toàn giật mình.

Cho nên, lúc trước Viêm Trì nói anh ở cùng Phương Khôn Đăng là thật.

Ngày đó thanh âm cô nghe được, kỳ thật là Phương Khôn Đăng xem. . . . .

. . . . .

. . . . .

Nghê Thường quả thực dở khóc dở cười, khuôn mặt nhỏ nhắn đều nhăn lại.

"Em làm sao biết được chứ. . . . ."

Viêm Trì cười khế, chăm chú nhìn cô: " Em cũng quá xem thường người đàn ông của em rồi đấy."

Nghê Thường khó hiểu nhìn anh.

Anh gõ đầu ngón tay vào màn hình điện thoại hai lần và nhìn cô đầy ranh mãnh.

"Lão tử làm sao có thể để người phụ nữ của mình gào khóc như bị phạt thế được chứ!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 50: Anh Đều Thích....

Edit: riri_1127

Ngượng ngùng 🙊

Chương này mấy bà đọc mà nghĩ đến cảnh đen tối thì .... chuẩn rồi, chính là nó đấy=))))

Khuyến khích nghĩ thật là sâu xa vào hihi 🙊

Chương 50: Anh đều thích....

Nhìn vào đôi mắt mơ hồ và sâu thẳm của anh, hai gò má Nghê Thường lại nóng lên. Rõ ràng là cô đang hoảng loạn, nhưng thanh âm gào khóc của người phụ nữ trong điện thoại lại vang lên trong tâm trí một cách vô thức.

Quả thật. . . . .

Có vẻ giống đang bị 'trừng phạt'.

Vậy, nếu không phải thanh âm như thế thì thanh âm thế nào mới đúng?! . . . . .

Miên man bất định một lúc lâu, Nghê Thường mới giật mình, lúc này cô mới ý thức được suy nghĩ của mình có bao

nhieu. . . . .

Nguy hiểm!

Cô then thùng nhắm mắt, một tay cầm giận nhéo thắt lưng bạn trai: "Anh đáng ghét. . . . ."

Toàn đem đến những suy nghĩ xấu xa!

Lúc này không chỉ có trên mặt phát sốt, Nghê Thường cảm thấy cả người đều nóng lên. Cô xốc chăn lên, vừa muốn đứng dậy, lập tức đã bị chặn ngang ôm lấy.

"Ai nha anh buông tay ra!" Cô giẫy dụa hai lần trong vòng tay rắn chắc của anh, "Em đi uống nước. . . . ."

Viêm Trì một phen kéo chặn lại cho cô.

"Nằm đắp chăn đi, anh lấy nước cho em."

Anh bước ra khỏi giường đi vòng ra trước tấm bình phong, cầm cốc của bạn gái lên lấy nước sôi từ máy nước nóng nhỏ, sau đó lại rót thêm ít nước lạnh, pha lại thành một cốc nước ấm vừa đủ uống.

Bưng cốc nước quay lại, nhìn thấy bạn gái cũng không có nghe lời nằm quấn chăn, mà cô nàng đang ngồi ở đầu giường, từ ngăn kéo lấy ra một đôi tất trắng.

Viêm Trì khó hiểu: "Đi ngủ em còn mang làm gì."

"Chân em lạnh thôi."

Thế chất cô trước sau như một, tay chân lạnh cả người đều lạnh theo. Đến khi 'dì cả' đến lại càng nghiêm trọng, cho dù mở hệ thống sưởi hơi, nhưng cả đêm chân vẫn sẽ rất lạnh.

Viêm Trì đem nước đặt trên đầu giường, ngồi bên giường nhác tán nhìn bạn gái.

Vì để phối hợp với sườn xám, đa phần tất của Nghê Thường đều là tất cotton màu trắng, trắng sữa, trên đó có họa tiết ren hoặc xoắn retro, rất tinh xảo.

Nghê Thường đang mang tất, ngồi xếp bằng một chân duỗi ra. Viêm Trì lúc này mới phát hiện cô có sơn móng chân.

Năm ngón chân được sơn màu nhàn nhạt, bàn chân nhỏ nhắn trắng nõn. Có một vết sẹo nhỏ trên mu bàn chân hơi nhô lên, nhìn tinh xảo mỏng manh.

Ánh mắt anh hơi chuyển, đưa tay nắm lấy cổ chân cô, kéo đến đầu gối mình.

"Để anh mang cho em."

Nghê Thường có hơi ngượng ngùng mím môi, nhưng vẫn là duỗi thẳng chân, để bạn trai mang tất cho mình.

Anh không vội vàng mang vào, mà đưa một tay nắm lấy hai cổ chân cô, tay kia xoa xoa lòng bàn chân, lòng bàn tay ôm lấy gân Achilles mảnh mai, dễ dàng bao lấy toàn bộ bàn chân nhỏ bé.

"Sao chân em lại nhỏ như vậy?"

"Chẳng nhỏ đâu." Ngón chân Nghê Thường trong tay anh cong cong kháng nghị, "Là tay của anh to."

Viêm Trì nở nụ cười, dùng ngón cái xoa xoa cổ chân cô.

Cô tránh né, nhỏ giọng: "Anh lại làm gì vậy. . . . ."

Anh không trả lời, con ngươi đen nhìn chằm chằm mấy ngón chân một lát, đột nhiên đưa tay, một phen kéo chiếc tất cô mới vừa mang ra.

Nghê Thường ngẩn người: "Anh --"

Anh vén vạt áo lên, đem hai chân cô kéo vào trong ngực -
- giống như lần trước hai người ở trong gara.

Anh nhìn về phía cô, nhướn mi hỏi: "Thế này chẳng phải ấm hơn sao?"

Nghê Thường trong lòng rung động, ngón chân không tự giác cong lên. Cô cảm nhận được cơ bụng cứng rắn của bạn trai, khó nhịn mà lui chân: "Không thể để thế này cả đêm."

"Chân em sẽ ấm ngay thôi . . . ."

Vừa nói xong, cô liền cảm nhận được hơi ấm từ 'lò lửa' độc quyền của mình, đôi bàn chân mềm mại vô thức hơi động đậy cọ cọ qua lại một chút.

Cả người Viêm Trì đồng thời căng chặt, yết hầu trầm xuống, ần ần cảm giác hơi khó chịu. Anh chậm rãi ngược

mắt, ánh mắt cùng nhiệt độ cơ thể giống nhau, đều nóng rực.

"Em muốn nóng cả đêm sao?"

Không đợi Nghê Thường trả lời, anh liền cầm lấy hai cổ chân cô, mạnh mẽ đẩy xuống phía dưới.

Nghê Thường cả người cứng đờ.

Ý thức được chân mình đã chạm phải thứ gì, trong đầu trong cô như nổ tung một mảnh trắng xóa. Khuôn mặt nháy mắt đỏ xuống đến tận cổ, giống như ấm đun nước nóng bùng bùng.

Không lạnh không lạnh!

Chỗ nào cũng không lạnh nữa huhuhu. . . . .

Nhưng Viêm Trì không cho cô cơ hội rút lui. Anh đã kề sát người lại gần, một thân hormone nam tính càng thêm nóng rực toát ra nguy hiểm, thanh tuyến cũng trầm khàn:

"Ca ca cho em nhìn thử nhé?"

". . . . ."

Bộ đồ ngủ trên người anh là do chính tay cô may. Lần đầu tiên làm quần áo nam cả bộ, cô cũng thực 'tri kỷ' và biết cách tạo sự thuận tiện cho anh.

Hiện giờ, quả thật không cần lao lực anh liền cởi ra một cách dễ dàng.

Cô nhìn thấy rồi!

Thân thể cường tráng, cường tráng. . . . . dâng trào. Tựa như bàn ủi đang thiêu đốt gan bàn chân cô. Nghe Thường cả tim và hô hấp cùng nhau đình chỉ, hai chân tê rần.

Ngữ khí anh ám muội, tiếng nói toàn bộ đều ách: "Còn lạnh không?"

". . . . ."

Cô nói không ra lời, chỉ cảm thấy lòng bàn chân cùng đại não đều đang không ngừng phát hỏa.

Cầu nam nhân quả nhiên hiểu lắm cách ma sát để tăng nhiệt.

Khi mắt cá chân cô như sắp bị gãy và tâm trí hoàn toàn chìm vào hỗn loạn, Viêm Trì đơn giản đem cả hai tay cô một phát kéo lại gần . . . . .

Qua không biết bao lâu, Nghe Thường cảm thấy đại khái hẳn là có mấy thế kỷ đã trôi qua. Viêm Trì mới buông lỏng cô ra. Anh đi vòng qua tấm bình phong ra ngoài, đến bên bàn lấy khăn ướt. Một lần rút hết nửa bịch, sau đó lại đứng dậy đi vào phòng tắm.

*tại sao đã đọc H nhiều rồi nhưng cặp này lại vẫn làm tôi mắc cỡ thế k biết🙄

Nghe Thường toàn bộ hành trình đều ngây ra như phỗng, hai tay ôm ngực ngây ngô bất lực.

Cảnh tượng vừa rồi quá mức chấn động, hiện tại cô vẫn còn đang choáng váng. . . . .

Sau khi Viêm Trì từ phòng tắm đi ra, liền nhìn thấy bạn gái lui ở đầu giường, hai tay nhỏ bé ôm ngực, đặc biệt giống một con thú nhỏ bị kinh sợ, lại trông rất tội nghiệp. Anh cười cười, vẻ mặt thỏa mãn không đứng đắn.

Anh bước đến và ôm cô từ phía sau.

Tầm mắt đưa đến bả vai cô, anh đưa tay lên lau lau rồi khẽ cười: "Như thế nào, nơi này cũng dính vậy . . . . ."

Nghê Thường: ". . . . ."

Huhuhu, trách ai! Ai đáng trách đây!

Nghê Thường không dám nhìn quần áo, cũng không dám quay đầu đối diện bạn trai, mặt còn đỏ bừng phần hân mắng chửi:

"Anh, anh chính là cái khốn nạn . . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười, nghiêng đầu thân mật hôn vành tai bạn gái.

"Cái khốn nạn này hiện tại chính là của em nha."

Nghê Thường co rúm rụt cổ: "Em mới không cần đâu. . . . ."

Hừ chết người ta rồi!

"Không thể theo ý em được." Viêm Trì khẽ cắn vành tai cô, cười xấu xa, "Lão tử vẫn là thứ nhất --"

Anh còn chưa nói xong, Nghê Thường liền giống như tai bị điếc, a ra một tiếng chạy vào phòng tắm. Nhìn bóng dáng cô gái chạy trốn chết, Viêm Trì cười khẽ.

Đứng trước bồn rửa tay, Nghê Thường nhìn mình trong gương lại nhanh chóng cúi đầu. Mở vòi nước, đầu tiên cô rửa tay thật sạch, sau đó tạt một ít nước lên mặt, cuối cùng là lấy vòi hoa sen ra nhắm thẳng vào chân tay. . . . .

Sau khi rửa sạch sạch sẽ, Nghê Thường đi ra, thấy Viêm Trì đang thay ga trải giường. Anh cũng thay áo ngủ, lại mặc vào bộ đồ không vừa vặn kia.

Không cần nghĩ . . . . . cũng biết vì sao.

Nhìn nghiêng về phía bạn gái, anh nhướn mày hỏi cô: "Em có thay quần áo không?"

Nghĩ đến áo ngủ mình dính cái gì đó, Nghê Thường hung hăng liếc anh một cái, mở tủ quần áo lấy bộ váy ngủ khác, lại vào phòng tắm.

Trải giường xong xuôi, anh tự giác nằm vào ổ chăn. Trong chốc lát, Nghê Thường cũng từ phòng tắm đi ra, nhìn thấy bộ váy ngủ mới của cô, lông mày của anh khẽ động, khóe môi cong lên.

Thời gian lâu, anh cũng biết váy ngủ và váy lót của cô căn bản là loại dây rất mỏng.

Nhưng cái mới thay này không phải, tay áo dài và cổ áo hẹp ôm sát cổ, ngực.

Bé con, bắt đầu để phòng anh rồi . . . . .

Mắt anh tự nhiên di chuyển xuống gấu váy dài đến đầu gối, ánh mắt phút chốc dừng lại, thần sắc chuyển đậm.

Nhận thấy ánh mắt bạn trai biến hóa, Nghê Thường trong lòng căng thẳng. Cô bấu môi, nhàn nhạt cảnh cáo:

"Anh đêm nay không được lại --"

Còn chưa nói xong, Viêm Trì đã nâng một bàn tay lên, lòng bàn tay chậm rãi đưa đến đầu gối cô.

-- chạm đến vết sẹo kia.

Nghê Thường giật mình, bỗng nhiên nhớ đến lần trước -- lần cô ở nhà anh trong cơn mưa lớn, cho anh xem vết sẹo ở chân.

Cũng là lần đầu tiên cô vạch trần vết sẹo trong lòng cho anh xem. . . . .

Hành động chạm đến của anh cũng giống như lần trước.

Nhưng lần trước cô né tránh. Lần này, thì không.

Lòng bàn tay của anh xoa trên đầu gối cô trong chốc lát, ngón tay cái vuốt ve vết sẹo to bằng đồng xu, lông mày nhíu lại.

"Đau không?"

Giọng nói anh rất thấp, nhưng tràn đầy thương xót. Nghe Thường phút chốc mềm lòng, cười khẽ lắc đầu.

"Từ lâu rồi, sớm đã không đau nữa."

"Nhưng. . . . ."Cô cũng đưa tay sờ vết sẹo trên đầu gối, đầu ngón tay chạm vào vết gồ lên, nhỏ giọng nói, "Nhưng không biến mất được, rất xấu. . . . ."

Để xóa đi những vết sẹo như vậy, chỉ có thể thực hiện thẩm mỹ nội khoa.

Nghê Thường lo lắng hiệu quả không như ý, cũng sợ đau. . . . .

"Ai nói." Viêm Trì trầm giọng phản bác, "Không xấu."

Anh cúi đầu, mang theo an ủi, thậm chí có phần ngoan đạo, hôn lên vết sẹo của cô.

"Ca ca thích."

Tim Nghe Thường lỡ nhịp, theo sau đó là mãnh liệt rung động, phía sau lưng đều dâng lên một mảnh tê dại.

Anh sớm đã hôn cô rất nhiều lần, nhưng không có lần nào hôn giống bây giờ cả, hiện tại làm cho cô động lòng. Trái tim như có dòng nước ấm chảy qua, mãi trường lại ôn tồn.

Chóp mũi không tự chủ được mà chua xót, Nghe Thường chớp mắt mấy cái, nhỏ giọng: "Anh gạt người. . . . ."

Cô hờn dỗi đánh bả vai anh, khóe miệng chu chu: "Nào có ai thích vết sẹo bao giờ."

Viêm Trì cong môi: "Anh thích."

Anh đưa tay kéo cô vào trong lòng, ôn nhu nói

"Chỉ cần là của em, anh đều thích."

*****

Một đêm yên giấc không mộng寐.

Lúc Nghê Thường tỉnh dậy thời gian so với cô nghĩ còn sớm hơn một chút. Vừa mới tám giờ.

Quay đầu lại, cô nhìn thấy cốc nước đường nâu đang bốc hơi nghi ngút ở đầu giường, lại nghe tiếng máy giặt, cô nhất thời ngây ngẩn cả người, lại càng cảm thấy thoải mái.

Vào mùa đông sáng sớm, thời tiết tốt hiếm có. Mấy ánh mặt trời rơi xuống cửa sổ chiếu rọi vào bàn trang điểm, vui vẻ ấm áp.

Nghê Thường uống hết nước đường nâu, cô di chuyển cây gỗ Brazil trên bàn trang điểm đến bên cửa sổ, lấy bình tưới nhỏ bên cạnh. Cô quên mất tưới nước ba ngày một lần, nhưng cái chậu làm bằng gỗ Brazil này đã phát triển rất tốt kể từ khi nảy mầm và ra lá. Bây giờ, còn có một mầm cây đang nở rộ.

Groot đang ngồi trong bóng cây xanh tốt, gần như không thấy đầu đầu nữa.

Nhưng vẫn không nở hoa.

Sau đó Nghê Thường lại lên mạng xem một hồi, theo lời nói của chủ cửa hàng nở rộ tượng trưng cho việc gặp được tình yêu đích thực, có lẽ là một lời nói dối. . . . .

Tươi thêm chút nước, Nghê Thường buông bình xịt trong tay.

Vòng eo đột nhiên bị một đôi cánh tay rắn chắc từ phía sau ôm lấy. Cùng lúc đó, cảm và giọng nói trầm thấp của anh rơi xuống đỉnh đầu cô: "Chào buổi sáng, bé con."

Là câu chào bình thường nhưng trong lòng Nghê Thường lại tự dưng thỏa mãn. Cô chợt nhận ra điều mình hằng mong muốn có lẽ chỉ là một buổi sáng như thế này.

-- Tỉnh lại với nhiệt độ và hơi ấm của anh bên gối, nước ấm được anh chuẩn bị sẵn trên đầu giường, bên tai nghe anh ôn nhu nói nhỏ, phía sau lại là một cái ôm ấm áp.

Cảm giác kiên định an toàn trước nay chưa từng có.

Tất cả những gì cô muốn là được ở bên anh, ngày ngày đêm đêm bình thản. . . . .

Hơi lúi về phía sau tiến vào lồng ngực rắn chắc của bạn trai, Nghê Thường mỉm cười: "Chào buổi sáng ~"

Cô vươn hai tay đặt lên hông anh: "Sao anh dậy sớm vậy? Không ngủ được sao?"

Viêm Trì thở dài ra, hơi thở có mùi kem đánh răng bạc hà phả nhẹ vào bên má cô. Nơi này không có dao cạo râu, lúc

anh hôn lên mặt cô, râu trên mặt lún phún cọ xát hơi ngứa ngáy.

Anh kê tai sát cô nói nhỏ, giọng trầm thấp: "Thèm ăn, anh ngủ không được." *không biết xấu hổ 😊

Nghê Thường: ". . . . ."

Nam nhân này phiền chết mất!

Căn bản ôn nhu không đến ba phút mà. . . . .

Viêm Trì chứng tỏ bản thân bằng những hành động thiết thực, ý bảo rằng anh không bao giờ phóng đại.

Nghê Thường bị anh ôm vào trong lòng không thể động đậy, cô khóc không ra nước mắt: "Không phải, anh như thế nào lại. . . . ."

Viêm Trì buồn cười: "Buổi sáng sẽ như vậy, em không biết?"

Ngủ một đêm, khi tỉnh lại thấy bé con đang nằm bên người mình, cảm giác hạnh phúc cùng dự vọng độc chiếm đồng thời bạo phát. Cần thư giải nha!

Nghê Thường có chút thẹn thùng vuốt vuốt tóc, cô khẽ cắn môi dưới.

"Viêm Trì, anh xấu xa lắm!"

Anh hừ nhẹ: "Em mới là tiểu bại hoại."

Đưa đến cửa nhưng không chạm được, bé con thật biết cách tra tấn người.

Lần lượt thao luyện tính kiên nhẫn của anh.

"Chờ đi. . . . ." Anh hôn lên mái tóc đen dài của cô từ phía sau.

"Xem đến lúc đó lão tử trừng trị em thế nào!"

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 51: Sinh Nhật

Edit: riri_1127

Chương 51: Sinh nhật

Sau khi Nghê Hồng Hạnh trở về từ suối nước nóng, Nghê Thường và bà vợ vàng bận như con quay.

Ngôi nhà mới của họ không xa nhà cổ. Mãi về sau, Nghê Thường mới phát hiện ra khoảng cách giữa nhà mới, nhà cổ và nhà của Viêm Trì gần như chính xác là một tam giác đều, thật là một sự trùng hợp ngẫu nhiên.

Căn nhà mới là một căn bằng phẳng rộng rãi có sân trong, Nghê Hồng Hạnh cho rằng già trẻ trong gia đình không biết trang trí nên quyết định thuê công ty trang trí cho đỡ phiền phức. Lúc sau, mới nghe Viêm Trì nói rằng có nhiều công ty trang trí làm việc không tốt, có thể sẽ lừa gạt khách hàng.

Công ty của Viêm gia cũng xuất phát từ việc làm hậu cần, sau đó mới gia nhập vào lĩnh vực bất động sản, Viêm Trì mưa dầm thấm đất, cũng rất hiểu biết về phương diện này. Nhà mới của bạn gái trang trí đương nhiên anh cũng tốn không ít tâm tư, từ vật liệu trang trí, các loại đồ điện, đến

sơn chống thấm... cuối cùng còn giúp tìm một công ty thẩm định nhà chuyên nghiệp.

Sau một tháng bận rộn, dù Nghê Thường rất mệt nhưng vô cùng hài lòng thỏa mãn.

-- bà nội tuổi lớn, chuyện nhà mới cơ bản đều là cô cùng Viêm Trì xử lý. Khi cả hai đi cùng nhau, hầu như ai ai cũng nghĩ họ là một cặp vợ chồng trẻ vừa mua nhà mới.

Tất cả mọi người đều khen bọn họ xứng đôi. Cũng có mấy nhân viên nữ tuổi không lớn, trộm cùng Nghê Thường kể tai nói nhỏ: "Chồng em thật đẹp trai nha! Thật hào phóng, còn có thể xử lý công việc. . . . ."

Nghe quá nhiều, Nghê Thường thực sự có tưởng tượng ngọt ngào, xây tổ ấm và lập gia đình . . . . .

Còn nữa, chính là đoạn thời gian này thái độ của bà nội nhìn bằng mắt thường cũng có thể thấy tốt hơn rất nhiều, xung hô với Viêm Trì từ 'Viêm tiên sinh' đã biến thành 'tiểu Trì'.

Vào ngày 9 tháng 3, Nghê Hồng Hạnh đã đưa một đôi giày cao cổ nam do chính bà làm và nhờ Nghê Thường chuyển nó cho bạn trai. Bà còn nói với cháu gái rằng nếu không bận thì cô cũng nên may một cái áo khoác da cho cậu ấy, bày tỏ cảm ơn sự giúp đỡ trong thời gian qua.

Nghê Thường: ". . . . . Vâng ạ."

Kỳ thật, sớm đã làm rồi. . . . .

Nghê Hồng Hạnh nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói: "Nhưng không cần làm cà vạt đâu. Dù sao chỉ có chồng thì mới nên làm cà vạt tặng."

Nghê Thường: ". . . . ."

Kỳ thật, đã làm rồi. . . . .

Viêm Trì nhận được giày da rất vui vẻ.

Anh chỉ có cha mẹ, lúc sinh ra ông bà đều đã qua đời. Hiện tại, còn có bà chính tay làm cho một đôi giày, thực sự không thể không vui vẻ.

Sau khi nhà mới gần như hoàn thành, Viêm Trì cũng phải đi công tác một chuyến. Nghê Thường và bà bắt đầu chuyển đồ đạc đến nhà mới.

Rời khỏi ngôi nhà cổ trăm năm, với nhiều thế hệ từng sinh sống, cũng không phải dễ dàng chuyển đồ đạc một lần là có thể ổn thỏa, phải thất thất bát bát mới xong được.

Mùa xuân đang đến.

Trước tết âm lịch hàng năm, Nghê gia vẫn luôn có một ngày trọng đại, đó là sinh nhật của Nghê Thường. Cô vẫn luôn đón sinh nhật bằng lịch âm, ngày sinh cũng rất dễ nhớ, là ngày ông Táo về trời. *tui edit chương này cũng đúng vào sn chị luôn 🥰

Sáng sớm hôm ấy, Nghê Hồng Hạnh đã ra ngoài mua thức ăn. Tối qua bà đã lập một danh sách dài, nói rằng sẽ làm một bàn ăn lớn, chờ buổi tối Viêm Trì đến bọn họ sẽ

cùng nhau đón sinh nhật cuối cùng ở nhà cổ này trước khi rời đi.

Đoạn thời gian này, Viêm Trì vẫn đi công tác. Nhưng anh đã sớm hứa qua, nhất định ngày đó sẽ trở về đón sinh nhật với bạn gái.

Trước khi chuẩn bị nấu nướng vào buổi chiều, Nghê Thường đã nhận được cuộc gọi từ bạn trai.

Âm thanh nền là thông báo từ sân bay, anh đang ở trong cửa hàng miễn thuế và hỏi cô có muốn mua gì không.

Nghê Thường nhếch miệng, sáng giọng: "Nào có ai tặng quà sinh nhật mà lại hỏi người ta như thế không chứ . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười "Ai nói đây là quà sinh nhật của em"

Nghê Thường: "Có phải không?"

Anh khịt mũi: "Lão tử mua trang sức và mỹ phẩm cho người phụ nữ của mình còn cần chờ đến sinh nhật sao?"

Nghê Thường vô thức sờ soạng trâm hoa trên đầu cười cười: "Em gửi ảnh cho anh, anh mua giúp bà nội kem dưỡng tay nhé."

"Chắc chắn rồi." Viêm Trì liền đồng ý, lại nói, "Anh mua cái này em không được trả lại tiền đâu đấy, coi như là quà năm mới tặng cho bà."

Nghê Thường cười: "Cũng được, nhưng bất quá bà nói lần này anh giúp em trang trí nhà mới đã là món quà rất lớn

rồi!"

"Phải vậy chứ."

"Như thế thì lần nào anh nhìn thấy tân phòng, cũng sẽ vui về."

Anh hơi dừng, giọng nói bình tĩnh: "Tân phòng* của chúng ta." *phòng tân hôn

Nghê Thường trong lòng thùng thùng hoảng hốt.

Tân phòng. . . . . của chúng ta?

Điều đầu tiên nảy ra trong đầu cô là: Không phải nhà hai tầng anh sống hiện tại rất tốt sao? Sân trước và gara đã bỏ ra biết bao nhiêu công sức, cô nghĩ không cần mua nhà mới nữa.

Sau khi phản ứng lại, mặt Nghê Thường đỏ bừng vì xấu hổ.

Cô đang suy nghĩ cái gì vậy.

Chắc anh sẽ không. . . . . cầu hôn cô chứ?!!

Đầu ngón tay không tự giác nắm chặt điện thoại, Nghê Thường lúng túng: "Anh lại nói bậy bạ gì thế. . . ."

Viêm Trì cười thâm, không nói tiếp chủ đề hơi nhạy cảm này.

" Ngày hôm qua anh đã gặp một nhà thiết kế, đột nhiên có ý tưởng --"

"Em đã nói, nhà cổ ở một phương diện nào đó cũng chứng kiến quá trình sùng xám hưng thịnh và suy tàn. Anh nghĩ sẽ rất có ý nghĩa nếu xây dựng triển lãm sùng xám ở đó hoặc một bảo tàng quần áo cổ. "

Tim Nghê Thường xao động: "Có thể như vậy sao?"

Đây là điều không thể tốt hơn!

Nhà cổ được xây dựng bởi những nghệ nhân sùng xám và là nơi sinh sống của nhiều thế hệ. Đây cũng là nơi sản sinh ra hàng nghìn chiếc sùng xám truyền thống. Nếu cuối cùng có thể trở thành một nơi triển lãm sùng xám, thật sự là không có phương án nào thích hợp hơn.

"Ừm." Thông báo lên máy bay từ bên kia điện thoại vang lên, anh tiếp tục: "Bắc Thành ở đây cũng có một nhà tương tự như vậy, anh có đi xem qua rồi. Ngoại trừ phòng trưng bày, họ còn có một phòng trải nghiệm sùng xám."

"Anh nghĩ em có thể tạo một không gian phòng làm việc tại nhà cổ."

Nghê Thường giật mình: "Phòng làm việc của em?"

"Đúng vậy, anh thấy ở nhà mới em dùng phòng đọc sách để làm nơi may sùng xám, so với ở nhà cổ vẫn quá nhỏ . . . . ."

Viêm Trì im lặng một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Bé con, em có nghĩ đến xây dựng thương hiệu riêng của bản thân không?"

"Thương hiệu? Ý anh là. . . . ."

"Sườn xám của em đều là đặt làm riêng. Sau bao nhiêu năm, chưa bao giờ em nghĩ đến việc biến nó thành hàng may sẵn sao?"

"Kỳ thật. . . . . cũng không phải là không có ý tưởng này." Nghe Thường nhíu mày nhớ lại, "Năm ấy lúc ông cố còn sống, đã có người đến gặp để bàn về việc hợp tác trong lĩnh vực này."

"Nhưng ông cự tuyệt."

"Ông nói, sườn xám phải là từng đường kim mũi chỉ làm ra, làm bằng máy hàng loạt sẽ không còn phẩm vị nữa. . . . ."

Viêm Trì bên kia có tiếng động hơi ồn, tiếng chào của tiếp viên hàng không lại vang lên. Chắc anh đã lên máy bay rồi.

"Tại thời điểm đó, chắc hẳn ông ấy sẽ nghĩ như thế."

"Định chế cao cấp đương nhiên em vẫn sẽ tiếp tục. Bất quá định chế cao cấp cũng không thể làm nhiều được. Không phải em muốn quảng bá sườn xám sao? Máy hàng loạt, cũng coi như để nhiều người có cơ hội tiếp cận hơn."

Nghe Thường trầm ngâm suy nghĩ.

Tài khoản "Nghe thường vũ y" đã sớm đăng thông báo không nhận đặt hàng qua mạng, nhưng thỉnh thoảng vẫn có người bình luận dò giá. Đến khi biết được giá liền cảm khái "Cáo từ" hoặc "Là ta không xứng" . . . . .

"Đồ may sẵn cũng rất tốt, không hề kém chất lượng."
Viêm Trì cuối cùng lại nói, " Đây là ý tưởng của anh, chủ yếu vẫn là xem quyết định của em."

Nghê Thường "Ừm" một tiếng: "Em sẽ suy nghĩ và bàn bạc lại với bà nội."

Qua điện thoại, tiếp viên hàng không nhẹ nhàng nhắc anh đã đến lúc bật chế độ máy bay. Nghê Thường lập tức nói: "Được rồi, gặp mặt chúng ta lại nói tiếp."

Cô lại nhẹ nhàng nói: "Ca ca lên đường bình an nha ~"

Viêm Trì sủng nịnh cười: "Chờ đấy, ca ca sẽ trở về đón sinh nhật cùng em."

Dập điện thoại, Nghê Thường xuống lầu cùng bà nội nấu ăn.

Cô tính toán bây giờ chưa nên để bà biết chuyện nhà cổ và ý tưởng sườn xám may sẵn, chuyện này nhất thời xử lý cũng không xong. Vả lại hôm nay là sinh nhật cô cũng không muốn bàn chuyện công việc.

Bà nội đã tự tay làm mì trường thọ, lúc này mới bật lửa và đổ dầu, sẵn sàng để chiên giòn món thịt mà Nghê Thường thích. Một bên nấu nướng bà còn nhắc tới chốc nữa sẽ làm thêm mấy món cay cho tiểu Trì ăn. Có tiếng thịt chiên xèo xèo vang lên, tâm trạng cô đột nhiên nhoáng lên vì phấn khích.

Sự thỏa mãn và hạnh phúc kịch liệt lan tỏa.

-- cô cảm thấy cuộc sống của mình, ở một khắc này gần như hoàn mỹ.

Không phải sao?

Người thân của cô đã ở bên cạnh và người yêu cũng đang vội vàng đến.

Nhà cổ có kết cục tốt nhất, ngôi nhà mới của họ lại mỹ mãn hơn cả mong đợi.

Phòng làm việc và ý tưởng sườn xám may sẵn mà bạn trai vừa nhắc tới khiến cô có thêm nhiều kỳ vọng mới mẻ cho tương lai. . . . .

Sinh nhật tuổi 23 của Nghê Thường viên mãn trước nay chưa từng có.

Cảm xúc vui vẻ có thể được lan truyền, bà mặc dù không biết cô cao hứng cái gì, nhưng tự nhiên cũng thấy vui mừng cùng cháu gái. Hai bà cháu đang bận rộn nói cười trong bếp, trước khi màn đêm buông xuống, hầu như tất cả các món ăn đã được nấu xong.

Đột nhiên có tiếng gõ cửa từ bên ngoài.

Nghê Hồng Hạnh nhìn ra phía ngoài: "Chắc là tiểu Trì đến?"

Nghê Thường lấy điện thoại ra xem, không có tin nhắn nào. Nhưng tính tính thời gian có vẻ không sai biệt lắm, cô đoán là anh đã về.

Nghê Thường cởi tạp dề phủi phủi tay: "Con đi mở cửa!"

Cô chạy lon ton tới, cửa vừa được mở ra Nghê Thường ngậy ngấn cả người.

Không phải Viêm Trì.

Một người xa lạ, ông ta khoảng năm mươi sáu mươi tuổi, tóc đã bạc, lưng hơi gù, quần áo luộm thuộm, một tay xách chiếc túi vải màu xám. Hai mắt trũng sâu nhìn thẳng vào cô.

Nghê Thường không nhận ra ông ta, cũng chưa từng gặp qua.

Nhưng không biết tại sao, khi nhìn thấy gương mặt này, trong lòng cô lại dâng lên một cảm giác kỳ lạ không nói nên lời. . . . .

Cô nhú mày, vừa định lên tiếng thì thấy ánh mắt ông chuyển động kinh ngạc.

Môi ông ta lặng lẽ mím lại vài cái, khó khăn nhỏ giọng: "Tiểu Niên. . . . ."

Nghê Thường cả người chấn động, giống như sấm sét oanh tạc. Thấy cô không có phản ứng gì, ông ta lại nuốt nước bọt, mở miệng: "Ta . . . . ."

"Ta là bố của con."

Nghê Thường đứng bất động tại chỗ. Trong đầu như muốn nổ tung. Nhịp tim và nhịp thở của cô đình trệ, ngay cả máu cũng muốn ngừng chảy.

Trần Chí có chút bất an, nặn ra nụ cười xấu hơn cả khóc.

"Con, con đã lớn thế rồi, cao lên rồi . . . . .hẳn là đã hơn hai mươi tuổi đi?"

Không ai trả lời câu nói của ông ta.

Trần Chí mím môi, cánh tay mang theo túi vải di chuyển.

"Ta nhớ, hôm nay là sinh nhật con, bố đến--"

"Súc sinh!" Một giọng nữ tức giận cắt ngang lời ông ta.

Nghê Thường rùng mình, cuối cùng khôi phục tri giác. Cô quay lại thấy bà từ trong bếp đi ra lúc nào không hay. Bà đang mặc tạp dề, sắc mặt tái nhợt, đang khó tin nhìn chằm chằm Trần Chí ở cửa.

"Ai cho mày đến đây!" Nghê Hồng Hạnh giận dữ chất vấn, khóe miệng hơi run, giọng nói thay đổi, "Tên khốn kiếp, mày còn có mặt mũi đến sao? !"

Ánh mắt Trần Chí tối sầm. Ông không nói gì, cũng không cử động, chỉ im lặng nhìn Nghê Hồng Hạnh.

"Cút! Mau cút đi!" Nghê Hồng Hạnh hét to, "Đi khỏi đây ngay --"

Bà đột nhiên ghen lời, đưa một tay lên ngực, đau đớn lão đảo lùi về phía sau hai bước, vừa vặn chống đỡ lên chiếc bàn đá phía sau.

Nghê Thường cả kinh: "Bà nội!"

Cô vội vã đi đến đỡ lấy: "Bà ơi bà thấy sao rồi??"

Nghê Hồng Hạnh lắc lắc đầu, vẫy tay ra hiệu không sao. Nghe Thường nhanh chóng đỡ tay, dắt bà vào phòng ngủ. Cô đặt bà nội lên giường, tự mình mở ngăn tủ vội vàng lôi ra một hộp thuốc.

Nghê Hồng Hạnh uống thuốc, hít sâu một hơi. Vẻ mặt bà vẫn nhợt nhạt, lo lắng giơ tay chỉ về phía cửa "Mau, nhanh đi đuổi tên súc sinh đó. . . . ."

"Đuổi đi đi! Bảo nó cú!"

Bà căm giận nói, nước mắt lã chã rơi xuống, " Nó không đáng được sống -- không xứng được sống!"

Tâm tình Nghe Thường chấn động.

Trong ấn tượng của cô, bà nội chưa bao giờ không khống chế được bản thân mà giận dữ như vậy.

Cô ngay lập tức nói: "Vâng ạ, bây giờ con đuổi ông ta đi! Bảo ông ta cú cho bà ngay đây!"

An ủi bà cụ xong, Nghe Thường mở cửa phòng ngủ đi ra ngoài. Đi tới nhà chính, cô dừng bước chân.

Nhìn Trần Chí đứng trong sân, môi cô mím chặt, đầu ngón tay bấm vào lòng bàn tay. Mãi đến bây giờ, ý thức bị rung động mãnh liệt mới chính thức trở về.

Là ông ta. . . . .

Ông ta đã trở về.

Vừa rồi cô hoàn toàn không nhận ra ông ta. Rõ ràng ngoài bốn mươi nhưng già như sáu mươi. Chỉ khi nhìn thẳng khuôn mặt, đôi mắt trũng sâu và sống mũi cao kia cô mới có thể mơ hồ nhận ra dấu vết của quá khứ.

Nghê Thường đột nhiên nhớ tới lúc nhỏ khi gia đình cô đi ra ngoài, có người luôn nói rằng cô trông giống bố. Ông sẽ trả lời với một nụ cười và nói con gái của tôi, tất nhiên giống tôi rồi . . . . .

Nghê Thường nhắm mắt cắt đứt dòng suy nghĩ của mình, từ từ thở ra rồi bước ra ngoài.

Trần Chí đứng tựa lưng dưới gốc cây, ánh mắt nhìn chằm chằm vào cửa sổ lầu hai, trầm tư. Mắt thấy Nghê Thường đi đến, sắc mặt ông co quắp, hai tay bên hông chuyển động.

Nghê Thường ngơ ngác nhìn, với vẻ mặt và giọng điệu lạnh lùng

"Ông còn chưa đi sao?"

Trần Chí mí mắt giật giật, trầm giọng nói: "Hôm nay sinh nhật con, ta chỉ muốn... đến gặp con."

Nghê Thường nhếch môi, chế giễu và khinh thường.

"Tôi không muốn nhìn thấy ông."

Cô nói quá thẳng thừng, Trần Chí sửng sốt có chút vô lực, cuối cùng khóe miệng khẽ co giật, giống như đang tự giễu mình.

"Sau này, có thể ta sẽ không có dịp gặp con nữa . . . . ."

"VẬY là tốt nhất." Nghê Thường nói lớn, đưa tay về phía cửa quay đầu đi khỏi.

"Tôi hi vọng cả đời ông đừng xuất hiện trước mặt tôi nữa."

Trần Chí nhìn cô hai giây, nhàn nhạt gật đầu, nhặt túi vải dưới chân lên. Ông ta có vẻ không được khỏe lắm với một tay, khom lưng loay hoay với cái túi, hèn mọn lại chật vật. Chiếc túi vải to được mở ra, bên trong là một chiếc hộp đựng bánh có thắt nơ.

Trần Chí hai tay cầm bánh đưa cho cô, ánh mắt âm thầm ra hiệu, mang theo vẻ khẩn cầu.

Nghê Thường không nhận.

"Tôi không cần."

Cánh tay Trần Chí vẫn cố chấp giơ lên.

"Năm nay, con hai mươi ba phải không?" Ông nhìn cô, nhếch miệng cười, ngử khí vui mừng mà cảm khái, "Lớn lên thật tốt. . . . ."

Ông dừng ánh mắt trên mặt Nghê Thường, tự lẫn bầm: "Con nhìn rất giống mẹ con. . . . ."

"Ông im miệng!"

Cô trừng mắt nhìn ông ta, nói lớn: "Không được nhắc đến mẹ tôi!"

Trần Chí bị phản ứng của cô làm cho sửng sốt: "Ta, ta là nói --"

Biểu tình trên mặt Nghê Thường tức tối phập phồng. Cô giật lấy bánh trong tay Trần Chí, đập mạnh xuống đất. Với một tiếng va đập, hộp bánh vuông vức mất dạng ngay lập tức. Kem bơ văng ra làm bẩn viền sườn xám của cô và đôi giày bẩn thỉu của Trần Chí.

"Ông có tư cách gì mà nhắc đến mẹ tôi!" Nghê Thường tức giận nói, cô giơ tay buộc tội "Ông giết mẹ tôi!"

Trần Chí mặt mày tái mét: "Ta không có!" Ông lắc đầu nguầy nguậy, lớn tiếng lặp đi lặp lại: "Ta không có!"

"Bà ấy bị ông hại chết!"

Sau mười hai năm, Nghê Thường cuối cùng cũng có cơ hội và sức mạnh để đối đầu với ông ta. Mọi cảm xúc dâng trào, cổ họng cô bất giác thắt lại: "Lúc đó bà ấy đang mang thai, ông, ông đánh bà ấy... Ông đẩy bà ấy xuống cầu thang-"

"Ta không có!" Trần Chí cao giọng phủ nhận.

Hốc mắt ông phút chốc hồng lên: "Tiểu Niên, ta thật sự không có!"

"Ngày hôm đó ... ngày đó ta thực sự có việc, ta đã đồng ý đi làm trong công xưởng. Nhưng mẹ con, bà ấy không tin, không cho ta đi, bà ấy không cẩn thận hụt chân ngã xuống cầu thang"

Nhiều năm trôi qua như vậy, nhưng chuyện buổi tối ngày đó, ông vẫn nhớ rất rõ ràng. Nhìn thấy vài tháng nữa vợ sẽ sinh con, nghĩ đến sau này còn có hai đứa nhỏ ở nhà, trong lòng đột nhiên khẩn trương, liền đi tìm việc.

Nhưng Nghê Nhiễm không tin. Có thể do cách cư xử trước đây của ông đã làm vợ mình cạn kiệt hết tín nhiệm, bà không tin chồng mình thực sự đi kiếm tiền, ngăn cản không cho ông rời đi.

Trần Chí khó chịu và bất lực. Trong khi cả hai đang giảng co, Nghê Nhiễm đã bước hụt và lăn xuống cầu thang. . . . .

"Cho nên?" Nghê Thường cười lạnh.

"Cho nên mẹ tôi, thêm đứa con trong bụng, một xác hai mạng đều ra đi, ông dám nói điều này không có liên quan gì đến ông sao?"

Cô cất cao giọng chất vấn: "Ông để mẹ tôi một mình ở viện còn nhốt tôi trong phòng, sau đó bỏ đi là đúng sao??!"

Trần Chí môi mấp máy, không nói nên lời. Ông không thể và không còn mặt mũi nào để biện minh cho sự hèn nhát và nhu nhược của mình khi đó.

Ông vô lực gật đầu: "Đúng vậy, ta có lỗi với con, có lỗi với mẹ con . . . . ."

Lời xin lỗi như vậy không thể nào làm cho Nghê Thường thôi oán giận.

Cô hít một hơi, giọng run rẩy không kiểm soát được: "Sai lầm lớn nhất trong đời của mẹ tôi là gặp phải ông."

Cô siết chặt hai tay để ngăn cảm xúc của mình vượt khỏi tầm kiểm soát -- cô không muốn, cũng không thể đứng trước mặt người này thêm được nữa. . . . .

"Vết nhơ lớn nhất trong cuộc đời tôi là có một người bố như ông!!"

"Bao năm qua ông đã làm tròn trách nhiệm của một người bố chưa? Vậy hiện tại ông có tư cách gì? Đứng ở trước mặt tôi đây?!!"

Trần Chí sửng sốt: "Tiểu Niên, kỳ thật bố--"

"Ông không phải bố tôi!" Nghê Thường quả quyết nói, "Tôi không có người bố như vậy, ông không xứng!"

Tùy ý phát tiết, nước mắt Nghê Thường rớt cuộc cũng rơi ào ạt như vỡ đê.

"Một người đàn ông như ông, căn bản không xứng kết hôn, không xứng có con!"

Trần Chí nhắm mắt lại như đang đau đớn: "Không, không phải. . . . . tiểu Niên, ta --"

"Ông không được gọi tôi là tiểu Niên nữa!" Nghê Thường gần như là hét chói tai, vươn tay đánh ông ta.

Khi còn nhỏ, mẹ kể rằng cô sinh ra vào đêm giao thừa. Lúc đó bố ôm cô và đặt tên "tiểu Niên"

Tiểu Niên, vừa dễ nghe, vừa có ý nghĩa tốt lành.

Đây là tên ông ta đặt cho cô, cũng là quá khứ mà cô không bao giờ muốn nhìn lại.

Ông cũng rời bỏ cô đi, tại sao còn giữ cái tên này làm gì nữa. . . . .

Nghê Thường nâng tay lau nước mắt, khôi phục bình tĩnh: "Tôi họ Nghê, gọi là Nghê Thường."

Trần Chí giật mình, có chút ngạc nhiên: "Con đổi họ sao?"

Nghê Thường lạnh lùng nhìn ông ta: "Phải, tôi hiện tại họ Nghê."

Trần Chí dường như không có phản ứng, nhưng lại lắc đầu nguây nguậy: "Đúng, nhưng, con là con gái của ta. . . . ."

Nghê Thường cười mỉa mai: "Còn không hiểu sao? Tôi họ Nghê!"

"Tôi là người Nghê gia, người thân của tôi chỉ có ông cố, bà và mẹ."

Cô nhìn Trần Chí, gần từng chữ một: "Tôi và ông, đã sớm không còn quan hệ!"

Trần Chí sửng sờ nhìn cô, tựa hồ vẫn không tin: "Làm sao con với ta lại không có quan hệ chứ?" Một trạng thái bệnh hoạn lướt qua mặt ông ta.

"Con không phải con gái ta. . . . . vậy ta đây còn có cái gì? Ta cái gì cũng đều không có. . . . ."

Nhìn vẻ mặt ngày càng sa sầm của ông ta, Nghê Thường cau mày nhận ra có gì đó không ổn. Cô lập tức cảnh giác, lặng lẽ lùi lại.

Trước khi khoảng cách giữa hai người được nói rộng, người trước mặt đột ngột lao tới.

"Không, không! Con là tiểu Niên!" Ông dùng hai tay kẹp chặt vai cô, như muốn phát điên, đôi mắt trũng sâu trở nên góm ghềnh.

"Con là con gái ta! Chính là con gái của ta!"

CHẠM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 52: Trả Giá

Edit: riri_1127

Chương 52: Trả giá

Nghê Thường hoàn toàn bị Trần Chí làm cho sửng sốt.

"Ông buông tay ra !" Cô hô lớn, một bên cổ gắng giãy ra,
"Ông buông --"

Trần Chí làm như không nghe thấy cô nói.

"Tiểu Niên, tiểu Niên! Con là con gái của ta!" Cử chỉ ông ta điên rồ lặp đi lặp lại mấy câu nói đó,

"Con nói không có quan hệ. . . . . Ta không có con gái thì ta cái gì cũng không có! Cái gì cũng không--"

Ông nắm lấy hai vai Nghê Thường chặt như kìm sắt, đầu ngón tay cắm sâu vào lớp bông sườn xám.

Nghê Thường ăn đau nhúu mày, giãy dụa tức giận: "Ông điên rồi sao? !"

Nhìn gân xanh trên cổ và đôi mắt đỏ tươi đáng sợ, da đầu cô run lên một trận.

-- người này điên rồi.

Ông ta tuyệt đối bị điên rồi!

"Buông tay!" Cô toàn lực giãy dụa, "Tôi phải báo cảnh sát --"

"Cháu gái!"

Nghê Thường quay đầu, thấy bà nội từ nhà chính kinh hoàng chạy đến.

Nhìn thấy hành động của Trần Chí, Nghê Hồng Hạnh vô cùng sợ hãi: "Súc sinh, mày muốn làm gì? !"

Bà lão chạy tới đẩy mạnh cánh tay Trần Chí: "Buông tay, mày buông tay! Không được chạm vào!"

Trần Chí đột nhiên nghiêng đầu nhìn chăm chăm Nghê Hồng Hạnh, giống như một con linh cẩu ngửi được mùi máu, mũi ông ta run rẩy.

"Là bà. . . . ." Ông ta đột nhiên hướng về phía Nghê Hồng Hạnh rống to, " Bà già chết tiệt! Chính là bà!"

Trần Chí buông Nghê Thường ra, đưa hai tay bóp cổ Nghê Hồng Hạnh.

"Chính là bà! Lúc trước là bà đuổi tiểu Nhiễm đi!"

Nghê Thường kêu sợ hãi một tiếng: "Bà nội!"

Cô vươn tay ra nắm lấy tay người đàn ông: "Ông buông bà --"

Chưa kịp nói xong Trần Chí đã hất tay cô ra. Sức mạnh của ông ta thật đáng kinh ngạc, không hề yếu ớt như vẻ bề ngoài suy nhược kia. Nghê Thường bị ông ta hất ngã xuống đất, đầu đập vào mép bàn đá phía sau. Trong vài giây, cô đưa tay ôm đầu, không thể phát ra tiếng nào, bên tai chỉ còn nghe ù ù.

Nghê Thường nhìn thấy những vì sao, một số hình ảnh xa xưa mà cô nghĩ rằng mình đã quên mất đột nhiên tràn về trong tâm trí:

Một người phụ nữ đang khóc, một người đàn ông say rượu, chính mình cuộn người nằm trên ghế sofa.

Cô thấy họ cãi nhau và nhìn ông ta cầm lấy tách trà trên bàn đập vào mặt người phụ nữ . . . . .

Cô mở mắt và xòe tay đang che đầu ra -- trong lòng bàn tay đang dính máu. . . . .

"Bà già chết tiệt!"

Nghê Thường kinh hoàng ngẩng đầu, nhìn thấy Trần Chí đẩy bà nội ngã xuống đất. Bà cụ thân thể gầy yếu té ngã, mất đi phản ứng nằm bất động.

Trần Chí nhìn chăm chăm, vẻ mặt hoàn toàn vắng vẻ, không chút lý trí: "Chính là bà!"

"Lúc đó tôi quỳ xuống cầu xin, bà cũng không đồng ý để tiểu Nhiễm và tôi ở bên nhau! Là bà bức ép chúng tôi đi!"

Ông ta phát cuồng rống to, nhưng những gì ông ta nói rất rõ ràng: "Bà . . . . . Tiểu nhiêm đã trở về, khóc lóc cầu xin nhưng bà cũng không nhận cô ấy!"

"Bà mắng cô ấy, ức hiếp cô ấy. . . . ." Đôi mắt ông ta trừng to, "Tôi phải giết bà! !"

"Bà nội!" Nghe Thường vội vàng vội vàng chống tay xuống đất lao đảo đứng dậy.

"Con đừng lại đây!" Nghe Hồng Hạnh lập tức ngăn cản cháu gái, "Con đi mau! Nó điên rồi . . . . ."

Trần Chí quay đầu nhìn xung quanh, tựa hồ đang tìm cái gì. Ngay sau đó mắt ông ta dừng lại, đáp xuống bể cá lớn dưới gốc cây thu hải đường. Ông ta chạy đến phía bể cá, Nghe Thường tranh thủ bên cạnh bà nội, nghĩ muốn đỡ bà đứng dậy.

"Mặc kệ ta." Nghe Hồng Hạnh lắc đầu, "Con đi mau! Đi gọi điện thoại, mau báo cảnh --"

Tiếng nói của bà đột nhiên ngừng, sắc mặt đại biến.

Theo ánh mắt của bà Nghe Thường thấy Trần Chí nhặt tấm gỗ phía trên bể cá lên-- tấm ván mà họ dùng để che chắn cho bể cá khỏi gió và tuyết vào mùa đông, một mảnh hơn nửa mét vuông, dày hơn lòng bàn tay.

Nhìn thấy ông ta mang theo một tấm ván gỗ với khí thế giết người xông đến, Nghe Thường trong lòng hốt hoảng một tiếng, lập tức đứng dậy đến trước mặt bà nội che chắn.

"Làm gì vậy --"

"Con tránh ra!" Trần Chí đẩy cô ra, ánh mắt đầy bệnh hoạn và điên cuồng.

"Hôm nay ta nhất định phải giết bà già chết tiệt này!"

Nhìn thấy ông ta giơ tấm ván gỗ lên định đánh đến, Nghê Thường không có thời gian suy nghĩ, nhanh chóng ôm lấy bà nội, dùng thân mình che chở cho bà.

"Cháu . . . . ." Nghê Hồng Hạnh khẽ run lên.

Nghê Thường vô thức vươn tay che đầu bà, nghiêng đầu nhắm chặt mắt--

Không như dự đoán, tấm ván gỗ không có đập xuống, thay vào đó là một tiếng kêu của Trần Chí.

Nghê Thường mở mắt, ngoài ý muốn nhìn thấy Trần Chí bị đập ngã xuống đất.

Phía sau ông ta, có một người đang bước đến, mặc một bộ đồ đen gần như dung hòa với màn đêm, mang theo một cảm giác nặng nề và áp bức.

Viêm Trì từ trên cao nhìn xuống người đàn ông trên mặt đất, hàm cắn chặt, con ngươi đen như bốc hỏa. Anh nhấc tấm ván gỗ trên mặt đất lên, không nói lời nào đã đập xuống người Trần Chí một cái.

Rầm một tiếng, thanh âm tấm ván gỗ nứt gãy khiến người ta giật mình. Trần Chí vừa định đứng dậy đã bị đập lại

xuống đất, đau đớn rên rĩ.

Viêm Trì nắm lấy cổ áo sau, đập đầu ông ta xuống bàn đá. 'Đông' một tiếng, kèm theo sau đó là giong giã của tách trà rơi vỡ trên mặt đất.

Trần Chí chật vật cử động tay, nhìn chằm chằm vào đôi mắt trũng sâu của anh: "Mày là --" Chưa kịp nói xong, Viêm Trì đã liền vung tay một quyền đâm vào mặt ông ta.

Tiếp theo, Trần Chí lại bị Viêm Trì bóp cổ.

"Đừng đánh nữa--" Nghê Hồng Hạnh vội vàng nói, bà hơi đẩy Nghê Thường dịch ra "Mau, mau bảo tiểu Trì dừng tay đi con, không cần làm lớn chuyện!"

Nghê Thường như trong mộng mới tỉnh lại.

"Viêm Trì!" Cô từ dưới đất đứng dậy, bước chân có chút loạng choạng, "Anh đừng đánh nữa. . . . ."

Viêm Trì lại một quyền đánh vào bụng Trần Chí.

Với một cú đâm cực mạnh đó, Nghê Thường thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng va chạm của xương thịt. Trần Chí hoàn toàn không có sức đánh trả, ôm đầu co rụt lại trên bàn đá, bất động.

Mắt thấy bạn trai lại cử động cánh tay, hai mắt đỏ hoe, Nghê Thường vội vã ôm lấy anh từ phía sau: "Viêm Trì ! !"

"Anh không cần đánh ông ta nữa !" Cô nói lớn vào lưng anh, phát ra tiếng khóc nức nở.

Lưng Viêm Trì cứng đờ, bàn tay đang giơ nắm đấm định đánh tới bỗng chốc dừng lại, như thể sức lực đã bị rút cạn. Anh quay người lại, đôi mắt đen sâu thẳm nhìn chằm chằm vào khuôn mặt Nghê Thường, vươn tay ôm cô vào lòng.

Rơi vào vòng tay ấm áp quen thuộc của anh, những giọt nước mắt kiềm chế trong một đêm này của cô dường như đã tìm được tổ ấm, lã chã rơi xuống không ngừng.

Nhìn thấy cô khóc, Viêm Trì vội đưa tay lên lau nước mắt trên mặt cô, trong lòng tràn đầy bất lực và xót xa.

"Anh xin lỗi, anh xin lỗi. . . . ."

Đều do anh.

Trách tại anh đến chậm.

Trách anh không bảo vệ được cho em. . . . .

Nghê Thường lắc đầu, mặt vẫn chôn trong ngực anh, thanh âm rầu rĩ: "Anh không cần đánh ông ta nữa . . . . ."

Cô rút khỏi vòng tay của bạn trai.

"Đánh nhỡ đâu có chuyện gì xảy ra." Cô ngẩng mặt lên, đôi mắt màu trà rung rung nước mắt, "Em không muốn anh gặp rắc rối vì một người như vậy..."

Viêm Trì bình tĩnh nhìn cô: "Được."

Anh lại nhìn sang người đàn ông đang cuộn mình dưới bàn đá, đôi mắt đen thâm thúy khó lường.

"Anh không đánh ông ta nữa."

Nghê Thường mới vừa thở phào nhẹ nhõm, lại nhìn thấy Viêm Trì cúi người, từ trên mặt đất nhặt lên cái gì.

Đó là một miếng tách trà bị vỡ.

Anh cầm lấy mảnh sành sứ vỡ vụn, ánh mắt u ám đi về phía bàn đá.

Trần Chí cảnh giác trừng mắt "Mày, mày muốn làm gì? !"

Nghê Thường cũng cả kinh: "Viêm Trì --"

Trần Chí đột nhiên kêu thảm thiết ra tiếng.

Mảnh sứ vỡ đâm sâu vào đầu gối phải của ông ta, góc nhọn không thương tiếc rạch một vòng tròn.

Viêm Trì khóe môi hơi nhếch.

"Ông đã làm cô ấy bị thương thì phải trả giá gấp bội!"

Xỉu ngang xỉu dọc, vì style chọn nam9 mạnh bạo để edit của tui, hôm nay edit song song hai bộ nam9 bên nào cũng quánh nhau rầm rầm, anh thì lên gối, anh thì đấm bụng đập đầu, hung quá là hung, ngồi tưởng tượng ra để chọn từ cho hay mà tim đập pịt pịt luôn ák=))))))

Nam9 bộ mới của tui là võ sĩ quyền anh là mấy bà hiểu r chứ☺

CHẠM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 53: Đời Này....

Edit: riri_1127

Chương 53: Đời này...

Nghê Thường ngồi ở hành lang bệnh viện, giơ tay đặt túi nước đá lên sau đầu. Cảm giác lạnh vừa chạm đến, cô lập tức "A" ra một tiếng, vội vàng buông tay.

Đem túi chườm để sang một bên, Nghê Thường nhìn nghiêng về phía đầu kia hành lang.

Anh vẫn đang cầm điện thoại.

Viêm Trì bên này cầm điện thoại đã một lúc lâu, trước đó anh đã cùng cô đi chụp CT, lại làm xong xuôi thủ tục nhập viện cho bà và Trần Chí.

Qua đại khái 10 phút, rốt cuộc Nghê Thường mới thấy Viêm Trì buông di động.

Một hộ sĩ áo trắng đi tới, mở tập tài liệu trên tay cho anh xem. Hai người nói thêm vài câu, sau đó anh xoay người đi về phía cô.

"Đều xử lý tốt rồi, em yên tâm, bà không có việc gì ở một đêm theo dõi là tốt rồi."

Nói xong, anh cầm lấy túi chườm bên cạnh Nghê Thường, lại cởi áo khoác của mình ra bao lấy túi chườm, chậm rãi áp vào phần ót sưng đỏ của cô.

"Còn đau không?" Anh sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn của bạn gái, ôn nhu hỏi.

Cô lắc đầu, dang tay ôm eo bạn trai, áp trán vào người anh qua lớp áo sơ mi.

Viêm Trì tự nhiên đưa tay vuốt vuốt tóc cô vô cùng thân thiết.

"Anh mới vừa hỏi qua, chính là. . . . ."

Anh dừng một chút, tiếp tục nói: "Bố em mấy năm nay, rốt cuộc sao lại thành ra thế này."

Nghê Thường chớp chớp mắt, không nói gì.

"Năm đó, ông ta đi khỏi Thành Đô đến Bắc Thành, ở cùng nhóm người lúc trước làm nhạc chung khoảng hai năm. Nhưng bọn họ cũng chẳng làm được cái gì."

"Sau đó ông ta vào trại cai nghiện."

Nghê Thường cả kinh, đột nhiên ngẩng đầu: "Cái gì? Ông ta. . . . .?"

Viêm Trì chớp mắt ý như xác nhận.

"Cụ thể thế nào anh không rõ ràng lắm, chỉ biết ông ta đã bị bắt."

Nghê Thường trầm mặc một lát, thấp giọng: "Vậy hiện tại ông ta . . . . . cai được chưa?"

Viêm Trì cau mày: "Bị nghiện về cơ bản sẽ rất khó cai hoàn toàn. Trước đây, sau khi ra khỏi trại ông ta lại bị bắt vào mấy lần nữa."

" Lần cuối cùng ông ta ra trại là hai năm trước. Sau đó cũng đã làm một vài công việc. "

Hai năm trước. . . . .

Nghê Thường mím môi, nói: "Em mới vừa thấy có cảnh sát đến đây. . . . ."

Viêm Trì gật đầu: "Kiểm tra ông ta."

"Phát hiện ông ta bắt đầu nghiện trở lại."

". . . . ."

Nghê Thường cười lạnh: "Vậy tốt nhất để ông ta ở trong trại cai nghiện cả đời đi, miễn ra ngoài nổi điên."

Viêm Trì lắc lắc đầu: "Lần này có thể. . . . ."

Anh liếm môi, hơi trầm mặc.

"Ông ta bị bệnh."

"Là ung thư tuyến tụy."

Cô sững sốt: ". . . . . Cái gì?"

Anh chậm rãi đưa mắt nhìn cô.

"Phát hiện ra cách đây hai tháng trước. Bệnh ung thư tuyến tụy, gần như là loại ung thư nguy hiểm nhất, căn bản không thể chữa khỏi, giai đoạn sau sẽ rất đau đớn.

"Bác sĩ vừa nói với anh, chắc có lẽ ông ấy không còn sống được bao lâu."

Nghê Thường giật mình xuất thần nhìn sàn nhà, đại não trống rỗng.

Cảm xúc phức tạp khôn xiết.

Nhưng lại giống như, cảm xúc gì cũng đều không có. . . . .

Viêm Trì buông túi chườm.

"Ngày mai, cảnh sát sẽ dẫn ông ta đi ."

Anh gơ tay sờ lên đỉnh đầu cô.

"Cũng có thể xin phóng thích. Cần người nhà phối hợp làm thủ tục, giúp đỡ trị liệu."

Nghê Thường chậm rãi ngược mắt, mặt không chút thay đổi nhìn anh.

"Có ý gì?"

Cô nhếch môi cười lạnh: "Muốn em bảo lãnh và chữa bệnh cho ông ta?"

Viêm Trì nhìn cô: "Nếu em không vui --"

"Em không muốn!" Cô lớn tiếng trách móc.

"Ông ta vừa đi là đi tận mười ba năm, một chút tin tức cũng không có, một câu cũng không nói qua, hiện tại đột nhiên như xác chết vùng dậy trở về, sao em phải ngoan ngoãn hầu hạ, chữa bệnh chăm sóc ông ta như người thân trước lúc lâm chung?"

"Vừa rồi ông ta còn nổi điên muốn giết bà nội, còn có, còn có lúc trước đối xử tệ bạc với mẹ em -- đều quên cả rồi ư?"

"Em không nên so đo sao? ?"

Môi Nghê Thường run rẩy, ngữ khí kích động: "Dựa vào cái gì chứ? !"

"Đừng nói gì mà 'dù sao cũng là bố em' hay là 'ông ta đã như vậy rồi chuyện trước kia hãy quên đi'. . . . ."

Cô nghiêng đầu, tức giận nói: "Em không muốn nghe mấy lời như vậy!"

Viêm Trì im lặng, nhìn cô thật sâu vài giây và lắc đầu.

"Bé con, anh không có ý này."

Anh đưa tay vuốt má, dùng đầu ngón tay nâng cằm cô lên, nhìn chăm chú vào mắt cô một cách nghiêm túc.

"Người khác có thể nói vậy, nhưng anh sẽ không."

Con người đen của anh sâu thẳm: "Anh biết em đã chịu nhiều khổ cực."

"Anh là người đàn ông của em, trong lòng anh thương em, đau xót em hơn ai hết."

Nghê Thường đột nhiên xúc động, chớp mũi cay cay.

Lại muốn rơi nước mắt.

Anh bảo vệ cô như vậy, ủng hộ cô, khiến cô lập tức có được cảm giác an toàn và tự tin. Nhưng giờ đây cô đột nhiên cảm thấy mình có vẻ không đáng yêu chút nào.

Đối mặt với Trần Chí, cô thấy chính mình vô cùng cực đoan và tàn nhẫn.

Cô như vậy một chút cũng không đáng yêu. . . . .

"Làm như thế nào cũng được." Viêm Trì đưa tay ôm vai, xoa lưng cô nhẹ nhàng như dỗ một đứa trẻ, "Chỉ cần em quyết định mà không hối hận là được."

Nghê Thường lông mi chớp chớp: "Không hối hận. . . . ."

Cô trầm mặc một lát, nhẹ giọng: "Đôi khi em tự hỏi, mẹ em ... có bao giờ hối hận khi sinh ra em không?"

Bàn tay đang vuốt lưng cô của anh dừng lại.

Nghê Thường ngẩng đầu, hơi nước đọng lại trên đôi mắt trong veo.

"Em thà rằng bà ấy hối hận."

"Em thà rằng bà ấy chưa từng gặp ông ta, thà rằng bà ấy không kết hôn và không sinh ra em."

Cô cúi đầu, từng giọt từng giọt nước mắt lớn rơi xuống, đập vào mu bàn tay đang đặt trên đầu gối.

Nó cũng đập vào trái tim anh.

Viêm Trì quỳ một gối xuống đất, thân hình cao lớn hơi vươn lên bao lấy cô gái nhỏ đang ngồi trên ghế. Anh nắm lấy bàn tay cô, dùng ngón tay cái lau đi những giọt nước mắt trên mu bàn tay.

"Không thể nói như vậy." Anh cúi đầu mở miệng, ôn nhu đến mức tận cùng, "Nếu không sinh ra em thì anh tìm vợ ở nơi nào đây?"

"Lão tử cả đời phải sống độc thân sao?"

Nghê Thường trong lòng ấm áp, nín khóc mỉm cười. Cô chớp chớp đôi mắt ướt, lại bấu môi nhìn bạn trai: "Nếu không phải em, thì nhất định anh sẽ cùng người phụ nữ khác. . . . ."

"Nói bậy." Anh kéo bàn tay cô đặt lên ngực mình, "Em chưa nghe nói qua sao, phụ nữ là xương sườn cắt ra trên thân thể đàn ông."

"Ai với ai bên nhau sớm đã có sắp đặt."

Mu bàn tay cảm nhận được lực nắm ngày càng chặt, anh ấn tay cô mạnh hơn, tưởng chừng như muốn cô cảm nhận được máu thịt mình.

"Em chính là xương sườn từ trên người anh cắt xuống."

Anh cúi đầu, hôn lên nơi đôi bàn tay đang siết chặt của hai người.

"Đời này anh chỉ có duy nhất một người phụ nữ là em!"

Nghê Thường mắt khẽ chớp, cô nghiêng người, vòng tay qua ôm cổ anh.

May mắn, cô đã gặp được anh.

Có lẽ ông trời vẫn rất công bằng. Sau khi gặp phải điều tồi tệ nhất, cô đã được tận hưởng những điều tốt đẹp nhất . . . . .

Cô ghé vào vai anh, im lặng một hồi lâu mới mở miệng:
"Em muốn đến phòng bệnh nhìn xem. . . . ."

Cô chưa nói xem ai, nhưng Viêm Trì hiểu được.

"Anh đi cùng em." Anh đứng dậy và nắm lấy tay cô.

"Anh đứng ở cửa, có việc gì em cứ gọi."

**

Sau khi cảnh sát đến, Trần Chí đã được đưa vào phòng đơn chăm sóc đặc biệt.

Lúc Nghê Thường đẩy cửa đi vào, người trên giường bệnh không hề phản ứng. Ông ta nằm ở nơi đó, như một cái cây khô, dường như không còn chút dấu vết của sự sống.

Phòng bệnh không bật đèn, chỉ có một dải ánh sáng yếu ớt chiếu dọc theo bức tường phòng vệ sinh.

Máy móc phát ra âm thanh títtít, Nghê Thường đè nặng cước bộ, lảng lảng dừng lại trước giường bệnh. Cô đứng cách Trần Chí hai thước, ngơ ngác nhìn ông ta.

Một lúc sau, tay Trần Chí hơi cử động.

Sau khi mở mắt nhìn thấy cô, đôi mắt trũng sâu của ông ta từ từ mở to, vội vàng chống người ngồi dựa lên đầu giường.

"Tiểu --" Ông đột nhiên dừng lại, chỉ vào chiếc ghế cạnh giường có chút lúng túng, "Con . . . . . ngồi đi."

Nghê Thường vẫn đứng ở chỗ cũ không hề nhúc nhích, hai mắt lảng lảng nhìn, vừa lãnh đạm lại xa cách.

Trần Chí nhìn cô trong chốc lát, khóe miệng run rẩy.

Cô như vậy, càng giống mẹ. Lúc trước mẹ cô tức giận, đã dùng chính vẻ mặt này nhìn người khác không nói một lời. Tiểu Niên không nghe lời, hoặc giáo viên gọi đến nhà phân nân, thì bà ấy sẽ dùng biểu tình như vậy nhìn con gái.

Con gái nhỏ lập tức lúng túng, đôi mắt lén lút liếc nhìn sang bố cầu cứu, lại còn bấu môi giả bộ đáng thương.

Khi còn bé, tiểu Niên rất hay làm nũng với bố mẹ. . . .

Trần Chí rũ mắt xuống, nhỏ giọng nói: "Ta, ta không nên trở về."

Nghê Thường lạnh giọng: "Đúng vậy"

Môi Trần Chí mấp máy, rụt rè nói: "Vì ta nghĩ có thể về sau không thể có cơ hội gặp con được nữa."

Đây hẳn là sinh nhật lần cuối cùng của con gái mà ông có thể đến.

Trẻ con đều thích sinh nhật. Lúc trước, tiểu Niên luôn mong đến ngày sinh nhật của mình, giống như mong đến Tết âm lịch để nhận tiền lì xì.

Vào ngày sinh nhật sáu tuổi năm đó, ông đến thành phố khác để làm việc và trở về vào đêm muộn. Cô con gái nhỏ tức giận lau nước mắt, nhưng khi nhìn thấy bánh sinh nhật và búp bê ông mang về, lại lập tức ha ha nở nụ cười. . . . .

Trần Chí nhắm mắt cắt đứt dòng hồi tưởng.

Có thể ông sắp không qua khỏi cho nên gần đây thường không thể kiểm soát được mà nhớ đến những kỷ ức ngày xưa.

Giữa hai người cách nhau một khoảng ngắn, im lặng trong chốc lát, Trần Chí nuốt nước bọt, duỗi tay ra, từ dưới giường bệnh lôi ra một cái túi.

"Cái này cho con, con nhận lấy đi."

Ngữ khí của ông khẩn thiết, không giống đưa cho cô đồ vật này nọ, mà thật giống là đang cầu xin cô nhận lấy.

"Ngày mai ta trở về Bắc Thành. Không ở bệnh viện nữa, dù sao cũng sắp . . . . . Đi sớm vài ngày bớt tốn kém."

Nghê Thường nhìn túi xách màu đen trên mặt đất, không nói chuyện, cũng không nhúc nhích.

Trần Chí dựa lưng vào đầu giường, dùng sức hít sâu hai hơi, đau lòng nhúu mày.

"Thật ra mười năm trước, ta có trở về một lần."

Lông mi cô ngưng trọng, ánh mắt lặng lẽ tập trung vào ông.

Trần Chí chậm rãi nói: "Đi, nam lăng viên."

"Ta biết, mẹ con ở đó. . . . ."

Ông nhìn Nghê Thường, liếm đôi môi khô khốc, thận trọng nói, "Đến lúc đó, con có thể hay không, cũng đem ta . . . . ."

Ông chưa nói xong, nhưng ý tứ thỉnh cầu cũng đã thật rõ ràng.

Nghê Thường phát ra một tiếng cười khẽ, buồn cười châm chọc.

"Những gì mẹ tôi chịu đựng khi còn sống chưa đủ sao? Tại sao..." cô hung hăng hỏi, "Chết rồi ông vẫn không buông tha cho bà ấy?!"

Trần Chí hơi giật mình, sự bàng hoàng xẹt qua trong đôi mắt đục ngầu và sâu thẳm.

"Đúng vậy. . . . . Ta rất xin lỗi con và mẹ con. Ta cũng không xứng, không xứng cùng mẹ con hợp táng."

Đầu tóc rối bù của ông cúi xuống: "Vậy, đến lúc đó con có thể tìm một mảnh đất ở đó và đem ta . . . ."

"Chỉ cần gần mẹ con một chút là được rồi ."

Ông ngẩng đầu nhìn Nghê Thường, ánh mắt hèn mọn lại khẩn thiết: " Có thể chứ?"

Nghê Thường: ". . . . ."

Cô im lặng nhìn vài giây, xoay người, cất bước đi về hướng cửa phòng bệnh.

"Tiểu Niên --" Trần Chí vội vàng kêu lên.

Nghê Thường vẫn bước tiếp. Khi chạm vào nắm cửa, tay cô bỗng dừng lại.

"Chúng tôi đã trả viện phí trước rồi." Cô không nhìn lại, giọng nói lạnh lùng xa cách.

"Ông ở lại đây đi."

Nói xong, lập tức mở cửa rời đi.

Trần Chí nhìn chằm chằm cánh cửa khép lại, đại ra một hồi lâu, phút chốc nhếch khóe miệng lên, ha ha cười khẽ.

"Tốt."

Ông ta gật đầu lia lịa, tự nhủ: "Được, được rồi. . . . ."

Đối mặt với bức tường trắng trong giây lát, Trần Chí xốc chần trên người ra, rút kim châm trên mu bàn tay. Chân ông ta mò mẫm nhưng không đụng đến chiếc giày nào, nên đơn giản là không mang, bước chân trần lên sàn nhà khó khăn đứng dậy.

Trần Chí vịn vào tường, chậm rãi đi tới cửa, nhẹ nhàng mở ra một khe nhỏ, liếc mắt một cái.

Tiểu Niên cùng người thanh niên vóc dáng cao lớn đang nắm tay nhau đi về phía cuối hành lang.

Người kia nghiêng đầu cùng cô nói câu gì đó, cô mỉm cười nghiêng về phía anh, thay vì nắm tay chuyển thành ôm cánh tay. Hai người dựa sát vào nhau, rẽ vào một góc rồi biến mất.

Trần Chí đóng cửa lại, sau đó xoay người đi tới cửa sổ bằng chân trần. Ông mở chốt cửa sổ, đẩy tấm kính sang một bên, cơn gió lạnh đêm đông ù ù tiến vào ngay lập tức. Ông rùng mình một cái, siết chặt cổ áo, cúi người ra khỏi cửa sổ, mở to mắt nhìn xuống lầu.

Trong chốc lát, cô gái đang ôm tay một người đàn ông, cô mặc sườn xám màu đỏ thẫm đang bước ra khỏi cửa khoa nội trú. Phòng ở tầng bảy quá xa so với mặt đất, hình dáng của bọn họ gần như biến thành hai dấu chấm.

Trần Chí vươn cổ xem một hồi, sau đó đột nhiên đập lên chiếc ghế đặt dưới cửa sổ, nghiêng răng trèo lên bệ cửa sổ. Ông ngồi xổm trên đó, dùng hai tay bám vào khung cửa,

treo gần nửa người ra bên ngoài, neho mắt nhìn xuống một cách khó khăn.

Cũng may, cô gái mặc sườn xám chưa đi hẳn, cô dừng lại ở cổng, ngẩng mặt lên nói chuyện với người đàn ông trước mặt. Người đàn ông một tay hút túi quần, một tay nâng lên sờ sờ mặt cô gái.

Cô gái cũng đưa tay lên lau mặt.

Hình như là đang khóc. . . . .

Người đàn ông rút tay trong túi ra, ôm cô gái vào lòng. Cô gái chôn mặt trong ngực người đàn ông, cũng vươn hai tay choàng qua eo anh ta ôm chặt.

Hai người ôm nhau sau một lúc lâu, nam nhân đột nhiên kéo mở khóa kéo áo khoác, đem cô gái gắt gao quần chặt vào trong.

Trần Chí nhìn bọn họ, phút chốc nở nụ cười.

Tốt

Như vậy thì tốt rồi.

Tiểu Niên của bọn họ đã có người yêu thương. . . . .

Trần Chí nắm lấy khung cửa sổ, vươn cổ nhìn chăm chăm hai người dưới lầu. Mãi cho đến khi họ bước ra khỏi bệnh viện, lúc bóng dáng cô gái với chiếc sườn xám đỏ thắm hoàn toàn biến mất, ánh mắt ông ta cũng không thu hồi.

Sườn xám. . . . .

Ông nhớ rõ, tiểu Nhiễm trước kia, cũng mặc sườn xám. Bà ấy đến buổi hòa nhạc và trong nháy mắt ông đã nhìn thấy.

Mặc sườn xám, thật xinh đẹp.

Tất cả sườn xám của bà ấy đều được làm tại nhà, chúng thường được thay đổi hàng ngày.

Ngoại trừ ngày bà bỏ nhà đi cùng ông. . . . .

Ngày đó, bà ấy mặc áo ngủ.

Mấy cái ga giường được cột lại thành sợi dây dài, vắt vẻo trên song cửa sổ tầng hai. Tiểu Nhiễm của ông mặc một bộ đồ ngủ có hoa nhỏ, dọc theo dây ga giường tự chế mà lén lút từ trong nhà leo ra. Khi chuẩn bị đến nơi, bà ấy đã bị trượt tay, ngã xuống đất.

Sợ người trong nhà nghe thấy động tĩnh, bà ấy đau đớn đến bật khóc nhưng không dám ậm ừ tiếng nào. Lúc đó ông ở bên cạnh đau lòng vô cùng, lập tức cởi áo khoác bao lấy bà ấy, sau đó cũng bà lên lưng.

Quay lưng lại với bà, Trần Chí đi qua những khúc quanh ngoằn ngoèo của con hẻm lát đá xanh trong bóng tối lơ mờ. Khi ra đến đầu hẻm, tiểu Nhiễm đột nhiên khóc lên.

Bà đã khóc suốt suốt và đập bả vai ông nói "A Chí, anh thề với em--"

"Em bỏ cả mẹ và ông đi theo anh, anh phải thề sẽ đối xử tốt với em!"

Phản ứng của ông lúc ấy thế nào?

Ừm, đúng vậy, đã thế.

Ông nói: "Được anh thế. Đời này nếu anh đối xử tệ bạc với tiểu Nhiễm, anh tuyệt đối sẽ chết không được tử tế!"

". . . . ."

Trần Chí há miệng thở dốc, đột nhiên khàn giọng mà cười.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời đêm trước mắt, ông cười cười sau đó buông tay ra khỏi khung cửa sổ, tung người nhảy xuống lầu. . . . .

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 54: Gả Cho Anh

Edit: riri_1127

Chương 54: Gả cho anh

Nghê Thường cùng Viêm Trì mới vừa xuống xe ở đầu ngõ, liền nhận được điện thoại.

Hai người lại lập tức gọi xe đi đến bệnh viện.

Chuyện kể tiếp Nghê Thường tựa hồ đều nhớ không rõ lắm. Cô giống như một người ngoài cuộc, đờ đẫn nhìn bác sĩ và cảnh sát đi tới đi lui.

Như thể có ai cầm một cái lồng thủy tinh chụp lên đầu cô, khiến hết thấy thanh âm xung quanh đều trở nên không rõ ràng, đầu cô càng lúc càng ong ong.

Các thủ tục điều tra liên quan cũng như tang lễ của Trần Chí đều do Viêm Trì lo liệu. *người đàn ông tuyệt vời huhu, kp ai cũng lo cho bạn gái dc đến thế này.

Khi lên đến nam lăng viên, Nghê Thường mới tính là có một ít phản ứng. Cô chọn vị trí sau bia mộ của mẹ.

Hãy để ông ta đứng sau lưng mẹ cô, rất gần, nhưng sẽ không bao giờ gặp lại nhau.

Cô nghĩ rằng đây chắc là một sự sắp xếp mà tất cả bọn họ sẽ hài lòng . . . . .

Đợi cho tất cả mọi việc đều xong xuôi, về lại nhà cổ đã là buổi tối hôm sau. Viêm Trì lại đi một chuyến bệnh viện, khi trở về, trong tay xách theo túi du lịch màu đen.

Anh đặt chiếc túi xách trước mặt cô.

"Nói là để lại cho em."

Nghê Thường nhìn túi du lịch, chợt nhớ tới bộ dáng Trần Chí đang ngồi trên giường bệnh, vất vả lôi nó từ dưới giường ra. . . . .

Cô rũ mắt, kéo dây kéo mở ra. Bên trong đồ đạc ít hơn cô nghĩ. Không có gì ngoài quần áo và đồ dùng cần thiết hàng ngày, bên trên còn có một phong bì giấy.

Nghê Thường mở nó ra và thấy một xấp tiền. Từ những tờ tiền một trăm tệ màu hồng cho đến hàng chục tờ, mới có cũ có được bó lại.

Cô chợt nhớ rằng khi còn nhỏ, bố mẹ cô đã cãi nhau rất nhiều về chuyện tiền bạc. Thực ra nhà cô không thiếu tiền, dù sao thợ may cũng không thể chết đói. Mẹ sẽ nhận đơn hàng làm sườn xám từ thái gia gia và đôi khi ông cũng sẽ bí mật giúp đỡ thêm.

Mỗi lần mẹ nhận tiền từ thái gia gia, Trần Chí đều không hề vui vẻ, nhưng sau khi ban nhạc của ông tan rã và không thể làm công việc nào ổn định, lại phải đối mặt với sự chất vấn hung hăng của vợ--"Vậy anh có dùng không"

"Chính anh không dùng cũng không sao, nhưng tiểu Niên thì không được!" , mấy lời đó Trần Chí căn bản không phản bác nổi.

Nghê Thường còn nhớ rõ có một lần, hẳn là lúc cô sáu bảy tuổi, Trần Chí uống rượu và ôm cô khóc, ông nói: tiểu Niên con đừng xem thường bố nhé, bố chỉ biết làm âm nhạc, nhưng về sau, nhất định sẽ kiếm thật nhiều tiền cho con. . .

(có lẽ lý do Trần Chí phát điên là vì bao năm ông ấy rời đi chỉ với mong muốn và sống với hy vọng kiếm tiền cho con gái, như một sự bù đắp trước lỗi lầm đã gây ra. Cho nên khi Nghê tử bảo không có quan hệ và đổi họ rồi, ông ta sẽ cảm thấy mọi thứ mình cố gắng trở thành công cốc, cộng thêm tâm lý bất ổn của một người bệnh ung thư và nghiện ma túy thì bộc phát bạo lực là rất có thể.)

Nghê Thường nháy mắt mấy cái ngừng nhớ lại, đem phong bì tiền đặt sang một bên. Ngoài phong bì, về cơ bản chỉ còn lại đĩa CD và băng từ trong túi.

Tình cờ nhặt một cái băng từ mở ra. Nhìn thấy bức ảnh trên trang bìa, cô sửng sờ, không thể liên hệ người trong bức ảnh này với Trần Chí, người mà cô đã nhìn thấy ngày hôm qua. Lúc này cô mới ý thức được, thì ra đã qua lâu như vậy, lâu đến mức cô đã quên ông ấy trước kia có bộ dạng ra sao, đã quên mất khi còn bé, cô thực sự thích bố đến hợp phụ huynh hơn là mẹ.

Mẹ cũng từng ghen tị hỏi vì sao muốn để bố đi, cô liền nói bởi vì bố rất đẹp trai! Các bạn cùng lớp, bao gồm cả giáo

viên, đều khen bố đẹp trai, nói rằng mái tóc dài của ông rất đẹp và khí chất. . . . .

Nghê Thường buông băng từ, cầm lấy CD

Bìa không còn hình ảnh, chỉ in một chữ lớn màu xanh lam: Nhiễm

Lật lại xem các bài hát, tổng cộng có mười bài. Tất cả đều là những bản tình ca mà ông viết cho mẹ cô.

Nghê Thường khẽ thở dài, tay kia lấy ra một đĩa CD khác.

Trên tấm bìa trắng, có vẽ phác họa đường nét của một cô bé. Cô bé cười toe toét dễ thương và có hai bím tóc trên đầu.

Tên của album này là "tiểu Niên". Ngày sản xuất và phát hành là ngày cô sinh ra cách đây 23 năm trước.

Cô chưa từng biết ông ấy đã thu âm một album như vậy. . . . .

Thấy cô nhìn chằm chằm đĩa CD nửa ngày không nói lời nào, Viêm Trì ra tiếng thử hỏi: "Anh mang đầu đĩa đến nhé?"

Nghê Thường lắc đầu: "Không."

"Em không muốn nghe." Cô cất mọi thứ lại vào túi xách.

"Anh giúp em cất đi được không?"

Nghê Thường nói với bạn trai, cô cúi đầu rũ mi, "Không cần nói cho em biết anh để chỗ nào . . . . ."

Có lẽ, đây là dấu vết cuối cùng ông ấy để lại trên đời này. Cô không thể tiêu hủy, nhưng cũng không muốn nhìn lại. . . .

Viêm Trì xách túi đi ra nhà chính. Trong chốc lát anh lại trở về, thấy Nghê Thường ôm hai chân ngồi trên sofa. Cô dùng ánh mắt ngây ngất nhìn xuống sàn nhà.

Anh đi qua ngồi bên cạnh, một cánh tay mạnh mẽ quàng qua vai kéo cô vào lòng. Anh cũng không nói gì, cứ như vậy mà ôm cô.

Trong phòng đặc biệt im lặng, ngoại trừ tiếng tích tắc của đồng hồ.

Nghê Thường mở miệng nói rất nhẹ: "Hình như em không buồn."

Bố ruột của cô đã tự tử, đáng lý ra cô nên buồn. Nhưng hôm nay, cô không rơi một giọt nước mắt nào.

"Qua ngàn ấy năm, em chưa bao giờ nghĩ rằng ông ấy sẽ quay lại." Nghê Thường ngẩng mặt lên, cầm đặt trên ngực anh.

Từ góc độ này, cô có thể nhìn hàng mi của anh cùng đôi mắt đen sâu thẳm, anh đang nhìn cô đầy dịu dàng và ôn nhu. Đón nhận ánh mắt như vậy, cô có thể tận tình thổ lộ.

"Em một mực nghĩ rằng ông ấy đã chết. Nhớ tới chuyện ông ấy làm với mẹ, em liền hy vọng ông ấy sớm chết đi."

Ở trước mặt anh, cô đem ra những suy nghĩ âm u khó nói.

"Hiện tại thật sự đã chết." Nghê Thường dừng lại, nhếch khóe miệng mỉa mai, "Nhưng hình như em cũng không vui. . . ."

Viêm Trì không nói gì, chỉ nghiêng đầu hôn lên thái dương cô như đáp lại.

Cô thu mình lại trong vòng tay anh và thì thầm như một chú mèo con: "Em không biết bây giờ em đang nghĩ gì. . . . ."

Tâm tình cùng ý nghĩ của cô phức tạp chưa từng có.

Viêm Trì siết chặt vòng tay.

"Vậy thì đừng nghĩ về nó nữa."

"Trước không cần suy nghĩ, về sau hãy nhớ đến."

"Khi nào?" Nghê Thường hỏi.

"Chờ đến khi nhớ tới em sẽ không vui cũng không buồn."

Anh nhíu mi suy nghĩ một lát, hoãn thanh: "Đợi đến khi em có thể bình thản, cũng đủ sáng suốt."

Nghê Thường chớp chớp mắt chậm rãi nói ". . . . . Được sao ?"

Anh cười trầm mặc: "Đó không phải là chuyện của anh, anh không thể đoán trước được giúp em."

Viêm Trì giơ tay lên, đặt lòng bàn tay áp lên đầu gối phải co quắp của cô, dùng đầu ngón tay vuốt ve vết sẹo dưới lớp vải.

Những vết sẹo trên cơ thể không thể biến mất, nhưng những vết sẹo trong tim thì có thể.

Viêm Trì nghiêng đầu, cầm đặt trên đỉnh đầu bạn gái, chậm rãi nhắm mắt lại, thanh âm trầm thấp mà kiên định: "Bé con."

"Anh sẽ yêu em thật tốt!"

Anh nguyện dùng tình yêu chân thành và lâu dài của mình để xóa bỏ mọi ác mộng và vết sẹo của cô.

Nghê Thường mất chuyển động, khóe mắt khô cạn một ngày đột nhiên đọng đầy nước mắt. Cô ôm lấy thắt lưng anh, nước mắt lăn dài nhưng khóe miệng cùng gò má lại đang không ngừng giơ lên.

Nếu hiện tại không có anh, cô đã sớm gục ngã từ lâu rồi.

Tình yêu của anh nắm lấy khi cô đang rơi xuống và cũng nhẹ nhàng nâng cô lên đài cao . . . . .

Viêm Trì nở nụ cười, nhướn mi: "Mới thế này đã thỏa mãn sao?"

"Để theo đuổi được em ấy mà." Anh búng cằm cô và hôn lên nốt ruồi đỏ nhỏ dưới mắt.

"Lão tử còn có thể liều mạng mà thương em, đến khi em nguyện ý thì thôi."

Nghê Thường mỉm cười, quàng tay lên cổ bạn trai rồi nhìn thẳng vào mắt anh.

"Em mới không cần anh liều mạng đâu."

Em muốn anh sống đến trăm tuổi, cùng em đến lâu dài.

Cô ôm cổ anh, nâng thân trên lên, chủ động chu môi hôn anh. Con người Viêm Trì hơi chuyển, anh đặt tay lên gáy cô cúi đầu tiếp tục nụ hôn. Anh không hôn sâu, môi, lưỡi và thậm chí cả những ngón tay luồn vào tóc, chỉ mang ý tứ xoa dịu nhẹ nhàng.

Khi hai người rời ra, Viêm Trì vỗ nhẹ lên đùi bạn gái.

"Đi ngủ đi."

Nghê Thường ôm cổ anh bất động: "Vậy còn anh?"

Viêm Trì nghiêng đầu nhìn xung quanh. Hôm qua họ vội vã rời đi, để lại sân trong một mớ hỗn độn.

"Anh sẽ dọn dẹp rồi mới ngủ."

"Để em làm đi" Trước khi anh kịp phản đối, cô đã giơ tay chọc vào ngực anh, nhẹ giọng ra lệnh, "Anh đi nghỉ ngơi đi!"

Hôm nay căn bản anh bận và mệt hơn cô nhiều.

Cô cũng sẽ cảm thấy đau lòng cho người đàn ông của mình.

Nghê Thường đứng dậy khỏi vòng tay anh và vào bếp trước tiên thay vì dọn dẹp sân trước. Mọi thứ trong bếp đã dừng lại vào lúc bà nội bước ra ngoài.

Dầu trong nồi đã nguội, thịt heo chiên giòn đặt trên giấy thấm dầu đã mềm nhũn từ lâu.

Trên bàn bếp có sáu món mặn và một món canh, màu sắc và hương vị đều chẳng còn nữa. Trên thớt còn có mì cuộn, cải dầu, ớt, thịt thái mỏng được bày ra đĩa bên cạnh, còn mì trường thọ mà bà đã chuẩn bị cho cô và món thịt đặc biệt dành cho cả anh nữa . . . . .

Viêm Trì đẩy cửa phòng bếp đi đến.

Lần này, anh không có ngoan ngoãn đi nghỉ ngơi, mà lại đi thu dọn sân trước, trên người còn mang theo hơi lạnh sương đêm khuya khoắt.

Nhìn thức ăn thịnh soạn chưa được động đũa trong bếp, Viêm Trì nói: "Chờ ngày mai đón bà nội từ bệnh viện về, liền tổ chức sinh nhật cho em một lần nữa."

Anh vô cùng thân thiết nhéo nhéo khuôn mặt cô, an ủi: "Ca ca làm đồ ăn ngon cho em nhé?"

Nghê Thường gật gật đầu, sau đó lại cúi đầu rầu rĩ "Nhưng đây là sinh nhật đầu tiên em và anh bên nhau. . . . ."

Thật là châm chọc khi nghĩ về điều đó, ngày hôm qua, cô đã nghĩ rằng mình sẽ có một sinh nhật hoàn hảo.

-- ai biết giây tiếp theo một trò hề bất ngờ không kịp đề phòng đã ập tới.

Cô chậm rãi nhún vai: "Đây là lần sinh nhật đầu tiên với anh, cũng là lần sinh nhật cuối cùng ở nhà cổ. Em nghĩ nó rất có ý nghĩa, nhưng cuối cùng. . . . ."

Cô hy vọng về sau, khi bọn họ nghĩ đến ngày sinh nhật này sẽ nghĩ đến những kỷ niệm ấm áp và đẹp đẽ.

Chứ không phải. . . . .kỷ niệm đêm qua ở bệnh viện.

Viêm Trì nhìn vẻ mặt mất mát của bạn gái, khẽ liếm môi, hỏi lại: "Vậy làm sao bây giờ?"

Cô thở dài "Đã như vậy rồi thì cũng không có biện pháp . . . . ."

"Nếu không thì --"

Lông mày anh nhướng nhẹ: "Bây giờ anh bổ sung cho em một chút nhé?"

Nghê Thường ngược mắt nhìn bạn trai: "Bổ sung thế nào?"

Anh cong môi, đưa tay vào túi áo lấy ra một món đồ.

-- là một hộp nhung đen tròn rất tinh tế.

Nghê Thường giật mình.

Cơ thể cô dường như phản ứng nhanh hơn lý trí, hô hấp ngưng trệ, toàn thân run rẩy yếu ớt.

Hộp trang sức được mở ra, chiếc nhẫn bên trong sáng lấp lánh.

Người đàn ông cao lớn trước mặt quỳ một gối xuống, ánh mắt nhìn cô còn sáng hơn cả kim cương.

"Nghê Thường, em gả cho anh nhé?"

Hôm nay là anniversary 3 năm của tui và cũng là đêm giao thừa, nên up 3 chương liền kể luônnn.

Mọi người đọc vui vẻ nha🐱

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 55: Kỵ Sĩ

Edit: riri_1127

Chương 55: Kỵ sĩ

Nghê Thường ngẩn ngơ nhìn người đàn ông đang quỳ gối trước mặt mình, không nói được lời nào.

Sau một lúc lâu, môi cô mấp máy ngập ngừng vài giây.

"Anh sao lại. . . . hiện tại. . . . . ?"

Âm cuối thanh âm đều phát run, lời nói không rõ ràng.

Nhưng Viêm Trì nghe hiểu .

Đôi mắt anh lóe lên vẻ thâm thúy: "Chờ không được."

"Anh không thể chờ được nữa."

Sau khi xác định em là người sẽ bên anh cả quãng đời còn lại, anh liền không thể chờ mà muốn thật nhanh, thật nhanh bắt đầu cuộc đời đó cùng em.

Nghê Thường mím môi lắc đầu nguầy nguậy.

Không không, cô không nghĩ anh cầu hôn quá sớm.

Cô không cảm thấy sớm chút nào.

Mà là, vì cái gì anh chọn đêm nay?

-- sau khi chứng kiến bất hạnh và đau thương của gia đình cô, sau khi biết tất cả những suy nghĩ âm u và chẳng hề đáng yêu của cô.

Anh lại quyết định cầu hôn . . . . .

Nghê Thường chớp chớp hốc mắt ngập nước, mang điểm rầu rĩ ra giọng mũi: "Anh thật sự. . . . . nguyện ý lấy em sao?"

Viêm Trì giật mình, mỉm cười.

"Đương nhiên."

Mắt anh sáng rực nhìn cô, đôi mắt đen sâu hơn biển cả.

"Vinh hạnh của anh."

Mi mắt Nghê Thường rung động không ngừng. Có hơi nước lan tỏa trong mắt và cũng có một nụ cười trên môi.

Cô chậm rãi vươn tay trái về phía anh.

"Cũng là vinh hạnh của em."

Cô đáp lại như vậy khiến anh hơi bất ngờ. Đôi mắt anh tràn đầy vui sướng, đến mức dường như cả khuôn mặt đều đang sáng bừng -- đây là vẻ rực rỡ chỉ khi giành được chức vô địch.

Anh lấy chiếc nhẫn ra đeo vào ngón áp út, sau đó cúi đầu đặt lên mu bàn tay cô một nụ hôn ngây ngất và có phần ngoan đạo.

Sau khi anh đứng dậy, nụ hôn vẫn tiếp tục trên môi cô. Qua một hồi, anh lại kéo cô ôm vào lòng.

Còn hơn hôn môi, thời khắc này, một cái ôm thân mật sẽ càng thích hợp hơn.

-- phần xương sườn bị cắt xuống khỏi người anh cuối cùng cũng quay về hợp nhất với cơ thể.

Nghê Thường vùi đầu trong ngực anh, cô thút thít khóc đến ướt cả vạt áo.

Viêm Trì cười cười, đưa tay sờ lên gáy cô: "Sao em lại khóc, hồi hận rồi hả?"

"Hồi hận cũng vô dụng." Giọng anh trêu đùa dung túng lại sủng nịnh, "Đời này của lão tử chỉ có mình em thôi."

Bàn tay đeo nhẫn của cô đập nhẹ vào lưng anh.

Trước đây cô rất ít khi rơi nước mắt, không phải vì mạnh mẽ mà vì cô biết nếu khóc thì cũng chẳng ai xót xa.

Sau này có anh, anh đồng thời trở thành lưỡi dao sắc bén cùng lá chắn của cô. Nước mắt cô có thể tùy ý tuôn rơi.

"Được rồi." Viêm Trì đem bé con khóc nhè trong ngực ra, "Lại cố ý làm anh đau lòng sao."

Anh đưa tay lên lau đi nước mắt trên mặt, sau đó nắm lấy cổ tay trái cô.

"Nhìn xem nhẫn có thích hay không, không thích anh sẽ đi đổi."

Nghê Thường lau mi ướt, rồi nhìn xuống chiếc nhẫn cầu hôn của mình.

Đầu ngón tay cô tinh tế mảnh mai, viên kim cương với kích cỡ không nhỏ thoát nhìn lại càng thêm lớn.

Viên kim cương chính giữa rực rỡ hình giọt nước, cùng với những viên đá phụ được khảm xung quanh, cùng nhau tạo thành một chiếc vương miện nhỏ lấp lánh.

Hoa lệ tinh xảo, lấp đầy trái tim thiếu nữ.

Nghê Thường cười tươi: "Thích!"

Cô tựa vào cánh tay anh, giờ tay trái lên tiếp tục cảm thán: "Rất đặc biệt nha ~"

Viêm Trì cong môi: "Anh đã nghĩ, nhất định phải chọn thiết kế hình vương miện."

Nghê Thường nhẹ giọng: "Vì sao?"

Ánh mắt anh hơi ngừng lại, chậm rãi nhìn về phía cô.

"Bởi vì nghi thức cầu hôn của kỵ sĩ cũng chính là lúc đưa công chúa của anh ấy lên ngôi."

Nghê Thường sờ chiếc nhẫn vương miện, tay kia vòng qua eo Viêm Trì một lần nữa.

"Đây là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất mà em từng được nhận."

Viêm Trì cười nhẹ lại nghĩ tới cái gì. Anh mở áo khoác và lấy ra một chiếc hộp khác từ túi trong.

Lớn hơn nhiều so với hộp đựng nhẫn, bề mặt nhung đen giống nhau.

Nghê Thường ánh mắt ý hỏi.

Anh mở hộp trang sức, bên trong là một chiếc vòng tay.

Chiếc vòng tay bằng vàng hồng có kiểu dáng rất đẹp: có một bông hoa nhỏ khảm kim cương, giống như bông hoa thu hải đường chưa nở bên ngoài cửa sổ nhà cô; còn bông hoa còn lại có hai chữ "Z" xếp xếp chồng lên nhau. --- viết tắt của Zai Zai (bé con)

Còn có hai charm khác cũng rất có ý nghĩa: một cái vương miện nhỏ chạm rỗng, tạo hình giống nhẫn kim cương của cô, còn một charm còn lại Nghê Thường chưa từng thấy bao giờ, trông hơi giống mặt nạ của kỵ sĩ thời trung cổ và chiếc mũ bảo hiểm moto. Trên chiếc mũ bảo hiểm nhỏ còn có hai thanh kiếm, tạo thành một chữ thập.

Mũ giáp cùng vương miện.

Kỵ sĩ cùng công chúa.

"Đây hẳn là làm theo yêu cầu?"

Viêm Trì "Ừm" một tiếng, nhướn mày: "Anh đã nghĩ nếu lỡ như em không đồng ý, nhẫn tặng không được thì anh vẫn còn thứ khác tặng em."

"Nhưng ca ca thành công rồi" Anh kéo cô vào lòng, hôn lên thái dương, "Em không làm vợ anh thì anh vẫn sẽ tặng."

Nghê Thường nở nụ cười: " Anh dự tính thật chu toàn, nếu em đáp ứng anh sẽ tặng nhẫn; không đáp ứng, anh sẽ tặng vòng tay . . . . ."

"Em cũng quá xem thường người đàn ông của em rồi đấy."

Anh đem hộp trang sức đặt vào tay cô.

"Làm vợ anh, nhẫn và vòng tay, đều có."

**

Cuối cùng vẫn là Viêm Trì dọn dẹp phòng bếp.

Rửa sạch xong mọi thứ, anh khóa cửa lớn rồi lên lầu hai.

Đẩy cửa ra, trong phòng được hệ thống sưởi hơi ấm áp bao phủ, còn có hỗn hợp mùi hương thơm ngát nhẹ nhàng.

Viêm Trì lập tức tắm rửa, sau khi đi ra liền đi vòng qua phía sau bình phong.

Nghê Thường đã đi tắm và thay áo ngủ, cô ngồi trên giường, cúi đầu nhìn chăm chú vào chiếc vòng tay trên tay

mình.

Trên đầu giường có một hộp gỗ đang mở, trong đó có chiếc nhẫn kim cương anh vừa cầu hôn. Ngoài ra còn có trâm hoa hồng, bông tai pháo hoa, Pikachu giành chức vô địch và những món đồ mà anh mang về cho cô từ chuyến công tác trước đó -- cô đem tất cả những gì anh tặng đều đặt cùng một chỗ.

Khóe môi Viêm Trì cong lên, lại tiến thêm hai bước, bước chân cùng ánh mắt đồng thời dừng lại.

Không biết là nhờ hệ thống sưởi hơi hay là hai ngày nay thời tiết chuyển ấm, mà đêm nay Nghê Thường không có mặc áo khoác ngủ bên ngoài.

Trên người chỉ có một chiếc váy ngủ màu bạc treo nhẹ.

Xương quai xanh thẳng kết hợp với vai thon, nhìn một cái không sót thứ gì. Tóc cô được búi cao sau đầu, vài sợi tóc đen dày còn vương lại hơi nước cùng với phần gáy trắng nõn trơn bóng như ngọc bích.

Cô quỳ gối ngồi, bấp chân mịn màng xếp lại dưới lớp váy, bàn chân mỏng manh lộ ra sau.

Viêm Trì liếm môi, đi qua đi ngồi vào phía sau lưng Nghê Thường, hai cánh tay mạnh mẽ ôm lấy eo cô.

Anh thích ôm cô từ phía sau, bé con mềm mại hoàn toàn bị khóa chặt trong vòng tay anh, đầy chiếm hữu.

Hôm nay, bị hương thơm ngào ngạt sau tai cô làm xao động tâm trí, anh không nhịn được mà đưa chóp mũi vào tóc cô, tiếp tục ngửi mùi hương của hoa chanh.

Đầu ngón tay Viêm Trì xoắn xoắn lộn tóc cô hai vòng, hai lòng bàn tay to từ sau gáy trượt xuống vai, giữ lấy. Có vẻ lòng bàn tay có vết chai không đủ cảm nhận sâu sắc, vì vậy anh lại cúi đầu xuống, cảm nhận hõm vai cô bằng đôi môi mình. . . . .

"Ai nha anh đừng nháo --" Nghê Thường một bên lui cổ né tránh chiếc cằm lún phún râu, "Em còn chưa làm xong. . . . ."

Viêm Trì chịu thua, một tay ôm cô vào lòng.

Anh cup mắt nhìn chiếc vòng trên tay cô: " Sao thế?"

"Em mới vừa ở trên mạng xem, người ta nói loại vòng này có thể tự thêm đồ trang trí. Em nghĩ --" Nghê Thường lắc lắc, từ tay cô vang lên tiếng leng keng rất nhỏ, "Em muốn đem chuông nhỏ này đeo lên."

Chiếc chuông nhỏ cỡ hạt đậu tương này được lấy từ khóa trường mệnh mà thái gia gia tặng cho cô lúc nhỏ.

Nghê Thường đem chuông nhỏ treo lên cạnh chữ 'Z' kép, hỏi anh: "Thế nào?"

"Đẹp."

Cô lấy một chiếc khăn tơ lụa bao lấy tay trái, sau đó cởi chiếc vòng tay bạch ngọc đã đeo nhiều năm ra, thả lại vào

hộp.

Cô đang muốn tự mình đeo vòng tay mới lên, Viêm Trì liền đưa tay ra đón lấy, giúp đeo lên cổ tay cô.

Chuông nhỏ nhẹ nhàng vang lên, Viêm Trì hơi nhú mào.

". . . . .rộng sao?"

Anh biết ngón tay và cổ tay cô đều nhỏ nhắn, nhắn cầu hôn đeo rất vừa, nhưng vòng tay lại có chút rộng, Đeo lên cổ tay mảnh khảnh đang đưa.

Nghê Thường xoay cổ tay: "Hơi rộng chút, nhưng cũng được."

"Cũng được?" nghe ngữ khí anh thì chính là tuyệt đối không được.

Viêm Trì nhú mào cưỡi vòng tay xuống: " Sáng mai anh đi sửa lại cho em một chút."

Đặt chiếc vòng lên tủ đầu giường, động tác tay anh bỗng chốc dừng lại khi bắt gặp bàn chân đang buông thõng trên giường của cô.

Nhìn thấy anh ngồi vào bên cạnh, ôm cổ chân mình, Nghe Thường ra tiếng: "Ai da --"

Ánh vàng hồng in bóng trên bàn chân mềm mại, như có một điểm sáng nhỏ lung linh, ngưng tụ trên cổ chân mảnh khảnh.

Viêm Trì đưa đầu ngón tay sờ lên cổ chân cô, tiếng nói trở nên trầm hoãn: "Xinh đẹp."

Vừa như đang khen chiếc vòng xinh đẹp, lại giống như đang khen đôi chân nhỏ bé của bạn gái.

Mặt Nghê Thường nóng lên, mi mắt run run. Cô hơi lắc mắt cá chân của mình một cách không tự nhiên. Chuông phát ra một tiếng vang nhỏ tinh tế.

Viêm Trì chậm rãi chớp mắt, ánh mắt dần tối sầm lại.

Đầu ngón chân cô trong tay anh đang cử động, cọ vào mép quần áo, khéo léo vén vạt áo lên. Như một con rắn nhỏ ranh mãnh, hai bàn chân cô thuần thục tiến vào ngực anh.

Một chuỗi động tác này của cô lại làm vang lên một hồi chuông nho nhỏ. Cũng kéo yết hầu anh trầm trọng mà trượt.

"Vẫn có chút lạnh. . . . ." Nghê Thường nhỏ giọng, dùng lòng bàn chân cọ lên cơ bụng, làm ấm người một cách lưu loát.

Viêm Trì rũ mi, nhìn chằm chằm mắt cá chân nhỏ còn sót lại bên ngoài: "Lại lạnh?"

Đôi môi anh ranh mãnh khẽ cong lên: "Vậy thì em dịch chân xuống một chút đi."

Nghê Thường giật mình, trong đầu không thể khống chế mà xuất hiện cảnh tượng hoang đường lần trước giữa hai người. . . . .

Hai má cô lập tức đỏ bừng, vội vàng rút chân ra ngoài:
"Anh thật phiền phức--"

Cả hai người đều sửng sờ.

Váy tơ lụa trên làn da trơn trượt, không theo kịp cử động của chân cô mà đột ngột rơi xuống dọc theo đầu gối uốn cong.

Chồng chất lên như sóng nước, rồi tan biến đột ngột.

Đồ lót bị lộ ra.

Nghê Thường đại não oanh ra một tiếng, giật mình vội vàng tiếp tục thu chân lại.

Nhưng mắt cá chân cô đã bị anh nhanh tay nắm lại trước.

Viêm Trì quai hàm siết chặt. Lòng bàn tay ấm áp của anh áp vào mắt cá chân cô, kéo ra một tiếng chuông leng keng nho nhỏ tinh tế.

Trên mắt cá chân mảnh mai của cô, anh in lên đó một nụ hôn ôn nhu quyến rũ, lại bao hàm ám chỉ. . . . .

Anh chậm rãi nhướng mi, hai mắt nhìn cô như lửa đốt.

"Được chứ?"

Anh hỏi thẳng nhưng cũng không rõ ràng, nhưng trong lòng Nghê Thường lại hiểu rõ ràng.

Bàn tay bên hông cô bất giác nắm chặt, hai má đỏ bừng.

Sự im lặng tại giờ phút này kéo dài sự cảm dỗ dường như vô tận.

"....."

"....."

Sự im lặng quá lâu và quá sâu này đã phá vỡ sợi dây chun đang vô cùng mơ hồ ái muội.

Viêm Trì khẽ chớp mắt, đôi mắt đen nhánh lóe ra lãnh đạm.

"Ngủ sớm một chút. Hôm qua em đều --"

Anh còn chưa nói xong, Nghê Thường đột nhiên ngồi thẳng dậy, đưa hai tay quàng qua cổ anh. Cô giống như một đóa u lan vào buổi đêm, mềm mại nhào vào lồng ngực anh.

Khuôn mặt ửng hồng của Nghê Thường ngược lên, đôi mắt lấp lánh của cô xen lẫn xấu hổ và táo bạo.

Đôi môi như cánh hoa cong lên, khi gần chạm đến cằm anh cô lại dừng lại, quay sang hướng khác-- bất chợt hôn lên yết hầu một cách nhẹ nhàng.

"Em chưa nói không mà ."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 56: Ngoan, Đừng Sợ

Edit: riri_1127

Chương 56: Ngoan, đừng sợ

Bị hôn lên, yết hầu anh cuộn trào lên xuống càng thêm 'điên cuồng', đồng tử hơi giãn ra.

Cùng nhau phóng đại, còn có hình ảnh phản chiếu của cô in vào mắt, đồng thời không thể ngăn cản mà tuôn ra ý của muốn phá vỡ gông cùm xiềng xích.

"Nghĩ kỹ rồi sao?" Viêm Trì kề sát vào tai cô, từ môi anh tỏa ra một hơi thở nóng bỏng.

Giọng nói trầm khàn của anh, giống như hồi chuông báo động cuối cùng, khiến thần kinh và trái tim cô rung động từng chút một.

Eo bị cánh tay mạnh mẽ của anh ôm ẩn ẩn đau, cảm nhận được không khí căng thẳng bủa vây.

Nghê Thường nghe thấy nhịp tim mình đập càng thêm rần rở, nhưng cũng thực kiên định.

Giống như anh, cô cũng có khát vọng, dù không phải biểu lộ ra bên ngoài nhưng lại càng ngày càng rõ ràng, ngày

càng in đậm trong lòng: muốn được yêu thương, muốn sở hữu, muốn. . . . .

Mi mắt run rẩy không ngừng, cánh tay ghê Thường quàng trên cổ anh càng thêm buộc chặt, cô hơi ngẩng đầu nhẹ nhàng hôn lên khóe môi anh.

Sau đó, cô liền thấy gân xanh trên thái dương anh đột nhiên hơi phập phồng.

"Đm!"

Viêm Trì cúi đầu mắng một tiếng.

Dây thần kinh trong đầu anh đã hoàn toàn bị chặt đứt.

"Em không muốn sống nữa sao?" Anh gằn từng tiếng, gằn như hung tợn mà uy hiếp, "Lão tử hôm nay nếu không. . . . ."

Lời nói cực kỳ thẳng thắn còn có chút thô tục phát ra, nhưng Nghê Thường hiểu được đó chính là ngôn ngữ mật ngọt mà chỉ cô mới có thể nghe thấy.

Trái tim còn chưa kịp rung động, môi cô đã bị anh hung hăng hôn mạnh đến.

Không ngừng nghiền nát, cắn xé điên cuồng. 🍷🍷

Quả thực giống mãnh thú nguy hiểm và tàn nhẫn.

Nghê Thường ăn đau, mi tâm nhú lại. Chiếc cổ thon dài vô thức hơi kéo căng giống như một con thiên nga sắp bị ăn sạch, sẵn sàng làm con mồi.

Cho đến khi đôi môi, vành tai và thậm chí cả xương quai xanh của cô đều đã ẩm ướt, cánh môi cô mới hơi run rẩy phát ra những tiếng ưm ưm không có ý nghĩa.

Muốn trả đũa anh bằng cả hai tay, Nghê Thường cũng vươn tay vuốt ve quai hàm cùng chiếc cằm lún phún râu. . .
. . .

Mái tóc đen dài cùng dây áo lót cùng nhau chảy xuống.

Cả trái tim đều bị nhu tình mềm mại làm nóng lên, cuộn cuộn nổi lên một tầng lại một tầng nếp uốn gợn sóng.

Viêm Trì đột nhiên dừng lại.

Nghê Thường còn hơi ngẩn ngơ, đôi môi còn mấp máy ngập ngừng vài lần.

". . . . . Hửm?" Cô mở to hai mắt mơ màng nhìn anh, giống như một con vật nhỏ ngây thơ và quyến rũ.

Ánh mắt như vậy quả thực làm cho Viêm Trì dùng hết sức khắc chế cả đời mới dừng lại được, anh liếm môi, thanh âm trầm khàn gằn ra hai chữ: "Chờ anh."

Nói xong liền đứng dậy đi ra ngoài tắm bình phong. Anh cũng không thay quần áo, trực tiếp vơ lấy áo khoác ra khỏi cửa.

Nghê Thường đáng thương hể hể ừm một tiếng. Chiếc máy sưởi độc quyền không còn nữa, cô không còn cách nào khác ngoài việc cuộn tròn cơ thể trống trải của mình dưới lớp chăn bông. Bàn tay quơ quơ trên không trung hai lần,

như thể vẫn còn đang nắm lấy bờ vai vững chãi của anh.
Đầu răng cũng không cam lòng mà cắn cắn góc chần bông. .
. . . . .

Thời gian trôi qua lâu như thể cả trăm năm.

Cuối cùng cánh cửa lại được đẩy ra.

Nghê Thường kéo chần bông lên che ngực, từ từ ngồi dậy.

"Anh đi đâu vậy?" Cô hờn dỗi lại nén giận.

"Cửa hàng tiện lợi đầu ngõ." Viêm Trì đơn giản trả lời, sau đó xoay người đi vào phòng tắm rửa tay.

Cô hơi giật mình. Nhìn chiếc áo khoác bị ném trên giường đã mơ hồ đoán được trong túi có thứ gì.

Quả nhiên.

Viêm Trì lấy trong túi ra hộp nhỏ màu đỏ: "Đi mua cái này, anh phải đi một đoạn--"

Anh dừng lại, nhướn mi ái muội nhìn cô: "Đây là đoạn đường dài nhất mà anh từng đi."

Nghê Thường: ". . . . ."

Cô mím môi không tiếp lời, nhưng trong lòng lại trào dâng ngọt ngào.

Xem ra, ngay đến giây phút cuối cùng, quyết tâm nâng niu và bảo vệ cô của anh đã vượt qua bản năng nguyên thủy nhất. . . . .

Nhưng đến khi thấy anh mở hộp ra, Nghê Thường liền cười không nổi .

Mua về. . . .tốt. . . .vài cái. . .nhiều!!

Anh bước đến gần cô, bày ra vẻ đang 'vận sức chờ phát động', cùng với ý tứ ác liệt lại có chút trêu đùa.

Viêm Trì cắn vành tai cô, nói: "Anh hứa, một cái cũng không để lãng phí!"

****

Đồng hồ điểm số 0 giờ, giây phút đầu tiên của ngày mới, Nghê Thường cuối cùng cũng có thể thở được một cách bình tĩnh.

Nhưng đó chỉ là một khoảng dừng rất ngắn.

Miệng cô liên tục xin tha, bày ra gương mặt đỏ bừng làm nũng, nhưng đều không thể ngăn cản quyết tâm một lần. . . .lại một lần. . . .của anh.

Viêm Trì có vẻ không hài lòng lắm với phần thể hiện của mình.

Theo lời anh thì đúng thật là: đã chứng minh được cho cô biết anh không có nói dối -- xác thực từ trước đến giờ anh chỉ có một người phụ nữ là cô.

Nhưng hiện tại, anh còn phải chứng minh thực lực chân chính của bản thân mình.

Giường gỗ đã muốn không chịu nổi gánh nặng, Viêm Trì một phen ôm lấy cô vòng qua tấm bình phong đi ra ngoài.

Nghê Thường buộc phải ôm cổ, vắt vẻo trên người anh như một con gấu túi.

Từng bước một, cảm giác như đang đi thẳng lên trời.

Cô phát ra thanh âm không còn rõ ràng, ánh mắt cũng thay đổi, trở nên mờ mịt.

Chiếc vòng vàng hồng trên mắt cá chân đang đưa, tiếng chuông vang lên dồn dập, quấy nhiễu lòng người. Hai người dừng lại bên cửa sổ, trước chiếc đồng hồ đứng kiểu cũ.

Nghê Thường chìm nổi, hoảng hốt đối diện với mặt đồng hồ, cô cảm thấy mình có thể phải như vậy mà nhìn kim giờ đi quanh một vòng, hoặc thậm chí suốt đêm. . . . .

Thực sự, nơi nào cũng phù hợp. . . . nơi nào cũng thoải mái.

Cánh tay màu lúa mì và đôi chân trắng như tuyết, vô cùng hài hòa như những phím đàn piano đen trắng chồng lên nhau, dễ dàng tấu xuất thành văn, mây trôi nước chảy.

Mạnh mẽ và quyết liệt, một đòn chinh phục;

Ôn nhuỷễn như nước, thanh thanh đều có được.

Không lâu sau, dấu ngón tay dẫm mồ hôi đã in trên mặt kính đồng hồ, cửa sổ cũng bị sương trắng mờ mịt bao phủ.

Bọn họ giống như hai khối trời sinh nên ở một chỗ, lại như một loại thực vật triền miên không ngắt, định mệnh tồn tại bất tận, hút năng lượng bí mật từ cội nguồn của nhau. *thà viết thẳng ra, tục cũng được tôi chịu hết, nhưng như vậy càng khó chịu muốn chếttttt

Cùng lúc đó, một luồng sinh khí mạnh mẽ bộc phát, trán anh trượt xuống những giọt mồ hôi dọc theo đường quai hàm, cực kỳ ngông cuồng lăn xuống yết hầu còn rõ ràng dấu răng.

Nghê Thường như mất đi nửa linh hồn.

Tất cả đích tri giác đều bị anh cướp đoạt, nhưng dường như cô lại thoang thoảng ngửi thấy một mùi gì đó.

-- Là ký ỡ của cô dùng bụi gai xuyên thủng bông hồng đỏ đầu tiên vào một đêm mùa đông, mạnh mẽ tỏa ra một hương thơm ượt ất.

**

Cửa sổ bị đẩy hé ra một khe nhỏ.

Nghê Thường sợ lạnh nhất, nhưng cũng không phản đối.

Nơi nơi đều tràn ngập hơi thở ám muội, nhu cầu cấp bách giờ đây là cần có không khí trong lành.

Thu mình trong lò lửa chuyên biệt của mình, cô cũng không hề thấy lạnh. Hormone nam tính thiêu đốt quanh quần nơi chớp mũi dần qua đi, từ tóc đến đầu ngón chân cô đều có cảm giác được yêu thương, thỏa mãn.

Đường cong sau lưng cô hoàn toàn vừa vặn với khuôn ngực rắn chắc của anh, Viêm Trì ôm chặt lấy cô từ phía sau, hôn nhẹ an ủi hơn bao giờ hết.

Anh giải thích cho sự mạnh bạo và say sưa của mình, kể sát tai cô, dùng những lời khó có thể nói, lặng lẽ với bày tỏ rằng cô đã làm anh mê mẩn đến nhường nào.

Anh hận không thể chết trên người em . . . . .

Khi ngón tay Viêm Trì nhẹ nhàng mơn trớn nơi tân sủng mới - xương bướm, Nghê Thường run rẩy càng sâu, cô rên lên một tiếng, giống như một phản xạ có điều kiện mà xin tha "Không cần. . . . . anh thật đáng ghét!"

Giọng cô ghen ngào, vừa đáng thương lại vừa đáng yêu.

"Được rồi." Viêm Trì một tay đặt ở đầu giường, ném vỏ hộp rỗng về phía cô, "Hết rồi này."

Nghê Thường: ". . . . ."

Anh thật đúng là, nói được làm được, còn làm vô cùng tận sức nhỉ.

Không làm nữa, nhưng Viêm Trì cũng không nhàn rồi, một hồi sờ soạng làn tóc của cô một hồi lại nhẹ lau đi nước mắt sinh lý nơi khóe mắt, cuối cùng là bùng đến một ly nước có nhiệt độ thích hợp.

Đợi Nghê Thường bù nước xong, sự tò mò và tính hiếu thắng của anh lại bùng phát, anh nóng lòng muốn biết cảm thụ cùng đánh giá của cô dành cho mình.

-- thế nào?

Thích không?

Cho người đàn ông của em mấy điểm?

Nghê Thường xấu hổ không nói nên lời, nhưng anh cũng không buông tha.

. . . . . Phiền chết mất.

Lúc tham muốn thì nhìn chăm chăm người ta như sói, khi ăn no lại biến thành một con chó lớn dính người, ôm cô không buông tay.

Cuối cùng, vì Viêm Trì cần quấy không có cách nào chịu được, cô mới đỏ mặt, nhỏ giọng nói: "Lúc sau . . . . . không thích lắm."

Viêm Trì hơi nhớ lại, đuôi lông mày khẽ nhếch: "Vì sao?"

Niềm vui hoan hỉ của anh coi như đã chết.

Vì anh thích cảm giác kiểm soát mọi thứ và thích nhìn xương bươm mềm mại và quyến rũ từ phía sau của cô.

Nghê Thường nhéo nhéo mu bàn tay anh, then thùng lại nén giận: "Em không nhìn thấy anh. . . . ."

Cô thực mật mờ tỏ vẻ, thật sự là vẫn thích được anh ôm hơn.

Thích cảm giác an toàn khi bị anh chặt chẽ nâng lên, thích cảm giác hơi thở giao hòa, thân mật gắn bó.

Thích nhất vẫn là cảm thụ trực quan sức mạnh cường tráng của bạn trai-- một cánh tay là có thể chống đỡ cô cả trận. . . . .

Viêm Trì không có phản ứng gì, chỉ ôm cô vào phòng tắm. Hơi nước trong phòng dày đặc, mắt Nghê Thường liền không mở ra được .

Cô liên tục bị thử thách từ trong ra ngoài, quá mệt mỏi rồi.

Sấy tóc, thay quần áo, thu dọn hiện trường. . . . mấy việc đó đều giao cho người đàn ông không biết mệt mỏi là gì đi xử lý.

Cô gần như chìm vào giấc ngủ chỉ trong vài giây.

Nhưng không biết là do dopamine tiết ra quá nhiều, hay là do đại não hưng phấn không chịu được mà cô ngủ không yên ổn. Thậm chí còn rơi vào một giấc mơ dài không tốt đẹp cho lắm, muốn tỉnh lại nhưng không thể.

Cánh cửa phòng bị khóa trong mơ cũng không mở được, cuối cùng cũng có một cái kết mới với sự trở về của Trần Chí.

Mặc dù, kết thúc này không có hậu, và thậm chí còn dẫn cô vào một cơn ác mộng hỗn loạn hơn. Nhưng cũng giống như hôm sinh nhật đó, Viêm Trì đúng lúc xuất hiện, bây giờ, anh lại tình cờ xuất hiện trong giấc mơ, ôm chặt thân thể cô đang bất lực.

Mà thật sự hiện tại Nghê Thường đang nằm trên giường cũng đang được ôm trong vòng tay ấm áp.

Nghe cô nói mơ, anh khẽ thì thầm: "Bé con?" Sau đó, khẽ đặt lên khóe mắt cô một nụ hôn.

"Ngoan, đừng sợ."

Mi tâm Nghê Thường vẫn nhúu chặt, cô quyến luyến vùi đầu vào ngực anh.

"Viêm Trì. . . . ."

"Ừm, anh đây."

"Ngủ đi."

Nghê Thường chậm rãi thở ra một hơi nhẹ nhõm, nụ cười nhẹ từ từ cong lên trên khóe miệng.

Sẽ không còn ác mộng.

Chỉ cần gọi tên kỳ sĩ.

Anh sẽ bảo vệ cả đêm dài đằng đẵng, dỗ dành cô cho đến giấc bình minh. . . . .

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 57: Nhu Yếu Phẩm

Edit: riri_1127

Đón tết hong quên nhiệm vụ ☺☺

Chương 57: Nhu yếu phẩm

Sáng hôm sau, không hề ngoài ý muốn, Nghê Thường ngủ dậy muộn.

Màn hình sáng lên, cô lấy điện thoại di động đặt cạnh gối ra, nhìn thấy một tiếng trước Giang Ngư gửi tin nhắn WeChat nói rằng bà nội còn cần kiểm tra thêm vài lần nữa, bảo bọn họ trưa hẵng đến.

Nghê Thường thở phào nhẹ nhõm. Quay đầu lại xem trên tủ đầu giường có thứ gì, cô sống người một lúc, môi cong lên.

Mấy hôm trước trò chuyện trên WeChat, cô có nói trà nho có thể uống nóng, mùa đông uống sẽ chẳng sợ lạnh nữa.

Nói bằng quơ nhưng không ngờ anh đã mua nó.

Cũng không biết anh ấy dậy lúc nào.

Nghê Thường nghiêng người nhìn về phía tấm bình phong, nhưng không thấy ai, cô lại nhẹ nhàng gọi tên anh.

Nhưng không có động tĩnh gì.

Toàn thân đều ê ẩm trướng trướng, cũng không muốn cử động nhiều lắm. Nghê Thường mở cốc trà nhỏ, một bên uống một bên vén chăn lên lên kiểm tra xem trên người mình có bao nhiêu dấu vết anh để lại. . . .

Uống hết nửa cốc, cô mở WeChat và trả lời tin nhắn. Giang Ngư bên kia hỏi tại sao trả lời muộn như vậy, Nghê Thường xấu hổ không nhận được, nên đã chia sẻ với bạn thân chuyện tối qua.

Giang Ngư trực tiếp gửi đến nửa màn hình chỉ toàn là "A a a" .

Giang Ngư: 【 Thấy thế nào? ! ! [mắt lé cười]】

Ai mà không tò mò Trì thần năng lực thế nào chứ.

Mọi người đều biết cách anh ấy lái moto trên đường đua.

Nhưng ban đêm 'lái moto' thế nào, e là chỉ có một mình Nghê Thường biết :)

Nghê Thường nghĩ nghĩ, mím môi gõ vài chữ: 【 rất tốt 】

Cúi đầu nhìn xuống dấu ngón tay còn in trên đầu gối. . . .

Cô đột nhiên lại cảm thấy đánh giá như vậy có vẻ không công bằng.

Nghê Thường đỏ mặt lại nhắn thêm:

【 Anh ấy tốt lắm 】

【 nhưng tớ cảm thấy mệt mỏi quá [che mặt][che mặt]】

Giang Ngư: 【 cừ thật! ! ! 】

Một lát cô còn nói thêm: 【 không đúng 】

【 Trước đây không phải cậu nói là hiểu lắm sao, anh ấy chưa từng có bạn gái, lại càng không có chuyện đó . . . . . 】

Nghê Thường vũ y: 【 đúng vậy 】

Giang Ngư: 【 . . . . . 】

【 tuy rằng tớ cũng không nhiều kinh nghiệm thực chiến, nhưng . . . . . 】

Giang Ngư ấp a ấp úng.

Nghê Thường lại gửi thêm hai dấu hỏi

Giang Ngư: 【 Này, chính là, cậu đừng bị tiểu thuyết lừa gạt!! 】

【thực tế, lần đầu của đàn ông chỉ có . . . . . 】

【 giây lát lướt qua thôi 】

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường không nói nên lời, bật cười.

Nghê Thường vũ y: 【 tớ biết 】

Cô cố gắng tìm từ :

【 ý tứ là, lúc sau đó . . . . . 】

【 tốt hơn[che mặt]】

Giang Ngư: 【! ! ! Trời ạ lại còn "Sau đó" ! 】

【 má ơi, đây là thực lực của racer sao? ! 】

【 vậy trưa nay bà nội về thì sao? Cậu ổn không đấy? 】

【 cậu còn. . . . đi được không [cười]】

Nghê Thường: ". . . . ." không biết nói cái gì cho phải, Giang Ngư lại nhắc đến một câu phải cùng bà kiểm tra, liền không nói nữa.

Nghê Thường xốc chăn xuống giường, bước chân trần lên sàn gỗ, cô hơi cau mày. Thật ra, không khoa trương giống Giang Ngư nói.

Chẳng qua có chút. . . . .mềm chân.

Mỗi bước đi đều như giẫm lên bông.

Cô chậm rãi đi đến buồng vệ sinh.

Hắn là anh đã tắm lại vào buổi sáng, hơi ẩm trong phòng tắm vẫn còn.

Nhìn thấy hai chiếc bàn chải đánh răng nằm vắt ngang trong cốc, khóe miệng cô không tự giác mà cong lên. Ngược nhìn mình trong gương, sưng sờ trong giây lát.

Vẫn giống như trước đây, nhưng có vẻ như. . . . hơi khác

Đuôi mày khóe mắt dong đầy phong tình, khuôn mặt nhỏ nhắn như gió xuân-- vừa thấy chính là bộ dáng được yêu thương tràn ngập.

Lúc trước Viêm Trì luôn miệng nói 'Người phụ nữ của tôi, vợ tôi' khi xưng hô. Hiện tại, rốt cục cô cũng danh xứng với thực trở thành người của anh. . . . .

Rửa mặt chải đầu xong, Nghê Thường mở tủ quần áo và cố ý chọn một chiếc sườn xám có cổ áo cao.

Bà nội sắp trở lại. . . . .

Nhớ rõ lúc mới vừa xác định mối quan hệ với anh, hầu như lúc nào anh cũng hận không thể hôn cô ở mọi nơi, để lại dấu vết tràn ngập. Có lần, bà nội nhìn thấy vết trên cổ, Nghê Thường vừa xấu hổ vừa hoảng sợ, chỉ biết mơ hồ đáp rằng đó là do muỗi đốt. . . . .

Hiện tại mùa đông không có muỗi không thể viện cớ, chỉ có thể giấu kín.

Chọn một chiếc sườn xám cao cổ màu vàng mù tạt, Nghê Thường bước đến bàn trang điểm.

Mới vừa cầm lấy cây lược gỗ, ánh mắt cô phút chốc dừng lại, đôi mắt màu trà phút chốc mở lớn.

Chậu gỗ Brazil nhỏ đang nở hoa.

Loại truyền thuyết "sẽ nở hoa khi bạn gặp được tình yêu đích thực", thực sự xảy ra rồi!

Bông hoa nở ra khác với những gì cô thấy trên mạng. Những chùm hoa nhỏ hình tròn màu trắng nằm chen chúc giữa những đám lá xanh, cánh hoa mỏng và nhỏ, thoát nhìn giống như một bông bồ công anh.

Nghê Thường nhỏ giọng "Oa" một tiếng, đưa tay khẽ chạm những cánh hoa trắng nhỏ xíu, nụ cười từ từ nở trên khóe môi.

Cánh cửa phía sau đột nhiên bị đẩy ra.

Viêm Trì một tay đút túi, chậm rãi đi đến.

"Dậy rồi?"

Tim Nghe Thường đập thành thịch, ánh mắt vô thức lóe lên.

Cảm giác. . . . . có chút vi diệu.

Rõ ràng chuyện thân mật tối qua đều đã làm cùng nhau, nhưng giờ đây bỗng nhiên cô lại cảm thấy ngại ngùng hơn cả khi mới bắt đầu hẹn hò . . . .

Nhưng Viêm Trì một chút mất tự nhiên cũng đều không có. Anh bước đến bàn trang điểm, dùng một chân kéo ghế rồi ngồi xuống phía sau cô.

Hai cánh tay cũng không an phận mà từ từ ôm lấy cô.

"Còn mệt không?" Anh hôn lên đỉnh đầu cô, thanh âm lưu luyến vô hạn.

Nghê Thường lắc đầu, quay lại nhìn anh. Hẳn là lý do tâm lý, hoặc là sự dao động của nội tiết tố trong cơ thể, cô luôn cảm thấy. . . . anh có vẻ đẹp trai hơn.

Xương lông mày cùng sống mũi cao, từ cằm đến yết hầu hơi chuyển, nhìn đâu đâu cũng thấy khí tức nam tính mạnh mẽ tràn đầy.

Tương phản với đó chính là ánh mắt dịu dàng yêu thương.
. . . .

Bốn mắt nhìn nhau, cô không khỏi càng thêm quyến luyến. . . . .

Cảm nhận được bạn gái không muốn xa rời, khóe môi Viêm Trì khẽ cong lên, đưa tay nâng cằm cô lại muốn hôn xuống.

Nghê Thường nghiêng đầu né tránh, chỉ tay về phía chậu cây nhỏ, giống như đang dâng bảo vật: "Nhìn xem, cây gỗ Brazil của em đang nở hoa!"

Viêm Trì không biết cây gỗ Brazil nở hoa có ý nghĩa gì, anh hơi ngạc nhiên:

"Còn chưa đến mùa xuân, sao lại nở hoa?"

Cô tựa lưng về phía cánh tay rắn chắc của anh, nheo mắt cười.

"Mùa xuân chưa đến."

"Nhưng, anh ở đây."

Anh đã đến rồi.

Tình yêu đến thật bất ngờ. Đến cả hoa cũng đang nở rộ.

Viêm Trì không hiểu được những lời yêu thương đầy ẩn ý của cô nên chỉ đáp lại bằng một nụ hôn, sau đó hỏi: "Em đói không?"

Anh vừa hỏi, bụng Nghê Thường lập tức liền kêu hai tiếng hưởng ứng.

Hai ngày nay có quá nhiều chuyện, đều ăn vội cho no bụng, cơm ăn không ngon bữa nào.

Viêm Trì cúi đầu nở nụ cười, vỗ vỗ cái bụng đói meo của cô: "Muốn ăn gì?"

"Ăn. . . . ." Nghê Thường mím môi suy nghĩ một lát, hai mắt sáng lên, "Chúng ta ăn lẩu đi!"

"Chúng ta làm lẩu uyên ương, như vậy anh cũng có thể ăn cay."

Cho tới nay, đều là anh nhân nhượng khẩu vị của cô. Chỉ cần cùng nhau ăn cơm, anh sẽ không bao giờ để món cay xuất hiện trên bàn. . . . .

Viêm Trì đương nhiên đồng ý: "Được. Làm cái lẩu cũng rất dễ dàng."

Anh lấy di động ra, gửi một tin nhắn cho người phụ trách nhà hàng, nơi họ đã đặt nguyên liệu để nấu ăn cùng nhau lần đầu tiên.

Nhìn vào các thành phần được liệt kê, Viêm Trì chợt nghĩ ra điều gì đó: "Ở nhà em có máy xay bột gạo không?"

"Có. Có loại máy xay thực phẩm có thể xay thịt và ép nước."

Anh gật đầu: "Vậy hôm nay làm cho em cái chúc để nhé?"

"Chúc để* là cái gì?"

"Dùng cháo để nhúng thức ăn, lúc trước đi công tác anh đã ăn qua rồi, sẽ hợp khẩu vị của em đấy."

*Chúc để = lẩu cháo

Anh cười cười, kể sát lại bên mặt cô "Vừa lúc cũng cho bé con của anh bồi bổ. Hôm qua hẳn là em mệt muốn chết rồi đi?"

Nghê Thường nghiêng người né tránh tán tỉnh: "Vậy trong khi anh nấu em sẽ đi đón bà về."

Cô hơi dừng, lại sửa lời: "Không thôi vẫn là để em nấu, anh đi đón. . . . ."

Viêm Trì nhướn mi, ánh mắt ý hỏi.

Cô từ trong ngực anh đứng lên, đi tới tới đi lui hai bước.

"Nhìn em bước đi, không phải có chút ... kỳ quái sao?"

Cô hơi ngượng ngùng hỏi: ". . . . . Anh nói xem có thể nhìn ra không?"

Viêm Trì nhìn chăm chăm đôi chân trắng nõn của cô một lát, liền hiểu được.

Cô không nói anh sẽ không chú ý. Thoạt nhìn, quả thật có điểm không được tự nhiên.

Đôi chân mảnh khảnh đang run rẩy, thoạt nhìn liền biết là. . . . .

Không có tiết chế.

Viêm Trì liếm môi cười khế.

"Anh còn cười!" Nghe Thường đánh lên bả vai anh một cái, "Tất cả là do anh!"

"Làm sao anh biết được" Anh nhướn mi nhìn cô chăm chăm, "Em đang khen anh sao?"

Anh cười một cách tinh quái và xấu xa, rõ ràng là đang tự hào về khả năng của mình ở một khía cạnh nào đó.

Nghe Thường lườm một cái: ". . . . . Đáng ghét."

"Anh nấu ăn đi!" Cô đẩy anh ra cửa "Đi ra ngoài, em phải thay quần áo ."

"Còn xấu hổ sao" Viêm Trì sâu kín nhìn cô, "Có chỗ nào anh chưa thấy qua đâu?"

Mặt Nghê Thường lại nóng lên. Ngược mắt nhìn đến cổ anh, cô giắt mình, sau đó từ ngăn tủ bên cạnh lấy ra một cái băng cá nhân.

Viêm Trì nhìn chằm chằm: "Để làm gì?"

Cô nâng tay, dán băng cá nhân lên vết hằn anh, che đi vết cắn mờ nhạt.

"Tốt rồi."

Anh không có áo cao cổ nên cũng đành phải che đi. . . . .

Viêm Trì phản ứng lại, nở nụ cười.

"Cái này gọi là giấu đầu hở đuôi, biết không hả?"

"Em nghĩ người khác nhìn không ra?"

Nghê Thường nhỏ giọng: "Làm sao bây giờ. . . . ."

"Trách ai đây." Viêm Trì đưa tay nựng má, bóp môi cô chu chu lên.

"Anh chưa cho phép em cắn loạn đâu đấy."

-- ngoài miệng là oán giận, kì thực là hưởng thụ, thậm chí còn là rất hưởng thụ.

"Anh còn nói em mà không biết xấu hổ sao!" Nghê Thường rũ mi, mình dẫu vết dưới cổ áo.

"Anh, anh còn không phải giống cậu sao. . . . ."

Viêm Trì nhìn cô một lát, cư nhiên nở nụ cười: "Lão tử là cầu, vậy em là cái gì?"

"Hửm? Mèo con."

Một tay anh kéo cô lại gần, thấp giọng trêu đùa: "Mèo con thật hung nha, làm cho lưng ca ca đều --"

"Cái anh này--" Nghê Thường quả thực không dám nghe, vội vàng nâng tay bịt miệng anh lại.

Bàn tay nhỏ bé đưa lên, lòng bàn tay và đôi môi nóng ẩm đồng thời hôn nhau.

Nghê Thường nhanh chóng đẩy cằm anh ra, đồng thời kéo cả miếng băng cá nhân trên yết hầu xuống. Nhìn thấy vết răng trên đó, cô cắn môi dưới, lôi kéo Viêm Trì lại bàn trang điểm.

Cô lấy kem che khuyết điểm, bôi lên cổ anh. Ngón trở mềm mại, có chút lạnh, mang lại xúc cảm tê dại.

Mi mắt anh khẽ động, yết hầu không tự giác mà trượt xuống.

Cô ghét bỏ nhú mày: "Anh đừng động.", sau đó lại lấy thêm một ít kem che khuyết điểm: "Em không che được đây này . . . . ."

Đầu ngón tay nhắn nhủ của cô điểm điểm thoa thoa không ngừng, như đang gãi ngứa.

Viêm Trì ánh mắt tối sầm: "Được rồi."

Thanh âm anh trầm thấp, mang theo chút ý tứ cảnh cáo. "Yết hầu của đàn ông không thể chạm vào như thế này được."

Nghê Thường bất mãn liếc mắt một cái.

Nhiều chuyện quá đi.

Lúc thì thắt lưng không thể đụng vào, lúc lại yết hầu không thể chạm. . . . .

Cô mím môi, đầu ngón tay hơi dùng sức.

Viêm Trì "A" ra một tiếng.

"Đau không?" Nghe Thường cố ý hỏi.

Quai hàm anh căng chặt, đôi mắt đen láy nheo lại, nhìn cô chằm chằm: "Đau."

Nhưng là đau chỗ khác!

Nghê Thường có điểm chột dạ, lông mi khẽ run, cô kiễng chân lên, môi khẽ sát dấu răng, nhẹ nhàng thổi một hơi vào yết hầu anh.

Giọng nói nhẹ nhàng "Thổi thổi sẽ không đau nữa."

". . . . ."

Đến lúc này, quai hàm Viêm Trì đều đã căng như dây đàn.

Anh đặt lòng bàn tay to của mình lên vòng eo mảnh mai của cô rồi ôm thật chặt: "Em cố ý câu dẫn anh sao?"

Khi anh hạ giọng cảnh cáo, bỗng có một cảm giác quẩn rũ khó tả: "Hôm qua anh chưa cho em ăn no hửm?"

Nghê Thường trong lòng nháy dưng, chân cô đã bị nhấc lên khỏi mặt đất.

Bị bắt ngồi trên bàn trang điểm, sườn xám hơi hồng lên.

"Đừng, không được --"

Cô nhanh chóng bấu chặt tay lên đùi anh: "Đừng náo."

"Em còn muốn làm lẩu đón bà nội về nhà. . . . ."

Viêm Trì liếm môi, con ngươi đen thẳng tắp nhìn chăm chăm cô, như hổ rình mồi, rất không tình nguyện.

Nghê Thường nhích mông về phía trước, vòng tay ôm cánh tay anh nhẹ giọng làm nũng: "Tha cho em đi mà. . . . ."

Cô lại hôn lên cằm anh một cái.

"Ca ca tốt nhất ~"

Viêm Trì: ". . . . . Đm."

Anh chặt eo cô, đôi mắt đen láy rục lửa.

"Ca ca phát hiện em đã học được thói xấu!"

Học thói xấu, hẳn là muốn bị đánh đây mà.

Quả nhiên, ngay sau đó, đùi cô đã bị anh vỗ một phát.

"Bé con hư hỏng!"

Viêm Trì gần như là nghiêng răng nghiêng lợi mà cảnh cáo:
"Chờ buổi tối, xem ca ca trừng trị em thế nào."

**

Mười phút sau, Nghê Thường xuống lầu, trong tay còn cầm ly trà nho đang uống dở.

Nhân viên giao nguyên liệu vừa đến, Viêm Trì hai tay hai túi lớn đầy ắp đồ đạc xách vào nhà.

Ngoài nguyên liệu nấu ăn cùng đồ gia vị, anh còn chuẩn bị thêm một nồi lẩu uyên ương.

Tất cả các loại nguyên liệu được bày ra trong bếp, không khí ăn lẩu ngay lập tức xuất hiện.

Nghê Thường xung phong làm trợ thủ, nhưng tạp dề còn chưa mang được đã bị anh đuổi khỏi bếp.

Vẫn như trước không cho cô sờ chạm.

Nghê Thường không chịu rời đi, cô tựa vào trên ghế dựa bên cửa phòng bếp xuất thần nhìn anh nấu nướng.

Sự thỏa mãn trong lòng liên tục bành trướng.

Cô chợt nhớ tới câu nói: Yêu thật ra là một nhà, hai người, ba bữa, bốn mùa.

Có thể cùng vợ ăn ba bữa cơm đi qua bốn mùa thì chính là hạnh phúc.

Bây giờ, chỉ cần nhìn người đàn ông cô yêu đang nấu ăn cho cô, Nghê Thường đã ngửi thấy hương thơm của hạnh phúc rồi.

Súp gà chuyển sang lửa nhỏ, Viêm Trì lấy máy xay ra, cho gạo và nước vào. Gạo tẻ xoay nhuyễn cho vào nước luộc gà để nấu thành cháo để.

Kế tiếp, gia vị lẩu được xào qua, trong phòng ngát ngào hương thơm bốn phía.

Màn sương trắng mờ ảo trên cửa sổ phòng bếp thật là mãn nhãn -- mùa đông ăn lẩu, thật khó để không hài lòng a.

Tất cả đã chuẩn bị xong.

Việc đơn giản nhất là bày chén đĩa được giao cho cô, còn anh lại mặc áo khoác vào, đi đến bệnh viện đón bà nội về nhà.

Còn ba ngày nữa là đến giao thừa tết âm lịch, trên đường đông nghịt người và xe cộ, Viêm Trì và bà về nhà muộn hơn nửa tiếng so với dự kiến.

Đợi cho hai người vào đến cửa, ngăn nước lẩu cay đang sôi sùng sục, còn cháo để đã được nấu đến sánh mịn.

Thịt bò và thịt cừu trong nhà hàng Viêm gia vẫn luôn thượng hạng hơn bao giờ hết.

Đây là loại cháo thích hợp nhất để nhúng hải sản, trước khi cho hào và tôm vào nồi, Viêm Trì múc ra hai chén cháo lẫn nước súp gà, đưa cho Nghê Thường cùng bà nội uống.

Anh còn nói, so sánh với nước lẩu cay, ưu điểm lớn nhất của chúc để là khó bị cháy hơn nhiều.

Nghê Thường cũng không biết có dễ cháy hay không, nhưng bát cháo này thực sự rất mịn, vô cùng ngon miệng.

Lần này nằm viện, Nghê Hồng Hạnh đã làm kiểm tra toàn diện, ngoại trừ một chút vết bầm tím ở chân, bà cụ không sao cả.

Nhưng khẩu vị của bà hiển nhiên không tốt lắm, uống cạn một bát cháo, cũng không động đũa nữa.

Nghê Thường có thể đoán được nguyên nhân tâm trạng bà không tốt.

Trần Chí không mời mà đến, đó là cú sốc lớn đối với bà. Bà nội có quá nhiều oán hận và bất bình với con người này. Nhưng hận thì hận, oán thì oán, nhưng ông ấy đã ra đi một cách đột ngột và đau khổ.

Lòng của lão nhân gia có lẽ rất phức tạp . . . . .

Nghê Thường không nhắc tới chuyện không vui, chỉ nhặt ra một vài chuyện vui vẻ để nói. Chuyện đầu tiên cô nói với bà là chuyện mình đã được cầu hôn ngày hôm qua.

Hai người thật ra cũng không rõ lắm, rốt cuộc đây có phải là tin vui với bà nội hay không, dù sao bọn họ cũng chưa hẹn hò được bao lâu.

Nhưng sau khi Nghê Hồng Hạnh nghe xong, bà lập tức nở nụ cười.

Bà nói, thời gian dài ngắn không phải mấu chốt.

Mấy ngày nay có quá nhiều chuyện xảy ra, bà không ngốc cũng không mù, đương nhiên là đã nhìn thấu đáo -- Viêm Trì là người thế nào, trong lòng bà biết rõ ràng.

Cháu gái có người chăm sóc.

Bã đã yên tâm rồi!

Bà nội tỏ thái độ quá rõ ràng, Nghê Thường rất ngạc nhiên và cảm động, vì thế rèn sắt khi còn nóng, cô nói với bà ý tưởng thành lập phòng làm việc trong nhà cổ và kế hoạch sản xuất sườn xám hàng loạt.

Phòng làm việc có thể tiếp tục hoạt động ở nhà cổ, Nghê Hồng Hạnh vui còn không kịp. Nhưng nghe đến đề nghị làm dây chuyền may sườn xám, bà trầm mặc một hồi mới đáp lời.

Bà nói: "Kỳ thật, lúc có thông tin nhà cổ bị phá dỡ ta đã nghĩ đến . . . . . Nếu nơi này mất đi, con cũng có thể ra ngoài tìm hiểu nhiều hơn, học tập được nhiều thứ, cũng là một chuyện tốt."

"Cuộc sống hiện tại không giống như trước đây nữa. . . . ."
."

Lão nhân ngược mắt bình tĩnh nhìn cháu gái: "Con vẫn còn trẻ như vậy, không nên mắc kẹt mãi ở một nơi và may sườn xám cho đến hết đời. "

Nghê Thường giật mình: "Bà nội!"

"Cái gì mà. . . . . không nên may sườn xám cả đời?"

"Con không có ý khác! Sản xuất hàng loạt nhưng con vẫn sẽ tiếp tục may thủ công mà."

Nghê Hồng Hạnh chỉ mỉm cười và đưa tay xoa xoa khuôn mặt nhỏ của cháu gái hai lần, không tiếp tục đề tài này nữa.

Sau khi uống thêm một bát cháo, bà bảo đã no và rời bàn ăn trước, trở về phòng nghỉ ngơi.

Nhìn bóng lưng bà rời đi, Nghê Thường trong lòng vẫn còn thắc mắc.

"Rốt cuộc bà có ý gì đây. . . ." Cô bấu môi, lại cùng Viêm Trì thì thầm, " 'Cái gì mà còn tuổi trẻ ', cái gì mà cả đời ở một chỗ ' ?"

"Em không biết làm sườn xám có gì là không tốt đâu chứ."

Đây là công việc cũng là sứ mệnh của cô.

Cô là thợ thủ công, truyền thừa tay nghề từ thế hệ trước, cũng nên giống bọn họ mà chịu tịch mịch. . . . .

Viêm Trì ngược mắt nhìn về phía vị hôn thê của mình: "Bà nội không phải có ý không cho em làm sườn xám nữa."

Anh dừng lại, lấy một con bào ngư to trong nồi đặt vào bát của cô, rồi nói tiếp: "Bé con, em có nghĩ đến về sau, nếu, anh nói là nếu--"

"Một khi anh ra nước ngoài thi đấu, nếu phải tập huấn ở nước ngoài một thời gian dài, thì chúng ta sẽ sống như thế nào?"

Tay cầm đĩa của cô dừng lại, ngẩng đầu nhìn anh, ngây ngẩn cả người.

Nghê Thường há miệng thở dốc, ngữ khí có điểm trúc trắc: "Anh là nói --"

"Anh định ra nước ngoài thi đấu?"

Viêm Trì chậm rãi chớp mắt, từ chối cho ý kiến: "Anh nói là 'nếu'."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường đột nhiên nhớ tới điều mà Phương Khôn Đăng đã nói với mình thật lâu trước đây.

Cậu ấy nói rằng Viêm Trì nên trở lại để tham gia các cuộc thi ở nước ngoài.

Nơi đó mới có những giải đấu cấp cao nhất mà chỉ có anh ấy mới có thể đủ điều kiện tham gia và cũng có những đối thủ gần như ngang ngửa.

Cậu ấy cũng cho biết do dịch bệnh tạm dừng nên cuộc tái đấu sẽ bắt đầu vào năm sau. . . . .

"Năm sau" mà Phương Khôn Đăng nói đã trở thành "năm nay".

Tết âm lịch qua đi, gần ngay trước mắt. . . . .

Trong sân thình lình có tiếng gõ cửa, đánh gãy bất suy nghĩ bất an của Nghê Thường.

Cô chớp mắt đặt đĩa xuống: "Em đi mở."

"Anh đi cho"

Viêm Trì chưa kịp đứng dậy cô đã đi nhanh ra sân mở cửa.

Nhìn thấy người phụ nữ xinh đẹp trong bộ sườn xám, người giao hàng sững sờ ngập ngừng đọc bốn số cuối điện thoại.

Nghe thấy là số điện thoại của chồng sắp cưới, cô lên tiếng trả lời, đưa tay ra nhận lấy gói hàng.

Quay người bước vào nhà, cô mở túi ni lông.

Lập tức kinh ngạc.

Rất nhiều hộp nhỏ đầy đủ màu sắc.

Trên mặt hộp in mấy từ 'có gai' , "cỡ lớn" , "siêu mỏng" thật chói mắt.

Viêm Trì từ nhà đi ra, tựa tiểu phi tiểu: "Đã nói là để anh lấy cho mà. . . . ."

Nghê Thường nhét gói hàng vào tay anh, vừa xấu hổ vừa tức giận: "Anh--"

Trách không được, vừa rồi nhân viên giao hàng lại nhìn cô một cách kỳ lạ.

Nhiều như vậy . . . . .

Cô tự thấy mất mặt.

"Anh, sao anh lại mua nhiều như vậy chứ"

Viêm Trì nhướn mày: "Cũng không nhiều lắm."

"Hiện tại, đây chính là nhu yếu phẩm của anh ." Anh nhìn cô nở nụ cười ranh mãnh.

"Chính xác hơn là vật dụng hàng ngày."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 58: Nghe Lời Vợ

Edit: riri_1127

Chương 58: Nghe lời vợ

Thành Đô, tết âm lịch.

Thời tiết hơi ấm lên, Nghê Thường không mặc sườn xám chân bông nữa mà thay vào đó là sườn xám len mỏng.

Hàng năm, Nghê Hồng Hạnh đều sẽ làm cho cháu gái một bộ sườn xám mới, năm nay là sườn xám đỏ tươi, mặc lên vô cùng có không khí năm mới.

Sáng mừng 2 Tết, Nghê Thường đã mặc bộ sườn xám màu đỏ tươi này và cùng Viêm Trì về nhà anh chúc Tết.

Trước khi đi, Nghê Hồng Hạnh đã dặn dò cháu gái mấy lần, vì dù sao đây cũng là lần đầu tiên Nghê Thường ra mắt với tư cách là "con dâu tương lai".

Chờ đến khi hai gia đình cùng gặp mặt vào ngày mừng năm tháng Giêng thì hai người bọn họ sẽ chính thức đính hôn. *Trì ca đúng chuẩn ra giêng anh rước em=)))

Ngày hôm qua, khi Viêm Trì đến nhà cổ chúc Tết, anh đã mang theo một hộp đựng rất nhiều quà tặng năm mới. Hôm

nay, đến lượt Nghê Thường chuẩn bị, cô tặng Hứa Chi Lan hai chiếc sườn xám mới, loại vải cotton hàng ngày và một chiếc bằng lụa, tất cả đều do Nghê Thường may lúc rảnh rỗi vào mấy ngày đầu năm.

Lễ vật cho Viêm Tung Dật là do Nghê Hồng Hạnh đích thân chọn. Nghe nói ông ấy là người thích đồ cổ, bà liền mở kho và lấy ra một món đồ cổ. Đây là đồ từ thời cha nuôi của thái gia gia, một chiếc bình sứ từ thời nhà Thanh.

Hai món quà được như được 'gửi thẳng vào tim', bố mẹ Viêm Trì cao hứng không biết phải làm sao, bèn mỗi người đều đưa cho Nghê Thường một bao lì xì thật lớn.

Bữa trưa là do đích thân hai người xuống bếp chuẩn bị, trên bàn cơ bản đều là món con dâu tương lai thích.

Ăn xong cơm trưa, Viêm Tung Dật nhận được điện thoại, bảo là có một bữa tiệc không thể từ chối, muốn cùng con trai đi xã giao một chuyến.

Hứa Chi Lan rất không vui, ngày đầu năm mới con dâu tương lai lần đầu tiên đến nhà, thế mà hai cha con lại bỏ đi.

. . . . .

Trước khi đi, Viêm Trì còn nói cho Nghê Thường biết phòng anh ở tầng hai, bảo một chút cô lên đó, nhất định buổi tối anh sẽ trở về cùng cô ăn cơm tối.

Sau khi hai bố con Viêm Trì ra khỏi cửa, Hứa Chi Lan đã mặc thử sườn xám mới. Kích thích vô cùng vừa vặn không cần chỉnh sửa gì cả. Bà thích nó đến mức không muốn cởi

ra, sau đó lại kéo Nghê Thường vào bếp, nói muốn làm bánh.

"Đàn ông không thể ở yên trong nhà được!" Hứa Chi Lan vừa khuấy kem bơ vừa ngẩng đầu nhìn Nghê Thường một cách thân thiết, "Vẫn là có con gái mới tốt ~"

Cô có chút ngượng ngùng: "Con còn tưởng bác thấy chúng con. . . . . Quá nhanh ."

Hứa Chi Lan lắc đầu: "Nhanh cái gì chứ, nửa năm nữa kết hôn, tính ra đã bên nhau một năm rồi, vậy là tốt, vậy là tốt!"

Bà bữu môi: "Ta nói cho con biết, nếu đàn ông thực sự yêu con thì khẳng định hận không thể sớm rước con về nhà!"

Cái gì mà yêu nhau dài lâu 8 năm 10 năm nhưng còn chưa kết hôn, cuối cùng hơn phân nửa cũng không thành được. . . . ."

Nghê Thường gật đầu, do dự hỏi: "Bác cùng bác trai khi ấy bao lâu thì kết hôn ạ?"

Hứa Chi Lan nghĩ nghĩ: "Trước khi kết hôn chúng ta mới gặp nhau tổng cộng hai ba lần gì đó "

Nghê Thường ngây người: "A? !"

Trước đây cô đã nghĩ rằng bố mẹ anh hẳn phải có một đoạn tình cảm lâu dài sau đó mới kết hôn.

Lúc này trước khi Viêm Tung Dật ra cửa còn phải hỏi ý kiến vợ trước tiên. Hứa Chi Lan không vui, ông ấy đã dồ

dành vợ cả buổi, thẳng đến khi bà cười một cái ông ấy mới an tâm rời khỏi. . . . .

Nghê Thường nở nụ cười: "Vậy thì hai người là một cuộc hôn nhân chớp nhoáng."

Hứa Chi Lan khịt mũi: "Chúng ta thật ra . . . . cũng không giống vậy cho lắm."

Bà khẽ thở dài và kể cho Nghê Thường nghe về quá khứ của mình.

Thực ra, trước đây gia đình bà rất nghèo, năm 20 tuổi đã bắt đầu tham gia các cuộc thi sắc đẹp để kiếm tiền trả nợ và đi học.

Lúc sau đúng thật là đã kiếm được tiền thưởng, nhưng cũng tự đưa mình vào chốn thị phi-- có một ông chủ lớn đã yêu bà, vừa dụ dỗ vừa ép buộc Hứa Chi Lan đi theo mình.

Người đó là người có năng lực, nhưng tuyệt đối không thể là người chồng lý tưởng. Thậm chí còn không được tính là người lương thiện.

Hứa Chi Lan đã phải chịu đựng rất nhiều khi ở bên ông ta, bà rất hối hận nhưng không thể bỏ đi.

Thẳng đến sau này, bà mới gặp Viêm Tung Dật tại một bữa tiệc.

Viêm Tung Dật nói rằng nếu bà bằng lòng kết hôn với ông ấy thì ông sẽ giúp bà rời khỏi người kia một cách an toàn. . . . .

Nghê Thường cảm thấy như đang nghe tình tiết trong một bộ phim truyền hình, cô cũng sờ: "Bác liền. . . . . đồng ý?"

Hứa Chi Lan nhìn cô thật sâu.

"Chỉ cần rời khỏi người kia, cho dù có đến gặp diêm vương ta cũng gật đầu."

Bà không biết Viêm Tung Dật đã làm gì, nhưng cũng đoán được ông nhất định phải tốn rất nhiều công sức mới có thể giải quyết được người kia, hoàn toàn giúp bà có được tự do.

Ông cũng hết lòng tuân thủ lời hứa ban đầu, là đưa bà khỏi chốn thị phi, tới Thành Đô.

Hứa Chi Lan rũ mắt, nhẹ nhàng nói: "Trước đây, ở phương diện chuyện đó ta không tốt lắm."

"Sau khi kết hôn, cũng rất kháng cự. . . . . Một thời gian dài đều ngủ riêng, khoảng chừng một hai năm gì đó . . . . ."

Nghê Thường vẫn còn bàng hoàng, mở miệng: "Một hai năm. . . . ."

Hứa Chi Lan gật đầu: ""Nhưng ông ấy chưa bao giờ ép buộc ta."

Đôi mắt bà phút chốc đỏ hoe : "Chưa từng có ai đối tốt với ta như ông ấy, bao dung, hiền lành, nhẫn nại. . . . ."

"Ông ấy cũng động viên ta quay lại trường học thêm hai năm nữa, năm thứ ba, ta mới sinh ra anh trai Viêm Trì. . . . ."

"Sinh đứa đầu tiên xong, vì thương ta nên ông ấy liền bảo sau này không muốn sinh con nữa. Không ngờ đến, lại ngoài ý muốn có thêm Viêm Trì. . . . . nhưng cũng không thể nói hoàn toàn là ngoài ý muốn --"

Hứa Chi Lan nở nụ cười, ánh mắt sáng ngời:" Đây là món quà mà Thượng đế ban tặng cho chúng ta nhân kỷ niệm 10 năm ngày cưới! "

Nghê Thường bình tĩnh nhìn bà, một câu nói đều nói không nên lời. Cô hoàn toàn không nghĩ đến Hứa Chi Lan còn có một đoạn quá khứ như vậy.

Cô luôn nghĩ rằng, Hứa Chi Lan nhất định là một người may mắn khi mọi thứ đều suôn sẻ hạnh phúc-- bà ấy có một khuôn mặt vui vẻ dễ gần, không hề có dấu vết của sự đau khổ.

Nói về quá khứ, cũng là ôn hòa bình tĩnh, không có tự ti cùng tủi thân, cũng không có oán hận.

Còn lại chỉ là tình cảm và sự biết ơn dành cho người yêu không hề thay đổi theo năm tháng.

Nghê Thường đột nhiên chợt nhớ ra rằng ngay cả khi Trần Chí đã chọn cách kết liễu đời mình, thì bản thân cô vẫn không thể tự tay kết thúc quá khứ của mình với ông ta.

Khi ấy, Viêm Trì có nói 'không cần nghĩ về nó khi em không muốn.'

Chờ sau này, cô đủ bình tĩnh và chín chắn ắt hẳn sẽ tự chính mình giảng hòa với quá khứ.

Bây giờ, cô mới thực sự hiểu lời anh nói.

Hóa ra tình yêu thực sự có thể chữa lành mọi tổn thương.

Viêm Trì cũng đã quyết tâm, dùng thời gian cả quãng đời còn lại, dùng tình yêu của chính mình, chậm rãi chữa lành vết sẹo trong lòng cô . . . . .

Nghê Thường nghiêng đầu trộm lau khóe mắt.

Cô không biết vì quá khứ của Hứa Chi Lan mà cảm động rơi nước mắt, hay là cảm thấy may mắn khi được gả vào một gia đình tình cảm như vậy. . . .

Hứa Chi Lan cười khẽ, đưa tay lên vỗ về: "Được rồi, mọi chuyện đã là quá khứ."

Bà xoay người cho bánh vào lò nướng.

"Bây giờ, ta thực sự cảm thấy mọi thứ đều đã viên mãn."

"Viêm Trì từ quốc ngoại trở về, ban đầu nói sẽ trở lại nước ngoài nhưng hiện tại cũng không đi nữa."

Nghê Thường sững sốt: "Anh ấy không đi ?

" Anh ấy không muốn ra nước ngoài thi đấu nữa sao ạ? "

Hứa Chi Lan nhún vai: "Năm trước trở về nó nói rằng năm nay sẽ quay lại nước ngoài thi đấu. Nhưng hai ngày trước, ta lại nghe nó đổi ý không đi nữa."

Nghê Thường mí mắt chuyển động: " Tại sao ạ? "

"Nó cũng không nói." Hứa Chi Lan nhìn về phía Nghê Thường, "Ta nghĩ chắc bởi vì sắp có vợ nên suy nghĩ cũng thay đổi đi"

"Như vậy mới đúng! Năm nay nó đã 25, 26 tuổi rồi, cũng nên thu liễm tính tình, làm gì để ta yên tâm chút. Ta cũng đã bảo đừng đua xe nữa, rất nguy hiểm . . . . ."

Nghê Thường: ". . . . ."

Nghê Thường rũ mắt không trả lời, khéo léo đổi chủ đề.

Sau khi món bánh táo vừa được lấy ra khỏi lò, Viêm Trì gửi một tin nhắn WeChat cho cô.

Anh nói đã gần xong việc ở bên này, nhờ cô lên phòng mình để tìm một tài liệu bảo hiểm xe, sau đó để tài xế đón đến nhà riêng của anh.

Nhớ Hứa Chi Lan từng nói rằng, phòng ngủ của Viêm Trì không cho phép ai dọn dẹp vì anh ấy không vui khi người khác chạm vào đồ của mình. Nghê Thường cố ý hỏi:

【 không phải anh không thích người khác chạm vào đồ của mình sao [kinh ngạc]】

【 nhờ em làm loạn phòng anh thì làm sao bây giờ ? 】

Câu trả lời của Viêm Trì rất 'giòn giã':

【 vợ không phải là người khác 】

【 cho em tùy ý loạn】

Câu trả lời mười điểm. Nghê Thường hài lòng cong khóe miệng, cô cầm bánh ngọt vừa lên lầu vừa ăn.

Phòng ngủ ở tầng 2, căn phòng này cũng lấy tông màu xanh xám làm chủ đạo nhưng nội thất không đơn giản như nhà riêng bên kia.

Có rất nhiều món đồ từ thời thơ ấu, cũng như dấu vết quá trình trưởng thành của anh-- hình dán đo chiều cao trên tường, lưới bóng rổ trên khung cửa ban công, cũng như tất cả các loại Lego và mô hình moto . . . . .

Mở tủ sách, ánh mắt Nghê Thường ngay lập tức bị thu hút bởi hai cuốn album ở dưới cùng.

Bên trong album là tất cả ảnh về khoảng thời gian trước đây của Viêm Trì, khi cô chưa gặp anh.

Khóe môi Nghê Thường mãi còn chưa hạ xuống. Hứa Chi Lan cùng Viêm Tung Dật thật sự là nhiếp ảnh gia tâm hồn, bọn họ rất hạnh phúc khi ghi lại từng khoảnh khắc từ khi ra đời của con trai.

Lấy điện thoại di động ra, chụp vài bức ảnh chú nhóc Viêm Trì đang khóc, Nghê Thường mới miễn cưỡng buông album, bắt đầu tìm kiếm giấy tờ bảo hiểm.

Tập hồ sơ màu xanh có một xấp phong bì dày cộp, về cơ bản đều là màu trắng, không có chữ nên cô phải mở từng cái một để kiểm tra.

Sau khi mở liên tiếp hơn chục phong bì, Nghê Thường đột ngột dừng lại.

Trong phong bì này không phải là một hợp đồng hay văn bản được đánh máy, mà là một tấm thiệp viết tay.

Nét chữ màu đen mạnh mẽ hữu lực rất giống với nét chữ của Viêm Trì.

Kí tên chỉ có đơn giản một từ: ca

Trên tấm thiệp không có nhiều chữ, khi định thần lại Nghê Thường phát hiện mình đã đọc qua mấy lần trong vô thức.

Đôi mắt cô khẽ chớp, trầm ngâm nhìn nó một lúc lâu sau đó đặt tấm thiệp trở lại phong bì.

**

Khi tài xế Viêm gia đưa Nghê Thường đến nơi, trời vừa tối.

Cô mở cửa lớn nhìn thấy tòa nhà tầng hai màu trắng tối om. Cửa gara ở sân trong đang mở một nửa, có ánh sáng từ bên dưới phát ra.

Nghê Thường cúi người xuống đi vào gara, lúc nhìn lên thấy trên tường có một màn hình chiếu rất lớn. Những chiếc moto đủ màu sắc đang phóng nhanh trên đường đua, bình luận cũng nhanh, một thứ tiếng nước ngoài mà cô không hiểu.

Cô nhìn chằm chằm chiếc xe đang cua gấp trên màn hình một lúc, sau đó chậm rãi chớp mắt.

Không có ai trên ghế sofa trước màn hình. Cô nhìn quanh, chỉ thấy làn khói trắng bốc lên nghi ngút giữa dãy

moto phía bên kia gara.

Viêm Trì nằm ngửa trên moto, hai chân dài buông thõng trên ghi đông.

Dường như anh đang ngủ, một cánh tay gối dưới đầu, tay còn lại buông thõng bên cạnh, ngón tay còn kẹp điếu thuốc đang cháy dở.

Nghê Thường đặt món tráng miệng trên tay xuống bàn và bước tới.

Còn chưa kịp đi tới chỗ anh, Viêm Trì đột nhiên mở mắt ra. Nhìn thấy cô, anh lập tức đứng dậy.

"Quay lại."

Vừa nói, anh vừa đưa điếu thuốc lên miệng, sau đó lấy điện thoại ra nhấn nhấn hai lần.

Màn bình luận sôi nổi trên màn hình lập tức tắt tiếng.

Nhìn thấy làn khói mỏng thoát ra từ môi anh, cô cau mày, bất mãn vỗ nhẹ lên cánh tay anh.

"Lại hút thuốc!"

Viêm Trì cười nhẹ: "Uống chút rượu, hút thuốc sẽ tỉnh."

Cô bĩu môi: "Uống rượu càng không thể hút!"

"Được"

Anh trả lời, sủng nịnh lại chiều chuộng.

"Nghe lời vợ tất."

Nhìn anh dập diều thuốc ném vào thùng rác, Nghê Thường đi đến trước bàn, rót một cốc nước ấm từ phích nước, sau đó lại mở tủ lạnh lấy ra bình mật hoa hồng do mình mang đến từ trước, múc một muỗng nhỏ hòa tan vào nước.

Cô đưa nước cho Viêm Trì.

"Anh uống giải rượu đi."

Anh uống một ngụm lớn rồi lắc đầu đặt cốc qua một bên: "Ngọt quá."

Đột nhiên Viêm Trì nắm lấy cổ tay cô kéo đến bên mình, vòng tay ôm lấy eo thon dưới lớp sườn xám.

"Cho anh ôm một cái là được."

Anh đang ngồi trên moto mà ôm lấy cô, đầu vừa lúc áp vào bụng cô. Viêm Trì hơi cong lưng hít sâu một hơi, lưu luyến mà thân mật.

Nghê Thường giơ tay lên xoa xoa mấy sợi tóc ngắn, rồi dùng đầu ngón tay chạm nhẹ vào bên mặt bên anh.

"Sao thế?"

Cô nhẹ giọng hỏi "Hôm nay công việc không thuận lợi sao?"

Viêm Trì cọ cọ bụng cô, lắc đầu: "Anh hơi mệt."

Giọng anh khàn khàn, nhịp thở hơi gấp gáp. Chà xát làn da cô qua lớp vải:

"Ôm em một chút."

"Để anh sạc điện."

Nghê Thường không nói gì, đưa tay ôm gáy anh rồi im lặng nhìn chiếc moto phía sau.

Một lát cô lại quay đầu, nhìn về phía máy chiếu, hình ảnh trận đua còn đang đóng băng trên đó.

Lúc sau, cánh tay của Viêm Trì mới hơi buông lỏng ra.

"Em chưa ăn gì đúng không?"

Tay anh hơi dùng sức, kéo cô ngồi lên đùi mình.

"Anh gọi món bánh bao súp cua* em thích nhé."

Nghê Thường nở nụ cười: "Được ~."

Môi Viêm Trì cũng cong lên, cúi đầu hôn lên môi cô, đôi mắt đen sáng ngời sâu thẳm.

"Hôm nay bữa tiệc kia anh thật sự không từ chối được."

Anh sờ sờ mái tóc dài của cô: "Em không giận ca ca chứ?"

Nghê Thường lắc lắc đầu đưa tay ôm cổ anh, yên lặng nhìn vài giây.

"Viêm Trì."

Cô nhẹ nhàng gọi tên anh, hơi dừng lại hít một hơi, sau đó chậm rãi nói: "Anh trở về đi."

"Trở về, tham gia giải đấu."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 59: Nhu Tình Như Nước

Edit: riri_1127

Chương 59: Nhu tình như nước

Viêm Trì giật mình.

Anh ngược mắt lên nhìn cô, dường như anh đang thắc mắc tại sao cô lại biết chuyện này.

Chuyện thi đấu này vốn được giữ kín như bưng.

Lần trước, khi ăn lẩu anh có nhắc đến chuyện đi nước ngoài thi đấu, phản ứng của cô lúc đó khiến anh cảm thấy đau lòng không nổi.

--hóa ra cô không muốn xa rời anh đến thế.

Hiện tại, anh là người thân cận nhất của cô . . . . .

Tay Viêm Trì siết chặt eo cô: "Vì sao?"

"Như bây giờ không tốt sao?"

Cô nhìn anh, lắc đầu: "Không tốt."

Cảm xúc dâng trào nơi đáy mắt.

"Bởi vì, anh không thích."

Cho tới bây giờ dù chưa từng nói ra, nhưng cô biết. Cuộc sống hiện tại, anh không hề thích.

Không thích tiệc tùng, không thích xã giao, không thích lĩnh vực kinh doanh.

Anh nói anh có chút mệt.

Nghê Thường biết rằng anh không mệt mỗi về thể chất.

-- dần thân làm những điều mà bạn không thích sẽ gây ra mâu thuẫn rất lớn trong tâm trí.

Sức sống của anh bị tiêu hao, sức lực của anh đã cạn kiệt và ngay cả ý chí cũng bị lãng phí.

Cho nên, anh ấy mới nằm trên moto, lắng nghe âm thanh của động cơ trong video, tưởng tượng ra những giây phút mình rong ruổi trên đường đua.

Cho nên, anh mới nói phải ôm vợ để sạc lại năng lượng.

. . . . . Không nên như vậy.

Ky sĩ của cô không nên như vậy. . . . .

Viêm Trì im lặng một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Anh đã 25 tuổi rồi."

"Công việc không thể chỉ dựa vào thích hay không."

"Lời này, là anh trai anh năm ấy lên đại học đã nói."

"Anh ấy muốn trở thành một bác sĩ, nhưng cuối cùng lại học kinh doanh."

"Anh hỏi tại sao, anh ấy nói: ' công việc không thể chỉ dựa vào thích hay không '."

Lúc ấy Viêm Trì mới mười tuổi, mọi thứ chỉ là thích và không thích mà thôi.

Hiện giờ anh đã 25, hoàn toàn hiểu được lời này có ý tứ gì .

"Khi vừa mới bắt đầu đua xe hai năm, đều là anh trai anh ủng hộ."

"Nếu không phải lúc trước anh ấy từ bỏ đam mê của mình, có thể ngay cả cơ hội để bắt đầu nghiệp đua xe anh cũng chẳng có."

Viêm Trì hơi cau mày.

"Bây giờ anh ấy đã ra đi, đã đến lúc anh nên tiếp nhận phần của anh ấy."

"Cho dù là công việc hay trách nhiệm - như anh ấy đã nói, chúng ta không thể chỉ làm mọi việc dựa trên sở thích của bản thân mình."

Nghê Thường bình tĩnh nhìn anh vài giây, cô đưa tay lên áp lòng bàn tay mềm mại của mình vào cằm anh.

"Em cảm thấy đại ca cũng không muốn anh giống anh ấy đâu."

"Anh ấy từ bỏ những gì anh ấy muốn làm, nhưng em nghĩ anh ấy sẽ hy vọng rằng anh có thể làm những gì anh thực sự thích."

Viêm Trì hơi chấn động.

Cô rời khỏi lòng anh, đi đến bàn nước lấy trong túi ra một phong bì màu trắng.

Đó là phong bì cô đã thấy khi giúp anh tìm tài liệu lúc nãy.

Cô đưa đến trước mặt Viêm Trì.

Anh vươn tay nhận lấy mở ra, vừa nhìn thấy dòng chữ "MerryChristmas" phía trên, chợt nhớ tới.

Khi đó, anh mới vừa có ý nghĩ muốn trở thành một tay đua, kết quả bố mẹ liền không đồng ý, cãi cọ rất gay gắt, anh đã không nói chuyện với gia đình trong một tháng.

Mãi đến khi Viêm Ngự du học nước ngoài trở về nhà vào kỳ nghỉ Giáng Sinh, Viêm Trì mới nói cho đại ca tất cả những suy nghĩ trong lòng.

Viêm Trì nói rằng mình chưa bao giờ thích một thứ gì đó nhiều như vậy và cũng chưa bao giờ khẳng định muốn làm một điều gì cả. Thế nhưng bố mẹ không hiểu, điều đó khiến anh rất thất vọng.

Anh còn nói, thật ra chính mình hiện cũng có chút do dự hoài nghi. Có rất ít tài nguyên phát triển liên quan đến moto trong nước. Trở thành tay đua đã khó, muốn tham gia đường đua đỉnh cao lại càng khó hơn. . . . .

Viêm Ngự nghe xong cũng không nói gì. Sau kỳ nghỉ, anh trở lại trường học và để lại thiệp chúc mừng cho em trai trước khi rời đi.

Trên thiệp có viết, lần này trở lại nước ngoài anh ấy sẽ đi tìm hiểu môi trường huấn luyện đua moto bên đó. Nếu mọi chuyện ổn thỏa, anh ấy sẽ thuyết phục bố mẹ cho Viêm Trì đi học trung học ở nước ngoài và tập moto trong thời gian rảnh rỗi.

Anh ấy còn nói, nhiều khi những ý tưởng bất chợt cũng có lúc dẫn đến thành công.

Đợi đến khi Viêm Trì trở thành tay đua người Trung Quốc đầu tiên tham gia cuộc đua đỉnh cao, anh ấy đã hứa chắc chắn sẽ đến ủng hộ . . . . .

"Anh ấy đã không thể xem cuộc đua đó." Viêm Trì đặt thiệp xuống trầm giọng nói.

"Một ngày trước khi trận đấu của anh diễn ra, chị dâu đột nhiên sinh non, tình hình không tốt lắm."

"Trận đấu năm sau diễn ra anh ấy vốn cũng muốn tới xem." Mi mắt Viêm Trì hơi động, khóe mắt có chút đỏ, "Kết quả. . . . ."

Anh không nói tiếp, nhưng Nghê Thường biết sau đó đã xảy ra chuyện gì.

Viêm Ngự đã chết trong một vụ tai nạn xe hơi.

Viêm Trì ngừng thi đấu, về nước. . . . .

Cô đặt tay lên vai anh và nhẹ nhàng nói, "Không xem được trận đấu quan trọng nhất của anh, nhất định đại ca sẽ rất tiếc nuối."

"Nhưng nhất định, anh ấy sẽ muốn nhìn anh xuất hiện lại trên đường đua một lần nữa."

Ánh mắt Viêm Trì căng thẳng, hầu kết thật mạnh trầm xuống.

Anh không nói chuyện, đem Nghê Thường kéo đến giữa hai chân, lại giống vừa rồi, ôm chặt rồi vùi đầu vào bụng cô như trước.

". . . . . Vậy còn em?"

Nghê Thường đưa hai tay ôm cổ anh: "Ừm?"

Viêm Trì buông cánh tay, ngược mắt chăm chú nhìn cô.

"Nếu tham dự một cuộc thi, anh sẽ phải ở nước ngoài trong tám hoặc chín tháng. Trước đây anh chỉ có một mình nên muốn làm gì cũng được."

Anh nắm tay trái cô và dùng ngón tay cái chạm vào chiếc nhẫn cầu hôn.

"Em gả cho anh, anh đã nghĩ sẽ cho em một cuộc sống an bình ngày ngày thoải mái."

Nghê Thường nở nụ cười, hai tay nâng mặt anh lên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

"So với cuộc sống thoải mái hàng ngày, em càng muốn thấy kỵ sĩ của mình, đứng trên đường đua đánh đầu thắng đó; bất khả chiến bại."

Anh là kỵ sĩ.

Rong ruổi chém giết, mới là vinh quang và sứ mệnh của anh.

"Em không muốn kéo chân anh, vây khốn anh." Đôi mắt màu trà của Nghê Thường lấp lánh kiên định.

"Viêm Trì, em không phải là chướng ngại vật trên đường đua của anh.

Em là người ủng hộ, hò hét vì anh, vẫy cờ tôn sùng anh như một vị thần.

Xin đừng để tình yêu dành cho em trói buộc anh.

Viêm Trì nhìn thẳng vào mắt cô, đôi mắt anh phấp phồng xúc động.

Anh đứng dậy, dùng thân hình cao lớn ôm lấy cô.

"Em không phải là vật cản đường."

Anh nghiêng đầu hôn mái tóc cô: "Em là công chúa của kỵ sĩ."

Nghê Thường đặt cả hai tay lên tấm lưng vững chãi của anh, mỉm cười: "Vậy kỵ sĩ có nguyện ý vì công chúa mà chiến đấu trở lại không?"

Viêm Trì cười khể: "Đương nhiên."

"Muôn lần chết không chối từ."

Mũi cô chua xót vô cớ, lại càng dùng sức ôm chặt anh hơn.

"Đến lúc đó, em đi xem trận đấu cổ vũ cho anh!"

"Được." Viêm Trì ôm cô, trong lòng anh dường như được nạp đầy sức mạnh.

-- anh nhất định sẽ đứng trên đường đua lần nữa.

Vì cô.

Nghê Thường khịt mũi, rút khỏi vòng tay anh.

"VẬY qua tết âm lịch là phải đi rồi?"

Cô có xem trên mạng, mấy giải đấu moto đỉnh cao cũng không phải một hai ngày là xong việc. Nước ngoài các nơi đều có phân trạm, thi đấu bắt đầu từ mùa xuân kéo dài đến gần cuối năm. . . . .

Viêm Trì thấy cô bĩu môi, anh nở nụ cười: "Như thế nào, luyến tiếc người đàn ông của em?"

Nghê Thường a một tiếng, rũ mi không nói chuyện.

"Đầu năm anh cũng còn nhiều việc phải xử lý chưa đi ngay được." Viêm Trì đưa tay nhéo nhéo khuôn mặt cô.

"Chờ đến khi tham gia giải đấu, sẽ làm visa, mấy nước Châu Âu đều có thể đi. Trận đấu chỉ diễn ra vào cuối tuần, bình thường huấn luyện nhẹ nhàng, anh sẽ đưa em đi khắp nơi du ngoạn."

Mắt Nghê Thường sáng rực lên: "Tốt!"

"Em chưa được ra nước ngoài bao giờ. " Như nghĩ đến cái gì, cô lại nhìn anh một cái, "Tết này chúng ta còn chưa cùng nhau ra ngoài chơi . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười: "Chờ thêm vài ngày nữa trời âm hơn, ca ca đưa em đi chơi hai ngày?"

Nghê Thường cong mắt:" Được rồi ~ "

Cô ôm eo anh một hồi, nhỏ giọng nói điều gì đó.

Viêm Trì không nghe rõ: "Ừm?"

"Em nói --" Nghê Thường ngẩng đầu sâu sắc nhìn anh, "Ở nước ngoài một mình, anh chỉ có thể ... nghĩ đến em thôi đấy."

Viêm Trì bật cười, cúi đầu hôn lên chóp mũi cô: "Được."

Nghê Thường khẳng khẳng: "Ngày nào anh cũng phải gửi tin nhắn và ảnh cho em!"

Anh không đáp lời kia, chỉ cười trêu chọc "Bây giờ em thật giống cô vợ nhỏ quản chồng nha."

Được cô quản anh vui còn chẳng kịp.

Bé con nũng nịu hạ mệnh lệnh ra đến, xương cốt anh cũng đều muốn mềm tới nơi, há sao lại không nghe lời.

Nghê Thường tiếp tục đúng lý hợp tình ra lệnh "Nếu, anh để cho em nghe thấy gì đó lộn xộn . . . ."

Cô đột nhiên dừng lại, nhúu mày vừa ranh mãnh vừa nghịch ngợm.

"Em, em liền đem ảnh khỏa thân của anh. . . . . phát hành lên mạng!"

Viêm Trì ngẩn ra: ". . . . . Cái gì?"

Cô mím môi nhin cười, cầm điện thoại, đưa ra ảnh chụp từ album trong phòng ngủ của anh.

-- Đó là bức ảnh chụp Viêm Trì đi bơi khi còn nhỏ. Có vẻ không quá ba tuổi, đang ngồi trong phao mặc quần bơi, miệng gào khóc.

Viêm Trì: ". . . . ."

Hai mắt anh híp lại: "Từ đâu em có?"

Nghê Thường "Hừm" một tiếng: "Em còn nhiều lắm!""

Cô đắc ý bữu môi: "Không nghĩ tới Trì thần lúc nhỏ lại như vậy -- a! !"

Còn chưa nói xong, điện thoại đã bị lấy mất, hai tay cô bị bắt chéo kẹp sau lưng.

"Em giỏi quá nhỉ?" Anh đặt tay còn lại lên eo cô, bị khiêu khích đến nguy tình, trong đôi mắt đen sáng ngời kích động như muốn nổi lửa.

"Còn có thể nắm nhược điểm của lão tử sao?"

Bàn tay anh dừng ở nút sườn xám.

"Cần được phạt!"

". . . . ."

Làm nũng cũng vô dụng, một tiếng "ca ca" lặp đi lặp lại chỉ khiến tình hình càng thêm mất kiểm soát.

Nghê Thường bị bắt làm con tin trên moto. ồ quao xe kĩ
☺

Lưng cô đập nhẹ vào bình xăng và tay lái nhiều lần, nhưng trong cảm giác bất an run rẩy này, lại có một loại mong đợi và hài lòng khác.

Ước chừng là vì hôm nay kỵ sĩ đã có được dũng khí và sức mạnh để trở lại giải đấu, nên đã bộc phát dũng mãnh và tinh nhuệ đến mức chưa từng có, dễ dàng tăng tốc độ khiến tim đập Nghê Thường đập nhanh cực hạn.

Tiếng gầm của động cơ đã được thay thế bằng những âm thanh khác. Thanh thanh bên tai như ăn vào tâm hồn.

Đứng trước kỵ sĩ không thể không khóc và cổ vũ.

Cũng là sự tán tụng trước sinh lực. . . . .

Thời gian cùng không gian ở gara có vẻ yên lặng, nhưng lại không phải.

-- bọn họ dĩ nhiên là đi tới ngàn dặm, đến nơi gần nhất với thiên đường.

**

Khi điện thoại rung lần thứ ba, Viêm Trì mới đưa tay lên cầm.

Anh vòng tay ôm cô gái đang mềm nhũn trên vai, dùng ngón tay cái bấm nút trả lời, nhỏ giọng xin lỗi rồi nhờ người giao hàng đặt đồ đặc ở cửa.

Cúp điện thoại, anh đưa tay sờ vầng trán ướt mồ hôi của cô.

"Bánh bao súp cua đến rồi."

Nghê Thường lắc đầu, hai mắt vẫn nhắm nghiền: "Không muốn ăn. . . . ."

Viêm Trì hiểu rõ cười khẽ.

Cô chưa bao giờ tham lam, chỉ cần nơi khác ăn quá no, cô sẽ không đói nữa. 🍴

"Vậy chúng ta lên lầu nhé?" Anh kiên nhẫn lại ôn nhu dỗ dành hỏi, "Đi tắm nước nóng."

Nghê Thường rất nhẹ "ừm" một tiếng.

Dù sao hiện tại chỉ cần có thể ôm anh, thế nào đều được.

Viêm Trì cúi đầu, vươn tay kéo vạt sườn xám lại. Hàng nút trên đó bị mở một nửa, nhưng anh không còn kiên nhẫn để cài lại nó nữa, anh nắm lấy chiếc chần trên tay và quấn chặt cô như một con mèo nhỏ.

Xuống moto, anh nhặt chiếc tất trắng rơi bên cạnh chân ném vào thùng rác. Xoay người lấy điện thoại di động của hai người, ánh mắt anh chợt ngưng trọng.

Nghê Thường cọ cọ tay anh, nhỏ giọng hỏi: "Làm sao vậy?"

Viêm Trì nhướn mày: "Không có gì."

Anh cầm lấy khăn lau lau xe.

Bố Nghê Thường ra ngoài, sau khi kéo cửa ga ra xuống, anh vẫn cong môi: "Bé con của anh thật đúng là . . . ."

"Nhu tình như nước."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 60: Cứ Như Vậy

Edit: riri_1127

Chương 60: Cứ như vậy

Thời gian khởi hành của Viêm Trì được ấn định vào một ngày sau lễ tình nhân.

Dựa theo lịch trình, cuộc thi năm nay sẽ khởi tranh tại Qatar vào đầu tháng 4 và điểm dừng chân cuối cùng là Tây Ban Nha vào giữa tháng 11.

Viêm Trì không tiết lộ tin tức về sự trở lại của mình với giới truyền thông, chỉ có các đội viên và huấn luyện viên ở nước ngoài biết, họ đều hy vọng anh sớm trở lại tập luyện.

Nhưng Viêm Trì vẫn quyết định sau lễ tình nhân mới lên đường. Dù gì thì đây cũng là ngày lễ tình nhân đầu tiên của hai người họ, sau khi rời đi, hai người sẽ không gặp nhau hơn nửa năm.

Vào ngày lễ tình nhân, đường phố chật cứng người, vì vậy họ quyết định đến nơi nào đó ít đông đúc hơn-- đi cắm trại.

Đi cắm trại là ý tưởng của Viêm Trì, lúc trước anh đã hứa với Nghê Thường sẽ đưa cô đến vùng phụ cận chơi một vòng.

Nghê Thường vô cùng vui vẻ. Đề xuất đi cắm trại lần này hoàn toàn phù hợp với một số tưởng tượng lãng mạn của cô trước đó: trong khu rừng hoang vắng hoặc bên dòng suối, họ đốt lửa sưởi ấm và ngủ cùng nhau trong lều. Đường như trên đời này chỉ còn lại có hai người, bọn họ có thể cùng nhau tận hưởng một buổi tối thoải mái vui vẻ, không chút cố kỵ.

Hơn nữa, chuyến cắm trại này còn khiến cô nhớ lại cái đêm ngổ ngẩn và ly kỳ mà họ đã cùng nhau trải qua trên cao nguyên. . . . .

Buổi sáng ngày lễ tình nhân, Viêm Trì lái chiếc xe địa hình Land Rover đến đầu ngõ. Vừa xuống xe, nhìn thấy Nghê Thường, ánh mắt anh liền sáng lên.

Hiếm khi cô không mặc sườn xám, bây giờ ngược lại càng thêm bắt mắt hơn. Hôm nay, cô mặc quần thể thao đen cùng áo khoác leo núi màu tím nhạt, vừa năng động vừa xinh đẹp.

Vợ anh đúng thật là mặc cái gì nhìn cũng đẹp.

Nghê Thường đem balo sau lưng cho Viêm Trì, nhìn thấy anh mở cốp xe, cô không khỏi kinh ngạc: "Mang nhiều đồ như vậy sao"

"Đều là trang bị cơ bản." Anh thản nhiên nói, lại hỏi, "Bà nội có nói gì không?"

Tuy rằng hai người đã công khai bên nhau, nhưng Nghê Thường vẫn luôn có thói quen bảo thủ truyền thống của lão

nhân gia, buổi tối vẫn thành thành thật thật về nhà, không ở ngủ lại bên ngoài.

"Không nói gì." Cúi ngó vào ghế phó lái, có điểm ngược ngùng nói, "Em nói chúng ta đi cắm trại, bà tưởng tượng sẽ có một đám người đi cùng, em cũng liền. . . . . không giải thích."

Viêm Trì nở nụ cười, giúp cô kéo dây an toàn, lại nựng nựng khuôn mặt cô.

"Em bắt đầu học thói xấu rồi đấy."

"Rõ ràng là em bị anh làm hư!" Nghê Thường bất mãn phản bác, "Em cảm thấy, kỳ thật bà nội đã sớm biết nhưng chỉ là mở một mắt nhắm một mắt mà thôi. . . . ."

Cô mím môi liếc nhìn anh, thấp giọng nói: "Ngày hôm qua em ăn lạnh nên dạ dày có chút khó chịu, đã dọa bà nhảy dựng, còn hỏi em. . . . . hay là, có rồi. . . . ."

Viêm Trì mang kính râm vào, ngây ngốc cười: "Thật ra anh cũng muốn có."

Mặt cô đỏ lên, liếc mắt một cái: "Anh mơ đi!"

Viêm Trì cười nhẹ khởi động xe.

"Như thế nào cũng phải kết hôn trước."

Anh kéo tay cô hôn lên, rồi đặt lên đùi mình.

"Chờ đó, ca ca thi đấu xong sẽ trở lại cưới em. Lấy cúp vô địch làm sính lễ!"

Nghê Thường cười cười, trong lòng không nhịn được mà rung động.

Cô luôn thích nghe anh đề cập đến tương lai của hai người và cô biết rằng anh cũng mong chờ quãng đời còn lại của họ nhiều như cô vậy.

Cô cũng thích sự chắc chắn và tự tin mà anh nói sẽ giành được cúp-- đây mới chính là kỳ vĩ của cô.

Xe việt dã xe một đường chạy suốt về phía bắc, lên xuống đường cao tốc, đi qua những trang trại và cánh đồng. Khi Nghê Thường bắt đầu buồn ngủ thì cũng vừa đến.

Vừa xuống xe, cô liền hoàn toàn tỉnh ngủ

Nơi này thật đẹp!

Thác Kim Mai dưới chân núi, bên cạnh là hồ nước xanh biếc dập dờn. Trời xanh, mây trắng, kỳ phong, nước biếc hoà lẫn, quả thật là sự kết hợp hoàn mỹ.

Đưa mắt trông về phía xa, là cây cối xanh tươi đầu xuân cùng những chùm mận vàng sương xếp chồng lên nhau, một màu sắc tuyệt đẹp mà chỉ thiên nhiên mới tô vẽ được.

Hít sâu một ngụm không khí trong lành, từng tắc mạch máu đều như được căng đầy, từ cơ thể đến trái tim đều cảm thấy tự do, thoải mái.

Nghê Thường thậm chí quên cả nói chuyện, cô lấy điện thoại ra bắt đầu chụp ảnh. Lúc quay đầu lại thấy Viêm Trì đang đem trang bị từ xe ra, cô vội vàng đến giúp đỡ.

Anh đã quen với việc không để cô chạm tay làm bất cứ thứ gì, từ trong xe anh lấy ra ghế xếp nhỏ, lại giống đang dỗ dành trẻ con, như có phép thuật mà lấy ra một cốc trà sữa khoai môn.

Nghê Thường vừa uống trà sữa vừa đi dạo một vòng. Nơi này rất mới không có nhiều người biết đến, cũng chưa vào mùa cắm trại, cho nên ở một nơi lớn như vậy thật sự chỉ có hai người bọn họ.

Có điều không tốt là cơ sở vật chất chỉ ở mức trung bình, chỉ có phòng tắm không có vòi hoa sen và cũng không có điện.

Nhưng Nghê Thường không hề hoảng sợ.

Chỉ cần có anh ở đây, cho dù ở vùng hoang vu dã lâm cô cũng không hề gì.

Cô gần như trầm mê mà nhìn Viêm Trì đập búa đóng lều trại, cũng như vẻ mặt chăm chú tập trung của anh lúc đang đấu nối nguồn điện ngoài trời . . . . .

Anh dựng xong lều trại cùng màn che, cô giúp kê bàn ghế. Sau đó, cả hai khoác tay nhau đi vòng quanh hồ nước và mua một con cá mè từ một người dân địa phương đánh cá.

Khi trở về trại, Viêm Trì trải thảm chống cháy xuống đất, lấy mấy que củi nhóm bếp, thức ăn là những xiên thịt đã được chuẩn bị từ trước.

Anh còn mang theo một bếp ga mini, hai bếp được nấu cùng nhau, lại nấu ra một nồi canh cá.

Không biết có phải do đang ở ngoài trời hay không, nhưng mùi thơm của thức ăn đặc biệt nồng đậm. Khả năng ăn uống của Nghê Thường cũng được gia tăng một cách thần kỳ, cô đã uống hết gần phân nửa nồi canh cá.

Sau bữa ăn, trời nhá nhem tối. Hai người cũng không muốn động đậy nữa bèn chui vào lều bạt đèn. Lều trại này rất giống cái mà họ ở trên cao nguyên, với mái vòm màu trắng, cao và rộng rãi.

Khi đó, hai người mỗi người một túi ngủ và giữ khoảng cách xa nhất có thể. Còn bây giờ, nệm hơi và túi ngủ có kích thước gấp đôi, chỉ có một chiếc lớn ở giữa.

Nghê Thường nằm vào trong túi ngủ sau khi vệ sinh cá nhân, cô nhìn thấy anh mang theo một cái máy sưởi lớn đi vào.

Lò sưởi trông tương tự như cái ở nhà, nhưng có bắc bằng dầu hỏa và nóng lên rất nhanh. Một lúc sau, quạt nhiệt phía trên bếp cũng quay theo, thổi ra những luồng khí ấm. Toàn bộ lều trại tràn ngập không khí ấm áp.

Viêm Trì mở túi ngủ ra chui vào nằm bên cạnh, vòng một tay qua người cô: "Còn lạnh không?"

Nghê Thường lắc đầu, cũng đưa hai tay vòng qua eo rúc đầu vào người anh

-- rốt cuộc anh vẫn là lò sưởi ấm áp tuyệt vời nhất.

Thoáng nhìn cửa lều còn hé một khoảng trống để đặt bếp dầu hỏa, cô lại hỏi: "Cái này hẳn là không đốt cả đêm được? Vậy khi nào thì đóng lại?"

Viêm Trì xoay người một cái liền đề lên người cô.

"Làm xong liền đóng."

"Ai nha anh--" Nghê Thường rụt cổ lại để tránh nụ hôn, cô không nói nên lời vì xấu hổ.

"Anh làm sao mà cả ngày. . . . vẫn không đủ vậy!"

Từ lúc Viêm Trì quyết định tham gia giải đấu, việc tập luyện, ăn uống và thậm chí là ngủ nghỉ của anh cũng trở nên khép kín và nghiêm ngặt hơn.

Chỉ có việc này, ngược lại ngày càng không thể tiết chế . . . . .

Cô đặt hai tay lên ngực anh, nhắc nhở: "Chiều mai anh còn phải bay đường dài!"

Viêm Trì bất đắc dĩ hạ mí mắt: "Em cũng biết ngày mai anh đi sao."

Hơn nửa năm không được thấy, không được ăn.

Trước kia chưa hưởng thụ qua tư vị này thì không tính.

Hiện tại mới vừa khai trai, bỗng chốc lại trở về làm hòa thượng.

Thực mẹ nó muốn chết. . . . . 🤔

"Anh đợi lát nữa -- A! Để em. . . . ."

Nghê Thường thật vất vả mới làm anh dừng lại động tác:
"Em muốn nói chuyện với anh trước . . . . ."

Viêm Trì cong môi, tỏ vẻ hiểu được sự khác biệt trong nhu cầu của nam và nữ, anh đáp:

"Được rồi."

Anh lại nằm xuống, ép người gần hơn nữa, mê luyến mà chạm lên xương bướm sau lưng cô.

Nghê Thường thỏa mãn cong môi, tựa đầu vào cánh tay cường tráng của anh, một tay luồn vào áo, tiếp tục dùng cơ bụng của 'lò lửa chuyên biệt' để giữ ấm.

"Hai ngày trước, anh đã nói chuyện với bố mẹ." Giọng nói làm lồng ngực anh hơi rung, thấp thuận trầm trọng.

Nghê Thường ngược mắt lên nhìn: "Anh nói cái gì?"

Viêm Trì im lặng một lúc, sau đó chậm rãi nói: "Anh phát hiện bố mẹ anh, đặc biệt là bố đã thay đổi rất nhiều."

Những tưởng rằng hai người họ phản đối việc anh tham dự giải đấu, nhưng bất ngờ là không ai nói gì.

"Bố nói với anh rằng, sau khi anh trai qua đời, ông ấy đã suy nghĩ rất nhiều. . . . ."

Viêm Ngự sẵn sóc hiếu thuận, theo học chuyên ngành mà mình không thích và chia sẻ công việc kinh doanh của gia đình với bố từ rất sớm.

Viêm Tung Dật cảm thấy vô cùng mắc nợ con trai cả.

-- Nếu sớm biết rằng tuổi thọ của Viêm Ngự chỉ có ba mươi năm, ông sẽ để con trai muốn làm gì thì làm.

Viêm Tung Dật nói, lúc trước sáng lập công ty "Ngự Trì" , là vì muốn cho người nhà càng thêm an nhàn giàu có. Nhưng bây giờ ở một khía cạnh nào đó, công việc kinh doanh của gia đình này dường như đã trở thành một thứ ràng buộc đối với hai đứa con trai của ông.

"Ý của lão gia là, anh muốn làm gì thì làm. Hiện tại sức khỏe tốt ông sẽ đảm đương, vài năm nữa rồi thuê quản lý chuyên nghiệp, ông ấy cũng muốn cùng mẹ hưởng phúc rồi."

Viêm Trì hơi dừng, lại nói, "Thực ra, anh cũng không muốn đua xe cả đời. Năm sáu năm nữa, anh sẽ tính đến chuyện giải nghệ. "

Nghê Thường sửng sốt: ". . . . . Vì cái gì ?"

" Tuổi nghề của tay đua không phải rất dài sao? Em xem giới hạn tuổi thi đấu đến tận 50 tuổi."

Viêm Trì nở nụ cười: "Nói là như vậy thôi, nhưng vận động viên qua thời kỳ hoàng kim, bắt đầu xuống dốc về mọi mặt, nguy cơ chấn thương sẽ cao hơn nhiều."

"Năm sáu năm, cũng đủ để anh thỏa sức với đam mê của mình, không còn gì tiếc nuối."

Có thể tham gia bảy hoặc tám mùa giải đã là một điều rất vinh dự đối với bất kỳ tay đua nào.

Nghê Thường mím môi, muốn nói lại thôi: "Anh thật sự. . .
. . . có thể cam tâm sao?"

Viêm Trì vuốt ve mái tóc cô.

"Bé con, em lo lắng cho anh, đương nhiên anh cũng muốn lo lắng cho em."

"Chúng ta phải bên nhau cả đời. Anh không thể chờ tuổi lớn mới giải nghệ, thương bệnh đầy mình, bày ra bộ dạng tội tộ mà giải nghệ, lại liên lụy đến em."

"Vậy mới thực sự là không cam lòng."

Trong lòng cô nóng lên, lập tức mềm thành một mảnh ấm áp.

Nên hình dung là cảm giác gì đây?

-- là cảm giác an toàn mãi trường tồn trào.

Anh coi cô trở thành điểm quan trọng trong cuộc đời.

Anh gắn kết chặt chẽ sinh mệnh mình cùng tương lai hai người chung một chỗ.

Thật giống như đời này cô sẽ không phải sợ hãi nữa, cũng sẽ không bao giờ cô đơn . . . . .

"Anh đã nghĩ cả rồi, sau khi giải nghệ anh sẽ đặt trọng tâm giúp đội xe trong nước phát triển."

Lần này về nước thu hoạch cũng rất nhiều, đua xe ở trong nước phát triển so với trước tốt hơn không ít. Nếu có thể đem tài nguyên cùng kinh nghiệm của bản thân để giúp đỡ nhiều tay đua tài năng, đang khao khát tham gia một giải đấu lớn cũng rất có ý nghĩa

Kế hoạch của Viêm Trì không dừng lại ở đó.

"Chờ anh giải nghệ thì không cần chạy đi chạy về hai nơi, chúng ta cũng có thể nghĩ đến việc có con. Lúc đấy anh 30 tuổi, em 27 28, chênh lệch không nhiều lắm, em thấy được chứ?"

Nghe đến hai từ 'có con' , Nghê Thường trong lòng không nhận được mà nháy dưng.

Cô kéo góc áo anh, có chút ngượng ngùng: "Anh muốn chờ sau khi giải nghệ mới . . . . có cục cưng sao?"

"Muộn sao?" Viêm Trì nhìn cô, cười cười nghiền ngẫm, "Vội vàng sinh con cho anh vậy à"

Nói xong anh liền áp sát lên người cô, bắt đầu trêu đùa hư hỏng: "Vậy thì đêm nay ca ca liền cho em toại nguyện --"

"Đến lúc đó em bế con đến xem anh thi đấu!"

"Đáng ghét --" Nghê Thường dở khóc dở cười, hờn dỗi đánh bả vai anh, "Lại không đứng đắn . . . . ."

"Trêu em thôi." Viêm Trì hôn lên khóe mắt cô.

"Lão tử không bao giờ để em trải qua thời gian mang thai một mình."

Anh vội lấy chiếc áo khoác bên cạnh túi ngủ, từ trong túi trong lấy ra một chiếc phong bì.

Mở ra, là một chùm chìa khóa.

"Đây là chìa khóa mấy căn nhà khác của anh." Viêm Trì đem chìa khóa giao cho cô, "Mật mã đều giống với căn nhà anh đang ở. Có biệt thự ở vùng ngoại ô, mấy khi trời nóng em có thể cùng bà nội qua đó ở."

Mấy căn nhà này bình thường anh rất ít khi đến, nhưng Viêm gia định kỳ vẫn cho người đến quét dọn.

Chỉ có căn nhà hai tầng hiện tại anh ở không cho ai khác tùy tiện vào, chỉ có chìa khóa phụ cho Nghê Thường. Khi anh đi vắng, cô sẽ cho mèo ăn.

Chìa khóa rơi vào lòng bàn tay, tâm tình cô chớp mắt như lạc vào khoảng không.

Thẳng đến giờ phút này, giống như cô mới cảm nhận được rõ ràng việc anh sắp phải rời khỏi . . . . .

Viêm Trì lắc lắc phong bì, lại có một tấm thẻ rơi ra.

Cô đưa mắt nhìn nhưng không nhận lấy.

"Cầm." Viêm Trì cường thế trầm giọng.

Anh dúm thẻ ngân hàng vào tay cô: "Anh đi rồi, em còn lo việc chuyển nhà, còn có phòng làm việc, đây chuyển sẵn

xuất. . . . . lúc nào cần tiền em có thể dùng thoải mái."

Nghê Thường lắc đầu, uất ức lại đau lòng: "Em có tiền, anh giữ lấy đi, một mình anh ở nước ngoài. . . . ."

"Khi nào anh muốn dùng sẽ tự khắc có." Viêm Trì đem chìa khóa và thẻ trả lại vào phong bì.

"Yên tâm, đủ dùng, tiền thưởng từ các cuộc thi trước đều ở trong đó, sau này nếu có tiền cũng sẽ chuyển trực tiếp vào thẻ này."

Anh đem phong bì đặt vào tay Nghê Thường, con người đen thật chăm chú nhìn cô: "Vợ à, về sau mặc kệ là anh kiếm được nhiều hay ít thì tiền của anh cũng chính là tiền của em."

Nghê Thường vuốt mép phong bì, hốc mắt nóng lên. Cô nhìn anh nở nụ cười: "Quà lễ tình nhân của anh em so không nổi."

So sánh với anh, cô thực sự không sáng tạo chút nào-- nhìn thấy anh vẫn hay mặc chiếc áo khoác màu cà phê sẫm mà cô làm, nên lần này cô lại tặng thêm áo khoác da màu đen.

Viêm Trì khẽ cười: "Đây đâu tính là quà được, chẳng phải chuyện vợ quản tiền của chồng là đương nhiên sao."

Anh một tay ôm chăm lấy Nghê Thường, ánh mắt ý bảo cô ngẩng đầu lên nhìn.

Cô mờ mịt ngẩng đầu, chỉ nghe thấy một tiếng "bang" nhẹ nhàng phát ra, có một cửa sổ mở ra từ phía trên đầu họ.

Đỉnh lều được mở ra một khoảng, màn đêm và gió mát đồng thời tràn vào. Cùng với đó còn có bầu trời đầy sao lấp lánh mà chỉ có thể có cơ hội nhìn thấy ở vùng ngoại ô.

Nghê Thường "Oa" ra một tiếng: "Thật nhiều sao!"

Viêm Trì cười khế: "Lần trước không phải em nói muốn ngắm sao."

Anh ôm lấy cô từ phía sau, ôn nhu nói nhỏ: "Vợ, lễ tình nhân vui vẻ."

Nghê Thường ngả người về phía vòng tay vững chắc của anh, trong lòng cảm động.

Cô cũng nhớ lại tưởng tượng của mình về việc cắm trại khi còn ở cao nguyên: có thể ngắm sao, có thể ăn thịt nướng.

Lúc này đây, anh đều đã thực hiện.

Thậm chí những điều anh thực hiện còn nhiều hơn nữa. . .
. . .

Viêm Trì kéo túi ngủ ra ôm lấy cô.

"Hôm nay thời tiết thật tốt, ngắm sao còn rõ hơn trên cao nguyên."

"Cao nguyên cũng có mấy ngôi sao rất đẹp mà" Nghê Thường nhớ lại, mắt cười loạn loạn, "Em có sao đom đóm!"

Viêm Trì cười âu yếm: "Anh bắt vài con cho em nhé."

"Đừng đi, lạnh lắm." Nghê Thường ra tiếng ngăn trở, nhưng anh vẫn đứng dậy khỏi túi ngủ.

"Đừng --" Cô dừng lại.

Anh không đi ra ngoài lều, mà mò mẫm một lúc trong góc tối và lấy ra một chiếc đèn lồng có tay cầm.

Lúc Nghê Thường đi mua sắm, đã nhìn thấy một chiếc đèn lồng tương tự, kiểu cổ điển bằng gỗ và bên trong bằng nhựa giống như một quả cầu pha lê, có trang trí đèn rất đẹp.

Cô nghiêng người nhìn chụp đèn thủy tinh, đột nhiên mở to mắt: "Đây là--"

Hình ảnh bên trong ngọn đèn chính là bọn họ.

Bên ngoài căn lều mái vòm màu trắng, cô gái tóc dài trong bộ sườn xám 'thu hương lục' đứng đối diện với người đàn ông cao lớn mặc tay áo ngắn màu đen.

-- chính xác là cảnh tượng trên cao nguyên vào đêm hôm đó.

Khoảnh khắc bật đèn, hơi thở của Nghê Thường như ngưng trệ.

Những tia sáng màu xanh lá cây huỳnh quang trôi nổi như những bông tuyết, giống như có vô số đom đóm đang nhảy múa.

"Màn đêm từ không trung buông xuống

Những ngôi sao sáng đang bay

Trùng phi nhi, trùng phi nhi

Em đang nhớ ai. . . . ."

lời bài hát 'Trùng phi nhi'

Nghê Thường quay đầu, thấy Viêm Trì không biết khi nào đã cầm một cây đàn ghi-ta trên tay.

Anh gảy nhẹ dây đàn, dễ dàng cuốn ra một giai điệu mượt mà, cùng với tiếng hát vô cùng chân thành, êm ái lạ thường, nhẹ nhàng như nắm cát đang khẽ rơi qua kẽ tay, ôn nhu lưu luyến:

"Bầu trời sao rơi lệ

Trên mặt đất hoa hồng héo rũ

Gió lạnh thổi, gió lạnh thổi

Chỉ cần có em cùng. . . . ."

<https://www.youtube.com/watch?v=RWxnleNmmGA>

Là bài này đây, sến muốn xỉu 🙄

Tinh quang trên đỉnh đầu, còn có ánh sáng của đom đóm bay lượn, tất cả chúng đều rơi vào trong mắt anh. Còn có in nơi đáy mắt một nét khắc nho nhỏ, là ảnh ngược phản chiếu cô.

-- đó là ảnh ngược phản chiếu một Nghê Thường lẳng mạn nhất. . . . .

Sau khi hát xong bài hát, Viêm Trì đặt cây đàn xuống, giờ tay nhấn vào nút bên đèn lồng.

Giai điệu mà anh vừa hát lại ding-dong nhẹ nhàng cất lên, như một khúc ca yên giấc nhẹ nhàng êm tai.

Anh đem đèn lồng để tới bên cạnh người Nghê Thường, lại cúi đầu hôn lên thái dương cô.

"Anh đi rồi, em đem cái này để trên đầu giường, nó đỡ em ngủ, được không?"

Nghê Thường nhìn chằm chằm đèn lồng một lát, lại ngược mắt lấp lánh nhìn Viêm Trì.

Đôi môi run run hai cái, cô lập tức nhào vào lòng anh òa khóc.

Tiếng khóc không hề che giấu và kiềm chế.

Ở trước mặt anh cô chưa từng trực tiếp khóc lớn như vậy. Một bên ngực áo của anh bị làm cho ướt đẫm, trong lòng cũng mềm nhũn theo.

"Khóc gì chứ?" Anh ôm chặt người trong lòng, hôn lên mái tóc cô "Không nỡ sao?"

Nghê Thường gật đầu, cọ cọ trong ngực anh, thanh âm nức nở: "Em không. . . .hức hức. . . .không muốn . . . . . ca ca đi. . . . ."

Ở trước mặt anh, kiên cường mà cô tự xưng đều là giả.

Yêu làm cho cô trở nên yếu đuối đến thế.

Nhìn thấy cô khóc, khóe mắt anh cũng dần nóng, hầu kết trầm xuống: "Anh không đi nữa nhé, anh cũng không nỡ xa em."

Tiếng khóc của Nghê Thường ngay lập tức lắng xuống. Cô vùi đầu trước mặt anh khó khăn nức nở.

"Không được. . . . ."

Vì lợi ích của anh, cô sẵn sàng vượt qua nỗi hoảng sợ vì mất đi sự ỷ lại.

Yêu tựa hồ lại làm cho cô trở nên kiên cường. . . . .

"Anh sẽ tìm người làm visa cho em. Khi nào em ổn định công việc thì đến đó sớm, được không?"

Viêm Trì ôn nhu dỗ dành, lại kiên nhẫn hôn lên tất cả nước mắt cùng bất an của cô.

Cảm xúc của Nghê Thường dường như đến và đi rất nhanh, một lúc sau cô bình tĩnh lại, lặng lẽ dựa vào vòng tay anh, nhìn vào chiếc đèn lồng đang quay.

Cô nhìn hình ảnh khảm trong đèn lồng: "Này lại là định chế đi?"

Viêm Trì "Ừm" một tiếng, bất mãn nhếch miệng: "Làm vẫn là có chút thô."

"Thật là giống, lều, lửa, cỏ-" Cô hơi dừng, đôi mắt híp lại, "cả vết thương trên cánh tay của anh nữa!"

Viêm Trì buồn cười: "Em không nhìn ra gì sao?"

"Cái gì?"

Viêm Trì nghiêng ngẫm nhìn cô, đưa tay lấy ra một vài gói vuông nhỏ từ dưới gối.

Không cần nhìn Nghê Thường đã biết đó là cái gì. Cô đẩy ngực anh ra: "Lần đó anh chỉ dùng nó để băng miệng vết thương . . . . ."

Viêm Trì cười nhẹ, một tay ôm lấy cô, một tay cầm gói nhỏ dùng răng dễ dàng cắn mở.

"Vậy thì lần này, chúng ta đổi sang cách sử dụng thông thường."

"Nói thật cho em biết --" Anh kề sát vào cổ cô, đem ý nghĩ che giấu trước nay nói thẳng ra:

"Ở cao nguyên, anh đã nghĩ muốn cứ như vậy dùng nó như bình thường cùng em rồi."

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 61: Xấu hổ cái gì

Edit: riri_1127

Chương 61: Xấu hổ cái gì

Vào cuối tháng 2, sau khi tên Viêm Trì xuất hiện trong danh sách giải đấu, đã gây nên một trận sóng gió dư luận.

Là tay đua Trung Quốc đầu tiên tham gia MotoGP World Series, số 27 đã thu hút rất nhiều sự chú ý, trở lại sau hai năm. Mọi người đều mong chờ màn thể hiện của Viêm Trì.

Ở Trung Quốc, nhiệt sựu "Sự trở lại của Trì thần" đã được tìm kiếm một cách sôi nổi rất nhiều lần. Ngay cả khi không có truyền hình trực tiếp, diễn biến từng trận đấu của anh cũng thu hút vô vàn sự chú ý.

Viêm Trì đã nghỉ thi đấu ở Trung Quốc được một năm, nhưng mức độ nổi tiếng vẫn tăng lên rất nhiều, những tranh cãi cũng bắt đầu nổ ra.

Có người nói: "Mùa giải trước tôi chưa trở thành fan của Trì thần, nhưng bây giờ thì tốt rồi, tôi mong chờ anh ấy đạt đến đỉnh cao một lần nữa!

Có người lại nói: "Cười chết mất, nghỉ lâu như vậy trình độ hẳn là giảm sút, hiện tại ra nước ngoài tham gia cũng không

biết xấu hổ!"

. . . . .

Fan và anti chiến đấu ở mọi mặt trận, các nhà chuyên môn cũng có những ý kiến khác nhau.

Đôi khi chỉ cần đọc tất cả các loại thảo luận trên Internet, trái tim của Nghê Thường cũng dường như thắt lại.

Lần đầu bên anh trong một giải đấu, cuối cùng cô cũng thấu hiểu được anh có bao nhiêu khó khăn.

Bản thân Viêm Trì vẫn ổn. Anh không bao giờ quan tâm đến những gì người khác nói -- thi đấu thể thao thì dùng thành tích nói chuyện, mặt khác đều tính cái rắm.

Giải đấu đã đi được nửa chặng đường, anh vừa rời Vương quốc Anh cách đây hai ngày. Viêm Trì đang có phong độ tốt, thành tích vòng đua của cũng vượt qua mùa giải trước, điểm số tích lũy dần dần -- kết quả như vậy cũng thực đủ để đi vào sử sách.

Việc luyện tập thi đấu cũng rất căng thẳng, Nghê Thường bên này cũng không nhàn, chuyển nhà cùng kế hoạch phòng làm việc cũng làm cô bận đến sứt đầu mẻ trán, hai người lại lệch múi giờ, thường thường là cô gửi tin nhắn, ngủ một giấc dậy mới thấy anh trả lời . . . . .

Nỗi nhớ của cô lan tràn như cỏ dại.

Đoạn thời gian Viêm Trì vừa đi khỏi, kể cả trong mơ cô cũng thở dài: Em nhớ anh.

Thật sự, nhớ anh rất nhiều TAT

Mất đi 'lò lửa chuyên biệt' ôm ấp mỗi ngày, thói quen ỷ lại đột nhiên bị cướp đoạt -- loại cảm thụ này, đối với Nghê Thường mà nói không thua gì đang bắt đầu cai nghiện.

Nhưng nhìn hành trình thi đấu nửa vòng trái đất của anh và số điểm tích lũy được từng chút một, cô cũng thấy kiêu ngạo và vui mừng.

Ky sĩ của cô đang trở nên càng cường đại hơn.

Không bao lâu nữa, anh sẽ trở lại bên cô cùng với chiếc vương miện tỏa sáng nhất . . . . .

Hai người yêu đương qua internet, thời tiết chuyển nóng lại chuyển lạnh, Viêm Trì rõ ràng không thể chịu đựng được nữa, càng ngày càng thường xuyên nhắn tin hỏi visa làm đến đâu rồi.

Mấy ngày nay Viêm Trì đến phân trạm Nhật Bản, chênh lệch múi giờ chỉ có một tiếng, hai người bọn họ ngày ngày đều có thể tìm cơ hội call video.

Hôm nay, Nghê Thường ăn xong cơm chiều, liền nhận được cuộc gọi của anh.

Cô nhấn nút màu xanh lá nhắc máy, hình ảnh anh nằm trong bồn tắm, khóa thân để lộ ngực trần, xuất hiện trên iPad.

Nghê Thường có điểm ngưng ngừng, nhìn màn hình liếc mắt một cái: "Anh làm gì đấy. . . . ."

Viêm Trì cười khẽ: "Mới vừa huấn luyện xong, ngâm mình một lát."

Anh lại nhướng mày nhìn camera: "Cho em xem thứ em thích này."

Vừa dứt lời, Nghê Thường liền thấy được cơ bụng nổi rõ của anh.

Rèn luyện với cường độ cao khiến cơ thể anh càng trở nên rắn chắc, nước da có phần đen hơn cùng với cơ bụng tám múi trông như một phiến chocolate đẹp mắt.

Nghê Thường: ". . . . ."

Mặt cô nóng lên: "Anh đang hoảng lại mau --"

"Không thích?" Viêm Trì cúi đầu hỏi, tỏ vẻ ranh mãnh, "Vậy cái này thì sao?"

Màn ảnh chuyển một cái, có tiếng nước rất nhỏ vang lên.

Nghê Thường kêu hốt hoảng một tiếng, lập tức nhắm mắt nghiêng đầu.

"Đáng ghét!" Tai cô bắt đầu đỏ ửng, "Anh, anh còn như vậy em liền cúp máy!"

Anh cười xấu xa: "Trông thấy 'người quen' thôi mà, xấu hổ cái gì chứ."

". . . . . Viêm Trì!"

Mắt thấy cô đang muốn tắt máy, Viêm Trì mới đặt điện thoại lại ngay ngắn.

"Buổi tối ăn cái gì ? Lại ăn ngoài nữa sao?"

Nghê Thường ban ngày ở phòng làm việc trong nhà cổ vội vàng hoàn thành công việc, sau đó buổi tối về nhà mới cùng bà nội ăn cơm tối. Cách hai ngày lại đến cho mèo ăn, chẳng hạn như tối nay, cô trực tiếp ngủ tại nhà anh.

Nghe nói bữa tối là súp gà và món xào do tài xế của Hứa Chi Lan mang đến, Viêm Trì nhướn mày hài lòng, sau đó lại hỏi về tình trạng nhà mới và thương hiệu sườn xám may sẵn.

Anh hơi dừng, ngữ khí không tự giác mà chờ mong: "Visa làm tới đâu rồi?"

Nghê Thường ngẩn ra, ý cười trên mặt chuyển đậm, rũ mắt không nói.

Viêm Trì sắc mặt cũng cứng đờ: ". . . . . Lại không được?"

Cô mím môi: "Nghe nói. . . . . quy trình càng ngày càng phức tạp."

Viêm Trì im lặng một lát.

"Đừng nóng vội, em sẽ hỏi lại, nhất định chậm nhất là cuối tháng 10 sẽ đến được."

Anh đang ổn định tinh thần cho cô, nhưng hiển nhiên anh còn thất vọng hơn, dù chỉ qua màn hình điện thoại nhưng vẻ

mặt mắt mát đều che giấu không được .

Nghê Thường trong lòng mềm nhũn, đang định mở miệng, trước mắt đột nhiên thoáng qua một đám lông mềm mại.

Meo meo một tiếng, iPad đập mạnh xuống bàn.

Cô "A" một cái, nhanh chóng dựng iPad lại, đồng thời đưa tay bế tiểu bò sữa vừa nhảy lên bàn.

Nhìn thấy mèo con, Viêm Trì nở nụ cười: "Hai ngày nay thế nào?"

Lần thứ hai phát hiện mèo con đi tiểu loạn trên thảm, hai người nhần tin qua lại với nhau liền quyết định mấy ngày sau Nghê Thường mang nó đi bệnh viện triệt sản.

"Rất tốt. Miệng vết thương đã kết vảy. " Cô ôm lấy tiểu bò sữa, giơ chân nó lên vẩy vẩy như chào hỏi Viêm Trì bên kia.

"Nó ăn uống ngược lại có vẻ rất tốt, anh xem nha, có khi còn béo hơn"

Viêm Trì không có trả lời vấn đề này. Anh thẳng tắp nhìn cô gái đang ôm mèo: "Lão tử không muốn xem mèo, muốn xem em --"

Anh còn chưa nói xong, Nghê Thường liền đập máy, đúng lúc ngăn lại từ ngữ hổ lang.

Bên tai cô nóng bừng, cô thở ra một hơi dài, lại mím môi.

Phiền chết mất.

Rõ ràng hôm qua mới. . . . .

Cô mới không cần mỗi lần đều cho anh xem đâu!

Hai bong bóng chat trắng xuất hiện trên WeChat. Viêm Trì đã xuất hiện để dỗ dành vị hôn thê đang tức giận của mình.

Vốn Nghê Thường cũng không giận, nói chuyện một hồi hai người lại dần dần chuyển thành tán tỉnh.

Cả hai hẹn nhau gọi video vào ngày mai, cuối cùng Viêm Trì còn bảo cô đừng lo lắng về vấn đề visa, sau đó mới nói lời chúc ngủ ngon.

Đặt ipad xuống, Nghê Thường vội lấy visa đỏ thắm trên tủ cạnh giường. Cô mở ra, khoe miệng giảo hoạt cong lên.

Nam nhân ngốc.

Visa của cô đã được làm ổn thỏa. Thậm chí hôm nay còn đặt xong cả vé máy bay.

Nghê Thường quyết tâm không nói ra, muốn cho anh một bất ngờ.

Muốn nhìn một chút, nếu cô xuất hiện trước mắt đột ngột như thời điểm này năm trước liệu anh sẽ có phản ứng như thế nào.

Nghê Thường mở tủ đầu giường lấy ra đèn lồng xoay tròn, trong giai điệu đinh đang nhẹ nhàng, cô nghiêng đầu qua cửa sổ kính trong suốt từ trần đến sàn mà nhìn ra bên ngoài.

Lại là một năm Giang Nam mưa bụi

Bọn họ cũng vào lúc này năm trước sơ ngộ.

Hiện tại, rốt cục cô cũng được nhìn thấy anh.

**

Giữa tháng mười, Nghê Thường một mình bay đi Thái Lan.

Buriram, Thái Lan, là điểm cuối cùng của trạm thứ ba trong giải đấu. Bắt đầu từ đây, cô sẽ bên anh cho đến khi vòng chung kết diễn ra.

Lần đầu tiên xuất ngoại, chắc chắn Thái Lan là một lựa chọn tốt, không xa, chỉ mất hai tiếng bay. Và bởi vì có nhiều khách du lịch Trung Quốc, hầu hết mọi thứ đều được ghi chú bằng tiếng Trung.

Đến bây giờ, Viêm Trì vẫn không biết gì. Nghê Thường đến đây người đầu tiên cô liên hệ chính là Phương Khôn Đăng.

Phương Khôn Đăng đã đến Nhật Bản một tuần trước, rồi mới từ Nhật Bản đến Thái Lan. Cậu hẹn Nghê Thường ở sân bay rồi đưa cô đến thẳng sân tập.

Trên đường, nhờ Phương Khôn Đăng nói ra cô mới biết, trạng thái của Viêm Trì hai ngày không được tốt lắm.

Lúc đang huấn luyện anh đã bị ngã văng ra khỏi xe. Việc này không phải điều gì ngạc nhiên, nhưng đó là với người khác, còn với Viêm Trì những người sáng suốt đều có thể nhìn ra áp suất xung quanh anh đang thấp đến mức nào.

Đến sân tập, Nghê Thường vừa bước xuống xe, từ xa đã nhìn thấy một chiếc xe đua màu cam đang văng ra từ góc cua.

Có một tiếng động rất lớn, sầm lốp xe cọ sát xuống đất tóe ra tia lửa.

Tay đua trong bộ đồ đua màu đen tiếp đất bằng lưng và trượt một quãng đường dài. Ngay sau đó anh đứng dậy một cách nhẹ nhàng dường như không gặp rắc rối nghiêm trọng nào. Sau khi dựng lại chiếc moto bị ngã, người đàn ông cởi mũ bảo hiểm, để lộ đầu tóc ướt đẫm mồ hôi.

Huấn luyện viên ngoại quốc đi tới, đưa chai nước cho anh rồi nói gì đó.

Viêm Trì gật gật đầu, cầm lấy chai nước uống một hơi cạn sạch.

Dưới ánh nắng chói chang ở Đông Nam Á, hầu hết anh trượt lên xuống đặc biệt rõ ràng. Uống nước xong, Viêm Trì không quay lại đường đua để tập luyện mà ngồi bên lề, lấy trong ba lô ra một điều thuốc và châm lửa.

Dư quang thấy được vạt sườn xám thu hương lục mềm mại phất phơ trong gió, mắt anh nhoáng lên một cái, có chút giật mình chậm rãi quay đầu đi đến.

Đường viền sườn xám dọc đến chân, xẻ tà để lộ chân thon dài trắng nõn. Hướng lên trên, là dáng người yếu điệu thướt tha.

Đoan trang độc nhất vô nhị.

Viêm Trì chăm chú nhìn vào khuôn mặt cô gái từng chút một, nhìn đến đôi mắt hạnh ngập nước long lanh, nhìn đôi lông mày lá liễu, lại nhìn trâm ngọc hoa hồng cài trên búi tóc sau đầu, anh ngẩn người trong chốc lát cũng chưa thể phục hồi tinh thần.

Nghê Thường nở nụ cười, lại bữu môi trách móc: "Anh lại hút thuốc!"

Viêm Trì theo bản năng đem thuốc dập tắt, đứng dậy.

Anh nhìn thẳng về phía cô, như thể vẫn không tin: "Tại sao em lại ở đây?"

Nghê Thường chậm rãi chớp mắt: "Em nhớ anh."

Cô giơ tay đặt lên lớp áo bảo vệ cứng cáp trên ngực anh, vỗ vỗ: "Phản ứng của anh là sao đấy, anh không muốn em đến hửm?"

Viêm Trì lắc đầu, ý cười theo từ khóe môi lan tỏa đầy mặt: "Ý anh là sao bây giờ. . . . em mới đến?"

Anh duỗi tay kéo Nghê Thường vào lòng ôm chặt.

"Anh cũng nhớ bé con."

"Rất nhớ."

**

Cánh cửa gần như bị đá tung.

Ra khỏi thang máy, chân Nghê Thường đã bị anh nắm trong tay, như ôm em bé mà đi một đường thẳng đến cửa phòng.

Hai chân đáp xuống đất còn chưa đứng vững, lưng cô đã bị ép vào ván cửa.

Trước mặt, nụ hôn rực lửa của Viêm Trì rơi xuống như mưa.

Nghê Thường bị hôn đến thở không nổi, đứng cũng đứng không vững, thậm chí còn không thể mở mắt, nhưng cánh tay lại nhẹ nhàng ôm lấy cổ anh, cố gắng đáp lại nỗi nhớ nhung.

-- không có gì so được khi vành tai và tóc mai chạm vào nhau, thân thể dây dưa càng có thể biểu đạt nỗi nhớ.

Bọn họ rốt cục lại ở cùng một chỗ.

Ký sĩ của cô, lò lửa của cô, người cô yêu thương đang thực sự ôm và hôn cô, ngay lúc này-- hai người cũng ngày nhớ đêm mong giống nhau.

Bị kích thích tố nam tính áp đảo bao bọc, bị nhiệt độ và hơi thở hùng hực cuốn lấy, cảm giác được anh ôm chặt, tất cả đều làm cho cảm giác thỏa mãn trong lòng Nghê Thường không ngừng bành trướng, quả thực sắp tràn ra đến. . . . .

"Anh còn nói em không ăn cơm tử tế. . . . ." Hô hấp tìm được khe hở, cô mồm miệng không rõ mà lên án.

Hiện tại, cô đang ôm eo anh so sánh với cảm giác trong trí nhớ, bất mãn nhếch môi: "Anh gầy rồi!"

Loại săn sóc trách móc vô cùng thân thiết như cô vợ nhỏ này không khỏi làm cho Viêm Trì loạn thần.

"Cái này gọi là săn chắc." Anh khẽ nhếch môi, cắn vành tai cô, "Không phải cơ thể của ca ca càng mạnh mẽ hơn sao?"

Không đợi Nghê Thường trả lời, sườn xám thu hương lục đã phát ra tiếng sột soạt nhỏ.

Viêm Trì cũng có phương pháp cởi sườn xám độc nhất vô nhị của chính mình.

Cô tựa vào ván cửa, hàm răng cắn chặt môi dưới để kìm nén âm thanh phát ra, lông mày khẽ cau lại.

Nửa năm hơn, cô cũng cần một chút thời gian để thích ứng.

"Còn nói anh, " Viêm Trì khàn giọng, đến lượt anh lên án cô, "Cái này đều nhỏ lại. . . . ."

Anh ám muội cười khẽ: "Chờ, lão tử hai ngày này liền cho em lớn hơn--"

Nghê Thường dùng môi mình ngăn chặn miệng anh lại.

Cho anh chút điểm ngon ngọt xong, cô xoay người đi vào phòng tắm bên cạnh.

Cả hai tạm dừng để bắt đầu phần còn lại hoặc đây chỉ là một khúc dạo đầu bình tĩnh để khai mạc một bữa 'thịnh yến'.

So với Thành Đô, thời tiết ở Thái Lan thực sự có phần khắc nghiệt hơn. Không có gì ngoài mồ hôi. Bên cạnh đó, sau bao lâu không gặp nhau, trước tiên cũng nên tắm sạch bụi trên máy bay và đường đua.

Nghê Thường từ trong vali lấy ra váy ngủ, đi tắm rửa, vừa thay quần áo đã nghe thấy tiếng Viêm Trì bên ngoài đang mắng gù đó.

"Làm sao vậy?" Cô đề cao thanh âm hỏi.

Viêm Trì bước vào, đưa cho cô cái hộp nhỏ trong tay, bắt lực cau mày: "Kích thước này không đúng."

Cô cúi đầu nhìn nhìn, nhưng không tìm thấy chữ nào liên quan đến kích thước lớn trên hộp.

Cô mím môi muốn cười nhưng lại có chút ngượng ngùng: "Sao anh biết. . . . ."

Nghê Thường còn chưa dứt lời, Viêm Trì còn cho rằng cô đang khích lệ mình.

Anh bế cô đặt lên bồn rửa mặt, dùng môi hôn lấy dây váy ngủ mỏng manh của cô, đồng thời nhắc điện thoại treo tường lên: "Anh sẽ nhờ quầy lễ tân mang lên cái khác."

Nghê Thường như ở trong mộng mới tỉnh: "Không được!"

Cô thật sự không chấp nhận được người lạ đến đưa. . . . .

"Anh, anh không có sao?" Nghê Thường nhỏ giọng hỏi, "
Không phải bình thường đàn ông ai cũng mang một cái sao.
. . . . ."

Viêm Trì nở nụ cười: "Bé con, em bị choáng váng?"

"Em không ở đây anh có nó để làm gì?"

Anh sờ lên mái tóc hơi ướt của cô: "Hiện tại trên người
anh có mới gọi là không thích hợp."

Nghê Thường: ". . . . ." lúc này cô mới phản ứng lại .

Cô bất ngờ mà đến, anh quả thật là kinh hỉ.

Cũng quả thật là . . . . . không có chuẩn bị.

Viêm Trì nâng tay chỉnh lại cổ áo.

"Bây giờ anh đi mua."

Nghê Thường cắn môi không nói lời nào, nhưng một bàn
tay nhỏ bé lặng lẽ kéo vạt áo lại không cho anh đi.

Cô vẫn nhớ đêm đó Viêm Trì đi từ căn nhà cổ đến cửa
hàng tiện lợi đầu ngõ.

Anh nói đó là con đường dài nhất anh từng đi.

Bây giờ nếu anh muốn mua, e rằng sẽ dài vô tận. . . . .

Nghê Thường hai má ửng đỏ xinh đẹp, cụp mắt xuống tính toán trong lòng, sau đó thì thào nói: "Không cần. . . . ."

Viêm Trì ngẩn ra, nhướn mày: "Thật sao?"

Anh sủng nịnh xoa gáy cô: "Em đã quên chính sự rồi sao?"

"Em biết." giọng cô như muỗi kêu, hai tay ôm cánh tay cường tráng của anh, "Không sao đâu . . . . ."

Viêm Trì con người đen căng thẳng, rất nhanh lại nháy mắt mấy cái: "Không được."

Anh lý trí đến kinh ngạc, thấp giọng cảnh cáo cô: "Người đàn ông của em có năng lực như vậy, nếu như chỉ cần một phát liên có thì làm sao bây giờ?"

Mặt Nghê Thường đỏ lên tận mang tai.

"Vậy thì em đây liền. . . . . sinh con cho anh!"

Gân xanh trên thái dương anh phập phồng : "Em--"

Lời nói còn chưa xong, eo Viêm Trì đã bị hai cánh tay mảnh mai ôm lấy. Đôi chân trắng nõn không chạm đất của Nghê Thường đứng đưa hai lần, gót chân tròn trịa cọ vào mép quần đen.

Cô tiến đến gần, quấn lấy anh như một con gấu túi, kiêu kiêu ra tiếng:

"Ca ca. . . . ."

Cô thật sự rất yêu anh.

Cũng thật sự, muốn anh. . . . .

Nghê Thường ngẩng đầu, hôn lên yết hầu đang quay cuồng của anh một cái, sau đó đôi môi lại di chuyển đến bên tai anh, lặng yên mà lớn mật nói hai chữ ca ca.

Cô thẹn thùng nhắm mắt, rồi lại nhin không được dùng khóe mắt trộm quan sát phản ứng của anh.

Hồ hấp Viêm Trì dừng lại, thân thể cường tráng căng chặt.

Anh dùng hai tay véo vòng eo thon thả của cô, hung hăng nói: "Lão tử sẽ làm em đến phát khóc!"

. . . . .

Cho đến khi lý trí đến bên bờ sụp đổ, người đàn ông này vẫn miễn cưỡng không muốn mạo hiểm với cô.

Nghê Thường cũng không biết đây là điều tốt hay xấu đây.

Bây giờ cô mới kinh ngạc: hóa ra môi và nụ hôn cũng có thể biến người ta thành bộ dạng như vậy.

-- lại giống như cô đang rơi vào tay giặc, nước mắt rơi liên tục.

**

Viêm Trì tắm rửa xong đi ra, thấy Nghê Thường vẫn đang bụm mặt vui mình dưới chăn.

Anh cúi đầu nở nụ cười đi qua tự đánh một cái lên người mình: "Được rồi."

"Anh hầu hạ em một chút, xấu hổ cái gì chứ."

Lòng bàn tay cô vẫn che đi khuôn mặt nóng rực, chỉ lộ ra một đôi mắt ửng hồng, giọng nói run run "Về sau không cho anh. . . . ."

"Em chắc chưa?" Viêm Trì ranh mãnh trêu đùa, "Như thế nào anh lại thấy em rất thích thú, vừa rồi đều--"

Trên vai anh hung hăng ăn trúng một cái tát.

". . . . . Viêm Trì!"

Anh nở nụ cười, bắt được bàn tay nhỏ bé của cô hôn lên một cái, kéo cả người cô vào lồng ngực mình.

Nghê Thường duỗi tay vuốt lại mái tóc rối bù, vòng tay ôm eo rồi thu mình vào lòng anh như một chú mèo con.

Cô hưởng thụ khoảng thời gian này nhất.

Sau khi dây dưa, linh hồn sẽ thanh tỉnh cùng mãi cảm hơn, chỉ cần lặng lẽ ôm nhau cũng sẽ làm tăng thêm sự mê luyến giữa đôi bên.

Qua không biết bao lâu, Viêm Trì nghiêng đầu hôn lên trán cô, nhẹ nhàng nói: "Bé con, anh phải tiếp tục tập luyện."

Nghê Thường "Ừm" một tiếng, mím môi: "Gần đây anh rất mệt phải không?"

Viêm Trì do dự, gật đầu: "Đúng vậy"

Anh nghiêng đầu chăm chú nhìn cô một lát, cười cười:
"May mắn em đã đến rồi."

Trước kia, cứ nghĩ đường đua là nơi giúp anh sạc điện, hiện tại mới biết được, thì ra nơi làm anh yên lòng chính là ở bên cạnh em.

Nghê Thường mâu quang khẽ động, hôn nhẹ lên môi anh.

"Kỵ sĩ của em vất vả rồi."

"Những trận đấu tiếp theo của anh đều sẽ có em bên cạnh!" Cô ôm lấy anh, trao cho anh sự ủng hộ ôn nhu nhất, "Anh phải cố lên, được không?"

Viêm Trì cong môi, ánh mắt sáng ngời: "Tuân mệnh."

Tuân mệnh, công chúa của anh.

Hiện tại, kỵ sĩ vì em mà chiến.

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 62: Chống Ơi

Edit: riri_1127

Tối mai là hoàn truyện rồi, bỗng thấy hơi buồn xiu xiu 🙄
🙄

Chương 62: Chống ơ

Bắt đầu từ trạm Thái Lan, Viêm Trì như có thần tương trợ, phong cuồng tạo lập chiến tích, mỗi một trạm đều thu hút vô số tràng pháo tay và cảm thán.

Anh đã có những bước tiến dài trong bảng xếp hạng điểm, trước khi trạm đua cuối cùng bắt đầu, tình hình trở nên rõ ràng: nếu Viêm Trì có thể giành chiến thắng trong cuộc đua này, tổng số điểm của anh sẽ đủ để để lên bậc*.

*Trong hầu hết các môn đua xe thể thao, những tay đua trong top ba thường có mặt trên bậc trao giải. Khi đưa tin về thể thao, các phương tiện truyền thông thường sử dụng "bậc kết thúc" hoặc "bỏ lỡ cơ hội lên bậc" để chỉ một tay đua về đích trong top ba hoặc không lọt vào top ba. (ý là chắc chắn Trì ca không quán quân thì cũng là Á quân)

Trở thành tay đua châu Á đầu tiên bước lên bậc vinh quang trong giải đấu tầm cỡ thế giới này, thật sự là một cú đánh đi vào sử sách.

Tình huống này không chỉ kích thích mạnh mẽ ham muốn chiến thắng của chính tay đua, mà còn kéo theo cả cảm giác chờ đợi của mọi người một cách điên cuồng.

Hiện tại ở Trung Quốc, nơi mọi người không quá quan tâm đến đua xe cũng đang đứng ngồi không yên mà chú ý đến trận đua cuối cùng.

Hai ngày trước Nghê Thường vừa gọi điện cho bà nội, bà cụ cũng đã biết chuyện và cũng gửi lời chúc may mắn cho cháu rể tương lai.

Sự cổ vũ trên mạng cũng tăng lên từng ngày, blog sườn xám của Nghê Thường bây giờ cứ mỗi lần cập nhật sẽ có vô vàn lời nhắn gửi bình luận hy vọng bạn trai cô tạo nên kỳ tích, giành vinh quang về cho đất nước. . . . .

Nghê Thường thấy áp lực xoay quanh mình đang tăng lên. Cô biết chuyện này có bao nhiêu khó khăn.

Hai năm trước anh đã đứng trên đấu trường này, và mọi người đều nói rằng "anh đã tạo nên kỳ tích", và bây giờ, ắt hẳn họ sẽ mong đợi anh sẽ tiếp tục tạo nên những kỳ tích lớn hơn nữa.

Lòng tham và sự hiếu thắng của con người được thể hiện vô cùng rõ ràng trong các trận đấu thể thao-- những gì họ muốn là những kỳ tích nối tiếp nhau.

Viêm trì thoạt nhìn vẫn bình tĩnh như thường.

Sau hàng ngàn lần xuất hiện trên đường đua, anh đã luyện được một trái tim mạnh mẽ với khả năng chống chịu

áp lực. Trong buổi phỏng vấn được diễn ra một ngày trước chặng đua cuối cùng, Viêm Trì đã trở thành một trong những tâm điểm trước ống kính truyền thông.

Có người hỏi anh về cơ hội giành chiến thắng trong trận đấu ngày mai, một số phóng viên khác lại tò mò vì sao ở Thái Lan trạng thái của anh đột nhiên lại bộc phát tốt đến như vậy.

Câu trả lời của Viêm Trì rất đơn giản và thẳng thắn: "Bởi vì vị hôn thê của tôi đang ở đây."

Phóng viên chưa kịp lên tiếng, tay đua bên cạnh đã lập tức lắc đầu, "Tôi không tin".

"Sao có thể chứ?" Tay đua từ Nam Mỹ cười nói, "Nếu bạn gái tôi đến đây, tôi còn không có sức mà lái xe!"

Những người đàn ông có mặt tại đó bật cười đầy ẩn ý.

Viêm Trì bất đắc dĩ lắc đầu: "Ý tôi là, cô ấy đã truyền cảm hứng cho khát vọng chiến thắng của tôi."

Anh dùng tiếng Anh trầm giọng nói: "Chiến thắng là món quà cưới tuyệt vời nhất mà tôi có thể tặng cho cô ấy."

**

Thời tiết lại không tốt như đã được dự báo. Vào ngày diễn ra trận cuối cùng, trời bắt đầu mưa vào sáng sớm. Cơn mưa không nặng hạt nhưng vẫn chưa có dấu hiệu tạnh.

Theo quy định, loại thời tiết này vẫn có thể tiếp tục thi đấu. Lốp xe sẽ được thay thế thành loại khác, đường trơn trượt chắc chắn sẽ làm tăng độ khó của cuộc đua.

Trong thời tiết như vậy, nhưng vẫn có đến gần 50.000 khán giả ngồi trên khán đài.

Cơn mưa cũng không thể làm giảm nhiệt huyết giành cho đua xe của người dân Nam Mỹ. Họ mặc áo mưa và đồng thanh hô vang những khẩu hiệu mà Nghê Thường không thể hiểu được, sau đó hát cùng những người biểu diễn trên sân khấu, dễ dàng biến cả đấu trường băng giá thành lễ hội Carnival.

Do thời tiết, nhiều chuyến bay đã bị hoãn, may mắn cuối cùng bố mẹ của Viêm Trì cũng đến sân thi đấu kịp lúc trước khi cuộc đua bắt đầu. Ngay sau khi Nghê Thường và Hứa Chi Lan mới nói được vài câu, một nhân viên công tác đã đến và ra hiệu cho cô đi theo.

Nghê Thường biết anh ta đang đưa mình đi đâu.

Nơi này rất khác so với khu vực chờ ở Thành Đô, sau tám tháng giải đấu đã đi đến điểm dừng cuối cùng, các phóng viên và máy ảnh ở khắp mọi nơi. Tất cả các tay đua đều có vẻ thoải mái, một số đang thực hiện phỏng vấn, một số khác đang thực hiện những điều chỉnh cuối cùng đối với thiết bị và xe.

Viêm Trì đang ẩn mình vào một góc khuất. Thấy Nghê Thường đến, anh đặt cốc nước tăng lực trên tay xuống và vẫy tay với cô.

Bộ trang phục đua xe màu đỏ trắng nay đã có thêm một lớp chống thấm nước trong suốt. Dưới chiếc ô, hơi nước dày đặc vẫn còn đọng lại trên lông mày và mi mắt, khiến đôi mắt đen của anh trở nên đặc biệt sáng ngời, trông trạng thái của Viêm Trì có vẻ tốt.

Anh đưa tay vuốt tóc cô, sau đó nhìn đến vạt sườn xám ướt đầm dưới áo mưa, dặn dò: "Lát nữa em vào phòng xem màn hình trực tiếp đi."

Nghê Thường mím môi gật đầu, không nói chuyện.

Hiện tại, cô không biết phải nói cái gì. Hai ngày nay cô còn căng thẳng hơn cả anh, lúc này chỉ sợ một câu "Cố lên" cũng sẽ trở thành gánh nặng cho anh.

Thấy cô như vậy, Viêm Trì nở nụ cười: "Sao thế?"

Anh nghiêng đầu ra hiệu về phía chiếc cúp vàng trên bục từ xa: "Sợ quà cưới của em bay mất à?"

Nghê Thường lắc đầu, liếc nhìn đường đua lo lắng, "Đường hôm nay rất trơn."

Cô nắm lấy cổ tay đang đeo găng của anh, nhẹ nhàng nói, "Cho dù kết quả thế nào đi nữa. . . .anh không bị thương là tốt rồi."

Viêm Trì bất mãn: "Lời này của em chẳng có sĩ khí chút nào."

Anh nhìn cô: "Không tin tưởng anh sao?"

Nghê Thường giận dỗi liếc mắt một cái: "Em không cần quà cưới."

Cô rũ mi, khóe môi hơi nhếch lên: "Điều em muốn nhất chính là chồng em tay chân lành lặn."

Viêm Trì ngẩn ra, ánh mắt sáng ngời.

"Nói lại lần nữa."

Anh nắm lấy cánh tay, ôm cô vào lòng: "Nói lại từ gì em mới vừa gọi anh đấy."

Nghê Thường nhìn quanh, có chút ngượng ngùng đẩy ngực anh "Em nói là . . . . ."

"Em nói là, mặc kệ kết quả thế nào, em cũng đều nguyện ý gả cho anh."

Anh sớm đã là kỵ sĩ dũng cảm nhất, mạnh mẽ nhất trong trái tim em.

Dưới sự soi mói của ống kính máy quay, cô kiễng chân lên, nhanh chóng hôn vào cằm anh.

"Chồng ời, cố lên!"

**

Nhân viên công tác cũng đưa bố mẹ Viêm Trì đến phòng xem cùng đội.

Ở đây không hề có dấu vết mưa gió, màn hình lớn sẽ phát sóng cuộc đua ở cự ly gần, đồng thời nó cũng có thể

hiển thị thứ hạng, tốc độ và thậm chí cả nhịp tim của từng tay đua trong thời gian thực.

-- càng trực quan, cũng càng thêm căng thẳng.

Sau khi đã khởi động, 21 tay đua lần lượt dừng lại sau vạch xuất phát.

Nghê Thường nhìn thấy tên 'Yanchi' bằng pinyin hiện trên màn hình, cùng số 27, anh sẽ xuất phát ở đường đua thứ 4.

Đèn báo đỏ nhấp nháy, 21 chiếc moto đồng loạt hóa thành mũi tên lao đi.

Chiến đấu trong mưa, không cần hiệu ứng hình ảnh nào. Những hạt mưa văng ra từ bánh xe và đường đua biến thành một màn sương mù trắng xóa, những tay đua như đang bay trong màn mây và tia nước, cảm giác như đang quay một bộ phim bom tấn.

Vị trí xuất phát của Viêm Trì khá cao, nhưng có lẽ vì chiến thuật nên tốc độ hiện tại của anh không vượt lên dẫn đầu mà tụt xuống khoảng thứ 10.

Ba tuyển thủ Tây Ban Nha đã có một khởi đầu mạnh mẽ, họ đang dẫn đầu trong sự cổ vũ nồng nhiệt từ khán giả nước nhà.

Ngay sau vòng đua đầu tiên, một tay đua đã ngã văng ra khỏi đường đua.

Đôi mắt Nghê Thường thoáng chốc bị thu hút bởi bộ đồng phục đua màu xanh sẫm đang nằm ở bãi cỏ - đó là tay đua

người Nhật Bản đã thi đấu với Viêm Trì ở Thành Đô.

Lần này anh ta ngã có vẻ khá mạnh, bánh xe bị kẹt lại dưới đất, có hai nhân viên đã đến hỗ trợ đẩy nó ra. Anh ta cũng không tiếp tục cuộc đua mà khập khiễng đi đến đường pit.

Thời tiết khiến đường đua trở nên tồi tệ hơn rất nhiều, ở những vòng đua tiếp theo chúng kiến hàng loạt các tai nạn, trong đó có tay đua người Tây Ban Nha đang đứng vị trí thứ hai. Khi anh ta ngã ra ngoài, đã đâm trúng một tay đua phía sau.

Tay đua bị anh ta đâm trúng ngã xuống đất, đã cởi mũ bảo hiểm và giận dữ hét lên.

-- nhưng không có kết quả.

Đua xe chính là như thế.

Một số tay đua gặp sự cố có thể quay trở lại đường đua để bắt kịp trở lại; nhưng nếu họ gặp sự cố nghiêm trọng, thì phải ngừng thi đấu.

24 vòng đua đã qua một nửa, 17 tay đua vẫn đang còn trên đường đua. Mọi người bắt đầu thận trọng hơn, có vẻ dè dặt đi phần nào.

Nghê Thường dán mắt vào chiếc xe đua màu cam có in số "27". Viêm Trì hiện đang đứng thứ 7.

Anh một mực chặt chẽ đi sát phía sau, tay đua trước mắt có điểm ách đến phát hỏa, hiển nhiên là có cơ hội vượt lên

trước, nhưng Viêm Trì không làm thế.

Đột nhiên, Hứa Chi Lan ở trước màn hình phát ra một tiếng cảm thán.

Nghê Thường trong lòng khẩn trương.

Trên đường lại có tay đua bị ngã -- là tay đua đang đi trước mặt Viêm Trì!

Đang áp loan thì ngã văng ra ngoài, chiếc moto màu vàng trực tiếp ném bay tài xế 720 °, thẳng thình thịch hướng ngã về phía Viêm Trì đang đi đến.

Khi trái tim như sắp ngừng đập, nhưng đột nhiên Nghê Thường liền thấy anh nhanh chóng lách xe, chuyển hướng né tránh chiếc moto đang văng tới, rồi nhẹ nhàng lướt qua nó bằng khúc cua vòng ngoài.

-- cả quá trình diễn ra trong nháy mắt.

Phản ứng này!

Những người trong phòng đồng thời thở phào nhẹ nhõm, lại cùng nhau bộc phát hoan hô.

Thao tác này của Viêm Trì có thể gọi là hoàn mỹ cấp thần, nhất định sẽ được cắt ra và lưu truyền, xem đi xem lại nhiều lần!

Nghê Thường nghe Phương Khôn Đăng hét lớn: "Xem năng lực chống cự này đi! Xem đi! Đây chính là Trì thần!"

"Chờ đấy, còn chưa có siêu phẩm đâu--"

Vừa dứt lời, Viêm Trì đã làm được .

Anh liên tiếp vượt qua hai tay đua ở góc cua cuối cùng, không đợi ai phản ứng kịp đã thẳng tiến về vị trí thứ ba.

Động thái này của Viêm Trì cũng khiến người khác từ bỏ hẳn phương thức chậm rãi. Tất cả đều đang bắt đầu tăng tốc để có cơ hội vượt qua.

Cuộc đua còn lại ba vòng.

So sánh với khởi đầu bình tĩnh, lúc này số 27 là một con người hoàn toàn khác, anh thi đấu cực kỳ quyết liệt, lao nhanh vượt mặt tay đua người Ý để về vị trí thứ 2

Vượt qua!

Kết thúc vòng áp chót, Viêm Trì giành lấy vị trí thứ 2.

Còn hai vòng!

Lúc này, các tay đua phía sau cũng như người đang dẫn đầu đã cảm nhận được cảm giác áp bức không thể ngăn cản.

Viêm Trì kiên cường trấn giữ, không để cho đối thủ có cơ hội vượt lên. Anh đã cố gắng tìm cơ hội để vượt lên đầu tiên, bánh trước đuổi theo bánh sau, nhưng luôn luôn, chỉ thiếu một chút.

Hai chiếc moto bắt đầu đi vào vòng đua cuối cùng.

Màn hình hiển thị thời gian chênh lệch: 0,5 giây.

Cả phòng xem một mảnh tỉnh mịch.

Ai đó thở dài thườn thượt: chắc là không kịp rồi

Tiếc thật, chỉ còn một chút nữa thôi . . . . .

Lung Nghê Thường ướm đầm mồ hôi. Cô cắn môi nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt, đầu ngón tay cắm vào lòng bàn tay.

Không, sẽ không.

Cô tự nhủ trong lòng: Vẫn chưa kết thúc.

Đây không phải là kết thúc, đây không phải là kết thúc. . .
. . .

Cuối cùng chỉ còn một góc cua nữa là đường đua thẳng đến đích sẽ xuất hiện. Nhưng Viêm Trì vẫn trực tiếp bị ép ở bên trong. Nhưng đột nhiên, anh tìm thấy một vị trí vào góc tốt đến nỗi khi vượt qua góc cua, còn không cho tay đua phía trước có chút cơ hội phản ứng nào.

Sau khi thoát khỏi đoạn cua góc, bắt đầu chạy nước rút về đích, lại càng bất lực phản công.

Viêm Trì dẫn đầu vượt qua vạch đích!

Anh thắng.

Anh thực sự, thực sự đã thắng . . . . .

Tiếng reo hò chói tai nổ ra cả trong và ngoài phòng, Nghê Thường nhìn chăm chăm vào màn hình, vẫn chưa thể tin

được.

Toàn bộ ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào người mặc đồ đua đỏ trắng vừa giành chức vô địch.

Cô nhìn thấy nhà vô địch của mình, ký sĩ của mình, thả hai tay khỏi tay lái.

Hình ảnh Viêm Trì vươn hai tay ra, chuẩn xác được ống kính ghi lại. Dù nhìn không thấy, nhưng anh vẫn muốn cách khoảng không nhìn vào mắt cô.

Anh làm tư thế bắn tên, đây là động tác ăn mừng mới của anh sau khi cô đến trường đua ở Thành Đô lần đó --động tác ăn mừng này chỉ dành để thổ lộ cho một người duy nhất.

Đầu ngón tay thay mũi tên bắn ra không khí, cũng dễ dàng đâm vào trái tim.

Nghê Thường bị kích trúng, trái tim cô đình trệ trong chớp mắt, rung động trước nay chưa từng có.

Cô đưa tay lên lau mặt, vô tình chạm vào khuôn mặt ướt đẫm -- không biết đã khóc từ bao giờ.

Trên màn hình, ánh mắt của Viêm Trì vẫn nhìn chăm chăm vào cô qua máy quay.

Khuôn ngực rộng lớn của anh đang phập phồng dữ dội, như thể đang thầm gọi cô.

-- Nghe Thường nghe thấy.

Anh đang nói:

Nhìn này, anh đã làm được!

Anh thực sự đã làm được rồi!!!

CHẬM RÃI ĐỘNG LÒNG

Cảnh Kỳ Tâm
Thư Viện PDF

Chương 63: Chậm Rãi Động Lòng, Cả Đời. . . . .

Edit: riri_1127

Chương 63: Chậm rãi động lòng, cả đời. . . . .

Hàng loạt các kênh truyền thông đều rầm rộ đưa tin Viêm Trì đoạt giải quán quân, trên mạng đâu đâu cũng là hình ảnh chụp khoảnh khắc anh đang giơ cao chiếc cúp vô địch.

Những khoảnh khắc gay cấn lúc vượt qua, né tránh cú đâm xe cực mạnh của Viêm Trì được cắt thành nhiều video khác nhau, khuynh hướng cảm xúc mười phần, lượng truy cập đương nhiên là cao không cần phải bàn cãi.

Chẳng ai thấy nhàm chán với tin tức này, suy cho cùng, chức vô địch này có ý nghĩa vô cùng to lớn: chức vô địch năm*đầu tiên trong sự nghiệp của Trì thần, cũng là lần đầu tiên anh bước lên bục vinh quang ở một giải đấu moto tầm cỡ nhất thế giới.

--anh hiện là tay đua Trung Quốc đầu tiên đứng trên đỉnh cao sự nghiệp.

*MotoGP World Series diễn ra hằng năm, kéo dài nhiều vòng đua trong một mùa giải. Mỗi vòng đua diễn ra ở một đường đua khác nhau, ở một đất nước khác nhau. Sau mỗi trận thi đấu nhỏ sẽ tính điểm cho 15 tay đua đầu tiên, vị trí

thứ 1 cộng 25 điểm, thứ 2 cộng 20 điểm, giảm dần. . . . Tay đua được điểm cao nhất toàn bộ mùa giải sẽ đoạt cúp vô địch năm.

Sau trận đấu, một phóng viên hỏi Viêm Trì rằng anh đang cảm thấy thế nào, người này đã nhận lại câu trả lời vô cùng khí phách.

Anh nói, đây mới chỉ là bắt đầu.

--"Về sau, tôi sẽ là ứng cử viên nặng ký cho chức vô địch ở mọi mùa giải và phân trạm."

"Về sau, cũng sẽ có ngày càng nhiều tay đua Trung Quốc đứng trên bục vinh quang này."

Nghê Thường đã đăng lên Weibo 'nghê thường vũ y' , hình ảnh chụp khoảnh khắc Viêm Trì đang ăn mừng chiến thắng, cách khoảng không mà "bắn tên" cho mình. Cô thích tấm ảnh này nhất.

Caption: 【 kị sĩ của em, anh hùng của em[♥][♥]】

Sau khi Nghê Thường đăng bài, video phỏng vấn Viêm Trì trước trận đấu cũng được ghép thêm làm cầu lương phụ trợ.

Anh đã nói "Chiến thắng, là món quà cưới tốt nhất tôi có thể tặng cho cô ấy." -- vậy hiện tại thắng lợi rồi, Trì thần có phải cũng sắp kết hôn?

Có quá nhiều người bàn tán và chúc mừng, cuối cùng tài khoản Weibo của Viêm Trì cũng cập nhật bài đăng mới.

Bức ảnh anh đăng không liên quan gì đến giải đấu, đó là một cặp nhẫn và hai tờ giấy đăng ký kết hôn.

Caption: 【 phần thưởng chiến thắng tuyệt vời nhất của tôi!】

**

Vào ngày thứ hai sau khi trở về Trung Quốc, Nghê Thường và Viêm Trì đã đi đăng ký kết hôn.

Trong những ngày này anh vô cùng nổi tiếng, cô lại không muốn đụng mặt phóng viên, vì vậy hai người đã đến Cục Dân Chính từ rất sớm. Sau đó, lại cùng nhau đi chọn nhẫn và ăn bữa trưa.

Chuyện tổ chức hôn lễ cũng được đưa ra bàn bạc.

Viêm Trì sẽ được nghỉ ngơi từ tháng 12, đến tháng 3 năm sau mới bắt đầu mùa giải mới, hai gia đình đều cảm thấy khoảng thời gian này rất thích hợp để tổ chức đám cưới, tức là sau tết âm lịch.

Tết âm lịch, thời tiết ấm dần lên, hòa cùng không khí lễ hội sẽ là thời điểm tuyệt vời để tổ chức các bữa tiệc.

Số tiền thưởng của Viêm Trì và các khoản thu nhập khác từ cuộc thi này đã được chuyển vào thẻ mà anh đưa cho cô trước đó.

Anh muốn dùng tiền này mua cho vợ nhà mới, nhưng Nghê Thường không đồng ý -- so với nhà mới cô càng thích ngôi nhà hai tầng kia hơn.

Ngôi nhà này đã cho cô cảm nhận được cảm giác gia đình, có quá nhiều kỷ niệm ở đây -- tại nơi này anh đã nấu bữa ăn đầu tiên cho cô, đêm đầu tiên họ ở cùng một chỗ, còn có. . . . .

Trong lòng Nghê Thường, những kỷ niệm này càng quý giá hơn so với việc có một ngôi nhà mới.

Viêm Trì đương nhiên là nghe lời vợ. Anh quyết định sang tên căn nhà hai tầng này cho cô, lại cải tạo sân cỏ trước nhà để trồng cho vợ thật nhiều hoa hồng. Sau đó là đến phòng thay đồ, qua công đoạn chỉnh sửa đôi chút, hơn trăm bộ sườn xám của Nghê Thường cũng thuận lợi yên vị ngay ngắn.

Sau khi hai người lĩnh chứng, Viêm Trì chủ động đưa ra ý kiến mời bà nội về ở cùng, nhưng Nghê Hồng Hạnh liền từ chối.

Bà nói mình đã sống với những người lớn tuổi gần như cả đời, bây giờ về già thấy không hợp ở cùng vợ chồng son bọ họ. Dù sao mọi người cách nhau cũng không xa, một mình bà ở nhà mới lại càng tự tại.

Vào đêm trước khi Nghê Thường chuyển đến ở cùng chồng, cô đã đến giường của bà mãi không chịu rời đi. Hai bà cháu trò chuyện hồi lâu, đến nửa đêm mới xem xét đến của hồi môn.

Nghê Hồng Hạnh vẫn là người có quan niệm của thế hệ trước: "Của hồi môn ở đáy hòm càng nhiều càng tốt!"

Nghê Thường ngơ ngác nhìn thấy bà như biến ma thuật, lấy ra trang sức, quần áo, chi phiếu, còn có thật nhiều đồ cổ mà cô chưa từng thấy qua.

Cuối cùng, Nghê Hồng Hạnh từ tủ quần áo lấy ra một cái túi vải.

Nghê Thường mở ra, cô nhất thời giật mình.

Là một bộ sườn xám.

Gần như ngay lập tức, cô nghĩ đến bộ sườn xám ren nổi tiếng nhất do ông cố làm.

Thời Dân quốc, sườn xám bằng ren vẫn là một thứ quý giá. Nguyên liệu rất hiếm và đòi hỏi sự khéo léo của người thợ thủ công. Có một vị nữ minh tinh điện ảnh đã tìm đến Nghê Hướng Lê, ông đã vì người này mà định chế ra một bộ sườn xám ren trắng, châm pháp kỳ công lần lượt thay đổi, cắt xẻ thanh lịch, một khi mặc lên liền kinh diễm chúng sinh.

Nghê Thường chỉ thấy bộ sườn xám này qua ảnh. Rất lâu trước khi cô được sinh ra, chiếc sườn xám đó đã được trưng bày trong một viện bảo tàng ở phía bên kia bờ đại dương.

Lúc ấy cô đã chỉ vào ảnh chụp mà kinh hô: "Oa, đẹp quá, giống váy cưới của cô dâu quá!"

Ông cố sờ sờ đầu cô, cười nói: "Chờ về sau con lập gia đình, ta sẽ làm cho con một bộ y hệt!"

Ông thực sự đã làm điều đó.

So sánh trong ảnh, bộ trên tay cô đây còn có phần tinh xảo bắt mắt hơn rất nhiều.

Sườn xám ren trắng dài được trang trí bằng cườm và thêu hoa, vạt áo cùng cổ tay áo còn có tua rua ngọc bích, vừa phục cổ lại hoa lệ.

"Ngày ông cố của con phát bệnh, ông ấy vẫn rất bình tĩnh, cứ nói muốn làm sườn xám cho con."

Nghê Hồng Hạnh đưa tay chạm vào nút áo trên vải ren, mỉm cười: " Ông ấy nói, mình đã làm sườn xám cả đời, chiếc cuối cùng này phải là váy cưới cho cháu gái của chúng ta."

"Như vậy, mặc dù không thấy được con lập gia đình, nhưng ông ấy cũng sẽ không tiếc nuối."

Nước mắt Nghê Thường rơi như mưa.

Cô không thể tưởng tượng nổi, ông đã phải mất bao nhiêu công sức với thân thể đang mang bệnh mà may ra một bộ sườn xám phức tạp đến như vậy.

Nghê Hồng Hạnh lau nước mắt trên mặt cháu gái và lấy một tấm khăn sa cài đầu.

Khăn sa này là bà thừa dịp Nghê Thường ra nước ngoài xem Viêm Trì thi đấu mà làm. Cùng chất liệu với sườn xám, khăn cài đầu này dài chừng mười thước, được đính kết rất nhiều hạt cườm, trông tràn ngập cảm giác hôn lễ, lãng mạn khôn cùng.

"Tổng cộng ta đã đính thêm 99 hạt trân châu lên sườn xám cùng khăn sa này." Nghê Hồng Hạnh nắm tay cháu gái, mắt vĩ từ ái cười nhẹ.

"Lời chúc của bà cũng ở trong đó: chúc hai con bên nhau thật dài thật lâu, bách niên giai lão."

***

Vào đêm giao thừa, việc sửa sang nhà cổ Nghê gia đã hoàn thành. Khi con phố văn hóa trong thành phố cổ thành hình, nó sẽ chính thức được mở cửa với tư cách là bảo tàng quần áo đầu tiên ở Thành Đô.

Vẻ ngoài cùng kết cấu hai tầng của nhà cổ được giữ lại toàn bộ. Có thêm quây lễ tân ở sân trong. Một số vật dụng cũ của Nghê gia như chiếc bể cá lớn bằng sứ trắng xanh cũng được để lại trong sân trang trí.

Tầng 1 toàn bộ đã thông làm thành nơi triển lãm. Chiếc váy 'Ánh trăng' quý giá nhất của Nghê Hương Lê được đặt tại chủ vị. Nghê Thường đã viết lại câu chuyện về người ông đáng kính của mình và chủ nhân của chiếc váy cổ này thành một tiểu soạn, giới thiệu nó cho nhiều người biết đến hơn.

Lầu hai ban đầu là phòng ngủ của cô, hiện tại đã biến thành phòng làm việc.

Ngoài bàn làm việc, còn có một gian trưng bày quần áo may sẵn. Thương hiệu quần áo của cô vừa được đăng ký và ra mắt vào tháng này, nó có tên là "Nghê thường vũ y" .

"Nghê thường vũ y" có mấy sản phẩm mới, sẽ được ra mắt vào ngày kết hôn của Nghê Thường và Viêm Trì .

Khi cô cho anh xem những bộ sườn xám mẫu đã hoàn thành, ngay lập tức Viêm Trì đã nhận ra một trong số chúng -- đó là bộ 'thu hương lục' mà cô mặc khi họ gặp nhau lần đầu tiên.

Nghê Thường cảm thấy vô cùng ý nghĩa khi tung ra sản phẩm mới này trong ngày cưới của hai người.

Cô cũng đặt tên mới cho chiếc sườn xám này, khác với tên gọi trước đó, tên mới là, "Chậm rãi động lòng."

Viêm Trì sau khi nghe được liền nở nụ cười, lại tán thưởng: "Vô cùng danh xứng với thực!"

Con người đen sâu thẳm của anh nhìn cô: "Lúc đó khi vừa nhìn thấy em, xác thực liếc mắt một cái anh liền động lòng rồi."

Nghê Thường cười nhẹ, không nói gì.

Thật ra, cô lại có ý khác.

"Đặt tên này, không phải bởi vì anh liếc mắt một cái liền động lòng --" Cô đưa hai tay choàng qua cổ anh, "Mà là bởi vì chỉ từ cái liếc mắt ấy mà anh liền động lòng tới tận bây giờ nha ~"

Viêm Trì cười khế: "Còn có thể kéo dài mãi mãi."

Anh cúi đầu hôn lên khóe mắt cô.

"Cả đời này của anh, đều chỉ động lòng vì em!"

-Hoàn chính văn-

---

*huhu muốn có thêm ngoại truyện đám cưới, có baby nữa mà troiii, hết gì ngang xương.

Sau 38 ngày, cuối cùng bộ truyện edit đầu tay cũng đã hoàn thành. Cảm ơn tất cả mọi người đang, đã và sẽ ủng hộ mình🐱

Hẹn gặp lại tại bộ " Dã Thú dưới váy em" nha~~~